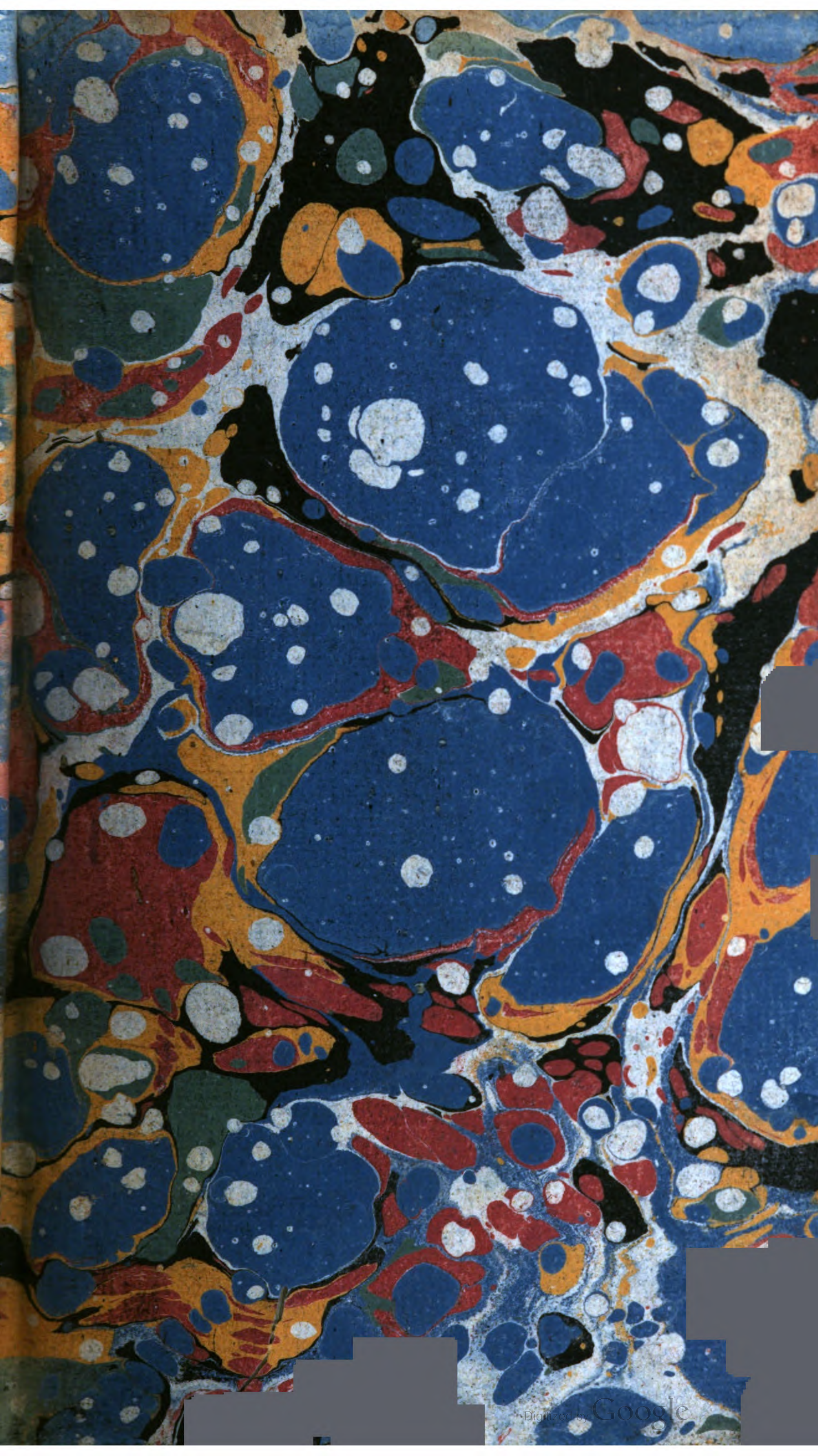

ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. VIII.

C O M M E N T A R I U S,

VOLUMINIS SECUNDI PARS PRIMA.

FRIDERICI JACOBS

ANIMADVERSIONES

IN

EPIGRAMMATA ANTHOLOGIAE GRAECAE

SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.

VOLUMINIS SECUNDI

PARS PRIMA.

LIPSIAE
IN BIBLIOPOLIO DYCKIO
MDCCXCIX.

POLYSTRATI EPIGRAMMATA.

¶. 1.] *I.* Vat. Cod. p. 582. Primus edidit *Wolfius* in Fragm. Sapph. p. 234. unde idem repetivit *Toup.* in Emend. in Hesych. P. I. p. 308. Ex schedis Vinariensibus protulit *Klotz* in Musa puer. nr. XXXIX. Varietatem lectionis enotavit *Schneiderus* in Per. crit. p. 64. Duplici amore incensus poëta oculos accusat, qui tam gravem ipsi perniciem attulerint. Conf. *Meleagri* Ep. IV. quod hinc expressum videtur. — V. 2. ὀφθαλμὸς κατοσσόμενος. *Wolf.* κατασσόμενοι ap. *Toupium* vitiose. — V. 3. εἴδετε. primum Antiochum spectastis, formosum puerum; deinde Stasicratem; unde duplex in animum amor defluxit. Hunc vers. laudat *Alberti* ad Hesych. v. περισκέπτῳ. Puer venustate *conspicuus*, utrum περίσκεπτος appelletur, an περίβλεπτος, ut hoc loco quidam conjecit ap. *Albertum*, utque legitur in apogr. Lips. parum interest; sed non est cur Codicis lectionem relinquendam existimes. — Pro χρυσέαισιν idem Apogr. χρυσέοισιν exhibet. — V. 4. ἠϊθέων. *Klotz.* quod correxit *Koehlerus* ad Theocr. p. 16. — ἄνθεμον. *splendidorum juvenum florem.* παίδων ἄνθος *Meleager* Ep. II. Formam ἄνθεμον attigit *Dorvill.* ad Charit. p. 717. — V. 5. ἐπηγάσασθε. Sched. Tryll. In ἐπηυγάσασθε duplicandum esse τὸ σ judicat *Brunckius*, metri causa. Antepenultima enim corripitur, ut ap. *Antip. Sid.* LIX. σχοίνων ἠελίους πλείονας ηὐγάσατο. Perperam *Wolfius* vertit *illuminastis*, cum sit: *Quid adspexistis* —?

In fine disticbi interrogandi nota poni debet. — V. 6. edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 83. πατρίης Sched. Tryll. — V. 7. Similiter *Meleager* l. c. ὀπτᾶσθ' ἐν κάλλει, τύφεσθ' ὑποκαιόμενοι νῦν. — Pro ἕλοιντο, quod ex conjectura, ipsius fortasse *Brunckii*, fluxit, Cod. Vat. ἕλητε legit. Et sic habet apogr. Voss. ubi corrigitur ἀνέλοιτε. Alia Apogr. ἕλοιτο, ἕλοιτε et ἕλοισθε exhibent. *Toupius* corrigere tentat: τὼ δύο γὰρ ψυχὴ οὐκ ἂν ἕλοιτο μία. *utrumque enim amorem una anima non ceperit.* Huic conjecturae patrocinatur locus *Theophyl. Simoc.* Ep. XXXVIII. ὡς γὰρ ἡ γῆ δύω ἡλίοις οὐ δύναται θάλπεσθαι, οὕτω μία ψυχὴ δυάδος πυρσῶν ἐρωτικῶν οὐκ ἀνέχεται.

II. Cod. Vat. p. 250. sq. Planud. p. 203. St. 296. W. Scriptum in expugnationem Corinthi; quae urbs a L. Mummio eversa est Ol. CLIX. 4. anno V. C. 609. — V. 1. Ἀκροκόρινθον. *arx Corinthi. Livius* L. XLV. 28. *Urbs erat tunc praeclara ante excidium. Arx quoque et Isthmus praebuere spectaculum: arx inter omnia in immanem altitudinem edita, scatens fontibus: Isthmus duo maria, ab occasu et ortu solis finitima arctis faucibus dirimens.* Corinthi situm ad duo maria passim commemorant, qui amoenitatis loci mentionem faciunt. *Alciphron* L. III. p. 426. Πελοποννήσου προπύλαια καὶ ἡ δυοῖν θαλάσσαιν ἐν μέσῳ κειμένη πόλις χαρίεσσα ἰδεῖν καὶ ἀμφιλαφῶς ἔχουσα τρυφημάτων. *Horatii Corinthus bimaris* expressit *Rutilius* in Itin. I. 319. *Ephyreïus Isthmos Ionias bimari litore findit aquas.* — Ut hic Corinthus Ἑλλάδος ἄστρον, sic in Epigr. ἀδεσπ. CDLXXXVII. Κολοφὼν τρυφερῆς ἄστρον Ἰηονίης. — σύνδρομον ᾐϊόνα. Et haec verba circumscriptionem Corinthi continent, quae in Isthmo collocata, eumque fere implens, utrumque litus quasi conjungere et connectere videbatur: *litora concurrentia, urbe conjuncta.* Pro σύνδρομον, quae Cod. Vat. est lectio, veteres editiones omnes σύντροφον habent. Illam tamen et Aldus in Cod. quodam invenit. — V. 3. ἐστυφέλιξα.

Plan. In Vat. Cod. α superscriptum est τῷ ε finali. Non quidem inepta est vulgata lectio; nec tamen satis est causae, cur Mummius hic loqui existimetur. — σκόπελος acervum h. l. significare videtur, in quem devictorum ossa coacervata sunt. — V. 5. Mummii crudelitatem ita excusat poëta, ut Romanos ab Achaeis Trojae eversae poenas sumsisse dicat. — ἀκλαύστους. supremo honore orbatos. ἄκλαυτον καὶ ἄθαπτον *Homer.* Od. λ. 54. unde *Sophocl.* in Antig. 29. ἐᾶν ἄκλαυτον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρόν. *Ovidius* Trist. III. 3. 54. *Sed sine funeribus caput hoc, sine honore sepulcri, Indeploratum barbara terra teget?*

NICANDRI COLOPHONII

EPIGRAMMATA.

¶. 2.] *I.* „In Planudea p. 172. St. 250. W. *Nicarcho* tribuitur et quidem verisimiliter. Sed Vatic. „Codicem in Epigrammatum titulis semper sequor.“ *Brunck.* In Cod. Vat. est p. 507. In Venere omnes varietatem amare ait. — V. 2. αἰνεῖν Planud. quod monachum prodit. κινεῖν Vat. praebuit. ἐκ ψυχῆς. *Theophrast.* in Char. XVII. θαυμάζω, εἰ καὶ ἀπὸ ψυχῆς σύ με φιλεῖς. *Aristoph.* Nub. v. 26. ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας ὄντως φιλεῖς. Similia collegit *Valcken.* ad Theocrit. Eid. II. 61. p. 52. *Wetsten.* ad N. T. I. p. 478. — V. 3. ἡ ῥύσις Vat. Cod. vitiose. — φιλόκνισος. i. e. φιλοῦσα τὸ κνίζεσθαι. hoc enim libidinoso amori proprium ab honesto cum matrona connubio abest. — ἀλλότριος χρώς. Cod. Vat. et Plan. Hoc emendavit *Toup.* in Emend. in Suid. P. II. p. 268. Epist. crit. p. 16. — In seq. vers. τὴν ξενοκυνταπάτην recte vertit *Brodaeus alienae uxoris congressum,* sed male derivat a πατεῖν, cum ab ἀπάτη deducendum sit. Tou-

pius comparavit *Agathiae* Ep. LIII. ἡ δὲ τόση βρώματος ἐξαπάτη, ubi *Brunckius* rectius scripsit βρωματομιξαπάτη, quod ad analogiam vocis Nicandreae ξεινοκυστᾰπάτην formatum esse nullus dubito. In eiusmodi compositionibus ἀπάτη *voluptatem* significat. Vide ad *Meleagr*. Ep. II. — τὸ ξένον hoc sensu usurpavit *Theophyl. Simoc*. Ep. IX. ubi meretrix ad amatorem, καί σοι, ait, τὸ ξένον ἀεὶ τιμιώτερον. — Ut κύστην Graeci (vid. *Aristoph*. Lysistr. 956.), sic Latini *vesicam* pro parte muliebri dixerunt. *Juvenal*. VI. Sat. 64.

II. Cod. Vat. p. 290. Planud. p. 205. St. 299. W. In Othryadem, qui post pugnam cum Argivis et tropaeo de hostibus erecto, sibi ipse manum intulit, ut narrat *Herodotus* L. I. 82. p. 41. τὸν δὲ ἕνα λέγουσι τὸν περιλειφθέντα τῶν τριηκοσίων, Ὀθρυάδην, αἰσχυνόμενον ἀπονοστέειν εἰς Σπάρτην τῶν οἱ συλλοχιτέων διεφθαρμένων, αὐτοῦ μιν ἐν τῇσι Θυρέῃσι καταχρήσασθαι ἑωυτόν — dissentiente *Pausania* L. II. 20. p. 156. qui eum Perilai manu periisse narrat. Vide de Othryade not. ad *Simonidis* Ep. XXVI. et *Dioscorid*. Ep. XIII. — V. 3. πλευρῶν vulgo. — V. 4. In Cod. Gottingensi *Nicandri* (de quo vid. *Schneider*. in Praef. ad Nicandri Alexiph. p. XIII. sq.), ubi hoc Epigr. exstat, καταστρέψας legitur. Proba est vulgata: Othryades Argivorum spolia sanguine suo inscripsit verbis, quae Spartanorum victoriam, Argivorum dedecus et contumeliam significarent. Hoc est γράψας σκῦλα κατ' Ἰναχιδᾶν, ut ap. *Pseudo-Plutarch*. T. II. p. 306. C. ἔστησε τρόπαιον ἐπιγράψας, Ῥωμαῖοι κατὰ Σαμνιτῶν Διὶ τροπαιούχῳ. Vide quae notavimus ad *Meleagr*. Ep. XXXVI. p. 56.

III. Cod. Vat. p. 274. Edidit *Dorville* ad Charit. p. 421. In sex filios Iphicratidis Spartani, qui cum in Messenae oppugnatione occubuissent, a Gylippo, fratre superstite, concremati sunt. — V. 1. Εὐπυλίδας. in Cod. superscriptum Ερπυλίδας. — V. 3. ἄμμι Cod. et Dorv. — V. 2. μεγάλαν σποδιάν, fortasse pro πολλήν positum; for-

taſſe majore cum vi pro fortium virorum cinere. *Sophocl.* Electr. 759. καὶ νιν πυρᾷ κέαντες εὐθὺς, ἐν βραχεῖ χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν. quem locum *Burmannus* comparavit ad *Propertium* L. II. 51. *Et tanti corpus Achillei, Maximaque in parva ſuſtulit oſſa manu.*

CRATETIS GRAMMATICI

EPIGRAMMA.

¶. 3.] Vat. Cod. p. 537. Primus protulit *Salmaſius* in Scr. Hiſtor. Aug. T. I. p. 154. unde *Toupius* ſumſit Epiſt. crit. p. 134. ſq. qui ſenſum carminis praeclare vidit. Diſertius eundem expoſuit doctiſſimus *Moneta* in Epiſt. ad Buherium, a *Brunckio* edita ad calcem Lectionum p. 316. et in Menagianis Tom. IV. p. 290. ſq. Totum hoc carmen obſcoenum eſt et aenigmaticum, rem foedam verbis a re grammatica petitis tecte ſignificans. *Euphorion* Chalcidenſis, de quo inprimis *Heynius* conſulendus eſt in Excurſ. ad Bucol. III. p. 170. obſcurus erat poëta et gloſſarum plenus, quod teſtatur *Cicero* de Divin. II. 64. *Quid? poëta nemo, nemo phyſicus obſcurus? Illi vero. Nimis etiam obſcurus Euphorio.* ut h. l. poſt *Lambinum Hottingerus* reſtituit. Hanc ob cauſam a Grammatico noſtro dicitur κατάγλωττα ποιήματα ποιεῖν, quo et carmina gloſſarum plena ſcribere ſignificat, et flagitioſa facinora lingua patrare. Eodem ambiguitatis genere, ſed foede, luſit *Auſonius* Epigr. CXXVII. Poſſis quoque ποιήματα κατάγλωττα de carminibus eleganter et ſtudioſe expolitis accipere. (*Ariſtoph.* Theſmoph. 138. ᾖδε μέλος — Καὶ θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον — ubi reſpicitur libidinoſam oſculandi genus, de quo *Pollux* II. 109.

Οἱ κωμικοὶ καταγλωττίζειν ἐν φιλήματι, καὶ καταγλωττισμὸς, καὶ κατεγλωττισμένον.) — Sed prior explicatio videtur verior. Hinc intelligitur, cur Euphorion Choerilum dicatur διὰ στόματος ἔχειν, quo aperte quidem critici ejus judicii perversitas, tecte autem flagitiosa ejusdem consuetudo indicatur. Choerili enim nomen ambiguum est, quippe a χοῖρος derivandum. χοῖρος, τὸ γυναικεῖον μόριον. *Schol. Aristoph.* in Acharn. 781. Fuit autem, quod bene monuit *Moneta*, duplex Grammaticorum familia, quorum hi Homero, illi Antimacho omnia summa tribuerent. Homerum cum Antimacho composuit *Propertius* II. 25. 45. *Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero.* ubi vide quos laudavit *Burmannus* p. 471. Euphorion autem Ὁμηρικὸς ὤν, Choerilum, qui se totum ad Homeri imitationem dederat, unice admirabatur. De Choerilo et Antimacho veteres disputasse, uter alteri praeferendus sit, apparet ex *Procli* Comm. in Platon. Tim. p. 28. Ἡρακλείδης γοῦν ὁ Ποντικὸς φησιν, ὅτι τῶν Χοιρίλου τότε εὐδοκιμούντων, Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προὐτίμησεν, καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸν Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα, τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός. De Platonis erga Antimachum studio testatur quoque *Plutarchus* in Vita Lysandri Tom. I. p. 443. C. Non autem solum propter Homeri studium Ὁμηρικὸς appellatur Euphorion, sed multo magis, quia τοῖς μηροῖς incumbebat. Plane eadem ratione in verbo ὁμηρίζειν lusit *Achilles Tatius* VIII. 9. p. 336. ubi Dianae sacerdos Thersandri flagitia his verbis salse insectatur: ὀλίγον ἑαυτῷ μισθωσάμενος στενώπιον, εἶχεν ἐνταῦθα τὸ οἴκημα, ὁμηρίζων μὲν τὰ πολλὰ, πάντας δὲ τοὺς χρησίμους (fortes et in Veneris palaestra probe exercitatos viros) πρὸς ἅπερ ἤθελεν (fort. ἤθελον, Thersander enim illorum libidini morem gessisse dicitur) προσεταιρίζετο δεχόμενος —. Quem locum ne a *Salmasio* quidem recte acceptum esse miror. Mox in eadem oratione p. 337. in verbis μόνην δὲ τὴν γλῶτταν εἰς ἀσέλγειαν ἀσκεῖ,

turpis flagitii significationem inesse, post ea, quae de καταγλώττοις ποιήμασι notavimus, nemo dubitabit. — V. 3. κατέγλωσσ' ἔπεσι τὰ ποιήματα legit Cod. Vat. — Idem φίλιτρα exhibet. φίλητρον *Toupius* nunc de *amore*, nunc de *plagio* acceptum esse, ait. *Suidas:* φιλητής ἐραστής. φιλήτης δὲ ὁ κλέπτης. Vide *Albertum* ad Hesychium in φιλήτης. — Vereor, ut in hac voce veram lectionem teneamus. Quodsi tamen recte sic legitur, Crates Euphorionem ait artem Homerum compilandi, nec minus impudica basia figendi calluisse.

CALLIAE ARGIVI
EPIGRAMMA.

In Cod. Vat. p. 538. ut Καλλίου prostat. Καλλίου rectius legitur in Planud. p. 167. St. 243. W. In Polycritum quendam, qui cum antea vir bonus esset visus, repente, vino poto, improbus et rabiosus exstitit. Hinc poëta colligit, eum nec antea bonum virum fuisse, Hic sensus Epigrammatis, quem Planudes minus perspectum habuit, cum v. 1. pro χρύσεον, quae Vat. Cod. est lectio, θηρίον ederet. Veram lectionem ex Cod. revocavit *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 361. Ad hoc Epigramma respexit idem ad Solinum in Proleg. p. 5. — χρύσειος in laudem dicitur de iis, qui morum elegantia et suavitate sunt conspicui. *Antiphil* Ep. XXIV. ἦν ὄντως μερόπων χρύσειον γένος. *Theocrit.* Eid XII. 15. ἦ ῥά ποτ' ἦσαν Χρύσειοι οἱ πάλαι ἄνδρες. ut recte emendavit *Wassenbergius.* Vide *Bergler.* ad Alciphr. III. 17. p. 314. — Polycritus autem non tantum χρύσεος, sed χρύσεον, *merum aurum*, fuerat visus. — V. 2. λυσσομανής. Eadem compositione utitur *Antip. Sid.* XXVII. βρυθητοῖς λυσσομανεῖς πλοκάμοις. — V. 3. οἶνος ἐλέγχει τὸν τρόπον. Vinum, qualis quisque sit, ostendit; quae *Chaeremonis*

fuit sententia, cum diceret: ὁ οἶνος τοῖς τρόποις κεράννυται τῶν πινόντων. ap. *Plutarch.* T. II. p. 406. B. Similia dedimus ad *Ionis* Fragm. I. 12. p. 314.

PERSAE THEBANI

EPIGRAMMATA.

¶. 4.] *I.* Cod. Vat. p. 162. Ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ Χαιρεδαΐλόχου καὶ Προμένους. Edidit *Reiske* in Anthol. p. 9. nr. 414. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ἄφατοι T. I. p. 391. ubi Μαιναδίων perperam legitur. Depravatum Apollinis nomen in apogr. Lipſ. in ἀπαλλον, quod neſcio quis corrigere conatus ἀπ' ἄλλων in margine notavit. Nihil ineptius. ἐπ' αἰθούσαις *Reiske.* ὑπ' tuetur *Suidas* et Cod. Vat. — V. 2. ἔγκειντοι Vat. Cod. ἄγκειντοι *Suid.* l. c. et in Μαιναλία T. II. p. 512. *Antip. Sidon.* XI. ἄγκειμαι, Φερένικε, τεὸν Τριτωνίδι κούρα, Ἄγκειμαι. More receptum fuiſſe ap. veteres, ut venatores ferarum crania diis dicarent, apparet cum ex aliis locis, tum ex hoc *Libanii* Or. V. p. 225. Tom. I. ed. *Reisk.* ubi orator varia anathematum genera recenſens, ὁ δὲ στέφανον, inquit, ποιμὴν δὲ αὐλὸν, καὶ θηρατὴς θηρίου κεφαλήν. Vide Miſcellan. Obſſ. Tom. I. p. 107. — V. 3. ἐξ ἵππων (ἐξυππων apogr. Lipſ.) γυγερᾷ χερι δαΐλοχος τε. Cod. Vat. *Salmaſius* emendabat σθεναρῇ χερί. *Reiskius* varia comminiſcitur: ἐξαίτω φοβερᾷ vel σθεναρᾷ, vel νεαρᾷ, vel στυγερᾷ χειρί. In contextu dedit ἐξ ἵππων βριαρᾷ χέρι. quod *Brunckius* recepit. At ſi hoc voluit poëta, propius ad depravatae ſcripturae ductus accederet κρατερᾷ χέρι. Sed nec hoc verum puto. *Tres*, ni fallor, fratres, ſtrenui in Arcadia venatores, *tria* cervorum capita Apollini dono afferunt. Sed tertii fratris nomen latet in cor-

ruptis ſyllabis γυγγερωχειρι. Hoc quale fuerit, non tam facile ſit conjectura aſſequi. Sed fac, ſcriptum fuiſſe:

ἃς ἕλον ἐξ ἵππων Ἱεράρχης Δαΐλοχός τε

et longe facilius verſum et ſententiam defluere ſenties, quam in Reiskiana lectione βριαρῷ χέρι.

II. Cod. Vat. p. 194. Edidit *Pierſon* ad Moer. p. 234. *Reiske* in Anthol. p. 54. nr. 520. Tiſis mater facta Lucinae munera quaedam dedicat. — V. 1. κοῦρας ὃ ταύταν ἐπὶ ποντίδα ν. Cod. Vat. quod ſic correxit *Reiskius:* κουροσόα, τ. ἑλικώπιδα. Prius, ad dialecti rationem nonnihil immutatum, recte recepit *Brunckius.* βροτῶν κουροτρόφε δαῖμον vocatur Artemis ap. *Orpheum* Hymn. XXXV. 8. — Pro ἐπὶ, quod in Cod. ſeparatim habetur, Vir doctus in Cod. Pariſ. ἔχε conjecit. *Toupius* in Em. ad Suid. P. III. p. 405. junctis vocabulis ἐπιποντίδα ſcripſit, *pupam* ſive *nympham marinam* ſignificari pronuntians. Eandem emendationem iterum profert in Epiſt. crit. p. 130. ubi per *pupam corallinam* ſive *ex coralio factam* interpretatur. Mihi *Perſes* ſcripſiſſe videtur:

πότνια κουροσόα, ταύταν ἐπὶ παστάδι νύμφαν,

quae cum φύλασσε jungenda ſunt: *Serva, veneranda dea, hanc pupam in templi tui veſtibulo poſitam.* In παστάσι enim munera dedicatoria frequenter collocantur. *Leonidas Tar.* Ep. V. variis ejusmodi muneribus recenſitis, ὧν ἤθελεν τυχοῦσ' Ἀλησιὰς Κύπρις, Ἐν σαῖς τίθησι Καλλίκλεια παστάσι. Parma Herculi dicatur, ὄφρα ποτὶ στεπτὰν παστάδα κεκλιμένα Γηραλέα τελέθοιμι. *Hegeſipp.* Ep. I. p. 254. *Damaget.* Ep. II. ad Dianam: σοὶ πλόκον οἰκείας τόνδε λέλοιπε κόμης Ἀρσινόη θυόεν παρ' ἀνάκτορον. — νύμφη, *pupula,* (*Julian.* in Caeſar. p. 28. ἤ. γὰρ οὐκ ἔπλαττες ἡμῖν, ὥσπερ ἐκεῖνοι (οἱ κοροπλάσται) τὰς νύμφας. Cf. *Schol.* Theocrit. Eid. II. 110.) inter pueritiae oblectamenta, a virginibus, cum nubiles factae eſſent, diis, Veneri inprimis, dedicari ſolebat. *Sappho* ap. Athen. L. IX. p. 410. E. πρὸς τῷ

Ἀφροδίτην· χειρόμακτρα (velamentum) πλαγγόνων πορφυρόβαπτα μὴ ἀτιμάσῃς, ἃ πέμψα παρθενίας δῶρα τίμια. Sic hunc locum constituere libet, qui vulgo depravatissimus est. Morem illum illustrat *Casaubonus* ad *Athen.* L. VII. p. 553. ad *Persium* II. 70. — V. 2. λιπαρῶν τ' ἐκ Cod. Vat. In marg. apogr. Lips. λιπαρόν τ' ἐκ κ. πλόκαμον. — στεφάναν. Dubito, utrum de velamento accipiendum sit hoc vocabulum, (*Hesych.* στεφάνη. εἶδος περικεφαλαίας, ἐξοχὰς ἐχούσης, καὶ κόσμος γυναικεῖος. Cf. *Schol. Homer.* Il. η. 12.) an de ipsis crinibus, in divae honorem detonsis. Puellas enim nupturas crines Dianae deposuisse, cum ex aliis locis intelligitur, tum ex *Antip. Sid.* Ep. XXV. Coma autem, verticem ambiens, στεφάνη vocatur. Conf. *Polluc.* I. 40. IV. 144. — V. 3. Εἰληθυίας Vat. Cod. — *Reiskius* haerebat in nomine Τίσις, quod mulieris esse dubitabat. Corruptelae suspicionem auget *Suidas*, qui h. versum proferens in ῥυτῆρα T. III. p. 272. τὸ εἶδος habet pro τίσιδος, quamvis hoc facile in illud abire potuit. — ῥύσια ὠδίνων munera vocantur, quae pro ope in partu lata deae offeruntur. τὸ ῥύσιον enim pro ἀμοιβὴ passim ponitur. *Sophocl.* Philoct. 959. φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας. *Schol.* ἐνέχυρον, ἀμοιβὴν ἐκτίσω. Loca veterum, qui hoc vocabulo usi sunt, laudat *Pierson* ad Moer. p. 338.

III. Cod. Vat. p. 412. Exstat in Planudea p. 345. St. 484. W. parum emendate scriptum. *Jensius* ut ineditum exhibuit nr. 150. Hinc *Reiskius* repetivit in Anthol. p. 175. nr. 801. Tychon, deus inferioris ordinis, illis, qui ipsum res parvas et factu faciles rogaturi sint, se propitium fore promittit. — „Τύχων est nomen „Priapi. Vide Hesychii interpp. in τυχῶν. Diodor. Sic. „IV. p. 252. περὶ μὲν οὖν τῆς γενέσεως τοῦ Πριάπου καὶ τῆς „τιμῆς τοιαῦτα μυθολογεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τῶν Αἰγυπτίων. „τοῦτον δὲ τὸν θεὸν τινὲς μὲν Ἰθύφαλλον ὀνομάζουσι, τινὲς δὲ

„Τύχωνι. Alii a Priapo diverſum faciunt. Strabo p. 587. „ἀπεδείχθη δὲ θεὸς οὗτος ὑπὸ τῶν νεωτέρων· οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος „οἶδε Πρίαπον, ἀλλ' ἔοικε τοῖς Ἀττικοῖς Ὀρθάνῃ, καὶ Κονισάλῳ, „καὶ Τύχωνι, καὶ τοῖς τοιούτοις." *Brunck.* His locis adde *Plutarchum* T. II. p. 232. ed. Bry. et *Athen.* L. IX. p. 397. A. ubi ex *Antiphanis* Comoedia Στρατιώτης ἢ Τύχων duo tetrametri laudantur, quos *Caſaubonus* perperam in ſenarios mutare conatus eſt. — V. 1. ἐπιβώσῃ. Plan. commate in fine hujus verſiculi poſito. — ἐν ἐπιμεροῖς, θεοῖς ſcil. ne cum *Brodaeo* πράγμασι ſubaudias. — V. 2. μεγάλῳ Cod. Vat. — V. 3. ὡς ὅτε Plan. et Cod. Vat. Aliam lectionem, ὧν ὅτε, notavit *Brodaeus.* *Stephanus* ὅτι conjicit, τούτων, ὅτι, pro ἃ, jungens. Quod nihili. Fortaſſe ὅσσα γε ſcribendum eſt. — δημογέρων θεός. inter deos minorum gentium ſive plebejos honoratus; niſi fortaſſe ſimpliciter pro plebejo, δημοτικῷ accipiendum eſt. — In fine verſus Plan. πένητι legit. — V. 4. κύριός εἰμι. ſic ex Plan. et Vat. Cod. legendum, quod *Br.* in Lectt. monuit, cum in contextu κύριός ἐστι dediſſet. — Τυχόν. Planud. In Jenſianis τυχὼν habebatur, unde *Reiskius* veram lectionem acute perſpexit.

IV. Cod. Vat. p. 322. ſq. *Reiskius* in Jenſian. nr. 689. p. 130. Scriptum carmen in imaginem ſepulcro impoſitam, in qua Neotima conſpiciebatur, in matris Mnaſyllae ulnis animam agens, et Ariſtoteles, Neotimae pater, filiae caput tenens. — V. 1. Μνάσιλλα. Jenſ. — V. 2. μυρομένα κούρα. Cod. quod *Reisk.* emendavit. — γραπτὸν τύπον idem de ſculpta imagine accipit. Certe γραπτὸς hanc interpretationem non reſpuit. Vide *Wolfium* in Prolegg. ad Homer. p. XLV. Nihil tamen eſt, quod nos a vulgari ſignificatione recedere cogat, cum veteres ſepulcra pictis tabulis ornaſſe ſatis conſtet. — κεῖται. hic ut mortua jacet, mortis caligine ejus oculos obducente. — V. 5. ματρὸς Cod. — ἀπὸ Jenſ. — ¶. 5.] V. 7. ἐπεμάξατο ex *Reiskii* emendatione, pro ἐπεμάσσατο.

Cum κεῖται praecesserit, et omnino de re praesente agatur, corrigendum suspicor:

δεξιτερᾷ κεφαλὰν ἐπιμάσσεται. ὦ μέγα δειλοί —

V. 8. οὐδὲ θανόντες. Imago enim, longum tempus duratura, mortuorum doloribus perpetuitatem tribuere videtur. Similia passim occurrunt. Vide *Glaucum* Ep. V. T. II. p. 348.

V. Cod. Vat. p. 292. Planud. p. 257. St. 372. W. ubi *Theophani* tribuitur, quod nomen inter Epigrammatarios poëtas alibi non occurrit. In Theotimi, Eupolis et Aristodicae filii, qui naufragio perierat, cenotaphium.

VI. Cod. Vat. p. 284. Πέρσου Μακεδόνος. Gentile omissum in Planud. p. 288[a]. St. 416. W. In Philaenii, quatuordecim annorum puellae, tumulum. Confer Ep. *Anytes* XIX. — V. 2. ὡραίους. Proprie ipsa puella dicitur ὡραῖος, *viro matura.* Vide *Trilleri* Obss. p. 117. *Julianus Aegypt.* Ep. LVI. ὥριος εἶλέ σε παστὰς, ἀώριος εἶλέ σε τύμβος. *Antiphanes* Ep. I. ἐς Παφίης θαλάμους ὥρια καλλοσύνῃ. — V. 3. κατὰ δρύψασα. Vat. Conf. not. ad *Mnasalcae* Ep. XVII. — V. 4. τεσσερεκαιδεκέτιν. Vat. Cod.

VII. „Lemma in Vat. Cod. (p. 275.), cujus lectiones exhibui, Εἰς Μαντιάδην καὶ Εὔστρατον τοὺς Δυμαίους ἐπιτύμβιον." *Brunck.* Planud. p. 214. St. 312. W. ubi v. 1. Μαντιάδης et Ἀχίλλου legitur. Posterius *Casaubonus* in ἀπελλῶ mutandum censebat. — V. 2. δυσμαίῃ Plan. *Opsopoeus* δυμαίῃ tentabat. Fratres, quorum cippo haec inscripta sunt, Achaei ex urbe Dyme, Δυμαῖοι fuerant. Vide *Steph. Byz.* p. 248. *Strabo* L. VIII. p. 387. *Pausan.* VII. 17. p. 565. — ἐπὶ ξυλόχῳ Aldina pr. et Ascens. — V. 3. ἄγλαυροι. Aldina tert. — ὀροιτύποι Vat. Cod. — V. 4. μηνυταὶ τέχνης Cod. Vat. — Secures lignariorum cippo insculptas fuisse puta,

VIII. Cod. Vat. p. 286. Planud. p. 249. St. 361. W. In naufragum, in Lesbi litus ejectum. — V. 1. Ἐβρου. Flor. Εὔρου Ald. pr. et deinde omnes editt. veteres. — κατ' αἰγίδες. Vat. — „Scribe ἐξεκύλισαν, ut recte legitur „in veteribus editionibus omnibus. ἐξεκύλισσαν ǝ prava „Stephani emendatione est.“ *Brunck.* Duplex σ tamen Vat. quoque Cod. exhibet. — V. 3. οἰνηρῆς Λέσβου. *Hermesianax* in Eleg. 54. οἰνηρὴν δουρὶ κεκλημένην πατρίδα Λέσβον εἰς εὔοινον. *Callimach.* fragm. CXV. ἐπ' οἰνηρῆς Χίου. — αἰγίλιπος πέτρου. Homericum. Il. π. 4.

Ceterum Persae in Cod. Vat. tribuitur Ep. Incert. CXIV.

ANTIPATRI SIDONII
EPIGRAMMATA.

¶. 6.] *I.* „Quae asterisco notata sunt, ea in codi„ce adpositum non habent gentile, et sic incertum est, „utrius sint Antipatri. Pleraque tamen Thessalonicensi „tribuenda videntur.“ *Brunck.* Cod. Vat. p. 510. Ἀντιπάτρου. In Planud. p. 179. St. 263. W. ἄδηλον est. Poëta, vitae brevitatis memor, se ad potandum exhortatur. Ad Seleucum orationem dirigit, fortasse eum, qui post Antiochum M. in Syria regnavit. — V. 3. μία καταίβασις. Vide ad *Tymn.* Ep. V. ἔστι γὰρ ἴση Πάντοθεν εἰς Ἀΐδην ἐρχομένοισιν ὁδός. quamvis hujus loci paulo diversa est ratio. In Planud. legitur εἰς Ἀ. πάντεσσι κατ. — Pro τάχιον Cod. Vat. τάχειον. et mox Μήνω pro Μίνω, quod pro Μίνωα sive Μίνων ex Atticorum consuetudine positum, illustrat *Wyttenb.* ad Plut. de S. N. V. p. 24. — Omnes, Antipater ait, Orco debemur; si quis habet, quod ad cursum accelerandum valeat, is Minoa citius videbit. Potantes vero hoc assequuntur, ut celerius vi-

vant, nec, ut reliqui, pedibus, sed quasi equo vecti, viam conficiant. — V. 5. πίνομεν et καὶ δὴ γὰρ Cod. Vat. Posterius, quo hiatus vitatur, verissimum. Nam illo quoque ordine hae particulae collocantur. *Aristoph.* Vesp. 1224. καὶ δὴ γὰρ εἴμ' ἐγὼ Κλέων. — ἵππος οἶνος. *Cratini* dictum. Vide *Nicaenet.* Ep. IV. οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ.

II. Cod. Vat. p. 395. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 62. St. 90. W. In Euagoram quendam, bene nummatum virum, qui pecunia tantum in amore valebat, quantum summi dii fraude et potentia. — V. 1. καβάλλης. Superscriptum in Vat. Cod. ἱπποφορβός. ineptum glossema. Neptunus in equum mutatus ad Cererem accessit; unde natus Arion, equus nobilissimus. *Pausan.* p. 659. — V. 2. ἀμφιβόητος. *Hesych.* Ἀμφιβώτης. περιβόητος. Ἴων Τεύκρῳ. Vide *Bentleii* Epist. ad Mill. p. 55. — V. 3. Vulgo παιδικός, quod variis interpretum erroribus locum fecit. Recte *Brunckius* monuit, de Apolline agi, quem Admeti amore incensum greges apud Thessalos pavisse existimabant. *Callimach.* H. in Apoll. 48. Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσσῷ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους, Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο. Eandem fabulam apud *Rhianum* fuisse, intelligitur ex *Schol.* in Eurip. Alcest. 1. Ῥιανὸς δέ φησιν, ὅτι ἑκὼν ἐδούλευσεν αὐτῷ δι' ἔρωτα Ἀδμήτου. — V. 4. οὐ πειθοῦς εὐνέτης, ἀλλὰ βίης. Haec in eadem re saepius sibi opponuntur. Amor in *Simmiae* Alis v. 10. οὔτι γὰρ ἔκρηνα βίᾳ, πᾶν δ' ἐπρεύνα πειθοῖ. *Pindar.* Pyth. Θ. 69. κρυπταὶ κλαΐδες ἐντὶ σοφᾶς Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων. Poëta dramaticus nescio quis ap. *Plutarch.* T. II. p. 751. D. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑπό τινος ἐρωτᾶται·

Βίᾳ δὲ πράξας (l. δ' ἔπραξας) χάριτας ἢ πείσας κόρην;

Idem dicere voluit *Philostratus* Jun. Imag. IV. p. 868. ubi Acheloüs Deïanirae τὸν γάμον σπεύδει, καὶ πειθὼ μὲν ἄπεστι τῶν δρωμένων. quae inepte vertuntur vulgo. *Plato* de

de Rep. VIII. T. II. p. 548. B. λάθρα τὰς ἡδονὰς καρπούμενοι, ὥσπερ παῖδες πατέρα τὸν νόμον ἀποδιδράσκοντες· οὐχ ὑπὸ πειθοῦς, ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι. Vide *Wyttenbach.* ad *Juliani* Orat. I. p. 36. sq. — V. 5. „Veterum editio„num omnium et Mss. lectionem revocavi ὢν χαλκός. „Praedives Euagoras non formas alias induit, sed oblato „aere pueris et virginibus potitur. Elegans est Vat. „Cod. lectio ἄτερ δόλου αὐτὸς ἐναργὴς πάντας — suppresso „verbo, quod facile suppletur. Hanc genuinam esse „lectionem credo.“ *Brunck.* Recte. Planudes procul dubio aposiopesin, in qua verbum nequam subaudiendum est, vitaturus ἀλίσκει ex suo ingenio scripsit. ὢν χαλκός, quasi in nummos mutatus, ut dii in bestiarum formas. Vulgo ὢν καλὸς ex *Brodaei* conjectura legitur.

III. Cod. Vat. p. 584. Ἀντιπάτρου. Edidit *Schneider* in Peric. crit. p. 105. Tractavit *Toup.* in Cur. nov. p. 255. Scriptum in Eupalamum, (vitiose apogr. Lips. Εὐ πάλαμος) puerum, cujus pedes totaque pars inferior superiore minus formosa erat. Est hoc carmen ex eo genere, ubi res nequam grammatico acumine tecte et obscure significantur. Eupalamum pulchro colore conspicuum esse ait μέσφ' ἐπὶ Μηριόνην, i. e. μηρούς. Hinc *Rufinus* Ep. III. tres puellas ait certasse, τῶν τρισσῶν τίς ἔχει κρείσσονα Μηριόνην. Lucem his affundit *Sextus Empir.* Pyrrh. Hypot. III. 24. p. 177. καὶ τὸν Μηριόνην τὸν Κρῆτα οὕτω κεκλῆσθαί φασιν δι' ἔμφασιν τοῦ Κρητῶν ἔθους. Mos Cretensium erat pueros amare. *Servius* ad Aen. X. 325. *De Cretensibus accepimus, quod in puerorum amores intemperantes fuerunt.* Vide quae congessit *Wetsten.* in N. T. II. p. 26. — Ex ea inde parte, quam poëta Merionae nomine indicat, Eupalamus Ποδαλείριος erat, quod item herois ap. Graecos nomen, etiam eum significat, qui infirmis est pedibus. λειρός. ὁ ἰσχνός· καὶ ὠχρός. καὶ λειρίας λέγουσι κύνας τὰς κατισχνωμένας καὶ ἀποβαλούσας τρίχας. Haec autem pars in Eupalamo si superiori responderet,

Achille foret praestantior, qui pedum pernicitate valebat scilicet. Hic sensus Epigrammatis, quem *Toupius* primus perspectum habuit. — V. 1. ξανθὸν est in Codice, nec cum *Toupio* in ξανθῷ mutandum videtur. ξανθὸν ἐρεύθεσθαι dictum, ut ἁπαλὸν γελᾶν et similia. — Pro ἶσον Cod. Vat. εἶσον. vulgari errore. — V. 2. Cod. μέσφ' ἀπὸ κρ. Brunckiana lectio est in margine apographi Lips. fortasse ex *Salmasii* emendatione. — V. 3. Ad Ποδαλείριον *Brunckius* εἰς subaudiendum esse monet. *Toupius* Ποδαλείριος corrigit, quod sensum faciliorem fundit. Idem οὐκέτ' ἐς ἠῶ νεῖται (in edit. Lips. vitiose κεῖται excusum est) perperam ex *Theocrito* desumta existimat, Eid. XVIII. 55. νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, quae cum nostro loco nihil commune habent. Obscura verba fortasse in hunc sensum accipi debent: Superior pars Eupalami ξανθὸν ἐρεύθεται; inferior non eodem colore splendet; hinc poëta eam non ad Auroram accedere ait, quae ξανθὴ καὶ ἐρευθομένη scilicet. Fortasse verba οὐκέτ' ἐς ἠῶ νεῖται simpliciter sic accipienda, ut inferiores pueri partes fere exstinctae et mortuae esse dicantur. ἠὼς pro ἡμέρα, φῶς, βίος ponitur. Infra Ep. LXII. κίχλας θαλερὸν δέμας ἐς φάος Ἠοῦς Οὐκέτ' ἀπὸ πλεκτᾶς ἧκε δεραιοπέδας. — V. 5. τά τ' ὑψόθι ap. *Schneiderum*. — V. 6. Idem Ἀχίλλης et Αἰακίδεω. In Cod. Vat. est Αἰακίδαο. In apogr. Lips. Αἰακίδας. — Comparat *Br.* Epigr. ἀδέσπ. XXXVI. p. 158.

¶. 7.] *IV.* Cod. Vat. p. 538. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 130. St. 188. W. Priapus Cimonem bene vasatum conspicatus, se a mortali superari conqueritur. — V. 1. ἑστηκός. Plan. et Cod. Vat. — Κύμωνος. Ed. Flor. et Ald. pr. — *Juvenal.* Sat. VI. 375. *Conspicuus longe cunctisque notabilis intrat Balnea, nec dubie custodem vitis et horti Provocat.*

V. Cod. Vat. p. 430. Ἀντιπάτρου εἰς ἐρῶντα πρὸς Κλεόμβροτον. Planud. p. 36. St. 53. W. Hinc a *Gaunero*,

ni fallor, relatum in *Stobaei* Florileg. T. LXI. p. 389. 15. Gesn. p. 253. Grot. ſine lectionis varietate. Amor in undis natus lacrymis exſtingui nequit, ſed auro molliendus eſt. — V. 1. Τελέμβε. Vat. Cod. — ὕδατι πῦρ. *Zenodot. Epheſ.* Ep. I. T. II. p. 61. — ἀπνεῖς. intendit τὸ α. *ignis vehementer ſpirans. Caſaubonus* incidit in ἀφανές. — V. 4. τικτόμενος. Qui inter veteres Amorem in undis natum dixerit, novi neminem; nec tamen idcirco hunc verſum depravatum exiſtimem. *Huetius* conjecit τεγγόμενος. Quo admiſſo, non ſatis video, quo τότε referendum ſit.

VI. Cod. Vat. p. 103. Ἀντιπάτρου. Edidit *Leichius* in Not. ad Carm. Sepulcr. p. 17. *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 135. nr. 314. — In Europam quandam, meretriculam perquam humanam et facilem. — V. 1. μήτε (apogr. nonnulla μηδὲ) φοβηθῇς. Cod. Vat. φοβηθεὶς corrigendum eſſe vidit *Valcken.* in Diatr. p. 286. B. ubi prius diſtichon exhibet. Europam, drachma ſoluta, ſubagites licet, neque quenquam metuens, nec ipſam renuentem experturus. Huc facit *Horatius* I. Serm. II. 119. *Parabilem amo Venerem facilemque; Illam: Poſt paulo; ſed pluris; ſi exierit vir; Gallis hanc, Philodemus ait: ſibi, quae neque magno ſtet pretio, neque cunctetur, cum eſt juſſa, venire. — Haec ubi ſuppoſuit dextro corpus mihi laevum, Ilia et Egeria eſt: — Nec vereor, ne, dum futuo, vir rure recurrat.*

VII. Cod. Vat. p. 407. Planud. p. 82. St. 120. W. Ἀντιπάτρου. Bacchum ſibi per quietem viſum eſſe ait, qui ipſi mala minaretur, ſi aquam potare pergeret. Ab eo inde tempore aquam ſibi inviſam eſſe. — V. 1. ἀκρίτου. Cod. Vat. Ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἔταττον οἱ παλαιοὶ τὸ ἄκρατον. Σώφρων. ὕδωρ ἄκρατον εἰς τὴν κύλικα. *Athen.* L. II. p. 44. B. — V. 2. ἐμοὶ λεχέων Vat. Cod. Veriorem hanc lectionem penitus ignoravit *Brunckius.* ἄγχι λεχέων παρα-

στὰς ἐμοί. Similiter poëtam increpat Apollo ap. *Virgil.* Eclog. VI. 3. *Horat.* IV. Carm. XV. — V. 3. ἀπεχθομένην Ἀφροδίτην. Cod. Vat. Sinceram lectionem *Planudes* servavit. Aquae potorum somnum Veneri invisum esse ait, secundum paroemiam, quae sine Baccho Venerem ait frigere. Fateor tamen, Veneris mentionem mihi ab hoc loco alienam videri. An fuit: ἀπεχθομένων Διονύσῳ? librario Ἀφροδίτην Baccho substituente, propter Hippolyti commemorationem. — V. 4. πεύθεσθαι. Vat. Cod. — V. 6. ἀπὸ τῆς, τότε νυκτὸς subaudi.

VIII. Cod. Vat. p. 511. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 174. St. 253. W. Se improbos et aquae potores detestari ait. — V. 2. ὤρυμον Cod. Vat. unde profluxit vitiosa Planudeae lectio ὀρνύμενον. Vera est lectio Brunckiana, cujus tamen auctoritatem ignoramus. ὠρύειν et ὠρύεσθαι de quavis lugubri voce, de ferarum rugitu, terraeque fremitu usurpatur. Vide *Triller.* Obss. p. 304. Hinc descendit ὠρυγὴ et ὤρυγμα. Posterius de fluctuum strepitu adhibuit *Qu. Maecius* Ep. VI. Neptune, διπλοῖς ἠϊόνων ὠρύγμασι τερφθείς. — V. 3. ἀστράπτῃ primus *Stephanus* dedit; omnes editt. veteres ἀστράπτει. — V. 4. μύθων μνήμονας ὑδροπότας. Huc egregie facit *Philostratus* in Vit. Soph. L. I. p. 507. Ὁ μὲν Αἰσχίνης φιλοπότης ἐδόκει καὶ ἡδὺς καὶ ἀνειμένος καὶ πᾶν τὸ ἐπίχαρι ἐκ Διονύσου ᾐρηκώς. — ὁ δ' αὖ (Demosthenes) νενηφώς τε ἐφαίνετο, καὶ βαρὺς τὴν ὀφρὺν καὶ ὕδωρ πίνων, ὅθεν ἐν δυσκόλοις καὶ δυστρόποις ἐγράφετο. — De paroemia, ad quam *Antipater* h. v. respexit, μισέω μνήμονα συμπόταν, disputavit *Plutarch.* T. II. p. 612. Conf. *Lucian.* T. III. p. 419. sq. et *Martialem* L. I. Ep. XXVIII.

¶. 8.] *IX.* Cod. Vat. p. 149. Ἀντιπάτρου Σιδωνίου. Planud. p. 422. St. 556. W. Bitto, mulier fere quadragenaria, ex Minervae castris ad Venerem transiens, textricum deae radium textorium dedicat. Hinc fortasse expressum, geminum certe germanum Epigr. ἀδέσπ.

CXVI. Conf. etiam *Nicarchi* Ep. X. — V. 2. 3. laudat *Suidas* v. λιμηρῆς T. II. p. 448. — χήρη ἐγὼ γάρ. Nescio, quid alii sentiant; mihi quidem *viduitatis* mentio ab hoc loco aliena videtur. Nec in Epigrammate, huic nostro simillimo, ejus rei vestigium. Fortasse igitur pro χήρη aliud quid lectum fuit. Suspiceris:

καὶ τήνδ' ἔχε κερκίδ'· ἐγὼ γὰρ —

quo simul hiatus tollitur. Neque tamen huic conjecturae multum tribuerim, praesertim cum ad τήνδε substantivum κερκίδα elegantius subaudiatur. Videant alii. — V. 5. δῶρα. Minervae munera sunt lanificium. — V. 6. ἔρως. Cupiditatem plus valere quam aetatem, jam ad senium inclinantem. θέλειν proprium verbum in re venerea. Vide *Alc. Messen.* Ep. I. *Rufin.* Ep. XXXV. ἡ μὲν γὰρ βραδέως, ἡ δὲ θέλει ταχέως.

X. Cod. Vat. p. 149. Ἀντιπάτρου Σιδωνίου. Planud. p. 442. St. 575. W. Pherenicus Minervae tubam ponit. Expressum ex *Tymn.* Ep. I. — V. 1. ὑποφῆτιν. et pacis et belli interpretem. — V. 2. βάρβαρον. Tyrrhenorum inventum tuba. — V. 4. πολέμου καὶ θυμέλας. *Pollux* IV. 85. — Posterius distichon laudat *Suidas* in θυμέλη Tom. II. p. 211.

XI. Cod. Vat. p. 168. sq. Ἀντιπ. Σιδ. Prius distichon excitat *Suid.* v. δαὶ Tom. I. p. 504. ubi *Kusterus* totum Epigr. edidit. Posterius id. v. κελαδοῦσιν T. II. p. 292. Ex Cod. Bodl. produxit *Bentlej.* ad Callim. p. 231. *Reisk.* in Anth. p. 16. nr. 442. — V. 1. μέλος. *Suid.* et Cod. Vat. Quaedam apogr. μένος. — V. 2. ἐκπρεπὲς μέλος *Kuster.* errante calamo. — V. 3. ἔγκειμαι. Codd. *Suidae* praeter Parisinum; et in Vat. Cod. quoque, quamvis ductus paulo obscurior, ἔγκειμαι tamen potius quam ἄγκειμαι scriptum fuisse videtur. Sed vide *Bentl.* l. c. et ad *Pers. Theb.* Ep. I. 2. — Τριτωνίδα. apogr. Lips. vitiose.

XII. Cod. Vat. p. 142. Ἀντιπάτρου, gentili non addito. Edidit *Kusterus* ad *Suid.* T. III. p. 642. *Reiske* in Anth. p. 2. nr. 398. In aram Minervae a Seleuco positam. — V. 1. laud. *Suid.* v. φυγοδέμνιος. — Σωτείρας cognomen pluribus deabus commune. Vid. *Hesych.* v. — V. 3. βωμὸν κεραοῦχον. *Reiskius* cogitabat de ara e ferarum cornibus exstructa, (*cornibus ara frequens* ap. *Martial.* I. Ep. I. 4.) qualis fuit Apollinis ara in Delo, de qua *Plutarch.* T. II. p. 983. E. et in Vita Thes. c. XXI. Conf. *Spanhem.* ad Callim. H. in Apoll. 60. p. 116. At recte hoc fieri propter linguae analogiam dubitabat *Ernestus* ad Callim. l. c. qui aram cornibus instructam, quales fuerunt, qui in libris sacris crebro commemorantur, intelligendam existimat. — Σέλευκος. Vide Ep. I. Probabile est, Seleucum regem cum *Reiskio* intelligendum esse. — V. 4. „Perspicuus non est ultimi penta„metri sensus. An oraculi jussu aram hanc exstruxerat „Seleucus? Sic legendum esset Φοιβείου ἰαχὰν φθεγξαμένου „στόματος. Φοιβείου reponebat. Salmasius. An Seleucus „ipse, Apollinis antistes, oraculorum ὑποφήτης erat? „tum legendum erit Φοιβείαν ἰαχὰν φθεγγόμενος στόματι." *Brunck.*

XIII. Cod. Vat. p. 158. Ἀντιπ. Σιδ. Edidit *Reiske* Anth. p. 5. nr. 406. *Toup.* ad Suid. P. III. p. 414. Harpalion piscator, senex factus, Herculi hastam dedicat. — V. 1. Cod. Vat. ῥυτιςουλωνευτής. (πιλωνευτής.) Nostram lectionem *Reiskius* in marg. apogr. Lips. repertam in textu posuit. Pro meo tamen sensu ἂν elegantius abesset. Vide an scriptum fuerit:

ὁ πᾶς ῥυτὶς, ὁ 'σπαλιευτὴς,

i. e. ὁ ἀσπαλιευτής. quod a codicis lectione proxime abest. Vide *Abresch.* ad Hesych. v. — V. 2. „Scribe uti „in Cod. est τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὸν σιβύνην. [in „Anal. *Br.* deuit τήνδε – τὴν σιγύνην] Graecis perinde est

„δ σιβύνης, ου: et ἡ σιβύνη, ης. Male in Suida Kusterus „edidit τόνδε — τὴν σιγύνην. In edit. Mediolanensi recte „τόνδε τὸν σιγύνην. Sed alieno loco hoc exemplum posuit „Suidas, et omnino scribendum σιβύνην. In hac voce „media corripitur, at in σιγύνη producitur. Oppian. „Cyneg. I. 152. αἰχμὴν τριγλώχινα, σιγύνην εὐρυκάρηνον. „Poëta ap. Suidam in hac voce: τὸν κύνα, τὴν πήραν τε „καὶ ἀγκυλόεντα σίγυνον. Sigynorum Thraciae populi no„men Σίγυνοι sic unico ν in veteribus libris scriptum „conspicitur, producta media. Apollonii Rhodii codd. „L. IV. 320. οὔτ' οὖν Θρήϊξι μιγάδες Σκύθαι, οὔτε Σίγυνοι." *Brunck.* Vide de hoc instrumento ad *Meleagr.* Ep. CXXVIII. p. 123. Laudat h. v. *Suidas* in σιγύνη T. III. p. 311. — ¶. 9.] πλείωνος. *Reisk.* Accentus male positus *Reiskium* in errorem induxit. πλειών est *annus.* Respexit hunc vers. *Suid.* in πλειών. πλειῶνος. ἐνιαυτός. Ἐκ πολλοῦ πλειῶνος. ἤγουν ἐκ πολλοῦ χρόνου. T. III. p. 129. Conf. *Eustath.* ad Il. p. 118. 3. *Callim.* H. in Jov. 89. οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνί. *Heinsius* ad Hesiodi Ἐ. κ. Ἡ. 617. — V. 4. ἔσθενον Cod. Vat. ἔστεγον est ex emendatione *Salmasii. Hesych.* στέγει. βαστάζει. ὑπομένει.

XIV. Vat. Cod. p. 182. Ἀντιπάτρου. Edidit *Kusterus* ad Suid. T. I. p. 151. *Reiske* in Anth. p. 30. nr. 473. In scolopendrae frustum a piscatore Ino et Palaemoni dedicatum. Conf. Ep. *Theodoridae* I. T. II. p. 41. — V. 1. excitat *Suid.* in ἀμφίκλαστον. ubi σκολοπένδρης legitur, plane ut in Cod. Vat. Ceterum haec scolopendra, cujus λείψανον quadraginta octo cubitorum erat, qualis bellua fuerit, ne *Schneiderus* quidem definire ausus est ad *Aelian.* H. A. XIII. 23. ubi haec habentur: πέπυσμαι καὶ σκολοπένδραν εἶναί τι θαλάττιον κῆτος, μέγιστον κητῶν καὶ τοῦτο, καὶ ἐκβρασθεῖσαν μὲν θεάσασθαι οὐκ ἄν τις θρασύνοιτο. — ἤδη δ' ἄρα αὐτῆς τὸ λοιπὸν σῶμα ἐπιπολάζον τοῖς κύμασιν ὁρᾶται, ὅσον ἀντικρίνειν τριήρους τελείας αὐτὸ μεγέθει· νήχονται δὲ ἄρα πολλοῖς τοῖς ποσί. Longe diversa est scolopendra,

quam *Aristoteles* descripsit H. A. II. 14. nec non ea, cujus calliditatem narrat *Plinius* H. N. IX. 67. p. 528. — V. 2. 3. laudat *Suid.* in ὀργυιὰ T. II. p. 709. et v. 3. iterum in πεφορυγμένον T. III. p. 104. ubi πολλῷ π. ἀφρῷ legitur. In Cod. Vat. est ὑπό. In apogr. Lips. et Bigot. ὑπαὶ, unde *Kusterus* ἅπαν emendavit. Facile adducar, ut gravius mendum subesse existimem, veramque lectionem, cujus vestigia sunt apud *Suidam*, fuisse:

δὶς τετρόργυιον, πολιῷ πεφορυγμένον ἀφρῷ.

— V. 4. ap. *Suid.* in ξαίνω T. II. p. 642. — Similiter Ep. ἀδέσπ. CXXVIII. λίνου λείψανον αὐχμηρῶν ξανθὲν ὑπ' ἠϊόνων. *Oppian.* Hal. IIII. 23. κρᾶθ' ἑκατὸν πέτρῃσι ξαινόμενος. — V. 5. 6. *Suidas* v. γριπεὺς Tom. I. p. 498. et iterum in Ἑρμῶναξ T. I. p. 861. Utroque loco ante ἐκίχανεν inseritur δ', ut etiam in Vat. Cod. — V. 6. πελάγους. *Reisk.* — V. 7. εὑρὼν δ' ἠέρτησεν. ut *Theodorid.* Ep. II. τίς σ' ἀνέθηκεν, ἀγρέμιον πολιᾶς ἐξ ἁλὸς εὑράμενος.

XV. Cod. Vat. p. 143. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 431. St. 565. W. sine diversitate lectionis, nisi quod versu 4. dorismus neglectus est. Conf. *Leonidae Tar.* Ep. XIX. Vers. 1. laudat *Suid.* v. ἄρμενα T. I. p. 333. et in αὔθαιμοι p. 378. V. 1. et 2. in ὀρειονόμων T. II. p. 711. — V. 3. πετεηνων Cod. Vat. πετεινῶν *Suid.* in δεραιοπέδῃ T. I. p. 526. ubi τάνδε δεραιοπέδην habet, ut est in Vat. τήνδε δ. Planud. — V. 5. λιμνης. Vat. Cod.

XVI. Vat. Cod. p. 143. τοῦ αὐτοῦ, οἱ δὲ Ζωσίμου. In Planud. p. 431. St. 565. W. *Zosimo* soli inscribitur. Hujus esse, verisimile videbitur *Zosimi* Epigrammata comparantibus, inter quae tres sunt in eodem argumento lusus. — V. 2. ὑπ' ἠερίων. Vat. Cod. et omnes Planud. editt. vett. praeter Stephan. In Edit. Lips. vitiose Πίγρες pro Πίγρης excusum. — V. 4. Vulgatam ἠερίων

πόντῳ emendavit *Pierson.* in Verisim. p. 88. cujus emendationem Cod. Vat. confirmat.

XVII. Cod. Vat. p. 161. ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Κραύβιδος. Ἀντιπάτρου. ubi gentile non magis additur, quam in Planud. p. 434. St. 568. W. Craubis, venator, auceps et piscator, Pani arma venatoria ponit. Hoc carmen expressit *Philipp. Thess.* Ep. VIII. — V. 2. „ἰχνοπέδαν. Sic „legendum e Cod. Vat. et ita exhibent edit. Flor. et „Planudeae codd. plerique: vestigii seu pedis vinculum, „ut infra λαιμοπέδαν colli vinculum.“ *Brunck.* Vulgo ἰσχνοπέδαν. *Philippus* νευροπλεκεῖς κνωδάλων ἐπισφύρους vocat. *Pedica* esse videtur, quam vulgo ποδάγρην vocant. τριπλικτος. *Pollux* V. 27. de ἄρκυσι agens, δεῖ δὲ, inquit, αὐτὰς εἶναι κατὰ τὸν τοῦ Ξενοφῶντος λόγον (de Venat. X. 2.) λιναλίνους, ἐκ τριῶν τόνων συμπεπλεγμένας. — πέπλεκται δὲ ὁ τόνος ἐκ λίνων τριῶν. — ¶. 10.] V. 3. κλωβούς. Ap. *Philipp.* τραχηλοδεσμότας κλοιοὺς κυνούχους. Idem, quas *Antipater* δεράγχας appellat, δεραγχέας πάγας vocat. Voce κλωβὸς usus est Paraphrastes *Oppiani* in Ixeut. III. 14. ubi *caveam* significat, avibus captandis aptam. Sed h. l. de ferarum captura agitur. Quare vide an scribendum sit:

κλῳοὺς ἀμφιῤῥῶγας,

quae est Atticorum forma pro κλοιούς. Vide *Schol.* in Aristoph. Vesp. 892. τὸ κολλάριον τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον, ᾧ εἰώθασι τοὺς κύνας δεσμεύειν. κλοιὸς pro *torque* occurrit ap. *Eurip.* in Cyclop. 184. ubi vide *Musgrav.* — In fine vers. δέ τε ῥάγχας Planud. Veram lectionem perspexit *Brodaeus* et *Jos. Scaliger* in not. mst. — V. 4. πυρὶ θηγαλέους στάλικας. pali in inferiore sua parte praeusti et acuti, quibus retia sustinentur. Vide *Polluc.* V. 31. — V. 5. 6. Sequuntur instrumenta aucupii. — ὑγρὰς ἰκμάδα. viscum. — τῶν δὲ πετηνῶν. Cod. Vat. — ἰξῷ μυδαλέον. visco inunctum. — V. 7. καὶ τρυφίον. Cod. Vat. ἐπιστατῆρα explicat *Schneiderus* ad Eutecnium de

Aucup. L. III. 12. Est funis, quo orbes lignei semicirculares adducuntur, ut praeda intra illos includatur. — V. 8. „καὶ λαιμοπέδαν, ἥ ἐστιν ἀρή, ἤγουν λοιγὸς τῶν κλαγε„ρῶν γεράνων. In Vat. Cod. prius scriptum fuit ἄρην, sed „correctum ἤρκεν. Hoc autem male scriptum pro ἄρκυν, „quod habet Suidas in γλάγος (T. I. p. 482.), ubi hunc „versum sic profert: γλάγος. γάλα. καὶ γλαγερὸν, ἀντὶ τοῦ „λευκόν. ἐν ἐπιγράμματι· ἄρκυν τε γλαγερῶν λαιμοπέδαν γερά„νων. Hinc ἄρκυν sumendum, quod pro vera lectione habeo; „sed γλαγερῶν Suidae relinquendum, licet id in suo co„dice invenisse videatur Aldus, a cujus editionibus in „ceteras propagatum est. Lectionem Florentinae κλα„γερῶν revocavit H. Stephanus. κλαγερὸς *stridulus*, vox „optimi commatis addenda est Lexicis, derivata a κλάζω, „clango, quod verbum gruibus fere proprium. Homer. „Il. γ. 3. ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό. De „iisdem, χηνῶν ἢ γεράνων — κλαγγηδὸν προκαθιζόντων. Vide „infra Epigr. LXXVIII. 6.“ *Brunck.* κλαγερῶν *Ascensius* quoque servavit, et *Scaliger* assensu suo comprobavit. Quod autem *Brunckius* ait, in Vat. Cod. ἄρην esse a prima manu, idque in ἤρκεν postea mutatum videri, ejus rei nullum est vestigium in apogr. Spallet. quod ἄρκυν τε κλαγερῶν exhibet. Vocabulum λαιμοπέδαν *Antipater* debet *Leonidae Tar.* Ep. XXXIV. καὶ τῶν εὐρίνων λαιμοπέδαν σκυλάκων. — V. 9. „Scr. Νεολᾴδα. Νεολαΐδας nomen Arcadi„cum ap. Pausaniam p. 452. Idem p. 698. [et 706.] „habet nomen Arcadicum Κραῦγις, quod hic etiam re„ponendum est. Κραῦβις est in Cod. Vat. Planudea „Κράμβις.“ *Brunck.* Vide ad Epigr. *Simonid.* LXXV. 2. p. 249. In Analectis Br. Νεολάδα dederat, ut est in Cod. Vat. et Plan.

XVIII. Cod. Vat. p. 162. ubi gentile non magis comparet, quam in Planud. p. 435. St. 569. W. De tauro in Orbelo monte a Philippo Macedone occiso. Conf. *Samii* Ep. I. et II. — V. 1. laudat *Suidas* in

ϑειρὰ T. I. p. 534. et in Ὀρβηλοῦ T. II. p. 707. — V. 2. idem in ἐρημωτὴς T. I. p. 853. ubi vulgo ϑήραμα Μακηδονικὸν legitur; in Cod. Parif. autem ϑῆρα Μακηδονικόν. quod *Kufterus* fincerum putabat. — V. 3. Recte *Br.* ὀλετῆρα, quae omnium librorum lectio eft, in ὀλετὴρ mutandum effe vidit. Philippus Dardanos, perpetuos Macedonum hoftes, fuperavit Olymp. CXLIX. 1. *Livius* L. XXXI. 42. Conf. Epigr. ἀδέσπ. CLXIII. et *Polyb.* XXIV. 6. Nihil aptius epitheto ὀλετὴρ, quo in fimili re utitur auctor incert. Epigr. CCCLXI. ἠνορέης ὀλετῆρα ὑπερφιάλου Βαβυλῶνος. *Nonnus* Dionyf. XX. p. 532. Τιτήνων δ' ὀλετῆρα, προασπιστῆρα τοκῆος. — V. 5. βριαρᾶς βόρσας. *Plinius* L. VIII. 30. de tauris filveftribus: *tergori duritia filicis, omne vulnus refpuens.* — V. 6. ἔρεισμα. ἀσφάλισμα. κραταίωμα. *Schol. Sophocl.* Oedip. Col. 59. cornua, quibus tauri caput munitur. Superfedere poffumus itaque conjectura viri docti ap. *Huetium* p. 41. ἔρυμα, quam *Br.* ad h. l. p. 123. pro vera habuit, meliora poftea edoctus p. 317. ἔρυμα enim mediam neceffario corripit. Vide *Valcken.* ad Eurip. Phoen. p. 360. — V. 7. ἐκ ῥίζας. Reges Macedoniae generis originem ad Herculem referebant, quare etiam in nummis leonis exuviis ornati confpiciuntur. Vide inprimis *Spanhem.* de Ufu et Praeft. Num. Diff. VII. p. 371. fqq. — V. 8. πατρῴου Cod. Vat. Referenda funt haec ad bovem Cretenfem, quem Hercules perdomuit.

XIX. Cod. Vat. p. 162. Ἀντιπάτρου. gentili omiffo, ut etiam in Planud. p. 435. St. 568. W. Lycormas exuvias et cornua cervi Dianae dicat. — V. 1. τὰν ἔλαφον. Cervae h. l. cornua tribui, nemo mirabitur poft iteratam doctorum virorum obfervationem de poëtarum in hoc genere licentia. Vide inprimis *Gatacker.* Mifc. Adverf. II. 9. p. 312. et *Fifcher.* ad Anacr. p. 353. — (In edit. Lipf. pro Λάδωνα perperam Ἀλδωνα excufum.) — V. 2. Φελόης. Plan. — Θεαρίδεω. nomen Thearidae Spartani

occurrit ap. *Plutarch.* T. II. p. 221. C. Alium, Achaeorum legatum, commemorat *Polyb.* XXXII. Tom. IV. p. 577. et p. 685. Hic legatione apud Romanos functus est Ol. CLV. 1. et CLVIII. 1. quo tempore *Antipater* vixisse videtur. — De urbe Lasione vide *Schneiderum* ad Xenoph. Hellen. VII. 4. p. 447. — V. 4. laudat *Suidas* in βομβεῖν T. III. p. 264. — V. 5. 6. idem in δικέραιον T. I. p. 587. — δικέραιον στέρθυγγα. bina cornua. Quicquid in apicem fastigiatum erat, στέρθυγγα vocabant. μαρύναν εὐστέρθυγγα. *Leonidas Tar.* XXXIV. εὐστέρθυγγι Πριήπῳ. *Crinag.* Ep. VI. Conf. *Diodor. Zon.* Ep. III.

XX. Cod. Vat. p. 163. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 436. St. 569. W. Sosis, sagittarius, Apollini arcum; Phila, citharoeda; testudinem; Polycrates, venator, retia dedicat. — ¶. 11.] V. 4. ἀγρευτής. Vat. Cod. — V. 5. κεράτος ἰῶν. Cod. Vat. sed error emendatus. — πρῶτα κυν. praemia summae in venando praestantiae. Vide ad *Leonid. Tar.* XXXI. 6.

XXI. „Epigramma hoc olim in Planudea legebatur, „quod ut quaedam alia, nescio quo casu a librariis omis„sum, quum non repertum fuerit in Codice, ex quo „Anthologia primum Florentiae excusa est, diu latuit. „Exstat in Planudeae optimo codice Bibl. regiae, scri„ptum post Epigr. quod sequitur, Παλλάδι ταὶ τρισσαί.“ *Brunck.* Est in Vat. Cod. p. 178. Ἀντιπάτρου Σιδ. Edidit *Kusterus* ad Suidam T. II. p. 292. *Reiske* in Anthol. nr. 460. p. 24. Quinque Aristotelis filiae Veneri Uraniae dona offerunt. In eodem argumento versatur *Archias* Ep. V. — V. 1. Βίτιννα diserte legitur in Cod. Vat. et ap. *Suid.* qui h. v. laudat in θαλπτήρια. T. II. p. 163. et in Βίτιννα T. I. p 435. *Kusterus* Βίτυννα dedit et vertit *sandalia Bithynica.* — V. 2. ἱερατῶν σκυτοτόμων καμάτων. Cod. Vat. Nostram lectionem exhibuit

Kusterus et *Reiskius.* — V. 3. φιλοπέκτοιο. *Reisk.* Codicis lectionem tuetur *Suidas* in κεκρύφαλος, ubi laudat v. 2. 3. T. II. p. 292. Linteum illud capitis ornamentum, quod Philaenis Veneri dicabat, erat βαπτὸν ἄνθεσιν ἁλός. i. e. *purpura*, ut *Reiskius* interpretatur. *Archias* l. c. πολυπλέκτου δὲ Φιλαινὶς Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον. *Paulus Silent.* Ep. XXII. ἐς τί δὲ κοσμήσεις ἁλιανθέϊ φάρεα κόχλῳ. ἁλιπόρφυρον ῥέγος ex *Anacreonte* servavit *Etymol. M.* in ῥῆγος. *Hesych.* ἁλιπόρφυρα. ἁλουργῆ, τουτέστιν ἐκ τῆς θαλασσίας πορφύρας. *Alcman* ap. Athen. L. IX. p. 374. ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις. ἄνθος autem cum omnino de coloribus, tum de purpura potissimum usurpatur. — V. 5. τ' Ἀντικλ. pro δ' Vat. Cod. — V. 6. ἀραχναίοις νήμασι. *Achilles Tat.* L. III. 7. p. 118. τὸ δὲ ὕφασμα λεπτὸν, ἀραχνίων ἐοικὸς πλοκῇ. Ejusmodi quid fortasse olim legebatur ap. *Callimachum*, ex quo verba ἔργον ἀράχνα laudat *Suidas* in ἀράχνη. Apud eundem ex *Sophoclis* Inacho commemorantur *telam texentes araneae*, ἔριθοι ἀράχναι. quod expressit *Philostrat.* II. 29. p. 854. araneae telam describens: αἱ δὲ ἔριθοι δι' αὐτῶν βαδίζουσι. — V. 7. 8. laudat *Suidas* in εὐσπειρῆ T. I. p. 910. δράκοντα εὐσπειρῆ *Brunckius* de fasciis cruralibus, forte e serpentum pellibus factis, accipit, laudans *Herodotum* p. 359. qui populum quendam Libyae memorat, τῶν αἱ γυναῖκες περισφύρια δερμάτων πολλὰ ἑκάστη φορεῖ. Longius petita interpretatio. Aureum annulum sive catellam ex auro factam, brachia crurave ambientem, δράκοντα appellatam esse, nihil habet quod miremur. Ad formam fortasse respicitur in hoc nomine, fortasse etiam nonnisi ad flexus. Vide ad *Meleagri* Ep. CXXIX. 7. p. 147. Commentum de pellibus serpentum penitus evertit *Lucian.* in Amor. c. 41. Tom. V. p. 304. ed. Bip. inter ceterum muliebrem ornatum τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας commemorans, addita imprecatione, ὡς ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι. *Philostrat.* Epist. XL. p. 931. τὸ ψυλίον, καὶ

ὁ κηρὸς, καὶ τὸ Ταραντινὸν, καὶ οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι. *Clemens Alex.* in Paedag. II. 12. ὡς γὰρ τὴν Εὔαν ὁ ὄφις ἠπάτησεν, οὕτω καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ὁ κόσμος ὁ χρυσοῦς, δελέατι προσχρώμενος τοῦ ὄφεως τῷ σχήματι, ἐξώρμησεν εἰς ὕβρεις, μυραίνας τινὰς καὶ ὄφεις ἀποπλαττόμενος εἰς εὐπρέπειαν. Hinc armillas revera quandam cum ſerpentibus habuiſſe ſimilitudinem, colligi poſſe videtur. Adde *Heſych.* in ὄφεις. τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια. Vide inprimis *Trilleri* Obſſ. p. 411. — V. 9. πατρός. *Kuſterus* Ἀριστοτέλεια ἐπώνυμος citra neceſſitatem corrigere tentat. *Archias* l. c. οὔνομ' Ἀριστοτέλεω πατρὸς ἐνεγκαμένα.

XXII. Cod. Vat. p. 171. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 424. St. 558. W. gentile *Sidonii* addit. Hoc fortaſſe Epigr. expreſſit *Archias* Ep. XI. Conf. et *Philipp.* Ep. XVIII. Tres puellae Palladi lanificii inſtrumenta dicant. — V. 1. 2. excitat *Suidas* in ἀράχνη T. I. p. 310. ubi μῖτον legitur pro στήμον', ut eſt ap. Plan., ſive στάμον', quod in Vat. Cod. habetur. *Suidae* lectionem metrum reſpuit. *Archias* l. c. ἀραχναίοιο μίτου πολυδινέα λάτριν. — V. 3. *Suid.* in τάλαρος T. III. p. 426. εὔπλοκος. Cod. Vat. et Ἀρσινόα. — V. 4. ἐργάτην — ἠλακάτην. Edit. pr. εὐκλώστου. fili *bene deducti*, ut interpretatur *Schneiderus* in Indice Script. R. R. voce *Tela* p. 361. — V. 5. *Suid.* in κερκὶς T. II. p. 300. et iterum cum v. 6. in μίτος T. II. p. 567. Radium textorium poëta ἀηδόνα vocat ab arguto, quem edit, ſtrepitu. Vide *Leonid. Tar.* Ep. VIII. 5. Huc referenda ἡ τῆς κερκίδος φωνὴ, ex *Sophoclis* Tereo commemorata ap. *Ariſtotel.* in Poët. IX. 7. de qua interpretes mira comminiſcuntur. Conf. *Twining.* in Notis ad Poët. p. 362. κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας. *Eurip.* in Meleagr. ap. *Schol. Ariſtoph.* Ran. 1351. Tarſenſibus, rhonchos inter loquendum per nares edentibus, vicini nomen κερκίδων impoſuerant. *Dio Chryſoſt.* Or. XXXIII. p. 405. 18. ubi vulgatam lectionem temere ſollicitant. — V. 6. εὐκρέκτους. Sic optimus Planudeae Cod. et Vat. membr.

„In aliis Planudeae Codd. εὐκρίτους, quod ultimum ha-„bet ed. Flor. et Suid. in μίτος; pessime a Brodaeo emen-„datum εὐκρίτους, tam quoad sententiam, quum sequa-„tur διέκρινε, quam quoad metrum; εὔκριτος enim me-„diam corripit.“ *Brunck.* εὐκρέκτους legendum esse, vidit etiam *Jos. Scaliger* in not. mstis. Pro ἆ Cod. Vat. vitiose εὖ. Ducta sunt haec ex *Leonid. Tar.* Ep. VIII. καὶ τὰν ἄτρια κρινα μέναν Κερκίδα, τὰν ἱστῶν μολπάτιδα. — V. 7. 8. excitat *Suid.* in ἀρνυμένη T. I. p. 335. et in ὄνειδος T. II. p. 696. Utroque loco ἤθελ' ἕκαστα exhibet, ut etiam Vat. Cod. legit.

XXIII. Cod. Vat. p. 196. Ἀντιπάτρου. sine gentili, ut in Plan. p. 425. St. 559. W. Expressum hoc carmen ex *Leon. Tar.* Ep. XX. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in πέζα T. III. p. 70. — ¶. 12.] V. 4. πολυπλανέος. Plan. et Vat. Cod. sed superscr. γρ. παλιμπλ. — V. 5. Quae in sinistra Maeandri parte erant ornamenta, ea Anticlea, in dextra, Bittium texuerat. — Pro μήσατο, quod vulgo legitur, *Brunck* ex Ed. pr. et Cod. Planudeae Ja. Lascaris νήσατο recepit, a νέω, νήθω. Infra Ep. LXX. ἄφθιτα νησαμένα δῶρ' Ἑλικωνιάδι. At hujus loci diversa est ratio. Sappho, quae carmina *tenui deduxit filo*, probe dici poterat νήθεσθαι δῶρα. At in nostro Epigrammate de opere textorio agitur. Praefero itaque vulgatum μήσατο, quod Vat. quoque Cod. tuetur, et fere dictum est, ut ἐβούλευσεν ap. *Anacreont.* Ep. LXXI. Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις Εἷμα τόδε. — Pro Ἀντιάνειρα Ed. pr. vitiose Ἀτιάνειρα. — V. 7. τὸν δὲ νῶν. Cod. Vat. et ἰσοτάλαντον. — V. 8. σπιθαμῆν. Cod. Vat.

XXIV. Cod. Vat. p. 179. τοῦ αὐτοῦ. Praecedit Ep. Ἀντιπάτρου (sine gentili) quod *Br. Antipatro Thessalonicensi* tribuit nr. XXII. nec immerito; nam idem carmen iterum legitur in Vat. Cod. p. 419. cum lemmate Ἀντιπ. Θεσσ. Hinc sequitur, nostrum quoque carmen *Thessa-*

lonicensi poëtae tribuendum esse. — Edidit *Reisk.* Anth. nr. 462. p. 25. et *Valcken.* ad Theocr. Adon. p. 350. A. Scriptum est in Veneris statuam a Cythera, Bithyna muliere, dicatam. — V. 1. Βιθυνίς. *Reisk.* qui dubitat, utrum sit gentile mulieris nomen, an appellativum. Si prius, illa *Cythera* appellabatur; sin posterius, Κυθέρη pro Veneris epitheto habendum, Κύπρι Κυθέρη, i. e. Κυθέρεια. Illud probabilius. — V. 2. μορφᾶς – εὐξαμένα, et in fine ὁμοφροσύνα Cod. Vat. — Mulier nostra ex voto (εὐξαμένη) ponit statuam ex marmore Pario, λύγδινον εἴδωλον. Vide *Schol. Pindari* Nem. IV. 131. et *Fischer.* ad Anacr. XXVIII. p. 109. — Praxitelis opera λύγδινα πάντα καὶ ἄκρα in Epigr. ἀδεσπ. CCCXV. — V. 3. In marg. apogr. Lipf. ubi μεγάλην exaratum, nescio quis conjecit μὲν ὅλην. inepte. *Valckenarius* comparat versum *Callimachi* ap. Stob. p. 517. Gesn. emendatum a *Cantero*: αἰεὶ τοῖς μικκοῖς μίκκα διδοῦσι θεοί. — V. 4. ὡς ἔθος, ut dii solent parvis mortalium donis magna retribuere. *Reiskius* laudat *Horat.* II. Serm. VI. 14. *Hac prece te oro, Pingue pecus domino facias et cetera, praeter Ingenium, utque soles, custos mihi maximus adsis.* Magna autem illa gratia, quam Cythera Venerem rogat, haec est, ut concordi cum marito sit animo. Hoc praeclarum!

XXV. »Integrum legitur hoc Epigr. infra p. 527. »Tertium distichon in Cod. a praecedentibus avulsum, »tanquam novum Epigramma praefixum habet nomen »Damagetae, et ibi corrupte legitur, uti id exhibui »infra p. 38. Re attentius considerata, et observato »ap. Suidam in Ἰότητι et in Λυκομήδειος hoc disticho, vidi »ad praecedentia duo pertinere. Hoc etiam in apogra»pho Buheriano, quod nondum habebam, cum haec »excuderentur, exilibus characteribus, litura post ob»ductis, ita tamen ut qui oculorum acie valet scriptu»ram adhuc legere possit, notatum his verbis: *Subjun»gendum hoc distichon superiori tetrasticho, ut fiat hexasti»chum.*

„*chum. Καμαγήτου nomen sequenti Epigrammati praefigen-*
„*dum.* Sequitur in Cod. Damagetae Epigramma Ἄρτεμι
„τόξα λαχοῦσα, sed cui nullum nomen praefixum. De-
„scriptoris est error inde ortus, quod duo disticha ab
„eadem voce Ἄρτεμις incipiunt. Scriptum autem in Cod.
„Δηϊότητι, ad quod refertur marginalis nota Salmasii,
„κύριον. Falso. Puellae nomen Ἵππη, quae fuit filia Λυ-
„κομήδους, unde dicitur Λυκομήδειος παῖς.“ *Brunck.* Quae
in hac nota de lectionibus Vat. Cod. dicuntur, falsissima
sunt. Nullum est in eo erroris vestigium, sed tria illa
disticha junctim sub *Antipatri* nomine leguntur p. 192.
tum sequitur tetrastichon *Damagetae*, cui ejus nomen
praefixum est. Nec v. 5. Δηϊότητι in Cod. exhibetur, sed
τῇ δ' ἰότητι. Quatuor priores versus edidit *Reisk.* Anth.
nr. 522. p. 55. Hippe, Lycomedis filia, viro nuptura,
Dianae comam suam dicat, precibus de futuro matrimo-
nio additis. — V. 1. ἀνεδήσατο. Cod. Vat. In Schedis
Dorvill. Vir doct. ἀνεθήκατο conjecit. Num fuit olim

ἀπεδύσατο

exuit, deposuit comam. — V. 2. εὐώδεις σ. κρόταφον (κρο-
τάφων apogr. Lips.) Cod. Vat. εὐώδη *Reisk.* restituit ex
Sched. Dorv. σμηχομένα sic interpretatur: inuncta sme-
gmate quoad tempora, i. e. rasa. Nam ubi capillus
demendus est novacula, debet cutis prius smegmate il-
lini. Vide *Hadrian. Junium* de Coma IX. p. 398.
Smegma de unguento manibus purgandis inungendisque
proprio dixit *Philoxenus* ap. *Athen.* IX. p. 409. E. ἔπειτα
δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν σμήγμασιν ἰρινομίκτοις,
χλιεροθαλπὲς (fort. πυριθαλπὲς) ὕδωρ ἐπεγχέοντες. — V. 3.
γάμου τέλος. De nuptiarum mysteriis explicat *Reiskius*,
quae marem feminamque velut novae vitae initiatos
conjungunt, ut verbis utar *Ruhnkenii* ad Tim. p. 225.
qui inprimis consulendus est. Hoc sensu serioris aevi
poëtas formulam γάμου τέλος accepisse, nullus dubito;
sed apud *Homerum*, qui ejus auctor est (Odyss. υ. 74.

κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο) vocabulum τέλος nonnisi periphrasi inservire videtur, plane ut in verbis θανάτου τέλος. Quod *Antipater* dixit οἱ ἐπῆλθε γάμου τέλος, ap. *Callimachum* est τελέειν γάμον, Hymn. in Apollin. 14. — Pro γάρ οἱ in Cod. Vat. γάρ τοι. quod *R.* correxit. Idem v. 4. pro αἰτέομεν, quod est in Vat. et in Apogr. αἰνέομεν dedit. — παρθενίας, i. e. παρθένου, χάριτας, puellae, cujus olim fuimus, amabilitatem et gratiam laudamus. — V. 5. 6. laudat *Suidas* T. II. p. 122. et in Λυκομήδειος T. II. p. 468. τῇ τοῦ Λυκομήδους παιδὶ φιλαστραγάλῃ. In Cod. Vat. τῇ Λυκομηδείου π. φιλαστραγάλῃ. Epitheton puellae nostrae in hac praesertim dedicatione tributum non dubito, quin aliis quoque displiciturum sit. Quid enim attinebat dicere, Hippen *talorum amantem* esse? et quam decorum, ejusmodi rei studium in virgine, nuptiis cum maxime initianda, commemorari? Corruptelae suspicionem auget Codicis lectio. Vide, an corrigendum sit:

τῇ Λυκομηδείῳ παιδὶ Φίλας θ' ἁπαλῇ.

sive:

Φίλας τε καλῇ.

Nomen patris fuit Lycomedes; mater *Phila* vocabatur. Vide supra Ep. XX. 2. *Theaetetus* Ep. I. 5. In Λυκομηδείῳ genitivus latet. Vulgaris ratio tulisset: Λυκομήδους καὶ Φίλης παιδί.

XXVI. Cod. Vat. p. 169. Ἀντιπάτρου Σιδ. Planud. p. 424. St. 558. W. Expressit *Philipp. Thess.* Ep. XVIII. — V. 1. metro graviter laborante Planud. ὀρθρινᾷ χελιδόνων. Emendavit *Huetius* p. 40. et *Dorvill.* ad Charit. p. 253. *Aratus* in Phaen. 948. ἢ τρύζει ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὀλολυγών. Vide *Brunck.* ad *Aristoph.* Pac. 800. T. III. p. 141. Telesillae in texendo assiduitas laudatur, quae inde a primo diluculo ad opus suum incumbere solebat. — κερκίδα — ἀλκυόνα. *quia pecten sive radius in agitando*

sonum edit, et eum quasi querulum. Dorvillii sunt verba. — V. 3. πολυῤῥοίβητον Plan. et Vat. Cod. Veram lectionem servavit ed. Mediolanensis *Suidae*, qui hoc distichon laudat in ἄτρακτος T. I. p. 373. Idem absque *Suida* intellexerat *Huetius* p. 40. — καρηβαρέοντα ob perpetuam convolutionem, quasi vertigine laborantem interpr. *Brodaeus*. Sed est potius fusus in superiore sua parte lanae globo gravatus. De papillis *Paul. Silent.* Ep. VIII. μῆλα καρηβαρέοντα κορύμβοις. *Schneiderus* in Ind. Script. R. R. voce *Tela* p. 361. hoc epitheton refert ad *verticillum* capiti fusi additum. — V. 5. πήνιας. Vat. Cod. Saltem πηνία scribendum erat. — τολύπας φόλακα. Sic *Catull.* LXIV. 320. *Ante pedes autem candentis mollia lanae Vellera virgati custodibant calathisci.* — V. 7. φιλαεργός. Vat. — V. 8. in Analectis vitiose excusum Κούρα pro κούρᾳ. Minerva virgo intelligitur.

¶. 13.] *XXVII.* Cod. Vat. p. 180. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 426. St. 561. W. Notam de Gallo historiam, sed fusius narrat, quam *Simonid.* CXII. et reliqui, qui eandem dederunt. — V. 1. – 5. in Galli descriptione versatur. V. 1. laudat *Suidas* v. σηκασθὲν T. III. p. 306. sed exemplum pertinet ad σεσοβημένος. — V. 2. idem T. II. p. 476. λυσσομανεῖς. ὑπὸ μανίας λελυσσηκότας. *Appul.* Metam. L. VIII. p. 581. de sacerdotibus Isidis: *Cervices lubricis intorquentes motibus, crinesque pendulos in circulum rotantes.* — V. 3. *Suid.* in λεκητὸς T. I. p. 351. εὐπλέκτοισι κορύμβοις. De capillis in capitis vertice intortis accipiendum videtur. — V. 4. *Suidas* in ἄμματα T. I. p. 134. ἁβρῶν καὶ στρ. legit. ἁβρῶν agnoscit etiam Vat. Cod. et Plan. — V. 5. „ἡμιάνωρ e conjectura est, quae „mihi jam non probatur. Libri omnes habent, ut et „Suidas (in κοιλῶπις T. II. p. 384.) ἴδρις ἀνὴρ, quod cor„ruptum videtur. Scribendum censeo ἁβρὸς ἀνὴρ et su„periori versu χρυσέῳ τε στρεπτῶν. E Suida scribendum „πτήξαν." *Brunck.* „Altera conjectura priore non pro-

babilior. Praeclare rem expedivit doctissimus *Huschke*, qui corrigit:

ἴθρις ἀνὴρ — —

Hesychius: ἴθρις. σπάδων. τομίας. εὐνοῦχος. Vide *Albertum*. Qui plurimas eunuchorum appellationes recenset, *Suidas* in ἄῤῥεν, nec hanc omisit: ἴθρις. οὗ ἰσχὺς τεθέρισται. — πέτρην superscripto α Cod. Vat. — V. 6. ἐλαστρηθείς, forma Ionica. Vide *Eustath*. Il. Σ. p. 1219. 24. et *Valckenar*. ad *Herodot*. L. II. p. 181. 22. Laudat h. v. *Suid*. T. I. p. 708. — V. 7. τῷ δὲ καὶ Plan. τὸν δὲ καὶ ἀῤῥήγνητος ἐπείσθορε. Vat. Cod. Fortasse fuit:

τὴν δὲ καὶ ἀῤῥίγνητος ἐπείσθορε.

in hoc antrum etiam leo irruit. Conf. *Dioscorid*. Ep. XI. 7. τοῦ δὲ λέων ἄρουσε κατὰ στίβον. Sic omnia recto ordine procedunt: Gallus antrum subit; leo ejus vestigia sequitur, virum adspicit (v. 9.) et posterioribus insurgens pedibus impetum parat. In vulgata lectione ordo inversus. — V. 8. προμολῶν. Cod. Vat. — V. 11. 12. ap. *Suidam* in σφεδανῶν. στεῤῥῶν. ἰσχυρῶν. T. III. p. 416. — Cod. Vat. σφεδανόν. — Mox Plan. et Vat. Cod. ὄβριμον. *Suid*. ὄμβριμον. — V. 13. ὑλάκης Vat. Cod. sed error emendatus. Initio versus ed. princ. ἦχει. — V. 15. Junge ἀνάγκη θυμὸν ἐν στέρνοις. Sed fateor, nihil mihi videri inficetius voculis ἐν μέν. Aliud quid lectum fuisse suspicor. Fortasse: αὐτίχ' ἅπαντα. Sive paulo audaciori conjectura:

αὐτὰρ ὁ θαμβήσας φθόγγον βαρὺν, ὄμμα τ' ἀπαντῶν.

Gravem illum rugitum cum stupore exaudiens, et leonis oculos conspicatus, graviter animo commotus est. Sic haec verba ad amussim respondent verbis v. 11. ὄμμα δ' ἐλίξας βρυχᾶτο. — V. 18. ἐδίνησεν. Plan. et Vat. Cod. Hic quoque versus est ex iis, ubi pentametri caesura in brevem syllabam cadit. Vid. ad *Platon*. Ep. XXX. p. 358. — V. 21. ἐπ' ἀρωγόν. Vat. Cod. — Mox βύρσας corrigit *Br*. — V. 23. laudat *Suidas* in ἀνάγκη T. I. p. 160.

XXVIII. Cod. Vat. p. 368. cum lemmate: Ἀντιπάτρου. ὅτι ἡ πρὸς Ἑρμῆν θυσία εὔκολος, ἡ δὲ πρὸς Ἡρακλέα δύσκολος. βουφάγος γὰρ καὶ γαστρίμαργος. Planud. p. 56. St. 80. W. Mercurium loquentem tibi finge, parvo mellis lactisve munere contentum deum; cum contra Hercules, qui frequenter in eadem cum Mercurio ara colebatur, agnos haedosque sibi exposceret. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. XXIX. — V. 1. εὔχολος vett. quaedam editt. *Hesych.* εὔκολος. εὐχερής. καὶ ὁ ἐναντίος τῷ δυσκόλῳ. καὶ Ἑρμῆς παρὰ Μεταποντίοις. Priori significatu hoc epitheton Mercurio tribuitur tanquam palaestrae praesidi. Hoc loco altera significatio locum habet. Vide *Ruhnken.* Epist. crit. II. p. 181. — ἐν δὲ γαλ. Cod. Vat. et Plan. — V. 2. δρυΐνῳ μέλιτι. ex arboribus collecto melle, quod vilius est eo, quod in alvearibus servatur; mel sylvestre, ἄγριον, vocant. Vide *Wetsten.* ad N. T. I. p. 258. De diis, quibus mel libari solebat, conf. *Bochart.* Hieroz. T. II. p. 529. — ¶. 14.] V. 4. ἐν θύος. Non valde placet repetitio τοῦ ἐν, quod nullam h. l. vim habet. An fuit: καὶ πάντως οἱ θύος ἐ.? — V. 5. At, dixeris, lupos tamen abigit. — Quid interest, grex utrum per lupos an per custodem pereat? — Pro λύκων in Cod. Vat. λύκος, in Planud. λύκοις legitur. Haec lectio non spernenda.

XXIX. Cod. Vat. p. 410. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 3. St. 7. W. Expressum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. XLVII. Conf. *Meleagr.* Ep. CXV. Mars nova sibi et splendida arma dicata esse conqueritur. — V. 1. βοάγρια. *scuta. Eustath.* ad Il. p. 844. 45. — ἀφόρυκτα. sanguine non maculata. Formatum verbum ad similitudinem τοῦ αἱμοφόρυκτος ap. *Homer.* Od. υ. 348. — V. 5. θαλάμοις. in cubiculis, ubi epulae et convivia habentur. οἰνόπληξ idem, quod μεθύπληξ, hominum epitheto ad locum translato. Quare supersedere possumus conjectura V. D. in Misc. Obss. T. V. p. 279. οἰνόφλυξι, *vinum spirantibus.* —

V. 6. „πλάθειν. Haec est codicum lectio, quam revocavi. „Cum verbo conjungenda est praepositio per tmesin di„vulsa: τάδ' ἔοικεν ἐμπλάθειν i. e. ἐμπελάζειν οἰνοπλῆξι ἐν„ρέμμοις ἐκτολμῶν. Deest πλάθειν in Florentina, vacuo „relicto spatio; reposuit Aldus in prima editione: at in „secunda, nescio unde, dedit κεῖσθαι, quod in ceteras „propagatum est. Emendatio est, quae necessaria vide„batur, quum non intelligeret, qui eam invexit, quo„modo construenda esset praepositio.“ *Br.* — In Vat. Cod. πλάθεν. — V. 7. ἴδε pro ἄδε. Vat. Cod.

XXX. Cod. Vat. p. 395. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 322. St. 462. W. Argutum Epigramma in statuam Apollinis pueri ex aere, Onatae opus. Hanc statuam apud Pergamenos fuisse, ex *Pausan.* L. VIII. 42. p. 687. tradit *Schol.* ad h. l. — V. 1. Βούπαις. qui pubertatis annis proximus est. *Eustath.* in Il. p. 944. 17. *Phurnutus* de Nat. Deor. p. 70. Βούπαιδος ἡλικίαν ὁ Ἀπόλλων ἔχει, καθ' ἣν καὶ οἱ ἄνθρωποι εὐειδέστεροι ἑαυτῶν φαίνονται. κάλλιστος γὰρ ὀφθῆναι, καθαρὸς ὢν καὶ λαμπρός. In Cod. Vat. ἀπόλλον et in fine vers. ἐνάτα legitur. — Illustre Onatae Aeginetae nomen, de quo vide *Junium* in Catal. — V. 2. ἀγλαΐης. Filii pulcritudo patris dignitatem matrisque venustatem arguit. — V. 3. οὐ μάτην. non indigna fuit Latona, quam summus Jupiter amaret; nec falsum est, quod ajunt, Jovem et capite et oculis praestitisse. κατ' αἶνον. Respicitur locus *Homeri* Il. β. ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ. — V. 5. Ex operis praestantia poëta colligit, ipsam Lucinam Onatae in eo edendo et progignendo tulisse opem; unde sequitur, Junonem sculptori Apollinem privignum edenti non succensuisse. Hoc argute magis quam bene et probabiliter dictum. Vide *Heynium* in Comm. T. X. p. 82. — Nata est ἔννοια hinc, quod artifices opus ad naturae similitudinem prope accedens fingentes, illud τεκεῖν dicuntur. Epigr. ἀδέσπ. CCXXIV. ἁ βοῦς, ἃ τίκτουσ' ἀπὸ γαστέρος

ἔπλασε τὰν βοῦν. Ἀ δὲ Μύρωνος χεὶρ οὐ πλάσεν, ἀλλ᾽ ἔτεκε. — V. 6. Εἰλειθυίης. omnes libri. Metri caufa Ἐλειθυίης correxit *Huetius* p. 31. Haec forma paffim obvia apud *Pindarum*. Vide *Maittaire* D. D. p. 158. B. Brunckiana Ἐληθυίη quam auctoritatem habeat, ignoro.

XXXI. Planud. p. 324. St. 463. W. Ἀντιπ. Σιδ. In Praxitelis Venerem Cnidiam et Amorem Thefpienfem, quae numina poëta tantam vim habere ait, ut in uno loco pofita omnia igne confumtura effent. — V. 2. „Sic „in omnibus libris legitur hic verfus, cujus fcriptura „forte follicitanda non eft, ob fequens οὐχ ὅτι πέτρον. „Sed mallem: ἅδε που ὡς φλέξει καὶ θεὸν εὖσα λίθος.“ *Br.* Non magni pretii conjectura, qua elegans oppofitio et membrorum concinnitas penitus tollitur. Noli tamen dubitare, quin depravata fit vulgata lectio. Senfus eft: Haec vel lapidem incendat, *cum* dea fit, καὶ λίθον, θεὸς εὖσα; five: licet dea fit, καίπερ θεὸς εὖσα. Sive hanc, five illam interpretationem admiferis, fenfus evadet fubabfurdus. Scribendum videtur:

ἅδε που ὡς φλέξει καὶ λίθος εὖσα λίθον.

Haec quamvis lapidea, tamen vel faxum amore incendat. Caufa erroris in aperto eft. Scribebatur: ΚΑΙΛΙΘΟϹ — ubi cum ΛΙ a praecedente ΑΙ abforptum effet, orta eft lectio ΚΑΙ ΘΟϹ. Nihil magis in artium operibus mirari folent poëtae et fophiftae, quam vitae et fenfus fpeciem, inanimis rebus tributam. Plena eft exemplorum Anthologia, plenus *Calliftratus.* Quare duo loca hic laudaffe fuffecerit. Epigr. ἀδέσπ. CCCII. Μαίνῃ καὶ λίθος εὖσα. *Callistr.* Stat. IX. p. 901. ἀλλὰ καὶ λίθος ἂν εἶχεν ἐξουσίαν φωνῆς. Gravium autem animi fenfuum vim ita fignificare folent poëtae, ut eos vel ad inanimas res permanare dicant. Epigr. ἀδέσπ. DCLVI. Τίς λίθος οὐκ ἐδάκρυσε, σέθεν φθιμένοιο, Κάσανδρε; Τίς πέτρος, ὃς τῆς σῆς λήσεται ἀγλαΐης; — V. 3. De Amoris ap. Thefpienfes fta-

tua vid. ad *Leonid. Tar.* Ep. XL. — V. 4. κὴν ψυχρῷ πῦρ ἀδάμαντι. Color fortasse ductus ex nobili *Pindari* loco ap. *Athen.* L. XIII. p. 601. in Pindari Fragm. p. 22. ed. *Heyn.* τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας ὄσσων μαρμαρίζοισας δρακείς, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, Ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται Μέλαιναν καρδίαν. Conf. *Wyttenb.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 69. — V. 6. ἵνα μή. Non valde dispari acumine Pompejorum sepulcra divisa esse dicuntur: *jacere Uno non potuit tanta ruina loco*, ap. *Martialem* L. V. 75. et ap. *Petron.* c. 120. *Et quasi non posset tot tellus ferre sepulcra, Divisit cineres.*

¶. 15.] *XXXII.* Planud. p. 326. St. 465. W. Ἀντιπ. Σιδ. Ducta ἔννοια ex *Leonid. Tar.* XLI. Nostrum carmen imitando expressit *Julian. Aegypt.* Ep. XXXII. Vertit *Ausonius* Ep. CVI. hunc in modum:

Emersam pelagi nuper genitalibus undis
Cyprin Apellei cerne laboris opus:
Ut complexa manu madidos salis aequore crines
Humidulis spumas stringit utraque comis.
Jam tibi nos, Cypri, Juno inquit, et innuba Pallas,
Cedimus, et formae praemia deferimus.

Comparavit hoc nostrum carmen cum Epigrammate *Leonidae*, ita ut archetypo praemium decerneret, *Ilgen* in Opusc. phil. Tom. I. p. 35. sqq. — V. 3. χειρί. Veneris imago obversabatur *Ovidio*, cum puellae comas comparat cum illis, *quas quondam nuda Dione Pingitur humenti sustinuisse manu*, I. Amor. XIV. 33. Nymphae ap. *Himer.* Eclog. XIII. 21. p. 222. ἔτι λευκὸν ἐκ τῆς θαλάττης ἀφρὸν ἐξ ἄκρων πλοκάμων στάζουσαι. — V. 6. Hunc versum in parodiam suam transsumsit *Philippus* Ep. XXXVI. οὐκέτι σοὶ χειρῶν εἰς ἔριν ἐρχόμεθα, monente etiam *Valckenario* ad Theocr. Adon. p. 301. A.

XXXIII. Planud. p. 325. St. 464. W. Ἀντιπάτρου. Verba hujus distichi satis quidem expedita; sed in sensu

haeremus. Saltem scribendum: Ἢ λίθος — —. Sive hoc marmor Veneris formam et arma assumsit; sive Venus, hanc statuam conspicata, dixit: Sic esse volui. Quibus verbis dea statuae ejusmodi praestantiam videtur tribuere, qualem ipsa voluerit. *Brodaeus* ad εἶναι subaudit θωρηχθεῖσα. Fortasse recte. Sed, ut dixi, sensus carminis mihi non satis expeditus esse videtur.

XXXIV. Planud. p. 325. St. 465. W. Ἀντιπάτρου. Venerem Spartae armatam esse ait, ut Spartanam et Martis conjugem. Conf. ad *Leonid. Tar.* Ep. L. — V. 1. Vulgo verba hujus distichi continua serie, sine distinctione leguntur. Recte quidem *Br.* post Σπάρτας distinxit; sed in sequentibus aliquid deesse passus est, quod ad cola melius connectenda requiri videtur. Scripserim:

οὐκ ἄστεσι, Δ' οἷον ἐν ἄλλοις.

— V. 2. στολίδας. tunicas, ut ap. *Euripid.* in Helen. 1379. Phoen. 1498. ubi vide *Musgrav.* Ex hoc loco colligit cl. *Visconti* in Museo Pio-Clem. T. III. p. 9. Venerem plerumque tunicis στολιδωτοῖς indutam fuisse in veteribus statuis. Cnidiae certe Veneris nuditatem turpem nonnullis fuisse visam, idem notavit ad Tom. I. Tab. IX. not. f. — V. 3. καλύπτρας. quas vulgo gerit. *Pausanias* tamen L. III. 15. p. 246. Veneris armatae apud Spartanos signum commemorat, καλύπτραν ἐχούσης καὶ πέδας περὶ τοῖς ποσί. — V. 4. χρυσείων ἀκρεμ. *Aureus* ramus, quo poëta Venerem vulgo instructam esse ait, fortasse pro *pulchro* accipiendus est; quo sensu χρύσεον μῦθος dixit *Rhian.* Ep. IV. et puella χρυσοτέρη Κύπριδος in Ep. ἀδεσπ. 732. Florem, liliam inprimis, Venus manu tenet in veteribus monimentis. Vide *Winkelmann.* Monim. inediti c. XII. p. 36. Fortasse frons myrti intelligitur, quam Veneri sacram fuisse constat ex *Pausan.* VI. 24. p. 540.

XXXV. Planud. p. 334. St. 473. W. Ἀντιπάτρου. In tres Musarum statuas, trium sculptorum opera. Dedit

nonnulla de hoc carmine *Winkelmann.* Mon. Ined. T. I. in Tratt. Prelim. p. LXVII. — V. 1. τέττιγες. Nonnisi tres Musae vetustissimis temporibus colebantur, Μελέτη, Μνήμη et Ἀοιδή, docente *Pausan.* L. IX. 29. p. 765. Vide *Davisium* ad Cicer. de N. D. L. III. 21. Tres esse volebant nonnulli propter tria τῶν μελῳδουμένων genera, τὸ διάτονον καὶ τὸ χρωματικὸν καὶ τὸ ἐναρμόνιον, secundum *Plutarch.* T. II. p. 744. C. Hinc ultimum carminis nostri distichon explicandum venit. Prima illarum Musarum est ἡ κεράντειρα τόνου, diatonicum moderatur genus; altera, μελῳδὸς χρώματος, chromatici generis auctor; tertia, εὑρέτις ἁρμονίας, enharmonici inventrix. — Pro τᾷδ' Ed. pr. τῇδ. — V. 4. Κανάχα editt. vett. omnes usque ad Stephan. Canaches, Onatae aequalis, secundum *Pausan.* p. 688. De ejus arte judicat *Cicero* in Brut. c. XVIII. Frater ei fuit, arte non multum inferior ipso, *Aristocles. Pausan.* VI. 9. p. 472. De *Agelada* Argivo, eodemque Onatae aequali vide *Pausan.* VIII. 42. p. 688.

¶. 16.] *XXXVI.* Cod. Vat. p. 484. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 357. St. 496. W. ubi ἄδηλον. Scriptum in templum Dianae Ephesiae, quod eam Olympo et deorum contubernio praeferre ait Antipater. — V. 1. παρθενεῶνα. illum Dianae virginis thalamum, qui ei, ut reliquis diis deabusque, in Olympo exstructus fuit. ἐμβεβαῶτα. exstructum, collocatum. Verbo simplici βαίνειν sic utitur *Pausan.* L. III. 7. p. 222. καὶ ὁ πόλεμος οὗτος ἐς τὴν Ἑλλάδα ἤδη βεβηκυῖαν διέσεισεν ἐκ βάθρων. Ex *Xenophonte* βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ laudat *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 120. Quaedam huc facientia vide ap. *Intpp. Herodoti* L. VII. p. 581. *Schweigh.* ad Polyb. T. VI. p. 445. — V. 3. πόλις Ἀνδρόκλοιο, Ephesus ab Androclo, Codri filio, condita. *Strabo* L. XIV. p. 633. et 640. *Pausanias* L. VII. 2. p. 526. — V. 6. τὰν τροφόν. Ephesi enim nata putabatur Diana. Vide ad *Nossidis* Ep. III.

p. 414. — Pro ἐνταυθοῖ Cod. Vat. elegantius ἐν ταύτῃ. — πιτυοκτόνε. *Callimachus* H. in Dian. 110.

XXXVII. Cod. Vat. p. 489. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 75. St. 110. W. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. LVII. Vere ineunte Priapus nautas hortatur, ut navigationem suscipiant. Nostrum carmen expressit *Agathias* Ep. LVII. — V. 1. ῥοθίῃ νηΐ. celeriter et cum strepitu undas secanti navi. *Schol. Apollon.* L. II. 1110. et *Hesych.* ῥόθιον. ῥεῦμα. κῦμα. τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον. Vide *Musgr.* ad Euripid. Iph. Taur. 407. et *Ducker.* ad Thucyd. L. IV. 10. p. 17. ed. Bip. — V. 2. φρικί. *Homer.* Il. η. 63. οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ Ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ᾽ αὐτῆς. — V. 5. Hinc *Satyrus Thyill.* Ep. V. σχοίνους μηρύεσθε, ἐφ᾽ ὁλκάδα φορτίζεσθε ἀγκύρας. — V. 6. φωλάδος. Vat. Cod. Quod de bestiis, reptilibus praesertim, usurpatur vocabulum φωλὰς, in anchoram transtulit poëta, in arena latentem. φωλάδες ὕδραι *Nonn.* Dion. II. p. 48. φωλεύειν dicuntur ursi, araneae, reptilia, quae in antris et speluncis degunt. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 223. *Wetsten.* ad N. T. I. p. 351. — V. 8. ἐνορμήτας. Vat. Cod. ἐνορμίταις. Plan. Vera lectio non fugit *Jos. Scaligerum.*

XXXVIII. Cod. Vat. p. 393. Planud. p. 10. St. 19. W. Ἀντιπάτρου. Gentile *Sidonii* nomen membranae Vat. addunt. Platanus, quae longa senectute exaruit, felicitatem suam praedicat, quod vitis ipsam viridantibus pampinis ambiat. Suave carmen. — Vitem platano junctam commemorat etiam *Thall. Miles.* Ep. IV. — V. 3. ἐροδάμνους. Vat. vitiose. Ego, quae olim inter viridantes meas frondes hujus vitis nutrivi uvas. — V. 4. ἀποτελοτέρη. Vat. — V. 5. Tales sibi quisque amicos alat, qui ei vel mortuo gratiam referant. — μόνη. Eximiam passim praestantiam significat μόνος. Exempla vide ap. *Wetsten.* in N. T. I. p. 942.

XXXIX. Cod. Vat. p. 451. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 1. St. 3. W. Ariae ſtadiodromi celeritas laudatur et cum Perſei pernicitate comparatur. — V. 1. οὐ κατελέγχει. οὐ καταισχύνει. *Schol.* Sic hoc vocabulo uſus eſt *Pindar.* Pyth. VIII. 50. Perſeo poëtae pedes alatos tribuunt. *pennipes Perſeus* ap. *Catull.* LV. 24. ubi vide *Doeringium.* Tarſum (*Perſea Tarſos* ap. *Lucan.* L. III. 225.) Ariae patriam fuiſſe, licet diſerte non dicatur, dubitari tamen non poteſt. — εὖν κτίστην. *Dionyſ.* Perieg. 868. Ταρσὸν ἐϋκτιμένην, ὅθι δή ποτε Πήγασος ἵππος Ταρσὸν ἀφεὶς χώρῳ λίπεν οὔνομα. *Ammian. Marc.* L. XIV. p. 39. *Ciliciam vero, quae Cydno amne exultat, Tarſus nobilitat, urbs perſpicabilis, quam condidiſſe Perſeus memoratur, Jovis filius et Danaës,* ubi vide *Valeſium.* — ¶. 17.] V. 3. Hunc ne Perſeus quidem currendo praevertiſſet, νῶτον ἔδειξε, quod in curſus certamine victoribus proprium. — V. 5. ὑσπλήγγων. Plan. — Summam Ariae celeritatem ita deſcribit poëta, ut eum aut ad carceres aut ad metam viſum eſſe dicat, nunquam in medio ſtadio. Sic Oreſtes ap. *Sophoclem* in Electra v. 686. δρόμου δ' ἰσώσας τῇ 'φύσει τὰ τέρματα Νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας. Plutus ap. *Lucian.* in Timon. 20. T. I. p. 90. Bip. ὁπόταν ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον· ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. In quibus verbis color ductus ex Epigr. ἀδεσπ. 312. quod nunc mutilum, aliquando integritati reſtituere conabimur. — In Schedis Krohnianis v. 1. Ἀρίας, v. 3. οὐκ ἄν legitur.

XL. Legitur in Cod. Vat. poſt titulum, et iterum p. 191. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 2. St. 3. W. In Nicophontem Mileſium, pugilem, quem Olympiae vincentem ne Jupiter quidem ſine metu videre potuit. Partem hujus carminis expreſſit *Philipp.* Ep. XLVI. — V. 1. excitat *Suidas* in τένοντας T. III. p. 447. et iterum cum v. 2. in Ἄτλας T. I. p. 372. ubi εἰηρέους legitur. —

ταύρου βαθὺν τένοντα. Describitur Nicophontis, quem Milesium gigantem appellat poëta, robur. τένων cervix est, secundum Homericum dicendi usum. Vide *Foesium* in Oec. Hipp. v. τένοντες p. 370. In tauro cervix pars validissima; unde qui Herculem finxerunt statuarii, cervicem inprimis ad tauri similitudinem finxisse existimantur; quae *Winkelmanni* est sententia in Mon. Ined. Tratt. prelim. T. I. p. XLIII. exornata a viro illustri *Ramdohr über Mahlerei und Bildh. zu Rom* T. I. p. 9. Talem cervicem labor palaestricus efficiebat. *Philostr.* Vit. Soph. II. p. 552. εὐτραφῶς ἔχοντα τοῦ αὐχένος· τουτὶ δὲ ἐκ τένων ἥκειν αὐτῷ. De Patroclo idem in Heroic. p. 736. IX. ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, οἷον αἱ παλαίστραι ἀσκοῦσιν. *Heliodor.* L. VII. p. 368. εὐρύς τις ἦν τὰ στέρνα καὶ τοὺς ὤμους καὶ τὸν αὐχένα ὄρθιον καὶ ἐλεύθερον ὑπὲρ τοὺς ἄλλους αἴρων. — σιδαρέους ὤμους. Amyclus ap. *Theocritum* Eid. XXII. 46. στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια καὶ πλατὺ νῶτον Σαρκὶ σιδαρείῃ. *Artemidor.* Oneir. I. 52. σιδηρέους λέγομεν τοὺς πολλὰ κακὰ ὑπομένοντας. Cum Atlante cur in hac parte compareretur Nicophon, apparet ex *Eurip.* Ion. init. Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν Θεῶν παλαιὸν οἶκον ἐκτρίβων. Conf. *Aeschyl.* in Prom. 428. quem locum nuper praeclare emendavit *Herrmann.* in Obss. crit. p. 14. sq. *Barth.* ad Stat. Theb. L. I. 489. Tom. I. p. 168. — V. 2. κόμαν Ἡρακλέους. Quid sit, quod Herculis comam ab aliorum distinguat coma, docuit *Winkelmann* in Histor. Artis p. 46. et 56. et in Tratt. Prelim. p. LVIII. sq. Ad hanc in Herculis coma proprietatem respicit *Ovid.* in Heroid. IX. 63. *Ausus es hirsutos mitra redimire capillos.* — V. 3. λέοντος ὄμματα. *Philostrat.* Her. XI. p. 718. de Ajace Telamonio: βλέποντές τε χαροποῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κόρην, οἷον οἱ λέοντες ἐν ἀναβολῇ τοῦ ὁρμῆσαι. *Callim.* H. in Cer. 51. Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἠὲ κυναγὸν Ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα. — V. 5. Jupiter Gigantem se videre putans,

nova sibi bella excitatum iri fortasse existimabat. — V. 6. πυγμήν. Plan.

XLI. Planud. p. 329. St. 468. W. Ἀντιπάτρου. Plures exstant lusus in Amoris vincti imaginem. Vide *Alc. Mess.* Ep. XI. *Satyr. Thyill.* Ep. IV. *Quint. Maec.* IX. *Crinagor.* I. — V. 2. πῦρ πυρί. Hinc *Meleager* Ep. LXXVI. φλέγεται πῦρ πυρὶ καιόμενον. — V. 3. Ne lacrymas fundas; merito enim haec tibi contigerunt, cum aliorum lacrymis gaudeas.

XLII. Planud. p. 316. St. 456. W. Ἀντιπάτρου. De Niobe, Dianae et Apollinis ira bis septem liberis orbata. — V. 1. *Jos. Scaliger* eleganter corrigit: δὶς ἑπτάκι τέκνα. idem v. 3. κόραις, ubi vulgo κούραις habetur. — κούρα. Diana. ἄρσην. Apollo. In Analectis pro ἄρσεσι vitiose ἄρσενι excusum est. — V. 6. Planudeae Codd. teste *Brunckio*, ut libri excusi, λείπεται γηροκόμου. In uno λείπετο, superscripto αι. Hanc lectionem sinceram esse, cum metri ratio, tum sequens ἔγεντο arguit. — ἐφ' ἑνὶ λείπεσθαι. *Aelian.* V. H. VI. 10. κατελείφθη δὲ Περικλῆς ἐπὶ τοῖς νόθοις. et sic passim. Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 436. Bip. De γηροκόμος et γηροκομεῖν dixit *Eustath.* ad Od. p. 840. 6. γηροβοσκὸς pro eo usurpavit *Sophocl.* Aj. 570. *Eurip.* in Phoen. 1445. — ¶. 18.] V. 10. δεῖμα λίθος. De lapide Tantali capiti imminente vide ad *Archilochi* fragm. XLIII. p. 177. Adde *Heynium* ad *Pindar.* I. Olymp. 89. p. 13.

XLIII. Planud. p. 316. St. 456. W. Ἀντιπάτρου. Hoc carmen expressit *Meleager* Ep. CXVII. Ipsam nobis Nioben poëta exhibet post liberorum mortem externatam, manibus ad coelum sublatis, tanquam minabundam. χεῖρα νένευκας. Vide *Wakefield.* in Silv. crit. V. p. 64. — V. 2. ἄνθεον κόμαν. crinibus passis, ut Baccha externata. Ariadne ap. *Ovid.* in Heroid. X. 47. *Aut ego diffusis erravi sola capillis; Qualis ab Ogygio concita*

Baccha deo. XV. 139. *Illuc mentis inops, ut quam furialis Erichtho Impulit, in collo crine jacente, feror.* I. Amor. IX. 37. *Atrides, visa Priameïde fertur Maenadis effusis obstupuisse comis.* Vide *Valcken.* ad Phoen. p. 293. — V. 10. „In uno Planudeorum κᾄιδι τειρομένα. superscripto τ. Neutrum verum esse credo. Corruptus locus." *Brunck.* Merito vir perspicacissimus de novissimi versus sinceritate dubitat, cum Niobe in Sipyli monte, in lapidem conversa non dici possit *apud Plutonem* affligi. Aliter res se habet ap. *Theocrit.* Eid. α. 103. Δάφνις κἠν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτι. Nullus dubito, quin *Antipater* expresserit locum Homericum de Niobe Il. ω. 617. ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει. Quare minima mutatione lego:

πέτρη ἐοῦ Νιόβα ΚΑΔΕΪ τειρομένα.

Epigr. ἀδέσπ. DCLVI. τοκῆας γηραλέους, στυγερῷ πένθει τειρομένους. *Paul. Silent.* Ep. LXXXII. δυστλήτῳ πένθεϊ δαπτομένων. Conf. *Merrick* ad Tryphiodor. 185. *Ovid.* Metam. VI. 301. *orba resedit Exanimes inter natos natasque virumque Diriguitque malis.* Forma κᾶδος aeolicae dialecto propria, (vide *Valcken.* ad Adon. p. 204. B. C.) nec Doriensibus tamen plane incognita fuit. *Hipparchus* quidem ap. Stobaeum T. CVI. p. 572. 48. τὰ ἴδια κάδεα.

XLIV. Planud. p. 366. St. 505. W. Sine auctoris nomine. In nonnullis tamen codicibus hoc Epigr. *Antipatro Sidonio* tribui monuit *Leo Allatius* de Patr. Homeri p. 116. Satis noti distichi in eum poëtam, *patriam cui Graecia, septem dum dabat, eripuit* (quae *Manilii* verba sunt L. II. 7.) lectionem diversam vide inter Ep. ἀδέσπ. CDLXXXVI.

XLV. Planud. p. 366. St. 505. W. Ἀντιπάτρου. Veram Homeri patriam coelum esse, nec eum ex mortali matre, sed ex Calliope natum videri. Hinc expressum,

Ep. ἀδέσπ. CCCCLXXXVII. — V. 3. εὔκλαρον. i. e. εὐτυχῆ, εὐήμερον. Vide *Hesych.* in εὐκληρία. — V. 4. Λαπιθέων est in Edit. pr. et Ald. pr. Seriores Λαπιθῶν. — V. 6. πινυτᾶς omnes vett. editt. et ἄνδιχα. In marg. Wechel. γρ. καὶ ἀμφαδά. Poëta deorum interpretem agens, veram Homeri patriam indicat. Apollinis opus carmina Homerica esse, suspicatur *Philostratus* in Heroic. XVIII. p. 726. cujus verba dabimus ad Ep. Heroic. XIX. T. III. p. 146.

¶. 19.] *XLVI.* Cod. Vat. p. 367. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 92. St. 134. W. ubi μνημοσύναν habetur. — V. 2. μοῦσαν. Vat. Cod. — Sappho Musarum decima ap. *Platon.* Ep. XII.

XLVII. Cod. Vat. p. 320. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 280. St. 405. W. Pauca Erinnae carmina, Musis faventibus scripta, multis multorum versibus anteponenda. Obversabatur poëtae *Asclepiadis* Ep. XXXV. — V. 1. παυροεπής. Erinnae enim Ἠλακάτη, quod solum poëma paulo longius reliquit, non ultra trecentos versus excurrebat. — τοῦτο τὸ βαιὸν ἔπος. Fere ut *Meleagr.* Ep. I. 6. Σαπφοῦς βαιὰ μὲν, ἀλλὰ ῥόδα. — V. 3. Hinc gloria puellam sequitur, nec Orci premitur tenebris. *Tullius Laur.* Ep. III. γνώσεαι, ὡς Ἀΐδεω σκότος ἔκφυγον· οὐδέ τις ἔσται τῆς λυρικῆς Σαπφοῦς νώνυμος ἠέλιος. — κωλύεται. mors non impedit, quominus clara sit et illustris Erinna. Respondet verbum Latinorum *premere*, quod illustravit *Mitscherlich* ad Horat. I. Od. IV. 16. Contra *Sappho* in illustri fragmento de puella ingloria in Anal. I. p. 57. XI. ἀφανὴς κὴν Ἀΐδα δόμοις φοιτάσεις . . . οὐδέ σε βλέψει παῖς ποτ' ἀμαυρῶν νεκύων ἐκπεποταμέναν. — Nocti tribuuntur alae ap. *Aristoph.* in Avibus 694. νὺξ ἡ μελανόπτερος. Conf. *Winkelm.* in Monim. ined. Nr. XXVII. *Heynium* ad Tibull. II. 1. 89. — V. 5. Recentiorum poëtarum carmina in oblivionem abeunt. Tempus, quod omnia exstinguere et in oblivionem adducere videtur

ap.

ap. *Diodor.* in Exc. p. 556. 96. ὁ χρόνος, ὁ πάντα μαραίνων τἆλλα, ταύτας (τὰς ἀρετὰς) ἀθανάτους φυλάττει, καὶ πρεσβύτερος γενόμενος αὐτὰς ταύτας ποιεῖ νεωτέρας. Dicit μαραινόμεθα, se ipsum cum ceteris sui aevi poëtis comprehendens; ut adeo non necessarium sit, cum *Sonntagio* in Hist. Poëf. brev. p. 21. statuere dialogum inter recentiores poëtas et *Antipatrum.* — ἀναρίθμητοι. Cod. Vat. — μαρχινόμεθα. evanescimus. — V. 7. Hoc distichon laudat *Suid.* in λώϊον T. II. p. 462. — κύκνου. Poëtae eximii imago cycnus, ut notum, (vide *Böttigerus* in not. ad Horat. p. 158.) hoc loco tanto aptior, quo brevior ejus cantus esse putabatur. Ex nostro fortasse loco profecit Auctor Carm. ἀδεσπ. DXXIV. in Erinnam κυκνείῳ φθεγγομένην στόματι. — κρωγμός. ὁ τῆς κορώνης ἦχος. *Eustath.* ad Od. Δ. p. 179. 33. De barbarorum cantibus *Julian.* in Misop. p. 337. C. ἄγρια μέλη, παραπλήσια τοῖς κρωγμοῖς τῶν τραχὺ βοώντων ὀρνίθων. — Pro ἠὲ Cod. Vat. ἠδέ. — Eandem sententiam iisdem fere verbis expressit *Lucret.* L. IV. 182. *Parvus ut est cycni melior canor, ille gruum quam Clamor, in aetheriis dispersus nubibus austri.*

XLVIII. Planud. p. 367. St. 506. W. Ἀντιπάτρου.— In Pindarum, reliquos omnes poëtas, ipso Pane teste, superantem. — V. 1. νέβρειοι αὐλοὶ, ex hinnulorum ossibus factae tibiae, quas etiam ὀστίνους appellant. (vide *Aristoph.* in Acharn. v. 863.) Thebanorum inventum ex *Ioba* tradit *Athen.* L. IV. p. 182. *Pollux* L. IV. 75. Vide quae collegit *Spanhem.* ad Callim. H. in Dian. 244. et *Beckmann.* ad Antig. Caryst. c. VIII. p. 16. Hinnuleorum ossibus postea asinorum ossa substitui coeperunt, ut docet *Plutarch.* T. II. p. 150. E. quem locum adscribam, ut conjecturam expromam de *Cleobulines* loco longe corruptissimo: Εἴγε εἰδείης, ὦ ξένε, τοὺς νῦν αὐλοποιοὺς, ὡς προέμενοι τὰ νέβρεια, χρώμενοι τοῖς ὀνείοις, βέλτιον ἠχεῖν

λέγουσιν. Διὸ καὶ Κλεόβουλον ἡ πρὸς τὸν Φρύγιον αὐλὸν νεβρογόνος κνήμη κερασφόρον οὖας ἦξε θαυμάζειν ἕκατι κρούσεως· ὥστε θαυμάζειν κ. τ. λ. *Wyttenbachii* Codd. sic legunt: πρ. τ. Φ. αὐλὸν ἤρξατο κνήμη νεκρογόνος αἷμα κερασφόρῳ οὖας ἔκ τε κρούσεως. Mihi persuasum habeo, postremo vocabulo ως adhaesisse ex sequenti ὥστε. Vide, an totus locus sic possit probabiliter refingi: διὸ καὶ Κλεοβουλίνη· ὑπὲρ τὸν Φρύγιον αὐλὸν ἤϊξε τὸ κνήμης νεβρογόνου ἄημα, κερασβόλον οὖας ἔκ τ' ἔκρουσε. *Tibiae binnuleae sonitus super Phrygiam sese extulit tibiam, et duras aures stupore quodam affecit.* Junge οὖάς τε κ. ἐξέκρουσε. — Ut ad *Antipatrum* redeam, simili comparatione utitur vanus ille ap. *Lucianum* rhetor T. III. p. 14. ἐμὲ, dicens, τούς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερφωνοῦντα εὑρήσεις, ὁπόσον ἡ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ οἱ τέττιγες τὰς μελίττας καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας. Conf. T. III. p. 92. 25. et 199. 90. — V. 3. Conf. not. ad *Platon.* Ep. XXIX. 6. p. 357. In Pindari pueri labiis apes consedisse, elegans poëtarum commentum, quo futuram pueri in canendo dulcedinem significarent. *Pausan.* L. IX. 23. qui egregie huc facit: μέλισσαι δὲ αὐτῷ καθεύδοντι προσεπέτοντό τε καὶ ἔπλασσον πρὸς τὰ χείλη τοῦ κηροῦ. Conf. *Aelian.* V. H. XII. 45. et *Philostrat.* II. Imag. 12. p. 829. — V. 5. Μαινάλιος. Pan, qui sacellum habebat prope Pindari domum, (Pyth. III. 137. sqq.) poëtae hymnos cecinisse fertur. Ut noster, *Philostrat.* l. c. φασὶ δὲ τὸν Πᾶνα, ὅτε Πίνδαρος ἐς τὸ ποιεῖν ἀφίκετο, ἀμελήσαντα τοῦ σκιρτᾷν, ᾄδειν τὰ τοῦ Πινδάρου. — Pro τὸν εἰς *Sonntag* in Hist. Poës. brev. p. 19. τῶν corrigit, ut Pan non unum solum, sed omnino hymnos Pindari cecinisse dicatur. Comparat *Plutarch.* T. II. p. 1103. Πίνδαρος ἀκούων ᾄδεσθαι (Πᾶνα) τι μέλος, ὧν αὐτὸς ἐποίησε. — Ad hunc versum respexit *Eustath.* p. 1917. ed. Rom. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ἐν Ἐπιγράμματι Πινδάρου περὶ τοῦ Πανὸς τὸ νεμίων λησάμενος δονάκων, ἤγουν ἐκλαθόμενος τῆς σύριγγος.

XLIX. In Planud. p. 66. St. 96. W. *Antipatro* tribuitur. In Vat. Cod. p. 362. *Leonidae Tarentini* nomen prae ſe fert. Ut *Leonidae* et ut ineditum hoc carmen ex *Grotii* mantiſſa expromſit *Burmann.* in Add. ad Anth. Lat. T. II. p. 729. Temporum ratio non obſtat, quominus *Leonidae* ſit. Hic enim poëta et Aratus Antigono Gonata regnante, circa Olymp. CXXV. floruerunt. — V. 1. In *Arati* de aſtris carmen. — δηναιούς. πολυχρονίους. *Euſtath.* ad Il. α. p. 96. 4. In hoc epitheto, ſed ſine cauſa idonea, haeſit *Caſaubon.* quem hic aliquid conjeciſſe ex Schedis Bibl. Bodl. apparet, ſed ductus obſcuri ſunt. — V. 4. „ἰλλόμενος, quod e Scaligeri cod. notatum probat *Huetius*, habet unus Planud. codicum ex „correctione ab eadem manu, ι ſcripto ſupra α. Editio„nes aliae ἀλλόμενος." *Br. Caſaubonus* adſcripſit ὡς ἅλως κυκλόεις. In Vat. autem Cod. ἑλλόμενος habetur. In vulgata acquieviſſe videtur *Grotius*, qui vertit: *Seu vaga ſint ſeu fixa, quibus pulſatur Olympi Regia, tam multis orbibus implicita.* Stellas quidem novi ſaltantes et choros ducentes, (vide ad *Dionyſ.* II. 17. T. II. p. 254.) ſed οὐρανὸς ἀλλόμενος nimis abſone dictum. Quare probabilis *Brunckii* emendatio: οὐρανὸς κύκλοις ἰλλόμενος, *coelum viis circumdatum*, per quas ſtellae curſum conficiunt. ἰλλόμενος, συνεχόμενος, σφιγγόμενος, interprete *Proclo* ad *Platonis* Tim. p. 281. Vide *Ruhnken.* ad Tim. p. 69. ubi haec gloſſa habetur: γῆν ἰλλομένην. συγκεκλεισμένην καὶ περιειλημμένην. ἰλλάδες γὰρ οἱ δεσμοί. Fortaſſe tamen κύκλοις pro κύκλῳ poſitum, ἴλλεσθαι autem *vertendi volvendique* ſenſu accipiendum eſt: *coelum in orbe circumactum.* — ἐνδέδεται. *ſtellis coelum aptum*; ut *Ennius* dixit ap. *Macrob.* in Saturn. VI. 1. eumque ſecutus *Virgil.* Aen. IV. 482. — V. 5. εἶναι, λεγέσθαι ſcil. *Secundus* a Jove eſſe putetur is, qui ſtellas ſplendidiores et illuſtriores reddidit, carmine eas deſcribendo et illuſtrando ſcil.

¶. 20.] *L.* Cod. Vat. p. 380. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 100. St. 147. W. Nereïdes Corinthi, a Romanis everſae, fata lugent. Hoc carmen obverſatum eſſe videtur *Agathiae* Ep. LXI. — V. 3. δάμαρτες Σισύφιαι. nobiles Corinthi matronae, a Siſypho, priſco Corinthi rege. — V. 5. οὐδ' ἴχνος. *Seneca* Epiſt. XCI. *Omnium iſtarum civitatum, quas nunc magnificas et nobiles audis, veſtigia quoque tempus eradet. Non vides, quemadmodum in Achaïa clariſſimarum urbium jam fundamenta conſumta ſint, nec quidquam exſtet, ex quo appareat, illas ſaltem fuiſſe.* — V. 6. ἐξέφαγε πόλεμος *Br.* dedit in Analectis, cujus eum poſtea poenituit. Scr. cum Plan. πτόλεμος. In Vat. Cod. ἐξέφαγεν πόλεμος. — Tempus, quae pereunt, comedere dicitur, ut in Anth. Lat. II. p. 445. vel maxima monimenta *Concutiet ſternetque dies, quoque altius exſtat Quodque opus, hoc illud carpet edetque magis.* — V. 8. ἀλκυόνες. calamitatem tuam lugemus. Halcyon triſtis et querula. Vide *Bochartum*, qui veterum loca diligenter collegit, in Hieroz. T. II. p. 219.

LI. Cod. Vat. p. 326. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 372. St. 511. W. ubi ultimum diſtichon deeſt. Lemma acceſſit ex Vat. Non ſatis conſtat, hoc carmen in urbem compoſitum eſſe. Aggeris moli aut caſtello alicui verba poëtae non minus convenirent. Hoc apparet, de magno aliquo, ingentis altitudinis roboriſque aedificio agi. Reliqua incerta ſunt. — V. 1. ἄκαν ſi ſincerum eſt, conjungi debet cum λάϊνον, totum ex lapidibus exſtructum. — Ἀσσυρίης Σεμιράμιος. (Σεμιραμεως Cod. Vat) Haec non pro circumſcriptione ipſius Babyloniae, ſed comparative accipienda ſunt: molem haud diſſimilem ei, quam Semiramis exſtruxit, Babyloniam altiſſimis cingens moenibus. — Κύκλωψ. Ad fabulam de muris urbium Mycenarum et Tirynthis a Cyclopibus aedificatis reſpicitur. *Pauſan.* L. VII. 25. p. 589. *Alpheus* Ep. VIII. ubi Mycenae Κυκλώπων vocantur πόλις. *Statius* Sylv. V. 3. 47.

Atque utinam fortuna dares mihi Manibus aras, Par templis opus, aëriamque educere molem, Cyclopum scopulos ultra, atque audacia saxa Pyramidum. — V. 4. ἐγχ. πλ. *Propert.* L. III. El. I. 57. *Pyramidum sumtus ad sidera ducti.* Anthol. Lat. II. p. 449. CCLXII. *Tu licet extollas magnos ad sidera montes, Et calidas aeques* (f. Et coelo exaeques) *marmore pyramidas.* — V. 6. φυρηθέν. *Schol.* qui totum hoc carmen de Semiramidis aedificiis interpretatur, huic vocabulo adscripsit, οὕτως εἶπεν διὰ τὴν ἄσβεστον. Aut scripsit aut scribere voluit: τὴν ἄσφαλτον. Si recte scribitur φυρηθὲν, de calce macerata et subacta accipiendum. Sed fortasse scribendum:

πυργωθὲν γαίης εὐρυπέδοιο βάρος.

— V. 7. »Lemma et ultimum distichon suppeditavit »Cod. Vat. Spatium vacuum in pentametro repletum a »recentiori manu, sed inepte, his verbis, νεφέων τεῦξεν »ἐπ' — probabilius esset οὐρανίων νεφέων νάσσατο πρὸς γυά»λοις. Sed hoc conjecturis tentare, idem est ac κοσκίνῳ »ὕδωρ ἐπιφέρειν, quum ex addito lemmate, cujus veritas »admodum suspecta, de ipso Epigrammatis argumento »minime constet. Ἡράκλεια commune pluribus urbibus »nomen. De qua hic agatur, si modo in urbem ali»quam facti hi versus, ego non divinarim.« *Brunck.* In Codic. Medic. ap. Bandin. p. 102. versus septimus sic legitur, ut in Vat. Postremi autem versus nonnisi primum vocabulum οὐρανίων ibi conspicitur. In Vat. est Ἡρακλείης.

LII. Cod. Vat. p. 366. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 71. St. 103. W. Ex omnibus in orbe terrarum mirabilibus nihil sibi majus et admiratione dignius fuisse visum templo Dianae Ephesiae. Idem color in Epigr. I. *Martial.* L. I. — V. 2. Ζῆνα. Plan. Jovis Olympii statua, Phidiae opus. — V. 3. Mira lectio in Vat. Cod. πόντου τ' αἰώρημα. — V. 6. De eodem Dianae templo *Callim.*

H. in Dian. 249. τοῦδ' οὔτι θεώτερον ὄψεται ἠὼς Οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι. *Plin.* L. XXXVI. 14. *Magnificentiae vero admiratio exstat templum Ephesiae Dianae ducentis viginti annis factum a tota Asia.* — V. 7. κὴν ἴδε. Vulgo, commate post ἅλιος posito. Hoc frustra tuetur *Huetius* p. 9. ubi profert conj. *Jos. Scaligeri:* καὶ ἠνίδε. Nec tamen in Brunckiana lectione acquiescam. Nihil esset difficultatis, si legeretur:

κεῖνα μὲν ἠμαύρωτο κεκρυμμένα, νόσφι δ' Ὀλύμπου —

sed hoc hariolari est. — V. 8. ἐπαυγάσατο. Cod. Vat. et Plan.

¶. 21.] *LIII.* Vat. Cod. p. 378. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 56. St. 80. W. In sacellum Veneris marinae. Dea et nautis et amantibus opem pollicetur suam. Expressum videtur ex Epigr. *Anytes* V. — V. 1. κύματι πηγῷ. Homericum. Odyss. ε. 388. ψ. 235. — V. 3. δειμαίνοντι. Vide notas ad *Anyten* l. c. p. 425. — V. 4. εἰς ἐμέ. nautis mea ope salvis. — V. 6. οὔριος πνεύσομαι. tibi aut naviganti aut amanti placida afflabo. Ambiguo sensu adhibitum verbum πνεύσομαι, altero proprio, altero figurato. Vide *Heyne* ad Tibull. II. El. I. 80.

T. II. p. 528.] *LIII*ᵃ. Cod. Vat. p. 485. Ἀντιπάτρου. Alterum distichon laudat *Alberti* ad Hesych. T. I. p. 148. — In Niciae tabulam, quae Ulyssis ad inferos descensum, ad Homericum archetypum adumbratum, repraesentabat. In Cod. est Νίκεω. Sed de veritate emendationis *Brunckianae* dubitare non patitur locus *Plutarchi* T. II. p. 1093. E. ὅπου γὰρ οἱ φιλογραφοῦντες οὕτως ἄγονται τῇ πιθανότητι τῶν ἔργων, ὥστε Νικίαν γράφοντα τὴν νεκυίαν, ἐρωτᾷν πολλάκις τοὺς οἰκέτας, εἰ ἠρίστηκε· Πτολεμαίου δὲ τοῦ βασιλέως ἑξήκοντα τάλαντα τῆς γραφῆς συντελεσθείσης πέμψαντος αὐτῷ, μὴ λαβεῖν. Non Ptolemaeum, sed Attalum tantam Niciae pecuniam obtulisse, narrat *Plinius* H. N. XXXV. p. 704. 16. *Athenis* (est) *Necromantia Homeri.* Hanc

vendere noluit Attalo regi talentis LX, potiusque patriae donavit, opibus abundans. — Pro κειζώειο Vat. Cod. κειζώνιος. — πάσης ἡρίον ἡλικίης. monimentum omnis futurae aetatis. — V. 3. Scribe Ἀϊδωνῆος. — Ὁμήρου. Homerus enim, ut Ulyssis descensum describeret, Orcum peragravit.

LIV. Cod. Vat. p. 477. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 303. St. 443. W. — ἦν βραδύνῃ. Si mugire cessat, aeris natura in culpa est, non Myronis ars. Sculptoris igitur artem ait, cum spiritum vaccae inspirasset, aeris naturam tamen penitus vincere non potuisse. Lusus, pro meo quidem sensu, satis frigidus.

LV. Cod. Vat. p. 476. Ἀντιπ. Σιδωνίου. Plan. p. 303. St. 443. W. — ἢ ῥ' ὁ Προμηθεύς. Vide ad Epigr. *Erinnae* I. p. 186. — Post μόνος comma ponendum, quod typothetae in edit. Lips. omiserunt.

LVI. Cod. Vat. p. 477. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 304. St. 444. W. — εἵνεκα τέχνας. Tua enim ars effecit, ut vel verae et spirantis vaccae vices implere possim. Hoc fortasse distichon obversabatur *Gemino* Ep. VI. μυκᾶται γὰρ ὁ χαλκός· ἴδ' ὡς ἔμπνουν ὁ τεχνίτας Θήκατο, κἂν ζεύξῃς ἄλλον, ἴσως ἀρόσει. *Aemilianus* Ep. II. T. II. p. 275. τέχνας εἵνεκα σεῖο καὶ ἁ λίθος οἶδε βρυάζειν.

LVII. Cod. Vat. p. 476. Ἀντιπάτρου Σιδ. Planud. p. 303. St. 443. W. Color, ut in Ep. *Leonidae Tar.* XLII.

LVIII. Cod. Vat. p. 476. Ἀντιπ. Σιδ. Plan. p. 303. St. 443. W. Vertit *Ausonius* Ep. LXI. *Errasti attendens haec ilia nostra, juvence. Non manus artificis lac dedit uberibus.* Similiter idem Ep. LIX. *Ubera quid pulsas frigentia matris ahenae, O vitule, et succum lactis ab aere petis? Hunc quoque praestarem, si me pro parte parasset Exteriore Myron, interiore deus.*

¶. 22.] *LIX.* Bis in membranis legitur p. 197. Ἀντιπάτρου. et p. 383. ubi ἀδέσποτον. Sic quoque in Plan. p. 160. St. 232. W. auctoris nomine caret. — Sidonii

esse dubito. Narratur vinosae fraus mulieris, quae, cum votorum damnata esset, invenit, quomodo votorum solutionem eluderet. — V. 1. excitat *Suidas* v. σποδὰς T. III. p. 364. Βακχυλὶς ἢ Βάκχου κυλίκων σποδὸς ἔν ποτε νούσῳ Κεκλιμένη. In Vat. Cod. loco pr. sic legitur, ut *Br.* dedit: Βακχυλὶς (non Βακκυλὶς, ut ille ait in Lect. p. 126.) ἡ Βάκχου. loco altero ἡ γραῦς ἡ B. — ἔν ποτε νούσῳ. Mulierem siccantem calices, κυλίκων σποδὸν, *Antipater* duxit ex *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII. — V. 2. „In „Planudea Ζηνὶ τοῖον. Illud Ζηνὶ in nullo Cod. inveni. „Omnes habent Διὶ, quod ob pravam pronuntiationem „corruptum est e sincero Δηοῖ, quod exhibet Vat. membr. „[loco pr. altero enim etiam διὶ] Διὶ cum metro re„pugnaret, mutaverunt editores in Ζηνί." *Br.* Vat. membr. loco sec. κεκλιμένη, διὶ τοῖον ἔλεξεν ἔπος. Prius verbum et tria postrema sic etiam Plan. habet. — Cereri vetula nostra hoc votum facit, cui divae solemnia instituebantur jejunia. — V. 3. διάκαυμα. Plan. In Vat. utroque loco διὰ κῦμα. Hoc fortasse verum. *Febris undas*, i. e. *periculum*, effugere, ab hujusmodi poëtarum dicendi genere non omnino abhorret. Sic fere *Lucian.* Ep. XXX. ἀμφεκάλυψεν Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιῤῥόθιον. De omni vero malorum genere, quae in homines redundant, poëtae κυμάτων, πελάγους, χειμῶνος imaginem usurpant. Etiam ap. *Suidam*, qui laudat v. 3. 4. cum parte quinti in ἀβρόμιος T. I. p. 13. veteres editt. κῦμα exhibent. — V. 4. δροσερὰν π. ἐκ λιβάδων. Vat. Cod. loco pr. δροσερᾶς λιβάδος loco sec. ut Plan. Nostra lectio est ap. *Suidam* — ἠελίους. Vota faciens mulier, se centum dies nihil praeter aquam potaturam esse significare volebat; postea mentem immutavit, et fallaciam struxit, quam ei suppeditabat ambiguitas vocis ἥλιος. — V. 5. ὑπ' ἄλυξεν ἀνίην. Vat. loco pr. Planud. et Vat. loco sec. nostrum habet. — V. 6 — 8. *Suidas* in μῆχος Tom. II. p. 557. — „Vat. Cod. λεπτὸν γὰρ — τρητὸν habet etiam Suidas.

„Prius unice verum eſt. λεπτῆς κόσκινον. un tamis fin. te„nue cribrum. πυκνοῦς σχοίνους ridicule explicat Bro„daeus.“ *Br.* In Vat. Cod. loco pr. τρητόν, loco ſec. λεπτοῦ et in fine πυκνὴν habetur. σχοῖνοι ſunt funiculi, ex quibus cribrum contextum.

LX. Cod. Vat. p. 219. Ἀντιπάτρου. Ab alia, antiqua tamen manu Σιδωνίου additum. Plan. p. 285[b]. St. 421. W. Septem Sapientum nomina et patria recenſentur. Conf. Ep. ἀδέσπ. ὴρ. XXX. T. III. p. 149. — V. 2. φατὶ δὲ – ἔχειν. Vat. Cod. quod elegantius vulgata. — V. 4. Θαλῆα. Cod. Vat. — ἔρεισμα Δίκης. Virum eximie juſtum ſignificat, quo civitatis ſalus nititur. Viros eximios civitatum columina, ἐρείσματα, crebro vocant poëtae et ſophiſtae. Videatur, qui nec noſtrum locum praetermiſit, *Rittershuſ.* ad Oppian. I. Cyneg. 1. et *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 422. Bip. — V. 6. φύλακας. *Horat.* I. Serm. I. 17. *Virtutis verae cuſtos rigidusque ſatelles.*

LXI. Vat. Cod. p. 530. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 188. St. 274. W. In hominem nequam, cynico habitu incedentem, quo nemo ipſo indignior. Quare indignantem facit peram, clavam, et quae cetera ſunt Cynicorum inſignia, ab illo geſtata. — V. 1. ἄριστον. clava Herculea *eximium* Diogenis geſtamen. Herculem cynicos imitatos eſſe, conſtat vel ex *Luciani* Vit. Auct. §. 8. T. III. p. 89. Bip. Vide *Caſaubon.* ad Diog. Laërt. VI. 13. p. 322. Diogenis ῥόπαλον vocat *Antipater*, quia Cynicorum longe celeberrimus fuit. *Diocles* enim ap. *Diogen. Laërt.* l. c. Antiſtheni hoc tribuit, ὅτι πρῶτος ἐδίπλωσε τὸν τρίβωνα καὶ μόνῳ αὐτῷ ἐχρῆτο, καὶ βάκτρον ἀνέλαβε καὶ πήραν. Alii tamen hoc inventum ipſi Diogeni tribuiſſe videntur. L. VI. 23. De baculi geſtatione ap. veteres nuper quaedam docte monuit *Boettiger in den Vaſengemälden*, Faſc. II. p. 61. ſq. — Σινωπείου Διογένους Vat. Cod. Vulgo junctim βριθυσινωπίτου. *Brodaeus* interpretatur, ac ſi

esset βριθυεινωπίθου. — Ipse Hercules βαρυσκίπων vocatur ap. *Callim.* fr. CXX. p. 488. — V. 3. πεπαλαγμένον. Dictum ad imitationem *Homeri* αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον Il. ζ. 268. unde *Theocrit.* Eid. XXV. 224. ἀμφὶ δὲ χαίτας Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ. *Callimach.* H. in Pall. 8. λύθρῳ πεπαλαγμένα τεύχεα. Gloriabatur autem squalore ineptus Cynicorum grex, quem respicere videtur *Plutarch.* T. II. p. 82. B. ἄχρι δὲ οὗ τις ἐπιδεικνύμενος ῥύπον ἢ κηλῖδα χιτῶνος, ἢ διεῤῥωγὸς ὑπόδημα, καλλωπίζεται πρὸς τοὺς ἐκτὸς — ὀλίγον αὐτῷ προκοπῆς μέτεστι, μᾶλλον δὲ οὐδέν. — In Planudea ῥυπόωντι legitur; pro πεπαλαγμένον autem, quod *H. Stephanus* primus ex Lectionibus Aldinae pr. recepit, ed. Flor. et Ald. pr. πεπλασμένον. Ald. sec. πεπλαγμένον (quod Brod. interpretatur). πεπλαμένον Ald. tertia. *Scaliger* notavit, ut quidem in Schedis Bibl. Gotting. exaratum est, πεπαλμένον. — V. 4. διπλάσιον vulgo. Veram tamen lectionem jam *Aldus* e codd. enotavit; eamque *Brod.* interpretatur. Diogenem designans *Horatius* L. I. Ep. XVI. 25. *quem duplici panno sapientia velat.* Conf. *Diogen. Laërt.* loco supra laudato. Noster Ep. LXXX. de eodem Cynico: ἃ μία τις πήρα, μία διπλοΐς. et qui eum expressit *Archias* Ep. XXXIV. ὄλπην καὶ σκίπωνα καὶ διπλόον εἷμα. — Hoc Cynicorum pallium poëta appellat ἀντίπαλον νιφάδων, quod fortasse ex *Callimacho* ductum est, qui, ni fallor, de Herculis tegumento, τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτρη Γιγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα. ap. *Schol. Sophocl.* ad Aj. 26. De munimento et praesidio ἀντίπαλος ponitur in Ep. *Alphei* XII. ἡ γὰρ ἔμεινεν Αἰθέρος ἠδ' αἰνῶν ἀντίπαλος νεφέων. — V. 5. ἢ tres Aldinae et Vat. ἦν Ascens. et Steph. — V. 6. οὐράνιος. ille inter sidera canis. Laudat *Brod.* verba ex supposititia *Diogenis* Epistola: καλοῦμαι γὰρ ὁ κύων ὁ οὐρανοῦ, οὐχ ὁ γῆς, ὅτι ἐκείνῳ εἰκάζω ἐμαυτόν. — ὄυν σποδιῇσι. qui in coeno et sordibus volutatur. — V. 8. τράγων. Hircis comparantur philosophi propter barbam. *Lucian.* Ep. XXIII. *Ju-*

lianus in Misopogon. p. 339. A. ἴδῶμι γὰρ αὐτὸς τὴν αἰτίαν, ὥσπερ οἱ τράγοι τὸ γένειον ἔχων.

¶. 23.] *LXII.* Cod. Vat. p. 368. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 85. St. 126. W. Historia de merula una cum turdo laqueis capta, sed, quia cantorum genus sacrum, incolumi dimissa. Conf. *Archiam* Ep. XXIII. *Paul. Silent.* Ep. LXXII. — κίχλη et κόσσυφος passim junguntur. Vide *Rhian.* Ep. VI. — V. 1. διεσάν. Vat. — V. 2. ἱππεία — πάγα. Vat. quod et ipsum locum habet. Laquei, quibus aviculae capiuntur, ex pilis equinis fieri solent. — V. 3. ἀλλὰ μὲν κίχλης. Vat. — V. 4. ἱερειοπίδας. Vat. — Veteres quaedam editt. πλεκτὰς, vitiose. — V. 5. τὸν ἱερόν. Ap. *Rhianum* quoque l. c. ἱερὸς ὄρνις vocatur merula. — ἦν ἄρ' ἀοιδῶν. vulgo. idque verius puto, propter imitationem *Archiae* l. c. ἦ ἄρα πολλὴν Καὶ κωφοὶ πτανῶν φροντίδ' ἔχουσι πάγαι.

LXIII. Cod. Vat. p. 238. Ἀντιπάτρου. In Planud. p. 266. St. 384. W. ἀδέσποτον est. De serpente, quae, cum hirundinis pullis devoratis ipsam matrem appeteret, in flammam incidens combusta est. Ductum videtur ex *Homer.* Il. β. 315. sq. — V. 1. „Planudea in„cude formatum versum cum meliore commutavi, quem „dedit Vat. Cod.“ *Br.* Vulgo habetur: Ἀρτιγενῶν σε χελιδὼν οὖσαν μητέρα τ. quod emendare conatus *Joseph. Scaliger*, verba transposuit: ἀρτιγ. οὖσαν σε χελιδών. frustra. Cod. Vat. sic habet, ut *Br.* nisi quod ibi χελιδόνι legitur; quam lectionem accentu mutato servandam censet *Huschkius*. Est enim forma paulo rarior χελιδονίς, qua utitur auctor Ep. ἀδεσπ. DCCXXXII. ἡ φαιδρὴ λαλίη τε χελιδονίς. — V. 3. 4. laudat *Suidas* v. ἄΐξας T. I. p. 67. Comparandus *Theocrit.* Eid. XXIX. 12. ποίησαι καλιὰν μίαν εἶν ἑνὶ δενδρέῳ, Ὅππα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον. — ὠδῖνες h. l. pulli, quibus serpens hirundinem privavit. Vide *Spanh.* ad Callim. H. in Jov. 29. — τετραέλικτος.

Nonnus Dion. L. IX. 256. αὐχμηραῖς τριέλικτον ὄφιν σπείρηδὸν ἐθείραις Ἥρπασε. Recte igitur *Wesselingius* defendit lectionem vulgatam in *Herodot.* L. VI. p. 474. 3. δεινὸς ὄφις τριέλικτος ἀπώλετο. — V. 5. 6. laudat *Suid.* in κινυρομένη T. II. p. 318. ubi δαίζων legitur, ut in Plan. et Cod. Vat. a pr. manu. *Homerus* l. c. τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν. — ἀθρόος. ut ap. *Theocrit.* Eid. XXV. 252. ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο. — ἐπ' ἄσθμα πυρός. quam etiam ἀϋτμὴν, Latini *auram* vocant. Epigr. ineditum: ἔνδιον δὲ φυγόντες ὀπωρινοῦ κυνὸς ἄσθμα. — ἐσχαρίου πυρὸς, τοῦ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, ap. *Suid.* qui laudat v. 6. T. I. p. 874. et iterum in ἤριπε T. II. p. 76. — V. 7. *Suidas* v. ἠλιτοεργός. ὁ τοῦ ἔργου ἀποτυχών. ὡς θάνεν λιτοεργός. T. II. p. 56. In Plan. est καὶ θάνεν. Vide an corrigendum sit:

ὡς θάνεν ἡ 'λιτοεργός.

i. e. ἡ ἀλιτοεργός. *scelesta.* — V. 7. Ἥφαιστος. Vulcanus servavit hirundinem simulque punivit serpentem, quae scelus in Erichthonii prolem commiserat. Vulcanus pater Erichthonii, qui ipse Procnes et Philomelae avus fuit.

LXIV. Cod. Vat. p. 429. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 45. St. 65. W. In canem, qui, cum siti laborans fontem pedibus effodere frustra conatus esset, mortuus cecidit; quo facto aqua scaturire coepit. Nulla difficultate implicatum censebat *Opsopoeus* hoc carmen, quod tamen in Planudea gravissimis mendis scatet. — V. 1. Λάμπωνα, canis nomen. — V. 3. Scribendum ὤρυσσε, monente *Br.* — τὸ νωθὲς ὕδωρ. Aqua tarda ex occulto fonte non celeriter prosiluit. ταχύνειν h. l. vi neutra accipiendum, qua saepissime gaudet, propter id, quod sequitur: εἶτ' ἔβλυσεν, ὕδωρ scil. — V. 5. πίπτεν Cod. Vat. Deinde idem, plane ut Planudea: αἶδ' ἔβλυσαν παρὰ N. et vers. seq. κταμένῳ. Parum aut nihil juvant interpretes; nisi quod *H. Stephanus* κταμένων commodiorem lectionem esse pro-

nuntiat, et *Jos. Scaliger* in marg. Ald. κταμένων μῆνιν ἔθεντ' corrigit. *Brunckius* suae lectionis auctoritatem non indicavit; ipse igitur eam invenisse videtur. ἦ ἄρα probum est, quippe quod proxime accedit ad vulgatum παρα· alias enim et ἦ τάχα legere possis. Pro αἶδ' ἔβλυσαν autem ἦδ' ἔβλυσεν corrigo. Subaudiendum ex praecedentibus, ἡ πίδαξ. — Pro ἔθεσθ' tres Aldinae et Asc. ἔθεντ' legunt.

LXV. Cod. Vat. p. 227. Ἀντιπάτρου Σιδ. Planud. p. 237. St. 344. W. ubi gentile non additur. Virtus ad Ajacis tumulum sedens de hominum injustitia conqueritur. Conf. *Aristotel.* in Peplo nr. 6. p. 179. — V. 1. 2. excitat *Suidas* v. θυμοβαρής T. II. p. 211. V. 2. — 4. in πινόεσσα T. III. p. 117. — ἐπιῤῥοιτηΐσιν. Vat. Ajax sepultus in promontorio Rhoeteo. *Quintus Cal.* L. V. 654. περὶ δέ σφισι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηΐδος οὐχ ἑκὰς ἀκτῆς. Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. III. p. 407. Bip. *Wasse* ad *Thucyd.* L. IV. p. 433. Bip. — ¶. 24.] V. 3. ἄπλοκ. Comis detonsis et luctu squalida, ut moerentes solent. Melior hujus versiculi distinctio debetur *Piersono* ad Moer. p. 66. Vulgo enim comma post κρίσιν ponitur. — V. 5. Ipsa Achillis arma Ajacis esse mallent, quam Ulyssis. μῦθοι σκολιοὶ sophisticam et fraudulentam Ulyssis eloquentiam designant. σκολιὰ φρονεῖν dicitur, qui fraudem molitur, in Scol. XIV. Tom. I. p. 157. σκολιαὶ δίκαι de iniquitate *Callimach.* H. in Jov. 83.

LXVI. Cod. Vat. p. 226. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 238. St. 346. W. In Priami tumulum, parvum, ut ab hostibus factum. Ex hoc disticho ductum est illud, quod in nonnullis codd. annectitur Ep. ἀδεσπ. DCXIX. in Hectoris tumulum: εἰ δ' ὀλίγην ἄθρεῖς ἐπ' ἐμοὶ κόνιν, οὐκ ἐμὸν αἶσχος. Ἑλλήνων ἐχθραῖς χερσὶν ἐχωννύμεθα.

LXVII. Cod. Vat. p. 280. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 269. St. 388. W. ubi gentile non additur. Orphei mortem poëta luget. — V. 1. *Suidas* excitat in δρῦς T. I. p. 630.

— θελγομένας δρύας. Hinc in Ep. ἀδεσπ. CDLXXXII. ἐπωδύραντο δὲ πέτραι Καὶ δρύες, ἃς ἱερᾷ τοπρὶν ἔθελγε λύρᾳ. Conf. *Philostrat. Jun.* Imag. VI. p. 870. *Callistrati* Stat. VII. p. 898. Fabulam de Orpheo interpretari suscepit *Maxim. Tyr.* Diss. XXXVII. 6. — V. 3. *Suid.* in βρόμος T. I. p. 457. simul cum v. quarto in σορμὸς T. III. p. 411. Loco priore exhibetur κοιμάσαις et χαλάζης. Ductus color ex Ep. *Leonidae Tarent.* quod *Br.* male retulit inter Epigr. Alexandrini hujus nominis poëtae nr. XII. — Tempestates igitur, grandinem, nives avertere docuit Orpheus, fortasse iu physicis, qui ipsi tribuebantur, libris. — V. 4. παγεῦσαν Vat. Cod. — V. 7. Ipsae Musae Orpheum sepelivisse et planxisse dicuntur Ep. ἀδεσπ. CDLXXXIII. et passim in locis supra laudatis. — V. 7. 8. profert *Suidas* in ἀλαλκεῖν T. I. p. 98. Expressum fortasse hoc distichon ex *Simonidis* Melicis Fragm. I. vid. not. p. 203. *Martialis* L. IX. Ep. 88. de diis agens, qui liberos morte perdiderunt, *Numina cum videas duris obnoxia fatis, Invidia possis exonerare deos.*

LXVIII. Cod. Vat. p. 208. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 26ι. St. 388. W. De Homeri tumulo in litoris arena exstructo. Exstat hoc carmen, una cum Epigr. ἀδ. CCCCXCVIII. sq. Romae in Mausoleo Augusti, insculptum Termino, cui olim Homeri caput impositum fuit. Hinc editum a *Lipsio* in Append. ad Smet. p. 58. ap. *Gruterum* pag. CCCCXIX. 1. et alios. — V. 1. κάρυκα ἀρ. Marmor. *Philiscus* in Epigr. in Lysiam T. I. p. 184. ἀρετῆς κήρυκα ὕμνον. Themistocles apud *Plutarchum* T. II. p. 185. A. heroas victoribus in Olympicis, Homerum praeconi comparat. Alexander ap. eund. Vit. Al. c. 15. Achillem felicem praedicabat, ὅτι τελευτήσας μεγάλου κήρυκος ἔτυχεν. — V. 2. Ἑ. δόξης δεύτερον. Marm. βιοτῇ Vat. et *Suidas* in βιοτὴ T. I. p. 434. qui et ἠέλιον legit. De viro sapientiae eximiae *Paul. Silent.* Ep.

LXXVIII. ἀλλ' ἐπὶ δηρὸν Ἥλιος σοφίης μιμνέτω ἡέλιῳ. Vide not. ad *Melagri* Ep. XXXV. p. 55. — V. 3. „ἀγήραντον. In Vat. Cod. scriptum ἀγήρατον. Sic etiam in „marmore antiquo Romae . . . . errore, quo plus semel „peccarunt librarii. In *Simonidis* Ep. XXXII. ubi in „typis expressis libris legitur κεῖμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι „εὐλογίῃ, Vat. Cod. et tres regii Planudeae habent ἀγη„ράτῳ. Vide *Rubnk.* ad Tim. Lex. p. 12. (p. 17. ed. „nov.) Sibi suam emendationem placere ait *Toup.* ad „Suidam I. 17. (p. 20. ed. Lips.) cui judicium suum „relinquo; at mihi certissimum est, ἀγήραντον hic since„rum et genuinum esse.“ *Br.* *Suidas* in ἀλιρρόθιον T. I. p. 114. ἀλιρρόθιον κῦμα θαλάσσης. ἀκήρατον στόμα κόσμου παντὸς, ἀλιρρόθιος, ξεῖνε, κέκευθε κόνις. ubi ἀκηράσιον legendum esse contendit *Toupius.* Eadem est lectionis diversitas in fragm. *Hyperidae* ap. *Stob.* Tit. CXXIV. p. 616. ubi εὐδοξίαν ἀγήραντον scribendum esse, contextus docet. ἀκηρότατον in nostro Epigr. corrigebat olim *Schneiderus* in Per. crit. p. 112. *Wakefield*, offensus subita figurarum commutatione, proponit in Sylv. crit. T. I. p. 128. M. φέγγος Ὁμηρον ἀκήρατον, ὄμμα δὲ κόσμου παντός. ὄμμα κόσμου solem significat. *Orphei* H. in Solem: κόσμου τὸ περίδρομον ὄμμα. *Sophocl.* Antig. 104. *Ovid.* Metam. IV. 226. *Suidas* in ὄμμα. Ingeniosum hoc. Vulgata tamen mutatione non eget. ἀγήραντον στόμα immortalem poëtam significat, cujus carmina per totum mundum quovis tempore floruerunt semperque florebunt. — V. 4. ἀλιρρόθιος ex *Suida* ductum. Vulgo enim et in Cod. Vat. ἀλιρροθία legitur. In Marmore totus versus mutatus est sic: παντὸς ὁρᾷς τοῦτον δαίδαλον ἀρχέτυπον.

LXIX. Cod. Vat. p. 207. Ἀντιπ. Σιδων. Planud. p. 268. St. 386. W. Hoc quoque Epigramma conscriptum in Homeri tumulum in insula Io. Conf. *Alc. Messen.* Ep. VII. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. Μαιονίδας T. II. p. 512. — τὸ μέγα στόμα. *os profundum et alte*

ſonans. *Horat.* I. Sat. IV. 43. — φθεγξαμένην Cod. Vat. — V. 3. ναςίτης. Vat. Cod. σπιλάς. inſula ſaxoſa Ios. — ¶. 25.] V. 5. νεῦμα. Reſpicitur locus nobiliſſimus Il. α. 528. Pro ᾧ Ed. pr. ὅς legit. — V. 6. Αἴαντ. Ajacem naves contra Hectorem defendentem, praecipue Il. XV. — V. 8. δρυπτόμενον. ſecundum Il. ω. 20. ubi Apollo Hectoris cadaver ſervaturus αἰγίδι πάντα κάλυπτε, Χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων. — V. 9. τηλίκον. Vulgo. Veteres autem Planud. edd. ita ut Vat. Cod. ταλίκον. Color fere, ut in Ep. *Zenodoti* T. II. p. 78. *Valckenar.* ad Phoeniſſ. p. 491. comparavit Horatiana I. Carm. XXVIII. *Te cohibent, Archytas, Pulveris exigui prope litus parva Matinum Munera.* — Peleus in inſula Ico ſepultus eſſe dicitur. *Schol. Pindari* Pyth. III. 167. Ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἀτυχήσας τὸν βίον, οἰκτρῶς καὶ ἐπωδύνως ἀπέθανεν· ὡς καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ. ubi *Brodaeus* ἐν Ἴκῳ τῇ νήσῳ correxit, quod non animadvertit *Bentlej.* ad *Callim.* fragm. CCCLXXII. Icus una ex Cycladibus. Inter Sciathum et Scyrum poſitam eſſe, docet *Strabo* L. IX. p. 436. quod etiam apparet ex *Livio* XXXI. 45. med.

LXX. Cod. Vat. p. 209. ſq. Ἀντιπ. Σιδ. Edidit *Daniel Heinſius* in Carm. gr. p. 144. *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 160. et *Burm.* in Addend. ad Anthol. Lat. T. II. p. 727. *Reiske* Anth. nr. 556. p. 70. Sappho poëtriam laudans Parcas accuſat, quod ei non immortalem vitam tribuerint. — V. 1. 2. ut ineditos profert *N. Heinſius* ad Ovid. II. Amor. XVIII. 26. „μετὰ Μουσᾶν „ἀθανάταν. Sic apogr. Buher. In marg. notatum: *Alii* „Μούσας ἀθανάτας. Hoc ad aliam eamque veram lectio„nem ducit, quam Vat. Cod. eſſe teſtatur Dorvill. ap. „Wolfium in fr. Sapph. p. 161. μετὰ Μούσαις ἀθανάταις. „Sic ſcribendum, tum quia haec praepoſitionis conſtructio „magis poëtica, tum ad vitandum ejusdem ſoni toties „repetiti concurſum.“ *Br.* In contextu Cod. Vat. legitur Μούσαις ἀθανάταις. ſupra ſcriptum Μούσας ἀθανάτας.

Hoc

Hoc probat *Markland.* ad *Statii* Sylv. p. 345. *Reiskius* praeterea ἀθανάτους dedit; ut *Heinsius* Μούσαις ἀθανάτοις. — ἀοιδομέναν. Vat. Cod. — V. 3. σὺν ἄμ'. Vat. Cod. In apogr. Lipſ. ἔτρεφον. Sapphus, qua nemo amores ſuavius cecinit, ingenium Venus et Amor nutriviſſe dicuntur. De puero venuſto *Aſclepiad.* Ep. VI. παρὰ τὴν Κύπριν ἔτι τρέφεται, ut mihi quidem emendandum videtur. *Ibycus* ap. *Athen.* XIII. p. 564. F. σὲ μὲν Κύπρις ἅ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν. — V. 4. ἔμπλεκ' apogr. Lipſ. Apte Suadelae tribuitur τὸ πλέκειν στέφανον Πιερίδων, cum una ſit Gratiarum, ſecundum *Hermeſianactem* ap. *Pauſan.* L. IX. p. 781. Gratiae autem in Muſarum comitatu ſunt. — στέφανον. Vide not. ad *Meleagr.* I. p. 2. — V. 7. ἐκλώσασθε. Homericum: ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι. et ſic paſſim. — V. 8. μνησαμέναι δῶρ' Ἑλικωνιάδων. Vat. Cod. μνησαμένα dederunt *Heinſ.* et *Wolf.* μησαμένα *Reisk.* dedit ex Cod. Lipſ. Nec temere damnanda lectio. Vide ad Ep. XXIII. 5. Lectionis νησαμένα *Dorvill.* mentionem fecit ap. *Wolfium.* νήθεσθαι ἀοιδὰς dictum, ut *carmina deducere* ap. Latinos. *Horat.* II. Ep. I. 225. *Tenui deducta poemata filo;* unde *Columella* L. X. 40. *Pierides tenui deducite carmina Muſae.* et 225. *Me mea Calliope — Jam revocat parvoque jubet decurrere gyro, Et ſecum gracili connectere carmina filo.* *Tibull.* IV. El. I. fin. *Inceptis de te ſubtexam carmina chartis.* — Hac igitur lectione recepta elegans oritur et arguta antitheſis. — Ἑλικωνιάσι omnes, quos vidi. Fortaſſe ſic in Codice deſcribendo emendaverat *Salmaſius.*

LXXI. Cod. Vat. p. 210. Ἀντιπάτρου. In Planudea p. 279. St. 404. W. ἄδηλον eſt. *Antipatro* vindicavit *Burm.* in Addend. ad Anth. Lat. T. II. p. 727. Ad verbum vertit neſcio quis in Anthol. II. 210. p. 405.

Tantum ego carminibus ſuperavi Sappho puellas,
Maeonides quantum vicerat ante viros.

— V. I. κούρων θηλειῶν. Plan. Et ſic legitur in lapide,

quem *Jo. Jucundus* Veronensis Pergami in Asia vidit. Vide *Donium* p. 336. — In Vat. Cod. ἀοιδὰν ἀνδρῶν θηλειᾶν. sed error emendatus.

LXXII. Cod. Vat. p. 211. Ἀντίπ. Σιδων. In Planud. p. 275. St. 399. W. hoc carmen in duo divisum est, ita ut prius in v. 6. terminetur. Jungenda haec esse vidit *Huetius* p. 27. In Vatic. tamen ultimo disticho novum lemma adscriptum est: εἰς τὸν αὐτὸν Ἀνακρέοντα. Hic fons erroris. Ceterum conf. *Simonid.* Ep. LIV. LV. *Dioscorid.* Ep. XXIV. — V. 1. excitavit *Suid.* in τετρακόρυμβος T. III. p. 452. — V. 3. idem in ἐργινδεις T. I. p. 312. Expressi versus ex *Dioscorid.* l. c. αὐτόματαί τοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον, Κὴκ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίου. — V. 4. 5. laudat *Suid.* in μέθυ T. II. p. 520. et v. 6. in χρίμπτεται T. III. p. 688. Defuncti, quos *Plato* loquentes facit in *Menexeno* p. 248. B. ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ τοῖς τετελευτηκόσιν αἴσθησις τῶν ζώντων, οὕτως ἀχάριστοι εἶεν ἂν μάλιστα κ. τ. λ. *Propert.* IV. El. VI. 33. sq. Anthol. Lat. T. II. p. 21. *Si quid adbuc manes, cineres atque ossa sepulta.* Ibid. p. 52. *Si cineres vitae specimen post fata reservant.* Plura hujus generis collegit *Burmannus* p. 101. — V. 7. 8. habet *Suidas* in διαπλώσας T. I. p. 564. Hoc distichon etiam *Scaliger* in not. mstis jungebat cum praecedentibus, sed ita, ut illud primo disticho praefigendum censeret. Ingeniosa sane conjectura, quam veram dicerem, nisi sic hoc Epigramma paulo vividiore spiritu inciperet, quam veteres in hoc carminum genere solent facere. Ne quid tamen dissimulem, cum praecedente disticho (5. 6.) hoc nostrum (7. 8.) non omnino bene coire videtur. — διαπλώσας. Vide not. ad *Leonid. Tar.* Ep. XII.

¶. 26.] *LXXIII.* Cod. Vat. p. 212. Ἀντιπ. Σιδ. Addidit auctor lemmatis: θαυμαστὸν τὸ ὅλον ἐπίγραμμα. Planud. p. 277. St. 400. W. — V. 1. laudat *Suidas* v. Ἴωνες

T. II. p. 135. et cum v. 2. in ἄνδιχα T. I. p. 187. Pro μήτ' ἱερατῶν in Vat. Cod. vitiose μήτε ἄτερ κ. — Mox v. 3. δὲ idem omittit. ὄμματα ὑγρὰ δερκόμενα frequenter amantibus tribuuntur, ut *putres oculi* ap. *Horat.* I. Carm. XXXVI. 17. *Antipatro* obversabantur verba *Leonidae Tar.* XXXVII. ὁ γέρων λίγνοισιν ἐπ' (f. ἐν) ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκώς. ubi vide not. — οὖλον ἀείδοις. De cantu λιγυρῷ fortasse dictum. Apud *Homerum* Il. ρ. 749. κολοιοὶ οὖλον κεκλήγοντες. *Schol.* interpretatur ὀξὺ, πυκνόν. Melius tamen de cantu molli et delicato, ἁπαλῷ καὶ μαλακῷ, acceperis. Vide *Hesych.* in οὖλος. — Pro ἀείδοις ed. Flor. vitiose ἀοίδεις. — V. 4. αἰθύσσων. Ed. Flor. et tres Ald. αἰθύσσον. Ascens. et Steph. Recte *Br.* lectionem vett. editt. revocavit. Huc facit glossa *Hesychii:* αἰθύσσειν. ἀνασείειν. Σοφοκλῆς Σίνωνι. Cf. eundem in ἀναιθύσσειν. In *Sophoclis* tragoedia hoc verbum de Sinone facem attollente et vibrante (vide *Heynium* Exc. VIII. ad Aen. II. p. 303.) usurpatum esse suspicor; hoc autem loco poëta nihil dixisse videtur, nisi Anacreontem pulchros et *splendentes* flores in capite *gessisse*. *Simonid.* l. c. κεφαλῆς ἀμφύπερθε φέροιτο Ἀγλαὸν ὡραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων. Si quis tamen sic interpretari malit: ἀνασείων στέφανον ὕπερθε κόμης, nec hoc ineptum. — V. 5. „Μεγιστῇ contractum „ex Μεγιστέα. Vide Simonid. Ep. LV. In Cod. Jani „Lascaris scriptum Μεγιστῆν. μεγίστην Brodaeus p. 400. „pro adjectivo habuisse videtur. Haec scriptura nomi-„nis proprii defendi potest et ad Aeolicam dialectum re-„ferri. Vide Maittaire p. 183. Sed quod dedi non mu-„to.“ *Br.* Μεγίστην vulgo et in Cod. Vat. — Εὐρυπύλην. Ed. Flor. — V. 6. πλόκαμον. Vide *Aelian.* V. H. IX. et *Maximum Tyr.* in loco a nobis laudato ad *Simonid.* Ep. LV. p. 235. — V. 7. habet *Suidas* in ἀμφίβροχος T. I. p. 149. — V. 8. „Inepte Planudea νέκταρ ἀπὸ σταλίκων. „Guietus ad oram libri sui, qui e Bibliotheca Domus „Professae Jesuitarum Parisiensium in meam transmi-

»gravit, emendabat σταφυλῶν, quod profecto vulgata »melius est. Vat. membr. στκλίδων. E Suida in στόλιον »(T. III. p. 377.) legendum στολίδων, quod absque »Suida viderat Salmasius. στολίδες idem quod εἵματα v. »praecedenti. Supra XXXII. Venus ἐκθλίβει νοτερῶν ἀφρὸν »ἀπὸ πλοκάμων.« *Br.* *Wakero* in Amoen. liter. c. 8. p. 52. sq. *Suidae* lectio probe cognita nihil ad verum intelligendum profuit: corrigit enim σταφυλῶν. Aliter sensit *Schneiderus* in Per. crit. p. 121. *Opsopoeus* de κυλίκων cogitabat; *Reiskius* in not. mss. de στομάτων. *Julius Pollux* VIII. 54. Εἴη δ' ἂν τις καὶ στολιδωτὸς χιτών· στολίδες δέ εἰσιν αἱ ἐπίτηδες ὑπὸ δεσμοῦ γιγνόμεναι κατὰ τέλη τοῖς χιτῶσιν ἐπιπτυχαί. Vide *Salmas.* ad Tertull. de Pall. p. 368. et ad Scr. H. Aug. T. II. p. 146. — Eleganter dictum κατεσπείσθη βίοτος, de *vita* Musis, Baccho et Amori *sacra*.

LXXIV. Cod. Vat. p. 212. Ἀντιπ. Σιδ. Plan. p. 276. St. 400. W. Ex hoc Epigrammate ductum Ep. ἀδέσπ. DXXVI.:

Ὦ ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
σπεῖσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης.

— V. 4. ὀστέα νοτιζόμενα. Potator quidam in Anthol. Lat. T. II. p. 34. *Ossa merum sitiunt, vino consperge sepulcrum, Et calice epoto, care viator, abi.* Lenae iratus *Propertius* L. IV. 5. 2. inter gravissima quae ei imprecatur mala, *Et tua*, ait, *quod non vis, sentiat umbra sitim.* — V. 5. »In aliis libris legitur: ὡς ὁ Διωνύσου με»μελημένος οὔασι κῶμος. absque ullo sensu: ipsius Ana»creontis persona exprimi debet in hoc versu, ut et in »sequentibus. Ineptam lectionem in contextu relinque»re nolui, cujus facilis erat emendatio.« *Br.* Facilem esse hanc emendationem, apparet; certam et in textu ponendam, omnino nego. In μεμελημένος potius latet μεμυημένος. Quare haud inepte correxeris:

ὡς ὁ Διωνύσου μεμυημένος ὄργια κώμων.

quandoquidem ego in mysteria comissationum Dionysi initiatus, nec apud inferos Bacchi donis patienter carebo. Ut hic μεμυημένος ὄργια, sic *Achill. Tat.* L. V. p. 313. μυηθῶμεν οὖν, ὦ φίλτατε, τὰ τῆς Ἀφροδίτης μυστήρια. Verbum μυεῖσθαι ab ipsa mysteriorum initiatione ad alias res, quibus quis imbuitur, eleganter transfertur. Vide notata ad *Stratonis* Ep. LIII. — Ad nostrum locum inprimis facit *Philodemus* Ep. XIX. κεκώμακα· τίς δ' ἀμύητος κώμων; — Nec ὄργια κώμων poëtae elegantia indignum videbitur. *Aristophan.* Lysistr. 832. τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένος. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 402. ὄργια Μουσῶν. *Aristoph.* Ran. 355. unde *orgia Pieridum Statius* V. Sylv. V. 4. Cf. *Intpp. Propertii* III. El. I. 4. — *Joseph. Scaliger* huic versui adscripsit conjecturam κώμου, qua vitium non tollitur. — V. 6. φιλακρήτου ἁρμονίης. Carmina mero quodammodo imbuta significari videntur. φιλακρήτοιο μέθης. *Nonn.* Dion. XVII. p. 463. — V. 7. ὑποίσω. *habitare sustineam.* ὑπ' οἴσω. Vat. Cod.

LXXV. Cod. Vat. p. 212. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 277. St. 401. W. — V. 2. εὕδει. Ductum videtur ex *Simonide* in Anacreontem Ep. LV. βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ. — Ejus citharam (κιθάρη Vat. Cod.) νυκτίλαλον vocat, qua pervigilia celebraverat; unde ap. *Dioscorid.* Ep. XXIV. κώμου καὶ πάσης κοίρανε παννυχίδος. — V. 3. Πόθων ἔαρ quasi decus et ornamentum Cupidinum. Hinc *Julian. Aegypt.* LI. Χαρίτων ἐξαπόλωλεν ἔαρ. — V. 4. „ἀνακρούειν νέκταρ ἐναρμόνιον. Hinc Persius in prologo: *Cantare credas Pegaseium nectar.* Quae ex nostris carminibus exempla profert *Casaubon.* ad tuendum *melos*, corrupta sunt et in hac editione emendata, ut mox in sq. videbis." *Br.* Tanquam *Anacreontis* haec laudat *Scaliger* in A. P. II. 15. Χέε μοι νέκταρ ἄνυδρον Μελιχόν. Vide *Fischer.* p. 414. Dulcissimum et praestantissimum harmoniae genus significari, neminem fugit. Sic *Appulejus* *philosophiae crateram unam inexplebilem, nectaream*

bibisse ait, in Florid. IV. p. 363. — V. 5. „Mallem „ἠΐθεον γὰρ Ἔρ. — et sic scribendum censeo." *Br.* Amorem puerilem, ut videtur, intelligens cl. Editor, non penitus persuadet. Comparantibus *Posidippi* Ep. I. ἐγὼ σκοπὸς εἷς ἅμα πολλοῖς κεῖμαι — non improbabile videbitur, ejusmodi quid fuisse scriptum ab *Antipatro:*

Εἷς σύ, γέρον, γὰρ Ἔρωτος ἔφυς σκοπός.

quod bene respondet sequentibus: εἰς δέ σε μοῦνον. — σκολιὰς ἐκηβολίας (ἐκηβολίδας Cod. Vat.) inepte interpretatur *Opsopoeus*. *Brodaeus* difficiles esse vult, asperas, in amore non respondentes. Simplicissimum fortasse fuerit σκολιὰς ad τόξον σκολιὸν referre. *Hermesianax* Eleg. v. 63. Euripidem quoque Amoris sagittis percussum esse dicens, eum ὑπὸ σκολιοῖο τυπέντα τόξου, ait, νυκτερινὰς οὐκ ἀπεθέσθ' ὀδύνας. *Reiskius* in not. mstis σκοτίας tentavit, docente *Schneidero* in Per. crit. p. 71. qui ipse δολιχὰς corrigit, ex Ep. *Julian. Aegypt.* XXXI. Κυθέρεια φέρειν δεδάηκε φαρέτρην Τόξα τε, καὶ δολιχῆς ἔργον ἐκηβολίης.

¶. 27.] *LXXVI.* Cod. Vat. p. 212. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 277. St. 401. W. — V. 1. ἐνθάκε. Vat. Cod. — μανίη παίδων. quo nemo puerorum fuit amantior. μανίη ζωροτάτη, *merus furor*, ut in Epigr. ἀδεσπ. XXV. ἄκρητον μανίην ἔπιον. Vide *Gataker* in Advers. Posth. c. V. p. 450. sq. *Paul. Sil.* Ep. XXXVII. κάλλεος ἀκρήτου ζωροπότας θρασέες. — V. 3. „In Planudea corruptissime „legitur ἀκμὴν οἱ λυρόεν μελίζεται ἀμφὶ Βαθύλλῳ. Vir doctus „in exemplari Florent. edit. quod habeo, emendabat „ἀκμὴν ἱμερόεντι, quod nihili est, ob sequens ἵμερα. Paulo „melius Guietus λειριόεντα, quod accusativus esset pen„dens a μελίζεται, quo jam refertur ἵμερα. Omnino scri„bendum λειριόεντι relatum ad Βαθύλλῳ. Pulcherrimi „adolescentis mentio non sine laude fieri debebat. ἀκμὴν „adverbium est temporis. Hesych. ἀκμήν. ἔτι." *Br.* Mirum, viros doctos, neque *Brunckium* adeo, animadver-

tisse, jam *Brodaeum* restituisse λειριόεντι, cui lectioni patrocinatur *Salmas.* in Epist. LXXXVII. contra *Casaubonum* disputans, qui in Not. ad *Persii* Prolog. v. 14. priorem in μέλος produci posse contenderat, nostro loco prolato. *Joseph. Scaliger* tentavit ἐλελίζεται &. B. ἠρέμα. *Huetius* p. 27. ὁ λυρόεν τι μελ. — In Vat. Cod. legitur: ἀκμὴν οἱ λυρόθεν μελίζεται. Aut multum fallor, aut scripsit *Antipater:*

ἀκμὴν οἱ λύρ' ἔνερθε μελίζεται — —

Haec bene cum seqq. coëunt: *Suaviter adhuc apud inferos ejus lyra Bathyllum canit,* — *nec Orcus ejus amores exstinxit.* Plane ut *Simonides* de Anacreonte: Μολπῆς δ' οὐ λήθη μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκεῖνο βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν ἀΐδῃ. — V. 6. ὠδίνεις. Veneris aestu laboras. *Homer.* Od. ι. 415. Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι.

LXXVII. Cod. Vat. p. 219. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 279. St. 403. W. In Stesichorum, Catanae sepultum, Homeri animatum anima. — V. 1. 2. *Suidas* excitat in ζαπληθὴς T. II. p. 3. ubi Στησίχορον ζ. ἀμέτρητον habetur, ut et in Plan. et in Vat. Cod. ἀμετρήτου *Br.* ex ingenio emendasse videtur. Indicat hoc epitheton multitudinem carminum Stesichori, quem *Suidas* XXVI. libros reliquisse narrat. — V. 2. ἐκτέρισεν. Plan. et Vat. Cod. Catanae Stesichorum sepultum fuisse, testatur *Suidas* v. Στησίχορος. — ἐλθεῖν εἰς Κατάνην, κἀκεῖ τελευτῆσαι, καὶ ταφῆναι πρὸ τῆς πύλης, ἥτις ἐξ αὐτοῦ Στησιχόρειος προσαγορεύεται. Contra Himerae sive Thermis ejus sepulcrum fuisse ait *Pollux* L. IX. 100. *Eustath.* Il. ψ. 289. Eadem in urbe fuit *Stesichori poëtae statua senilis, incurva, cum libro, summo artificio facta, Cicerone* teste in Verrin. II. 35. Etiam hodie Thermitani statuam monstrant, quam pro vetere illa, a *Cicerone* descripta, haberi volunt, cum sit statua senatoria, docente *Dorvillio* in Sicul. T. I. p. 24. Epitaphium in Stesichorum exstat in Anthol. Lat. T. I. p. 404.:

Ops ego Stesichori Aetnaeis hic ossibus ossa
Clausa tego vatis, cetera mundus habet.

αἰθαλόεν δάπεδον. *Catane nimium ardenti vicina Typhoeo. Sil. Ital.* XIV. 196. Egregie hoc epitheton explicatur loco *Strabonis* L. VI. p. 269. et, ubi Catanae solum cum Mysia comparat, L. XIII. p. 932. — V. 3. Πυθαγόρου φυσικὰν Vat. Cod. In Plan. Πυθαγόρεω. Huc facit inprimis *Quintil.* L. X. 1. 62. *Stesichorum, quam sit ingenio validus, materiae quoque ostendunt, maxima bella et clarissimos canentem duces et epici carminis onera lyra sustinentem. — Si tenuisset modum, videtur aemulari proximus Homerum potuisse.* — V. 4. ἐνὶ στέρνοις δ. ᾠκήσατο. Vat. Cod. Verum videtur ἐνὶ et reponendum.

LXXVIII. Cod. Vat. p. 325. Ἀντιπ. Σιδων. Planud. p. 278. St. 403. W. Duo postrema disticha hujus Epigrammatis tanquam peculiare carmen edidit *Jensius* nr. XLIII. quem errorem notavit *Heringa* in Obss. p. 264. In Ibycum a latronibus interfectum. Historiam, cui hoc carmen superstructum est, narrat *Erasmus* in Adagio *Ibyci Grues.* Chil. I. IX. 22. ex *Plutarcho* T. II. p. 509. F. — V. 1. 2. Offendebant piratae Ibycum in litore deserto insulae, nescio cujus, in quod escenderant. — V. 3. ἀλλ' ἐπιβωσαμένου Vat. Cod. vitiose. *Volucrum precator Ibycus* ap. *Statium* Sylv. V. 3. 152. — Recte Plan. πολλὰ, ut *Anton. Lib.* c. VII. p. 50. equi τὸν Ἄνθον κατεβίβρωσκον πλεῖστα ἐπιβοώμενον ἀμῦναι τοὺς θεούς. — Pro ἵκοντο *Jos. Scaliger* ἵκοιντο corrigit, nescio quare. Hac quidem mutatione non efficitur, ut verba αἵ — θάνατον Ibyci sint; quae *Scaligeri* sententia fuisse videtur, per se minime inepta. *Suidas* in Ἴβυκος T. II. p. 93. Συλληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐρημίας, ἔφη, κἂν τὰς γεράνους, ἃς ἔτυχεν ὑπερίπτασθαι, ἐκδίκους γενέσθαι. An igitur voluit:

ὥς οἱ ἵκοιντο
μάρτυρες, ἄλγιστον ὀλλυμένῳ θάνατον.

— V. 5. ποινή τις vitiosa est lectio Aldinae sec. et tertiae, quas ceterae editt. secutae sunt. Ed. pr. ποινῆτις, quod et Vat. Cod. confirmat et *Plutarch.* l. c. ἐλεγχθέντες δὲ οὕτως ἀπήχθησαν, οὐχ ὑπὸ τῶν γεράνων κολασθέντες, ἀλλ' ὑπὸ τῆς αὑτῶν γλωσσαλγίας, ὥσπερ Ἐριννύος καὶ Ποινῆς, βιασθέντες ἐξαγορεῦσαι τὸν φόνον. — V. 6. Latronibus enim Corinthi (Σισυφίην κατὰ γαῖαν) in foro, sive, ut alii tradunt, in theatro sedentibus, cum grues praetervolarent, unus eorum ad proxime assidentem, En tibi, dixit, Ibyci vindices. Quod cum et alii audivissent, Ibyco jam diu desiderato, suspicio orta ipsaque res brevi tempore patefacta est. — V. 8. πεφόβησε, Vat. Cod. — V. 9. κανών. Perperam *Brodaeus* θανὼν castigat. — ἀοιδῶν Cod. Vat. Agamemnon Clytaemnestram vatis cujusdam fidei commiserat, quem Aegisthus, mulierem corrupturus, ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην, κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. *Homer.* Od. γ. 269. sq. ubi vide *Clark.* Hujus sceleris graves poenas ab Aegistho petiverunt Εὐμενίδες μελάμπεπλοι. *Euripid.* Alcest. 843. ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον. ad quem locum olim nonnulla dedimus in Animadverss. p. 34. sq. — Non praetereundum est, in Cod. Vat. post v. 6. breve relinqui spatium, novo lemmate appicto: Εἰς τὸν αὐτόν. Εἰς Ἴβυκον τὸν ποιητὴν ὑπὸ λῃστῶν ἀναιρεθέντα. In autographo scilicet, unde Vat. Cod. descriptus est, in hoc versu novae paginae initium fuisse puta.

LXXIX. Cod. Vat. p. 213. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 272. St. 393. W. In Pindari tumulum. Prius distichon profert *Suidas* in εὐαγὴς T. I. p. 880. et in χαλκευτὴς T. III. p. 650. Utroque loco εὐαγέων legitur, quod etiam in Plan. et in Vat. Cod. habetur. Hanc lectionem, quam *Toupius* recte explicavit in Em. in Suid. P. III. p. 559. idem tentavit in Epist. crit. p. 118.

εὐαχέων corrigens, ex *Pindari* Pyth. III. 25. εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕμνον. Falsis ratiunculis hanc conjecturam convellere suscepit *Koppiers* in Obss. philol. p. 89. cui respondet *Toupius* in Curis nov. p. 202. εὐαγέων et εὐαχέων pronuntiandum τρισυλλάβως; in utroque enim vocabulo α producitur, ut apparet ex *Leonid. Tar.* Ep. XXVIII. Recte autem vulgatae patrocinatur *Brunckius*, docens, verba a fabrili arte tradu-cta esse — Pindarum enim ὕμνων χαλκευτὰν dici — ; ut igitur poëta in eadem persistat metaphora, verius et elegantius epitheton excogitari non posse verbo εὐαγέων. Sunt autem ὕμνοι εὐαγέες *hymni bene tornati*, ut est ap. *Horat.* A. P. 441. ubi vulgatae lectioni, *Et male tornatos incudi reddere versus*, ex nostro loco robur accedit contra *Bentleji* molimina. Nostrum ductum videri potest ex *Aristophan.* Eqq. 527. τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων. Similiter locutus est *Euripid.* in Andr. 477. *Antip. Thess.* Ep. XXIV. Πιερίδων χαλκευτὸν ἐπ' ἄκμοσιν. — Vitiose vulgo βαρυύμνων legitur. βαρὺν legendum esse viderat *Jos. Scaliger*, et habet *Suid.* loco sec. et Vat. Cod. — Ut hic *Antipater* Pindarum σάλπιγγα propter gravem carminum sonum, sic Demosthenem simili de causa *Christodorus* in Ecphr. v. 23. δημηγόρον σάλπιγγα appellat. Quaedam hujus generis ex sophistis vide ap. *Wernsdorf.* ad Himer. XXII. 6. p. 759. — ¶. 28.] V. 3. εἰς αἰῶν. Cod. Vat. et Μουσῶν. In fine carminis ἀπεπλάσατο Plan. et Vat. Cod. Quod *Brunckius* recepit, est ex emendatione *Reiskii*. *Hesych.* ἐκβλίσαι. ἐκθλίψαι. ἐκπιέσαι. βλίζειν γὰρ τὰ κηρία ἐκθλίβειν. et iterum: βλίσαι. καπνίσαι μελίσσας καὶ ἐξελάσαι τῶν σμηνῶν, ὑπὲρ τοῦ τὸ μέλι τρυγῆσαι. Hinc βλίττειν simpliciter pro τρυγᾷν, sive, ut *Timaeus* interpretatur, ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων. ubi vide *Ruhnk.* p. 63. Pro *eripere* occurrit ap. *Aristoph.* Av. 497. ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου. Sensus igitur est: Pindari carmina audiens dices, Thebanos quoque poëtica facultate excelluisse. Poëticam facultatem per σμῆνος ἀπὸ

Μουσῶν designat; sic enim jungenda verba. Κάδμου θάλαμοι, Thebae. Fortasse praeterea corrigendum: καὶ Κάδμου.

LXXX. Cod. Vat. p. 217. Ἀντιπ. Plan. p. 284[b]. St. 419. W. Diogenis Cynici vita paucis contenta animusque malis infestus laudatur. — V. 1. 2. excitat *Suidas* in γυμνῆται Tom. I. p. 502. — βίος γυμνήτης non tam *nuda vita*, ut vulgo vertitur, sed *frugalis* potius et paucissimis rebus instructa; quandoquidem Diogenes omnia abjecerat, quae ei ad vitam tolerandam non omnino necessaria esse viderentur. — V. 3. μία ante διπλοῖς in Cod. Vat. lineae superscriptum. — V. 6. φαῦλον. Malos et vitiosos, quos per omnem vitam allatravi, etiam apud inferos odio habeo.

LXXXI. Servavit *Diogen. Laërt.* VII. 29. Ἀθηναῖοι ἔθαψαν αὐτὸν ἐν τῷ Κεραμεικῷ καὶ ψηφίσμασι τοῖς προειρημένοις ἐτίμησαν, τὴν ἀρετὴν αὐτῷ προσμαρτυροῦντες· καὶ Ἀντίπατρος ὁ Σιδώνιος ἐποίησεν οὕτως· Τῆνος ὅδε .... Hinc receptum est in Append. Planud. p. 523. St. *23. W. Zenonem defunctum ad Olympum properasse ait, sola sibi sapientia et continentia via ad superos munita. — V. 1. Κιττίῳ. vulgo. Urbis, unde Zeno (Κιτιεὺς) originem ducebat, nomen fuit Κίτιον. — V. 2. ἀνθέμενος. Non, ut Aloeï filii, Pelion Ossae imponentes. *Homer.* Odyss. λ. 314. Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἄμβατος εἴη. Apte *Toup.* in Em. ad Suid. P. I. p. 161. comparat *Lucian.* T. III. p. 34. Bip. καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσσαν; — V. 3. ἄεθλεα. vulgo. Duplex prostat *Meibomii* conjectura, οὐδ' ἀρεθ' Ἡρ. et οὐδ' ἔκαμ' Ἡρ. Una litera mutata *Toupius* scripsit: ἀέθλει. Neque Herculis labores exantlavit, quibus ille *nixus, arces attigit igneas. Horat.* III. Carm. III. 10. — V. 4. ἀτραπὸν μοῦνος. vulgo. ἀτραπιτὸν, in quod *Huetius* incidit p. 81.

Meibomius recepit ex emend. *H. Stephani.* Hercules apud *Senecam* in Herc. Oet. 1941. *Virtus mihi in astra et ipsos fecit ad superos iter.* De superbis *Rhian.* I. 15. ἁ τιν' ἀτραπιτὸν τεκμαίρεται οὔλυμπόνδε. μοῦνος, quod ex *Meibomii* conjectura mutatum est, fortasse conservari debebat. Metro non timendum post tot exempla brevis syllabae in caesura productae.

LXXXII. Cod. Vat. p. 269. hoc Epigr. *Antipatro Thessalonicensi* tribuit. In Planud. p. 234. St. 339. W. gentile non additur. Scriptum est in Hipparchiam, quae abjectis muliebribus artibus, Cynicam vitam sectabatur. Vide de ejus vita *Diogen. Laërt.* VI. 87. et 96. et *Menagium* de Mul. phil. in Append. p. 497. — V. 2. ἑλόμαν. Vat. Cod. — V. 3. περονήτιδες οὐδὲ βαθύπεπλος e. Vat. Cod. et optimus Planud. Cod. quo *Br.* usus est. Vulgo οὐ βαθύπεπλος. Quod epitheton voci εὐμαρὶς, qua calceamenti genus significatur, cum tribui nequeat, *Salmasius* corrigit βαθύπελμος, idque *Toupius* quoque vidit ad Suid. p. 339. εὐμαρίς. εἶδος ὑποδήματος, διὰ τὸ εὐμαρῶς, ὅ ἐστιν εὐχερῶς βαδίζειν τοὺς ὑποδεδεμένους. Εὐριπίδης· βαρβάροις ἐν εὐμαρίσιν. *Etymol. M.* *Toupius* praeterea laudat *Polluc.* IX. 2. *Schol. Apollon. Rh.* L. II. 102. Locus *Euripidis* est in Orest. 1370. ubi vide *Musgrav.* πέλμα calcei est *solea;* hinc calceus μονόπελμος, *qui nonnisi unam soleam habet;* ut ap. *Phaniam* Ep. II. βαθύπελμον autem auctor emendationis de *calceo altisoleato* interpretatur, quales delicatiorum et elegantiorum hominum erant. — Quas poëta h. l. ἀμπεχόνας περονάτιδας vocat, hae vestes etiam uno vocabulo ἐμπερονατρίδες vocabantur. Vestis videtur fuisse interior, quae fibulis adstringebatur. *Casaubon.* Lect. Theocrit. p. 272. ἀμπεχόνη autem est vox latioris significationis, quae modo pallam designat (ut τὸ ἀμπέχονον ap. *Theocrit.* Eid. XV. 21.) modo quamlibet vestem. De veste interiore, quales Cynici non gerebant,

usurpavit *Agath. Schol.* Ep. V. ἐφεσσαμένη δ' ὑπὲρ ὤμων Στήθει παλλεύκῳ τήνδε δὸς ἀμπεχόνην. — V. 4. λιπόων κεκρύφαλος, unguentum redolens velamen. Vide ad *Nossidis* Ep. V. p. 415. sq. — V. 5. „Editi οὖδας absque „ullo sensu. Eadem docta manus, cujus paulo ante me„mini, in margine exemplaris Florentinae scripsit πήρη, „ad sensum bene; sed verum est θυλάς. Lectio corrupta „ex librarii oscitantia, qui ad quadratarum literarum, „quibus olim utebantur, formam et lineamenta non „satis attendit: ΟΥΔΑΣ et ΘΥΛΑΣ facile confundi potue„runt. Hoc jam emendaveram ex Hesychi glossa θυλάδες, „πῆραι, θύλακοι, ubi vide Intpp., antequam Toupii Em„in Suid. T. III. prodiret, quem vide p. 93. [p. 388.]" *Br. Toupius* tamen θύλαξ corrigebat. Idem vitium *Ruhnkenius* exemit fragmento *Callimachi* 360. πτωχῶν θυλάς καὶ κενή, pro οὐλαὶ κ. κεναί. Vide Epist. crit. II. p. 188. — Vat. Cod. σκήπωνι. Vide not. ad *Leonid. Tar.* Ep. X. — συνέμπορον corrigebat *Jos. Scaliger*. Hoc vocabulum sensu metaphorico usurpavit *Macedon.* Ep. XII. de ense; οὗτος ἐμοὶ πεθέοντι ξυνέμπορος. Navis συνέμπορος ἀνέρι κέρδους ap. *Antiphil.* Ep. I. et XLII. — V. 6. βλῆμα κοίτας pro circumscriptione cubilis in terra positi habendum est: huic habitui conveniens cubile, χαμαὶ βεβλημένον, i. e. τεθειμένον. Proprie βλῆμα, quodcunque jacitur. *Herodot.* L. III. p. 212. 47. *Eurip.* in Suppl. 330. — V. 7. ἄμι δὲ M. κάῤῥων ἄμιν A. Cod. Vat. *Brunckii* lectio est in Plan. ubi tamen non ἧς, sed ἦν habetur, et κρέσσων. Κάῤῥον. βέλτιον. *Hesychius. Eustath.* ad Odyss. p. 790. 28. — V. 8. σοφίη et ὀρειδρομίης. Vat. Cod. ὀρειδρομίας. Plan. Hipparchia se cum Atalanta comparat, ita tamen, ut suam vitam Atalantae vita tanto praestantiorem judicet, quanto sapientia venationem superet.

LXXXIII. Cod. Vat. p. 239. sq. Ἀντιπ. Σιδων. Planud. p. 225. St. 327. W. In membranis Vat. v. 3. 4. leguntur ante v. 1. 2. Sequitur deinde alterum distichon.

Ep. *Platon.* VI. Deinde integrum Epigramma a primo versu ad postremum. — Elegans carmen in Laïdem Corinthiam, quae viva quaestum meretricium faciens novi belli incendium prohibuisse videbatur, mortua a Venere et Cupidine defletur. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in θρύπτεται T. II. p. 208. — ἁλουργίδι. Purpura et auro meretrices publice utebantur. θρυπτομένην. *Aelian.* V. H. I. 19. Colophonii ἐσθῆτι πολυτελεῖ ἐθρύπτοντο καὶ τραπέζης λαυτίᾳ. — ¶. 29.] V. 3. *Suidas* in ἀλιζώνου T. I. p. 112. et iterum T. III. p. 140. simul cum v. 4. in Πειρήνη T. III. p. 106. *Ephyreïa Laïs E gemino dotata mari. Claudian.* in Eutrop. I. 90. Vide *Burmann.* ad Propert. II. El. V. p. 249. Ex Hyccari tamen Siciliae oriunda putatur. In proximo versu poëta Pirenes fontis mentionem facit, unde Laïs olim aquam hausisse dicitur: Ἀπελλῆς ὁ ζωγράφος ὅτι παρθένον οὖσαν τὴν Λαΐδα θεασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφοροῦσαν. *Athen.* L. XIII. p. 588. C. — In contextu Vat. Cod. loco priore λευκῶν λευκοτέρην λιβάδος, vulgata lectione superscripta; altero loco nihil plane varietatis. λευκὸν ὕδωρ Homericum. Il. ψ. 282. *Callimach.* H. in Jov. 18. Ἐρύμανθος λευκότατος ποταμῶν. Vide *Spanhem.* ad Juliani Caes. p. 42. — V. 5. 6. 7. *Suidas* habet v. δρέπεται T. I. p. 628. ubi ἐφ' ἧς legitur. — μνηστῆρες. *Propert.* II. 5. 1. *Non ita complebant Ephyreae Laïdos aedes, Ad cujus jacuit Graecia tota fores.* Vide notas ad *Platonis* Ep. VII. p. 343. — V. 8. *Suidas* in ὧδωδε T. II. p. 657. Non viva tantum Laïs redoluit unguenta, sed ejus ossa adhuc suavissimum unguentorum exhalant odorem. Crocus et crocinum unguentum in conviviis, theatris et funeribus frequenter adhibebatur. Vide *Salmas.* in Plin. p. 76. D. *T. Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 281. Bip. *Philodem.* Ep. XXII. κροκίνοις χρίσατε γυῖα μύροις. In epitaphio pueri auctor Ep. ἀδεσπ. DCXCV. optat, ut ossa suavem odorem spirent. Sed hujus rei alia est ratio. Apud nostrum ad Laïdis luxuriem et ad

unguenta rogo infusa respicitur. *Statius* in Sylv. II. 1. 157. *Quid ego exsequias et prodiga flammis Dona loquar, moestoque ardentia funera luxu? – Quod Cilicum flores, quod munera graminis Indi, Quodque Arabes, Phariique Palaestinique liquores Arsuram lavere comam?* Cf. II. 6. 86. III. 3. 33. — Pro ἧς ἔτι *Suid.* ἧς αἰεί. qui v. 9. 10. laudat in κηώδης T. II. p. 308. et v. 10. iterum in θυόεν T. II. p. 214. Priores ejus editiones pro ἄσθμα vitiose ἆσμα legunt. — V. 11. ἧς ἐπὶ Plan. et *Suid.* in ἐμύξεις T. I. p. 147. Ipsa Venus Laïdis mortem luctu prosecuta est. βέθος h. l. πρόσωπον, παρειά· ut *Hesychius* interpretatur. Vide *Schneider.* ad Nicandri Alex. 456. p. 224. sq. — V. 12. *Suidas* in λύζει T. II. p. 466. De voce λύζειν fuse egerunt *Sallier* ad Thom. M. p. 585. *T. Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 177. sq. Amoris singultim plorantis imaginem fortasse duxit *Antipater* ex *Bionis* Eid. α. 80. ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι. — V. 13. Laïs nisi concubitum omnibus communem fecisset, novum de ea non minus quam propter Helenam exarsisset bellum.

LXXXIV. Vat. Cod. p. 285. *Antipatro Thessalonicensi* tribuit; quod perperam fieri censet *Brunckius*, causam sententiae nullam reddens. In Planud. p. 263. St. 380. W. gentile non additur. Scriptum est carmen in matrem et filiam Corinthias, quae, urbe a Romanis expugnata, sese mutuo peremerant. Similia complura in nobilissima illa Corinthi clade facta esse, probabile fit. Notum illud Diaei, Achaeorum praetoris, facinus, qui, victo a Romanis exercitu, domum properavit, eam incendit conjugemque peremtam in flammas praecipitavit. *Pausan.* L. VII. 16. p. 561. *Aurel. Vict.* de Vir. Ill. c. LX. — V. 1. Ῥοδόπα et Βοίσκη. Vat. Cod. — V. 2. κεκλίμεθα. non succubuimus hostium violentiae. *Hermesianax* El. 54. οἰνηρὴν δουρὶ κεκλιμένην πατρίδα. Vide not.

ad *Mnasalc.* Ep. XVIII. p. 411. — V. 4. ἄλκιμον. Nobis ipsae mortem fortiter conscivimus. — V. 5. διὰ σφακτῆρι. Vat. Cod. — σιδήρῳ. Ed. pr. — V. 6. φειδὼ βίου. quod ignavorum est. *Solon* El. V. 45. φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίην θέμενος. *Tyrtaeus* El. I. 14. θνήσκωμεν ψυχῶν μηκέτι φειδόμενοι. Vide quae collegit *Wetsten.* ad. N. T. II. p. 290. — V. 7. δειρὰν βρόχῳ. Vat. Cod. quod fortasse verum, modo ἐναυχενίῳ scripseris:

ἄψε δ' ἐναυχενίῳ δειρὰν βρόχῳ.

Euripid. Hel. 135. βρόχῳ γ' ἄψασαν εὐγενῆ δέρην. *Alcest.* 229. βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ πελάσαι. *Sophocl.* Antig. 1221. τὴν μὲν, κρεμαστὴν αὐχένος, κατείδομεν Βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην. — In fine vers. Cod. Vat. ἀμείνω. — V. 8. ἄμμιν Plan. quae et vers. praec. ἦν legit. Mortem liberam generosi servitutis contumeliae nunquam non praetulerunt. Polyxena in *Euripidis* Hec. 550. ἐλευθέραν δ' ἐμ', ὡς ἐλευθέρα θάνω, Πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ Δούλη κεκλῆσθαι, βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι.

LXXXV. Cod. Vat. p. 230. Ἀντιπ. Σιδ. Edidit *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 579. *Leichius* in Sepulcr. p. 22. *Wolf.* ad Fragm. Erinnae p. 21. *Reisk.* Anth. nr. 569. p. 74. Expressum ex Epigr. *Leonid. Tar.* LXXI. — V. 3. ἔχουσι. In marg. γρ. ἄργιμα. Vat. Cod. — V. 4. παρθενίης. Vat. Cod. — ἄμματα. zonam virginalem. Hoc distichon protulit V. D. in Miscell. Obss. I. 3. p. 130. ὃς πρὶν ἄτικτα vitiose exhibens. — V. 5. λοχίοις. Vat. Cod. — ¶. 30.] V. 9. „ἱερὴν τρίχα. In codicis „margine γρ. πολιήν. Sitne hoc varians lectio, an glossa, „an emendatio, nescio. Sed πολιὴν verum credo. Expres„sum est hoc Ep. e Leonidae LXXI. ubi καὶ ἐς βαθὺ γῆρας „ἵκοιτο, quod his verbis reddere debuit Antipater: ἔλθοι „ἐς ὀλβίστην πολιὴν τρίχα.“ *Br.* Post ἔλθοι in Vat. Cod. lineae superscriptum δ'. *Reiskius* vertit: *Veniat ille opto ad felicissimam pubertatem (aut senectutem)*; graeca verba utram-

utramque interpretationem admittere docens. Quum ἱερὸς ponatur pro σεμνὸς, σεμνὴν τρίχα autem pro canis recte posueris, emendandi necessitatem non video. *Sanctam parentis canitiem* dixit *Statius* Silv. III. 3. 18. — V. 10. οὔριον βίοτον. Metaphora a navigatione ducta, cui Fortuna praeest. Vide ad *Bacchylid.* Fr. I. p. 259.

LXXXVI. Cod. Vat. p. 230. Ἀντιπ. Σιδ. οἱ δὲ Ἀρχίου. *Leichius* in Sepulcr. nr. XV. p. 20. *Reiskius*, quia parum a praecedente differt, repetere noluit. — V. 2. *Leich.* Καλλιτέλους et v. 6. Καλλιτέλην, ut est in Vat. Cod. — V. 7. ἀνδράσι. Cod. Vat. recte.

LXXXVII. Cod. Vat. p. 271. Ἀντιπάτρου. Primum distichon et duo postrema protulit *Salmas.* in Plin. p. 859. F. Integrum carmen edidit *Leich.* in Sepulcr. p. 18. *Reisk.* nr. 616. p. 93. Continet descriptionem et explicationem cippi aenigmaticis figuris exornati. — V. 1. „In Cod. scriptum μαστεύω τὶς ἐναγὶς ἐπὶ σταλατίδι „πέτρῃ. Quae corrupta a Salmasio ita, ut exhibui, emen„data sunt, et profecto Salmasiana haec lectio multo „melior barbarie, quam invexerunt quidam, qui hoc „epigramma ediderunt. Non mihi tamen omnino satis„facit. Viator, qui hic loquitur, non quaerit, *quis* sym„bola illa tumulo imposuit, sed *quare* ea aliquis impo„suerit. Huic quaestioni, non illi, responsio congrua. „Scribendum τί τεᾷ τις ἐπί — Ex ΤΙΤΕΑΙΤΙΣ facile corrupta „lectio τισεναγις oriri potuit. τί, i. e. διὰ τί, quare?“ *Br.* Non accurate Cod. lectionem indicavit *Brunckius*, quae haec est: τίς εὐαγὴς ἐπὶ σταλήτιδι πέτρῃ. *Reiskius* dedit τί σεῦ, ὅστις, vertens: *quamobrem tuo in cippo, quisquis id fecerit, inciderit sculptam hanc sententiam.* — Cum reputaveris, quanta sit in codd. similitudo literae α et ευ, γ et ν, et proinde Codicis nostri lectionem sic tibi finxeris in autographo, unde Vat. fluxerit, scriptam: τισευευνης, facile mihi concedes, corrigendum esse:

Μαστεύω, τί σύνευνος ἐπὶ — —

Quaero, cur maritus tuus cippo hanc sententiam, sub aenigmaticis figuris reconditam, inciderit? Sic plane Epigr. seq. τοιοῖςδ' ἀμφ' ἔργοισιν ἐγάθεον, ἔνθεν ὅμευνος Τοιάδ' ἐμᾷ στάλᾳ σύμβολα τεῦξε Βίτων. — V. 3. Perperam in fine hujus distichi major distinctio posita; sententia continuatur. Sculpta autem fuerunt in hoc cippo lora, fiscella sive capistrum, quo equorum ora continebantur, et gallus gallinaceus. Haec omnia ad matronam pertinere poëta negat. De voce κημὸς vide ad *Philodemi* Ep. XXVII. 1. — οἰωνὸς Ταναγρᾳ βλαστῶν. Nihil illustrius gallis Tanagraeis, de quibus nonnulla dedit *Pausan.* L. IX. 22. p. 753. *Suidas*: Ἀλεκτρυόνα ἀθλητὴν Ταναγραῖον. οὗτοι γὰρ ὡς εὐγενεῖς ᾄδονται. *Columella* L. VIII. 2. 4. ibique *Schneiderus*. — V. 5. laudat *Alberti* ad Hesych. in ὑπωρόφιον, ubi ὑπωροφίοισι exhibet, quae est Vat. Cod. lectio. παρθένος ὑπωρόφιος *Apollon.* Argon. L. IV. 168. — V. 6. τάθ' ἱστοπ. Vat. Cod. recte. Nec aliter *Reisk.* et *Leich.* Comparandus *Theocrit.* Eid. XXVIII. 1. ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας, Γυναιξὶ νόος οἰκωφελίεσσιν αἷς ἐπηβόλος. *Liban.* Orat. V. Tom. I. p. 227. de Diana: οὐ μὴν οὐδὲ ἱστὸν καὶ ἔρια καὶ ταλασίαν καὶ ἔργα γυναικῶν ἠξίωσεν ἐφορᾶν — ἀλλ' ἀφῆκεν αὐτὴν ἐπὶ τὰ θηρία. — V. 7. Sequitur interpretatio signorum. Gallus mulierem indicat mane ad opus surgentem. Iis, quae dedimus ad *Meleagri* Ep. CXXIII. 7. p. 136. adde *Artemidor.* Oneirocr. II. 47. ἀλεκτρυὼν ἐν μὲν πένητος οἰκίᾳ τὸν οἰκοδεσπότην, ἐν δὲ πλουσίου τὸν οἰκονόμον σημαίνει, διὰ τὸ ἀνιστᾶν τοὺς ἔνδον ἐπὶ τὰ ἔργα. — V. 10. ἡσυχίης Vat. Cod. ἡσυχίας *Wetsten.* qui hoc distichon profert ad N. T. II. p. 164. Laudatur in mulieribus silentium et linguae continentia. *Sophocl.* Aj. 294. *Euripid.* Heracl. 477.

LXXXVIII. Cod. Vat. p. 271. Ἀντιπ. Σιδ. Primum distichon protulit *Salmas.* in Plin. p. 859. G. Totum carmen *Leichius* in Sepulcr. p. 20. *Reisk.* in Anth. nr. 617. p. 94. — V. 1. In cippo Myrus insculpta erant

ſigna: flagellum, bubo, arcus, anſer et canis. In pentametro *Brunckius* voces transpoſitas putat, et hoc ordine ponendas: χᾶνα, βιὸν, χαροπὸν γλαῦκα. nam epitheton χαροπὸν non anſeribus, ſed buboni convenire. In Cod. Vat. eſt χαροπὰν, quod reponendum, quamvis et χαροπὸν ferri poſſit. Lineae ſuperſcriptum γρ. τάνδε θοὰν σκύλακα. — ¶. 31.] V. 3. εὔτονον. Cod. Vat. quod mutatione non indiget: εὔτονος enim *intentam* rei familiari matronam non minus ſignificat, quam ἔντονος. Eadem eſt lectionis diverſitas in *Polyb.* Hiſt. L. VIII. 7. 2. εὐτονωτέροις καὶ μείζοσι λιθοβόλοις καὶ βέλεσι τιτρώσκων. Quaedam de hoc verbo notavimus in Exercitt. crit. T. II. p. 95. ſq. — V. 4. κηδομέναν. *Reisk.* contra codicis fidem. — V. 5. ἀλλ' ἀγέρωχον. τὸ ἀγέρωχον εἶναι de viris, militibus praeſertim, in bonam partem paſſim uſurpatum, in mulieris tamen laudem dictum miror. Quare mihi quidem veriſſima videtur *Reiskii* emendatio: οὐδ' ἀγέρωχον δμωσί. *neque in ſervos ferocem.* — Apodoſis continetur verbis κολάστειραν ἁ. κ. peccatorum juſtas ab iis ſumebat poenas. — V. 7. In Cod. Vat. verſus non integer: τὰν δὲ δόμων φύλακα μ. τάνδ' ἀ . . . . In marg. apogr. Lipſ. ſuppletum et emendatum χανὸς ἄγαλμα. *Reiskius* conjecit χᾶν ἀγορεύει, quam *Salmaſii* quoque conjecturam eſſe *Br.* monuit. Structura orationis ſententiarumque nexus poſtulare videtur, ut ſcribatur:

χᾶν δὲ δόμων φυλακᾶς μελεδήμονα τάνδ' ἀγορεύει.

τάνδε ad Myro, ſub tumulo ſepultam, referri debet. — V. 8. γλαύξ. ἅδε γλαυκᾶς. Vat. Cod. quod *Reiskius* verbis transpoſitis emendavit. Facilis emendatio, qua tamen admiſſa verſus paulo durius ad aures accidit. Fortaſſe legendum:

γλαὺξ δ' ᾄσει γλαυκᾶς Παλλάδος ἀμφίπολον.

ut Epigr. praec. Ἱππαστὴρ δ' ὅδε κημὸς ἀείσεται οὐ πολύμυθον. — Palladis miniſtra Myro dicitur propter lanificium.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 271. Ἀντιπ. Σιδ. εἰς Βιττίδα τὴν Κρήσσαν αἰνιγματῶδες, εὔληπτον δέ. Planud. p. 227. St. 331. W. — V. 1. Bis legitur in Vat. Cod. ubi κίσσαν et κίσσα legitur. In Plan. ἀεὶ λάλος ἁ ξ. κίσσα. Pica mulieris loquacitatem significabat. Sycophantam quendam loquacissimum Athenis κίτταν fuisse appellatum, narrat *Aristoph.* in Av. 1297. ubi vide *Schol.* — V. 2. φρένι. Vat. Cod. quod metrum respuit. — κύλιξ. Poculum cippo insculptum vinosam indicabat. Vide Ep. sq. et *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII. — σύντροφος dicitur, qui familiaritatem cum aliquo contraxit, tum ad res transfertur, quibus quis adsueverit. Hinc fortasse *Antiphilus* Ep. VII. Δημήτηρ δὲ μέθην σύντροφον οὐ δέχεται. De Anacreonte noster supra Ep. LXXIV. ὁ φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίης. — V. 4. ἄνδεμα μίτρας. Forma rarior, nec fortasse alibi obvia, pro ἀνάδημα sive ἀναδέσμη ponitur. *Homer.* Il. χ. 468. varia capitis ornamenta complexus: τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην, Κρήδεμνόν θ' —. *Mitra* inter vetularum ornamenta inprimis commemoratur, ut ap. *Ovid.* F[illegible]. IV. 517. *Simularat anum, mitraque capillos Presserat.* Vide *Burmann.* ad Propert. IV. El. V. 7. p. 804. Nec tamen vetulis solis propriam fuisse mitram, id quod *Scaliger* videtur putasse ad *Virgilii* Copam v. 1. p. 93. docuit *Barthius* in Adverss. L. XXXIII. 22. et *Burm.* ad Anth. Lat. T. I. p. 708. — V. 5. σταλουργὸς τύμβος ex hoc loco in Lexicis explicatur de tumulo, cui cippus impositus est; nescio quo jure. Analogiae enim leges σταλουργὸν de sculptore, qui cippos facit, explicare suadent. Legeris fortasse:

τοιάνδε σταλοῦχος ὅδ' ἔκρυφε Βιττίδα τύμβος.

talis fuit Bittis, quam hic tumulus, stela instructus, continet. Eadem analogia λυχνοῦχος vocatur, qui lychnum, πυργοῦχος, qui turrim sustinet, ut ap. *Polluc.* I. 92. Vide *Schweigh.* ad *Polyb.* T. VII. p. 243. Sed haec mox ex-

pedire conabimur. — V. 6. „Τιμέλου ἄχραντον. Hoc ex „conjectura dedi. Planudeae Codd. et veteres edd. ha„bent τὰν τιμελάχραντον, quod in recentioribus mutatum, „qua de causa nescio, in θυμελάχραντον. Vat. Cod. τιμε„λάχραντον, omisso τάν. Ex scripturae compendio ortum „mihi hoc videtur. ου super λ positum, omissum fuit a „descriptore, qui duas voces in unam conjunxit. Nomen „Τίμελος alicubi vidi, ubi vero, nunc non succurrit." *Br.* *Scaliger* in not. mstis conjecit τάν τε Μελαγχραίντου, quod ferri nequit propter τε plane otiosum. *Brodaeus* vocibus sejunctis τάν τε μελάγχραντον, μελαγχραίναν ἢ μελαγχραίραν inepte legit. Viri nomen latere, dubitari nequit; sed hoc quale fuerit, sine codd. ope nemo dixerit. In ταντιμελαχράντου latere suspiceris:

Ἀντιμένευ Κράντου (υἱὸν scil.) —

sed hoc verum esse nemo, nisi vanus et stolidus, spoponderit. — V. 7. οἰχομένοισιν. Si recte intelligo hujus distichi sensum, pluralis pro singulari est positus, οἰχομένῃ, mihi apud inferos degenti eandem sermonis gratiam et voluptatem praebeas. Ad loquacitatem mulieris respicitur. Nec sic tamen sensus satis expeditus. Putabam olim, verba sic accipienda esse: Et tu salve, et me vicissim salvam esse jube. Sed sic αὖθις abundat et μύθων. Tertia igitur superest interpretandi via, eaque omnium verissima. Bittis, quae hic loquitur, viro, qui sculptor fuisse videtur, gratias agit, eumque hortatur, ut etiam in posterum defunctis ejusmodi cippos ponat, qui ipsis quasi facultatem loquendi et se praetereuntibus indicandi tribuant: τὰν αὐτὰν χάριν, *eandem*, quam mihi tribuisti, *facultatem*, μύθων, *loquendi*. Sed sic praecedentia quoque nonnihil immutanda videntur. Videtur igitur *Antipater* scripsisse:

τοιάνδε σταλουργὸς ἴδ' ἔκρυψε Βιττίδα τύμβῳ
[Ἀντιμένης Κράντου] νυμφιδίαν ἄλοχον.

XC. Vat. Cod. p. 258. Ἀντιπ. Σιδ. Plan. p. 243. St. 353. W. Maronis, vetula vinosa, calicem in tumulo habens, nec de liberis, nec de marito, quos egenos reliquit, sed de sicco calice dolet. Expressum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII. — V. 5. Vulgo ὅττι τὸ Βάκχῳ ἄρμενον. Veram lectionem *Br.* ex Vat. Cod. restituit, olim Βάκχω scriptum fuisse existimans, terminatione dorica, cujus dialecti vestigium remansit in ὀφρῦς v. secundo. Ad ἄρμενον *Casaubonus* adscripsit ὄργανον, interpretandi causa, ut videtur. Pro οὐ, cum in Ald. sec. ὂν legatur, *Jos. Scaliger* ἓν conjecit. Color in ultimo hoc disticho fere, ut in *Simonid.* Ep. LV. 5.–8.

XCI. Vat. Cod. p. 271. Ἀντιπ. Σιδ. Εἴς τινα υἱὸν Θεοδώρου, οὗτινος ἐπὶ τῷ τάφῳ σύμβολον ἵστατο λέων. Edidit *Leich.* in Sepulcr. p. 12. *Reisk.* Anth. nr. 618. p. 95. — V. 1. τί πρός. *Reiskius* pro πρὸς τί metri causa opinabatur positum, et ἀμφιβέβηκας vertit: *stas divaricatis pedibus.* Inepte. Jam ad *Homeri* Il. α. 37. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας Intpp. monuerunt de vero hujus vocabuli sensu. *Aeschyl.* VII. c. Th. 176. δαίμονες Αντήριοι ἀμφιβάντες πόλιν. hoc est, σκέποντες. — τί πρὸς mihi depravatum videtur. In Cod. Vat. τι lineae superscriptum. Legerim:

Εἰπὲ, λέων, φθιμένοιο τίνος τάφον ἀμφιβέβηκας;

Nihil in Codd. inter se similius voculis πρὸς et τίνος. — V. 2. Cod. Vat. βουφάγε, quod a *Br.* inconsiderate mutatum est. *Simonid.* Ep. CXII. βουφάγος ἐς κοίλην ἀτραπὸν ἵκτο λέων. — τίς. Quis dignus fuit, cujus tumulo leo, fortitudinis index, imponeretur? Leonum in fortium virorum tumulis exempla quaedam laudavimus ad *Simonid.* Ep. XXXV. p. 222. sq. — ¶. 32.] V. 3. Τελευτιαῖ. Vat. Cod. quod jam apud *Reiskium* emendatum est, qui monet, hunc Teleutiam certe diversum esse ab Agesilai fratre, quem memoravit *Diodor. Sic.* XV. 21. Fuit nimirum Agesilaus Archidami filius, cum contra Teleu-

tias noster Theodori vocetur filius. Quod si igitur *germanus* Agesilai frater fuit, recte judicavit *Reiskius*. Sed res se aliter habet. Fuit Teleutias ὁμομήτριος ἀδελφὸς Ἀγησιλάου, id quod *Diodorus* significare voluit, *Plutarchus* diserte dicit T. III. p. 391. ed. Bry. Tenemus igitur nomen patris Teleutiae, aliunde non cognitum. Is autem ad Olynthum fortiter pugnans occubuit Ol. XCIX. 3. Vide *Xenoph.* Hist. Gr. L. V. 3. 6. p. 291. ed. *Schneider.* — V. 5. μάτην. apogr. Lips. — φέρω δ' ἔτι. Cod. Vat. — V. 6. δὴ temere omisit *Leich.* — *Dioscimus*. Ep. IX. οὐδὲ λέων ὡς δεινὸς ἐν οὔρεσιν, ὡς ὁ Μίκωνος υἱὸς Κριναγόρης ἐν σακέων πατάγῳ.

XCII. Vat. Cod. p. 229. sq. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 197. St. 286. W. Aquila, Aristomenis Messenii tumulo imposita, se praestantem Aristomenis fortitudinem significare ait. An revera fortissimi hujus Messeniorum ducis tumulus aquila insidente ornatus fuerit, ignoro; non tamen improbabile. Qui ejus res gestas poëticis coloribus illustraverunt, *Rhianus* inprimis, ni fallor, (vide *Pausan.* L. IV. 24. p. 338.) eum, quum a Lacedaemoniis in Ceadam esset injectus, ab aquila servatum tradiderunt. *Pausan.* L. IV. 18. p. 324. In scuto eum aquilam, utramque alam usque ad scuti ambitum pandentem, gessisse testatur idem L. IV. 16. p. 319. Sepultus est Rhodi, ubi ei Rhodiorum rex, monimento exstructo, insignes honores tribuit. Id. L. IV. 24. p. 338. Postea tamen Messenii in patriam reducti se ejus ossa, a Rhodensibus accepta, in patrio solo condidisse, gloriabantur. L. IV. 32. p. 359. — V. 1. διώκτορι. *Sed leporem aut capream famulae Jovis et generosae In sylvis venantur aves. Juven.* Sat. XIV. 81. — V. 4. ἡμιθέων. Ed. Flor. et Ald. pr. — V. 5. Ignavorum tumulis pavidae insideant columbae. Hic igitur non ad consuetudinem aliquam columbas in tumulis collocandi, sed ad columbarum naturam et indolem, quae aquilarum indoli

prorsus opposita est, respicitur. Passim tamen aves cippis insculptas esse constat. Corvus lapideus, a Marcello tumulo magistri impositus, facete dicto Ciceronis locum fecit, ap. *Plutarch.* T. I. p. 874. B. T. II. p. 205. A. — Excitavit hoc distichon *Suidas* in πελειάδες T. III. p. 72. additis verbis, φησὶν αὐτός· unde editores hos versus ex fabula quadam desumtos esse arbitrati sunt. Vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. IX. p. 837. in *Fabulae;* quod notavit *Brunck.* Lect. p. 318. ubi lectionem *Suidae* ἐφεδρεύουσιν vulgatae praefert. Mihi tamen futurum tempus, a forma insolentiore ἐφεδρέω, in hac verborum continuatione non ineptum videtur.

XCIII. Cod. Vat. p. 272. Τοῦ αὐτοῦ Ἀντιπάτρου (Σιδ.) εἴς τινα τάφον, ἐν ᾧ σύμβολον ἐννέα ἀστράγαλοι ἐνεχάραχτο· ἦν δέ τε οὗτος ὁ τάφος Ἀλεξάνδρου τινὸς Χίου. ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ αἰνιγματῶδες. Ultimum distichon protulit *Salmas.* ad Solin. p. 859. A. Integrum primus dedit *Pauw* in Diatribe de Aleae Lusu et *Dorville* in Vann. crit. p. 167. *Leich.* in Sepulcr. p. 14. *Reisk.* in Anthol. nr. 619. p. 96. Expressum est ex nostro Ep. *Meleagri* CXXIII. — V. 2. „δμαθέν. Cod. Vat. mallem γλυφθέν. Sed post viros „doctissimos *Dorvillium* et *Reiskium*, qui de hoc car„mine optime meriti sunt, aliquid mutare veritus „sum." *Br.* τμαθὲν ex conjectura *Guieti* fluxit. *Herodot.* L. VIII. 22. p. 629. ἐντάμνων ἐν τοῖσι λίθοισι γράμματα. Ap. eundem L. IV. 87. p. 321. Darius ad Bosporum στήλας ἔστησε δύο λίθου λευκοῦ, ἐνταμὼν γράμματα. — V. 3. Falsum est, quod *Dorvill.* ait, in omnibus libris πεπτηότας haberi; in Vat. Cod. πεπτηῶτας legitur, quamvis vitiose. πίπτειν proprie de talis, quando jaciuntur. — Novem tali cippo insculpti erant; quorum quatuor efficiebant eum jactum, qui Ἀλέξανδρος vocabatur. *Hesych.* Ἀλέξανδρος. ὄνομα βόλου. καὶ κύριον. — V. 5. Quatuor alii monstrabant τὸν ἔφηβον. Vide *Salmas.* l. c. ἐφήβου perperam exhibuit *Leich.* Hunc jactum poëta circumscri-

bens, ipsum juventutis florem vocat, in quem scilicet *epheborum* incidit aetas. — V. 6. Qui supererat talus, *Chium* ostendebat jactum. χῖος legit Cod. Vat. χῖον *Dorvillius* correxit cum *Pauwio*, laudans *Eustathium* p. 1289. Vide not. ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXIV. unde, cur hic jactus ἀφαυρότερος vocetur, intelliges. — V. 7. Jam interpretationem periclitatur *Antipater:* sensum fortasse esse hunc, nec regiam dignitatem, nec juventutem impedire, quominus, qui utraque instructi sint, morte superentur. Alexandri nomen viri σκηπτροφόρου esse posse σύμβολον, Chium jactum mortis. — Sed hanc explicationem, quamvis speciosam, ipse tamen statim rejicit. — In Vat. Cod. καὶ δεκάτρεισι junctim, non ὃς κάτρεισι, ut quidam putarunt. — V. 9. ποτὶ σκοπόν. *Meleager* l. c. νῦν δὲ τοῦτρεκὲς ἐφρασάμαν. Vide not. p. 136. — Mox Cod. Vat. ἰὼν legit, et ὧτος pro ὥς τις. In apogr. Lips. οὗτος. *Dorvillius* se Vatic. Cod. lectionem germanam dare putavit, cum ederet: ἰῶν Κρηταιεὺς ὡὐτὸς ὀϊστοβόλος — in verbis ἰῶν ὀϊστοβόλος eam linguae abundantiam esse statuens, quae habetur in locutionibus ἄπαις τέκνων, ἄχαλκος ἀσπίδων et similibus; ὡὐτὸς autem vertit *ego ipse*; quod tamen in hoc versu perperam abundare videtur. Recte igitur *Br.* recepit conjecturam *Reiskii:* ἰὸν, κ. ὥς τις ὀ. quae facillima est, et sensum fundit longe expeditissimum. — ἰὸν ἐλάσσειν ποτὶ σκοπὸν conjectator dicitur, qui animum alicui rei, quae ipsi metae est loco, intendit. *Pindar.* Ol. β. 160. ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, Ἄγε, θυμέ. Τίνα βάλλομεν — εὐκλέας ὀϊστοὺς Ἱέντες. — V. 12. ἐφ' ἥβειῃ θ' ὤλετ' ἐν ἀλ. Vat. Cod. *Brunck.* exhibuit lectionem *Dorvillii*, qui tamen τ' ante ὤλετ' posuit; δ' scribendum esse vidit *Reisk.* — V. 13. ἄκριτα. *Pauw* reddit *obscurius, ambigue, aenigmatice*; cui interpretationi vocula εὖ videtur adversari; quare *Dorvill.* vertit: *simul. una. mixtim. indiscretim.* Poëta simul Alexandrum jactum et juvenem Alexandrum; simul jactum Ephebum et simul aetatem

ephebi; jactum Chium et natione Chium talis indicarat. Mihi tamen, ne quid dissimulem, haec interpretatio Pauwiana illa non verior esse videtur. Junge: ὡς σὺ εἶπε τὸν ἄκριτα φθίμενον νέον. Quem Parca, nulla tenerae aetatis ratione habita, trucidat, is ἄκριτα φθίνεσθαι νέος dici posse videtur *). Hanc ob causam *Theodorid.* Ep. XI. Parcam ipsam ἄκριτον appellat: Οὕτω δὴ Πύλιον τὸν Ἀγήνορος, ἄκριτε Μοῖρα, Πρώϊον ἐξ ἥβας ἔθρισας Αἰολέων. Hoc sensu τὸ ἄκριτον passim copulatur cum τῷ ἀλογίστῳ. Vide *Kennep.* ad Phal. p. 207. Fortasse igitur poëta significare voluit, Alexandrum illum temere projecisse vitam, ἀκρίτως καὶ ἀλογίστως, ut ap. *Polyb.* XXVII. p. 381. προΐεσθαι σφᾶς αὐτοὺς ἀκρίτως. Hanc explicationem quodammodo firmant sequentia: καὶ τὸ κυβευθὲν πνεῦμα, in quibus verbis inconsiderantiae fuisse videtur significatio. *Polybius* ap. *Suidam* κυβεύειν ἐν τῷ βίῳ dixit pro caput temere periculis objicere. Vide inprimis *Gatackerum* ad *M. Anton.* I. 8. p. 9. *Elsner.* in Obss. Sacr. T. II. p. 215. Nec tamen scio, an scribendum sit:

ἔκ τε κυβευθὲν

πνεῦμα.

Onosander c. XXXII. στρατεύματι δὲ παντὶ τὴν ἄδηλον ἀνακυβεύειν τύχην οὐ δοκιμάζω. Loca veterum, ubi vita hominum tesserarum ludo comparatur, quaedam collegit *Leichius.* — πνεῦμα *Dorvill.* sine causa, nonnisi studio *Pauwium* carpendi ductus, repudiavit, et πτῶμα scripsit. — διὰ φθεγκτῶν edebatur ante *Reiskium*, cujus emendationem δι' ἀφθέγκτων *Dorvillius* assensu suo probavit ad *Charit.* p. 410. ubi similia ex Anthologia laudavit. His adjice *Antiphil.* Ep. XVII. de horologio: σῆμα — τρισσάκις ἀγλώσσῳ φθεγγόμενον στόματι. Est in his jucundum oxymoron. Sculptor per mutos talos locutus est, i. e. quid vellet, indicavit.

*) Hanc ipsam interpretationem *Reiskio* quoque placuisse, nunc demum video.

T. 33.] *XCIV.* Bis legitur in membranis Vat. p. 380. ubi *Antipatro*, et p. 398. ubi *Philippo Thessalonicensi* inscribitur. Sic quoque in Plan. p. 31. St. 48. W. bis legitur, mutato tantum priore disticho, quod *Philippo* tribuitur. Hoc se sic habet:

Ἤρίθμει πολὺν ὄλβον Ἀριστείδης ὁ πενιχρὸς
τὴν οἶν ὡς ποίμην (ποίμνην Plan.), τὴν βόα δ' ὡς ἀγέλην.

Hoc distichon alteri praeferendum et totum Epigramma *Philippo* adscribendum suspicatur *Brunck*. Scriptum est in Aristidem, qui, cum unam bovem, unamque ovem, quae ejus omnis erat possessio, perdidisset, vitam suspendio finivit. — V. 2. ἤλαυνε edd. quaedam. — V. 3. ἀμνὴν λύκος ἔκτανεν, ᾠδὶς τὴν δαμ. Plan. et Vat. Cod. loco pr. — V. 4. δ' ὤλετο. Plan. et Vat. Cod. loco sec. — V. 5. πηροδέτῳ δ' ἱμάντι. Vat. Cod. loco sec. Pro λυγώσας autem idem loco sec. πεδήσας legit.

XCV. Cod. Vat. p. 380. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 31. St. 47. W. In eodem cum praecedente argumento versatur. — V. 1. ὁ Βοκέρριος. quid hoc sit nescio. De »hujus vocis natura et significatione altum apud inter»pretes silentium. — Adjectivum πενιχρὸς in disticho »supra laudato simile quid hic desiderari et olim lectum »fuisse, e quo depravatum Βοκέρριος, suspicionem movet: „aut si hoc rectum est, nomen proprium fuerit Βόκερρις, »et Ἀριστείδης ὁ Βοκέρριος, est Aristides Bocerris filius, »quod mihi admodum frigere videtur.“ *Brunck.* Pro proprio nomine habuit *Grotius*, qui vertit:

Pastor Aristides habuit non multa Bocerrae,
Res ovis una viro, bosque, sed una, fuit.

— V. 4. θῆρες οἶν. Plan. et Vat. Cod. Nostra lectio igitur ex *Brunckii* conjectura videtur profecta, cujus nos auctori gratiam facimus. Nihil vetat, quominus plures lupi unam ovem laniaverint; sed si vel unius hoc fuerit facinus, licuit tamen poëtae plurali numero uti. —

V. 5. αἰλινχὶς Ald. sec. ex Lectt. Ald. pr. temere assumsit. — V. 6. ἐκρίμασιν. Plan. et Vat. Cod.

XCVI. Vat. Cod. p. 307. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 80. St. 117. W. Pyrrhi piscatoris, fulmine in mari percussi, cymba sponte ad litus rediens, sulfure et fuligine indicium fecit, quo mortis genere dominus perierit. — V. 1. μουνοερέτης. Vat. Cod. Pro νηὶ *Joseph. Scaliger* νῆ emendavit, quae dativi forma alibi non occurrit. — φυκία, piscis genus, quod alii φυκίδιον vocant. Vide *Asclepiad.* Ep. XXVIII. φυκίδας καὶ μαινίδας jungit *Aelian.* Hist. An. XII. 28. — τριχίνη κάθετος. linea piscatoria ex seta equina. In Vat. Cod. καθέτης legitur. Eadem est lectionis diversitas ap. *Oppian.* Hal. L. III. 77. ubi vide *Schneiderum* p. 405. et *Intpp. Hesych.* in καθετεστός. — V. 5. λιγνύϊ. *Apollon. Rhod.* L. I. 389. περὶ δέ σφιν ἀϊδνὴ κήκιε λιγνύς. — V. 6. A. κοὐκ ἐπ. Vat. Cod. Illum ut afferret nuntium, non opus ei erat ligno illo fatidico, Argo navi inserto, quod navigantibus deorum voluntatem significabat.

XCVII. Vat. Cod. p. 305. Edidit *Jens.* nr. 94. *Reisk.* nr. 745. p. 152. In Diodorum Calligenis filium, qui, multa maria emensus, in portu, dum abundantem cibum evomeret, e navi excussus erat. — V. 1. Ὀλύνθιον. Olynthum a Philippo Macedone funditus eversam esse, satis constat. Jam cum *Antipater Sidonius*, Philippo duobus pene seculis posterior, memoret Olynthium hominem, *Reiskius* colligit, Olynthum e ruinis suis resurrexisse, idque, quamvis Historicis et Geographis tacentibus, ex hoc Epigrammate effici putat. Sed haec ratio admodum fallax est. Nunquam enim certis argumentis probari poterit, *Antipatrum* hoc carmine rem sua aetate factam narrare. Vetustioris potius poëtae carmen, ut in plurimis aliis, sic in hoc quoque Epigrammate expressisse videri debet. — V. 3. ὅτ' ἤμεεν Cod. Vat. quod

Reiskius probabiliter emendavit: ἐκπήμεεν. Fortasse tamen fuit: δαιτὸς ἐκεῖ τὸ π. ὅτ' ἤμεεν. *cum ibi*, in prora scil., *abundantem cibum ejiceret.* — ἆ πόσον. Quantillum aquae perdidit virum tanto pelago spectatum! κρίνεσθαι, *cerni.* *Leonid. Alex.* Ep. XV. ἀσπίδα δ' ἔσχον Σωθεὶς κεκριμένην ὕδατι καὶ πολέμῳ. Vide *Gronov.* ad *Cebet.* p. 163. — Postremo hujus Epigrammatis versu lecto, nonne aliquid ad sententiae integritatem in hoc carmine deesse sentis? Nonne verba τόσσῳ πελάγει lectores videntur ad aliquid in praecedentibus remittere, quod tamen desideratur? Cum enim dicit poëta, Tantillum aquae *tanto pelago* spectatum virum perimere potuit! aperte significat, nobis de illius viri itineribus constare. Sed unde, quaeso, constare potest, cum ipse nihil ejusmodi praemiserit? Hinc, ni fallor, sponte apparet, initio carminis aliquid intercidisse, quod tibi jam, optimi Vat. Cod. ope, restituemus. In hoc Cod. nostrum carmen praecedit Epigr. *Diodori Sard.* XVI. quod vulgo desinit in verbis πάσῃ βρύξας ἁλιρρόθιῃ. In Cod. Vat. distichon additur hoc:

Εἰδότα κὴπ' Ἄτλαντα τεμεῖν πόρον, εἰδότα Κρήτης
κύματα καὶ πόντου ναυτιλίην μέλανος.

quod cum illo *Diodori* carmine nihil commune habet, sed ad nostrum pertinet, a quo librarii vel imperitia, vel negligentia, cum lemma non suo loco in margine collocaret, avulsum est. Jam totum Epigramma sic legi debet:

Εἰδότα κὴπ' Ἄτλαντα τεμεῖν πόρον, εἰδότα Κρήτης
κύματα, καὶ πόντου ναυτιλίην μέλανος,
Καλλιγένευς Διόδωρον Ὀλύνθιον ἴσθι θανόντα
ἐν λιμένι, πρώρης νύκτερον ἐκχύμενον,
δαιτὸς ἐκεῖ τὸ περισσὸν ὅτ' ἤμεεν. ἆ πόσον ὕδωρ
ὤλεσε τὸν τόσσῳ κεκριμένον πελάγει!

¶. 34.] *XCVIII.* Cod. Vat. p. 319. Ἀντιπάτρου. Ex *Jensio* nr. 24. repetivit *Heringa* in Obss. p. 195. sq.

Reisk. in Anth. nr. 675. p. 122. In Clinaretam, Nicippi et Damus filiam, inter ipſum nuptiarum apparatum exſtinctam. Vide not. ad *Meleagr.* CXXV. p. 139. — V. 1. Πιτανάτιδι νύμφῃ. Haec verba, quod *Heringa* monuit, reſpexiſſe videtur *Stephan. Byz.* v. Πιτάνη. πόλις Αἰολίδος. ὁ πολίτης Πιταναῖος, καὶ Πιτανῖτις χώρα καὶ Πιτανῖτις νύμφη καὶ Πιταναία. Non tamen propterea Πιτανάτιδι mutandum videtur, quam formam tuetur *Heſychius* in Πιτανάτης, et alii. — παστὸς torus eſt nuptialis, quem jam in Cleariſtae thalamo ſtratum fuiſſe ait *Antipater.* Junguntur παστοὶ καὶ θάλαμοι in Epigr. ἀδεσπ. DCCX. ἐκ δ' ἐμὰ παστῶν Νύμφην κἠκ θαλάμων ἥρπασ' ἄφνως Ἀΐδας. et in alio, quod *Br.* inſeruit Lect. p. 303. οὔπω νυμφείου θαλάμου καὶ παστάδος ὥρης Γευσαμένην. *Philodem.* Ep. XXIV. τὸν ἡμίσπαστον ἀπὸ κροκέων ἐμὰ παστῶν. Vide notas ad *Philippi Theſſ.* Ep. LIV. ubi corrigo:

σοὶ παστὸς φίλος ἦν καὶ ὁ χρυσοκόμης Ὑμέναιος
καὶ λιγυρῶν αὐλῶν ἡδυμελεῖς χάριτες.

ubi vulgo σοὶ παιὰν non ſatis apte legitur. — V. 3. δι' ὠλένιον. *Jenſ.* quod *Heringa* in διωλύγιον mutare conabatur. *Reiskius* voculas temere diſcerptas conjunxit, διωλένιον, ipſe tamen interpretationem ſuam parum diſerte interpretatus. διωλένιος is dicitur, qui brachia ſublata gerit, quales multos videre licet in priſcis monimentis λαμπαδοφόρους. Epitheton ab iis, qui faces geſtabant, ad ipſas faces translatum eſt, ita ut fax protenſa, ſublata ſignificetur. *Schneiderus* tamen διωλένιοι legendum ſuſpicabatur, comparans *Arati* Phaen. v. 202. ἀλλ' ἔμπης κἀκεῖθι διωλενίη τετάνυσται. *Schol.:* διωλενίη. ἐκτεταμένας ἔχουσα τὰς χεῖρας. — V. 5. Δημὼ et ἐφ' ἁρπάξασα Cod. Vat. — V. 7. ἐκάμαντο. Vat. Cod. — In fine carminis membranae θάλαμον praebent; quod variis conjecturis locum fecit. *Heringa* dure et contorte: σ. ἄγχι θυρέτρων Ἄλλαστον κῆδος στερνοτυπεῖς θάλαμον. Longe melius quoad ſenſum Lipſienſis editor: οὐχὶ χορείαν, Ἀλλὰ τ. ἀ. στερνοτυπῆ

κλεμον. Metri difficultates non curabat vir doctissimus. Merito *Brunckius* his conatibus praeferebat conjecturam *Musgravii* ad Eurip. Suppl. v. 603. πάταγον corrigentis, quod huic loco unice convenit. Exprimit hoc vocabulum non minus strepitum saltantium et plaudentium in thalami limine, quam planctum lugentium et pectora ferientium. χειροτυπὴς πάταγος. *Meleager* Ep. LX. θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι. Id. Ep. CXXV. ἄμφω καταπαταγεῦσαι τὰ στέρνα. *Eustath.* in Amor. H. et H. p. 448.

XCIX. Cod. Vat. p. 243. Ἀντιπ. Σιδων. Planud. p. 219. St. 319. W. In Ptolemaeum, regis Aegyptii filium, qui ante regnum initum pestilentiae contagio abreptus periit. *Reiskius* in Not. poët. p. 186. suspicatur, hunc Ptolemaeum filium fuisse Ptolemaei Epiphanis, et fratrem Ptolemaeorum Philometoris et Physconis. Nititur haec conjectura nomine Andromachi, quem *Antipater* Ptolemaei nostri nutritorem vocat. Jam Andromachum et Nicolaïdam legatos a Physcone Romam missos legimus ap. *Polybium* L. XXXIII. 5. 4. Quum Andromachi nomen inter Graecos minime sit infrequens, sponte apparet, hanc conjecturam non multum habere ponderis; nec tamen in hac incertitudine ulterius progredi licet. — V. 1. ἐπὶ μύρια habet Plan. Vat. Cod. et *Suid.* qui hoc distichon laudat in τείρει T. III. p. 457. — *Stephanus* notavit etiam pro πλοκάμοὺς ap. *Suidam* μαστοὺς legi; ubi, non indicans. — Vulgata lectio servanda videtur: μυρία σοὶ ἔπι πατὴρ, μυρία μάτηρ τειρομένα. Comma post πατὴρ ponendum. — V. 3. 4. laudat *Suid.* in τιθηνὰς T. III. p. 467. τιθηνήτειρα· — πολλὰ τιθηνήτειρ' ὠλοφύρατο χ. ἀμήσαι' Ἀνδρομάχης ὁ. quae lectio orta videtur ex ea, quam Planud. et Vat. Cod. habent, Ἀνδρομάχοις, quaeque ap. ipsum *Suidam* reperitur v. δνοφερὸν T. I. p. 612. ubi ἀμήσας legitur, terminatione mascula et forma vulgari, quam Vat. quoque Codex et Planud. tuentur. — V. 5. Inveteratum hujus versiculi vitium ἀνῷ

δάψατο χ. in quo cum Planud. conſpirat Vat. Cod. qui conjunctim ἐανῷιδάψατο legit, et *Suidas* v. δάψατο T. I. p. 513. et v. ἑανῷ T. I. p. 665. nemini interpretum ſuſpectum fuit ante *Scaligerum*, qui in notis mſtis ἐὰν ἀλάψατο (voluit ἀλόψατο) praeclare reſtituit. Hanc *Scaligeri* emendationem ignoravit *Huetius*, qui p. 22. ἐὰν κατεδάψατο correxit, partem certe veri probe intelligens. Plane ſic, ut *Scaliger*, hunc locum emendandum vidit *Bentlejus*, cujus correctionem *Kuſterus* laudat ad *Suid.* v. δάψατο, unde *Br.* eam accepit. *Heſych.* ὀλόπτειν. τίλλειν. λεπτίζειν. κολάπτειν. Sed emendationis veritas inprimis apparet ex *Callim.* H. in Dian. 76. στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης, Ὤλοψας δὲ βίηφι. Quod ante oculos habuit *Nonnus* Dion. XXI. p. 558. ἀνδρὸς ἀμαιμακέτοιο κόμην ὤλοψε Πολυξώ. Vide *Rubnken.* Epiſt. crit. p. 145. — V. 6. Εὐρώπας δόμος. *Propert.* L. I. El. 6. 4. *Ulteriusque domos vadere Memnonias.* L. II. El. 8. 20. *Et domus intactae te tremit Arabiae.* ubi vide *Burmannum.* — V. 7. 8. Hoc ante oculos habuit *Crinagoras* Ep. XXXVIII. ubi ſcribendum videtur:

Καὐτὴ δή ῥ' ἤχλυσεν ἀκρέσπερος ἀντέλλουσα
Μήνη, φέγγος ἑὸν νυκτὶ καλυψαμένη.

Vulgo πένθος legitur. Apud noſtrum correxerim:

καί ῥ' αὐτά — —

— V. 8. 9. Vat. Cod. in contextu omittit; adſcripti ſunt margini. — V. 9. 10. excitat *Suid.* v. θοινήτωρ T. II. p. 209. neglecto Doriſmo. λοιμὸς θοινάτωρ, quia peſtis contagione ſerpit; de quali morborum genere θοινᾶσθαι uſurpant. *Eurip.* in Phil. ap. *Ariſtot.* Poët. 12. φαγέδαινα, ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός. Simili metaphora Philoctetis morbus διάβορος et ἀδηφάγος νόσος vocatur in *Sophocl.* Phil. v. 7. et 313. Idem in Trach. 770. εἶτα φοινίας Ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο. Veſtimentum venenatum πλευραῖσι προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας Βέβρωκε σάρκας.

— V. 10.

— V. 10. σκῆπτρον. Vat. Cod. — V. 11. Te post mortis tenebras non Orci receperunt tenebrae; tales enim reges non Orcus sibi vindicat, sed Jupiter ipse in Olympo collocat. Similia de Christianis praesertim passim in Epitaphiis. Conf. Ep. ἀδέσπ. DCLXXXIII. et sq. quod *Gregorii* est *Theologi*. Conf. not. ad Scolion VII. p. 297. et ad *Simonid.* Ep. XXXIII. p. 221. Inprimis comparandus *Theocrit.* Eid. XVII. 45. πότνι' Ἀφροδίτα, Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν κ. τ. λ. quem locum ante oculos habuit *Nonnus* Dion. XII. p. 334. Ζώει τοι, Διόνυσε, τεὸς νέος· οὐδὲ περήσει Πικρὸν ὕδωρ Ἀχέροντος.

C. Vat. Cod. p. 244. Ἀντιπάτρου. In Planud. p. 203. St. 295. W. ἄδηλον est. Dicitur scriptum esse in eos, qui cum Leonida ad Thermopylas occubuerint. Mirum est, quod illi dicuntur adamasse ἀίδαν ἐνύπνιον, mortem somnium, seu, ut somnium, *Brodaeo* interprete. Aliud quid olim scriptum fuisse, probabile est. Putabam:

οἵδ' ἀίδαν στέρξαντες ἐνόπλιον — —

mortem in pugna et armis. Supra Epigr. LXXXIV. ἀίδαν ἄλκιμον εἱλόμεθα. ἐνόπλια παίγνια dixit *Plato* de LL. VII. p. 796. Hac lectione totius distichi sensus valde erigitur. Hi, quod mortem appetiverunt fortium virorum, non, ut ceteri, columnam, sed ipsam virtutem virtutis suae monimentum acceperunt. Huic autem conjecturae merito confido, cum *Casaubonum* in eandem incidisse videam. — Pro ἅπερ ἄλλοι Vat. Cod. ἅτερ ἄλλος. ἄλλος etiam Aldina pr. et Ascens. legit. In altero versu malim:

ἀλλ' ἀρετὰν μνᾶμ' ἀρετᾶς ἔλαχον.

Haec uncialibus scripta APETANMNAM quomodo in APETAN ANT abire potuerint, sponte apparet. *Simonides* Ep. XLVII. κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνῆμ' ἔλιπον φθίμενοι. Idem Ep. XL. ἀντ' εὐεργεσίας μνᾶμ' ἐπέθηκε τόδε.

¶. 35.] *CI.* Cod. Vat. p. 244. Ἀντιπ. Σιδ. Εἰς τοὺς ἐν Ἰσσῷ Περσῶν πεπτωκότας ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα μάχῃ. Plan. p. 200. St. 291. W. — V. 1. προβολῇσιν Plan. προβολὰς, quae vox de murorum munimentis proprie usurpatur, de rupibus et saxis prominentibus explicat *Salmas.* ad Solin. p. 604. sq. nixus praesertim loco *Harpocr.*: πρόβολοι. αἱ εἰς θάλασσαν ἐγκείμεναι πέτραι, καὶ οἷον ἀκταί τινες. Loca *Demosthenis*, ad quae *Harpocration* respexit, laudat *Valesius* p. 65. qui *Polybii* quoque locum excitat, L. I. 53. ubi προβολὴ eodem sensu occurrit. Vide *Schweigh.* T. V. p. 285. Nihil igitur est in hac lectione, quod merito vituperes. Cum tamen Vat. Cod. προμολῇσιν praebeat, hanc lectionem *Br.* praetulit. *Suidas*: προμολῇσιν. ἐξοχαῖς. ἀκρωρείαις. *Damaget.* Ep. V. παρὰ προμολῇσιν Ὀλύμπου. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in οἶμος T. II. p. 666. — ἐφ' ἑσπόμεθα. Vat. Cod.

CII. Cod. Vat. p. 251. Ἀντιπ. Σιδ. Plan. p. 221. St. 322. W. In puerum, venti impetu de navis tabulato deturbatum. — V. 2. ἐρεισάμενος. Vat. Cod. — V. 3. ὁ θρῆϊξ ἐτύμως. Boreas vere Thracius, i. e. ferus, saevus, humanitatis expers. *Thrace* ap. *Statium* Theb. V. 84. *saeva* vocatur. *Impia Thracum pectora* ex *Horatio* nota Epod. V. 14. — De Borea Thraciae vide not. ad *Simonid.* Ep. CV. p. 266. — V. 5. ἀνοικτείρμων omnes edd. vett. usque ad *Stephanum*. Crudelitatis poëta accusat Ino, Melicertae matrem, quae, sui filii a Nereïdibus servati immemor, puerum, Melicertae aequalem, non servaverit. Ino navigantibus opitulari putabatur. *Orpheus* H. in Leucoth. LXXIII.

CIII. Cod. Vat. p. 427. Ἀντιπ. Σιδ. Plan. p. 19. St. 30. W. In vernam puerum, qui in mare delapsus perierat. — V. 3. ἐπεί. Omittit poëta commemorationem rei, quam eventus docet. Puer cum ad maris litus prorepsisset, fluctibus absorptus est; quo facto πλεῖον ἔπιε ποτὸν

μαζῶν, paulo plus bibit, quam materna ipſi mamma ſolebat porrigere. — Frigidum carmen.

CIV. Cod. Vat. p. 280. Ἀντιπάτρου. Εἰς Ἀρετιμίαν τὴν Κνιδίαν μετὰ τὸ τεκεῖν τελευτήσασαν. Planud. p. 234. St. 340. W. Hoc carmen expreſſit *Heraclides* Ep. I. p. 261. — V. 1. Ἀρετιμίας. Vat. Cod. et ἑκάτοιο vitioſe. — V. 2. θεμένην. Vat. Cod. ἠϊόνι Planud. — V. 3. Vat. Cod. νέω a pr. man. Superſcriptum νέον, quod fortaſſe verum. *Tymn.* Ep. VI. ὤλετο δαιμονίῃ Ἀρτίτοκος· τὸ δὲ Μοῖρα κατῆγε νέον βρέφος ᾅδην. ut nos quidem hunc locum corrigendum putamus. *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 13. conjicit: ἄρτι τεῷ φ. quod vulgata deterius eſt. — V. 4. Δωρίδες. Mulieres Cnidiae. De Rhodiis agens *Strabo* L. XIV. p. 965. C. Δωριεῖς δ' εἰσίν, ὥσπερ καὶ Ἁλικαρνασσεῖς καὶ Κνίδιοι καὶ Κῷοι. Ut hic *Antipater* mulieres Cnidias Aretemiadi in Orco obviam venientes fingit, ſic *Statius* de Priſcillae apud inferos adventu in Sylv. L. V. 1. 253. *ſi quando pio laudata marito Umbra venit, jubet ire faces Proſerpina laetas, Egreſſasque ſacris veteres Heroïdas antris Lumine purpureo triſtes laxare tenebras, Sertaque et Elyſios animae praeſternere flores.* — V. 5. ξαίνουσα. Proprie qui unguibus genas *radunt*, ξαίνειν dicuntur παρειάς. Hoc loco paulo generaliori ſignificatione accipitur, ut ap. *Euripidem* in Troad. 509. δακρύοις καταξανθεῖσα. quae verba idem plane ſignificant ac δακρύοις ἐκτήκειν χρόα ap. eund. in Helena 1435. Vide *Abreſch.* in Aeſchyl. L. II. p. 264. Non igitur opus eſt emendatione *Gilberti Wakefield* l. c. ϕαίνουσα corrigentis. — V. 6. ἄγγειλας κεῖν' ἀνιαρὸν ἔπος Vat. Cod. quod vulgatae praeferendum. ἀγγέλλειν h. l. pro λέγειν ſimpliciter. — V. 7. ὠδίνουσα. Vat. Cod. Pro τέκος Aldina ſec. τέκον. In marg. Plan. εὑρίσκεται καὶ ὦ φίλαι. unde *Brunckius* eleganter corrigit:

διπλόον ὠδίνασα, φίλαι, τέκος — —

quam correctionem non improbare debebat doctiſſimus *Wakefield.* Comparandus *Auſonius* in Parent. XXIII. 17.

Quatuor ediderat nunc facta puerpera partus: Funera sed tumulis jam geminata dedit. Sit satis hoc, Pauline pater; divisio facta est. Debetur matri cetera progenies. Conf. Epigr. ἀδέσπ. DCCXXX. Similia collegit *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. II. p. 51. — V. 8. Ἔκφρονι tentat *Scaliger;* male. Εὔφρων tuetur *Heraclid.* l. c. Εὔφρονος ἦλθον εἰς λέχος. — Si tamen pro φθιμένοις alicubi reperiretur φθιμένη, id lubenter amplecterer.

¶. 36.] *CV.* Vat. Cod. p. 232. Ἀντιπ. Σιδων. Planud. p. 240. St. 349. W. In aucupem, quem, dum avibus struebat insidias, vipera mordens occiderat. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in Βιστονία T. I. p. 435. et in ψῆρας T. III. p. 704. Loco priore ὑψιπέτην legitur. Βιστονία vocatur grus, quae in Thracia praecipue nasci putabatur. Discessurae dicebantur ad Hebrum congregari indeque in Aegyptum pergere. Vide *Bochartum* in Hieroz. T. II. p. 70. sq. Sementem sequuntur, terrasque, cum grana deficere vident, relinquunt. Hinc σπέρματος ἁρπάκτειρα. Grues autem fundis dejiciebantur. *Virgil.* Aen. L. XI. 578. *Tela manu tenera jam tum puerilia torsit, Et fundam tereti circum caput egit habena; Strymoniamque gruem, aut album dejecit olorem.* — κῶλα ἑλίστροφα ῥινοῦ fundam circumscribunt. — V. 3. 4. *Suidas* in ἄποθεν T. I. p. 274. et in κῶλα T. II. p. 361. tandem in ῥινὸν T. III. p. 260. Tertium versum solum in χερμαστὴς T. III. p. 664. Idem laudat v. 5. 6. in οὐτήτειρα T. II. p. 743. et v. 6. in ἰνεῖσα T. I. p. 744. De dipsade videndus *Aelianus* H. A. VI. 51. — V. 7. ἴδ' in Vat. Cod. a lineae superscriptum, ἴδε; ibidem λεύσσων legitur. — V. 8. τεύμποσίν. Vat. Cod. — Veteres edd. et duo regii Planudeae πῆμα exhibent. Ap. *Stephanus* κῦμα. Ducta sunt verba ex *Homer.* Il. λ. 347. νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται ὄβριμος Ἕκτωρ.

CVI. Cod. Vat. p. 286. Ἀντιπ. εἰς Δάμιδα τὸν Νηραΐα ναυηγὸν ὑπὸ ψύχους τελευτήσαντα. Planud. p. 255. St.

369. W. — In Damidem nautam, qui in ipso portu nive crebro cadente perierat. — V. 1. Δᾶμις ὁ Νησαιὸς Vat. Cod. In Planud. regio optimo ὁ Νησαιεύς. In cod. *Jani Lascaris* ὁ Νικαιὸς et suprascriptum Νικαιεύς. Vide de hac forma Stephanum Byz. in Νίκαια. Sed hanc lectionem emendanti librario deberi suspicor. Vaticani aliorumque Codd. lectio eo ducit, ut corrigendum dicas:

Δᾶμις ὁ Νυσσαιεύς — — —

Vide *Steph. Byz.* in Νύσσα. Similiter peccatum est in Epigr. *Antiphili* XLI. ubi lectio Vat. Cod. Γλαῦκος ὁ νησαίοιο in Νισσαίοιο mutanda et de freto Nessaeo explicanda est. — V. 5. Navem simul cum hominibus et omni onere salvam in portum perduxit. ἀσκηθεὶς omnes vett. edd. praeter *Stephan.* qui tamen ipse in notis intellexit, melius scribi ἀσκηθεῖς. Hoc verum. — V. 6. ἡ μύσας. Plan. Junctim ἥμυσας legendum censebat *Stephanus*, apostrophen esse putans. Huic opinioni nonnihil patrocinatur versu sequ. ἔδυς, ut in Cod. Vat. ed. Flor. Ald. pr. et Ascens. legitur. Sed vel sic apostrophe locum non habet post κάτθανεν. ἠμύσας, non ἥμυσας, legebat *Brodaeus*, qui vertit: flecto, inclino, cado; et *Opsopoeus*: cum inclinasset, se scil. Hanc lectionem *Brunckius* inconsiderate mutavit, μύσας corrigens, quo recepto non satis video, quomodo metrum salvum esse possit: μυσας | ὁ πρεσ | βυς ἴδ' | ὡς λιμε | να — cum ἠμύσας et metro et sensui satisfaciat. ἠμύειν dici potest is, qui sedens somnum capit, inclinato capite. *Apollon. Rhod.* L. II. 581. οἱ δ' ἐσιδόντες Ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασιν. *Homer.* Il. θ. 306. Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ Καρπῷ βριθομένη, νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν· Ὣς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν. Id. Il. τ. 405. ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι. — In Cod. Vat. vitiose ἠμέας ὁ πρ. — Pro ἔδυ, quod Aldus in suis Codd. invenit, ἔβυ exhibet Ed. Ald. filior.; quod pro mero typographorum errore habendum est. ἔβη tamen huic loco etiam conveniret.

CVII. Cod. Vat. p. 265. sq. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 243. St. 354. W. In Polyxenum quendam, qui, cum a coena per noctis tenebras domum rediret, de lubrica via delapsus periit. Expressum videtur ex *Leonid. Tar.* Ep. LXXV. — V. 1. Διόνυσσον. Cod. Vat. — V. 5. Hinc Polyxenum Smyrnaeum fuisse intelligitur. Quo loco autem perierit, non dicitur. Certe non in loco patriae propinquo, ut apparet ex verbis ἑκὰς Σμύρνης, et ex Archetypo: ἀντὶ δὲ γαίης Πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος. An v. 3. pro ἀγρόθε (Ed. Flor. ἀγρόθι) olim Ἀγρόθι fuit?

¶. 37.] *CVIII.* Cod. Vat. p. 308. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 252. St. 365. W. Aristagoras, postquam famosissima quaeque maris loca salvus praeternavigaverat, in ipso portu naufragium fecit. — V. 1. θάλαττα bis, vulgo. Mare ubique mare, ubique ferox et perfidum. Similiter *Petronius* c. XLII. *Sed mulier est mulier! milvinum genus.* si recte emendavimus. — V. 2. ὀξείας. *Casaubonus* adscripsit: *cautes vel insulae.* Proprie ὀξεῖαι sunt rupes asperae in mari exstantes. *Lucian.* T. VIII. p. 162. Bip. ἀπόξυροι δέ εἰσι πέτραι καὶ ὀξεῖαι, παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι. *Pollux* L. I, 115. χοιράδες, ἄκραι χειμέριοι, ὀξεῖαι. Sed hoc loco nomen proprium regionis cujusdam naufragiis infamis requiritur. Nec dubites, quin scribendum sit:

καὶ Ὀξείας ἠλεὰ μεμφόμεθα.

Sunt enim Oxiae insulae in mari Ionio, prope Echinadas. Vide *Strabon.* L. X. p. 458. *Stephanus Byz.* in Ἀρτέμιτα. — ἔστι δὲ πλησίον τῶν Ὀξειῶν νήσων νῆσος Ἀρτέμιτα. Ῥιανὸς δ᾽. ὅι Θεσσαλικῶν (fort. Ῥιανὸς ἐν Θεσσαλικῶν δ. vide *Fabric.* Bibl. Gr. IV. p. 658.) Νήσοις Ὀξείῃσι καὶ Ἀρτεμίῃ ἐπέβαλλον. ubi *Pinedo* Ἀρτεμίτῃ corrigit. — Has igitur regiones *temere* prae aliis incusari ait. ἠλεά. *Callimach.* ap. *Etym. M.* ἠλεόε, μάταιος. — ἠλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πειθόμενε. — V. 3. τοὔνομ᾽ ἔχουσι. ὄνομα in talibus *praetextus* est. ὄνομα καὶ πρόσχημα jungitur ap. *Polyb.* L. XI.

6. 4. μετ' ὀνομάτων καλῶν *Thucyd.* L. V. 89. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 82. — ἐπεί. Quod nisi ita se haberet, quomodo, quaeso, factum esset, ut me, his omnibus vitatis, portus Scarphaeus obrueret? — V. 5. νόστιμον. Jam totam rem concludit poëta: Secunda fortuna est, quae reditum efficit; hanc sibi quisque precator. εὔπλοια νόστιμος, secunda navigatio, quae in locum destinatum ducit, σωτήριος, ἀνακομιστικὸς, ut *Hesych.* interpretatur v. νόστιμον ἦμαρ. Passim ὥριος est *salutaris*, *secundus* simpliciter, nullo ad vocis originem respectu habito. Vide *Spanhem.* ad Callim. H. in Cer. 134. — ὡς τά γε πόντου πόντος. Nam mare quidem ubique sui simile esse, mea experientia edoctus scio. *Propert.* L. II. El. XIX. 64. *An quisquam in mediis persolvat vota procellis, Cum saepe in portu fracta carina natet.* L. III. 5. 50. *Ventorum est, quodcunque paras: haud ulla carina Consenuit: fallit portus et ipse fidem.* — In Edit. Lips. vitiose εὐπλοίην excusum.

CIX. Cod. Vat. p. 408. Plan. p. 21. St. 33. W. Gorgo vetula gravi tonitru perterrefacta ad focum mortua concidit. — V. 1. χειμέριον. Plan. et Vat. Cod. In edit. *Hieronymi de Bosch* χειμέριην video excusum, quod consulto factum esse non puto. — ἄνθρακι Vat. Cod. — V. 2. ἐξεπέταξε. terrore percussit, attonitam reddidit. *Homer.* Od. σ. 326. σύ γε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί. ἐκπεπληγμένος. ἔκφρων. *Hesych.* — V. 3. κατήμυσε. exstincta est, oculos clausit. *Callimach.* Ep. XLV. κήπέμυσ' ἐκείνων Εὐγήρως ἐνὶ χερσίν. Plene Auctor Ep. ἀδεσπ. DCLX. κανθοὺς τοὺς γλυκεροὺς ἔμυσας. *Philo* Tom. I. p. 645. 31. καμμύσαντες τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα. Vide *Merrick* ad Tryph. v. 15. *Intpp. Thomae M.* p. 175. — πνεύμονα ψυχθεῖσα. pulmonibus subito contactis frigore. Laudat *Brodaeus* *Galenum* περὶ αἰτίων συμπτ. Καὶ ἀπέθανον ἤδη τινὲς ἐπὶ φόβοις ἐξαιφνιδίοις, ὅταν ἀσθενὲς φύσει ψυχάριον ἰσχυρῷ πάθει κατασχεθὲν καταςβεσθῇ τε καὶ καταπνιγῇ. — V. 4. πρόφασις. Se-

cundum *Tryphonem* T. II. p. 451. προφάσιων οὐκ ἀπορεῖ θάνατος. Senis, casu exstincti, historiam narrans *Antiphil.* Ep. XXXV. ἦν γὰρ ἕτοιμος εἰς Ἀΐδην, ἐκάλει δ' ἡ πολλὴ πρόφασιν.

CX. Cod. Vat. p. 280. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 287[a]. St. 415. W. In Artemidorum, duodecim annorum puerum, praematura morte matri ereptum. — V. 1. σήματι. Vat. Cod. — V. 2. δωδεκέτην. Vat. Cod. ita tamen, ut ν lineae superscriptum sit. — γοάωσα. Idem. — V. 3. εἰς ante πῦρ omittit Vat. Inepta lectio πόνος εἰς πόνον, quam corrigens *Guil. Canter.* Nov. Lect. II. 1. εἰς σποδὸν reponendum judicavit, probante *Brunckio*. Idem *Jos. Scaliger* adscripsit margini. — V. 4. ὤλεθ' ὁ Παμμέλεος γεινομένου κάματος. Cod. Vat. In his saltem verum ὤλεθ' ὁ —. — V. 5. ὤλετ' ἀπευθής. Si sincerum, idem est ac ἄφαντος ᾤχετο, ἠφανίσθη. Sed de sinceritate lectionis dubitare nos cogit et versus inconcinnitas et Vatic. Cod. scriptura: ὤλετο ἀποθευὰ τέρψις — unde facili opera elicimus lectionem vulgata et doctiorem et elegantiorem:

ὤλετο δ' ἁ ποθεινὰ τέρψις οὐδενί

ποθεινὸς pro ποθεινὸς usurpavit *M. Argentar.* Ep. XXXII. ὁ τὰς ποθεινὰς ἐπιμισθίδας αἰὲν ἑταίρας πέμπων. — ἄκαμπτον non vulgari significatione accipiendum est, quo durum et inflexibilem notat, sed de loco dicitur, unde nemo revertitur. Ducta metaphora ab equis cursoriis, qui in fine curriculi dicuntur κάμπτεσθαι· et auriga equos circa metam flectens κάμπτει. *Theocrit.* Eid. XXIV. 118. καὶ περὶ νύσσαν ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι. Vulgaris circumscriptio viae ad inferos. ἀνόστητος χῶρος. *Nonnus* Dion. XXX. p. 772. εἰ πέλε νόστιμος οἶμος ἀνοστήτοιο βερέθρου. *Catull.* III. 10. *Qui nunc it per iter tenebricosum Illuc, unde negant redire quenquam. Philetas* ap. Stob. p. 599. ἀτραπὸν εἰς Ἀΐδεω Ἤνυσα, τὴν οὔπω τις ἐναντίον ἦλθεν ὁδίτης. Eodem sensu *Hermesianax* ap. *Athen.* XIII. p. 597.

ἔπλυνεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειδέα χῶρον. — V. 7. ἐφηβείην vulgo et Vat. Cod. Deinde tres Aldinae ἐλθὼν legunt, cum τέκος jungendum; Ascens. et Steph. revocaverunt lectionem Ed. Fl. ἐλθών. — Vat. Cod. ἦλθες legit, quod vulgatae fortasse praeferendum. — κωφὰ κόνις. *Catull.* CII. *Ut te postremo donarem munere mortis, Et mutum nequidquam alloquerer cinerem.*

CXI. Cod. Vat. p. 238. Ἀντιπ. In Anth. Planud. p. 266. St. 383. W. ἄδηλον est. In formicae tumulum, prope aream exstructum. Prius distichon laudat *Suid.* in ἅλωάς T. I. p. 124. et in δυνηπαθὴς T. I. p. 631. — Versum 2. 3. 4. idem in ἠρία T. II. p. 75. — δυνηπ. ἐργάτα. *parva magni formica laboris. Horat.* I. Serm. I. 33. — V. 3. Vulgo σταχυηφόρος. Ap. *Suidam* σταχυοτρόφος. Nostrum est in Cod. Vat. Ad sententiam conf. notas ad *Meleagr.* Ep. CXX. p. 133. — Pro ἀροτραίῃ *Schneiderus* mallet ἀρουραίῃ. θαλάμη est μυχὸς, ὀπὴ, ipsum sepulcrum, in agro.

Praeter haec Epigrammata in Cod. Vat. *Antipatro Sidonio* tribuitur Epigr. *Anytes* XX. *Cerealii* III. *Adesp.* CCXXVII. CCXXVIII.

DAPHITAE GRAMMATICI

EPIGRAMMA.

T. III. p. 330.] De Magnesia agens *Strabo* L. XIV. p. 958. A. κεῖται ἐν πεδίῳ, ait, πρὸς ὄρει καλουμένῳ Θώρακι ἡ πόλις· ἐφ' ᾧ σταυρωθῆναί φασι Δαφίταν τὸν γραμματικὸν, λοιδορήσαντα τοὺς βασιλέας διὰ στίχου· Πορφύρεοι — — καὶ λόγιον δ' ἐκπεσεῖν αὐτῷ λέγεται, φυλάττεσθαι τὸν Θώρακα. Alii historiam paulo aliter narrant; de qua diversitate dicemus in Historia Poët. Anthol. Rex, quem Daphitas contumeliis lacessisse dicitur, fuit Attalus, is, ut videtur,

qui sibi primus regium nomen arrogavit. Hunc cum cetera regia familia appellat πορφυρέους μώλωπας, i. e. servos flagellorum vibicibus terga signata habentes, propter Philetaerum, Lysimachi eunuchum, qui primus Pergamum a Lysimacho avertit, sibique subjecit, ingenti gaza, quae ipsius fidei a Lysimacho commissa erat, occupata. Propter hanc causam poëta ejus successores ἀποῤῥινήματα ψάζης A. vocat, quasi scobem et purgamenta dixeris. In πορφύρεοι ludicra est ambiguitas. Simul enim ad vibicum colorem, simul ad purpuram regiam respicitur. De Philetaero ejusque familia diserte tradidit *Strabo* L. XIII. p. 925.

DAMAGETAE EPIGRAMMATA.

¶. 38.] *I.* Inducendum est hoc distichon, quod librarii errore *Damagetae* tributum est, cum pars sit Epigrammatis *Antipatri Sid.* XXV. ubi vide notas.

II. Cod. Vat. p. 194. Primus, quod sciam, edidit *Reiskius* in Anth. nr. 495. p. 42. Repetivit *Toup.* in Cur. nov. p. 165. Arsinoë, Ptolemaei filia, Dianae comae suae cincinnum dedicat. Plures tamen fuerunt hujus nominis puellae in Ptolemaeorum familia, inter quas illa, quam Philadelphus in matrimonium duxit, notissima. — V. 1. laudat *Suidas* in ἑλκήεντας T. I. p. 117. unde veram lectionem recepit *Reiskius.* Nam in Cod. Vat. ἀκήεντας habetur, quod *Br.* in Analect. in αἰκήεντας mutavit; in Lectt. ἀλκήεντας restituendum censet. — V. 2. 4. ap. *Suid.* in πλόκον T. III. p. 132. cujus lectionem τόνδ' ἀνέθηκε κόμης a *Toupio* lectioni Vat. Cod. non sine causa idonea praelatam esse censet *Brunckius.* — V. 4. ἱμερτοῦ πλοκάμου. Sic cod. noster et Suidas: subauditur ἀπό vel μέρος. Emendabat Salmasius ἱμερτόν

„πλόκαμον, quod minime necessarium est.“ *Br.* *Toupius* ἡμερτοὺς πλοκάμους corrigebat. Idem vir doct. in marg. apogr. Lips. notavit.

III. Anth. Plan. p. 2. St. 4. W. Spartanus luctator, nescio quis, gloriatur, se non arte, ut Messenios et Argivos, sed corporis vi et robore pollere. Praeclare ad hoc carmen illustrandum facit locus *Plutarchi*, a *Brodaeo* excitatus, T. II. p. 233. E. τοῖς παλαίουσι παιδοτρίβας οὐκ ἐφίστανον οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα μὴ τέχνης, ἀλλ' ἀρετῆς ἡ φιλοτιμία γένηται. Apud Argivos autem ars palaestrica inprimis floruit. *Diotim.* Ep. V. 'Αργείων ἁ πάλα, οὐ Λιβύων. Cf. *Theocrit.* Eid. XXIV. 109. — ἀπὸ Μεσσάνας. *Brodaeum* impugnat *Burmannus Sec.* ad Numism. Sic. in *Dorvillii Sicul.* T. II. p. 300. quod hunc locum de Messeniis, Peloponnesi incolis, acceperit. Messenen Peloponnesi nunquam a veteribus Μεσσάναν appellari, quod nomen Messanae Siciliae proprium fuerit. Quod si verum est, Μεσσήνης scribendum; Siculos enim arte luctandi excelluisse, nemo tradidit. Sed apud *Nicandrum* quoque *Colophonium* Ep. III. Μεσσάνα scribitur, ubi, nisi omnia fallunt, de Messene Peloponnesi agitur.

Ex Tom. III. p. 331.] *III*[a]. „Planud. p. 309. St. „449. W. Damagetae tribuitur hoc Epigr. quod multo „recentioris pessimique poëtae esse videtur. μείζων in „2. vers. (sic enim in Flor. edit.) contra metrum; quod „autem reposuerunt μεῖζον, contra syntaxin est. Inepta „est ταυτολογία in 4. vers. ὑπὲρ ζωᾶς καὶ βιοτᾶς, cujus „vitium paulisper minueretur, scribendo ὑπὲρ ψυχᾶς καὶ „βιοτᾶς. Nihil in toto carmine, quod non ex aliis emen„dicatum. Cura, qua v. 2. emendavi, supersedere po„tuissem.“ *Br.* Scriptum est, cujuscunque tandem auctoris fuerit, in Herculem cum leone Nemaeo pugnantem; in quo argumento versatur etiam *Archias* Ep. XXVII. Praeter tautologiam versus quarti non video, quid nos

in hoc carmine tantopere offendere debeat, ut illud ex *Damagetae* carminibus eximendum esse statuamus. Interpolatum tamen videtur et depravatum. — V. 2. πολλὸν ὁ μὲν θηρῶν μείζων. Vulgo. Metri vitium tollere conantes μεῖζον nonnulli dederunt. Hic desideramus melioris codicis opem. Nostra lectio audax est et mire vitiosum *Brunckii* commentum, cui talem versum excidere potuisse miror. Nihil in talibus mutari tutius. — V. 3. ὄμμα λοξόν. *Gregor. Nazianz.* in Vita sua p. 28. D. κάπροι — λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασιν συνῆπτον. *Theocrit.* in Hercule λεοντοφόνῳ v. 241. ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενον ὄσσοις θὴρ ἄμοτος. — V. 4. Non dubito, quin interpolatus sit hic versus. Fortasse scribendum:

— ὑπὲρ ζωᾶς αἰνόβιαι σφετέρας.

sive:

— — — αἰνολέτᾳ σφετέρας.

Leonem Nemaeum αἰνολέοντα vocat *Theocrit.* Eid. XXV. 168. et θηρίον αἰνὸν 205. — V. 6. Omnem circa Nemeam regionem leonis illius timor desertam reddiderat. *Theocrit.* l. c. 218. οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὄντιν' ἐροίμην· Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον. — Pro Νεμέα tres Aldinae Νεμέᾳ legunt.

IV. Cod. Vat. p. 286. Edidit *Jensius* nr. 54. *Reisk.* in Anth. nr. 704. p. 134. Thymodes filio Lyco, qui in fluctibus perierat, cenotaphium exstruit. — V. 1. Θυμώδης *Jens.* unde *Reisk.* Θυμοκλῆς. — V. 3. οὐδὲ γὰρ ὀθνείην ἔλαχεν κόνιν. Hoc tam indubitanter pronuntiari miror. Verisimile erat, naufragi corpus in litore alicubi putrescere; certum non erat. Quare recte v. 5. ἔνθ' ὄγε που, ubi ille *fortasse* insepultus jacet. Haec efficiunt, ut scribendum censeam:

οὐδὲ τάχ' ὀθνείην ἔλαχε κόνιν.

Triste est et parvum fortunae munus, in terra peregri-

ια humari; sed ne hoc quidem Lyco contigisse probabile est. — V. 4. νήϊας ἢ γνίων ποντιάδος τις ἔχει. *Jensius*, unde *Bernardus* in Epist. ad Reisk. p. 507. infeliciter corrigit: ἢ γνίονος ποντίας ὅστις ἔχει. Veram lectionem, quam *Br.* ex codice dedit (ubi νιὰς legitur) absque codice perspexerunt *Lennep.* et *Ruhnkenius* in Ep. crit. p. 121. *Reiskius*, reliqua recte corrigens, ἀκτὴ νηπιὰς (Bithyniae aut Phrygiae litus. *Schol. Apoll. Rh.* L. I. 1116.) perperam scripsit. Codicis tamen lectionem idem retineri posse putans, de monte Ithacae Νήϊον cogitabat. *Brunckius* verba ἀκτὴ νηϊὰς interpretatur ἀκτὴν νηῶν δεκτικὴν, litus, ubi naves stationem habent. Sed tum prorsus inepte suspicatur poëta, naufragi corpus insepultum jacere in litore navibus frequentato. Adde, quod omnino ad miserationem faciendam non ejusmodi litus, sed potius saxosa aliqua et deserta regio fingi debebat. Et sic in hoc argumento passim fieri video. *Antip. Thess.* Ep. LXVI. κεῖσαι δὴ ξείνῃ γυμνὸς ἐπ' ἠϊόνι Ἢ σύ γε πρὸς πέτρῃσι. *Zonas* Ep. IX. ἀλλά σ' ἐρημαῖοί τε καὶ ἄξεινοι πλαταμῶνες Δέξοντ' Αἰγαίης γείτονες ἠϊόνες. *Archias* Ep. XXXIII. ἢ γὰρ ἀλιῤῥήκτοις ὑπὸ δειράσιν, ἀγχόθι πόντου Αυσμενέος, ξείνων χερσὶν ἔκυρσα τάφου. Quae cum ita se habeant, veram lectionem in νηϊὰς latere suspicor. Alii aptius epitheton circumspiciant. — Ποντιάδων *Ruhnkenius* et *Reiskius* de nomine proprio insularum Ponti Euxini acceperunt; *Brunckius*, ut videtur, de appellativo. Hoc melius. Non multum quidem ponderis hoc epitheton habet; sed multa occurrunt hujus generis et hoc ipsum vocabulum ap. *Euripid.* Iph. Aul. 253. ποντίας νᾶας. — V. 5. πάντων κτερέων. ne parvo quidem pulveris munere accepto. — ἀξείνου. in litore inhospitali, ubi nemo de humando naufrago cogitaverit. Si Ποντιάδων recte scribitur, verba ἀξείνου αἰγιαλοῦ ad maris Euxini, quod etiam Ἄξεινος vocatur, litora referenda sunt.

¶. 39.] *V.* Cod. Vat. p. 209. Planud. p. 269. St. 388. W. ſine auctoris nomine. Comparandum Epigr. *Antip. Sidon.* LXVII. et Epigr. *Palladii* in Anth. Lat. T. I. p. 99. — V. 1. 2. *Suidas* laudat in προμολῆσιν T. III. p. 190. Ut de omni Orphei vita, ſic etiam de ejus ſepulcro diverſa traduntur. Fuerunt, qui eum Dii in Macedonia ſepultum dicerent. *Diogen. Laërt.* Prooem. §. 5. *Pauſan.* L. IX. p. 769. Ἰόντι ἐκ Δίου τὴν ἐπὶ τὸ ὄρος, καὶ στάδια προεληλυθότι εἴκοσι, κίων τέ ἐστι ἐν δεξιᾷ, καὶ ἐπίθημα ἐπὶ τῷ κίονι, ὑδρία λίθου. Ἔχει δὲ τὰ ὀστᾶ τοῦ Ὀρφέως ἡ ὑδρία, καθὰ οἱ ἐπιχώριοι λέγουσι. — V. 3. *Suidas* v. ἐπειθῶ T. I. p. 261. In Cod. Vat. σὺν ἅμ' diviſim. — V. 4. ὑλανόμων ἀγέλα. Vat. Cod. ἀγέλη. Planud. — V. 5. ὁππότε. Cod. Vat. μυστηρίδας Βάκχου. Erat in Helicone Orphei ſtatua, adſtante Τελετῇ. πεποίηται δὲ πέρὶ αὐτὸν λίθου τε καὶ χαλκοῦ θηρία ἀκούοντα ᾄδοντος. *Pauſan.* l. c. p. 768. *Damagetes* noſter myſteria Orphica cum Bacchicis confundit, quae illis recentiora fuiſſe, dubitari non poteſt. — V. 6. ἡρῴῳ ποδί. heroico metro primus aptavit verba. Fuerunt igitur, qui Orpheum pro hexametri inventore haberent. Primos verſus heroïcos a vatibus Delphicis concinnatos eſſe, tradit *Plin.* H. N. VII. 57. Haec res ejusmodi eſt, ut vel vetuſtiſſimi Graecorum ſcriptores nihil certi de ea pronuntiare potuerint. — V. 7. 8. *Suidas* in ἀκήλητον T. I. p. 83. et in Κλύμενος T. II. p. 333. οὕτω λέγεται ὁ Ἅιδης, ἢ ὅτι πάντας προσκαλεῖται εἰς ἑαυτὸν, ἢ ὁ ὑπὸ πάντων ἀκουόμενος. *Pauſan.* L. II. 35. p. 195. Apud Hermionenſes e regione templi Χθονίας templum Κλυμένου eſſe narrat: Κλύμενον δὲ οὐκ ἄνδρα Ἀργεῖον ἐλθεῖν ἔγωγε ἐς Ἑρμιόνα ἡγοῦμαι· τοῦ θεοῦ δέ ἐστιν ἐπίκλησις, ὅντινα ἔχει λόγος βασιλέα ὑπὸ γῆν εἶναι. *Ariſtodic.* Epigr. II. p. 260. Ἤδη γὰρ λειμῶνας ἐπὶ Κλυμένου πεπότησαι, Καὶ δροσερὰ χρυσέας ἄνθεα Φερσεφόνας. Veterum loca de Clymeno collegit *N. Heinſius* ad Ovid. Faſt. VI. 757. — βαρὺ νόημα καὶ ἀκήλητον θυμὸν Plutoni ſimiliter tribuit *Virgil.* Georg. IV. 469.

regemque tremendum Nesciaque humanis precibus mansuescere corda. Non satis apparet, quid in vulgata lectione offenderit *Piersonum*, qui in Verisim. p. 87. τὸν ἀκήλητον κευθμὸν corrigere tentavit. Non valde quidem elegans est vulgata, nec tamen propterea correctione indiget. Minime enim *Damagetes* melioribus Anthologiae poëtis accensendus est.

VI. Bis legitur in membranis p. 242. et p. 274. Anth. Plan. p 199. St. 289. W. In Aristagoram, Theopompi filium, qui, pugna pro urbe Ambracia suscepta, perierat. Ad quod aevum haec historia referenda sit, ignoramus. *Schneidero* tamen judice ad illud tempus pertinet, quo Philippus, Demetrii filius, cum Epirotis urbem Ambraciam vi expugnavit, narrante *Polybio* L. IV. 61. T. II. p. 144. sq. Si hoc Epigramma ex antiquiore poëta expressum est, putaveris, scriptum esse in Lacedaemonium (Δωρικὸν ἄνδρα) aliquem ex iis, qui anno septimo belli Peloponnesiaci Ol. LXXXVIII. 4. ab Ambraciae civibus praesidii causa arcessiti fuerant, ut est ap. *Diodor. Sic.* XII. 63. Tom. I. p. 520. — βοαδρόμος. i. e. βοηθός. ut *Suidas* interpretatur, hunc versum laudans Tom. I. p. 439. ubi φεύγειν ἤθελεν legit. Eadem est lectionis diversitas ap. *Antip. Sidon.* Ep. XXII. 7. — V. 2. sic ut hic et in Planudea legitur in Vat Cod. loco pr. Longe diverso modo ibid. loco sec. τεθνάμεν ἢ τὸ φυγεῖν εἵλετ' Ἀρηϊμένης. — Omissum est μᾶλλον ante ἢ, cujus ellipsios exempla dedit *Abresch.* in Animadv. in Aesch. T. II. p. 19. Vide not. ad *Meleagri* Ep. CVI. p. 117. — V. 3. υἱὸς τ' εὐπόμπου. Vat. Cod. loc. pr. υἱὸς ὁ Θεοπ. loco sec. Nostrum est in Planud. — V. 4. Pro οὐ ζωᾶς Vat. Cod. loco sec. οὐχ ἥβας, quod elegantius.

VII. Cod. Vat. p. 273. Planud. p. 201. St. 293. W. Scriptum in Gyllin, Lacedaemonium, qui, tribus Argivis interfectis, ipse periit. Hunc Gyllin eundem esse putant,

qui vulgo Othryades appellatur. Sed si nobilem illam Argivorum Spartanorumque de Thyrea pugnam respexit noster, traditionem a vulgata longe diversam secutus esse videri debet. Vide ad *Simonid.* Ep. XXVI. — V. 1. ὔμμιν. Vat. Cod. ὔμιν. ed. Flor. — V. 3. ἄνδρα δ' ὃς 'Α. Vat. Cod. et in fine versus εἶπεν. Miror, *Brunckium* tam patienter tulisse inutile fulcrum, inter τόδε et εἶπε intrusum. Scribendum videtur:

ἄνδρας ὃς 'Αργείων τρεῖς ἔκτανε, καὶ τόδ' ἔειπε.

Posteriorem hunc emendationem confirmat conjectura *Jos. Scaligeri*, qui etiam in capite versus ἀνέρ', ὃς emendandum censebat. ἄνδρας mihi quidem videtur verius.

VIII. Cod. Vat. p. 274. Planud. p. 202. St. 294. W. In Machatam, Achaeum, qui in pugna contra Aetolos perierat. Viri nomen vulgo μαχητὰ, ut adjectivum, scribitur; quod emendavit *Scaliger.* Planudeae interpretes tamen hoc carmen referunt ad Machatam illum, de quo *Polybius* multa narrat Libro IV. In qua conjectura egregie falsi sunt. Noster enim Machatas 'Αχαιϊκὸς ἀνὴρ diserte vocatur; ille, quem *Polybius* commemorat, Aetolus fuit. Vide L. IV. 34. et 36. Passim hoc nomen occurrit. Μαχάτα cujusdam sororem Philippus, Amyntae fil., in matrimonio habuit, narrante *Athen.* L. XIII. p. 557. C. Machatam πρωτεύοντα τῶν 'Ηπειρωτῶν, qui Tito Flaminio viam monstravit, qua hostes circumveniret, commemorat *Plutarch.* Vit. T. II. p. 405. — Ceterum Achaei cum Aetolis bellum gesserunt Ol. CXXXIX. 4. anno U. C. 534. — V. 1. Docte *Jos. Scaliger* legendum suspicatur: Πατρέων περὶ ληΐδα. Fuit enim *Patrae* urbs Achaïae. Vide *Berkel.* ad *Steph. Byz.* p. 632. *L. Holsten.* p. 247. Probabilitatem huic conjecturae conciliat, quod ex *Polybio* discimus L. IV. 6. 9. Aetolos eodem, quod supra designavimus, anno Patrensium agros populatos esse. Tum ληῒς accipiendum de praeda, quam Aetoli

conati

conati fuerant abigere, Machata aliisque prohibentibus. Mihi etiam olim ſcribendum videbatur:

ὤλεο δὴ πατέρων παρὰ λήϊα — —

periiſti majorum tuorum agros et poſſeſſiones defendens. — V. 3. πρωθ' ἥβας. Vat. Cod. — χαλεπόν. Color eſt, ut ap. *Phalaecum* Ep. IV. εἶν ἁλὶ δ' οὔ πως Εὐμαρὲς εἰς πολιὴν ἀνδρὸς ἰδεῖν κεφαλήν.

¶. 40.] *IX.* Cod. Vat. p. 292. Plan. p. 202. St. 294. W. In Chaeronidam, qui pro foſſa, neſcio qua, in Achaeorum agro propugnans, ab hoſtibus interemtus fuit. — V. 2. μόρον. Miror *Caſaubonum*, qui adſcripſit νέκυν, quod hic certe locum non habet. — V. 3. τάφον. Vat. Cod. — τῇ τότε νυκτί. nocte, qua periiſti. — V. 5. „ἄλις ἀείδει. Quin haec verba corrupta ſint, dubitare non „ſinit prima in ἄλις producta. Scribendum Ἆλις, i. e. Elis, „Peloponneſi regio. Doriſmum, qui olim hic obtinebat, „mutarunt, pro more ſuo, librarii. Scripſerat poëta:

„ναὶ μὴν ἀλλ' ἀρετᾶς σε διακριδὸν Ἆλις ἀείδει.

„In ἀρετᾶς ſubauditur ἕνεκα." *Br.* In eandem conjecturam incidit *Joſeph. Scaliger* in not. mſtis; eamque expreſſit *Grotius: Aeternum meritis Elide nomen habes.* Elis virtutem tuam, quam in ſuam civiumque ſuorum perniciem experta eſt, celebrabit. Elei in bello contra Achaeos ab Aetolorum partibus ſtabant. Ad quam vero pugnam referendum ſit carmen, non facile dictu eſt. *Opſopoeus* quidem Chaeronidam pro Aetolo habens, de Aetolorum circa Aegiram pugna agi exiſtimavit; de qua vide *Polyb.* IV. 58. T. II. p. 137. ſq. Sed iſta pugna non fuit circa foſſam, ſed circa acropolin; nec Eleorum in ea partes fuiſſe videntur. Equidem non dubito, quin reſpiciatur pugna quaedam, aliunde fortaſſe non cognita, circa eam regionem, quae proprie τάφρος et τάφρος μεγάλη vocabatur, illuſtris clade Meſſeniorum a Lacedaemoniis ibi accepta. Vide *Pauſan.* IV,

17. p. 321. et 323. *Polyb.* L. IV. 31. — Pro κεῖδει Cod. Vat. κεῖδῃ. — V. 6. ξείνην. In peregrina igitur terra Chaeronidas obiit. *Lycophr.* 296. πυκνοὶ κυβιστητῆρες ἐξ ἑδωλίων πηδῶντες αἱμάξουσιν ὀθνείαν κόνιν. quod expressum ex *Euripid.* Phoen. 1162. sqq. ubi cum legatur: ξηρὰν δ᾽ ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς — apud nostrum quoque ξηρὴν κόνιν non incommode legi posse putabam ad *Anytes* Ep. XV. p. 432. Licet tamen in vulgata acquiescere. — Non omittendum, quod *Casaubonus* vers. quintum sic legendum censebat: ναὶ μὴν ἀλλ᾽ ἀρετή σε διακριδὸν αἰὲν ἀείδει. *Scaligeri* inventum melioris est commatis.

X. Cod. Vat. p. 292. Plan. p. 209. St. 305. W. Duo Charini filii, Thebani, a Thracibus interemti, rogant praetereuntes, ut patri nuntium de morte sua ferre velint. — V. 1. Πρὸς Ζηνὸς vulgo. quod ex Lectt. Aldinae pr. in sequentes edd. venit. Ed. pr. enim, Ald. pr. et Ascens. πρὸς διὸς legunt, quae est etiam Cod. Vat. lectio. *Salmasius* emendavit πρός σε Δ. — V. 3. Πολύνικον. Vat. Cod. et Plan. — V. 4. „ἄμμι. nihil mutant Codd. „nec necesse est reponere ἀμφὶ, quod volebat Reisk." *Br.* ἄμμε conjecit *Jos. Scaliger*; nec *Brodaeus* aliter legit. Sed tum profecto mallem ἀμφὶ, quod etiam *Schneidero* in mentem venit. — V. 5. „ὑπὸ Θρῃκῶν. Sic Vat. Cod. „Planud. ὑπὸ θνητῶν, quod alii in ὑπὸ θητῶν, alii in ὑπ᾽ „ὀθνείων mutabant, quia manifesto corrupta erat vulgata „lectio. Sed absque codice difficile erat genuinam assequi." *Br.* ὑπὸ Θρῃκῶν tamen praeclare assecutus est *Brodaeus*; fortasse etiam *Casaubonus*, ex cujus schedis enotatum reperio θρενῶν sive θρεννῶν. — ἀλλὰ τὸ κ. Praeclara ἔννοια. Non nostram mortem, sed orbam ipsius senectutem lugemus. ὀρφανίῃ. *Eurip.* Ion. 790. τὸ δ᾽ ἐμὸν ἄτεκνον ἔλαβεν Ἄρα βίοτον· ἐρημίᾳ δ᾽ ὀρφανοὺς δόμους οἰκήσω.

XI. Cod. Vat. p. 323. Planud. p. 231. St. 336. W. In vett. edd. ἄδηλον est. Ap. Stephan. ἄδηλον, οἱ δὲ Δυμάν-

τον. Auctoris nomen recte legitur scriptum in membranis Vat. — Theano Appellichi conjux moribunda absentem maritum desiderat. — V. 1. ὕστατον Φ. Vat. Cod. omisso ὦ, quod *Br.* inseruit. Vulgo ὑστάτιον, Φώκαια — quod verum videtur, ita tamen, ut scribatur:

ὑστάτιον, Φώκαια, κλυτὴ πόλις, τοῦτο Θεανὼ
εἶπ' ἔπος, ἀτρύγετον νύκτα κατερχομένη.

Color ductus ex Epigr. *Simmiae* III. ὕστατα δὴ τάδ' ἔειπε, φίλαν ποτὶ ματέρα Γοργὼ Δακρυόεσσα. Recte autem mihi scripsisse videor: τοῦτο Θ. εἶπ' ἔπος. *Leonid. Tar.* Ep. LXI. τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε. *Apollonid.* Ep. XX. τοῦτο δ' ἔπος τότ' ἔλεξαν. — V. 2. εἶπες Vat. Cod. ἀτρύγετος νύξ. Orci tenebrae. *Homer.* Il. ρ. 425. δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. — V. 4. οἰκείῃ et πέσεις Cod. Vat. Prius, in hoc praesertim poëta, non omnino spreverim. — V. 5. μόνος. Membr. Vat. — V. 6. Vulgo βαλοῦσα. In marg. Wechel. λαβοῦσα, quod Vat. Cod. confirmat. *Tibull.* I. El. I. 60. *Te spectem, suprema mihi cum venerit hora, Te teneam moriens deficiente manu.*

XII. Hoc carmen, quod ἄδηλον est in Plan. p. 244. St. 354. W. in Vat. Cod. p. 258. nostro poëtae vindicatur, ubi lemma: Εἰς Πραξιτέλην τὸν ἀγαλματοποιὸν τὸν ἐκ τῆς Ἄνδρου. Huic lemmati si fides habenda est, tenemus Praxitelis patriam, de qua aliunde nihil commemorari video. Mihi tamen hic testis non valde idoneus videtur; nec in ipso Epigrammate est, quod ejus sententiam confirmet. — V. 3. ἱκανὴ μερίς. musicae facultatis eximie particeps. De voce μερὶς vide ad *Tymn.* Ep. IV. ἱκανὸς ἀνὴρ, qui operi suscepto sufficiat; ut ap. *Longin.* π. ὕ. p. 13. Timaeus ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανός. ap. *Platonem* in Gorg. p. 514. D. ἱκανοὶ ἰατροὶ, *medici nomine suo digni.* quos ἱκανοὺς τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἄνδρας vocat *Xenoph.* K. Π. I. 6. 15. ἱππεῖς ἱκανοὶ ap. eund. IV. 3. 14. — V. 4. κηρύγυος. bonus et verax. *Theocrit.* Ep. XX. εἰ δ' ἀεὶ κηρύγυος

τε καὶ παρὰ χρηστῶν. Id. Eid. XX. 19. εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον.

THEODORIDAE EPIGRAMMATA.

¶. 41.] *I.* Cod. Vat. p. 182. Θεωρίδα. Edidit *Kuster.* ad Suid. Tom. I, p. 666. *Reisk.* in Anthol. nr. 472. p. 30. Nautae ingens scolopendrae frustum, a fluctibus in litus ejectum, diis dicant. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ἔβρασε. et in κυκᾷ T. II. p. 391. Malè in apogr. Lipſ. μυριόπνουν legitur. — κυκηθεὶς eleganter de mari turbato. *Alciphron* L. I. 10. p. 36. ἄνεμοι ὅσον οὔπω κυκήσειν τὸ πέλαγος ἐπαγγέλλονται. Hinc translatum ad pericula gymnici certaminis ap. *Sophocl.* in Electr. 732. παρεὶς κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον. — V. 2. „Minime necesse est „cum Kustero scribere Ἰαπυγίους. In hac voce, ut fere „in nominibus propriis omnibus, υ modo longum, modo „breve. *Dionyſ.* in Perieg. 379. φῦλα Ἰηπύγων τεταννυσμένα μέσφ' Ὑρίοιο. Sic ap. *Apollon. Rhod.* Βέβρυκες me„diam modo corripit, modo producit. In Cod. scriptum „ἐπὶ σκοπέλοις, quod relinqui poterat, licet constructio „cum quarto casu sit usitatior." *Br.* Apud *Suidam* σκοπέλους habetur, nec aliter lego in apogr. Spallett. — V. 3. 4. *Suidas* in βουφόρτων T. I. p. 450. ubi recte habetur σελάχευς, cum in membranis Vat. σελάγευς legatur. Vitiose in apogr. Lipſ. ἧς τόδ' ἀ. β. πελάγευς, quod etiam *Reiskium* in errorem induxit. In eodem apogr. ἀνῆψεν et κοίρανος legitur. — σελάχη primus Aristoteles vocavit pisces, qui pro spina cartilaginem habent et animal pariunt, secundum *Plin.* H. N. IX, 24. Etymologia vocabuli est ap. *Galenum* de Alim. 3. Cf. *Suidam* in σελάχιον et *Foeſium* in Oecon. Hipp. p. 338. — V. 4. δαίμοσιν. diis marinis, Ino praesertim et Palaemoni, ut apparet

ex *Antip. Sid.* XIV. quod carmen *Thessalonicensis Antipatri* et ex nostro expressum puto. — βούφορτοι εἰκόσοροι. naves onerariae; nihil amplius. *Reiskius* de alia hujus vocabuli interpretatione non cogitare debebat.

II. Cod. Vat. p. 182. Θεοδωρίδα. ἐπὶ κοχλίᾳ θαλασσίᾳ. Hoc quoque carmen primus edidit *Kuster.* ad Suid T. II. p. 407. *Dorvillius* in Sicul. T. I. p. 13. *Reisk* in Anth. nr. 474. p. 31. Dionysius, Protarchi filius, Nymphis cochleam marinam dono affert. — V. 1. *Suidas* in λαβύρινθος. κοχλιοειδὴς τόπος. — σημαίνει δὲ καὶ τὸ τῶν ἀντριάδων Νυμφῶν ἀνάθημα. Posteriora haec etiam in Lex. Coislin. leguntur p. 235.— In Cod. Vat. legitur εἰν ἁλὶ, ut ap. *Suidam*, ubi *Kuster.* εἰνάλιος corrigit, idque in Cod. haberi affirmat. In apogr. Lipſ. εἰνάλιε item ex emendatione legitur. Metro timens *Dorvill.* εἰνάλι' ὦ λ. Parum jucunda tautologia in verbis εἰνάλιε (cf. *Antip. Sid.* Ep. XIV. 8.) et ἐξ ἁλός. Vix tamen quidquam novandum esse putaverim, cum nec verſ. 3. et 6. a putida repetitione eorundem verborum immunes ſint. — V. 2. *Suid.* T. I. p. 37. in ἀγρέμιον. ὁ ἀπὸ τῆς ἄγρας. idem, quod ἄγρευμα. vocabulum aliunde non cognitum. — Pro εὑράμενος, quod *Suidae* acceptum ferimus, membranae εὑρόμενος exhibent. — V. 3. Nymphae Naïades in antris praecipue colebantur, ut docet *Goens* ad Porphyr. p. XXIV. ubi duo posteriora hujus carminis disticha excitavit. *Suidas*: ἀντριάσι. ταῖς τοῖς ἄντροις φιλοχωρούσαις. Ejusmodi antri, Nymphis ſacri, (νυμφαῖον vocant) deſcriptionem ſatis illuſtrem dedit *Longus* L. I. p. 5. — V. 4. Πελωριάδος. Inventa erat illa cochlea ad Pelorum ſive Pelorida, Siciliae promontorium. Cochlearum Peloritanarum carnes in deliciis fuiſſe, teſtas vero a ludentibus uſurpatas, docet *Dorvill.* in Sicul. p. 13. Earum carnes alvum emollire, narrat *Plin.* H. N. XXXII. 31. — V. 4. laudatur ap. *Suid.* in πελώριον T. III. p. 73. V. 6. in ἀντριάσι T. I. p. 235. — σκολιὸς πορθμός.

Apollon. Rhod. L. II. 549. σκολιοῖο πόρου στείνωπὸν — τετρηχείης σπιλάδεσσιν ἐεργμένον. — Postremi hujus disstichi color ductus ex *Callim.* Ep. XXXI. de concha Arsinoae dicata: ἐκ τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι Σοί τι περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη.

III. „In Cod. Vat. p. 195. tributum est hoc Epi„gramma *Theodoro.* Θεοδώρου ortum est ex compendio „scripturae in nomine Θεοδωρίδα: aut ab oscitante libra„rio sic scriptum pro Διοδώρου, quod probabilius est. „Διόδωρος a Christianis saepe in Θεόδωρος mutatum." *Br.* *Diodori Zonae* stilum hoc carmen redolet. Eodem modo nomina Θεοδώρου et Θεοδωρίδα confusa sunt in Ep. XI. Argumentum his verbis indicat *Brunckius:* Postquam Calliteles ex ephebis excessit et palaestram frequentare desiit, gymnasticam supellectilem Mercurio dedicavit ob peractam ordinate et modeste ἐφηβοσύνην, *juventutem.* — V. 1. 2. *Suidas* laudat in πέταλον T. III. p. 102. et in πιληθέντα p. 115. Utroque loco πέταλον exhibet, (quae Vat. quoque Codicis scriptura est) idque interpretatur πίλημα ἐξ ἐρίου πιληθέν; quae non tam interpretatio quam conjectura vocanda est. πέτασον *Salmasius* inter describendum emendasse videtur; idque ex apogr. Lips. edidit *Reiskius* Anth. nr. 500. p. 44. Eadem est lectionis varietas in *loco Dioscoridis*, prolato a *Bod. a Stapel* ad Theophr. p. 441. ὁ πέτασος epheborum gestamen. Vide notata ad *Meleagri* Ep. IX. p. 24. sq. — Ceterum Cod. Vat. versu praeced. πιγηθέντα habet, quod mutatum in πηγηθέντα. Idem εὐξάνθου. Lana bene carminata εὔξαντος. εἴρια ξαίνειν est ap. *Homer.* Od. χ. 423. Cf. *Eustath.* Il. α. p. 62. 16. Notandum, veteres pileos ex lana confecisse. πῖλος ipse nomen ducebat ἀπὸ τοῦ ἐρίου πεπιλημένου, ut bene monuit *Schol. Homeri* Il. κ. 265. et *Etymol. Mag.* πῖλος. τὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένον. Exquisita de hoc vocabulo dedit *Graev.* in Lect. Hesiod. XII. p. 60. sq. — V. 3. *Suid.* in περόνη T. III. p. 100. Fibula chlamydem, quod

item epheborum gestamen, ut docuimus ad *Meleagr.* Ep. IX. in humeris tenebat. Egregie huc facit locus *Luciani* in Amor. Tom. V. p. 306. ed. Bip. ubi mulierum fuco simplices puerorum munditias opponit: ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, τὴν ἱερὰν χλαμύδα (sic lege cum vett. editt. Chlamys vocatur ἱερὰ propter puerorum sanctitatem. *Graevius* et *Solanus* h. l. corruperunt.) ταῖς ἐπωμίοις περόναις συῤῥάψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται. — Poëta noster fibulam vocat δίβολον, quia binis dentibus utramque chlamydis laciniam mordet. — Vat. Cod. στεγγίδα habet, et *Suidas* quoque corrupte: περόνη. πόρπη. (falsa interpretatio. Vide *Polluc.* VII. 54. et *Spanhem.* ad Callim. H. in Apoll. p. 96. sq.) καὶ δίβολον περόνην καὶ στεγίδα, τανυσθὲν τόξον. — Strigilis sive στλεγγίδος usus in gymnasiis, quippe qua, antequam ingrederentur balneum, sordes in palaestra collectas destringebant. Ferreae plerumque, apud Spartanos autem e calamis factae, ut discimus ex *Plutarch.* T. II. p. 239. B. apud Agrigentinos aureae, secundum *Aelian.* H. V. XII. 29. Confer *Raderum* ad *Martial.* XIV. 51. p. 922. Sordes derasas γλοιὸν vocabant. *Hesych.* στλεγγίς. ξύστρα. στλέγγισμα. ὁ ἀπὸ τῶν ἀποξυσμάτων γλοιός. Hinc ap. nostrum γλοιοπότις χλαμύς. Inter instrumenta, servis, qui pueros comitantur, portanda, strigilem et sphaeram recenset *Aristophan.* in Γήρᾳ ap. *Suid.* T. III. p. 377. Εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ, σφαῖραν καὶ στλεγγίδ᾽ ἔχοντα. — Quod deinde commemoratur τόξον τανυσθὲν, non est *arcus intendi natus*, ut *Reiskius* vertit, sed arcus cum nervo. τανύειν est nervum arcui aptare. — τριβάκην. chlamydem attritam et sordidam. Utrumque cave ne in dei, cui haec chlamys dicatur, contumeliam accipias. Gaudere deum volebat puer, vestimentum ei appendens, cui tam multa exercitationum palaestricarum vestigia inhaerebant. — V. 5. σχίζας *Reiskius* interpretatur de rudibus, quibus batue-

bant, qui artes palaestricas excolerent. Proprie tamen rudis, qua gladiatores, (ad hos enim hoc exercitii genus pertinebat) in illa pugnarum quasi meditatione utebantur, ῥάβδος est. et ξίφος ξύλινον. ut ap. *Dion. Cass.* T. II. p. 1219. 55. ubi vide *Reimarum*. *Böttigerus* in literis ad me datis σχίζας de *sagittis* interpretabatur, quo sensu hoc vocabulum passim occurrit in versione τῶν ό. Vide *Bielii* Lexicon ad Sept. Intpp. v. — V. 5. *Suidas* in σφαῖρα T. III. p. 415, ubi epitheton ἀείβολον interpretatur τὴν ἀεὶ βαλλομένην. Non satis commodum hoc verbum videbatur *Reiskio*, qui in versione expressit conjecturam ἐκήβολον, quod multo minus aptum. — V. 6. δῶρα φιλευτάκτου δῶρον ἐφημοσύνας. Cod. Vat. Pro δῶρον *Reiskius* emendavit δαῖμον, quod admisit *Toupius* ad Suid. P. III. p. 461. ubi praeterea φιλευτεύκτου corrigit. Secundum eum φιλεύτευκτος ἐφημοσύνη est *jaculatio*, *quae a scopo aberrare non solet*. ἡμοσύνη. βλῆσις. ἀκόντισις. *Hesych.* Merito *Brunckius* in Lect. p. 132. praetulit lectionem apographi sui φιλευτάκτου ἐφηβοσύνας, *juventutis modeste peractae*, quam tamen perperam pro ipsa Cod. scriptura habebat. Quanquam ἐφημοσύνη et ἐφηβοσύνη nonnisi pusillo apice distant.

IV. Cod. Vat. p. 168. In Planud. p. 342. St. 481. W. sine auctoris nomine prostat. Gorgus Dianam precatur, ut agrum suum a furibus defendat, votis additis. Est igitur ad Ἄρτεμιν σώτειραν, ut *Diotimi* Ep. II. Φωσφόρος, ὦ σώτειρ', ἐπὶ Παλλάδος ἵσταθι κλήρῳ, Ἄρτεμι, καὶ χαρίεν φῶς ἐὸν ἀνδρὶ δίδου. — V. 2. laudat *Suid.* in κλώψ T. II. p. 332. — V. 3. in ἐπιῤῥέξει T. I. p. 826. et iterum in νομαία T. II. p. 629. — Pro σάου duae Ald. et Ascens. σάω — quod *Stephanus* praetulit. σάου est in Ed. pr. Vat. Cod. et Suid. Utramque formam poëtae adhibent, et σάω non apud Doricos tantum, sed etiam ap. *Homerum* occurrit Il. π. 363. — [¶. 42.] V. 3. ἐπὶ

ῥέξει. Vat. Cod. νομεύης. Id. *Theocrit.* Ep. IV. κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν.

V. Cod. Vat. p. 168. Plan. p. 439. St. 573. W. Puer Apollini sacra facit, comam ponens. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. κρώβυλος T. II. p. 380. ἄλικες κόμαι ductum ex *Callimachi* H. in Del. 296.

Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐήχης ὑμέναιος
Ἤθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην
Παρθενικαῖς, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων
Ἄρσενες ἠϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.

ut *Stephanus* hunc locum feliciter constituit, judice *Ruhnkenio* Epist. crit. II. p. 163. ubi et nostrum Epigr. comparat et *Nonn.* Dion. p. 356. — Ephebos comam et barbam Apollini aliisque numinibus totondisse, allatis exemplis docuit *Brodaeus*; et jam satis nota res. — ὁ κρώβυλος. Mirum in modum Intrpp. fluctuant, utrum ὁ κρώβυλος hoc loco nomen sit proprium, an cincinnum significet. Hoc Scholia sequuntur et *Brodaeus* primo quidem versu, nam v. 5. Κρώβυλον de pueri nomine interpretatur. Illum olim *Brunckio* probabile visum, qui in Analectorum contextu Κρώβυλος, initiali majore, et versu seq. κῶρον exhibendum curavit; cujus facti cum eum postea poenituisset, Κῶμος ex Codd. et *Suida* revocavit, idque pro pueri nomine habuit. *Suidas* tamen parum aut nihil opis affert, cujus verba et corrupta et confusa sunt: Κρώβυλος, ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων. καὶ ὁ πλόκαμος, ὃν διέβαλον (fort. ὃν περόνῃ διέβαλον) οἱ τὸν χρυσοῦν τέττιγα φοροῦντες. ἀνάδημα. ὁ ἐκ τῶν τριχῶν πεπλεγμένος κόσμος. ἐν ἐπιγράμματι· Ἄλικες .... Κρωβύλος κόριον. Vera hujus carminis interpretatio pendet a sensu postremi distichi, ubi *Br.* κρωβύλου corrigit vertitque: *Apollo, hunc puerum, qui pervenit ad finem crobyli,* i. e. *ejusmodi crinium plegmatis, quod tibi jam dedicat, ad virilem aetatem velis pervenire.* Quae quam dura quamque inepta sint, nemo,

qui hunc locum rite perpenderit, non intelliget. Nihil expeditius, nihil disertius verbis: *θείης τὸν Κρώβυλον ἐς τέλος ἄνδρα*, *Crobylum ad virilem aetatem perducas*; contra Brunckiana et emendatione et interpretatione nihil contortius. Hinc mihi apparere videtur, *Κρώβυλον* etiam vers. 1. pro nomine proprio habendum esse. Nec profecto tam infrequens tamque raro obvium. Erat Crobylus, pulcritudine conspicuus, Corinthi, Alexandro M. regnante. Vide *Plutarch.* T. IV. p. 32. ed. Bry. Hegesippus quidam cognomine Crobylus ap. eund. T. II. p. 187. E. ed. Frcf. Crobylus *ὀψοποιὸς* occurrit ap. *Clement. Alex.* Strom. VII. p. 530. ed. Wirceb. Alius ap. *Aeschinem* Or. c. Timarch. p. 86. Vide Schol. p. 733. Reisk. ed. — Jam vero quid fiet vocabulo *κῶμος* versu secundo; quod *Kusterus* ad Suid. l. c. de juvenili lascivia interpretatur; male. Inveteratum est mendum, quippe quod jam *Suidas* reperit, qui tamen, quod saepe jam monuimus, in plerisque cum Vat. Cod. conspirat. Recte *Jos. Scaliger* emendavit *κῶρος ὁ τιτρωίτης*. — Pro *πέξατο* Cod. Vat. *παίξατο* habet, in marg. *γρ. πλέξατο*. Hoc etiam ap. *Suidam* reperitur. Verum videtur *ἀποπέξατο*, quod cum proprium sit de tonsura ovium, non sine suavitate quadam ad comae tonsuram translatum est. — V. 3. *αἰχμητάν*. Vat. Cod. Plan. et *Suid.* qui hoc distichon protulit in *τυροφόρον* T. III. p. 519. Ap. eundem v. *πλακόεις* T. III. p. 122. quaedam verba ex utroque versu leguntur. — *ἐπέθυσεν* omnes vett. edd. In Stephan. *ἀπέθυσεν*. Gallum gallinaceum Apollini pro deliciis suis voverat *Tull. Laurea* Ep. I. Cf. *Statyll. Flacc.* Ep. II. Soli enim sive Apollini sacer erat; quare Idomeneus, genus a Sole deducens, gallum gallinaceum in scuto gerebat. *Pausan.* L. V. p. 444. — *πλακόεντα τυροφόρον*. In ed. pr. *τυροφάγον*. Est placenta caseo inspersa. *Theocrit.* Eid. I. 58. *τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος*. *Hesych.* *τυρόεντα. πλακοῦντα.* — V. 5. *εἰς τέλος*. i. e. *τέλειον*

ἄνδρα. Illustravit hanc locutionem *Gilb. Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 50.

VI. Cod. Vat. p. 168. Planud. p. 440. St. 573. W. *Brunckius* lacunae indices asteriscos initio carminis posuit. Quum enim verbum θῆκε non habeat, quo regatur, aliquid intercidisse probabile est. Charisthenis coma deabus Amarynthiis dedicatur. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in κουρόσυνον T. II. p. 358. ubi Χαρισθένευ legit. — σὺν τέττιγι. Veteres Athenienses cicadam auream in crinibus gestasse, satis constat ex *Thucyd.* L. I. 6. p. 18. ubi vide *Hudson.* et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. IV. 22. — V. 2. Ἀμαρυνθιάσι. *Pausan.* L. I. 31. p. 78. ἔστιν Ἀμάρυνθος ἐν Εὐβοίᾳ. καὶ γὰρ οἱ ταύτῃ τιμῶσιν Ἀμαρυσίαν Ἄρτεμιν. ἑορτὴν δὲ καὶ Ἀθηναῖοι τῆς Ἀμαρυσίας ἄγουσιν, οὐδέν τι Εὐβοέων ἀφανέστερον. Templum Ἀρτέμιδος Ἀμαρυνθίας commemorat *Strabo* L. X. p. 687. C. et festum Ἀμαρύνθια *Schol. Pindari* Ol. XIII. 159. Hinc colligo, κούρας Ἀμαρυνθιάδες Nymphas esse Dianae Amarynthiae. — V. 3. 4. *Suidas* in πωλικῆς T. III. p. 164. primis hexametri versibus omissis. χερνιφθέντα si sincerum est, ad τέττιγα et τρίχα referri debet. *Brodaeus* χερνιφθέντι legit. Is, qui illa dona ponebat, simul taurum immolabat diis. χερνίπτεσθαι igitur sensu latiore accipiendum pro *dedicare*, respectu tamen habito ad hostiam simul immolandam. — ἶσον ἀστέρι. *Homer.* Il. ε. 5. ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα Λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὠκεανοῖο. Astyanax ἀλίγκιος ἀστέρι καλῷ. Il. ζ. 401. Pallas ap. *Virgil.* Aen. L. VIII. 589. *Qualis, ubi Oceani perfusus Lucifer unda — Extulit os sacrum coelo.* Similiter *Martialis* Polytimum post crines detonsos splendentem laudat L. XII. 86. *Talis eras, modo tonse Pelops, positisque nitebas Crinibus, ut totum sponsa videret ebur.* — V. 4. ἄποσ. πωλικὸν χνοῦν. decussa puerili lanugine. πῶλοι et pueri et puellae ap. poëtas. *Hesych.* πῶλος. — καὶ τοὺς νέους καὶ τὰς νέας καὶ παρθένους. Sed sic non video, quam vim habeat com-

paratio ὡς ἵππος. Putabam aliquando, haec verba ex glossa voci πωλικὸν forte adscripta in textum irrepsisse. Sed sic nodus inciditur potius, quam solvitur. Verba etiam sic jungere licet: πάϊς λάμπει ὡς ἵππος ἀποσεισάμενος χνοῦν. At quid χνοῦς equi? An spuma circa os collecta? ut ἁλὸς χνοῦς de maris spuma ap. *Homer.* Od. Ζ. 226. De coma enim circa humeros equi volitante χνοῦς vix accipi potest. *Boettigerus* a me consultus χνοῦν πωλικὸν de sordibus accipiendum censebat, quae aqua abluuntur. *Theodoridam* fortasse respexisse *Homerum* Il. ε. 508. sqq.

VII. Planud. p. 316. St. 456. W. Describitur Niobes luctus de liberis ab Apolline et Diana interemtis. Conf. not. ad *Meleagr.* Ep. CXVII. p. 127. sq. — V. 3. Vulgo ἔτρωσε. Hoc recte emendavit *Br.* Idem vidit Vir doctus in Schedis Bibl. Bodl. — δυωδεκάπαιδα. Alii non duodecim, sed quatuordecim liberos numerant. Totidem, ut noster, numerat *Pherecydes* ap. *Schol. Eurip.* in Phoen. 162. Vide cl. *Sturz* in Fragm. Pherec. p. 141. *Libanius* Tom. I. p. 234. R. Νιόβη θρηνήσασα κόρας ἐξ τετοξευμένας. — V. 5. μεμιγμένον. Pars corporis jam in lapidem abierat; altera adhuc naturalem servabat colorem. Hinc *Meleager* l. c. μάτηρ σαρκοπαγὴς οἷα πέπηγε λίθος. — V. 7. Has voces edere videtur Sipylus: Gravis mortalium linguae morbus inest. Hoc ductum ex *Eurip.* Orest. v. 10. de Tantalo: ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον. — Mox vulgo ἃ ἀχάλινος legitur. Lingua, quae sibi temperare nequit, ἀχάλινος. *Eurip.* Bacch. 385. ἀχαλίνων στομάτων Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας Τὸ τέλος δυστυχία. Hinc *Theodoridam* sententiam derivasse, nemo dubitabit. Cf. Epigr. ἀδέσπ. CCLV. *Joann. Laurent.* 2. p. 2. χαλινῶσαι τὴν ψυχὴν θεσπίζει τὰ λόγια· Χρὴ δὲ χαλινῶσαι ψυχὴν βροτὸν ὄντα νοητόν.

¶. 43.] *VIII.* Cod. Vat. p. 611. Ἐπὶ τῷ ἀρτίῳ τριμέτρῳ δίμετρον ἀπὸ τοῦ ὑπορχηματικοῦ μέτρου. Primus hoc

carmen edidit *Koenius* ad Gregor. de D. p. 119. post eum *Toup.* in Addend. ad Theocr. p. 395. Scriptum in Mnasalcam, poëtam elegiacum, qui inflatus tumidusque vocatur. Ad v. 1. respexit *Strabo*, quod *Brunckius* monuit, L. IX. p. 632. A. Ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Σικυωνίᾳ δῆμος Πλαταιαὶ, ὅθεν περ ἦν Μνασάλκης ὁ ποιητής· Μνασάλκειος τὸ μνῆμα τοῦ Πλαταιάδα. unde metri causa restituendum τῶ Πλαταιάδα sive Πλαταιάδα.— V. 2. Cod. Vat. τῶ ᾿λεγηοποιῶ.— V. 3. πλάθας Cod. Vat. Quaedam apogr. πλάτας. Hoc pro genuino habet *Toupius*, et *Simonidis tabellam* interpretatur, laudans *Aristoph.* in Thesm. 777. οἶδ᾽ ἐγὼ καὶ δὴ πόρον Ἐκ τοῦ Παλαμήδους· ὡς ἐκεῖνος τὰς πλάτας Ῥίψω γράφων. Idem poëtam captasse jocum censet ex alliteratione: *Plataeensis* Mnasalcas fuit, et idem ἀποσπάραγμα πλάτας. At si hoc modo jocari voluit poëta, nihil ejus joco frigidius. *Jo. Pierson*, cujus conjecturas ex schedis laudat *Koenius*, σπάθας legebat; interpretatione non addita. Vox σπάθη cum alias significationes habet, tum etiam de *palmae ramo* usurpatur ap. *Herodot.* VII. 65. p. 541. *Polluc.* I. 138. p. 94. ubi simili errore φοίνικος πάθει. Nihil, ut mihi quidem videtur, hac lectione aptius. Mnasalcae poësis nonnisi ramulus de Simonidis procera palma decerptus; quo imitator Simonidis fuisse significatur. Jam vides, satis commode dici σπάθης ἀποσπάραγμα, cum nihil sit durius quam ἀποσπάραγμα πλάτας. Eadem ratione in *Meleagri* Prooemio Simonides οἰνάνθης κλῆμα vocatur, et de Arato: οὐρανομάκευς φοίνικος κείρας πρωτογόνους ἕλικας. — Pro ἧς in nonnullis apogr. ἧς legitur. Errorem correxit *Koenius*. — V. 4. καίνα τε καὶ γὰν καιπιλαχυθιστρια. Cod. Vat. Pro γὰν apogr. nonnulla γὰρ praebent. Pessime corruptum locum *Jo. Pierson* in hunc modum tentabat: κενά τε κᾀργὰ κᾀπιλ. *Brunckii* lectio ex *Toupii* correctione profluxit, qui haec notavit: „Κενὴ καὶ ἐπιληκυθίστρια finitima verba et ejusdem tumoris, bombi et inanitatis sunt. Nam λήκυθος res comica

„et ridiculum est. De qua viri docti ad *Aristophanis* Ranas.
„*Ampullam* vocat *Horatius*. (A. P. 97. cf. I. Epist. III. 14.)
„Hinc ληκυθίζειν et Musa ληκύθειος ap. *Hephaestionem*, de
„qua *Bentl.* ad Callim. (Fragm. CCCXIX.) et κομπολακύθης
„ap. *Aristoph.* in Acharn. 589. ubi Schol.: ἀπὸ τοῦ λα-
„κεῖν ἐν παραγωγῇ γέγονε τὸ ληκύθιον. ληκυθίζειν γὰρ τὸ
„μεῖζον βοᾷν καὶ ψοφεῖν. ἦχον γὰρ ἀποτελεῖ καὶ ὁ λήκυθος, ἐπεὶ
„καὶ αὕτη πεφύσηται. πάντα γὰρ τὰ πεφυσημένα κόμπον ποιεῖ.
„Cf. etiam Etym. M. in Κομπολακύθης." Haec *Toupius*. Vocem ληκυθιστὴς agnoscit *Hesych.* qui κοιλόφωνος interpretatur. — In *Toupii* lectione displicet γὰρ, quod hic locum non habet, nec in codice est. Nihil igitur vetat, quominus in hoc versiculo experiaris ingenium. Codicis scripturam ΚΑΙΝΑ ΤΕ ΚΑΙΓΑΝ rimantibus non inepta videbitur conjectura nostra:

κενά τε ΚΛΑΓΓΑΝ κἀπιλακυθίστρια.

inanem strepitum et clamorem edens. κλαγγὴ de inconditis avium majorum, porcorum canumque vocibus usurpatur. γεράνων κλαγγὴ est ap. *Homer.* Il. γ. 3. Odyss. ξ. 412. κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὦρτο συῶν αὐλιζομενάων. κλαγγὰ κυνῶν est ap *Leonid Tarent.* Ep. VI. Mnasalcae igitur Musa κενὰ κατὰ κλαγγὰν vocatur, quae alta voce verba fundit inania. — V. 6. διθυραμβοχανα exhibet Cod. Vat. quod intactum reliquit *Koen.* et *Pierson.* διθυραμβοχῶνα *Toupii* inventum est. χώνη est *infundibulum.* Vide *Foes.* Oecon. Hipp. p. 413. Dicitur igitur Mnasalcas dithyrambos tanquam ex infundibulo (quod angustum collum habet) ebullivisse. — V. 7. ζόειν Cod. ζόῃ emendavit *Pierson,* qui etiam ultimum versum tentat τύμπανόν γ' ἂ φαίνῃ. perperam, judice *Toupio.* Dici enim τύμπανον φυσᾶν, ut ἀσκὸν φυσᾶν, λήκυθον φ. et similia, quod hominis magnum quid et inane spirantis. Disertius sic explicaveris: τύμπανον φυσᾶν is dicitur, qui tantum spiritum fundit, ut tibi tympanum exaudire videaris. Eadem analogia Graecis eum, cujus obtutus Martis Gorgonisve speciem re-

fert, Ἄρη, Γοργόνα βλέπειν dicunt. τύμπανον autem bene de κεινοφώνῳ. *Quintil.* Inſt. Or. V. 12. 21. *nos, qui oratorem ſtudemus effingere, non arma, ſed tympana eloquentiae demus?* Cf. *Creſoll.* Theatr. Rhet. III. 27. Theſ. Gron. X. p. 172. De muliere eloquentiam et eruditionem oſtentante *Juven.* Sat. VI. 440. *Verborum tanta cadit vis: Tot pariter pelves, tot tintinnabula dicas Pulſari, jam nemo tubas, nemo aera fatiget: Una laboranti poterit ſuccurrere lunae.* Ad rhetores tumidos *Virgilius* in Anth. Lat. T. I. p. 426. CCXLIII. 5. *Ite hinc inanis cymbalum juventutis.* Nota paroemia ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων, a *Menandro*, ut videtur, primo uſurpata, τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον. Vide *Schottum* ad Zenob. VI. 5. p. 153.

IX. Cod. Vat. p. 267. Εἰς Εὐφορίωνος τάφον τοῦ μυστοῦ τῶν Ἑλληνικῶν μυθολογημάτων ἢ τελεσιουργημάτων. Primus edidit *Holſten.* ad Steph. Byz. p. 248. *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 582. *Reiske* in Anth. nr. 608. p. 90. In Euphorionem poëtam Chalcidenſem hoc carmen compoſitum eſſe, cenſebat *Reiskius.* Vide de eo *Toup.* in Ep. crit. p. 132. ſq. et inprimis *Heynium* ad Virgil. Tom. II. p. 298. — V. 1. ποιήσει. Vat. Cod. Haec verba vix aliter quam de eximia facultate poëtica, qua Euphorion excelluerit, accipi poſſunt. — Πειραϊκοῖς σκέλεσι. In apogr. Lipſ. vitioſe Πειραϊκοὺς legitur. Pro σκέλεσι *Majus* σκελέτοις conjecit; quem errorem humane excuſat *Reiskius.* *Diodor. Sic.* T. I. p. 629. 5. ὥστε τὰ μακρὰ σκέλη καὶ τὰ τείχη τοῦ Πειραιῶς περιελεῖν. ubi *Weſſelingius* hoc diſtichon excitavit. — Difficultatem movet hoc, quod Euphorion Chalcidenſis a *Suida* in Syriae urbe ſepultus eſſe narratur. In noſtro igitur Epigrammate de cenotaphio, intra Piraeei crura exſtructo, agi cenſebat *Schneiderus* in Anal. crit. p. 7. *Reiskius* Euphorionis oſſa fortaſſe ex Syria Athenas tranſlata eſſe ſuſpicatur. Euphorion enim τῇ θέσει Athenienſis fuit. — V. 3. καλὰ σοί. Cod. Vat. et Holſt. Myſtae Euphorioni malum punicum,

five aliud malum, five myrti ramum dari jubet. τῆς ῥοιῆς usum fuisse in mysteriis, apparet cum ex celeberrima illa de granis mali punici, a Proserpina comesis, fabula, tum ex *Achill. Tat.* L. III. p. 65. ubi cum Jovem Casium ῥοιὴν manu tenere dixisset, addit: τῆς δὲ ῥοιᾶς ὁ λόγος μυστικός. *Pausan.* L. II. 17. p. 148. descripta Junone Polycleti, quae ipsa quoque malum punicum manu tenebat, τὰ μὲν οὖν, ait, ἐς τὴν ῥοιὰν (ἀποῤῥητότερος γάρ ἐστιν ὁ λόγος) ἀφείσθω μοι. — Myrtis vero initiati coronabantur. Ap. *Aristoph.* in Ran. 329. chorus Iacchum celebrat ἀμφὶ κρατὶ βρύοντα στέφανον μύρτων gerentem. *Schol.*: μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι. — ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ τοὺς Θεσμοθέτας φησὶ διὰ τῆς μυρσίνης στέφεσθαι· ὅτι οἰκεῖος ἔχει πρὸς τὸ φυτὸν ἡ θεός, καὶ ὅτι τοῖς χθονίοις ἀνιέρωτο. *Schol.* in *Sophocl.* Oedip. Colon. 713. ὁ δὲ Ἴστρος τῆς Δήμητρος εἶναι στέμμα τὴν μυῤῥίνην καὶ τὴν σμίλακα. — At *Reiskius* negat, μύστην hoc loco vulgari sua significatione accipiendum esse; *Musarum* enim *sacerdotem* significari. Hoc si dicere voluit *Theodoridas*, miror, eum sententiam non paulo disertius explicuisse, addito Μουσῶν similive verbo. Equidem non dubito, quin in muneribus, quae Euphorioni offerri jubet, ad mysteria proprie dicta respexerit. Jam vero mala et myrtus in aliis quoque mysteriis, Veneris nimirum, usum habent, quod nemo ignorat. (Vide ad *Platon.* Ep. IV. p. 340. De myrto *Kuhn.* ad *Pausan.* VI. 24. p. 514.) Hinc καὶ γὰρ ζωὸς ἐὼν ἐφίλει. *nam, dum viveret, indulgebat amori.* Euphorionem ab Alexandri, Euboeae regis, conjuge amatum fuisse, narrat *Suidas* in Εὐφορίων T. I. p. 915.

X. Cod. Vat. p. 323. ἔστι δυςνόητον διὰ τὰ σφάλματα. Edidit *Pierson.* ad Moer. p. 409. *Jensius* nr. 41. *Reisk.* nr. 691. p. 131. Sensum optime expedivit *Toup.* ad Suid. P. III. p. 452. Scriptum est carmen in Cinesiam, foeneratorem; qui cum membris integris obiisset, justus voca-

vocatur debitor, quippe qui morti omnia rite persolverit. — V. 1. ἄχευς τ' ἀσκίπων. Cod. Vat. unde *Pierson* fecit: ἄχευ ἔτ' ἀ. in quod etiam *Reiskius* incidit. Nostrum est ex emendatione *Toupii*. Idem in fine versus λάτρις acute correxit, cum in membranis esset ἄγρις. Quaedam apogr. ἄγρις. Trapezita dicitur famulus Mercurii, rei pecuniariae praesidis. — V. 2. ἐκτίσων. Opportune comparavit *Pierson Aeschinem* Socraticum in Axioch. p. 1305. D. εἶτα λαθὼν ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας, εἰς ὃ πᾶν συῤῥεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπίχηρον καὶ δυσαλθές· κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν. Ex vetere philosopho procul dubio derivatus similis *Plutarchi* locus T. II. p. 106. F. διὸ καὶ μοιρίδιον χρέος εἶναι λέγεται τὸ ζῆν, ὡς ἀποδοθησόμενον, ὃ ἐδανείσαντο ἡμῶν οἱ προπάτορες· ὃ δὴ καὶ εὐκόλως καταβλητέον καὶ ἀστενάκτως, ὅταν ὁ δανείσας ἀπαιτῇ. Cum quibus comparanda sunt, quae in eundem sensum dicuntur p. 116. B. Anthol. Lat. T. II. p. 26. *Reddere depositum lex est: ideoque petenti Corpus humo, manes restituoque polo.* — V. 3. γηραι ἔτ' Vat. Cod. (non, ut *Br.* ait, γήραϊ τ') et sic *Jensius*. *Reiskius* γήρᾳ ἔτ' recte emendavit, idque ipsi *Brunckio*, cum Lectiones scriberet, verisimilius videbatur commento *Toupii* γυῖα ἔτ'. Senectutis mentio obliteranda non erat. πάντα ἄρτια, corpore integro, nulla ejus parte senectutis onere debilitata ad inferos descenderat. *Philostrat.* Vit. Soph. L. I. p. 494. λέγεται δὲ ὁ Γοργίας μὴ καταλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ γήρως, ἀλλ' ἄρτιος καταβιῶναι, καὶ τὰς αἰσθήσεις ἡβῶν. Id. p. 515. διετέλεσε γὰρ καὶ ἐς γῆρας βαθὺ ἀκέραιος καὶ ἄρτιος. Hieronymum narrat *Lucian.* T. III. p. 224. 89. ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν ἐλλιπῆ. — V. 4. Ἀχέρων. Recte dedit *Reisk.* et *Pierson*; cum in cod. sit ἄχεων. παντοβίης Ἀχέρων exhibuit quoque *Albert.* ad *Hesych.* in καταρέκτης T. II. p. 183.

XI. Cod. Vat. p. 274. sq. Θεοδωρίδα. In Plan. p. 214. St. 311. W. edit. Flor. Aldina pr. et ed. filior. Aldi Θεοδώρου habent. Θεοδωρίδου tamen in Cod. invenit Aldus. Cf. ad Ep. III. — In Pylium, Agenoris filium, immatura morte exstinctum. ἄκριτε Μοῖρα, iniqua, nihil inter senes juvenesque discriminis statuens, ἀλόγιστε. Vid. *T. H.* ad Lucian. T. I. p. 179. et ad *Antip. Sidon.* Ep. XCIII. — πρώϊον ἔθρισας. *veluti cum flos succisus aratro Languescit moriens. Virgil.* Aen. IX. 435. *Euripid.* Hypsip. Fr. IV. ἀναγκαίως δ' ἔχει Βίον θερίζειν, ὥστε κάρπιμον στάχυν. Conf. *Eichstaedt* de Dram. Sat. p. 148. — Αἰολέων. Thebanus fortasse fuit. Cf. *Damaget.* Ep. X. 2. — Vulgo ἥβης legitur. — V. 3. βίου κύνας. quasi canes, qui vitam mordeant et lanient. *Brodaeus.* cujus interpretationem improbat *Ruhnkenius* Epist. crit. I. p. 93. ubi corrigit: Κῆρας ἐπεσσεύσασ', 'Αΐδου κύνας — comparato inprimis *Apollonio Rh.* IV. 1665. θέλγε δὲ Κῆρας θυμοβόρους, 'Αΐδαο θοὰς κύνας, αἳ περὶ πᾶσαν 'Ηέρα δινεύουσαι ἐπὶ ζωοῖσιν ἄγονται. κύνας autem vocari ministros, qui deorum mandata exsequantur, post *Dan. Heinsium* ad Hesiod. p. 89. magna cum eruditionis copia demonstrat. Alia etiam exempla proferens *Schneiderus* Per. crit. p. 86. *Ruhnkenii* tamen emendationem impugnat. κῆρας varias esse mortis causas, quas fatum hominibus immittere dicatur. κῆρες βίου, ut ap. *Hipparch. Stobaei* in Flor. p. 574. 47. πολλαὶ κῆρες κατὰ πάντα τὸν βίον πεφύκαντι. et *Democrit.* p. 534. 4. *vitam* dicit πολλῇσι κηρσὶ συμπεφυρμένην καὶ ἀμηχανίῃσι. Conf. *Valckenar.* ad Hippol. p. 283. C. — Vulgo ἐπισσεύασα legitur.

¶. 44.] *XII.* Cod. Vat. p. 321. Θεοδωρίδα. In Buheriano apogr. *Dioscoridi* tributum invenit hoc distichon *Br.* Error describentis inde ortus, quod *Dioscoridis* Epigramma praecedit. Edidit *Alberti* ad *Hesych.* v. Δηρη T. I. p. 935. *Jensius* nr. 30. *Reiske* in Anth. nr. 681. p. 125. — Cod. δηρίφαγον vitiose. δηρίφατοι. ἐν πολέμῳ

τεφανωμένοι. *Hesych.* — κλαίει *Jens.* temere omisit. *Reiskius* κεῦθει dedit, Cod. lectionem non ignorans. Duriusculum enim putabat, lapidem plorare cadaver ipsi subjectum. Sed cippo haec verba tribui non plane necessarium esse videtur.

XIII. Cod. Vat. p. 290. Planud. p. 205. St. 299. W. In Dorotheum, Sosandri filium, qui pro Phthia propugnans perierat. — V. 1. τόλμα. Audacia et ad deos evehit et in Orcum detrudit mortales. *Euripid.* ap. Stob. Tit. XLIX. p. 355. οὐκ ἔνεστι στέφανος, οὐδ' εὐανδρία, εἰ μή τι καὶ τολμῶσι κινδύνου μέτα· Οἱ γὰρ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐανδρίαν. Lege εὐδοξίαν. ut est in alio ejusdem poëtae fragmento ex Archelao nr. VII. *Horat.* III. Od. II. 21. *Virtus recludens immeritis mori Coelum.* — V. 2. πυρῆς. Vat. Cod. — V. 4. »Σηκῶν μεσσόθι καὶ χιμάρας. Inepte »Opsopoeus, *in medio stabulorum et caprorum.* Dubium »non est, quin haec locorum sint nomina, circa quae »commissum proelium, in quo fortiter dimicavit Doro»theus. Sed ubinam terrarum haec loca? Plinius L. IV. »initio: *In Epiri ora castellum in Acroceraunis Chimae»ra.* Ab hoc castello longiori intervallo distat Sicum in »Dalmatia prope Salonam, ut ad Theodoridae Σηκοὺς »referri possit. In Vat. Cod. scriptum χιμέρας. Probabile »est, nomina esse ignobilium in Thessalia vicorum.« *Brunck.* *Casaubonus* in notis mstis tentavit μεσσόθι τᾶς Χιμάρας. unde non multum lucramur. ἠρίπεθη, interemtus est, ut ap. *Apollon. Rhod.* L. I. 617. οὐκ οἶον σὺν τῇσιν ἑοὺς ἔρραισαν ἀκοίτας.

XIV. Cod. Vat. p. 290. Plan. p. 235. St. 340. W. ubi vulgo Θεοδωρίτου. Recte hoc nomen scribitur in Edit. pr. In Phaenaretam, Larissaeam, primo quem ediderit partu exstinctam. — V. 1. εὐρύοπον. pro εὐρὺν simpliciter, respectu habito ad τὴν σορὸν, sub terra conditam. — V. 3. vitiose excusum in edit. Lips. πρωτοτόκον. Corr. πρωτοτόκον. — In fine Ed. Fl. et Ald. pr. τοκῆας.

XV. Cod. Vat. p. 324. integrum carmen servavit, cum in Plan. p. 253. St. 366. W. nonnisi prius distichon legatur. Ex Gruterianis Excerptis protulit *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 390. — In Timarchum naufragum. — V. 1. Κληΐδες sive κλεῖδες insulae prope Cyprum, quarum situm accurate descripsit *Strabo* L. XIV. p. 1000. C. Ad *Herodotum* L. V. 108. p. 432. 79 ἐκ τῆς Κιλικίης ἤισαν ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα πεζῇ· τῇσι δὲ νηυσὶ οἱ Φοίνικες περιέπλωον τὴν ἄκρην, αἳ καλέονται Κληΐδες τῆς Κύπρου — — *Wesselingius* nostri loci non immemor fuit. — ἐσχατιαὶ Σαλαμῖνος. pro periphrasi urbis, in extrema Cypri ora (ἐν ἐσχατιαῖς) positae, habenda sunt. — V. 3. κόνιν δὲ οὐ. Cod. Vat. Ap. *Burm.* δ' οὐσ' ἀμφὶ μ.. Praeferenda *Brunckii* lectio. Ne cineres quidem tuos parentes acceperunt sepeliendos.

XVI. Cod. Vat. p. 248. In Planud. p. 257. St. 371. W. *Antipatro* tribuitur. — ναυαγοῦ vulgo. In Ed. pr. ναυηγοῦ. — V. 2. ὠλλύμεθ' Plan. ὀλλόμεθ' Cod. Vat. — Quamvis hic naufragi vides tumulum, ne tamen idcirco a mari abstineas; alii enim nautarum servantur, alii pereunt. Ego quidem cum naufragium facerem, ceteris navibus nihil mali accidebat. Hoc expressit *Leonid. Alex.* Ep. XL.

XVII. Cod. Vat. p. 290. Planud. p. 262. St. 378. W. In Theodotum juvenem. — V. 1. Planud. κηδεμόνες μ. δ. εἰς σὲ θανόντα Κώκυσαν. quod ne graecum quidem. In Vat. Cod. legitur κηδεμόνων μ. δ. ἐπιθανόντων. Pars igitur lectionis *Brunckianae* ex conjectura fluxit satis probabili. *Diodorus* Ep. IX. Ἀσταχίην δὲ μέγ' ἤκαχες, ἥ σε μάλιστα Οἰκτρὰ τὸν ἡβητὴν κώκυσεν ἠΐθεον. — ¶. 45.] V. 3. δηνόλινε. vett. edd. omnes, praeter Ascens. quae δεινόλινε legit, quod Stephanus recepit. Vat. Cod. αἰλινόλινε. *Brunckius*, unde suam lectionem duxerit, non indicavit; sed sic *Jos. Scaligerum* in not. mstis emendasse video.

XVIII. Cod. Vat. p. 283. Plan. p. 215. St. 313. W. Θεοδωρίτου. De Heracliti philosophi sepulcro prope viam. — V. 2. δ' ἔνδον. Cod. Vat. quod fortasse verum, servato ἔχων, ut legitur in Planud. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 643. — V. 3. Expressa sunt haec ex *Leonid. Tar.* Ep. LXVII. μνῆμα δὲ καὶ τάφος αἰὲν ἀμαξεύοντος ὁδίτεω, Ἄξονι καὶ τροχιῇ λιτὰ παραξέεται. — In Cod. Vat. est ἔτρεψεν καλαῖς ἴσον. Desidero in hoc disticho particulam, quae illud priori disticho oppositum esse significet. Fortasse scribendum:

ἀλλ' αἰών μ' ἔτριψε κρόκαις ἴσον.

κρόκη idem quod κροκάλη, παραθαλάσσιος ψῆφος, ut est ap. *Hesychium.* — V. 4. τέταμαι pro κεῖμαι illustrat *Dorville* l. c. — εἰνοδίῃ vitiose ed. Flor. Ald. pr. et Asc. — V. 5. Quamvis cippo carens, tamen mortalibus nuntio, me divinum illum populi latratorem tenere, i. e. Heraclitum. Vide not. ad *Meleagr.* CXVIII. p. 130. Male *Brodaeus: Heraclitum, cynicum quendam philosophum;* cum de illustri illo Ephesio agatur.

POSIDIPPI EPIGRAMMATA.

T. 46.] *I.* Cod. Vat. p. 575. Edidit *Alberti* ad Hesych. v. ἰοδόκη T. II. p. 52. *Klotz* ad Tyrt. p. 62. *Warton* ad Theocrit. T. II. p. 90. *Brunckius* in omnibus conspirat cum *Schneidero* in Per. crit. p. 70. Amores, non sine ironia quadam, ut mihi quidem videtur, exhortatur, ut omnes ipsum spiculis configant suis. — V. 1. βάλλοις pro πολλοῖς. Cod. Vat. Apographa etiam depravatius εἰς ἅμα β. unde *Guieto* legendum videbatur: εἰς ἐμὲ βάλλειν. i. e. ἐγὼ σκοπὸς ὑμῖν κεῖμαι, ἔκκειμαι. *Warton* corr.: εἷς κατὰ πολλῶν. Nostrum, quod a *Salmasio* videtur profectum, reperitur in contextu apographi

Lipf. — *Lucian.* Amor. §. 1. Tom. V. p. 257. Bip. ἄχθομαί τε, νὴ τοὺς σοὺς Ἔρωτας, οἷς πλατὺς εὐρέθης (fic recte legit *Gesnerus* pro εὐρέθη) σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. Conf. *Antip. Sidon.* Ep. LXXV. 5. — V. 2. φείσητ'. *Wart.* — ἦν γάρ. *Albert.* — V. 3. ἐν ἀνθρώποισιν apogr. Lipf. Color eft, ut ap. *Virgil.* Aen. IV. 93. *Egregiam vero laudem et spolia ampla refertis, Tuque puerque tuus: magnum et memorabile numen, Una dolo Divum si femina victa duorum est.* ὀνομαστοὶ, illuftres ac celebres, illuftravit *Elsner* in Obff. facr. p. 90. — μεγάλ. ἰοδόκ. *Guietus* adfcripfit: ἐμοῦ τοῦ βελῶν πλήρους. Non aliter accepit *Schneiderus* l. c. Videtur poëta fe pharetram Amorum dicere, quia omnia fua tela in eum confumferant. Simile, fed minus ineptum acumen eft ap. *Ovid.* II. Amor. IX. 35. *Fige, puer: positis nudus tibi praebeor armis. Hic tibi sint vires, hic tua dextra facit. Huc, tanquam jussae, veniunt jam sponte sagittae; Vix illis prae me nota pharetra sua est.* Huc facit *Paul. Silent.* Ep. XX. μηκέτι τις πτήξειε πόθου βέλος· ἰοδόκην γὰρ Εἰς ἐμὲ λάβρος Ἔρως ἐξεκένωσεν ὅλην.

II. Vat. Cod. p. 587. Nemo, quod fciam, hoc carmen ante *Br.* edidit. — Poëta fe, dum fobrius fit, fatis contra Amorem, quamvis mortalem contra deum, valere ait. Pro εὔοπλον Vat. Cod. εὔοπλος legit; et προσσὲ junctim. — Defideramus in his verficulis juftam verborum antithefin. Opponuntur fibi θνητὸς ἐὼν et πρὸς σὲ, θεὸν fcil. Sed εὔοπλον in altero membro non habet, quod ipfi opponatur. Ex comparatione Epigrammatis *Rufini* XXIII. quod hinc expreffum, fufpiceris, lectum fuiffe:

Εἷς μοῦνον καὶ πρὸς σὲ μαχήσομαι.

Fortaffe tamen alterum antitheseos membrum in fequ. difticho quaerendum. Te armatum non timeo; nam dum non ebrius fum, Rationem mecum pugnantem habeo. — λογισμόν. Vide not. ad *Meleagri* Ep. LVI. p. 72.

III. Cod. Vat. p. 589. Edidit *Wolf* in Fragm. Sapph. p. 242. *Wesseling.* in *Diodor. Sic.* T. I. p. 393. *Valcken.* in Adon. p. 391. C. Callistium meretricula Venerem sibi propitiam precatur. — V. 1. *Spanhemius*, qui hoc distichon profert ad *Callim.* H. in Del. 21. p. 338. ἥ, ἥτε et ἐφοιχνεῖς habet. ἐποιχνεῖς, ut Homericum ἀμφιβέβηκας, *colendi* significationem habet. *Catull.* Carm. XXXVI. 12. *quae sanctum Idalium — colis, quaeque Amathunta quaeque Golgos.* *Virgilius* Epigr. VI. *o Paphon, o sedes quae colis Idalias.* — Μίλητον. Venus tutelare Mileti numen, ubi habebat templum ἐν καλάμοις. *Theocrit.* Eid. XXVIII. 4. πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαὰν, Ὄππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμῳ χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῷ. ubi fortasse metri caussa ἐπακτίω sive ὑπαὶ καλῷ legendum est. De Venere Milesia vide *Spanh.* ad Callim. in Dian. 225. p. 330. — V. 2. καὶ καλόν. Inserto articulo suaviores decurrent numeri:

καὶ τὸ καλὸν Συρίης ἱπποκρότου δάπεδον.

Venus inter Syros insigni honore colebatur. *Pausan.* I. 14. p. 36. *Lucian.* T. IX. p. 86. Bip. Templum Veneris, quod Ascalone fuit, omnium antiquissimum putabatur, secundum *Herodotum* L. I. 105. p. 53. Vide, quae de Venere Syria eleganter disputavit *Manso* in Differt. mythol. p. 5. sqq. et p. 156. sq. — V. 3. ὁ τὸν —. Sic corr. in Ed. Lips. pro ἢ τόν.

IV. Cod. Vat. p. 115. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. T. IX. p. 455. nr. 350. Lepidum carmen amatoris ad Philaenidem meretricem, quae, quemcunque amatorem amplexibus cum maxime fovebat, eum omnium maxime se amare profitebatur. — V. 1. πιθανῶς. Cod. quod *Reisk.* correxit. — δάκρυσι. membr. δακρύεσσι. apogr. Dresd. — V. 3. τοῦτον ὅσον *Reisk.* ex Cod. Sed recte *Brunckius* τοῦτό γ' ὅσον. Hoc loco particula γε necessario requiritur. — Vitiose apogr. Lips. παρ' ἐμοῦ κέκλυσαι. Vera lectio non latuit editorem Lipsiensem.

¶. 47.] *V.* Cod. Vat. p. 119. Exhibuit *Reisk.* in Misc. Lipf. IX. nr. 364. p. 472. Poëta, vino madens, per noctis tenebras Amore duce ad Pythiadem meretricem venit, eamque, ut se in domum recipiat, precatur. Hoc certe argumentum *Brunckius* sibi finxisse videtur. Sed res incerta, ut mox docebimus. — V. 3. ἐκκάλεσαι. Cod. Vat. quod *Reiskius* servavit, vertens: *sine te, per Jovem, huc evocari*; e lecto tuo scil. huc ad fores tuas. Hanc interpretationem vereor ut sermonis indoles ferat. *Brunckium* recte emendasse puto εἰσκάλεσον. — V. 3. „αἶξε δὲ σημεῖον. E Salmasii emendatione. In „cod. scriptum est εἶπε." *Br.* Sed haec lectio commodum sensum non habet. Varia frustra tentanti mihi visum est, fieri posse, ut Codicis lectio servetur: εἰπὲ δὲ σημεῖον. Carmen ab initio mutilum est. Poëta, quod acute intellexit *Reiskius*, servum suum ad meretricem praemittere videtur, verbis, quae ille nuntiet, mandatis. Hoc mandatum priore continetur disticho. Deinde haec addit: εἰπὲ δὲ σημεῖον, plane ut *Asclepiad.* Ep. XXVII. 11, 12. Ede signum, quo me agnoscat, hominem nimirum audacem et vini et amoris impotentissimum. Pro ἦλθον Cod. Vat. ἦλθεν habet. διὰ κλωπῶν. *Reisk.* *Tibull.* I. El. II. 25. *Venus — non sinit occurrat quisquam, qui corpora ferro Vulneret, aut rapta praemia veste petat.* *Propertius* media nocte ad puellam vocatus L. III. 14. 5. *Quid faciam? obductis committam mene tenebris? Ut timeam audaces in mea membra manus.* — Praeferenda tamen Cod. lectio διακλωπῶν, i. e. κλωπώμενος, *allant à tâtons*, ut *Br.* interpretatur. — Amore duce puella *pedibus praetentat iter, suspensa timore, Explorat coecas cui manus ante vias.* ap. *Tibull.* II. 1. 77. — V. 4. θρασεῖ ἡγεμόνι. *Ovidius* I. Amor. VI. 9.

At quondam noctem simulacraque vana timebam;
Mirabar, tenebris si quis iturus erat.

Risit, ut audirem, tenera cum matre Cupido,
Et leviter, fies tu quoque fortis, ait.
Nec mora, venit Amor, non umbras nocte volantes,
Non timeo strictas in mea fata manus.

VI. Cod. Vat. p. 119. Ποσειδίππου ἢ Ἀσκληπιάδου. *Posidippo* soli inscribitur in Plan. p. 473. St. 614. W. *Asclepiadis* tamen potius esse, facile crediderim propter illius Ep. XIV. ubi Νικὼ occurrit. — Cleander Nicus in mari natantis amore captus, votis ad Venerem factis assecutus est, ut puella potiretur. — V. 1. ἐν Παφίῃ Κ. vulgo. *Opsopoeum* tamen Παφίη legisse, ex ejus interpretatione apparet. Ceterum nihil hoc versu ineptius, quo Cleander nonnisi *unam Nicus genam* conspexisse dicitur. Scripturae depravationem praeclare ostendit Cod. Vat. qui παρ' ἠϊόνι legit, quod vel absque codice conjectura assecutus est Anonymus Bibl. Bodl. Sed hoc nondum ad emaculandos hos versus sufficit. Scribendum est, nisi me omnia fallunt:

Σὴν, Παφίη Κυθέρεια, παρ' ἠϊόν' εἶδε Κλέανδρος
Νικὼ ἐνὶ χαροποῖς κύμασι νηχομένην.

Hujus emendationis veritatem arguit Epigr. finis: οὐκ ἀτελεῖς γὰρ Εὐχαὶ, τὰς κείνης εὔξατ' ἐπ' ἠϊόνος. Recte autem dedimus Νικὼ νηχομένην, partim auctoritate Vat. membranarum nixi, in quibus perspicue scriptum νηχομένην.— V. 3. καιόμενος libris invitis scribendum esse censet *Br. Schneideri* sententiam amplexus. In fine ἀνὴρ Plan. ἄνθρακες de Veneris aestu iterum Ep. VIII. Fortasse etiam in Ep. ἀδεσπ. XXII. ubi legendum suspicor:

ἀνθρακιὴ διὰ παντός· ὅλαν κατέτηκ' Ἀρίβαζος
τὰν Κνίδον· ἁ πέτρα θρυπτομένα θέρεται.

Cod. ἄθρει μοι exhibet. Conf. *Asclepiad.* Ep. XIII. 4. — V. 5. ἐναυάγει. Hinc fortasse *Macedon.* III. τὸν ναυηγὸν ἐπ' ἠπείροιο φανέντα. Epigr. ἀδέσπ. LXVI. Κύπρι, κἀμὲ τὸν ἐν γῇ Ναυαγὸν, φιλίη, σῶσον ἀπολλύμενον. Non solum in re ama-

toria, sed in aliis quoque conditionibus naufragium dicuntur facere, quibus res male cedit. *Alciphron* L. I. 18. p. 69. Πέπαυσο εἰς ταῦτα δαπανώμενος, μή σε ἀντὶ τῆς θαλάττης ἡ γῆ ναυηγὸν ἀποφήνῃ, φιλῶσα τῶν χρημάτων. *Philo* Tom. I. p. 678. ἐξοκείλαντές τε καὶ ναυαγήσαντες ἢ περὶ γλῶτταν, ἄθυρον ἢ περὶ γαστέρα ἄπληστον. *Patrimonio naufragus* est ap. *Ciceron.* pro Sull. c. XIV. *Horat.* II. Serm. III. 18. *Postquam omnis res mea Janum Ad medium fracta est.* — V. 6. „εἴχοσαν. Hujus flexionis uni„cum e probato scriptore exemplum affert Maittaire „p. 225. En tertium e Scymno Chio 694. — τηνικαῦτ' „ἐκ τῆς Σάμου Ἐπιδεξάμενοί τινας συνοίκους εἴχοσαν." *Br.* Similes verborum formas collegit *Reisk.* ad Constant. Porphyr. Cerem. p. 48. — V. 7. οὐκ ἀτελεῖς εὐχαί. Vota, quae ille in maris litore concepit, exitu non caruerunt. Comparat *Toup.* in Cur. nov. p. 262. *Sophocl.* Philoct. 780. ἀλλ' οὖν δέδοικα, μὴ ἀτελὴς εὐχή, τέκνον. — κείνης. Veneris in litore: quoniam Venus in litoribus colitur. Vide not. ad *Anytes* Ep. V. p. 425.

VII. Hoc carmen in Vat. Cod. p. 116. ita ut in Planud. p. 451. St. 586. W. titulum gerit: Ποσειδίππου ἢ Ἀσκληπιάδου. Alterius tamen poëtae nomen in Ed. pr. non conspicitur. In Irenen, puellam eximie formosam. — V. 1. εἶδον. Amores, ex Veneris thalamo prodeuntes, Irenium viderunt, omnibus gratiis ornatissimam. Me in his nonnihil haerere fateor. Causae et temporis expressam significationem desidero. Quid est enim, quod Amores ex Veneris thalamo prodeant? An forte fortuna accidit, ut prodeuntes Irenium videant? An ejus videndae causa prodeunt? Nonne dicendum erat, quo tempore, quave opportunitate hoc factum esset? Vide igitur, an ἐρχομένην scribendum sit. Irenium, ut altera Pandora, in ipsis Veneris penetralibus omni venustate ornata et dotata, inde procedens Amorum in se convertit oculos, quorum adspectus et ipse ad augendum puel-

lae decus faciebat. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in λύγδινος T. II. p. 465. qui servavit lectionem βριθομένην χαρίτων, in vett. edd. in θαλάμων depravatam. Una Ascens. χαρί-των. unde *Stephanus* χαρίτων. — ἱερὸν θάλος. Vide ad *Meleagr.* Ep. LXXXVIII. p. 102. — λ[illegible]δου omnes edd. vett. Non solum ad splendorem cutis, sed etiam ad perfectam omnibusque numeris exactam puellae pulcri-tudinem significandam faciunt verba οἷα λύγδον γλυπτήν, Statuis formosi formosaeque comparari solent. *Euripid.* Hecuba v. 560. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 12. sq. Ad nostrum locum faciunt inprimis Horatiana, ex graeco fonte derivata: *Glycerae nitor Splendentis Pario marmore purius.* I. Carm. XIX. 6. Anthol. Lat. L. III. 171. *facie micat rubenti Et vibrat Parium nitens colorem.* — V. 5. πολλαῖς χερσὶν vulgata lectione πολλοὺς elegantior est. Sed cum hanc non Planud. solum, sed Vat. quoque Cod. et *Suidas* (qui hoc distichon excitat in ἀρπεδόνες T. I. p. 336.) tueatur, certae Critices leges eam in contextu servari jubent. — ἧκεν. *Suid.*

VIII. Cod. Vat. p. 119. Plan. p. 473. St. 615. W. Conqueritur poëta, quod Venus et Amores nunquam non gravissimis eum cruciatibus afficiant. — V. 1. τί μ' ἐγείρετε. quid me, cum vix ex incendio evaserim, ite-rum ad novos amoris cruciatus perpetiendos excitatis? Cf. *Horat.* IV. Carm. I. 1. sq. — Sic haec commode explicari possunt. Nondum tamen me poenitet conjectu-rae, quam similes loci confirmant:

τί μ' ἐρείδετε, πρὶν πόδας ἆραι
ἐκ πυρὸς, εἰς ἑτέρην Κύπριδος ἀνθρακιήν;

Propert. L. III. El. IV. 39. *Me quoque consimili impo-situm torquerier igni.* Epigr. ἀδέσπ. III. Οὔ μοι θῆλυς ἔρως ἐγκάρδιος, ἀλλ' ἐμὲ πυρσοὶ Ἄρσενες ἀσβέστῳ θῆκαν ἐπ' ἀν-θρακιῇ. quod geminum germanum est. ἐρείδειν *ponere, imponere* passim. *Theocrit.* Eid. VII. 104. ἄκλητον τήνοιο

φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις. *Euripid.* in Heracl. 603. λάβεσθε καί ἕδραν μ' ἐρείσατε. — Ceterum Vat. Cod. post δάκρυα inserit μὲν, et in fine versus αἴρη, cui superscr. γρ. ἄρει. — V. 4. „In Vat. Cod. ut et in Plan. ἄλγος ὁ μὴ κρίνων. „sed ex correctione. Aliud quid fuit antea. Apparent „voces ἄλγος et κρίνων, sed media deleta a correctore re„positum ὁ μή. Legendum ὁ μὴ κραίνων. Ordo est: καὶ „δέ μοι ἐξ Ἀφροδίτης πόθος, ὁ μὴ κραίνων ἄλγος κοινὸν τῷ „ἄγοντι. Epigramma est παιδικὸν, quod non intellexit „bonus Planudes.“ *Br.* At nec in Cephalae collectione leguntur ἐν τοῖς παιδικοῖς; nec facile *Brunckius* prudentibus de sententiae suae veritate persuadebit. Hic locus multos exercuit. Scholia Wechel.: καί μοι ἄλγος ἐστὶ λέγει, ἀντὶ τοῦ, καί μοι λύπην προξενεῖ ὁ ἐξ Ἀφροδίτης πόθος. ἤτοι Ἔρως ὁ μὴ κρίνων τὸ κοινόν. τὸ δὲ ἄγοντι, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ τῷ ἄγοντι, τουτέστι φέροντι κατὰ μετάληψιν. τὸ δὲ κοινὸν κρίνων διὰ τὸ μὴ ὑπὸ τῆς ἐρωμένης ἀντερᾶσθαι. Simili ratione Anonymus Bibl. Bodlej. hunc locum expedire conatus est: ἔστι δέ μοι ἄλγος ὁ πόθος ὁ μὴ κρίνων κοινὸν, τοῦτ' ἔστιν, ὁ μὴ ὢν κοινὸς, ἄγοντι, ἤγουν ἐμοὶ τῷ φέροντι, τὸν Ἔρωτα δηλαδή. Scaligeranus codex ap. *Huetium* p. 47. correctionem praebebat hanc: ὁ μὴ κιρνῶν κοινὸν ἄκοντι πόθος. Eandem reperio in notis mstis *Jos. Scaligeri.* Quem sensum singulis verbis subjecerit *Grotius*, non satis apparet ex ejus versione, quam *Burmannus* edidit ad Propert. p. 21.

Me Venus exercet semper, succedit Amori
Ilicet ex causa qualibet ortus Amor.

Schneiderus in notis mstis suspicabatur: κοινὸν ἀγῶνα πόθος. eo fere sensu, ni fallor, quem expressit *Propert.* L. I. 1. 31.

Vos remanete, quibus facili deus annuit ore,
Sitis et in tuto semper amore pares.
In me nostra Venus noctes exercet amaras,
Et nullo vacuus tempore defit Amor.

Wyttenbach. in Bibl. crit. II. 2. p. 6. ἄλγος· ὃ μὴ κραίνει καινὸς ἀλδεντι πόθος, interpretatione non addita. Nullus me Anthologiae locus minori cum fructu gravius exercuit. Ponam tamen ex variis conjecturis eam, quae mihi et contextui et poëtae ingenio maxime videtur consentanea:

ἀεὶ νέον ἐξ Ἀφροδίτης
ἄλγος ἐμοὶ, κνιδῶν κνισμὸν ἄγων τε πόθος.

Semper mibi novus aliquis a Venere dolor, et urticae morsibus afficiens desiderium nascitur. κνιδῶν κνισμὸν in re amatoria non ineptum judicabunt comparantes Ep. *Artemonis* II. p. 79. in puerum: ἄλλοτε μειδιόων, ὁτὲ δ' οὐ φίλος. ἄρα μελισσέων Ἐσμοῦ καὶ κνίδης καὶ πυρὸς ἡψάμεθα. *Urticam* pro irritamento libidinis posuit *Juvenal.* Sat. XI. 165. *Irritamentum Veneris languentis, et acres Divitis urticae.* Pro quavis cupidine id. Sat. II. 128. ubi vide Intpp. Cf. *Foes.* in Oecon. Hipp. Κνίδωσις p. 208.

¶. 48.] *IX.* Cod. Vat. p. 584. Neminem scio, qui hoc carmen ante *Br.* ediderit. „Vereor, ut integrum sit hoc „carmen. Post πεπονημένη in v. 3. reliqui distichi pars et „sequentis initium deesse videntur. Tum scribendum „ἄλλ' ἀθερίζει seu potius ἀθέριζε." *Br.* In Vat. Cod. junctim ἀλλαθερίζει. Huic lectioni si unius literae mutatione subveneris, non opus erit de carminis integritate dubitare. Scribendum puto:

ἆθλ' ἀθερίζει.

labores et aerumnas, τοὺς τοῦ Ἔρωτος πόνους, *contemnit.* Junguntur ἄλγεα et ἄεθλα in carmine T. III. p. 146. XVIII. — Jam reliqua videamus. ὁ Πόθος animam vinctam spinis imponit, ignem ei subjiciens. ὁ Μουσῶν τέττιξ anima est Musarum artibus probe instructa. Poëtae cicadis comparantur propter cantus suavitatem. Cf. Epigr. ἀδέσπ. CCCCLXVIII. Εἰ κόκκυξ τέττιγος ἐρεῖ λιγυρώτερος εἶναι, Ἴσα ποιεῖν καὶ ἐγὼ Παλλάδι δύναμαι. — κοιμίζειν θέλει.

f. e. ſpinis tanquam lecto imponit. Comparandus inprimis, qui paſſim poëtas epigrammatarios compilavit, *Euſtathius* de Hyſm. L. III. p. 84. καὶ νὴ τὸν Ἔρωτα τὴν στρωμνὴν ἀκάνθινον εἶχον καὶ ὡς ἐπὶ πυρᾶς ὀπτούμενος πυκνὰ ἐστρεφόμενος ἦν. Erat poenae genus ap. veteres, huic, quod *Poſidippus* deſcribit, haud abſimile, ſecundum *Platon.* in Polit. X. p. 519. D. τὸν δὲ Ἀρδιαῖον καὶ ἄλλους συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν καταβαλόντες καὶ ἐκδείραντες, εἷλκον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθων κνάμπτοντες. Vide *Ruhnken.* ad Tim. p. 160. — Ceterum in Vat. Cod. τῶν Μ. τέττιγγα habetur. — V. 3. βόβλοις. Cod. Color eſt, ut in Epigr. ἀδεσπ. XLVII.

τὸν γὰρ ἀπαυδήσαντα πόνοις καὶ Ἔρωτι δαμέντα
οὐδὲ Διὸς τεύχει πῦρ ἐπιβαλλόμενον.

Anima in philoſophorum ſcriptis probe exercitata, labores ab Amore ipſi impoſitos nihili pendit. *Maxim. Tyr.* Diſſ. XIII. 5. ἡ μὲν οὖν ἀγαθὴ ψυχὴ καὶ διαπεπονημένη καὶ ἠσκημένη ἀμελεῖ καὶ ὡς τάχιστα ἐφίεται γυμνωθῆναι. *Syneſius* in Dione p. 62. B. τῷ τοῖς ἀδιορθώτοις τῶν βιβλίων ἐγγεγυμνάσθαι.

X. Cod. Vat. p. 595. Edidit *Reiske* in Not. ad Anth. p. 246. et hinc *Warton* ad Theocrit. II. p. 156. — V. 1. Poëta in compotatione miniſtrum jubet duo pocula in Nannus et Lydae honorem, totidemque in honorem Antimachi et Mimnermi infundere. ἐπίχει δύο Νάννους. ut ap. *Meleagr.* Ep. XCIX. ἔγχει τᾶς Πειθοῦς. Notiſſima Nanno, Mimnermi amaſia, de qua vid. *Ruhnk.* ad Hermeſ. v. 37. p. 291. De Lyda, cujus nomine Antimachus carmen inſcripſit, cf. not. ad *Aſclepiad.* Ep. XXXVI. — In exitu verſus καὶ φερεκάστου Vat. Cod. Hanc lectionem *Reiskium* pro genuina habuiſſe miror, dum vertit: *tum ſeorſim cujusque ſingula.* Nec tamen *Brunckii* emendatio ferenda eſt. Epitheton *Antimachi* nomini additum oſtendit, Mimnermum quoque epitheto a poëta fuiſſe ornatum. Scribendum puto:

καὶ φιλακρήτου
Μιμνέρμου, καὶ τοῦ σώφρονος Ἀντιμάχου.

Hoc epitheton poëtam decere apparet, qui *fine amore jocisque nil jucundum* censebat, ut est ap. *Horat.* I. Epist. VI. 65. De eodem *Hermesianax* El. v. 35. in loco depravatissimo:

Μίμνερμος δὲ, τὸν ἡδὺν ὃς εὕρετο, πολλὸν ἀνατλὰς,
ἦχον, καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου,
καίετο μὲν Ναννοῦς, χωλῷ δ', ἐπὶ πολλάκι κώλῳ,
κνημωθεὶς, κώμους στεῖχ' ἀνακοιρανέων.

Sic haec fortasse legi debent. Poëtae comissationes agenti tribuitur κῶλον χωλὸν propter numeros impariter junctos, quibus ille primus usus esse dicitur. Notus *Ovidii* locus L. III. El. I. 8. *Venit odoratos Elegëia nexa capillos: Et, puto, pes illi longior alter erat.* Tribuuntur nonnunquam scriptoribus, quae ipsorum operibus propria sunt. Ut *Horatius* Dorsenni in scribendo negligentiam notans, *Adspice*, ait, *Quam non adstricto percurrat pulpita socco.* II. Epist. I. 174. Sed haec obiter. — V. 3. ἐμὸν Cod. ἐμοὶ *Reisk.* Pro ἑαυτοῦ, quod *Brunckii* inventum esse videtur, membranae iterum ἑκάστου exhibent. An fuit:

τὸν δ' ἕκτον ἀίτου.

in sequenti autem versu:

εἴπας, ὅντιν' ἐρᾷν ἔτυχες.

Sextum poculum deliciis tuis infunde, ejus, quem deperis, nomine appellato. *Theocrit.* XIV. 17. ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον, Ὥτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὥτινος εἰπῆν. — V. 7. 8. „Hoc distichon, quod ita in Cod. scriptum „est, ut id exhibui, manifesto corruptum est. Con„jecturam meam in textum inferre nolui, quam hic „proponam: Κύπρι· σοὶ γὰρ ἐραστὴς Νήφων τ' οἰνωθεὶς τ' „εὐχαρὶς ἐστιν ὁμῶς." *Br.* Sed, hac conjectura admissa, postremum distichon cum praecedentibus vix coit. Adde, quod relinquitur difficultas in verbis μεστὸν ὑπὲρ χείλους πίομαι, Κύπρι· quae ad quod poculum referenda sint, non

facile dictu est. Si ad praecedens, cur Venerem alloquitur? sin Veneris poculum significare voluit, aliquid ad sermonis integritatem requiritur. Hinc suspicor, in κύπρι τἄλλα latere κύπελλα, et poëtam hunc sensum voluisse efficere: Jam Amoris pocula non, ut cetera, numerabimus. Huic sensui verba carminis accommodare conatus sum, sic scribens:

— — Μνημοσύνης δέκατον
μεστὸν ὑπὲρ χείλους πίομαι· τὰ κύπελλα δ' Ἔρωτος
οἰνωθέντ' ἀριθμεῖν ναιχὶ λίην ἄχαρι.

Amoris pocula ebrios numerare, nimis ineptum foret. Plurima igitur ei se fusurum esse, nullo calculo inito, significat. Non tamen tantum huic conjecturae tribuo, ut eam pro genuina poëtae manu haberi velim. Viderint alii.

XI. Cod. Vat. p. 106. Edidit *Wolf* in Fragm. Sapph. p. 232. *Dorville* ad Char. p. 371. *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 144. nr. 322. Oblitus philosophorum de recte vivendo praecepta, vino et amori indulgere sibi proponit. — V. 1. Κεκροπὶ λάγυνε. lagena fictilis. Vasa fictilia, quae ap. Atticos fiebant, (ὁ Ἀττικὸς κέραμος *Athen.* L. I. p. 28. C.) in magno ap. veteres honore fuisse, monuimus ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII. — πολύδροσον. rorulentum Bacchi laticem. *Simonid.* Ep. LIV. in Anacreontem: καί μιν ἀεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος. — V. 2. βαῖνε. Cod. Vat. — συμβολική. Erat convivium, ubi de symbolis coenabant. — V. 3. σινάσθω *Wolf.* qui inepte corrigit σινέσθω. — Zenon ὁ σοφὸς κύκνος. Ergo non poëtae tantum, sed alii quoque scriptores cum oloribus comparantur. *Reiskius* tamen de *canitie* Zenonis poëtam cogitasse suspicabatur. πολιόχρως κύκνος est ap. *Euripid.* in Bacch. 1361. et chorus senum in Herc. fur. 692. κύκνος ὥς, γέρων ἀοιδὸς Πολιᾶν ἐκ γενύων Κελαδήσω. In simili ad potandum exhortatione item Zeno cum Cleanthe jun-

jungitur, in Ep. *Marci Argent.* XIX. Εἰ δέ σοι ἀθάνατος σοφίης νόος, ἴσθι Κλεάνθης Καὶ Ζήνων ἀΐδην τὸν βαθὺν ὡς ἔμολον. Erat autem Cleanthes, *Zenonis auditor, quasi majorum gentium Stoicus.* *Cic.* Acad. Qu. L. IV. 126. Hinc *Claudianus* de Fl. Mallii Theod. Conſ. 88. Stoicos *Cleantheam turbam* appellat.

XII. Vat. Cod. p. 114. Ποσιδίππου καὶ αὐτὸ κώμου καὶ καπηλίας μεστόν. *Reisk.* in Miſcell. Lipſ. T. IX. p. 321. nr. 347. *Meleagri* nomine inſcripſit, cujus poëtae Epigramma praecedit in Codice. Ex *Dorvillii* ſchedis protulit *Burmann.* ad Sicul. T. II. p. 556. Convivium poëta inſtruens, puerum mittit, qui majorem vini copiam potaturis ſuppeditet. Conf. *Aſclepiad.* Ep. XXVII. et XXVIII. — V. 2. γινομένοις. Cod. — Pro ἐν Χίον *Brunckius*, verbis transpoſitis Χῖον ἐν legendum cenſet. In Χῖος enim, contracto ex Χίιος, priorem ſyllabam ſemper produci. *Suidae* locum v. Ἀθήναιος· Ὁ Χῖος Ἴων τραγῳδίαν νικήσας Ἀθήνησιν ἑκάστῳ τῶν Ἀθηναίων ἔδωκε Χῖον κεράμιον, *Reiskius* quoque laudavit. Ductus eſt ex *Athen.* L. I. p. 3. F. — V. 3. Ἀρίστιον, oenopolam puta. — V. 4. Cod. ἡμιδαίς. Noſtram lectionem *Poſidippo* reſtituit *Reiskius* ex *Suida* T. II. p. 60. Ἡμιδαής· ἡμίκαυτος. ἡμιδεὴς δὲ πίθος, ὁ τοῦ ἡμίσεως αὐτοῦ ἔνδειαν ἔχων. ἐν Ἐπιγράμματι· ἡμιδεὴς π. . . . In Schedis Dorvill. praeterea ἔνειαι erat. — V. 6. ὥρας πέμπτης. De die igitur potaturi erant. Vulgo, quod *Reiskius* ad h. l. monuit, hora nona demum compotationum fiebat initium. *Horat.* I. Ep. VII. 71. Qui prius accumbebant, *de die convivia facere* dicebantur, ut eſt ap. *Catull.* XLVII. 6. ubi vide cl. *Doering.* p. 143. *Potores liquidi media de luce Falerni* ingenioſe emendavit *Bentlejus* ad *Horat.* I. Epiſt. XVIII. 91. quem conſule.

¶. 49.] *XIII.* Servavit Planud. p. 346. St. 486. W. In Lyſippi Sicyonii Occaſionem. Nobiliſſimam hanc ſtatuam deſcripſit *Calliſtratus* c. VI. Cf. Exercitatt. crit.

T. II. p. 37. sqq. Veterum loca collegit *Junius* in Catal. pict. p. 114. *Politianus* in Misc. c. XLIX. *Wernsdorf.* ad *Himer.* Eclog. XIV. p. 240. sq. In *Ausonii* Ep. XII. quod ex carmine, huic nostro simillimo, conversum est, haec statua perperam Phidiae tribuitur.

Cujus opus? Phidiae, qui signum Pallados, ejus,
Quique Jovem fecit, tertia palma ego sum.

— V. 3. ἐπ' ἄκρα β. *Himerius* l. c. ἔφηβον a statuario fictum esse ait, πτερωτὸν τὰ σφυρὰ, οὐχ ὡς μετάρσιον ὑπὲρ γῆς ἄνω κουφίζεσθαι, ἀλλ' ἵνα, δοκῶν ἐπιψαύειν τῆς γῆς, λανθάνῃ κλέπτων τὸ μὴ κατὰ γῆς ἐπερείδεσθαι. — V. 5. ξυρόν. *Phaedrus* L. V. 8. in descriptione Occasionis, *cursu*, ait, *volucri pendet in novacula.* Proverbialis locutio ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἑστηκέναι sculptorem commovisse videtur, ut deam *novacula* instrueret. σίδηρον simpliciter vocat *Himerius.* Hujus autem rei nec *Callistratus* meminit nec *Ausonius.* — Ceterum ὀξὺς passim de tempore adhibetur. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 663. qui laborantem distinctionem vers. 7. 8. emendavit. Nam in Plan. verba νὴ Δία interroganti tribuuntur, nunc, ut ap. *Brunckium*, Occasioni. Sed cl. *Sonntag* in Histor. Poës. brev. voculas νὴ Δία ab hoc loco alienas esse censens, χαίρω legendum esse suspicabatur; cui emendationi cave fidem habeas. Non sine elegantia et gravitate νὴ Δία in hunc modum poni solet; et vim habet fere hanc: Quid est quod quaeras? nullam ob aliam, ut apparet, causam, nisi ut obviam facti coma apprehensa me retineant. — *Phaedrus* l. c. *Quem si occuparis, teneas; elapsum semel Non ipse possit Jupiter reprehendere.* — In fine v. 10. Cod. Vat. in quo hoc carmen recentiore manu paginis in fronte agglutinatis adscriptum est, ἐξόπισθεν et v. 11. τοῖον δ τ. με διέπλασεν legit; posterius, ut in Planud. unde procul dubio descriptum est. Emendavit errorem *Dorvill.* l. c. — ἐν προθύροις. in templi vestibulo me posuit, ut mortales docerem.

XIV. Planud. p. 314. St. 454. W. Legebatur olim hoc Epigramma, vel ſaltem pars ejus ap. *Himerium* Orat. XIV. 14. p. 634. Οὐ γὰρ δὴ Λυσίππῳ ὄνομά τε ἔδωκεν καὶ δόξαν Ἀλέξανδρος ὑπ' ἐκείνου πλαττόμενος, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν ποίησιν σφόδρα θαυμάσαι τὸ φιλοτέχνημα. Ἢ οὐκ ἀκούετε τὸ Ἐπίγραμμα τὸ ἐπὶ εἰκόνος τῆς Ἀλεξάνδρου λεγόμενον, τό· Λύσιππε πλάστα Σικυώνιε . . . . χείρ. Fuit, qui lacunam voce δαιδαλέη implendam cenſeret; quod non ſatis caute probavit *Wernsdorfius*, quod poëta artificem ab artificio potius quam ab audacia commendare deberet. Sed ſolent artificibus, poëtis, ſcriptoribus ea tribui, quae ipſorum operibus propria ſunt. Epigr. ἀδέσπ. CCXCV. in Ajacem Timomachi, ὁ γράψας εἶδέ σε μαινόμενον, Καὶ συνελυσσήθη χεὶρ ἀνέρι. Recte igitur Lyſippo, qui *animoſa ſigna* fingebat (*Propert.* III. 7. 9.) χεὶρ θαρσαλέη tribuitur. Comparandum inprimis Epigr. *Archelai* I. et Ep. ἀδέσπ. CCCIX. — V. 2. πῦρ δρᾷ. De Hercule *Euripides* in Syleo fr. IV. σὲ δ' εἰσορῶν Πᾶς τις δέδοικεν· ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις, Ταῦρος λέοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν. — V. 4. βουσί. non pro convicio habendum. Etiam taurus fortis et robuſtus, ſed nihil ad leonem.

XV. Servavit *Athen.* L. X. p. 412. E. Θεαγένης δ' ὁ Θάσιος ἀθλητὴς ταῦρον μόνος κατέφαγεν, ὥς Ποσείδιππός φησιν ἐν Ἐπιγράμμασιν· καὶ περὶ . . . . Hinc *Euſtathius* ad Odyſſ. p. 206. 36. Θεαγένης γοῦν, φασὶν, Θάσιος αὐλητὴς (l. ἀθλητὴς) ταῦρον κατέφαγε μόνος· ὃς καί φησι παρά τινι ποιητῇ, ὡς ἔφαγον Μῃόνιον βοῦν, ἤγουν Λυδὸν, πάτρη γὰρ βρώμην οὐκ ἂν ἐπέσχε Θάσος. Illuſtris fuit ille incredibili palmarum multitudine, quas in variis certaminibus acceperat. Mille et quadringentas fuiſſe, narrat *Pauſan.* L. VI. 11. p. 478. Mille et ducentas numerat *Plutarch.* T. II. p. 811. D. unde μυριάεθλος vocatus eſt ab Oraculo, quod ſervavit *Dio Chryſoſt.* Or. XXXI. Tom. I. p. 617. *Reisk.* Quae ap. *Pauſaniam* de Theagene narrantur, eadem *Suidas* de Nicone pugile narrat T. II. p. 625. — In noſtro

carmine sententiarum nexus aut nullus est, aut certe parum perspicuus; quare penitus adsentior cl. *Heynio*, qui illud integrum esse dubitabat in Comment. T. X. p. 103. — V. 1. Καίπερ vulgo, quod *Casaubon*. emendavit. Devoravi quondam ex pacto bovem Maeonium. Idem fecerat Hercules, ταυροφάγος propterea appellatus; idem et alii. Exempla voracitatis congessit *Casaubon*. p. 704. — V. 2. οὐκ ἂν ἐπέσχε. Haec indicare videntur, Theagenem, quod patria ipsi non sufficeret ad victum, in peregrinas terras abiisse. Quare γὰρ ad Μηόνιον referendum. Theagenem vitam mendicando sustinuisse, quod *Casaubonus* ait, his quidem verbis minime efficitur. — Quae sequuntur, ἄσσα φαγών, ἔτ' ἐπῄτεον, non magis mendici conditionem significant. Sensus est, ejus famem nunquam fuisse expletam; nam, toto bove devorato, plura tamen petebat. Hinc forsasse factum est, ut manu porrecta fingeretur. — V. 3. Θευγένει' et εἵνεκεν. vulgo. — Plures statuas χεῖρας προϊσχομένων ex antiquitate recenset *Heynius* l. c. — Ceterum Theagenis statuae, quae ap. Thasios erat, vis aegrotos sanandi tribuebatur, quod, praeter *Pausaniam*, *Lucianus* narrat in Deor. Conc. §. 12. T. III. p. 534.

Ex T. II. p. 528.] XV[a]. Servavit hoc Epigramma *Tzetza* in Chil. VII. 662. p. 133. unde emendatum dedit *Vossius* de Histor. gr. p. 187. in Oper. T. IV. *Tzetza Posidippo* auctore tradit, in Libycorum draconum capitibus lapides inveniri δρακοντίας, in quibus modo currus modo alius rei figura insculpta videretur; nec tamen figuram apparere prius, quam lapidem in ceram impresseris. *Philostratus*, ubi dracones Indicos describit, in Vit. Apollon. L. III. 8. p. 100, lapidum quoque illorum virtutes commemorat; sed nihil de figuris; ut nec *Plinius* H. N. XXXVII. 57. p. 789. *Dracontites sive Dracontia e cerebro fit draconum: sed nisi viventibus abscisso nunquam gemmescit, invidia animalis mori sen-*

tientis. Igitur morientibus amputant. — Esse autem colore translucido, nec postea poliri aut artem admittere. Attigit hunc locum *Salmas.* ad Solin. p. 275. D. — V. 1. οἷ ποτ. Non in fluminis litore, sed in capite draconis hic lapis repertus est. — εὐπώγων. γένεια βοστρυχώδη draconibus Indicis tribuit *Philostratus.* — V. 2. κεφαλῇ *Tzetz.* et mox λευκᾷ, quod Intpr. latinus cum κεφαλῇ junxit; et sensu et metro refragante. λευκὰ adverbii vicem implet. λευκὰ φαληριόωντα, lapidem albescentem. *Eustath.* Il. p. 321. 52. πέτρη φαληριόωσα, παρὰ Λυκόφρονι, ἡ λευκὴ νῆσος. καὶ κύματα παρ' Ὁμήρῳ φαληριόωντα, τὰ λευκά. Il. ν. 799. κυρτὰ, φαληριόωντα. — Parum eleganter τὸ γλαφὺρ ἅρμα ἐγλύφετο, ut facile suspiceris, aliud olim epitheton hic lectum fuisse. — V. 4. λυγκείου. Hoc poëta videtur dicere: Currum in hoc lapide latentem non iis, quibus scalptores vulgo utuntur, instrumentis factum, sed quasi lyncei oculi obtutu intus in ipsis lapidis visceribus scalptum esse. — V. 5. Colon non in hexametri fine, sed post γλύμμα ponendum erat. Obscurum distichon. ψεῦδος χειρὸς accipio de ejusmodi fallacia, quales praestigiatores et psephopaectae observantibus struunt, dum spectatores videre cogunt, quod non videant, contra, quae videant, non cernere. Hujusmodi igitur fallaci ludo similem videri ait imaginem in interiore parte lapidis; in ipsa enim ejus area non conspici. — πρόβολος πλατὺς lata lapidis superficies. Ignoro, an πρόβολος eodem sensu occurrat alibi; nec tamen linguae analogia hanc significationem respuit. — V. 7. εἰ καί. *Tzetz.* — πῶς ὁ λιθουργός. Hoc mirabile, quomodo oculi, qui intenta acie hanc imaginem intra lapidem tam artificiose elaborarunt, tantam intentionem ferre potuerint.

XVI. In Cod. Vat. p. 416. prostat cum lemmate: Ποσειδίππου, οἱ δὲ Πλάτωνος τοῦ Κωμικοῦ. In Plan. p. 16. St. 27. W. titulus est: Ποσειδίππου, οἱ δὲ Κράτητος τοῦ Κυνικοῦ. Sic quoque in *Stob.* Tit. XCVI. p. 530. Gesn. 411. Grot.

Vere igitur ἄδηλον est. Poëta varias vitae conditiones recensens, omnibus multum malorum admixtum videt; ut igitur optimum sit, aut omnino non nasci, aut quam primum mori. Parodiam hujus carminis dedit *Metrodorus* Ep. I. T. II. p. 476. *Julian. Aeg.* Ep. XLIII. *Agathias* Ep. III. *Aeschines Socr.* in Axiocho c. XI. ποίαν δέ τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην οὐ μέμφεται, καὶ τοῖς παροῦσι χαλεπαίνει. Imitatus est hoc carmen *Ausonius* Eid. XV. cujus initium et finem adscribam.

Quod vitae sectabor iter? si plena tumultu
Sunt fora: si curis domus anxia: si peregrinos
Cura domus sequitur: mercantem si nova semper
Damna manent: cessare vetat si turpis egestas:
Si vexat labor agricolam, mare naufragus horror
Infamat, poenaeque graves in coelibe vita,
Et gravior cautis custodia vana maritis:
Sanguineum si Martis opus: si turpia lucra
Foenoris, et velox inopes usura trucidat.
Omne aevum curae: cunctis sua displicet aetas.
— — — — — — — *Ergo*
Optima Grajorum sententia: quippe homini ajunt
Non nasci esse bonum, natum aut cito morte potiri.

— V. 1. τάμοι. vulgo et in Vat. Cod. τάμῃ corrigit *Brunck.* ad *Aristoph.* Plut. 438. p. 291. e cod. regio Stobaei. — ¶. 50.] V. 4. ἔχεις. Vat. Cod. — V. 5. οὐκ ἀμέριμνος. *Terent.* Adelph. V. 4. 13. *Duxi uxorem; quam ibi miseriam vidi! Nati filii; alia cura!* — V. 6. ζῇς ἔτ' ἐρημότερον. *Steph.* cum Ed. pr. et Ald. pr. In Cod. Aldi, quem Ald. sec. et tertia sequutae sunt, ἐρημότερος legitur. Sic quoque Vat. Cod. ζώσῃ *Br.* recepit ex marg. *Stobaei.* In ed. Trincav. ζῇς ἔτ' ἐρημότερος. Apud *Metrodorum* quoque l. c. ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον. — V. 9. τοῖν δυοῖν. Plan. et Vat. Cod. — ἢ τὸ γενέσθαι. Μήποτε ἢ τὸ θανεῖν κ. Vat. Cod. — Apud *Stobaeum* ἦν ἄρα τῶν πάντων

τῆδε λώϊον ᾖ γ. Μήποτε ἢ θανέειν. In Plan. sic est, ut *Br.* exhibuit. *Sophocles* ap. *Stobaeum* Tit. CXIX. τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς. cujus generis multa collegit *Wetsten.* ad N. T. II. p. 264. sq. Vide not. ad *Bacchyl.* fr. VII. p. 281. ἐννοίας, quam *Posidippus* his verbis expressit, auctorem *Silenum* facit *Cicero* in Tusc. Qu. I. 48. *Non nasci homini longe optimum esse; proximum autem quam primum mori.* Vide *Harduinum* ad *Plin.* L. VII. Prooemium T. I. p. 369.

XVII. Athenaeus L. X. p. 414. E. Ἡράκλειτος ἐν τῷ ξενίζοντι Ἑλένην φησὶ τινὰ γυναῖκα πλεῖστα βεβρωκέναι. — Ποσείδιππος δὲ ἐν Ἐπιγράμμασι Φυλόμαχον. εἰς ὃν καὶ τόδε ἐπέγραψεν· Φυλόμαχον . . . . Hoc Epigramma, quod insigniter depravatum est ap. *Athenaeum*, *Brunckius* edidit ad mentem *Toupii* in Epist. crit. p. 121. Statim in primo carminis limine nomen viri depravatum est. Scribendum Φυρόμαχον, ut legitur in antiquissimis libris et in Epitome. Phyromachum cum Corydo, et ipso helluone, jungit *Athen.* L. VI. p. 245. E. Ejusdem familiae est *Euphanes* ap. eund. L. VIII. p. 343. B. ubi vulgo depravate legitur:

Τίς ἐκ μέσου τὰ θερμὰ δεινὸς ἁρπάσαι;
Ποῦ Κόρυδος ἢ Φυρόμαχος ἢ κοίλου βία;

Manifestum est, latere nomen tertii alicujus helluonis. Fortasse:

ἢ Διοκλοῦς βία.

De Diocle vide p. 344. B. sive:

ἢ Κλιοῦς βία.

ut significetur nobilis illa ὀψοφάγος, de qua diximus ad *Hedyli* Epigr. IV. (T. II. p. 527.) Alius est Phyromachus, de quo *Alexis* in Tarentinis loquitur L. IV. p. 161. C. — κορώνην παννυχίην *Toupius* interpretatur cornicem νυκτίνομον, quae noctu vescitur. *Artemidor.* IV. 58. τὰ δὲ νυκτερινὰ καὶ μηδὲν ἐν ἡμέρᾳ πράσσοντά τι, μοιχοὺς

ἢ κλέπτας ἢ νυκτερινὴν ἔχοντας ἐργασίαν. ὡς γλαὺξ — καὶ κορώνη, καὶ τὰ ὅμοια. Sed sic nihil hoc epitheto frigidius. *Salmasius*, qui hoc Epigr. protulit ad Solin. p. 858. E. πανδοχικὴν (vulgo enim παννυχικὴν legitur) emendat: *cornicem tabernariam*. *Salmasii* vestigiis insistens corrigendum suspicor:

Φυρόμαχον, τὸν πάντα φαγεῖν βόρον, οἷα κορώνην,
πανδοχίου τ' ἄτην, ῥωγὰς ἔχει κάπετος.

Homo vorax et helluo, qui omnia rapit et deglutit, *macelli pestis et pernicies* vocatur, πανδοχίου ἄτη. ut ap. *Horat*. I. Epist. XV. 31. *Maenius* — *Pernicies et tempestas barathrumque macelli*, *Quidquid quaesierat*, *ventri donabat avaro*. Verba οἷα κορώνην ad voracitatem hominis referenda sunt. Vir doctus ap. *Huetium* p. 80. παννυχικὴν αὐτῇ —, quod graecum esse merito dubitabat doctissimus Praesul. Ipse corrigit: οἷα κορώνην πάννυχον, ἐν ταύτῃ ῥωγὰς ἔχει κατέτω. *Weston* denique in Hermesian. p. 32. in *Toupii* concedens sententiam, παννυχίην ἀκτῇ inepte tentat, quod cornices nocturnae ad mare degant. Cf. *Homer*. Od. ε. 67. — ῥωγὰς κάπετος est cavitas, rima terrae, forte exorta, cujus opportunitate usi erant ad Phyromachum, vilissimum hominem, sepeliendum. ῥωγάδος ἐκ πέτρης est ap. *Apollon. Rhod*. L. IV. 1448. Vide *Arnaldi* Lect. gr. p. 233. — V. 3. ἐν τρύχει *Casaub*. restituit pro εὐτρύκει. lacero panno penulae Pellenicae, quas penulas crassas fuisse constat ad arcendum frigus. Ap. *Pindarum* Ol. IX. 146. ejusmodi vestis ψυχρᾶν εὐδίανον φάρμακον αὐρᾶν vocatur. Intus floccis lanae instructae erant. *Pindar*. Nem. X. 82. ἐκ δὲ Πελλάνας, ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις. Cf. *Polluc*. L. VII. 67. *Schol*. *Aristoph*. Av. 1421. *Suidas:* Πελληναῖος χιτών. ἐπὶ τῶν παλαιὰ (fort. παχέα) φορούντων ἱμάτια. — V. 4. καὶ ξύστις πήνην vulgo. Nostra lectio est ex emendatione Viri docti ap. *Huetium*. Nec aliter emendavit *Salmasius*, qui totum hoc distichon sic restituit, ut *Br*. dedit. Seq. enim

versu εἰπόντες οἱ προκύων legitur. Stela fossae fuit imposita, quam poëta ab Attico quodam inungi coronarique vult. Causam adjicit: εἴ ποτε σοι προκύων συνεκώμασε, si quando tecum comissationibus interfuit. Parasitum, qui, dum viveret, regem suum ubique comitatus erat, illius *procyonem* sive anteambulonem vocat. Non acquievit in hac emendatione *Weston*, sed corrigere conatur: καὶ γράφε εἰς θήκην, Ἀττικὲ, καὶ στ. Εἴποτε σοὶ προφαγὼν σ. „Sed „tu, Attice, inscribe hujusce conditorium titulo et co- „ronam adde, si quid ante alios comedens, si helluo „iste tecum unquam comissatum iverit.“ Inepte. — ἦλθε. Jam ipse homo describitur. ἀμαυρὰ βλέψας. *Paul. Silent.* Ep. L. ἐπεὶ χρόνῳ ἐκκρεμὲς ἤδη Ἦλθε κατ' ὀφθαλμῶν ξυστὸν ἐπισκύνιον. — ἐκ πελίων ἐπισκ. liventibus superciliis, aetate fortasse, fortasse etiam plagis. — *Salmasius* scripsit ἐκ πολιῶν. — V. 7. 8. Nihil his versi. corruptius. Ὁ τριχὶ διαφθείρας et in fine ληναϊκὴν ἦλθ' ὑπὸ Καλλιόπην *Casaubonus* tentavit: ὦτα διαφθείρας — τῶν τότε ληναϊκῶν ἤ. ὑ. τὴν κάπετον. *fractis auribus* (ut pugil: vide *Winkelmann. Anmerkungen zur Gesch. der K.* p. 55. et passim.) *et plagis coopertus ex Lenaïcis ludis recta in foveam descendit.* Putabat nimirum *Casaubonus*, Phyromachum pugilem fuisse, et ἀγῶνας ληναϊκοὺς proprie de certaminibus in Bacchi honorem habitis accipiebat. Quod mihi secus videtur. Ludi illi lenaïci sive Bacchici, quos poëtas significat, compotationes sunt, in quibus etiam certamina, ἀγῶνες, sed potandi, non pugnandi, instituuntur. In ejusmodi compotatione parasitus noster exspiraverat. Quod si igitur in praec. versu πελίων de oculis plagarum impetu lividis accipiendum est, de plagis cogitare debemus, quibus parasiti in conviviis solebant affici. — *Weston* conjecit ὦπα διαφθείρας, de oculis e caestus contusionibus sugillatis cogitans. *Toupius* ad suam emendationem firmandam *Lucianum* comparavit in Tim. 8. T. I. p. 115. διαλλάκτης καὶ διαφθορίας, ὡς ὁρῶ,

ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς. Quae quamvis ingeniosa sunt, non tamen propterea *Salmasii* emendatio penitus rejicienda videtur, qui ἄθριξ, εὔφθειρος scribendum censebat. Prius certe vocabulum propius abest a vulgatae ductibus, quam *Toupii* ὠχρός. — μονολήκυθος is est, qui nihil praeter lecythum habet; quo sensu etiam αὐτολήκυθος dicitur. Inprimis huc facit *Etymol. M.* Αὐτολήκυθος ὁ πένης ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῖς τοὺς ληκύθους φέρειν εἰς τὰ βαλανεῖα, οἱ δὲ ἄστοι παρὰ τὰς συμβολὰς ἐν τῇ ληκύθῳ ἔχειν καὶ περιφέρειν εἰς τὰ συμπόσια, ἢ ὡς αὐτὸ τὸ λήκυθον μόνον ἔχοντες. Vide *H. Valesium* ad *Harpocr.* p. 102. et *T. H.* ad *Polluc.* X. 62. p. 1221. — In fine carminis *Salmasius* corrigit ἠλθ' ὑπὸ γαιὸν vel ὑπόγαιον ὀπήν. Felicius *Toupius* ὑπὸ κοῖλον ὀπήν — quam emendationem age exemplis adstruamus. *Sophocl.* in Antig. 1323. νυμφεῖον ᾅδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν. in Ajace 1403. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνετε. *Philostrat.* in Vit. Apoll. VI. 11. p. 249. χθόνιοι βόθρους ἀσπάζονται καὶ τὰ ἐν κοίλῃ τῇ γῇ δρώμενα. *Babrius* ap. *Suidam* T. III. p. 633. φωλάδος κοίλης. *Aratus* ap. *Plutarch.* de Sol. An. T. II. p. 967. ἢ κοίλης μύρμηκες ὀχῆς.

XVIII. In membranis Vat. bis legitur: p. 231. Ποσειδίππου. p. 283. sq. Καλλιμάχου. In Planud. p. 220. St. 321. W. uni *Posidippo* tribuitur. Legitur etiam in Collect. Epigr. *Callimachi* nr. LXIX. p. 331. Scriptum est in puerum trimum, qui cum in puteo imaginem suam vidisset, in aquam delapsus est, postea tamen in matris sinu exspiravit. — V. 1. τριετῆ Vat. utroque loco. — Ἀρχιάνακτα. Vat. loco pr. Ἀρχεάνακτα loco sec. In Planud. Ἀστυάνακτα. — V. 2. μορφῆς. Vat. loco pr. *Visae correptus imagine formae Rem sine corpore* (κωφόν τι χρῆμα) *amat. Ovid.* Metam. L. III. 416. — ἐπ' ἐσπάσατο. Vat. utroque loco. — V. 3. ἥρπασε et συσπτομένη. Idem loco pr. — V. 5. γούνοις. Vat. pr. loco. — V. 6. κοιμανθείς.

Ibid. — *Sophocl.* Electr. 510. ποντισθεὶς Μύρτιλος ἐκοιμάθη. Vid. *Valcken.* ad Hipp. p. 314. D.

¶. 51.] *XIX.* Cod. Vat. p. 246. Plan. p. 245. St. 355. W. Naufragus se prope mare sepultum esse conqueritur; nihilominus tamen iis, qui ipsum sepeliverint, gratias agit. — V. 1. ἄνευθε. Vat. Cod. — V. 2. *Brunckius* ναυηγῷ τλήμονι legendum censet; sine causa idonea. Licuit poëtae epitheton τοῦ ναυηγοῦ ad ejus tumulum transferre. Decebat vos miserum naufragi tumulum procul a mari erigere. — V. 3. καὶ αὔτως. Vat. — V. 4. »Corruptum est οἰκτέρετε, quod arguit Codd. »varietas. Vat. οἰκτίρετε. Planud. reg. optimus οἰκτείρετε. »Scribendum ἐκτέρετε. Est aoristus 2. verbi κτερέω, unde »κτερείζω. Verbum in aoristo esse debet.« *Br.* Hanc emendationem jam *Brodaeus* commemorat. Etiam *Jos. Scaliger* in not. mstis ἐκτάρετε sive ἐκτέρετε legit. In Ed. Flor. Ald. pr. et tertia οἰκτείρετε. Vulgata οἰκτέρετε in Ald. sec. primum reperitur. Non acquiescebat in *Brunckii* emendatione *Gilbertus Wakefield*, qui in Addendis ad Bion. et Mosch. II. 36. ᾠκτάρετε corrigit.

XX. Servavit *Athen.* L. XIII. p. 596. C. unde *Wolfius* retulit in Fragm. Sapph. p. 102. *Athenaei* verba haec sunt: Εἰς δὲ τὴν Δωρίχαν τόδ' ἐποίησε τὸ ἐπίγραμμα Ποσείδιππος, καί τοι ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ πολλάκις αὐτῆς μνημονεύσας. ἔστι δὲ τόδε· Δωρίχα ..... *Posidippi* Aethiopia an alibi commemoretur, dubito. Vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 490. Fuit Dorica meretrix Naucratitis, quam Charaxus, Sapphus frater, deperibat, unde Sappho eam διὰ τῆς ποιήσεως διέβαλλε, ὡς πολλὰ τοῦ Χαράξου νοσφισαμένην, quae *Athenaei* sunt verba. Maxime huc facit *Strabo* L. XVII. p. 1161. D. pyramidem describens: Λέγεται δὲ τῆς ἑταίρας τάφος γεγονὼς ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, ἣν Σαπφὼ μὲν ἡ τῶν μελῶν ποιήτρια καλεῖ Δωρίχαν, ἐρωμένην τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Χαράξου γεγονυῖαν, οἶνον κατάγοντος εἰς Ναύκρατιν Λέσβιον κατ'

ἐμπορίαν· ἄλλοι δ' ὀνομάζουσι Ῥοδῶπην. (Ῥοδῶπις est ap. *Herodot*. L. II. 135. p. 168.) Ad Charaxi amores et sua in Doricam carmina respicientem facit poëtriam *Ovidius* Heroid. XV. 63.:

Arsit inops frater, victus meretricis amore,
Mistaque cum turpi damna pudore tulit.
Factus inops agili peragit freta caerula remo;
Quasque male amisit, nunc male quaerit opes.
Me quoque, quod monui bene multa fideliter, odit.
Hoc mihi libertas, hoc pia lingua dedit.

De Rhodopide vide *Perizon*. ad Aelian. V. H. XIII. 33. — Difficile sit cum his de Dorica narrationibus nostrum carmen conciliare, quod *Brunckius* ad *Toupii* (Epist. crit. p. 121.) mentem emendatum dedit. — V. 1. σ' ἁπαλὰ κοσμήσατο δεσμῶν vulgo. Nostra lectio *Casaubono* debetur. Male Gallicus *Athenaei* interpres T. V. p. 127. vertit: *le noeud qui liait tes cheveux, et une robe qui exhalait des parfums exquis, faisaient jadis la parure de ta personne.* Nec tamen primum hunc versum *Casauboni* conjecturis persanatum esse crediderim, quibus sententiarum nexus subabsurdus exsistit: Jamdiu quidem vittae crinales et pectoralis fascia tua ossa ornaverunt; sed adhuc Sapphus carmina manent. Nisi dicere voluit: Tu quidem jamdudum periisti, sed adhuc Lesbiae illius poëtriae carmina florent. Depravatam ap. *Athenaeum* scripturam ὀστέα μὲν σαπαλὰ κοσμήσατο δεσμῶν — sic fortasse paulo audacius licebit refingere:

Δωρίχα, ἐς σποδιὴν σπατάλη μὲν ἔβήσατο δεσμῶν.

Vittae crinales illae, quibus te olim ornasti (σπατάλη), *in cinerem quidem abierunt.* Hoc contextui saltem aptissimum. Ductus color ex *Callimachi* Ep. XLVII. — ἀλλὰ σὺ μέν που, ξεῖν' Ἁλικαρνησσεῦ, τετράπαλαι σποδιή· αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες. Quod autem scripsi σπατάλη δεσμῶν, et a vulgata proxime abest, nec elegantia caret.

Agathias Ep. III. μαχλάδος ἀμώξεις χρυσομένῃ σπατάλην, Id. XXVII. χεῖρα περισφίγξω χρυσοδέτῳ σπατάλῃ. *Macedonius* Ep. V. τὴν χρυσοκροτάλῳ σειομένην σπατάλῃ. Etiam ap. *Philodemum* Ep. XXII. olim lectum fuisse suspicor:

λευκοίων σπατάλην καὶ ψάλματα.

pro vulgato λευκοΐνους πάλι δεῖ. — V. 3. ἤποτε. vulgo. — Mox σύγχρους vulgo inepte vertitur *concolor* (vino nimirum, quod matutino jentaculo bibebatur) idque secutus est Gallicus interpres: *aussi vermeille que le vin qu'on boit dans la coupe du matin, tu enlaçais le beau Charaxus dans tes bras.* Sed σύγχρους hoc loco a χρὼς, *cutis*, derivandum, puellam cum amante cubantem, συγχρωτίζουσαν, significat. χροΐζειν in hac re usurpatur ap. *Theocrit.* Eid. X. 18. Vide *Valcken.* ad Phoen. p. 545. — V. 5. Σαπφῷ αἱ δὲ vulgo. *Casaubonus* Σαπφοῦς αἱ δὲ μ. Melius *Toupius* Σαπφῷοι, quod formatum ad analogiam τοῦ Λητῷος a Λητώ. — λευκαὶ σελίδες, *candidae*, i. e. *illustres*, *chartae*. λευκαὶ, λαμπραὶ, est ap. *Hesych.* in λευκαὶ φρένες. Vide *Heynium* ad *Pindar.* Pyth. IV. 194. p. 270. — φθεγγόμεναι. *Catull.* LXVII. 46. *Haec charta loquatur anus*, ubi vide Intrpp. — Distinctionem emendavit *Casaubonus*. Vulgo enim post σελίδες comma ponitur. Deinde v. 7. ὁ N. et v. 8. ἔστ' ἂν εἴη N. ν. ἐ. γεγάνῃ. Haec omnia emendavit *Casaubonus*. — Haereo in verbis οὔνομα σὸν μακάριστον. Qui enim poëta Doricae nomen, in Sapphus carminibus traductum et laceratum, felix et beatum praedicare potest? Dixeris, *Posidippum* aliam quandam traditionem secutum esse. At res in Sapphus carminibus diserte expressa esse debuit. Nec ironia locum habere videtur. Num fuit:

οὔνομα σὸν μάλα πυστόν.

talis enim fama meretrici convenit. Nihil tamen definire ausim. — ἔστ' ἄν. tuum nomen manebit, dum naves secundo Nilo in mare deferentur. Naucratis empor.

rium Aegypti celeberrimum, quod Graeci inprimis mercatores frequentare solebant. *Athen.* L. XI. p. 480. E.

XXI. Ex *Athenaei* L. VI. p. 318. D. relatum est in Append. Anth. Plan. p. 520. St. 22. W. *Athenaeus* laudato Epigrammate *Callimachi* XXXI. haec scribit: ἔγραψε δὲ καὶ Ποσείδιππος εἰς τὴν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ τιμωμένην Ἀφροδίτην τόδε τὸ Ἐπίγραμμα· Τοῦτο . . . . . Scriptum in templum Arsinoës Zephyritidis a Callicrate nauta in litore maris exstructum. Positum erat hoc templum in promontorio haud procul a Nicopoli, (vide *Strabon.* L. XVII. p. 1152. B.) non ad Nili ostium, sed in ipso litore maris. Hinc colligo, poëtam non ποταμῷ scripsisse, sed

Τοῦτο καὶ ἐν πόντῳ καὶ ἐπὶ χθονὶ — —

haec enim sibi invicem opponi solent. — τῆς Φιλαδέλφου. Ptolemaei Philadelphi, fratris sui, conjux. — V. 5. ἣ δὲ καὶ vulgo. quod *Brunckius* praeter necessitatem mutavit. — V. 6. ἐκλιπανεῖ. *Ovid.* Heroid. XIX. 159. *Quod timeas non est: auso Venus ipsa favebit: Sternet et aequoreas, aequore nata, vias.* Vide not. ad *Anytes* Ep. V. p. 425. et ad *Addaei* Ep. VI.

PHANIAE EPIGRAMMATA.

¶. 52.] *I.* Edidit *Dorville* ad Charit. p. 310. Poëta inter pocula puerum, jam in ipso adolescentiae limine collocatum, hortatur, ut tempore utatur, et severus esse desinat. In Vat. Cod. p. 573. Φανίου inscriptum. — V. 1. ναὶ Θέμιν. Cur hanc sibi deam potissimum advocet, ignoro. An pro mera interjectione alibi occurrit, ut νὴ Δία, et similia? — ᾧ σεσάλευμαι. Conf. ad *Leonid. Tar.* Ep. XXXVII. Tom. II. p. 95. — V. 2. βαιός. Dictum videtur pro: βαιὸν χρόνον ὁ σὸς Ἔρως ἔχει. parum tempo-

ris superest, quo amore dignus videri possis. — V. 3. „ὑπὸ τρίχα. sic Cod. et Dorvill. Salmasius emendabat „ὑπόθριξ, quae vox an graeca sit, nescio: ex analogia „ὑπότριχος scribendum esset, quod non admittit metrum. „Sed proba est Cod. lectio et nihil mutandum.“ *Br.* μηρὸς ὑπὸ τρίχα. femora pilis quasi victa et superata. — V. 4. λοιπόν. In quibusdam apographis λοιπὸς et versu sequ. ἐπ' ἴχνια legi, *Dorvillius* monuit, qui de significatione adverbii λοιπὸν nonnulla dedit: *Jam nos Cupido ad aliam flammam invitat.* — μανίη de vehemente amore ap. *Antip. Sid.* LXXVI. ἡ παίδων ζωροτάτη μανίη. *Philodem.* Ep. XIV. ἡμετέρης δεσπότιδος μανίης. *Theocrit.* Eid. XI. 11. ἤρατο – ὀλοαῖς μανίαις. — V. 5. ὅτε δὴ Dorvill. In nostro apogr. δὴ omittitur. — σπινθῆρες. nonnullae ignis, quo puer nos incendebas, scintillae. *Strato* Ep. XXXVIII. ὀφθαλμοὺς σπινθῆρας ἔχεις. ubi vide not. — ἴχνιον simili ratione dixit *Isidorus Schol.* T. II. p. 474. σὺ σώζει πρoτέρης ἴχνιον ἀγλαΐης.

II. Cod. Vat. p. 197. Edidit *Kuster.* ad *Suid.* T. II. p. 319. *Reisk.* in Anthol. nr. 526. p. 319. Callon, ludimagister, senio confectus, professionis suae insignia Mercurio dedicat. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in νάρθηξ T. II. p. 597. In membranis legitur περὶ παῖδας γουμάνπα τε καὶ παρα κεῖται. *Suidas* prius hemistichium omisit; in fine παρακεῖται exhibet. *Salmasius*, qui hoc distichon protulit in Diss. de Homon. Hyl. Iatr. p. 5. D. πυρακεῖται pro Cod. lectione venditat. Sic etiam *Kusterus* exhibuit. Probabilem esse hanc emendationem, apparet ex *Martial.* L. XIV. 80. *Invisae nimium pueris grataeque magistris, Clara Prometheo munere ligna sumus.* νάρθηξ enim est *ferula*, quam ob usum, quem ludimagistris praebebat, *minacem* vocat *Columella* X. 119. Idem v. 21. *nec manibus mites ferulas.* Vide *Bodaeum a Stapel* ad Theophr. L. VI. p. 582. Adde *Philostrat.* Vit. Soph. L. I. p. 483. Ferularum medulla autem igni conser-

vando et alendo inserviebat; unde Prometheus ignem diis ferulae ope subduxisse putabatur. *Schneiderus* in Per. crit. p. 18. comparat *Nicandri* Alexiph. 272. Ῥῦε δὲ νάρθηκος νεάτην ἐξαίνυσο νηδὺν, Ὅστε Προμηθείοιο κλοπὴν ἐνεδέξατο φωρῆς. ubi vide ejusdem notas p. 164. Minime igitur admittenda est conjectura *Reiskii*, qui πυροκαύταν legit, ferulam igne duratam et ambustam significari censens, quo fortius feriret scilicet. — Lorum, ἱμάντα, quod simul cum ferula commemoratur, eidem usui inserviisse probabile est. Servos loris esse caesos, nemo ignorat. — Pro πλάκτορα in antiquis *Suidae* edd. πλάγκτορα legitur. — V. 3. ap. *Suid.* in κίρκος T. II. p. 319. κίρκον ἄτ' εὔολπαν. In membr. Vat. sic legitur, ut ap. *Br.* Hanc lectionem *Kusterus* interpretatur de vase oleario curvo et inflexo, a similitudine accipitris dicto, rostrum aduncum habentis. *Reiskius* εὐρυόπαν conjicit, εὐρεῖαν ὀπὴν ἔχοντα, annulum intelligens amplo foramine, per quod funis trajiceretur, quo ludimagister contumaces pueros alligaret. κίρκον *annulum* significare non dubito. πάντα τὰ ἐπικαμπῆ κίρκοι λέγονται. Vide *Lennep.* in Origin. T. I. p. 407. *Herodot.* L. II. p. 120. 8. Hinc κιρκόω, *annulo circumdo*, ap. *Aeschyl.* in Prom. 74. σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ. Epitheto εὐόλπαν autem quid faciendum sit, non video. Sinceram esse lectionem, non puto. Si annulus, quem Callon Mercurio dedicat, eum ipsi usum praestiterat, quem *Reiskius* voluit, scribendum existimaverim:

κίρκον τ' εὔολκον φιλοκαμπέα.

annulum incurvum, attractorium. — μονόπελμον *Suidas* tuetur hoc distichon proferens v. συγχίδα T. III. p. 390. Veteres tamen ejus edd. μονόπεπλον habent. In apogr. Lips. μονόπελτον habetur.— In membr. et ap. *Suid.* συγχίδα. Hoc in συκχίδα mutavit *Salmasius*, qui sic exhibet scriptum ad *Tertull.* de Pall. p. 414. συκχὶς id esse videtur, quod alii συκχὰς vocarunt. *Pollux* L. VII. 86. ἡ δὲ συκχὰς κρηπῖδι μὲν ἔοικεν, ὠνόμασται δὲ ἐκ τοῦ συνέχειν τὸν πόδα. *Hesych.*

Hesych. Συγχάδες. εἶδος ὑποδήματος. σύγχει Φρύγια ὑποδήματα. — De πέλμα alibi diximus. — Fortasse etiam *solea* ad puerorum castigationem referenda, secundum ea, quae de magistrorum in discipulos severitate dixit *Cresollius* in Theatr. Rhetor. V. 6. Thes. Gronov. X. p. 221. sqq. ubi etiam de *solea*. — V. 4. στεγανὸν ex *Suida* in contextum venisse videtur. In membranis enim στενὸγὸν reperitur. *Reiskius*, accentu mutato, scribit στεγάνον, ut sit στέγη, κάλυμμα. Ejusdem analogiae est στεφάνη. Sed vide, an poëta scripserit:

καὶ σκέπανον κρατὸς ἐρημοκόμου.

pileum, calvi capitis tegumentum. *Leonid. Tar.* Ep. XI. καὶ πῖλον κεφαλῆς οὐχ ὁσίας σκέπανον. — V. 5. 6. laudat *Suid.* in παίδειος T. III. p. 66. ubi σύμβολον ἀγωγῆς legitur. Pro παιδείου *Reiskius* παιδείας habet. — πολιῷ καμάτῳ. gravi senectutis pondere. *Theaetet.* Ep. II. γήραϊ νουσοφόρῳ βριθομένης παλάμης. Non minus bene scripsisset *Phanias:* πολλῷ — καμάτῳ. ut *Philipp. Thess.* Ep. XXII. ἔντρομος ἤδη δεξιτερὴν, πολλοῖς ἀχθόμενος (sic scribendum, non βριθόμενος) καμάτοις. sive δολιχῷ — καμάτῳ, ut Ep. ἀδεσπ. LI. τρομερὴν ὑπὸ γήραος ὄκνῳ χεῖρα καθαρμόζων ἐκ δολιχῶν καμάτων.

III. Vat. Cod. p. 197. sq. Primus edidit *Kusterus* ad Suidam T. II. p. 421. unde illud repetivit et illustravit *Schwarzius* de Ornament. Libr. Diss. VI. p. 229. ed. *Leuschneri.* *Reiskius* in Anthol. nr. 527. p. 57. Acestondas scriba, cum inter vectigalium coactores receptus esset, prioris conditionis instrumenta Musis appendit. — V. 1. Ἀκεστώνδας. apogr. Lips. — σμῖλαν. scalpellum, quibus calami finduntur. γλύφανον καλάμων, πλατέος γλωχῖνα σιδήρου appellat *Damocharis* Ep. II. T. III. p. 69. σμίλαν δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα *Philipp.* Ep. XVII. Vide, quae larga manu affudit *Schwarzius* l. c. p. 208. sq. *Salmasius*, ubi κάλαμον γλύφειν et σμιλεύειν illustrat, hoc

distichon profert ad Solin. p. 735. B. — V. 2. habet *Suidas* in σκόγγος T. III. p. 364. et in ψαλίστορα T. III. p. 701. ubi male ἴχειν. Cod. Vat. ἴχειν. unde ortus error. Ceterum ap. Lexicographum non minus quam in Cod. ἀπὸ Κνιδίων divisim scribitur. *Brunckium* decepit apogr. Idem voculam ἀπὸ non ferens, ψαλίστορα τῶν Κνιδίων corrigendum proponit. Alii tmesin maluerunt statuere ἀποψαλίστορα, praeeunte *Salmasio* ad Solin. p. 917. C. ubi, de Cnidiis arundinibus agens, hunc versum iterum excitat. *Plinius* H. N. T. II. p. 26. *Chartisque serviunt calami, Aegyptii maxime, cognatione quadam papyri. Probatiores tamen Cnidii, et qui in Asia circa Anaïticum lacum nascuntur. Ausonius* Epist. VII. 50. *Cnidiae sulcus arundinis.* Conf. *Vossium* ad Catull. p. 89. et *Schwarz.* p. 214. sq. Spongia et abstergendis calamis et literis in tabula delendis inserviebat; nota res. Vide *Intpp. Martialis* ad L. IV. Ep. X. — V. 3. laudat *Suidas* in σελίς T. III. p. 297. κανόνισμα φιλόρθιον illustrat *Paul. Silent.* Ep. LI. ἡγεμόνα γραμμῆς ἀπλανέος κανόνα. *Damochar.* Ep. II. κανόνα γραφίδων ἰθυτάτων φύλακα. — In fine hujus vers. Cod. Vat. ἔργματελειας σαμοθέτῳ κ. τ. εὔμέλανο β. quam lectionem *Reiskius* exhibuit, in versione latina miram, quam excogitavit, conjecturam exprimens: ἔργμα τ' ἐλείας ἀμμόδετον κοίτας ἐμμελανοβρoχίδα. quod secundum ipsum auctorem significat: *opus palustris cubilis nodis nexum, atramento mersile. Brunckius* πορείας ex *Salmasii* conjectura exhibuit, quam ipse tamen ejus auctor non sequitur ad Solin. p. 644. B. ubi h. v. laudat. ἔρμα ipsius est editoris inventum. Ad τελείας γραμμῆς subaudit *Schwarzius*, qui probe intellexit, σαμοθέτα scribendum esse. γραμμὴ σαμόθετος foret linea, quae literarum situm definit. Elegantius est πορείας, etsi, vere sic emendatum esse, affirmare nolim. *Julian. Aegypt.* Ep. X. ἀκλινέας γραφίδεσσιν ἐπιθύνοντα πορείας Τόνδε μόλυβδον ἄγων, καὶ μολίβου κανόνα. — ἔρμα valde blanditur.

Cum literae lineâ, quae ope regulae ducitur, quasi nitantur, ἐρείδονται, ipsa regula recte vocatur ἔρμα sive ἔρεισμα πορείας, fulcimentum itineris, per quod literae quasi incedunt. ᾗς ἔπι ῥιζοῦται γράμματος ἁρμονίη. *Paul. Silent.* Ep. LII. — Mox *Kusterus* ἐν μελάνῳ βροχίδα exhibuit, contra Cod. fidem. — Quid βροχὶς h. l. significet, nemo dixit interpretum. Ap. *Antipatrum Sid.* Ep. LXII. pro *laqueo* ponitur; quod ab h. l. alienissimum est. *Schneiderus* in Lexico Gr. a βρέχειν derivat, et *atramentarium* significare existimat. In reliquis tamen carminibus, ubi instrumenta artis scriptoriae enumerantur, cum *regula*, κανόνι, *plumbum*, quo versus signantur, arcte conjungitur. *Damocharis* l. c. γραμματόχῳ πλήθοντα μελάσματι κυκλομόλιβδον Καὶ κανόνα — —. *Paul. Sil.* Ep. LI. τὸν τροχόεντα μόλιβδον, ὃς ἀτραπὸν οἶδε χαράσσειν Ὀρθὰ παρεξύων ἰθυτενῆ κανόνα. Hoc plumbum *Phaniam* quoque significasse, vix dubito; sed an depravatum sit v. βροχίδα, quidve reponendum sit, non dixerim. — V. 5. *Suidas* in λειάντειραν T. II. p. 421. ad quem locum *Portus* emendandum censebat καρκίνον τε πυροῦχον, sensu non minus quam metro reclamante. In apogr. Lips. reperitur καρκίνα τ' εὐπείρου χαλεαντειραν κ. quod *Reiskius* ex *Kusteri* exemplo emendavit. *Schwarzius* vertit *forpicem, quae spiram habet.* σπειροῦχα vocari, quia duae forpicis partes forte per spiram conjungerentur. At forpicis mentio in hoc carmine non valde desiderabatur; magisque arridet conjectura *Salmasii*, qui τὸν διαβήτην (*le compas*) significari existimat. Huic sententiae etiam *Br.* favebat. Aliter *Reiskius*, qui, quia ap. *Hesychium* κάρκινος explicatur δεσμός τις, κάρκινα σπειροῦχα de voluminibus membranae interpretatur, quae, taeniis decussatim sese secantibus, colligata essent. In plurimis aliis, quae hinc expressa videntur, ejusdem argumenti carminibus nihil tale occurrit. — λειάντειρα κίσηρις. pumex membranis laevigandis adhibitus. *Philipp.* Ep. XVII. καὶ τὴν παρὰ θῖνα

κίσηριν Αὐχμηρὰν πόντου τρηματόεντα λίθον. Ejusdem erat usus in acuendis calamis. Vide *Schwarz.* p. 212. — V. 6. Laudat hunc versum *Dorvill.* in Vann. crit. p. 142. ubi de colore καλλαΐνῳ agit. Vide, quae notavimus ad *Meleagr.* Ep. CXXIII. p. 135. πλινθίδα *Schwarzius* p. 229. interpretatur de conspicillo e vitro viridi, quali scribae nostris quoque temporibus ad tuendos oculos utuntur; πλινθίδα forte a forma quadrata dici existimans. At *Guietus* ap. *Dorvillium* l. c. *laterculum* sive *cotem Veneti coloris* interpretatur. Quae si vera est interpretatio, cotem intellige, qua scalpellum obtusum acuebant scribae. — V. 7. φιλολύχνου corrigit *Schwarzius* vertitque: *Postquam tenues panes lucratus est quaestus lucubratorii.* Scribarum enim quaestum φιλόλυχνον esse, *lucernarum amantem.* Sed φιλόλυχνος μᾶζα est placenta esu jucunda, qua h. l. victus paulo lautior significatur, qui scribae nostro, postquam τελώνης factus erat, contigit. — V. 8. ἄρμεν' ἐκρέμασεν. *Kuster.* ἐπεκρέμασεν suspicabatur *Schwarz.* Sed in Cod. est ἀνεκρέμασεν.

¶. 53.] *IV.* Cod. Vat. p. 198. ὀλβόσφαλτον. Integrum carmen primus dedit *Reiskius* in Anthol. p. 58. nr. 529. unde illud emendatius protulit *Toup.* in Cur. nov. p. 240. Alcimus, postquam, terrae colendae labore fere confectus, thesaurum invenerat, instrumenta Minervae dedicat. — V. 1. 2. cum particula tertii exhibuit *Kusterus* ad Suid. T. I. p. 38. vers. 2. cum parte praecedentis *Suid.* in φάρσος T. III. p. 582. — ἀγρεῖφαν Cod. Vat. litera ν erasa; et sic legitur in apogr. Lips. *Suidas* tamen ἀγρεῖφναν legit, cujus haec sunt: ἀγρεῖφνα· γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον. Ἄλκιμος ἀγρεῖφναν καὶ κενοδόντιδα καὶ φιλοδούπου φάρσος ἅμα κτ. λ. *Rastrum dentibus vacuum* interpretatur *Kusterus; Reiskius* autem rastrum, cui dentes distantes interjectisque vacuis spatiis distincti sunt. Hunc sequitur *Br.* — In fine vers. Cod. Vat. (Gothanum saltem apogr.) φιλοδάκου. φιλοδούπου ap. *Sui-*

dam utroque loco. — V. 2. ἄμα Cod. et *Suid.* quod *Reiskius* frustra explicare conatur. 'Veram lectionem indagavit *Toup.* *Suid.* ἄμη· ὀρυκτικὸν ἐργαλεῖον· ἃ ἡμεῖς πυράμην λέγομεν οὐκ ὀρθῶς. Vide inprimis *Salmas.* ad Script. Hist. Aug. T. II. p. 392. Hujus instrumenti nonnisi *frustum* (φάρσος), manubrio etiam destitutum, Alcimus dedicat. De φάρσος vide *Toupium* in Em. ad Suid. P. III. p. 536. ad quem locum *Tyrwhittus* in Not. ad Toup. Tom. IV. p. 424. sponte sua in ἄμας incidit. — στελεόν. τὸ τοῦ πελέκυος ξύλον. *Hesych.* — V. 3. »In Cod. scri»ptum: ἐρθροπέδαν, στήμον τε. Ap. Suidam legitur στεῖ»ράν τε. ἐρθροπέδη στερεὰ nihil aliud esse potest, quam »*validum*, *rigidum membrorum vinculum*, quod ab hoc »loco alienum videtur. μονορύχης ὄρυξ. instrumentum »fossorium unius dentis. gallice *Pic.*« *Br.* στειράν τε exhibuit *Reiskius*, (ex *Suida*, qui h. v. laudat v. ἐρθροπέδαν T. I. p. 330.) vinculum illud esse existimans, quo equis et bobus pascentibus pedes anteriores constringuntur, ne aufugiant. Sed hoc a fossoris conditione alienum est. *Toupius* κρατεράν τε legit, compedes, quibus servorum fossorumque pedes constringuntur, interpretatus. Ad Cod. lectionem στήμον τε nihil propius accedit, quam

στιβαράν τε.

unde facile στεῖραν fieri potuit. ἐρθροπέδη autem, nisi me fallit opinio, tabulae sunt sive asseres pedum planta paulo majores. Hos enim fossores, ubi solum aequandum est, pedibus subnectunt, iisque induti terram calcant. — σφῦραν. mallei genus, quo glebae frangebantur et comminuebantur. — Post vers. 3. Cod. Vat. legit versum 2. Epigr. *Leonid. Tar.* XII. quod proximum a nostro locum occupat. ὄρυξ. λαοξοϊκὸν σκεῦος. *Hesych.* *Glossae:* ὄρυξ. *sarculum. ligo. dolabra. obpopa. fossorium.* Epitheton autem μονορύχαν *Toupius* derivat de ὀρυχὴ, suis rostrum, quo terram fodit et subvertit: hinc oryx, unum rostrum sive aciem habens. — V. 5. ἐλαυ-

στῦφας dedit *Reisk.* Nostrum est in Cod. Occae intelligendae videntur. — V. 6. ῥαπτάς. corbes contextas, quibus terra egerebatur. — V. 7. „τάχ' οἱ κ. E Sal„masii emendatione, quae proba esse videtur, nam par„ticula ἂν jam est in sequ. versu. κ'εἰς est pro κεν εἰς 'Αΐδαν, „quod accentus positione indicavi. In Cod. scriptus hic „locus, ut ap. Suidam in κυφαλέα T. II. p. 405. Sin, „scribendum est: ἐπεὶ τάχ' ἂν ὁ πολυκαμπὴς ἰξὺς εἰς „'Αΐδαν." *Br.* Legendum, servato τάχ' ἂν, quod Salmasianae emendationi omnino praeferendum:

ἰξὺς κὴς 'Αΐδαν ᾤχετο κ.

i. e. καὶ ἐς 'Α. *vel ad Orcum descendisset.* De καὶ ἐς in κὴς coalescente vide *G. Koen.* ad Corinth. p. 88. — Ceterum hujus loci color ductus est ex *Cratetis* Fragm. VIII. στείχεις δὴ φίλε κύρτων, Βαίνεις τ' εἰς 'Αΐδαο δόμους κυφὸς διὰ γῆρας.

V. Cod. Vat. p. 198. Edidit *Oudendorp.* ad Thom. Mag. p. 251. *Reiske* in Anth. nr. 531. p. 59. Emendatius *Toup.* in Epist. crit. p. 104. Mercurio et Minervae, in eadem forte ara positis, egenus quidam homo bellaria quaedam cibique reliquias pro munere offert.— V. 1. „Male in Cod. γερχροῦ, a quo magis recedit *Tou„pii* γεαινοῦ." *Br.* Quum in apogr. Lipsiensi φαρὸς σοι γεραροῦ habeatur, *R.* corrigit: τάῤῥος σοι πεπανοῦ τ. *calathus vimineus uvis maturis plenus.* Sed verum esse φάρσος, nos dubitare non sinit Epigr. praeced. ubi φάρσος ἄμας legimus. — V. 2. *Suidas*: 'Ιπνὸς ὁ φοῦρνος — ἰπνιοπαλίου φθοῖς· τουτέστι πλανοῦντος. T. II. p. 140. quod, nisi hoc carmine cognito, nemo emendare potuit. In Cod. est ἰπνεύτα. *Reisk.* ἰπνευτὸν dedit: *fragmentum pinguis placentae in furno coctum.* ἰπνίτα *Toupius* emendavit in Em. in Suid. P. II. p. 180. ἄρτου ἰπνίτου meminit *Athen.* L. III. p. 109. C. — φθοῖς placentae genus ex melle et caseo, docente *Eustathio* ad Odyss. Ξ p. 533. 52. Vide ad *Addaeum* Epigr. I. — V. 3. laudatur a *Suida* in εὔκναν

T. III. p. 392. et iterum cum v. 4. in δρύππα T. I. p. 630. — „In Cod. ἄτ' ἐφουλκὶς δρύππα, [ἐφιουλκὶς δρύππα „potius] quod manifeſto corruptum. Emendabat *Salma-* „*ſius:* ἐπιουλὶς, ἐφ' ἧς ἐστιν ἴουλος. *lanuginoſa.* Qua ra- „tione labes augebatur potius, quam tollebatur. Quis „enim unquam in menſa lanuginoſas olivas vidit?“ *Br.* Noſtrum eſt ex emendatione *Toupii*, qui eam ſic interpretatur: δρύππα ſive δροῦπα eſt vox romana. *Athen.* L. II. p. 56. Εὔπολις σηπίαι, δρυπετεῖς τ' ἐλάαι. ταύτας Ῥωμαῖοι δρύππας λέγουσιν. *Phanias* autem τὴν δρύππαν vocat ἐφολκίδα, i. e. *coenae appendiculam*; olivae enim in menſis ſecundis. De δρυπετὴς notabimus quaedam ad *Longin.* Epigr. I. p. 200. — V. 4. „δρύψελα. Cod. δρύψια. Mihi „in mentem venerat θρύψεα *fragmina* a θρύπτω *frango.* „Sed vox haec auctoritate caret. Vereor ut δρύψελα Tou- „pii hic bene conveniat, qua voce notatur *cortex, pu-* „*tamen.* Caſei fruſtum deo dicare, pii hominis eſt, ſed „irriſoris donum eſt caſei cortex. Κυκλιὰς ſi vox graeca „eſt, juxta analogiam generis eſt feminini et cum τυροῦ „conſtrui non poteſt. Scribendum forte κυκλίδιον. κυ- „κλιάδες habet codex noſter. Ap. Suidam legitur κυκλιά- „δων. Nec κυκλιὰς nec κυκλίδιος in lexicis reperire eſt.“ *Br.* In Cod. Vat. legitur δρύψια κυκλιάδων. Nec aliter *Oudendorp.* niſi quod δρύψεα dedit. *Suidas* interpretatur: τυροῦ περιφεροῦς ξύσματα. Non video, quid in Codicis lectione tantopere reprehendendum ſit. δρύψιον a δρύπτω (i. e. ξύω, *rado*) derivandum, alibi quidem non occurrit; ſed quam multa ſunt in his carminibus ἅπαξ λεγόμενα! δρύψιον ramentum eſt, κυκλιάδων τυροῦ, de orbe caſei deraſum, caſei itaque formae orbicularis. — V. 5. *Suidas* in θωμὸς T. II. p. 201. „Κεγχραΐς. Sic in Cod. et ap. *Suidam.* „εὐτριβέος τ' ἐρεβίνθου. praeclara Toupii reſtitutio. In „Cod. ſcriptum τε ῥοεῖπα. Apud Suidam τερ . . . . . θωμοῦ. „Suſpicabatur Salmaſius, vocem ῥοεῖπα ex aliquo Cereris „nomine, quod quaerendum eſſet, corruptam eſſe,

„θωμὸν ῥοῖσκας εὔτριβέος· ἤγουν τῆς Δήμητρος σωρὸς εὖ τρί- „βεσθαι δυναμένης. Hesych. θωμὸς. στιχῶν σωρός." *Br. Toupius* hunc locum sic explicat: „ἀκτὰ Κρηταιὶς *farina* „*Cretica*, quod vellem non attigisset cl. *Reiskius. Ari-* „*stippus* in Epist. ad Antisth. ap. Allat. p. 25. τῶν δὲ „ἰσχάδων ἀποτίθεσο ὧν ἔχεις εἰς τὸ χεῖμα καὶ τῶν ἀλφίτων τῶν „Κρητικῶν. ita scribendus est iste locus. Recte autem jun- „guntur ἀκτὴ et ἐρέβινθος. Porphyr. in Vit. Pythag. Καὶ „ἀσφοδέλων ἀνθερικῶν, καὶ μαλάχης φύλλων, καὶ ἀλφίτων, καὶ „κριθῶν, καὶ ἐρεβίνθων. Quin et turpiculi quid hic videtur „subesse. Nam ἐρέβινθος verbum praetextatum est." Haec ille. Qui quod de nequitia latente in his verbis suspicatur, id ab hoc loco alienissimum est. ἀκτὴ de farina notum. Hoc sensu legitur in fragmento *Alexidis* comici ap. *Athen.* L. III. p. 124. A. quod sic fortasse corrigi debet:

ἀκτῆς δὲ, τῆς καθ' ἡμέραν τροφῆς, πάλιν
γλιχόμεθα τὴν μάζαν, ἵνα παλλευκὴ παρῇ,
ζωμὸν δὲ ταύτῃ μέλανα μηχανώμεθα.

Placentas e farina candidissimas esse volumus; ex eadem tamen jus nigrum conficimus. Temere *Casaubonus* vocabulum ἀκτῆς hinc removebat. — In *Phaniae* nostri carmine *Reiskius* lectionem Cod. ῥοῖσκα in ῥοΐσκου mutabat; existimans, *punicum malum* εὔτριβὲς vocari, quia, ad maturitatem perductum, in plures partes diffinditur. *Crinagoras* Ep. VI. εὐσχίστοιό τε ῥοιῆς θρύμματα. Sed tum saltem scribendum: εὐτρίβέος τ' ἀπὸ ῥοιῆς θ. At nec hoc, nec *Toupii* emendationem veram puto. Acutiores videant. — V. 6. ἐπὶ δορπίδιον. Vat. Cod. Et hujus vocabuli forma insolentior est, pro ἐπιδόρπιον, ἐπιδείπνιον. — Hic, ut in reliquo carmine, agnoscimus imitationem Epigr. *Leonidae Tar.* XIII. ubi inter alia est: καὶ σπονδὴν τήνδ' ὑποπυθμίδιον. — V. 7. ῥέζειν. apogr. Lips. Seq. vers. *Reiskius* αἰγιπόδαν exhibuit. Sana est Cod. Vat. lectio. Idem κεριπόδης et κερίπους. Utitur hoc epitheto de arietibus

Sophocl. in Aj. 237. δύο ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών. — Qui haec munera Mercurio et Veneri offert, se iisdem diis, ubi haec propitio numine accepissent, majora olim in litore oblaturum esse promittit.

VI. Cod. Vat. p. 200. Edidit *Kuster* ad Suidam T. I. p. 85. *Reiske* in Anth. nr. 535. p. 61. Emendare conatus est *Toup.* in Em. in Suid. P. III. p. 450. Carmen scriptum in Eugathem, tonsorem, qui similis Alfeno illi ap. *Horatium* I. Sat. III. 130. quem item tonsorem fuisse *Bentlejus* docuit, arte relicta, in Epicuri hortos transierat; postea vero, fame prope consumtus neque sapientior factus, relictam tonstrinam repetivit. — V. 1. Λαπιθανός. Thessalus. Λαπίθη. Θεσσαλίας πόλις. *Steph. Byz.* — ἐσοπτρίδα. Speculum ubique inter instrumenta tonstrinae numerant. *Plutarch.* T. II. p. 42. B. οὐ γὰρ ἐκ κουρείου μὲν ἀναστάντα δεῖ τῷ κατόπτρῳ παραστῆναι καὶ τῆς κεφαλῆς ἅψασθαι, τὴν περικοπὴν τῶν τριχῶν ἐπισκοποῦντα. *Lucian.* T. III. p. 124. τοὺς κουρέας — ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας καὶ κάτοπτρον σύμμετρον ἔχοντας. Epitaphium tonsoris ap. Gualtherum in Tab. Ant. Insc. Sic. p. 41.

Ars speculi, pecten, periere novacula, thecae,
Et simul hic mecum cuncta sepulta jacent.

Seneca de Brev. Vit. c. 12. *Quis est istorum — qui non comtior esse malit quam honestior? Hos tu otiosos vocas, inter pectinem speculumque occupatos.* — φιλέθειρον σινδόνα, nisi in hoc contextu, de linteo capitis velamento acciperem. Sed h. l. linteum videtur esse, quod in pectore et circum humeros tondendorum ponitur. Hoc φιλέθειρον vocatur, quia crines de capite et barba detonsos excipit. — V. 2. φᾶρος ὑπὸ ξύριον Cod. Vat. πεταστὸν φᾶρος ὑποξύριον edidit *Reiskius*, qui πεταστὸν pro adjectivi forma habendum existimans, *pansilem et explicabilem pannuciam* interpretatur. Vide not. ad *Constantin.* Ceremon. p. 48. D. — Nostra lectio *Toupio* debetur, cui

πετάσου φᾶρος ἐπιξυρίου est frustum, reliquiae *pilei tonsorii.* Tonsoribus tamen petasos prae aliis usurpatos fuisse, aliunde non constat. — V. 3. *Suidas* in ἀκίτιν T. I. p. 85. καὶ ψῆκτραν ἀκίτιν ἀπέπτυσεν. nec aliter habet in ψῆκτραν T. III. p. 703. et in φάσγανον T. III. p. 582. ubi hunc versum cum sequ. profert. Hac depravata lectione in errorem inductus est *Kusterus*, ut Codicis sui lectionem δουακῆτιν (sic enim est in Vat.) prae illa contemneret, et ἀκῆτιν corrigendum putaret. Sed errorem agnovit et correxit idem in Diatribe Anti-Gron. p. 45. ubi δονακῖτιν corrigit, comparato loco *Plutarchi* de Lacon. Instit. p. 239. A. στλεγγίσιν οὐ σιδηραῖς, ἀλλὰ καλαμίναις ἐχρῶντο. quo usus est etiam *Reinesius* in Var. Lectt. p. 147. *Schneiderus* in Not. mstis monuit, per *strigilem* medicamenta in aurem aliasque corporis partes instillari et infundi; iisque veteres ad vinum et aquam hauriendam usos fuisse, teste *Aristoph.* in Thesm. 556. et *Schol.* ad Eqq. 580. In tonstrina tamen τὴν στλεγγίδα adhibitam esse puto ad deradendum smegma, quo capillus et barba inungebantur. — λιποκώπους emendavit *Toup. cultelli manubriis destituti.* In Cod. λιποκόττους habetur; ap. *Suid.* v. συλόνυχας T. III. p. 394. λιποκόπους. in φάσγανον autem p. 582. λιποκόπρους. — V. 4. συλόνυχας ὄνυχας Vat. Cod. et *Suidas.* στόνυχας jam *Salmasius* emendavit, nec aliter *Reiskius* et *Kuster.* ad Hesych. v. στόνυχες. στόνυξ cultellum h. l. significat. Sed quid impedit, quominus et ὄνυχας verum sit, quod eodem sensu usurpatur? Vide not. ad Epigr. *Anytes* I. Tom. I. p. 422. *Phaniam* hujusmodi alliterationibus delectatum esse, apparet ex Ep. IV. ubi est μουνορύχαν ὄρυγα. — In συλόνυχας ultima syllaba vi caesurae producitur. Erat autem tonsorum ungues et paronychia demere. Unde ὀνυχιστήρια λεπτὰ inter instrumenta tonsorum recenset *Pollux* L. X. 140. ad quem locum *Salmasius* dubitat, utrum haec instrumenta συλόνυχες sive συλονύχαι, an ὄνυχες in Epigrammate

nostro vocentur. Mire! — V. 5. ἴπτυσε δ' ἰσταλίας ξ. Cod. Vat. quod R. in εὐσταλία mutavit, epitheto et ad θρόνον et ad ξυρὰ referendo: utrumque enim leve gestatu esse atque complicatile. Nostrum est ex conj. Toupii, qui se veram lectionem vidisse existimabat, quia in Epigr. Philippi XII. reperitur: ἱστὸς δὲ πᾶς ἁλιεῦσιν εἰς ἅλα πτύσας. At nihil est inter utrumque locum similitudinis; nec intelligi potest, cur in mare potissimum instrumenta sua abjecerit Eugathes. Tu lege sine haesitatione:

ἴπτυσε δὲ ψαλίδας, ξυρὰ καὶ θρόνον.

In Codd. ψ saepe sic pingitur +; vide Villoison. in Anecdot. p. 165. unde facile fieri potuit, ut cum τ commutaretur. Hinc factum ἰσταλίδας. Est autem ψαλὶς, forfex, inter haec instrumenta non ultimum. Pollux L. II. 32. ἔλεγον δέ τι οἱ κωμῳδοὶ καὶ κείρεσθαι διπλῇ ἐπὶ τῶν καλλωπιζομένων. τὴν δὲ μάχαιραν ταύτην καὶ ψαλίδα κεκλήκασιν. Idem L. X. 140. καὶ ψαλὶς δὲ τῶν κουρέων σκευῶν, ἣν καὶ μίαν μάχαιραν καλοῦσι, καὶ ξυρὸν . . . . Julian. Antecens. Ep. II. in hirsutum: ἀμητὸς πολύς ἐστι τεὴν κατὰ δάσκιον ὄψιν· Τῷ σε χρὴ δρεπάνοισι καὶ οὐ ψαλίδεσσι καρῆναι. Hesych. ψαλίξαι. κεῖραι. Hinc ψαλιστὸς, tonsilis, quod vocabulum illustravit Salmas. in Script. Hist. Aug. T. I. p. 88. — V. 6. κηπολόγους. Cod. Vat. quae si vera est lectio, de Epicuri sectatoribus accipi debet, qui magistri morem imitati in hortis docebant. ἄλατο εἰς κηπολόγους Ἐπικούρειον. Sive scribendum: ἄλατο κηπολόγος. In Epicuri se disciplinam commisit, ut et ipse philosophus ex horto fieret. — κηπολόγου ex Salmasii fortasse emendatione in nonnulla apogr. venit, inter quae apogr. Lips. non est. — V. 7. ἤκουεν. Vat. Cod. De paroemia ὄνος λύρας ἀκούων, vide Erasmum Chil. I. 4. 35. — V. 8. στέργε. Kuster. male.

¶. 54.] VII. Cod. Vat. p. 199. Planud. p. 62. St. 89. W. Phanias piscatorem hortatur, ut, si quid delicatioris cibi ceperit, de rupe descendens, hoc ipsi ven-

dat. — V. 1. καλαμευτὴς, quod ap. *Theocritum* Eid. V. 111. meſſorem ſignificat, h. l. de piſcatore uſurpatur, a κάλαμος, *arundo piſcatoria*. Cf. *Theocrit.* XXI. 43. — ξερὸν forma Homerica. Odyſſ. ε. 402. Cf. *Euſtath.* ad Il. η p. 24. 35. — πετρας. Vat. — V. 2. λάβεν ἀρχὰν vulgo. Nec aliter in Vat. Cod. Eleganter *Toupius* in Epiſt. crit. p. 16. vocabulis melius diviſis: λάβ' εὔαρχον. *Etymol. M.* Εὔαρχος. οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Κύκνος διὰ τὸ ἐπιτυχῶς καινίσαι τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ γὰρ οἱ μετάβολοι εὐφημιζόμενοι τοὺς πρώτους ὠνητὰς εὐάρχους καλοῦσι. Idem vocabulum attigit *Berkelius* ad Steph. Byz. p. 424. — *Caſaubonus* in Not. mſt. ἀγρᾶν προίκιον ἑ. conjecit. — V. 3. μελανουρὶς nihil diverſus videtur a μελανούρῳ, qui ex ſparorum eſt genere, et hodie parvi aeſtimatur. Vide *Camus* Notes ſur Ariſtotle p. 499. — μορμύρον ſive μορμύλον. Vide *Oppian.* Halieut. I. 100. Hic piſcis hodiedum eandem appellationem ſervat, monente *Duhamel* Traité de Pêches P. II. Sect. 4. ch. 2. — κίχλην cum σκάρῳ jungit *Leonid. Tar.* Ep. XCIII. — Is piſcis, quem *Phanias* σμαρίδα appellat, recentiores Graeci *marida* vocant. Magnum hujus generis numerum Maſſiliae capi, eosque ibi ſale condiri, notavit *Camus* l. c. p. 775. — V. 5. αὐτὸν αὐδάσεις μετὸν. Vat. Cod. Nec hoc plane ſincerum, nec quod vulgo legitur. Naevus videtur haerere in αὐτὸν τ'. — Se ὀψοφάγον profitetur *Phanias*, qui non carnem, ſed piſces, θάλασσαν, magni faciat. Quae ſequuntur, *Toupius* ita accipit, ut poëta ſe mari delectari dicat, quod piſces alat, cibum jucundiſſimum. ψαφαροῦ κλάσματος ἀπάτην enim *cibum* eſſe *ſuaviſſimum et delicatiſſimum*. Satis probabiliter. Sed hunc ſenſum, cum in ipſis verbis quaerimus, intelligimus laborare. ἀπάτην pro voluptate, τέρψει, poſitum illuſtravimus ad *Meleagr.* Ep. II. et *Nicandri* Ep. I. Ψαφαρόν. εὔθραυστον. *Suid.* Ap. *Heſychium:* ψαφαρόν. ξηρόν. αὐχμηρόν. ἀσθενές. ἐλαφρόν. Poteſt igitur κλάσμα ψαφ. de

ossa tenui et delicata accipi, quae in lingua posita facile comminuitur et tantum non liquescit; sed vereor, ut contextus hanc explicationem ferat. Est potius h. l. victus aridior (ξηρὸς), qualis est panis, quem victui de piscibus posthabet Ph. Ut illum igitur quodammodo gratiorem et jucundiorem reddat, se pisces quaerere ait. εἰς ἀπάτην ψ. κ. ad taedium aridi cibi fallendum et superandum. Utinam teneamus, quomodo *Grotius* haec verba aut correxerit, aut explicuerit. Vertit ea in hunc modum:

Nam mare, non carnes cordi mihi: piscis amore
Me spectas alios in mare ferre cibos.

Ceterum haud scio, an hoc distichon melius post v. 2. collocetur. Continuatur enim descriptio τοῦ ἐμπολέος, et oppositio est in verbis αἶτεε σύ γ' — σμαρίδα et χαλκίδας ἣν δὲ φέρῃς, quae melius apparet tertio disticho post primum posito. — Pro ἀπάτην God. Vat. ἀπάταν legit. — V. 7. χαλκίδας. Viliorem fuisse piscem, spinisque horrentem, ex h. l. cognoscitur. Alibi enim nihil de eo reperio, quod cum *Phaniae* judicio conveniat. Fuerunt, qui eum pro halece haberent. Vide *Camus* Notes s. A. p. 183. sq. qui rem incertam esse pronuntiat. — θρίσσος idem est procul dubio, quem alii θρίσσαν vocant, quod ipsum h. l. reponendum esse existimabat *Scaliger* in not. mst. et *Schneiderus*, quem vide ad *Aelian.* V. H. VI. 32. p. 197. τῶν ἀκανθηρῶν generi annumeratur ap. *Aristotelem* H. N. IX. 37. — φιλοκανθίδας Cod. Vat. — εὐάγρει. Inter eas est formulas, quibus contemtum significabant veteres; quarum nonnullas explicuit *Valcken.* ad Hippol. p. 178. B. — λιθίναν φάρυγα. ut vel durissima quaeque deglutire possim; quod voracis est et helluonis.

VIII. In Planud. p. 216. St. 314. W. Θεοφάνεος est. Φανίου γραμματικοῦ inscribit Vat. Cod. p. 292. In Mantithei cenotaphium, a patre ipsi exstructum. — V. 1.

πολυκλαύτου ἐπὶ παιδὸς *Brunckius* revocavit ex veteribus Planudeae editt. cum quibus Vat. Cod. conſpirat. Prima edit. Aſcenſ. πολυκλαύστῳ — παιδὶ, eamque ſecutus eſt *Stephanus*. — V. 2. A. ἔχων. vulgo. Noſtram lectionem Vat. Cod. ſervavit. — V. 3. οὔνομα. nihil niſi inane ipſius nomen ſepelivit, cum ipſius viri reliquiae in parentum manus non pervenerint. Mantitheum naufragio periiſſe, ſuſpicor; miror tamen, poëtam hoc non diſertius indicaſſe. Niſi fortaſſe olim ſcriptum fuit:

ἤλυθε ναυηγοῦ λείψανα — — —.

CHAEREMONIS EPIGRAMMATA.

¶. 55.] *I.* Planud. p. 205. St. 298. W. In. Vat. Cod. p. 321. ζτ. ὅτι ἀδιάγνωστόν ἐστι τὸ ἐπίγραμμα. A Planude, ſive etiam a librariis interpolatum videtur. In Vat. enim Cod. prius diſtichon ſic concipitur:

τοῖς Ἄργει παρθενίαι χέρες, ἶσα δὲ τεύχη
συμβόλαμεν· Θυρέαι δ' ἦσαν ἄεθλα δορί.

In edit. pr. Plan. χἠμῖν omittitur. Cum hoc Epigramma ſcriptum ſit in Spartanos et Argivos, qui de agro Thyreatico pugnaverunt, nullus dubito, quin in παρθενίαι lateat Σπαρτῆθεν ἶσαι. Fortaſſe igitur ſcribendum:

Ἀργόθε καὶ Σπαρτῆθεν ἶσαι χέρες — —

Totidem manus eorum fuerunt, qui Sparta, quam eorum, qui Argis huc venerant; eademque arma commiſimus. — Mox Θυρέαι probum eſt. Non minus enim plurali quam ſingulari numero hujus oppidi nomen effertur. *Stephanus Byz.* v. Θυρέα. . . λέγεται καὶ πληθυντικῶς [καὶ] κατὰ συναίρεσιν Θύρη. Sic ſcribendus locus, ubi vulgo καὶ deſideratur. Sic etiam in *Lentuli* Ep. II. p. 166. *Brunckius* edidit: Θυρέαι δ' ἦσαν ἄεθλα δορός. quamvis ibi Cod. Vat.

Θυρέα exhibet. — V. 3. ἀπροφάσιστα. quovis praetexto, quo pugna relicta domum reverteremur, abjecto, avibus mortem nostram nuntiandam mandavimus.

II. Cod. Vat. p. 321. Primus edidit *L. Holsten.* ad St. Byz. p. 141. *Jensius* nr. 29. (*Reisk.* Anthol. p. 125. nr. 680.) Ille carminis initium mutilum exhibuit: κλευαρου τοι μοι ὑπερ —, cum in Vat. Cod. habeatur: κλευάσου τοίμοικλειος ὑπέρ. In fine idem ἀμφιτεμνόμενος. Hinc *Heringa* in Obss. p. 199. emendare conatus est: Κλεύβουλ' οἴμοι κλεινὸς — ἀμφιλόγου γᾶς ἐπ' ἀποφθίμενος. *Reiskius* autem: Κλευᾶς οὔ τυ μοι ἄκλειος ὑπὲρ Θυρέας δ. τ. Κ. Ἀμφιλόχων γᾶν ἀμφιτεμνόμενος. quae mera est scabrities. Cod. Vaticani lectiones exhibuit *Dorvill.* ad Charit. p. 365. nihil ipse correctionis expromens. *Brunckius* carminis initio expressit acutam et elegantem emendationem *Ruhnkenii* in Epist. cr. p. 119. qui pentametrum sic exhibet scriptum: Ἀμφιλόχων γαῖαν ἐπεσσάμενος. Praeferendum ἀμφίλογον, incertam, cujus gentis esset, multaeque adeo rixae causam. Sed in fine versus *Brunckium* Ruhnkenianae emendationi suam praetulisse miror. Codicis lectio γαναμφιτεμνόμενος, plane eo ducit, ut legamus:

γαῖαν ἀφεσσάμενος.

sic enim malim pro ἐπεσσάμενος, ut corruptae lectionis ductibus quam maxime inhaereamus. *Nicomach.* T. II. p. 283. ἱερατὰν πέτραν κεῖμεθ' ἀφεσσάμενοι. Vide *Hemsterh.* ad Hesych. v. ἐπιέσσασθαι γῆν. Nomen *Cleuas* occurrit ap. *Livium* L. XLIII. 21. 23. ap. *Strabon.* L. XIII. p. 832. *Etymol. M.* p. 498. l. 32. Κλέης καὶ Κλεύης, καὶ τροπῇ Δωρικῇ Κλεύας.

III. Cod. Vat. p. 281. „Editum a Du Fresne in „CP. Christiana P. II. p. 193. sine lectionis diversitate. „Non videtur ejusdem Chaeremonis esse, qui superio„rum fuit auctor." *Br.* Athenagoras rhetor commemoratur ap. *Ammian.* Epigr. I. ubi vide not. Post Εὔβουλον

Cod. Vat. δ' inserit. An carminis initium periit? — ἄρσονα μοῖρα. brevis aevi virum.

DEMODOCI EPIGRAMMATA.

¶. 56.] *I.* Cod. Vat. p. 539. In Planud. haec tria Epigrammata deinceps leguntur p. 168. St. 244. W. Prius hoc distichon ductum est ex Epigrammate *Phocylidis* X. (T. II. p. 522.) quod *Demodocus* leviter immutavit. In fine vers. minoris vulgo καὶ Πρ. δὲ Χῖος. quod Vat. quoque habet. Sed Χῖος priorem producit. Orta lectio ex verbis archetypi: καὶ Προκλέης Λέριος. Ceterum quid *Demodocus* in Chiis tantopere reprehenderit, difficile fit conjectura assequi. — In eadem Codicis Vaticani pagina *Demodoco* tribuitur hoc distichon:

Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ ἀνέρες· ἐν δὲ Κίλιξιν
εἷς ἀγαθὸς Κινύρης· καὶ [Cod. δὲ] Κινύρης δὲ Κίλιξ.

II. Cod. Vat. p. 539. Legitur etiam apud *Constantin. Porphyr.* L. I. Themat. 11. p. 7. ed. *Bandur.* una cum sequente. — Quam viles apud veteres Cappadoces fuerint, quippe quos ad servitutem natos arbitrabantur, satis constat. Veterum loca collegit *Brodaeus.* Demodocus eos h. l. ut malignos et veneni plenos traducit. — V. 1. καὶ αὐτή. Cappadox ille itaque periit, sed una cum eo vipera quoque, venenato ipsius sanguine gustato, exstincta est. Melius itaque et probabilius noster, quam *Lessingius* Epigr. LXXXIII. T. I. p. 50. qui hoc distichon imitatus, cum sententiam acutiorem reddere conaretur, aculeum revera retudit.

III. Cod. Vat. p. 539. *Constantinus Porph.* l. c. ultimum distichon omisit. Vide *Banduri* in Not. p. 8. — V. 1. Codd. *Constantini:* Καππάδοκες φαῦλοι μ. ἀ. ζώνης δ'

εἴνεκα

εἵνεκα φ. — ζώνη, cingulum militare, ipſam militiam denotat. Cappadoces, homines ignavos, in bello etiam ignaviores eſſe ſolito, ait. — V. 3. δρέξωνται ex Ald. pr. et Aſcenſ. recepit *Stephanus.* Veteres enim edd. reliquae δρέξονται. — In interpretatione verborum μεγάλης ἀπήνης et *Opſopoeus* a vero aberravit, nec *Brodaeus* verum vidit. Recte *Grotius:*

Quod ſi praeterea ſumat bis terve curules,
Ilicet evadit peſſimipeſſimina.

ἀπήνη *carrucam* ſignificat, quatuor equis junctam aureisque laminis inductam, qua magiſtratus utebantur inſigniores. Jam ἀπήνη ponitur pro ipſo magiſtratu, fortaſſe praefectura urbium provinciarumque imperio. Vide *Reiskium* in Notis ad Conſtant. Porph. Ceremon. p. 116. — Cum vocabulo φαυλεπιφαυλότατοι, riſus movendi cauſa ficto, *Huetius* p. 17. comparat *Nicarchi* λεπτεπιλεπτότεροι in Ep. XVI. — V. 5. μὴ τετράκις. Ne, quaeſo, patere, Cappadocem quarta vice ejusmodi magiſtratum inire, ne omne humanum genus paulatim in Cappadocum mores et indolem delabatur.

HIPPIAE ELEI EPIGRAMMA.

¶. 57.] In lucem protraxit hoc carmen *Gualterus* in Inſcript. Sic. p. 27. ed. Panorm. p. 6. ed. Meſſan. Hinc *Muratorius* in Theſaur. p. 748. 4. *Dorvill.* ad Charit. p. 186. Tractaverunt illud *Placid. Reynam* in Notit. Urbis Meſſanae P. I. p. 162. et *Leichius* in Miſc. Lipſ. T. I. p. 500. et iterum in Curis ſecundis p. 51. Apte *Gualterus* comparaverat *Pauſaniam* L. V. 25. p. 442. ubi narratur naufragium triginta quinque puerorum Mamertinorum, qui Rhegium ad feſtum ibi celebrandum miſſi, una cum chori magiſtro in illo freto peri-

sunt. Horum statuae positae Olympiae ἔργα Ἠλείου Καλλῶνος. Antiquum autem Epigramma, eodem *Pausania* tradente, has statuas significabat ἀναθήματα εἶναι τῶν ἐν πορθμῷ Μεσσηνίων· χρόνῳ δὲ ὕστερον Ἱππίας ὁ λεγόμενος ὑπὸ Ἑλλήνων σοφὸς τὰ ἐλεγεῖα ἐπ' αὐτοῖς ἐποίησεν. Hujus loci auctoritate igitur *Brunckius* hoc Epigramma *Hippiae* tribuendum censuit. Conjectura probabilis, quamvis non omnino certa. Quod si tamen *Hippiae* sunt versus, *Platonis* carminibus in I. Vol. praeponendi erant. Ceterum cum hoc Epigramma Messanae ad Fretum Siculum inventum sit, *Dorvillius* suspicatur, Messanenses exemplar hujus inscriptionis, quae Olympiae erat, in sua civitate collocandum curasse. — V. 3. 4. apud *Gualt.* sic leguntur: αὐτος ἐχει ποθης εν και . . . τευξελυτροιον: ιοις αυτο καλον κοσμει περικειμενον ουνομα τυμβους ου γλυκυς εσθημειν καν φθιμενοις ζηνερως. Idem tamen in Omissis sic eundem locum exhibet: αὐτος ἐχει ποθης εν και . . . . τευξε λυγροις μ. . . ματα μυρομενε ου etc. in fine autem: καμφθιμενοισιν ερως. unde *Leichius* p. 51. haec extudit:

αὐτὸς ἔχεις πόθεν ἦν καὶ τύμβον . . . . .
δάκρυσι τεῦξε λυγροῖς ὄμματα μυρομένη.
οὐ τὸ καλὸν κοσμεῖ περικείμενον οὔνομα τύμβους.
οὐ γλυκὺς ἐσθ' ἡμῖν κἀν φθιμένοισιν ἔρως.

Ipse tenes unde eram et tumulum . . . . . Exstruxit, tristibus lacrymis oculos perfusa. Non pulcrum appositum nomen tumulos ornat, Non dulcis nobis etiam inter mortuos amor est. Parum feliciter. *Brunckius* exhibuit correctiones *Dorvillii*, quae, quamvis ingeniosae, longius tamen absunt a literarum in marmore ductibus, ut iis confidere queas. Fortasse fuit:

πάντας τ' αὐτὸς ἔχει πορθμὸς, καὶ εἰκόνας αὐτὸς
μοίρης τεῦξε λυγρῆς μνήματα μυρόμενος —

Similiter *Schneiderus*, qui minori versui sic succurrebat: τεῦξε λυγρῆς μοίρης μνάματα μυρόμενος. — V. 5. Unus has

imagines fecit, unus, cujus pulchrum nomen hunc cippum ornat, quemque nos etiam apud inferos amore prosequimur. Nomen artificis, quod his verbis circumscribitur, Κάλλων fuit; hinc οὔ καλὸν οὔνομα. Similes propriorum nominum periphrases vidimus ad *Meleagr.* Ep. I. 24. et 44. *Dorvillius* comparavit Ep. ἀδέσπ. CXC.

EURIPIDIS EPIGRAMMA.

Vide Tom. I. p. 319.

ARCHELAI EPIGRAMMATA.

¶. 58.] *I.* Cod. Vat. post titul. Ἀρχελάου ἢ Ἀσκλη . . . ἴδου (Ἀσκληπιάδου). Sic quoque Planud. p. 314. St. 454. W. In statuam aëneam Alexandri, Lysippi opus. Hinc expressum Ep. Incert. CCCIX. Consulendum Ep. *Posidippi* XIV. Posterius distichon excitat *Plutarch.* T. II. p. 331. A. et p. 335. B. qui locus inprimis huc facit: Λυσίππου δὲ τὸν πρῶτον Ἀλέξανδρον πλάσαντος, ἄνω βλέποντα τῷ προσώπῳ πρὸς τὸν οὐρανὸν, (ὥσπερ αὐτὸς εἰώθει βλέπειν Ἀλέξανδρος, ἡσυχῆ παρεγκλίνων τὸν τράχηλον) ἐπέγραψέ τις οὐκ ἀπιθάνως· αὐδασοῦντι . . . . Idem in Vita Alexandri c. IV. T. I. p. 666. B. Τὴν μὲν οὖν ἰδέαν τοῦ σώματος οἱ Λυσίππειοι μάλιστα τῶν ἀνδριάντων ἐμφαίνουσιν . . . . καὶ γὰρ ἃ μάλιστα πολλοὶ τῶν διαδόχων ὕστερον καὶ τῶν φίλων ἀπεμιμοῦντο, τήν τ' ἀνάτασιν τοῦ αὐχένος εἰς εὐώνυμον ἡσυχῆ κεκλιμένου, καὶ τὴν ὑγρότητα τῶν ὀμμάτων, διατετήρηκεν ἀκριβῶς ὁ τεχνίτης. Ex his locis sua hausit *Tzetza* in Chil. XI. 368. — V. 2. Λύσι . . . . . χαλκός. Vat. Cod. — V. 3. αὐδάσοντο vulgo. Nostrum est ap. *Plutarchum.* — αὐδασ . . . . . . χάλκεος. Vat. — V. 4. ἐμοὶ omittit Cod. Vat.

Ex Tom. III. p. 330.] *II.* Servavit hoc carmen *Antig. Caryst.* c. XCVI. p. 146. ed. Beckm. Ἴδιον δὲ καὶ

τοῦτο νεκρῶν τινων, τοῦ μυελοῦ σαπέντος, ἐκ τῆς ῥάχεως ὄφεις γίνεσθαι, ἐὰν πρὸ τοῦ τελευτᾶν τεθνηκότος ἑλκύσωσι τὴν ὀσμὴν κ. τ. λ. Vulgarem hanc ap. veteres opinionem fuiſſe, apparet ex *Plin.* H. N. X. 66. p. 579. *Anguem ex medullis hominis ſpinae gigni, accipimus a multis.* Quum Cleomenes Spartanus Alexandriae cruci affixus eſſet, et ſerpens prope eum apparuiſſet, res miraculi loco habita eſt, populo Cleomenem diis exaequante, ἄχρις οὗ κατέπαυσαν αὐτοὺς οἱ σοφώτεροι, διδόντες λόγον, ὡς μελίττας μὲν βόες, σφῆκας δ' ἵπποι κατασαπέντες, ἐξανθοῦσι, κάνθαροι δ' ὄνων τὸ αὐτὸ παθόντων ζωογονοῦνται· τὰ δ' ἀνθρώπινα σώματα, τῶν περὶ τὸν μυελὸν ἰχώρων συῤῥοήν τινα καὶ σύστασιν ἐν ἑαυτοῖς λαβόντων, ὄφεις ἀναδίδωσι. *Plutarch.* Vit. Cleom. c. 39. T. V. p. 203. ed. Tubing. — V. 1. *Xylander* edidit σφαργίζεται, quod *Meurſ.* in σφραγίζεται mutavit; non ſatis apparet, quo ſenſu. Nam nec *ſignandi* nec *confirmandi* ſignificatio hic locum habet. *Niclas*, V. clar., qui *Antigonum Car.* criticis inſtruxit et exornavit notis, σφαραγίζεται corrigit; comparans *Heſiod.* Theog. 706. σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον. ἠχοῦντες συνετάρασσον. Senſum igitur vult eſſe: *Aevum omnia perturbare ac permiſcere.* At in verbo σφαραγίζεσθαι ſtrependi et ſonandi dominatur notio, quae ab h. l. aliena eſt. Videndum igitur, an pro ταράττειν ſimpliciter occurrat.— V. 4. ὃς ad νέκυος referendum videtur: qui ex hoc monſtro (ſerpente illo puta, quem hominis medulla progenuit) novum ducet ſpiritum. At certe ex ejusmodi ſerpentibus homines denuo fieri, *Archelaum* dixiſſe, parum fit credibile. Quare poſt τέρας incidendum puto, ὃς autem referendum ad ὄφις, qui ex illa medulla (τέρας vocat propter effectum,) novum ſpiritum ſumit, vitalemque naturam ex defuncto ducit.

Ex Tom. III. p. 330.] *III.* et *IV.* Etiam haec duo diſticha ſervavit *Antigon. Caryſt.* c. XXIII. p. 35. Φασὶ δὲ καὶ τὸν κροκόδειλον σκορπίους γεννᾶν, καὶ ἐκ τῶν ἵππων σφῆκας

γεννᾶσθαι. In alterius distichi v. 2. Xylander edidit: σφήκασι δὲ ζώων. quod *Meursius* emendavit. *Pisides* in Mundi Opif. v. 1312. Οὐδ' ὡς λέγουσιν ἐκ μὲν ἵππου σήψεως Σφηκῶν κίνησιν, ἐξ ὄνου δὲ κανθάρων, Βοὸς δὲ τὴν μέλισσαν τὴν φιλεργέτιν. quae derivata sunt ex *Aeliano* H. A. II. XXXIII. p. 62. ed. *Schneid.* Plurimum huc facit *Varro* de R. R. L. III. 16. p. 236. ed. Bip. *Primum apes nascuntur partim ex apibus, partim ex bubulo corpore putrefacto. Itaque Archelaus in Epigrammate ait, eas esse* βοὸς φθιμένης πεποτημένα τέκνα. *Idem,* ἵππων μὲν σφῆκες γενεά, μόσχων δὲ μέλισσαι.

PHILOXENI EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 410. Primus edidit *Salmasius* Exerc. in Plin. p. 648. F. Inter Jensian. nr. 140. *Reisk.* Anthol. nr. 791. p. 171. *Dorvill.* ad Charit. p 433. In Tlepolemum Polycritis filium, qui Mercurii signum in stadii carceribus posuerat. — *Salmasius*, qui ad repagulum, quo stadium claudebatur, duos hermulas exstitisse arbitrabatur, qui fune demisso repagulum solverent, ex hoc carmine censebat effici, ut Tlepolemus hermularum in carceribus ponendarum auctor fuerit. Hunc vero Tlepolemum eundem esse suspicatur,. qui ap. *Pausaniam* L. V. 8. p. 395. Lycius fuisse dicitur. Μύρα enim Lyciae oppidum. — V. 1. ἕρμα. Sic est in Cod. Junge: Τληπ. θῆκεν Ἑρμᾶν, ὥστε εἶναι τοῖς ἱεροδρόμοις ἕρμα ἀφετήριον. Mercurii signum, unde stadiodromi currendi initium facerent. Haec autem meta ἕρμα vocatur propterea, quod lapide ibi posito signata erat. Quaecunque enim vel aliis rebus fulcro sunt, vel ipsae aliquo fundamento firmiter nituntur, ἕρματα appellantur. Sed *Dorvillius* non ἕρμα, sed Ἑρμᾶ legit, idque longe elegantius esse judicat: Tlepolemus

Mercurium posuit Mercurio. Ἑρμᾶς enim et ipsum deum significat et statuam, seu truncum Hermae, solitum adhiberi pro meta, carceribus, repagulis, initio curriculi. — V. 2. ἱεροδρόμοι stadiodromi sunt. *Jensius* ἱεροδρόμοις conjicit, quam conjecturam *Dorvillius* refutavit. — Nomen Πολυκρίτου, quod in Cod. est, *Reiskius* in Πολυκράτου mutavit, sine causa idonea. *Polycriti* nomen est ap. *Polybium* L. IX. 34. 10. — V. 3. haereo in verbis δὶς δὲ κ'. ἀπὸ σταδίων, quae *R.* vertit: *ad spatium viginti stadiorum*; sensu parum expedito. An στάδιον pro νίκη ἐν σταδίῳ positum? ut poëta dicat, Tlepolemum post viginti victorias, e cursus certamine reportatas, hanc statuam posuisse? Alii videant. — ἐναγώνιον cum Ἑρμᾶν jungendum. ἐναγώγιον ap. *Dorvillium*, vitiose.

DURIDIS EPIGRAMMA.

I. 59.] Bis legitur in Cod. Vat. p. 430. sq. 432. in Planud. p. 101. St. 150. W. ubi Δούριδος Ἐλεάτου legitur. Ἐλαΐτου exhibet Cod. Vat. et *Stephan. Byz.* qui hoc carmen profert v. Ἔφεσος p. 282. Ἡ δὲ πόλις ἐν κοίλῳ τόπῳ κατοικισθεῖσα, χειμῶνος κατεκλύσθη, καὶ μυρίων ἀποθανόντων Λυσίμαχος τὴν πόλιν μετέθηκεν, ἔνθα νῦν· ἐκάλεσε δὲ Ἀρσινόην αὐτὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἀρσινόης. οὗ τελευτήσαντος ἡ προτέρα κλῆσις ἀνελήφθη. φέρεται δὲ Δούριδος ἐπίγραμμα τοῦ Ἐλαΐτου εἰς τὸν κατακλυσμὸν οὕτως· Ὑέτιος . . . Lysimachum post hanc calamitatem Ephesiis persuasisse narrat *Strabo* L. XIV. p. 640. ut in novas sedes concederent. Coëgisse hunc regem Ephesi incolas, ut ad maris litus habitarent, ait *Pausan.* L. I. 9. p. 23. VII. 3. p. 528. *Salmasius* vulgatis meliora se daturum professus in Exercit. Plin. p. 569. E. F. pusillam rem in fine emendavit; in reliquis nihil mutavit. — V. 1. χειμῶνι. Wechelia-

nae vitium servavit *Salmas.* Hunc versum e sequente laudat *Eustath.* ad Dionys. Perieg. v. 828. — V. 2. ἀστεμφεῖ. fatali illa et crudeli nocte. ἀστεμφὲς enim sive ἀστεμβὲς est τὸ ἀμετακίνητον, ut interpretatur *Eustath.* ad Il. p. 178. 7. τὸ τραχὺ, τὸ χαλεπὸν, secundum *Hesychium.* — V. 3. Totam regionem ita devastatam fuisse significat, ut Libyae potius deserta referret, quam cultissimi illius agri, quo Ephesus olim conspicua fuerit, praeberet speciem. — Pro μακρῶν, quod ex *Salmasii* emendatione profluxit, vulgo legitur μακάρων, in Plan. ap. Steph. Byz. et in Vat. Cod. utroque loco. Non offendit haec lectio *Grotium*, qui vertit — *et secli tot melioris opes.* Gravior tamen sensus evadit ex nostro: μακρῶν ἐξ ἐτέων κτέανα, opes inde a multis annis congestae et collectae. — V. 5. σαωτῆρες. Diana inprimis, tutelare Ephesi numen. ἔτρεπον. Plan. et Vat. Cod. ἄμμα. vulgo in Plan. ὄμμα legendum esse, jamdudum viderant *Brodaeus* et *Opsop.* nec aliter habetur in Vat. Cod. et ap. Steph. Byz. *Jos. Scaliger* tamen in ἄρμα inciderat. — V. 6. πολλῶν vulgo ap. Steph. Byz. — V. 8. πεπταμένοις. omnes, praeter *Salmasium.* Vulgata lectio accipienda de fluminibus extra litora effusis latoque adeo alveo manantibus. Si legis κεῖνα — πεπταμένα, opes sunt et divitiae direptae et per undas dispersae. Aliud quid *Grotium* in mente habuisse, suspicari licet ex ejus versione:

Omnia cum ventis cumque amnibus illa voluta
In mare fluxerunt, ut levis unda solet.

Legit itaque:

εἰς ἅλα σὺν ποταμοῖς ἔδραμε σύν τ' ἀνέμοις.

XENOCRATIS EPIGRAMMA.

Anth. Plan. p. 327. St. 467. W. Mercurius conqueritur, quod, palaestrae cum praesit, sine manibus pedibusque singatur. — V. 2. τὸ κολοβὸν δηλοῖ τὸ μὴ ἔχον ὁλότητα. *Eustath.* Il. p. 917. 18. Apte *Brodaeus* excitat *Plutarch.* T. II. p. 797. F. διὸ καὶ τῶν Ἑρμῶν τοὺς πρεσβυτέρους ἄχειρας καὶ ἄποδας, ἐντεταμένους δὲ τοῖς μορίοις δημιουργοῦσιν. Causam hujus rei allegoricam affert *Cornutus* de N. D. p. 167. πλάττεται καὶ ἄχειρ καὶ ἄπους ὁ Ἑρμῆς — ἐπεὶ (ὁ λόγος) οὔτε ποδῶν οὔτε χειρῶν δεῖται πρὸς τὸ ἀνύειν τὸ προκείμενον αὐτό. adde *Dion. Cassium* LIV. T. I. p. 739. 11. ibique *Fabricium.* — V. 3. χειρονομεῖν. πυκτεύειν. *Suid.* quo sensu hoc vocabulo usus est *Pausanias* L. VI. 10. p. 475. σκιαμαχοῦντος δὲ ὁ ἀνδριὰς παρέχεται σχῆμα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδειότατος τῶν κατ' αὐτὸν χειρονομῆσαι πεφυκώς. Initio procul dubio hoc verbum de iis usurpatum est, qui in saltatione manus rite moverent; deinde generaliori significatione adhibuerunt veteres. De Hippoclide pedibus gesticulante *Herodot.* L. VI. p. 498. 7. τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε. — V. 4. ἀμφοτέρων ἐς βάσιν. *utroque, quo ambulem, pede orbatus,* vertit *Brodaeus.* Vix recte. Junge potius ἱστάμενος ἐς βάσιν (pro ἐν βάσει) ἀμφοτέρων ὀρφανός. cum sic manibus pedibusque orbatus in basi collocatus sim.

PARRHASII PICTORIS FRAGMENTA.

¶. 60.] *I.* et *II.* Servavit *Athen.* L. XIII. p. 543. D. E. Καὶ Παῤῥάσιον τὸν ζωγράφον πορφύραν ἀμπέχεσθαι, χρυσοῦν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχοντα ἱστορεῖ Κλέαρχος ἐν τοῖς

βίοις. οὗτος γὰρ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν γραφικὴν τρυφήσας, λόγῳ τῆς ἀρετῆς ἀντελαμβάνετο, καὶ ἔγραφε τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτελουμένοις ἔργοις·

ἁβροδίαιτος ἀνὴρ ἀρετήν τε σέβων τάδ' ἔγραψε.

καί τις ὑπεραλγήσας ἐπὶ τούτῳ παρέγραψε·

ῥαβδοδίαιτος ἀνήρ.

ἐπέγραψε δὲ ἐπὶ πολλῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ τάδε·

ἁβροδίαιτος . . . . τέχνης.

ηὔχησε δ' ἀνεμεσήτως ἐπὶ τούτοις, ἅτε οὐκ ἄπιστα τοῖς κλύουσι λέγων·

φημὶ γὰρ . . . . βροτοῖς.

Ad ſubſcriptionem illam, qua Parrhaſius utebatur, *Plinius* reſpexit H. N. XXXV. p. 693. 16. *Foecundus artifex, ſed quo nemo inſolentius et arrogantius ſit uſus gloria artis. Namque et cognomina uſurpavit, Abrodiaetum ſe appellando, aliisque verbis principem artis et eam ab ſe conſummatam.* De Parrhaſii mollitie et delicato cultu quaedam ex *Theophraſto* narrat *Aelian.* L. IX. c. XI. ubi *Perizonius Athenaei* locum interpretatur. — V. 1. Haud ſcio, an melius ſcribatur: ἀρετὴν δὲ σέβων. *Vir delicatus quidem, virtutis tamen amans.* Particula μὲν in priore membro frequenter omittitur. — V. 3. In verbis ὅς γ' ἀνέφυσε mire inepta mihi videtur particula γε. Fortaſſe ſcribendum:

ὅς νιν ἔφυσε.

Quod ἐξελαθόμην praeceſſit, huic correctioni non obſtat. Hoc poëta ex ſua perſona dicit; de Parrhaſio pictore tanquam de tertio quodam agens. Vulgo diſtinctione hic verſus laborat. — Negat *Valckenar.* ad Herodot. p. 727. 21. graece dici τὰ πρῶτα φέρειν, dicendum eſſe φέρεσθαι. Praeter noſtrum tamen ſic quoque locutus eſt *Euſtath.* de Hyſm. IX. p. 400. τὰ πρῶτα τῶν ἐν Αὐλικώμιδι φέροντι. — Ceterum primum hujus Epigrammatis verſum *Athenaeus* iterum laudat L. XV. p. 687. 13. ubi τάδ' ἔγραψεν habetur.

Ad II. fragmentum haec notavit *Brunckius*: „Hoc „fragmentum legitur etiam in Ariſtidis Orat. περὶ τοῦ „παραφθέγματος p. 386. ex cujus cum Athenaeo compa- „ratione video primum hexametrum integrum ſuper- „eſſe et ſic ſcribendum:

„οὐχὶ κλύουσιν ἄπιστα λέγω τάδε· φημὶ γὰρ ἤδη — —

„Legitur enim ap. *Ariſtidem*: ἀλλ' ἐμὲ πρώην ἀνὴρ ἑταῖρος „— ζωγράφου τι ἐπίγραμμα ἐξεδίδασκε τουτοὶ κἄπιστα κλύουσι „λέγω τάδε· φημὶ .. Manifeſtum eſt, verba, quae apud „Athenaeum et Ariſtidem leguntur tanquam illorum, „partem eſſe verſiculi Parrhaſii. Zeuxidis pictoris ſimi- „lis ſententiae elegos, ſed mutilos, ibidem refert „Ariſtides:

„Ἡρακλεῖα πατρίς, Ζεῦξις δ' ὄνομ'· εἰ δέ τις ἀνδρῶν
„ἡμετέρης τέχνης πείρατά φησιν ἔχειν,
„δείξας νικάτω . . . . . . δοκῶ δέ φησιν
„ . . . . . . ἡμᾶς οὐχὶ τὰ δεύτερ' ἔχειν."

— In illis ap. *Ariſtidem* verbis verſus initium eſſe, nec *Palmerium* fugerat in Exercitatt. p. 490. qui ta- men vitioſum procudit verſum: Κἄπιστα κλύουσι λ. τ. Non enim fieri poteſt, ut κλύειν priorem producat. Οἱ ab initio lectum fuiſſe, ex *Athenaeo* apparet. Sed vide, an *Parrhaſius* ſcripſerit:

Οὐ κεν ἄπιστα κλύουσι λέγω τάδε· φημὶ . . . . .

— V. 2. τῆς τέχνης ap. *Ariſtidem*.

III. Exſtat ap. *Athen.* L. XII. p. 543. F. 544. A. de Parrhaſio: τερατευόμενος δὲ ἔλεγεν, ὅτε τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα ἔγραφεν, ὡς ὄναρ ἐπιφαινόμενος ὁ θεὸς σχηματίζοι αὐτὸν πρὸς τὴν τῆς γραφῆς ἐπιτηδειότητα· ὅθεν καὶ ἐπέγραψε πίνακι· Οἷος . . . . *Plinius* H. N. XXXV. 36. 5. p. 694. Parrhaſium gloriatum eſſe ait, *Herculem, qui eſt Lindi, talem a ſe pictum, qualem ſaepe in quiete vidiſſet.*

PHILEMONIS FRAGMENTUM.

¶. 61.] Anthol. Plan. p. 117. St. 169. W. *Vitae Euripidis* hos senarios addidit *Thomas Mag.* quos *Opsopoeus* ex Philemonis Comoedia ductos suspicatur. Huic sententiae suffragatur *Clericus* in Fragm. Philem. nr. LXX. p. 365. — Habentur hi versus etiam in Vat. Cod. p. 436.

ZENODOTI EPHESII EPIGRAMMATA.

I. Anthol. Plan. p. 38. St. 56. W. Ap. *Stob.* in Flor. T. LXI. p. 289. Gesn. 253. Grot. In Amoris statuam prope fontem collocatam. Poëta ante oculos habuit *Antip. Sidon.* Ep. V. Μὴ κλαίων τὸν Ἔρωτα δόκει, Τηλέμβροτε, πείσειν, Μηδ' ὀλίγῳ παύσειν ὕδατι πῦρ ἄπνεές.

II. Anth. Plan. p. 218. St. 318. W. ubi ἄδηλον. Vat. autem Cod. p. 253. Ζηνοδότου, οἱ δὲ Ῥιανοῦ, inscribit. In Timonis tumulum, quem ipse Timon sentibus obstrui et obduci optat, ne vel avis ad eum accedat. Expressum videtur ex *Hegesippi* Ep. VIII. ubi vid. Not. T. II. p. 176. — V. 1. τρηχεῖην. Alii contra rogant superstites, ut tumulum a vepribus purgare velint. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXIII. T. II. p. 138. Idem color est in contraria sententia ap. *Philodemum* Ep. XXXI. Φύε κατὰ στήλης, ἱερὴ κόνι, τῷ φιλοβάκχῳ Μὴ βάτον, ἀλλ' ἁπαλὰς λευκοΐων κάλυκας. — V. 2. ἄγρια κῶλα. Plan. et Vat. Cod. σκῶλον. ἕτεροι εἶδος ἀκάνθης φασὶν, ἥτις πυρωθεῖσα εὔτονος γίνεται. *Eustath.* ad Il. p. 923. 7. Etiam pro σκόλοψ ponitur; σκῶλα. ξύλα ὠξυμμένα. *Hesych.* Hoc sensu vocabulum accepit *Br.* cujus haec esse videtur emendatio: *fera spinarum impedimenta.* Haec lectio si ex cod. fluxit, me-

rito in contextum recepta est; sin ex conjectura, eam minime necessariam esse arbitror. κῶλα pro *pedibus* saepenumero obvium ap. veteres. Jam vero plantis et arbustis, quae per terram serpunt, pedes poëtae tribuere solent. *Philippus* Ep. XLV. λάθριον, ἑρπυστὴν, σκολιὸν πόδα, κισσὸν, χορεύσας. Sed vide, quae notavimus ad *Simmiae Theb.* Ep. I. Tom. I. p. 330. sq. Notanda epithetorum permutatio, pro σκολιὰ ἀγρίας βάτου κῶλα. Sed sic solent poëtae. — V. 4. ἐρημάσιν est in nonnullis editt. — V. 6. γνήσιος. amatus et desideratus. Conf. *Reiskium* ad Constant. Ceremon. p. 89.

III. Ducti sunt hi senarii ex *Stobaei* Florileg. Tit. II. p. 30. Gesn. p. 11. Grot. — V. 1. „κηρύσσεται αἰεὶ ἡ „ἀρετή. *Stob.* Scribendum: κηρύσσετ' αἰεὶ ἡ ἀρετή. In ἡ ἀ- „fit synizesis. Sic apud eundem *Stobaeum* p. 70. ἀλλ' „ἡ φρόνησις ἡ ἀγαθὴ, θεὸς μέγας. et p. 79. ὅτῳ δ' ὄλεθρον „δεινὸν ἡ λήθει' ἄγει. Vide *Toup.* Cur. Nov. p. 261. (ed. „Lips.)" *Brunck.*

ARCESILAI EPIGRAMMATA.

¶. 62.] *I.* Servavit *Diogen. Laërt.* L. IV. p. 246. unde relatum est in Append. Planud. p. 527. St. 24. W. Scriptum in victoriam ab Attalo ex certaminibus Olympicis reportatam. — V. 2. αὐδᾶται. κηρύσσεται. In stadio Olympico, simul cum victoris nomine, ipsius patria praeconis voce celebrabatur. — V. 4. πολλὸν ἀοιδοτέρῃ. aliis scilicet victoriis. — Pro θνατῷ vulgo ap. *Diogen.* θνατοῖς legitur. Illud est in Msc. regio.

II. Ap. *Diogenem* l. c. Εἰς Μηνόδωρον τὸν Εὐδάμου ἑνὸς τῶν συσχολαστῶν ἐρώμενον. Appendix Planud. p. 527. St. 25. W. — V. 1. Thyatira, Macedonum colonia. Vide *Strabon.* L. XIII. p. 625. — V. 3. ἶσα κέλευθα. Anaxa-

gorae hoc dictum tribuitur ap. *Diogen. Laërt.* II. 11. πρὸς τὸν δυσφοροῦντα, ὅτι ἐπὶ ξένης τελευτᾷ, Πανταχόθεν, ἔφη, ὁμοία ἐστὶν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις. Paulo aliter Cicero in Tusc. Qu. L. I. 43. *Praeclare Anaxagoras: qui cum Lampsaci moreretur, quaerentibus amicis, velletne Clazomenas in patriam, si quid accidisset, auferri, Nihil necesse est, inquit; undique enim ad inferos tantundem viae est.* ubi vide *Davisium*, et quae notavimus ad *Tymn.* Ep. V. — V. 4. ὡς δεῖν' ὅσσ' ἀνδρῶν correxisse dicitur *Huetius* p. 81. sed aliud quid scripsisse doctissimum praesulem probabile est. In vulgata subaudiendum ἔφη. Depravationem suspicabatur quoque cl. *Wakefield* in Sylv. crit. T. I. p. 53. ὤ'δῖτα, πάντων πάντοθεν μ. — V. 5. Εὐδάμου. Hujus viri mentionem facit *Plutarch.* in Vita Philopoem. c. 1. Ἤδη δὲ τοῦ Φιλοποίμενος ἀντίπαιδος ὄντος Εὔδημος (vulgo Ἔκδημος) καὶ Δημοφάνης, οἱ Μεγαλοπολῖται, διεδέξαντο τὴν ἐπιμέλειαν, Ἀρκεσιλάῳ συνήθεις ἐν Ἀκαδημίᾳ γεγονότες καὶ φιλοσοφίαν μάλιστα τῶν καθ' ἑαυτοὺς ἐπὶ πολιτείαν καὶ πράξεις προαγαγόντες. Cum in Εὔδαμος media syllaba necessario producatur, vide, an scribendum sit:

σῆμα δέ σ' Εὔδαμος τόδ' ἔρεξεν ἀριφραδὲς, ᾧ σὺ — —

σ' pro σοὶ positum. — V. 6. Verba πολλῶν πενεστέων προσφιλέστερος paroemiae speciem prae se ferre, notavit *Menagius*. Sensus esse videtur, Eudamum a Menodoro, tanquam virum ingenuum et vere amicum, pluris esse habitum, quam maximas opes; πενέσται enim apud Thessalos nobiles pars divitiarum erant, sicuti hodie in Russia servi glebae adscripti. De penestis vide *Harpocrat.* p. 285. et *Valcken.* ad Ammon. p. 192. Servos poëta viro ingenuo, multos uni opponit.

DORIEI EPIGRAMMA.

¶. 63.] Relatum est in Append. Planud. p. 519. St. 21. W. ex *Athenaeo* L. X. p. 412. F. ubi, post quaedam ingentis voracitatis exempla laudata, Φύλαρχος δέ φησιν, ait, ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν, τὸν Μίλωνα ταῦρον καταφαγεῖν κατακλιθέντα πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός. διὸ καὶ ποιῆσαι εἰς αὐτὸν Δωριέα τὸν ποιητὴν τάδε· Τοῖος ἔην . . . . Hoc Epigramma, ni fallor, respexit *Solin*. p. 6. B. *Milonem quoque Crotoniensem egisse omnia supra quam homo valet. Etiam hoc proditur, quod ictu nudae manus taurum fecit victimam: eumque solidum, qua mactaverat die, absumsit solus non gravatim. Super hoc nihil dubium: nam factum elogium exstat.* Vide *Salmasium* p. 27. C. D. Quae de Milone vulgo narrabantur, in Aegonem transtulit, nonnullis mutatis, *Theocrit*. Eid. IV. 35. — V. 6. πρόσθεν. Haec *Athenaeus* interpretatur sic: κατακλιθέντα πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός. Ante Jovis aram et in ipso Jovis Olympici adspectu taurum devoravit. — V. 8. Suspiceris πάντα καθ' ἕν. Sed vulgatam, in qua particula οὖν valde elumbis est, tuetur *Eustath*. ad Od. p. 206. 38. Περὶ δὲ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου φησὶ Δωριεὺς, ὅτι, ὃν ἐπόμπευσε βοῦν, εἰς κρέα τόνδε κόψας πάντα κατ' οὖν μοῦνος ἐδαίσατό νιν.

ARCHIMELI EPIGRAMMATA.

¶. 64.] *I*. Illatum in Append. Anth. Plan. p. 519. St. 21. W. ex *Athen*. L. V. p. 209. C. Scriptum est in sumtuosissimam navem, quam, ostentationis causa exstructam, Hiero Ptolemaeo dono misit. Hujus navis structuram et ornamenta accurate descripta vide ap. *Athen*. l. c. p. 206. C. Similis magnificentiae navem,

Ptolemaei Philopatoris fortasse, (conf. *Athen.* L. V. p. 203. sqq.) descripsit *Maxim. Tyr.* Diss. I. 3. in qua fuisse ait παστάδας καὶ εὐνὰς καὶ δρόμους. Novissimam vocem sollicitat *Marklandus*; sed temere. Satis eam tuetur *Athen.* p. 207. D. κατὰ δὲ τὴν ἀνωτάτω πάροδον γυμνάσιον ἦν καὶ περίπατοι, σύμμετρον ἔχοντες τὴν κατασκευὴν τῷ τοῦ πλοίου μεγέθει. Archimeli nostri carmen magnificentius, quam pro ejus praestantia, remuneratus est Hiero. *Athen.* p. 209. B. Ἱέρων καὶ Ἀρχίμηλον, τὸν τῶν Ἐπιγραμμάτων ποιητὴν, γράψαντα εἰς τὴν ναῦν Ἐπίγραμμα, χιλίοις πυρῶν μεδίμνοις, οὓς καὶ παρέπεμψεν ἰδίοις δαπανήμασιν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐτίμησεν. — V. 3. „δρυόχων. trabes erectae cari„nam sustinentes, quibus ea imponitur, quando ex„struendae navis exordiuntur opus naupegi. *Eustath.* ad „Homer. p. 1878. in fin. ubi v. 3. 4. hujus carminis „laudat.“ *Brunck.* in Not. ad Aristoph. Thesm. v. 52. — V. 5. Αἴτνας. *Antip. Sidon.* Ep. LI. χῶμα — Ἄθωέως ἶσον ἐρίπνᾳ. Quae sequuntur, ex eodem poëta derivata sunt: ἢ ποῖοι χθονὸς υἷες ἀνυψώσαντο Γίγαντες. Haec de mole dicta, nemo facile reprehenderit; de nave, eadem longe ineptissima sunt. — V. 9. τριελίκτους. Intelligit triplicem navis contignationem. Θώραξ. πύργος. *Hesych. Suid.* Sic *Horat.* I. Epod. v. 1. 2. *Ibis Liburnis inter alta navium, Amice, propugnacula.* ubi vide Intpp. — Navis, poëta ait, summis antennis et velis coelum contingit, ipsum corpus suum intra nubes condit. In νεφέων haerebat *Jos. Scaliger*, qui ὑφέων conjecit, improbante *Casaubono*. Aliter judicat *Brunckius*, cujus haec sunt: „Parum con„gruum est epitheton μεγάλων. Quumque jam dixerit „ἄστρων γὰρ ψαύει καρχήσια, nubium mentio fere inutilis „videtur. Ideo Scaligeri emendationem probo, repo„nentis, ἐντὸς ἔχει ὑφέων, quod hujus loci sententiae non „adversatur. Triplex enim contignatio Terrigenis ad „coelum scansuris scalae instar erat. Vide Scaligerum „ad Catulli Carm. de Nupt. Pel. et Th. v. 10.“ Emen-

dationis necessitatem plane non video. Nubes sideribus inferiores; recte itaque poëta ait, antennas sidera, ipsum navis κύτος autem nubes attingere; imo ejusmodi acumine, quod in meliore poëta vix tuleris, nihil versificatore nostro dignius. μεγάλων non valde aptum est epitheton; fateor; sed quid impedit, quominus lenissima mutatione unius literae corrigamus:

θώρακας μελάνων ἐντὸς ἔχει νεφέων.

— V. 11. Anchorae hujus navis funibus nituntur, quales ii erant, quibus Xerxes Hellespontum junxit. Hi funes quam crassi fuerint, diserte docet *Herodotus* L. VII. 36. p. 527. 20. Rem auxit *Tzetz.* Chil. I. v. 599. — V. 15. Hinc *Casaubonus* intellexit, navis inscriptionem fuisse hanc: Ἱέρων Ἱεροκλέους βασιλεὺς Συρακοσίων τοῖς τε ἄλλοις Ἕλλησι καὶ ταῖς νήσοις τοῦτο τὸ σιτηγὸν πλοῖον. Subaudiendum: κατεσκευάσατο. — V. 16. δορεφόρον. *Athen.* In Excerpt. Hoeschel.: καρπῶν πίονα δωροφόρον. Emendavit *Casaubonus* δωροφορῶν. Sed prior lectio videtur verior. Navis ipsa, frumento onusta, vocatur πίων δωροφόρος καρπῶν. Tum ad accusativum subaudiendum verbum ἔπεμψε.

II. Cod. Vat. p. 215. Ἀρχιμήδους. σκωπτικόν. ut exhibuit etiam *Dorvillius* ad Charit. p. 387. qui primus hoc carmen integrum edidit. Nam in Planud. p. 274. St. 395. W. postremum distichon desideratur, et auctoris nomen deest. Scopticum esse, inepte pronuntiat lemmatis auctor, quem medii distichi sensus fefellisse videtur. In laudem Euripidis scriptum est, cujus orationem, quamvis specie facillimam, nemo facile cum successu imitandam susceperit. — V. 1. ἐπὶ βάλλον. Vat. Cod. — ἀδέβατον οἶμον. Similiter *Oppian.* Cyneg. L. I. 20. τρηχεῖαν ἐπιστείβωμεν ἀταρπὸν, Τὴν μερόπων οὔπω τις ἑῇς ἐπάτησεν ἀοιδαῖς. — ἀοιδοθέτης formatum ad analogiam τοῦ ὑμνοθέτης. de quo vide ad *Meleagr.* Ep. I. T. I. p. 3. —

V. 3

V. 3: δεινὴ μ. γ. ἰ. καὶ ἐπίῤῥοθος. Vat. Cod. Melius hoc loco *Planudes:* λείη — quod verum esse, oppositionis lex et norma evincit. *Diotim.* Ep. VII. λείη μνᾶμα παρὰ τριόδῳ. Ductus color ex loco celeberrimo *Hesiodi* Op. et D. 290. μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι, Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα. — ἐπίῤῥοθος. Cum, quae vulgo huic vocabulo significatio tribuitur, ad hunc locum nihil faciat, *Dorvillius* eleganter emendavit ἐπίκροτος. *via frequentata, multum rotis pulsata, et ideo adplanata.* Vocem usurpat *Xenoph.* de Off. Mag. Eq. c. III. 14. ἐν τῷ ἐπικρότῳ ἐν Ἀκαδημίᾳ ἱππεύειν. ubi *Brodaeus* tamen ἱπποκρότῳ malit. — Mox Cod. Vat.

Η
ἣν δέ τις π. Εἰςβαίνει, et in exitu pentametri σκόπελος. Ad vulgatam lectionem inprimis facit *Lucian.* V. Hist. L. II. 30. Tom. IV. p. 289. Bip. ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης καὶ ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα .... προΐμεν διά τινος ἀκανθώδους καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ. *Barnesius* in Vita Euripid. §. XX. σκοπέλου legendum conjicit. — V. 4. 5. „Ultimum distichon „δυσνόητον sane. Videtur Tragoediam Medeae, ut summi „artificii drama laudare. Sed pentameter mihi obscurus „manet, licet verba aperta. An mansit in metaphora? „Et si alias quidem Euripidis tragoedias quis velit aemu„lari, asperam inventurus sit viam, licet appareat levis „et facilis: at si tentet Medeam, praecipitatum iri ta„lem poëtam et omni poëtica gloria privatum iri.“ Haec *Dorvillius.* Vitium videtur haerere in χαράξῃς. Quid, si legeris:

ἣν δὲ τὰ Μηδείης Αἰητίδος οὐ παραθρέξῃς,
ἀμνήμων κείσῃ νέρθεν — —

τὰ Μηδείης est Medeae historia, qualem *Euripides* in celeberrima illa tragoedia exposuit; ipsam igitur tragoediam significat. Nisi enim Medeam superaveris, ignotus et inglorius inter umbras versaberis. Quare tibi suadeo,

ut totum illud tragoedias ſcribendi negotium omittas. Facile οὔπαρα in ἄκρα abire potuit. ἀμνήμων κεῖσῃ ductum ex *Sapphus* carmine Fr. X. ap. *Br.* κατθανοῖσα δὲ κείσεαι· οὐδέ τι μναμοσύνα σέθεν ἔσσεται.

DEMETRII BITHYNI DISTICHA.

¶. 65.] *I. II.* Duo haec Epigrammata leguntur in Vat. Cod. p. 477. et in Plan. p. 304. St. 444. W. ſine lectionis diverſitate. Prius diſtichon expreſſit *Auſonius* Ep. LXIII.

Me vitulus cernens, immugiet: irruet in me
Taurus amans: paſtor cum grege mittet agens.

HERODICI BABYLONII EPIGRAMMA.

Servavit *Athenaeus* L. V. p. 222. A. unde *Stephanus* illud in Appendicem retulit p. 524. Wecheliani idem inſeruerunt Libro II. c. X. p. 199. et iterum repetiverunt in Append. p. 23. In Grammaticos, nugarum captatores, invehitur. Facit ad ſenſum hujus carminis locus in *Wolfii* Prolegg. in Homer. p. CCXXXV. „Poſtquam Zenodoti et aliorum in optimos verſus et univerſa carmina graſſantium, libidinem nimium ſenſiſſent „vetuſta monumenta, ars iſta jure coepit in crimen et „reprehenſionem modeſtorum et prudentium incurrere, „notarique a multis cenſoria inſolentia et acerbitas et „frigida cura rerum minutiſſimarum.“ Conf. inprimis *Antiphan.* Epigr. V. *Philippi* Ep. XLIII. XLIV. — V. 1. φεύγετ'. Ex Homero haec ducta. Il. β. 159. Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. In verſ. ſq. fortaſſe re-

ſpicitur *Alc. Meſſ.* Ep. XXII. 6. — V. 3. γωνιοβόμβυκες. qui in angulorum tenebris et ſordibus verſantur. *Lucian.* in Pſeud. 24. Tom. III. p. 181. de verbis obſoletis agens: ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὑρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἰαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων μεστά. — V. 4. τὸ σφὶν καὶ σφῶϊν. vulgo ap. *Athenaeum.* καὶ τὸ σφῶν correxit *Pierſon.* ad Moer. p. 340. — V. 5. δυςπέμφελοι. δυςάρεστοι. δύςκολοι. δυςμετάπεμπτοι. ut *Euſtath.* interpretatur ad Il. p. 1111. 41. laudans *Heſiod.* in Ἔ. καὶ Ἡ. 722. Cf. Il. π. 748. — V. 6. ὑὰς Wechel. Ἑλλάς. Herodicus ſe Ariſtarcheis illis praeponit ſeque dignum judicat, ut, illis ex Graecia relegatis, in eadem terra maneat floreatque.

PTOLEMAEI REGIS EPIGRAMMATA.

¶. 66.] *I.* Saepe hoc carmen eſt editum. Primus dedit *Fulvius Urſinus* in Virgilio c. Gr. coll. p. 15. ed. Valck. Emendatius ex ſuis conjecturis *Victorius* ad calcem commentarii Iſagogici Eratoſthenis ſ. Hipparchi εἰς τὰ Φαινόμενα. unde id ſumſit *Fabricius* in Bibl. Gr. T. IV. p. 92. ed. nov. *Fellus* in Vita Arati fol. 3[a]. *Scaliger* ad Manil. ubi graecos Phaenomenorum auctores recenſet, p. 7. Cum Grotii verſione *Burmann.* in Addend. ad Anth. Lat. T. II. p. 729. — Arati carmen Hegeſianactis et Hermippi operibus ejusdem argumenti longe praeferendum eſſe judicat poëta. — V. 3. σκηπτοῦ δ' ἄπο πάντες ἅμαρτον Ἀλλά γε λεπτόλογος ε. Ἄρατος ἔχει, *Urſin.* Sic, ut hic legitur, hoc diſtichon exſtat ap. *Fellum* et *Scaliger.* cum in notis ad Manil. tum in iis, quas edidit *Villoiſon.* Epp. Vinar. p. 79. — τὸ λεπτολόγου σκῆπτρον. acutae ſubtilitatis principatum Aratus obtinet. In hoc enim poëmatum genere, quod in artium tractatione

versatur, praecipue laudatur τὸ λεπτὸν sive ἡ λεπτοσύνη, *subtilis tenuitas.* Cf. Not. ad *Callim.* Ep. XXXV. T. II. p. 290.

II. Cod. Vat. p. 455. Planud. p. 67. St. 96. W. Suspicabatur *Stephanus*, in titulo scribendum esse Εἰς Πτολεμαῖον. Deinde haec notavit: *Synesius* in libello περὶ δώρου (ad Paeonium p. 311. D. ed. Petav.) hujus Epigrammatis mentionem faciens, τὸ μὲν ὕστερον, ait, τὸ τετράστιχον, ἀρχαῖόν ἐστιν, ἁπλούστερον ἔχον Ἀστρονομίας ἐγκώμιον. οἶδ' ὅτι .... — V. 1. In Catal. Codd. Bibl. Laurent. T. I. p. 489. hic versus sic legitur: οἶδ' ὅτι θνητὸς ἔφυν καὶ ἐφήμερος. — θνητὸς etiam Cod. Vat. — V. 2. πυκνάς. Cod. Laur. ἰχνεύω πυκινάς. *Synes.* Utroque loco in v. 3. ordine inverso legitur: ἐπιψαύω γαίης ποσί. — V. 4. διοτρεφέος. Plan. διοτροφέος. Synes. Ζηνὶ θεοτροφέος. Cod. Laur.

III. Cod. Vat. p. 252. Plan. p. 218. St. 317. W. Timon tumulum suum praetereuntibus mortem imprecatur. Expressum ex Ep. quod *Leonidae Alexandrino* tribuit *Br.* nr. XXXIX. T. II. p. 198. sed quod aut *Tarentini* aut *Antipatri* est.

ZENODOTI STOICI EPIGRAMMA.

¶. 78.] Ex *Diogene Laërt.* L. VII. 30. p. 383. ubi diserte *Zenodoto* tribuitur, relatum est in Append. Plan. p. 527. St. 25. W. *Suidas*, qui postremum distichon profert v. Κάδμος Μιλήσιος T. II. p. 217. tanquam *Zenonis* laudat. — Exstat in Vat. Cod. p. 224. — Laudatur Zeno, rigidae virtutis veraeque libertatis inter homines auctor. Facit huc *Varro* ap. *Nonium* v. *Desubulare*, quem locum, praeeunte *Lipsio* in Antiq. Lect. I. p. 19. sic corrigo: *Viam veritatis Zenon moenisse, duce*

virtute; hanc esse nobilem; alteram Carneadem desubulasse, bona corporis secutum. — V. 1. ἐκτίσω. Vat. Cod. a pr. man. Vett. *Diogen.* editiones κτήσας. — Frugalitatis, paucis iisque, quae natura flagitat, contentae, fundamenta posuisti. De αὐταρκείᾳ vide *Gatacker.* ad Antonin. p. 24. et p. 85. — V. 3. λόγον. Sapientiam virilem primus invenisti. Zenonis philosophia eorum sententiae opponitur, qui finem bonorum non in virtute, sed in voluptate ponebant. — ἐνηθλήσω *Stephano* debetur; vulgo ἀνεθλήσω legitur. *Meibomius* ἀναθλήσω. Vir doctus in Cod. Scalig. ap. *Huetium* p. 81. ἀεθλήσω. Ipse *Huetius* ἀνετλήσω. Post προνοίᾳ incidendum esse, monet *Lennep.* ad Phalar. p. 149. Cui obtemperans, necesse est, αἵρεσιν cum λόγον arcte conjungas. Si verba recte intelligo, ἐνηθλήσω προνοίᾳ significant: tu providentiae propugnasti, quam Stoici inprimis divinae naturae solebant adjungere. — Zenonis autem disciplinam poëta ματέρα ἐλευθερίας vocat, quandoquidem sapiens *solus recte liber* vocatur, *nec dominationi cujusquam parens, neque obediens cupiditati: recte invictus, cujus etiam si corpus constringatur, animo tamen vincula nulla injici possint;* ut *Cicero* ait de Stoicorum philosophia agens, de Finib. L. III. 75. Non omittendum, lectionem ἐνηθλήσω confirmari a *Suida*, qui h. l. laudat v. ἄτρεστος T. I. p. 374. — ἐλευθερίης. Vat. Cod. et *Suid.* (In ed. Lips. corrige: αἵρεσιν, ἀτρέστου.) — V. 5. ἦν καὶ Κάδμ. *Suidas* vitiose v. Κάδμος T. II. p. 217. *Menagius* legendum suspicabatur ἔνθεν ὁ Κ. — Negat *Lennep.* l. c. formulam τίς ὁ φθόνος eo sensu, quo hic ponitur, usurpari. Legendum itaque: εἰ δὲ πάτρα Φοῖνιξ, οὐδεὶς φθόνος· ἦν καὶ — —. *Si patria Phoenix, nil refert, erat etiam Cadmus* (Phoenix), *ille, a quo* etc. *Jo. Goropius Becanus*, teste *Pansino* ad Mich. Apostol. p. 378. correxit: ἔστι πάτρα Φοίνισσα· τ. ὁ. φ. εἰμὶ δὲ Κάδμος. — — Ceterum color, ut ap. *Meleagr.* Ep. CXXVII. εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; μίαν, ξένε, πατρίδα κόσμον Ναίο-

μεν. — Pro κεῖνος *Meibomius* κλεινὸς tentat, citra necessitatem. Vulgata etiam gravior.

CORNELII SYLLAE EPIGRAMMA.

Ex Lectt. p. 267.] „Servavit *Appian.* de Bell. civ. „L. I. p. 411. Cornelius Sylla Veneri coronam aut „securim dedicat. In τόνδε intelligitur στέφανον, vel „πέλεκυν; nisi forte olim τούσδε, ad utrumque referen„dum, scriptum fuerit." *Brunck.* Huic conjecturae patrocinatur latina inscriptio ap. *Pithoeum* L. IV. p. 146. et in Anthol. Lat. T. I. p. 39. LXIV.

Haec tibi, diva Venus, deponit munera Sylla,
Ut somno monitus, Martis armatus in armis,
Pugnantem atque acies armatas inter agentem.

Grotii versionem protulit *Burm.* ad Anth. Lat. T. II. p. 705. — Sylla se sub singulari Veneris tutela esse existimabat, quare tropaea inscripsit: Κορνήλιος Σύλλας Ἐπαφρόδιτος. *Plutarch.* T. II. p. 318. D.

ARTEMONIS EPIGRAMMATA.

¶. 79] *I.* Edidit *Dorville* ad Chariton. p. 196. In formosum puerum, sive Demum sive Echedemum appellatum, quem poëta Apollini comparat. In Cod. Vat. p. 576. lemma est: ἄδηλον, οἱ δὲ Ἀρτέμωνος. — V. 1. Apollo in insula Delo, Echedemus Athenis imperium habet. — αὐχένα. De locis altis et montosis, quae per angustum tractum porriguntur. Conf. *Wesseling.* ad Herodot. L. I. p. 35. 86. — V. 3. „Scriptura Codicis est: „Κεκροπίαν δ' ἔχει Δῆμος. Divisas sic voces in nomen pro-

„prium Ἐχέδημος conjungi nolebat *Buberius*, qui car-„men hoc in Athenienſem Δήμον factum cenſebat, Pyri-„lampis filium, de quo videndus *Meurſius* Attic. Lect. „IV. 5. Nihil eſt in ipſo carmine, quod huic opinioni „adverſetur; at obſtat ſequens, in quo idem nomen „Ἐχέδημος occurrit." *Brunck.* Lect. p. 318. Idem in Notis ad *Ariſtophanis* Veſp. 98. T. II. p. 205. ἔχε Δῆμος exhibuit, Vaticanas quoque membranas ſic exhibere affirmans. In quo fallitur. Codex habet, ut *Dorvillius* edidit, Ἐχέδημος, quam ſcripturam ſequens Epigr. confirmat. *Echedemi* nomen Athenienſibus non incognitum fuit. Cf. *Livium* L. XXXVII. 7. — ἔχε ex ſuperioribus facile ſuppleri poteſt. — V. 4. Hunc verſum reſpexit *Alberti* ad Heſych. v. ἀβροκομᾷ. — ἔλαμψεν. vi transitiva poſitum, ἔδωκε λαμπρὸν ἄνθος. ut ap. *Antip. Theſſ.* Ep. XIII. λάμψω φέγγος ἀκουσίθεον. — V. 5. Athenae, quae virtute et armis mari et terra regnabant, nunc pulcritudinis quoque imperium exercent. *Julian. Aegypt.* Ep. III. Ἑλλάδα νικήσασαν ὑπέρβιον ἀσπίδα Μήδων Λαὶς θῆκεν ἑῷ κάλλεϊ ληϊδίην. — In fine Vat. Cod. ὑπαιγάγετο.

II. Cod. Vat. p. 587. ἄδηλον, οἱ δὲ Ἀρτέμωνος. Primum hujus carminis diſtichon edidit *Warton.* ad Theocr. T. II. p. 103. Argumentum, propter medii diſtichi depravationem, obſcurum eſt. — V. 1. λάθρῃ et παρὰ φαιὴν Cod. Vat. Bene emendatum παρὰ φλιήν. *Warton.* φλιῆς dedit. Finge tibi puerum in angulo prope januam latentem furtimque proſpicientem interdum. — V. 3. „In Codice valde depravata eſt hujus diſtichi ſcriptura:

„δειμαίνων καὶ γάρ μοι ἐνύπνιος ἦλθε φαρέτρην
„αἰταίων καὶ δοιοὺς ᾤχετ' ἀλεκτρυόνας.

„quod dedi, e *Salmaſii* conjectura eſt. Sed in verſ. quarto „αἰτῶν nihili eſt. Scribo αἴρων, i. e. φέρων. Tum mallem: „καὶ δοιοὺς ἦγετ' ἀλεκτρυόνας. *ducebat, comites habebat.*" *Br.* At haec nec *Salmaſio* nec *Brunckio* digna. Si inſomnium

vidit poëta, quid, quaeso, in eo inerat, quod ipsius animum timore percelleret? Si vero puer pharetram gerens gallosque gallinaceos secum ducens, secundum philosophiam ὀνειροκριτικὴν aliquid mali portendebat, id a poëta disertius explicandum erat. Sed non opus est, diu in his conjecturis refutandis immoremur. — Rem ipsam spectemus. Ea, de quibus hoc carmine agitur, in patria Echedemi domo facta esse videntur. Puer, a patre custoditus, ut se tamen amanti morigerum gereret, custodiam fallens, descenderat ad januam, ibique latens, non sine gravi timore, partem noctis cum amante transegerat. Hoc argumentum si probabiliter a nobis fingitur, verba depravatissima sic restituenda suspicor:

δειμαίνων· παῖς γὰρ μεσονύκτιος ἦλθε ΘΥΡΕΤΡΟΝ,
εἶτ' ἀΐων κελάδους ᾤχετ' ἀλεκτρυόνος.

Haec, ni fallor, sensum efficiunt valde commodum, et a Codicis scriptura proxime absunt. δειμαίνων cum praecedentibus arcte jungendum est. *Tibull.* I. El. VI. 59. *Haec mihi te adducit tenebris, multoque timore Conjungit nostras clam taciturna manus.* Conf. *Marc. Argent.* Ep. XIII. — μεσονύκτιος, ut *Theocrit.* XIII. 69. ἱστία δ' ἤϊθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον. Cf. Eid. XXIV. 11. et quae collegit *Wetsten.* ad N. T. I. p. 624. θύρετρον pro θύραν, forma apud poëtas obvia. *Homer.* Il. β. 415. *Tibull.* I. Eleg. IX. 43. *Saepe insperanti venit tibi munere nostro* (puella) *Et latuit clausas post adoperta fores.* *Propert.* L. II. VII. 92. *Furtim misero janua adoperta mihi.* — εἶτ' ἀΐων. Vix quidquam poterit reperiri, quod propius accedat ad Cod. lectionem αἰτταίων; quantillum autem intersit inter ΚΑΙΔΟΥΣ et ΚΕΛΑΔΟΥΣ, in oculos incurrit. Vocabulum κέλαδον de galli cantu recte dici posse, nullus dubito, cum non solum de quovis strepitu, verum etiam de sono musico usurpetur. κέλαδον ἑπτατόνου λύρας. *Euripid.* Iphig. T. 1129. — Puer, audito galli

gallinacei cantu, in thalamum rediit. Multa his similia ap. veteres exstant; sed unum laudasse suffecerit *Lucianum* T. III. p. 42. Puella εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ᾀδόντων. — Ille autem puer minus constanti erat animo, sed modo arridebat amanti, modo infestum in eum monstrabat animum: ἄλλοτε μειδιόων, ὀτὲ δ' οὐ φίλος.— Pro ἄρα in Cod. Vat. est ἀνά. In marg. apographi Lips. ἀλλὰ legitur. — Amorem suum poëta apium examini, urticae et igni similem dicit, quandoquidem animum tranquillum esse non patiatur. De libidinibus, quae animum irritant et exstimulant, *Juvenal.* Sat. XI. 165. *Irritamentum Veneris languentis et acres Divitis urticae.*

DIODORI ZONAE EPIGRAMMATA.

T. 80.] *I.* Vat. Cod. p. 513. cujus auctoritate *Diodoro* tribuitur; nam in Plan. p. 180. St. 264. W. ἄδηλον est. Sensus perspicuus. Postulat poëta, sibi dari poculum testaceum, qualia in Attica praesertim (vid. ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII.) et in Samo fingebantur. — V. 2. γενόμην. Plan. Vat. Cod. — ὑφ' ᾧ. Vat.

II. Cod. Vat. p. 159. Edidit *Kuster.* ad Suidam v. λυπρῇ T. II. p. 474. *Reiske* in Anth. nr. 409. p. 6. *Toup.* in Em. ad Suid. P. II. p. 255. Heronax, macri agelli possessor, Cereri et Horis primitias quasdam offert. — V. 1. 2. 3. laudat *Suid.* in λικμαία T. II. p. 447. V. 2. et 3. iterum in ὀλιγηροσίη T. II. p. 676. — Ceres λικμαίη, quae grana ventilantibus praeest. — ἐν αὐλακοφοίτισιν divisim Vat. et *Suid.* — Pro πενιχρῆς, quae est Cod. lectio, ap. *Suid.* in λικμαίη legitur πενιχρῶν, unde *R.* πενιχρὰν fecit. Idem ὀλιγηροσύνης edidit. Sed vera est lectio, quam Cod. praebet, ὀλιγηροσίη, de agro angustis

finibus circumſcripto. — V. 3. „ἀλωρήταις. Sic docte et „vere *Reiskius*, qui ſimul Suidam emendat, cujus forte „in integrioribus Codd. exemplum hoc reperiretur: nam „veriſimile eſt admodum, eum huc reſpexiſſe in hac „gloſſa, quae ſic ſcribenda eſt: ἀλωρῆται. οἱ τὰς ἅλως „φυλάσσοντες. Male legitur: οἱ τοὺς ἅλας. In apogr. Bu„heriano ſcriptum ἀλωρῆται. In margine haec notata: „*In Mſc. eſt* ἀλωεῖται. *Forte legendum* ἀλωίτα, *genitivus* „*doricus ab* ἀλωίτης. ἀλωίτας στάχυς. ἀλωίτα στάχυος. „Suum δωρεῖται ſibi habeat Toup, quo omnino carere „poſſumus: nam in his dedicatoriis Epigrammatibus „nihil frequentius ellipſi verborum donandi, dedicandi, „conſecrandi etc. quod ipſe alicubi etiam vir doctiſſi„mus obſervavit.“ *Br.* In Cod. Vat. eſt ἀλωεῖται. ap. *Suid.* ἀλοεῖται. *Kuſterus* conjecit: μοῖραν ἀλεύρου καὶ — *primitias farinae et ſpicarum*; ipſe huic conjecturae diffidens. *Tyrwhitt* in Not. ad Toupii Emend. T. IV. p. 420. ἀλωινᾶς conjicit. *Secundus* Ep. II. ἵπποις ἀλωιναῖς. — V. 4. ὃς πρὶν Vat. Cod. ὡς πρὶν *Kuſter.* ὄσπρια *Reiskii* inventum eſt: ὄσπρια πάντων σπερμάτων. *legumina ex omni genere ſeminum prognata. Suidas:* ἡ ἐκ τῶν ὀσπρίων μῖξις. — Haec munera ponit ἐπὶ πλακίνου τρίποδος, in tabula marmorea, tribus pedibus fulta. — V. 5. πέπατο. Vat. in marg. γρ. πέπαστο. quae ſcioli ſunt emendationes, de metro male ſolliciti. — V. 5. 6. *Suidas* in γεώλοφον. ὄρος. ὕψωμα γῆς. T. I. p. 475. in λυπρή T. II. p. 474. in πέπατο T. III. p. 76. *Reiskius*, cum in apogr. Lipſ. deſcribentis vitio γεωφιλὴν repeririſſet, γεωφελὴν edidit, quod ipſe a φελλεὺς derivat. Unice vera eſt ſcriptura Codicis.

III. Vat. Cod. p. 144. nomen auctoris adſcriptum non habet. *Zonae* tribuitur auctoritate Planudeae p. 430. St. 564. W. Priapo primitiae quaedam ex horto conſecrantur. Expreſſit hoc carmen *Philipp.* Ep. XX. — V. 1. excitat *Suidas* in ἀρτιχανῆ Tom. I. p. 339. —

malum punicum paulo ante ruptum, quod maturitatis signum. *εὐσχιστον ῥοιὴν* vocat *Crinagor.* Ep. VI. — *ἀρτίχνουν.* Infra Ep. VI. *μάλων χνοῦν ἐπικαρπίδιον.* Quod noster *χνοῦν* appellat, ap. *Philipp.* l. c. *λεπτὴ ἄχνη* vocatur. De malis lanatis sive cydoniis agitur, quae *λασιόμαλα* dicuntur. *Hesych.* *λασιόμαλον. μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν.* Vide *Bod. a Stap.* ad Theophr. L. IV. p. 340. Ubi de malis cydoniis agit *Athen.* L. III. p. 82. A. B. *Nicandri* locum laudat ex *Ἑτεροιουμένοις*:

αὐτίχ' ὅγ' ἐκ Σιδόεντος ἢ ἐκ Πλείστου ἀπὸ κήπων
μῆλα ταμὼν χλοάοντα τύπους νωμήσατο Κάδμου.

Scribendum puto *χνοάοντα.* De Acontio videtur agi, qui ad decipiendam Cydippen cydonio malo usus esse dicitur ap. *Aristaenet.* L. I. Ep. X. p. 23. In eadem pagina corrigendi sunt versus *Antigoni Carystii:*

ἦν δέ μοι ὡραίων πολὺ φίλτερος ἢ λασιμήλων
πορφυρέων, Ἐφύρη τάπερ αὔξεται ἠνεμοέσσῃ.

Vulgo: *ἠχὶ μ. ὠ. π. φ. ἠδ' ἀριμήλων.* Fraudi fuit librariis genitivus post comparandi particulam, quae in hoc schemate abundat. Vide *Abresch.* Auct. Diluc. Thucyd. p. 414. — V. 2. ap. *Suid.* in *ῥυτὶς* T. III. p. 272. *ἐπ' ὀμφάλιον* divisim Vat. Cod. „*ἐπομφάλιον* non est *rotundam,* „ut Brodaeus explicuit, sed *umbilicum habentem.* Nican„dri Schol. in Alexiph. 348. *ὀμφαλόεσσαν.* *ἢ τὴν τῷ ὀμ„φαλῷ προσιζάνουσαν, ἢ τὴν ἐκ σύκων τῶν ὀμφαλοὺς ἐχόντων,* „*τὰ γὰρ σῦκα κάτω ὀπὰς ἔχουσι δίκην ὀμφαλοῦ, δι' οὗπερ ὁ* „*ὀπὸς αὐτῶν ῥεῖ.*" *Br.* Ficum cum pediculo lectam interpretatur *Schneider.* ad Nicandr. p. 188. De ficuum umbilico vide etiam *Bodaeum* ad Theophr. L. IV. p. 382. — V. 3. laudat *Suid.* in *πιδακίων* T. III. p. 112. ubi *πυκνοῤῥᾶγα.* quod *Br.* restituendum censet. In Planud. editt. vett. *πυκνορῶγον.* In Ascens. *πυκνοῤῥῶγον.* Cod. Vat. *πορφυρίαν τε β. μεθυπήδακα πυκνοῤῥῶγα.* — Uvam purpuream, succo tumentem, abundantem acinis. De *μεθυ-*

κίδακα vide ad *Philodemi* Ep. XVIII. 7. — V. 4. Ap. *Suid.* in ἀντίδορον T. I. p. 222. τὸ τοῦ δέρματος δέρμα. ἐν Ἐπιγρ. καὶ κάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λ. Sic plane legitur in Cod. Vat. et hinc *Br.* χλωρῆς sumsit pro vulgato λεπτῆς. *Philipp.* Ep. XX. καὶ κάρυον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων. ἀρτίδορον esset *recens excoriatum*; sed in Planud. et ap. omnes alios ἀντίδορον legitur. Quam vim praepositio in hac compositione habere possit, non video; an fuit ἀμφίδορον? — V. 5. ap. *Suid.* in ἀγροιώτης T. I. p. 41. una cum v. 6. in Πρίαπος T. III. p. 172. In Vat. Cod. ἀγροιῶτα. „μονοστόρθυγγι. Hoc ad Priapi veretrum referri non potest. „Inepta est Brodaei explicatio. μονοστόρθυγξ est μονόξυλος, „*ex uno stipite dolatus* — Quis Horatii Priapum ignorat „e ficulno trunco factum?“ *Br.* In Vat. Cod. superscriptum μονόποδι, et in marg. ἐπὶ ἑνὶ ποδὶ ἱστάμενος. στόρθυγξ δὲ λέγεται πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον· καὶ ὁ τῆς συὸς ὀδούς. Λυκόφρων· στόρθυγξ δέδουπε· τὸν κτανόντ' ἠμύνατο. Recte *Scholiasten* explicuisse v. στόρθυγξ, apparet ex versu *Sophocl.* ap. *Aelian.* H. A. VII. 39. cerva attollens κερασφόρους στόρθυγγας εἶρπεν ἴχνος. De Priapo bene peculiato locum interpretatur *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 813. qui *Huetium* in errorem induxit, ut p. 41. suspicaretur scribendum esse ὀνοστόρθυγγι· nam Priapum partis obscoenae magnitudine cum asino certare.

IV. Bis in Cod. Vat. legitur, p. 161. et p. 191. Planud. p. 434. St. 568. W. Teleson, venator, Pani belluae exuvias cum clava dedicat, ut ipsi venanti in posterum faveat, rogans. — Expressum est carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. XXXIV. — V. 1. τοῦτό τοι Vat. loco sec. — ἀγρευκάδος. Vat. loco pr. ἀγρείης πλατάνου est ap. *Leonidam.* Primum hoc distichon laud. *Suidas* in ὑλειώτης T. III. p. 528. v. secundum idem in λυκοῤῥαίστης T. II. p. 469. ubi Τελέβων. male. Utroque loco ed. Mediol. ἐκρέμασε Τ. recte scribit. In edit. Anthol. Aldin. pr. et sec. nomen Τελέσων penitus desideratur. —

¶. 81.] V. 3. 4. *Suid.* in κότινας T. II. p. 356. Clavae ex oleastro solebant fieri. Cf. Not. ad *Leonid. Tar.* Ep. XI. — V. 4. χειρὸς Vat. loco pr. — V. 5. βουνεῖτα. Vat. utroque loco. Πὰν βουνίτης, qui in collibus colitur. Conf. *Eustath.* Il. λ. p. 831. 32. et *Valcken.* ad Herodot. IV. p. 352. 41. — V. 6. *Brunck.* hunc versum sic edidit, ut in Plan. legitur. Vat. Cod. scriptura discrepat. Loco pr. habetur: εὐάγρει τῷδε πέτασσον ὄρος. Loco sec. εὐάγρῃ τῷδε πέτασσον ὄρος. Fuitne igitur:

καὶ εὔαγρον τῷδε πέτασσον ὄρος.

ei montem feris refertum pande. Vulgatam tamen praetulerim.

V. Cod. Vat. p. 408. Plan. p. 26. St. 40. W. Vetat Epigramma, ne quis quercus, unde primum hominum genus prodierit, excidere velit. — V. 1. τῶν βαλ. Plan. τὰν β. τὰν μ. Vat. Cod. — V. 4. πρῖνον ἢ κόμαρον. Haec passim junguntur. *Amphis* ap. *Athen.* L. II. p. 50. F. φέρει Ὁ πρῖνος ἀκύλους, ὁ κόμαρος μιμαίκυλα. *Eupolis* ap. *Macrobium* Saturn. L. VII. 5. capras induxerat de victus copia jactantes, πρίνου κομάρου τε πτόρθους ἀπαλοὺς ἀποτρώγουσαι. De κομάρῳ nonnulla collegit *Bod. a St.* ad Theophr. L. III. p. 242. — V. 5. A quercu securim prohibe, nam majores nostri tradiderunt, nos e quercubus procreatos esse. Hominum ex quercubus originem attigit *Virgil.* Aen. VIII. 315. *Haec nemora indigenae Fauni Nymphaeque tenebant, Gensque virum truncis et duro robore nata.* *Juvenal.* Sat. VI. 12. *Homines, qui rupto robore nati Compositive luto nullos habuere parentes.* κοκκύαι. (vulgo κοκκίαι.) οἱ πάπποι καὶ οἱ πρόγονοι. *Hesych.* Ionicum esse vocabulum, notavit *Etymol. M.* *Suidas* v. κοκκύαι. αἱ πρόγονοι. ἀφ' ὑμέων κοκκύαισι καθημένῃ ἀρχαίῃσι. quem locum *Toupius* tentavit in Emend. P. II. p. 232. parum feliciter. In voculis ἀφ' ὑμέων auctoris nomen latere videtur, fortasse Εὐφορίων. — In Plan.

κοκυνῇ, accentu in ultima posito. — Pro ἐντὶ Cod. Vat. ἧντι.

VI. Cod. Vat. p. 392. sq. Planud. p. 85. St. 124. W. Apes exhortatur, ut diligenter mella conficiant. Comp. *Niciae* Ep. VII. *Antiphili* Ep. XXIX. — V. 1. Εἰ δ' ἄγετε. Plan. — V. 2. ἢ θυμί. Vat. Cod. ἢ θύμων. Plan. male; nam θύμος priorem corripit. Pro περικνίδια Ed. pr. πεκνίδια. Huic vocabulo quis sensus tribuendus sit, non constat: *rugosos ramusculos* vertit *Opsop. surculos Brodaeus*; quae hariolatio est. περικνίδια a κνίζειν derivatum antepenultimam debet producere, ut κνίδη, quod metri leges in hoc versu non patiuntur. Depravata videtur scriptura, nec tamen probabilem emendationem reperio. — V. 3. μάκωνος ἢ ἀσταφειτιδικαρῶνα Vat. Cod. — V. 5. ἄγγεα. Pro alvearibus posuit *Phocylides* v. 163. si vera est emendatio *Ruhnkenii* scribentis:

κάμνει δ' ἠεροφοιτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα
ἢ κοίλης πέτρης κατὰ χοιράδος ἢ δονάκεσσιν,
ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος, ἔνδοθι σίμβλων
σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄγγεα κηροδομοῦσα.

— V. 6. μελισσοσόας. Cod. Vat. — ἐπικυψέλιος, a κυψέλη. Pan apium custos. ut et Pan partem suam accipiat, et is, qui mel alvearibus eximet, et vobis quoque pars relinquatur. — καπνώσας. *Si quando sedem augustam servataque mella Thesauris relines; prius haustu sparsus aquarum, Ora fove fumosque manu praetende sequaces. Virgil.* Georg. IV. 228. — βλιστηρίδι χειρί, ἀπὸ τοῦ βλίττειν. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. LXXIX. Male *Stephanus* ex Ascens. recepit βλυστηρίδι. Vera lectio est in Ed. Flor. et Ald. pr.

Ex Tom. III. p. 331.] *VI*[a]. Cod. Vat. p. 451. Elegantissimum hoc Epigramma *Br.* primus edidit. Pan Nymphas rogat, an Daphnin lavantem viderint; et an

ipsis pulcher sit visus. — V. 1. In Cod. Vat. non est, ut *Br.* ait, ναρκίδαις, sed Νηρηΐδες, et in marg. δινηΐδες. Illud reponendum. Lectio marginalis ipsa illius scripturae vestigia habet clarissima. — De forma vocis Νηρηΐδες vide *Valckenar.* ad Ammon. p. 163. sq. — V. 2. χθιζὸν ἐ. ὡς ἀ. κόμην. In marg. κόνιν. „ἐπαχνιδίαν si rectum est, „de quo forte quis ambiget, quum nullibi, quod sciam, „haec vox reperiatur, significabit, lanugini cutis adhae„rentem. ἄχνη enim est lanugo. Pronum esset reponere „ἐπωμαδίαν." *Br.* Tum vero κόμην revocandum. Sed ἐπαχνίδιος mihi quidem longe videtur elegantius. Est autem κόνις ἐπαχνιδία, pulvis, tanquam ἄχνη, sive lanugo quaedam, corpori inhaerens. — V. 3. εὐειρόκανθος invenit *Br.* in apogr. suo. At in nostro εὐειρόκαντος est, nec sequenti versu μάλλα παῤῥηΐδα reperio, sed μάλα παρηΐδα. Hinc *Schneiderus* suspicatur καλὰ παρηΐδια. *Rufin.* Ep. XI. φοινίσσετο χιονέη σάρξ. *Musaeus* v. 58. ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν. — V. 5. ἐγὼ Vat. Cod. et mox μοῦνον ἐγνώσθην et κραδίην. Sensus est: Dicite mihi, an vobis pulcher fuerit visus? an ego, sicuti pedibus incedo hircinis, sensu quoque et judicio, non humano, sed hircino sim praeditus?

VII. Cod. Vat. p. 259. Edidit *Reiske* in Anth. nr. 593. p. 82. Charontem poëta monet, ut Adonidi, delicato puero, ad inferos descendenti manum porrigat. — V. 1. Ἀΐδη Cod. Vat. et sic *R.* edidit, qui Charontem designari censet, nisi forte vertendum sit: Invise, non conspiciende mortalibus. *Br.* ἀΐδη edidit, hanc vocem cum βᾶριν jungendam esse ratus: κελαινὲ Χάρων, ὃς κωπεύεις ἀΐδη βᾶριν νεκύων· ἐλαυνομένην ἐν τῷ ὕδατι κ. λ. Nam ἐλαυνομένην quoque ex conjectura dedit, pro ἑλὼν ὀδύνης. *Salmasius* conjiciebat αἰδοῖ' (αἰδοῖε Χάρων) et ἐλαυνόδυνον. Aliam viam, haud paulo meliorem, instituit *Schneiderus* in not. mst. ubi et ἄϊδος et in fine pentametri ἰδὼν ὀδύνας

τοῦ Κ. corrigendum proponit. *Leonidas Tar.* Ep. LIX. Ἀίδεω λυπηρὲ διηκόνε, τοῦτ' Ἀχέροντος Ὕδωρ ὃς πλώεις πορθμίδι κυανέῃ. *Archias* Ep. XXXIV. ἅιδος ὦ νεκυηγὲ κεχαρμένα δάκρυσι πάντων, Ὃς βαθὺ πορθμεύεις τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδωρ. — Non omittendum, quod Vat. Cod. a pr. man. κωπεύῃ habet, et v. 3. ἐκβαίνοντι. v. 4. Χάρον. v. 5. θῆναι. — *Reiskius* verba ἔχων ὀδύνας, sic enim exhibuit, ad Charontem refert, qui cymbam non sine sudore impellat; memor fortasse querelarum laboriosissimi senis in Contempl. §. 1. *Luciani* Opp. T. III. p. 31. ed. Bip. Deinde idem scribit τὸν Κινύραν. In proximis *Reiskium* scriptura apogr. Lipſ. πλάτει in errorem induxit, ut θραύει corrigeret; eidem mox debetur θεῖναι. Quamvis fortasse acquiescendum est in *Schneideri* emendatione, nondum tamen me poenitet conjecturae, olim propositae in Emendatt. in Epigr. Gr. p. 24.

Ἀΐδος ὃς ταύτης καλαμώδεος ὕδατι λίμνης
κωπεύεις νεκύων βᾶριν, ἔχοντι δύας
τῷ Κινύρου τὴν χεῖρα βακτηρίδος ἐμβαίνοντι
κλίμακος ἐκτείνας, δέξο κελαινὲ Χάρων.

Ad v. καλαμώδεος conf. *Propert.* II. El. XX. 71. *Jam licet et sedeat Stygia sub arundine remex.* ubi vide Intrpp. et *Ruhnkenium* ad Hermesian. v. 5. p. 286. — In ἔχοντι δύας finge tibi puerum delicatulum, qui nec sandalia ferre, neque nudis pedibus per litoris arenam incedere potest. Inprimis huc facit *Philostrat.* Epist. XXII. μαλακώτερον διετέθης ὑπὸ τοῦ σανδαλίου. θλίβει σε, ὡς πέπεισμαι. δεινοὶ γὰρ δακεῖν σάρκας ἁπαλὰς αἱ τῶν δερμάτων καινότητες. et paulo infra: τί οὖν οὐκ ἀνυπόδητος βαδίζεις; τί δὲ τῇ γῇ φθονεῖς; λαύτια (l. βλαύτια) καὶ σανδάλια — νοσούντων ἐστὶ φορήματα. — δύη pro dolore, aerumna, passim ap. poëtas obvium. V. *Suidam* in κακοπάθεια. *Aeschyl.* Prom. v. 524. δύην ἐμβυγησε βαρεῖαν. *Apollon. Rhod.* L. I. 120. — V. 3. βακτηρίδος — κλίμακος, quae verba cum ἐκτείνας jungenda sunt, idem quod τῆς ἀποβάθρας, *scalae navalis.*

Dor-

Dorvill. ad Charit. p. 597. *Manum a ſcala porrige in gratiam filii Cinyrae, eumque in cymbam accipe.* — Simili humanitate Charontem excepturum eſſe Glauciam puerum, auguratur *Statius* II. Silv. I. 186. *quin ipſe avidae trux navita cymbae Interius ſteriles ripas et aduſta ſubibit Litora, ne puero dura aſcendiſſe facultas.*

¶. 82.] *VIII.* Cod. Vat. p. 214. Διοδώρου. Nusquam antea editum carmen in Ariſtophanis cippum ſcriptum eſt. Ipſe poëta comicus μνᾶμα ἀρχαίης χορεστασίης, monimentum veteris comoediae, vocatur.

IX. Cod. Vat. p. 267. Ζωνᾶ Σαρδιανοῦ. εἴς τινα ἔμπορον ναυηγήσαντα καὶ ἐπὶ ψάμμου ταφῆς εὐμοιρήσαντα. In Plan. p. 254. St. 368. W. Ζωνοῦ eſt in lemmate, quod *Fabricius* Bibl. Gr. T. II. p. 726. in Ζωνᾶ mutandum eſſe monuit. Pius quidam viator, naufragi cadaver in litore offendens, illud parvo pulveris munere impertit. — V. 1. ἐπ' ἀμήσομαι. Cod. Vat. In talibus ἐπαμήσασθαι aggerere, congerere ſignificat. Ulyſſes Od. ε. 482. εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν Εὐρεῖαν. Vide *Euſtath.* p. 353. 4. *Apollon. Rhod.* L. I. 1305. Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνε καὶ ἀμήσατο γαῖαν Ἀμφ' αὐτοῖς. Vide inprimis *Valckenar.* ad Herodot. L. VIII. p. 630. 12. et *Dorvill.* ad Charit. p. 366. ſq. — *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 100. corrigit: ψυχρὰ σοι κεφαλά. — V. 3. σου Vat. Cod. — V. 4. „Ἀλεξάντῃ. Corruptelae ſuſpicione non vacat. „ἀλιξάντων in Vat. Cod. ſcriptum. Mirum eſt eum, qui „hominis incogniti cadaver fluctibus in litus ejectum „ſepulturae mandat, hominis hujus matrem nomine „compellare poſſe. Forte ſcribendum: εἶδεν ἁλιξάντου τὸν „μόρον εἰνάλιον. Sed neque hoc placet. Pro οἶδεν Flor. „εἶδεν [et ſic Vat. Cod.] in duobus Planudeae codd. et„iam obſervatum." *Br.* *Wakefield* l. c. corrigit: εἶδεν ἁλιξάντῳ σοὶ σορὸν εἰνάλιον. *Curabat tibi tumulum litoralem.* Comparat idem *Euripid.* Rheſ. v. 199. ubi ἐπιδεῖν

curandi et prospiciendi significatione occurrit. Sed hujus loci diversa est ratio. Mihi olim in mentem venerat scribere:

οὐ γάρ σευ μήτηρ ἐπιτύμβια κωκύουσα
εἶδεν ἀλίξαντον σῶμα τόδ' εἰνάλιον.

Non enim matri tuae, ad cenotaphium tuum ploranti, contigit, ut hoc fluctibus laceratum et in undis jactatum corpus videret; sed jaces in deserto litore — —. Elegia ad Liviam v. 95. *At miseranda parens suprema nec oscula fixit, Frigida nec fovit membra tremente sinu. Non animam apposito fugientem excepit biatu, Nec traxit caesas per tua membra comas.* ἀλίξαντον σῶμα, ut λείψανον ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι in Epigr. *Antip Sid.* XIV. Vide, quae de hoc vocabulo collegit *Markland.* ad Suppl. p. 150. et *Toup.* ad Suid. P. III. p. 375. — V. 5. „ᾐϊόνες. Sic „Vat. Cod. et Planudeae regius optimus. Editiones „ᾐϊόνος. Unde probabiliter *Reiskius*: δέξοντ' Αἰγαίης γεί„τονες ᾐϊόνος. quod aliis lectionibus praeferendum cen„seo, modo scribatur: δέξαντ'. πλαταμῶνες ipsa litora „non sunt, sed ὕφαλοι πέτραι, ὁμαλοὶ πέτραι ὀλίγον ἐξέχουσαι „τῆς θαλάσσης, *litorales rupes*; ut exponunt Grammatici „veteres. Eae ᾐϊόνες dici non possunt. Tum quid sunt „ᾐϊόνες γείτονες γαίης, tanquam si litus terra non esset?" *Br.* In conjecturam, qua *R.* textum sanavit, inciderat etiam *Jos. Scaliger* in not. mst. Huic non praeferenda suspicio cl. *Wakefield:* δέξονται γαίης ι γείτονος ᾐϊόνες. In Vat. autem Cod. a pr. quidem manu ᾐϊόνες legitur, sed deinde ᾐϊόνος correctum. — V. 7. μόριον βραχύ. *Horat.* I. Carm. XXVIII. *Pulveris exigui prope litus munera.* — πολύ. Cod. Vat. — Pro ἔχε μὲν Plan. conjunctim ἐχέμεν. i. e. ὥστε σε ἔχειν. Praeferenda scriptura Vat. Cod.

Diodoro nostro Vat. Cod. tribuit Epigr. *Heliodori* T. II. p. 306.

PHILODEMI EPIGRAMMATA.

T. 83.] *I.* Cod. Vat. p. 595. Edidit *Dan. Heinsius* de Sat. Horat. II. p. 224. et ex eo *Sam. Petitus* in Obss. L. I. p. 93. Ex *Dacierii* Versione Horatii idem repetivit *La Monnoye* in Menagianis T. III. p. 371. Poëta meretricis et ingenuae puellae amore inflammatus, haud sibi magis desiderabilem videri ait. — V. 5. „Δημάριον. „in Cod. Quod variis emendationibus et expositionibus „locum dedit, quibus sensus et venustas carminis perit. „Petitus demonstravit scribendum esse Δημαρίου. Δημώ „et Δημάριον idem nomen. Hoc ὑποκοριστικόν. Λέξω τὴν „παρθένον Θέρμιον ποθεινοτέρην Δημαρίου." *Br. Moneta* in Menagianis l. c. ἢ γὰρ ἕτοιμα suspicatur legendum: *paratam Venerem amo, sed magis desidero diu negata gaudia.* Nihil hic mutandum. Sententia est, qualis apud *Ovidium* II. Amor. XIX. 3.

Quod licet, ingratum est; quod non licet, acrius urit.
Ferreus est, si quis quod sinit alter amat.

Callimach. Epigr. I. μισέω καὶ περίφοιτον ἐρώμενον — σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια. Idem Ep. XI. χοὔμὸς Ἔρως τοιόσδε· τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν Οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται. — Quod ap. *Philodemum* τὸ φυλασσόμενον vocatur, *Horatio* sunt *interdicta, valle circumdata* quae matronarum amantem *insanum reddere* ait. I. Serm. II. 96.

II. Cod. Vat. p. 104. Planud. p. 469. St. 610. W. Quatuor se puellas amasse ait, nomine Δημοῦς appellatas, unde sibi Philodemi nomen fatale esse suspicatur. — V. 3. Pro Ἀσιακῆς Cod. Vat. ὑτιακῆς legit, quod suspicionem facit, aliud quid in hoc versu olim lectum fuisse. Nomen urbis vel provinciae desideratur. Plura conjici possunt. Fortasse:

καὶ πάλι Ὑκκαρικῆς Δημοῦς τρίτον.

Demus fortaſſe Hyccarica, ut Laïs. Vide *Athen.* L. XIII. p. 588. B. C. et *Burmann.* ad *Propert.* II. El. 5. p. 249. — V. 5. Ipſae igitur Parcae me Philodemum appellarunt, ut me nunquam non Demus cujusdam teneret deſiderium. *Et ſemper cauſa eſt, cur ego ſemper amem. Sive ita naſcenti legem dixere ſorores, Nec data ſunt vitae fila ſevera meae.* Sappho in Epiſt. ap. *Ovid.* XV. 80. Proteſilao Parcas hoc nomen tribuiſſe, ut futurum ejus caſum ſignificarent, dixit *Auſonius* Ep. XX. 4. *Proteſilae tibi nomen ſic Fata dederunt, Victima quod Trojae prima futurus eras.* Cum *Philodemo* cf. *Meleagrum* Ep. XXXI. Vide Not. T. I. p. 51. ſq.

III. Cod. Vat. p. 95. Edidit *Reiskius* in Miſc. Lipſ. IX. p. 114. nr. 291. Poëtae cum meretrice perquam humana colloquium. — V. 1. καὶ σύγχαιρε. apogr. Lipſ. — Mox in puellae reſponſo Cod. Vat. non τί δὲ, ut *R.* ſed εἰ δὲ exhibet. Haec et quae proxime ſequuntur, obſcuriora ſunt. *Reiskius* vertit: *Quo nomine oportet te citare? — Quid vero hoc ad te? Nondum hoc quaere. — Seria es? — Neque tu eſto ſerius.* Sed haec non bene cohaerent. Verborum ordo fortaſſe nonnihil turbatus eſt. Certe nihil obſcuritatis remanebit, ſi ſcripſeris:

α. τί δεῖ σε καλεῖν; β. σὺ τί τοῦτο;
α. μὴ σὺ φιλόσπουδος. β. μήτε σύ.

A. *Quo nomine appellanda es?* B. *Quid hoc quaeris?* A. *Ne tu tantopere feſtines.* B. *At nec tu.* Finge tibi puellam porro euntem; quare amator eam retinet verbis μὴ σὺ φιλόσπουδος. Eadem illa retorquet: nec tu tam feſtinanter agas. Elegans in his ambiguitas, qualem diverbia amant. Feſtinatio viri in eo ſe declaraverat, quod ſtatim poſt primam ſalutationem puellam rogaverat nomen. — V. 3. αἰεὶ τὸν φιλέοντα. eum ſemper habeo, qui me habere cupiat. — V. 4. εἶτ' ἀπὸ σοῦ π. apogr. Lipſ. unde *R.* εἶτ' ἀπὸ σοῦ. vertens: *anne vero*

ſponte tua venies? Optime *Valckenar.* in Diatr. p. 286. B. εἶτα πόσου παρέσῃ; *quo mihi pretio aderis?* Eodem modo, praepoſitione ſuppreſſa, *Antip. Sid.* Ep. VI. δραχμῆς Εὐρώπην τὴν Ἀτθίδα – ἔχε. *Strato* Ep. LXXVI. οἶδα τὸ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τίνι, καὶ τὸ πόσου. *Machon* ap. *Athen.* L. XIII. p. 580. D. μειράκιον ὁ καλὸς, φησὶ, πόσου ἵστης, φράσον. ut eleganter correxit *Lennep.* ad Phalar. p. 95. I. Lectione Vat. Cod. εὖγε ſervata *Schneiderus* in Per. crit. p. 105. hunc verſum ſic correxit, ut ap. *Br.* legitur. — V. 5. Viro puellae aliquid arrhabonis offerente, id illa recuſat; quod cum hic admiretur, ut rem a meretricum conſuetudine alienam, puella illecebris artibusque ſuis confiſa, tantum ſibi pretii paciſcitur, quantum ipſi poſt rem peractam fuerit viſum. — V. 7. ποῦ γίνῃ. *ubi habitas. mittam, qui te arceſſat.* καταμάνθανε. *Reisk* haec ſic accipit, quaſi puella amanti domicilium ſuum digito indicet. Si res Londini, Pariſiisve ageretur, meretriculam viro tabellam porrigere dixeris, in qua et nomen et manſio perſcripta eſſet. — V. 8. πρόαγε. De puero nimis morigero *Strato* Ep. XXVI. ἐπένευσον Ὀφρύσι, καὶ φανερῶς αὐτὸς ἐρεῖ, πρόαγε, Οὐ γὰρ ἀνάβλησις.

¶. 84.] *IV.* Hoc carmen *Philodemo* tribuitur auctoritate *Planud.* p. 470. St. 611. W. Vat. Cod. p. 140. τοῦ αὐτοῦ inſcribit (i. e. Ἀντιφίλου, cujus carmen praeceſſit) ἢ μᾶλλον Φιλοδήμου. — V. 1. τί τοι Plan. — V. 3. μετὰ σοῦ. aliquem, qui te arceſſat. Sed hoc ſenſu praepoſitio μετὰ cum accuſativo jungitur. Vide *Brunck.* ad *Apoll. Rh.* I. 4. Quare *Scaliger* in not. mſt. σ' οὖν correxiſſe videtur. At hoc languet. Interpretare igitur: mittam tecum, cui domum monſtres. — V. 4. ὑγίαινε. Dicebatur, ut χαῖρε, ſed eo discrimine, ut hoc matutino potiſſimum tempore, illud veſpertino adhiberetur. Vide *Thom. Mag.* v. Χαίρειν p. 909. Hinc *Strato* Ep. XIX. Ἑσπερίην Μοῖρίς με, καθ' ἣν ὑγιαίνομεν ὥραν – ἠσπάσατο. — οὐδ' ὑγίαινε λέγεις. *nec ſalutem quidem reddis?* Hoc imita-

tus est *Strato* Ep. XXVIII. ubi superbientem describens puerum, ἄχρι τίνος ταύτην τὴν ὀφρύα τὴν ὑπέροπτον, Μένιππε, τηρήσεις, μηδὲ τὸ χαῖρε λέγων. — V. 5. πρὸς ἐλεύσομαι. Vat. Cod. — οἶδα μαλάσσειν. et te duriores emollire scio, pecunia scil. data. *Marc. Argent.* Ep. X. ἀλλ' ἔμπης αὐτὴν ἀγρεύσομεν, ἣν ἐπιπέμψω Κύπριδος ἰχνευτὰς ἀργυρέους σκύλακας.

V. Cod. Vat. p. 104. Φιλοδήμου εἰς τὴν ἑαυτοῦ μαιχαλίδα νυκτὸς πρὸς αὐτὸν ἐλθοῦσαν. *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 137. nr. 316. Mulier loquitur, quae, conjuge relicto, nocte intempesta ad inertem amasium venerat. — V. 1. τὸν ἐὸν κλέπτουσα edidit *R.* Schedae Lacroz. ἐμὸν, ut est in Vat. Cod. unde etiam κλέψασα. Hunc versum profert *Alberti* ad Hesych. in συνεύνιον. — V. 2. Depravata lectione versus praecedentis in errorem inductus *Reiskius* ἦλθεν dedit. Deinde πυκνῇ τ. ψακάδι. In Cod. Vat. est πυκινῇ τ. ψακάδι. Nihil hic interest, ψακὰς an ψακὰς scribatur. Vide *Intrpp. Moeridis* p. 419. Retinenda igitur scriptura Codicis. *Tibullus* de artibus agens, quas Venus amantes doceat, L. I. El. II. 23. *Nec docet hoc omnes, sed, quos nec inertia tardat, Nec vetat obscura surgere nocte timor. — Non mihi pigra nocent hibernae frigora noctis, Non mihi, cum multa decidit imber aqua.* — V. 3. „Bona est versus tertii scriptura; non reti„cenda tamen Salmasii conjectura: τοὔνεκεν ἄπρηκτοι κα„τακείμεθα, quod, ob verbi praesertim significantiam, „praeferendum videtur." *Br. Reiske* dedit ἐν εὐπρήκτοισι. quod merito repudiavit *Toupius* in Em. in Suid. P. III. p. 456. qui tamen, omisso in fine interrogandi signo, parum recte haec verba interpretatur sic: dicit puella, se media de nocte ad Philodemum clam marito venisse, sed ita frigore et pluvia defatigatam, ut nihil agerent. — Est potius vir, qui ἄπρηκτος jacet, de quo puella conqueritur: Hanc igitur ob causam noctis pericula, frigus et pluviam non extimui, ut nunc segnes et inertes jaceremus, et minime sic, ut amantes decet? Desidero ta-

men in hac interrogatione particulam ἄρα. Fortasse fuit:

τοὔνεκ' ἐν ἀπρήκτοις ἄρα κείμεθα;

ἐν ἀπρήκτοις pro ἄπρηκτοι. Apte *Toupius* comparat *Diogen. Laërt.* IV. 2. 3. de Phryne: καὶ τέλος πολλὰ ἐκλιπαροῦσα, ἄπρακτος ἀναστῆναι. Similem reprehensionem Cynthiae suae refert *Propert.* L. II. El. XII. 5. *Illa meos somno lapsos patefecit ocellos Ore suo, et dixit: Siccine lente jaces?* Idem II. XI. 13. *Nec mihi jam fastus opponere quaerit iniquos Nec mihi ploranti lenta jacere potest.* i. e. ἄπρηκτος. Hoc vocabulo de segnibus et inertibus utitur *Manetho* L. IV. 517. νωχελέες τε πέλουσι καὶ ἄπρηκτοι καὶ ἄτολμοι. Plura, quae huc pertineant, collegit *Dorville* in Charit. p. 159. — Verba ὡς εὕδειν – ad λαλεῦντες, non ad totam enuntiationem referenda sunt. Amantes se invicem verbis et grata loquacitate juvare decet. *Ovidius* III. Amor. XIV. 24. *Illic nec voces, nec verba juvantia cessent.* Art. Am. II. 705. *celeberrima verba loquentur, Nec manus in lecto laeva jacebit iners.*

VI. Cod. Vat. p. 140. Planud. p. 467. St. 607. W. In amantem (qualem se Petala habere ait ap. *Aristaenet.* I. Ep. XXXVI. p. 162. ἐγὼ δὲ ἡ τάλαινα θρηνῳδὸν, οὐκ ἐραστὴν ἔχω) qui, postquam multis et precibus et lacrymis a puella id, quod petierat, consecutus est, iners et cunctabundus sedet, nec occasione sibi oblata fruitur. — V. 1. περίεργα θεωρεῖς. In re amatoria passim. *Strato* Ep. XVII. τίς καλοὺς οὐ περίεργα βλέπει; *Achilles Tat.* p. 9. περιεργότερον ἔβλεπον τὸν Ἔρωτα. Idem p. 50. ἤδη δὲ καὶ αὐτὴ περιεργότερον εἰς ἐμὲ βλέπειν ἐθρασύνετο. *Philostrat.* Epist. LIII. p. 940. meis oculis συνέγνωκα δεινὴν περιεργίαν. *Aristaenet.* L. II. Ep. XXI. p. 105. περίεργος διατελῶ πρὸς τὰ γύναια πανταχῆ, οὐχ ἵνα τούτων ἅψαιμι. — V. 3. ταῦτα μέν ἐστιν ἐρῶντος. *Xenoph. Ephes.* L. III. 2. p. 54. καὶ τὰ πρῶτά γε τοῦ ἔρωτος ὁδοιπορεῖ φιλήματα καὶ ψαύσματα καὶ πολλὰ παρ' ἐμοῦ δάκρυα. *Aristaenet.* L. I. Ep. XXVIII.

p. 68. *τότε μὲν ἐρώσης ἅπαντα πράττει, καί μοι τὸν πόθον ὑφάπτει πολύν.* — V. 4. Quum dico, en, tecum cubo, tu autem iners jaces, tum profecto nihil amantis habes. Et Planud. et Cod. Vat. *μένεις ἀπλῶς. ἄπλους Br.* recepit ex conjectura *Toupii* in Em. in Suid. p. 433. *Meleager* Ep. LXIX. *συμπείθει πάντας ἐρωτοπλοεῖν. πλέειν, ἐρέττειν* et alia verba de re nautica petita passim ad rem veneream transferuntur. Vide Not. ad *Antiphili* Ep. I.

VII. Cod. Vat. p. 84. Edidit *D. Heinsius* in Carmin. Gr. p. 143. *Wolf* in Fragm. Sapph. p. 250. *Reiske* in Miscell. Lips. IX. p. 139. nr. 318. Poëta noctem cum puella transigens, lunam rogat, ut Veneris mysteria radiis suis illustrare velit. — V. 2. *δι' εὐτρήτων θυρίδων.* Veteres fenestras lignis vermiculatis claudere solebant. Habebant tamen etiam fenestras lapide speculari clausas. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 770. sq. quem fugit locus illustris ap. *Philonem* in Leg. ad Caj. p. 599. 15. — V. 4. *ἀθανάτῃ.* Cod. Vat. quod positum ex more poëtarum pro *σοί.* *Brunckius*, cui fortassis generalis enunciatio huic loco accommodatior videbatur, *ἀθανάτοις* dedit. Hoc jam *Heinsio* obversabatur, qui vertit: *amantum Haud pudor est magnos furta videre deos.* — V. 4. „Scriptum in Cod. *ὀλβίζεις καὶ τήνδε καὶ ἡ.* Salmasii emen„dationem recepi." *Br.* At haec emendatio nullius assis est. Sensus est in scriptura Codicis: Scio, Luna, te et hanc (puellam) et me felices praedicare. Non enim ignara es horum furtorum et voluptatis, quae inde percipitur. Nam tuum quoque pectus inflammavit Endymion. Leander ap. *Ovidium* Epist. XVIII. 59.

Luna fere tremulum praebebat lumen eunti,
Ut comes in nostras officiosa vias.
Hanc ego suspiciens, Faveas, dea candida, dixi;
Et subeant animo Latmia saxa tuo.
Non sinat Endymion te pectoris esse severi.
Flecte, precor, vultus ad mea furta tuos.

VIII. Cod. Vat. p. 105. Φιλοδήμου τωθαστικὸν ἐπί τινι ἐρῶντι σαπρῷ καὶ πολλὰ παρεχομένῳ ταῖς ἑταίραις. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 140. nr. 319. — V. 1. Falsum est lemma graecum, quod primum hoc distichon de meretricum sectatore interpretatur. De moecho potius agitur, qui in matronas insanit, nec solum, ut eas corrumpat, multum impendit pecuniae, verum etiam gravissima quaeque pericula subit. βινεῖ φρίσσων. *Horatius* I. Serm. II. 38. de moechis agens, audire est, ait, operae pretium,

ut omni parte laborent:
utque illis multo corrupta dolore voluptas.
Atque haec rara, cadat dura inter saepe pericla.

In eodem argumento versatur fragmentum *Xenarchi* ap. *Athenae.* L. XIII. p. 569. C. quod sic scribendum est;

Καὶ τῶνδ' ἕκαστόν ἐστιν ἀδεῶς, εὐτελῶς,
μεθ' ἡμέραν, πρὸς ἑσπέραν, πάντας τρόπους.
τὰς δ' οὔτ' ἰδεῖν ἔσθ', οὔθ' ὁρῶντ' ἰδεῖν σαφῶς.
ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον
δεδιότα τ' ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχονθ',
ὅπως ποτ', ὦ δέσποινα ποντία Κύπρις,
βινεῖν δύνανται, τῶν Δρακοντείων νόμων
ὁπόταν ἀναμνησθῶσι παρατετιλμένοι.

Vide *Valckenar.* in Diatr. p. 208. E. — καὶ, μὰ τὸν. De hac ellipsi alibi dictum est. — ¶. 85.] V. 3. δραγμᾶς τ. δ. τῇ Λ. Vat. Cod. Duodenos amplexus quinque drachmis emo, et praeterea pulchriorem puellam habeo, et palam id facio, *nec vereor, ne, dum futuo, vir rure recurrat. Horat.* I. Serm. II. 127. Bene praecepit Diogenes Cynicus ap. *Pseudo-Plutarch.* T. II. p. 5. C. εἰσελθὲ εἰς πορνεῖόν που, ἵνα μάθῃς, ὅτι τῶν ἀναξίων τὰ τίμια οὐ διαφέρει. — V. 6. κείνου. moechi illius. διδύμους. Vide ad *Marc. Argentar.* Ep. XVI. *Clemens Alex.* Cohort. p. 13. 30. ὁ Ζεὺς τοῦ κριοῦ τοὺς διδύμους ἀποσπάσας.

Horatius l. c. *Quin etiam illud Accidit, ut cuidam testes caudamque salacem Demeteret ferrum.*

IX. Hoc Epigr. *Reiskius* reperit in apogr. Lipſ. in fine Sepulcralium nr. 651. (p. 111.) et in Schedis Lacrozianis. In has unde venerit, penitus ignoramus; a Vat. enim Cod. abeſt. Nec in aliis apographis eſſe videtur, cum illud et *Heinſium* et *Bentlejum* latuerit, utrumque in Horatii elegantiis ex graecorum Epigrammatum fontibus illuſtrandis admodum ſedulum. Fraudem recentioris graeculi ſuſpicatur *Chardon de la Rochette* in Muſeo Encyclop. Ann. IV. T. I. p. 563. Elegans tamen Epigramma, nec vetere poëta indignum. — Philodemus, qui ſimul Romanam puellam paulo ſeverioris ingenii et Corinthiam laſciviſſimam amare fingitur, meretriculam matronae praeferendam exiſtimat. — V. 4. ἀπὸ κεκρυφάλου. Immutavit poëta locutionem paroemiacam ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, qua plures poſt *Homerum* uſi ſunt. *Talos a vertice pulcher ad imos. Horat.* II. Ep. II. 4. — V. 5. χόδην παρέχει. Hinc *Strato* Ep. XLII. τὸν εὐθὺ θέλοντα καὶ παρέχοντα χύδην. Proprie de meretricibus et pueris meritoriis παρέχειν. — V. 6. πλαστουργ. Idem de muliere impudica *Tibullus* I. El. IX. 63. *Illa nulla queat melius conſumere noctem, Aut operum varias diſpoſuiſſe vices.* Luſus in Priap. III.

Obſcoenis rigido deo tabellas
Ducens ex Elephantidos libellis,
Dat donum Lalage: rogatque, tentes,
Si pictas opus edat ad figuras.

Quae hic *figurae* ſunt, apud *Philodemum* τύποι vocantur. De Elephantide ejusque libro vide *Interpp. Suetonii* ad Tiber. XLIII. *Fabric.* Bibl. Gr. T. VI. p. 811. — V. 7. τί δὲ μίαν. Sched. Lacroz. ἂν dedit *Reisk.* quod cum ἐπιτέλλεις ſoloecum eſt. εἰ correxit *Toup.* in Em. in Suid. P. II. p. 158. — Ἄπειρον ἄλειν. apogr. Lipſ. Πρῖσον. κ'

αἱρεῖν. Schedae Lacr. Hoc merito probavit *Toupius* prae *Reiskii* μ' αἴρειν. Piso autem, quem hic poëta alloquitur, Lucius ille Piso est, in quem *Ciceronis* exstat oratio. cf. cap. XXVIII. — V. 8. εἰν 'Εφύρῃ. Corinthiam mihi puellam sumo. γ' ἄλλος apogr. Lips. In marg. Γάλλος, et comparatio loci Horatiani I. Serm. II. 120. Eandem notam Lacroz. schedae exhibent. Haec lectio, fateor, levem fraudis suspicionem excitare possit; certe, qui fraudem infucare voluisset, non aliter egisset. Nemo ignorat *Horatii* verba:

Illam, post paulo; sed pluris; si exierit vir;
Gallis hanc, Philodemus ait; sibi, quae neque magno
Stet pretio, neque cunctetur, cum est jussa venire.

Inepte *Toupius* dubitat, an Venusinus poëta mentem *Philodemi* recte ceperit; sibi enim lectionem apogr. Lips. τὴν δ' ἄρα γ' ἄλλος ἔχοι veriorem videri. In quo neminem sibi assentientem habebit, qui fruges a glandibus discernere didicerit. Sed sic nonnunquam vir acutissimus ipso acumine suo in transversum rapitur. — Ceterum hoc loco reperto — modo sincerum sit carmen — refellitur et eorum conjectura, qui ap. *Horatium*, *Philo, demus, ait*, legendum putarunt, et *Bentleji* opinio, qui majorem distinctionem post *Gallis* ponebat. Similis color ap. *Martialem* L. IX. 33.

Hanc volo, quae facilis, quae palliolata vagatur:
Hanc volo, quae puero jam dedit ante meo:
Hanc volo, quam redimit totam denarius alter:
Hanc volo, quae pariter sufficit una tribus.
Poscentem nummos et grandia verba sonantem
Possideat crassi mentula Burdigali.

X. Cod. Vat. p. 104. sq. Εἰς Φιλαίνιον ἑταίραν. Planud. p. 469. St. 610. W. In puellam, amantibus, saepe nulla mercede accepta, in omnibus morigeram. — V. 1. 2. 3. laudat *Suidas* in μαγυτέρα T. II. p. 480.

Puellae nomen incertum. In Vat. Cod. hoc versu legitur Φιλέννιον, ut in lemmate; versu quinto autem Φιλαίνιον. Planud. utroque loco Φιλαίνιον, quod nomen passim occurrit in Anthol. Vide Indicem. — Parvam quidem et subnigram puellam esse ait; eandem tamen haec vitia multis virtutibus compensare. — σελινων. Cod. Vat. σελίνων verum est. τὸ οὖλον apio tribuitur ap. *Philostratum* II. Icon. VI. p. 818. κότινοι καλοὶ καὶ κατὰ τὴν τῶν σελίνων οὐλότητα. De crinibus crispis cogitasse videtur *Philodemus.* *Theocrit.* Eid. XX. 23. χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο. *Lucian.* in Imag. §. 5. T. VI. p. 31. ed. Bip. ποιητῶν — οὔλους τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τοὺς μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων. Similis est comparatio ap. *Alciphron.* L. III. 1. p. 274. βοστρύχους ἔχει βρύων οὐλοτέρους. Crispis capillis praeditum *Archilochus* τρίχουλον, *Telesilla* οὐλοκίκινναν appellavit secundum *Pollucem* L. II. 23. — V. 2. „καὶ μνοῦ. Sic Suidas in μνοῦς. „(T. II. p. 569.) Male in Anthologia legebatur καὶ „ἀμνοῦ, quod Salmasius jam emendaverat, et postea vidit „etiam sagacissimus Toup. ad Suidam. P. II. p. 269. „Lips. — Quod autem Kusterus in Suida v. μαγώτερα „ediderit χάμνου, id mirari subit. Si e Msc. cod. petita „haec lectio, monere debuisset; sin, supinam negligen„tiam prodit: nam Suidas in hoc loco ex altero corri„gendus erat, aut repraesentanda Mediolanensis editio„nis lectio, quae habet καὶ μου." Br. μνοῦς est lana prima, pilus tenerrimus. *Suid.* μνοῦς. ἡ ἁπαλὴ θρίξ. *Hesych.* ἔριον ἁπαλώτατον, καὶ ἡ πρώτη τῶν ἀμνῶν καὶ πώλων ἐξάνθησις καὶ τὸ λεπτότατον πτερὸν, κυρίως δὲ τῶν χηνῶν. *Pollux* L. X. 38. εἴποις δ' ἂν οἶμαι καὶ χνοῦν καὶ μνοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν. ubi vide *Jungermannum.* — V. 3. κεστοῦ. quae quum loquitur, tot habet illecebras, ut Veneris cingulum induisse videatur; vel cujus voces etiam plus philtri habent, quam Veneris κεστός. *Alciphron* L. I. Ep. 38.

p. 178. ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτῆς σειρῆνες ἐνίδρυντο. ὡς δὲ ἡδύ τι καὶ ἀκήρατον ἀπὸ τῶν φιλημάτων νέκταρ ἔσταζεν. ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. ἅπαντα ἐκείνη γε τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο. Hinc hortulos ſuos irrigavit *Ariſtaenet.* L. I. 1. p. 4. *Plutarch.* T. II. p. 141. C. ἄμαχον οὖν τι γίνεται — ἡ γυνή — ἂν ἐν αὐτῇ πάντα θεμένη καὶ προῖκα καὶ γένος καὶ φάρμακα καὶ τὸν κεστὸν αὐτὸν, ἤθει καὶ ἀρετῇ κατεργάσηται τὴν εὔνοιαν. *Himer.* Or. III. §. 8. p. 440. οὐδ' εἰ τὸν κεστὸν ἔχων τὸν Ὁμήρου φθέγξαιτο. — V. 4. παντὶ ſuſpicatur *Joſ. Scaliger* in not. mſt. male. Non hoc laudat *Philodemus*, quod Philaenium omnibus, ſed quod ſibi omnia, quaecunque popoſcerit, praebeat. Rem extra dubium ponit *Macedon.* Epigr. IV. πεῖθετ' ἐμοὶ ξύμπαντα, καὶ οὐκ ἀλέγιζεν ἐμεῖο Κύπριδι παντοίῃ σώματος ἁπτομένου. — „καὶ αἰτήσεως πολλάκι φειδομένη. Ridiculi „ſunt vulgati interpretes, quorum explicatione nihil „ineptius. Alter, *prius dans quam rogetur.* Alter, *preces* „*minime expectans.* Immo, *pecuniam minime poſcens.* „*Gratis ſaepiſſime copiam corporis ſui faciens.*“ *Br.* De verbo αἰτεῖν, in hac re uſurpato, cf. not. ad *Aſclepiad.* Ep. I. T. II. p. 21. — ἄχρις ἄν. Se non ſemper eam amaturum promittit, ſed usque dum aliam hac etiam perfectiorem repererit.

XI. Cod. Vat. p. 91. Φιλοδήμου εἰς Ἡλιοδώραν τὴν ἑταίραν. Plan. p. 468. St. 608. W. Quamvis utroque in loco *Philodemo* hoc carmen tribuitur, Heliodorae tamen nomen et totus ſcribendi character efficit, ut illud *Meleagri* eſſe ſuſpicer. — V. 2. τοὺς πρίν. cruciatuum, quos olim perpeſſa eſt, probe memor.

T. 86.] *XII.* Cod. Vat. p. 511. Neminem ſcio, qui hoc carmen ante *Br.* ediderit. De virium ſuarum deminutione conqueritur. — V. 3. οἴμοι καὶ τοῦτο. Vat. Cod. et ſic ſchedae Lacroz. ex quibus *Reiskius* hoc carmen in ſuas ſchedulas retulit, φθίνει μοι corrigens. Ex R. igitur

conjectura sic edidit *Brunckius*, (vide Praef. nostr. p. XXIII.) quam nec certam, nec verisimilem existimo. Continuandam puto orationem, et fortasse corrigendum:

— — ἐς ἥλιον·
οὔμοί καὶ τοῦτ' αὐτὸ μάλα βραδύ — — —

Sic haec bene cohaerent: *et semel tantum, et lento motu; quin saepenumerò ne ad finem quidem res perducitur.* — V. 4. »τὸ τερμόριον. Sic cod. τὸ τοῦ τέρματος μεθόριον. »Nisi forte τερμόνιον legendum est. Pro ἡμιθανὲς, quod »genuinum non videtur, reponendum censeo ἡμιτελές.« *Br.* Utinam vera lectio tam clare appareat, quam sensus loci. Significare voluit poëta, se in medio nonnunquam Veneris stadio corruere, (ἥμισυ κελεύθου κυπριδίης ἀνύσας. *Paul. Sil.* Ep. XII. 4.) quum olim puella officium suum tota nocte valere experta fuerit, ut *Propertius* loquitur L. II. XVIII. 24. *Rufinus* Ep. V. ἔκλυτος ὑπναλέα γυῖα κέκμηκα πόνῳ. Quare vide, an scribendum sit:

πολλάκι δ' ἤδη
ἡμιτελὲς θνήσκει, οὐδ' ἐπὶ τέκμαρ ἰκόν.

Postrema haec probabilitate non carent. τέκμαρ. πέρας. τέλος. *Hesych.* In his omnibus subaudiendum τὸ βινεῖν. *Martial.* L. III. Ep. LXXIX. *Rem peragit nullam Sertorius, incohat omnes; Hunc ego, cum futuit, non puto perficere.* — V. 5. Similes querelas *Ovidius* fundit Amor. III. El. VII. 17. cum iners juxta amicam jacuisset: *Quae mihi ventura est, (siquidem ventura) senectus, Cum desit numeris ipsa juventa suis?* et mox: *Exigere a nobis angusta nocte Corinnam, Me memini numeros sustinuisse novem.*

XIII. Cod. Vat. p. 106. Plan. p. 469. St. 610. W. Animae suae a Xanthippe, jam pubescere incipiente, magnum auguratur incendium. — V. 1. λαλιῆ. Vat. Cod. male. — κωτίλον ὄμμα. oculi diserti et loquaces. λαμυρὰ ὄμματα vocat *Meleager* Ep. L. — πῦρ καταρχόμε-

νόν. *Haec est venturi prima favilla mali. Propert.* L. I. IX. 17. Conf. Ep. XV. — V. 3. ἐκ τίνος. ex qua causa. Plane huc facit idem *Propert.* II. El. I. 75. *nec causam, nec apertos cernimus ictus, Unde tamen veniant tot mala, caeca via est.*

XIV. Cod. Vat. p. 513. unde emendatum et auctori suo vindicatum edidit *Dorville* ad Charit. p. 529. Nam in Plan. p. 180. St. 264. W. ἀδέσποτον est et mutilum. In edit. pr. plane desideratur. Insequentes edd. illud ex Lectionibus Aldinae pr. receperunt. — Poëta, jam medio vitae suae spatio peracto, se amori adhuc et voluptatibus indulgere fatetur. — V. 2. βεβότου. Vat. Cod. Notanda locutio βιότου σελίδες, *vitae pagina*, pro vitae summa. Ducta videtur metaphora a tabella, in quam rationes referuntur. — V. 3. Similis color ap. *Tibull.* L. I. El. I. 71. *Jam subrepet iners aetas, nec amare decebit, Dicere nec cano blanditias capite.* — Hunc vers. omittit Planud. — V. 4. συνετῆς. Hinc *Apollonid.* Ep. I. ἀλλ' ἄγ' ἐπείγου Ἡ συνετὴ κροτάφων ἅπτεται ἡμετέρων. *Sera et sapientior aetas* ap. *Ovid.* I. A. A. 65. — V. 5. μέλλοντα. Aldinae edd. — Mox veteres quaedam edd. ἀπλείστῳ. — V. 7. 8. desiderantur in Planud. αὐταὶ suspicatur *Br.* in Lectt. p. 318. κορωνίδα γράφειν dicuntur scribae, cum librum ad finem perduxerunt; est igitur finem imponere. Optat Philodemus, ut Musae, sub quarum tutela vitam agit, Xanthippes amorem sibi coronidis loco scribant, in eoque ipsum desinentem faciant. De locutione κορωνίδα γράφειν sive ἐπιτιθέναι disputavit *Schwarz* de Ornam. Libror. p. 76. sq. — Μοῦσαι δεσπ. μαν. *Propert.* L. I. El. IX. 41. *Sunt igitur Musae, neque amanti tardus Apollo: Queis ego fretus amo.*

XV. Cod. Vat. p. 105. Planud. p. 468. St. 608. W. In Lysidicen, puellam tenera aetate adhuc, sed jam omnibus splendentem veneribus. — V. 1. κάλυκες sunt

rosae, quae h. l. vernantem puellae pulcritudinem significant. γυμνόν. quia se nondum penitus prodit, nondum tota e calice prorupit. — βότρυς. Nigrescit uva, cum ad maturitatem pervenit. Lysidicen igitur viro nondum maturam esse ait. Saepissime ab uvis metaphorae ad aetatem significandam traducuntur. *Onestes* Ep. I. puellam, quam velit, describens, εἴη, ait, μήτ' ὄμφαξ, μήτ' ἀσταφίς. Similiter in Ep. ἀδεσπ. LXIX. ὄμφαξ οὐκ ἐπένευσας· ὅτ' ἦς σταφυλή, παρέπεμψας. De πρωτοβολῶν dictum est ad Ep. *Platonis* VI. 4. — V. 3. τόξα. Pro *sagittis* passim. — ¶. 87.] V. 5. Fugiamus, dum Amores spicula nondum imposuerunt nervo. — Mox pro μεγάλης, quae est Cod. Vat. lectio, Planud. πολλῆς legit. Res eodem redit. — *Plato* Ep. VI. ὦ δειλοὶ, νεότατος ὑπαντιάσαντες ἐκείνης Πρωτοβόλου, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς. Obversabatur hoc carmen *Antiphilo* Ep. II.

XVI. Cod. Vat. p. 91. Plan. p. 468. St. 608. W. Poëta quamvis se in Cydillae amore nullis non periculis obnoxium esse sciat, amoris tamen impotentiae resistere nequit. Cydilla igitur matrona fuisse videtur. Cf. not. ad Ep. VIII. *Pseudo-Plutarch.* T. II. p. 5. B. de juvenum perditorum flagitiis agens, ἤδη δέ τινες, ait, καὶ τῶν νεανικωτέρων ἅπτονται κακῶν, μοιχεύοντες καὶ καταφθειροῦντες, καὶ μίαν ἡδονὴν θανάτου τιμώμενοι. — V. 1. ὑποκόλπιος. *Theocrit.* Eid. XIV. 37. ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος. — V. 3. παρὰ κρ. Vat. Cod. — παρὰ κρημνὸν πόρον τέμνειν paroemiae speciem habet de iis, qui caput magnis periculis objiciunt. *Non ego per praeceps et acuta cacumina vadam. Ovid.* A. A. I. 381. — τέμνειν πόρον eleganter, ut *viam secare* ap. Latinos. *Lucian.* T. VI. p. 50. ed. Bip. οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν. *Eurip.* Phoen. v. 1. ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδόν. Conf. *Gottleber.* ad Thucyd. II. 100. p. 407. *Elsner.* Obss. Sacr. T. II. p. 311. sq. — κύβον ῥίπτειν et ἀναῤῥίπτειν plures illustrarunt. Vide not. ad *Antip. Sid.* Ep. XCIII. et *Dorvill.*

ad

ad Charit. p. 88. — Hunc versum cum parte praecedentis laudat *Suid.* v. κύβος T. II. p. 389. — V. 5. οὖν, quod me in vulgata magnopere offendit, a Vat. Cod. abest, quod corruptelae suspicionem auget. Fortasse legendum:

ἀλλὰ τί μοι πλέον ἐστίν; ἄγαν θρασὺς — —

Quanta incurram pericula, non ignoro. Quid autem? nimis audax, nimis violentus est amor, qui, cum amantem aliquo trahat, nullum prorsus timorem novit. — V. 6. πάντοτ' Ἔ. et φόβον. Plan. et Vat. Cod. — φόβον praebet Ed. Flor. pr. ἐρχὴν adverbialiter est positum, quod fraudi fuit librariis. Vide *Lennep.* ad Phalar. p. 82. sqq. — οὐδ' ὄναρ. Graviter negat. Cf. notas ad *Callim.* Ep. XV. T. II. p. 272.

XVII. Cod. Vat. p. 88. Φιλοδήμου εἰς Φιλαινίδα τὴν νεωτέραν. Plan. p. 467. St. 608. W. ubi ultimum distichon deest. Elegans carmen. Philaenida ancillam, lucerna accensa, exire jubet poëta ex thalamo, in quo cum puella cubat. A versu quinto ipsam puellam alloquitur. — V. 1. τὸν σιγῶντα — λύχνον. μύστην λύχνον vocat *Pompejus* Ep. II. p. 105. Hinc *Meleager* Ep. LXXI. λύχνον συνίστορα dixit, ubi vide notas. Adde *Burm.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 684. — τῶν ἀλαλήτων. eorum, quae silentio premi et occultari volunt, qualia sunt Amoris mysteria. Hoc sensu vocabulum ἀλαλήτων accipiendum esse, contextus docet; nec etymologia obstat. *Tibull.* I. El. II. 33. *Parcite luminibus, seu vir, seu femina fias Obvia: celari vult sua furta Venus.* — V. 2. ἐκμεθύσασα. affundens oleum. μεθύειν dicuntur, quae repleta sunt et saturata. *Homer.* Il. XVII. 390. βοείην — μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Attigit *Toup.* in Not. ad Hesych. T. I. p. 255. — V. 4. τυκτήν. Vulgo. πυκτήν. Vat. Cod. Hoc in πτυκτὴν mutandum videtur. Intelligitur janua valvata, δικλίς. πτύχες autem sunt tabulae, quibus janua operitur. Vide

Salmas. in Plin. p. 651. F. — Nec tamen spernenda *Br.* emendatio πηκτὴν θύραν, quod nititur auctoritate *Hesychii:* πηκταὶ θύραι, καὶ εὔπηκτοι καὶ εὔθυροι. Confer *Rufin.* Ep. XXVII. τὸ πρόθυρον σφήνου. — In fine versus θύρην. Vat. Cod. — V. 5. φιλη et φιλερίατρι' ἄκοιτις Vat. Cod. — Hunc versum a *Br.* penitus emendatum esse, valde dubito. Quid enim est ξανθῷ? quo sensu accipiendum est? Vix verbum reperiri poterit, quod apte suppleatur. Deinde hoc me male habet, quod puella, in cujus amplexus poëta se ruere fingit, bis appellatur. Pro meo sensu oratio ad ancillam continuatur, usque ad verba: σὺ δ' ὦ φ. κ. Quare vide, an poëta scripserit:

καὶ σὺ φύλαξ ἂν δῶμα . . . Σὺ δ' ὦ φ. κ.

Et tu quidem, o Philaeni, custos in domo maneas. — Tu autem —. Ancillae excubias in limine agentes passim obviae. — Jam his omnibus dispositis puellam ad peragenda Veneris mysteria exhortatur. τὰ λειπόμενα. *Cetera quis nescit? lassi requievimus ambo. Ovid.* I. Amor. V. 25.

XVIII. Cod. Vat. p. 89. „Hujus Epigrammatis duo „tantum disticha, primum et tertium, in vulgata Anthol. „leguntur. p. 468. St. 609. W. Philodemo valde in„fensus fuit Planudes. Secundum integrum exstat ap. „Suidam in κύγδινα (T. II. p. 465.), quod unde decerptum „esset, mirum non est ignorasse Kusterum; et partim „in κωνοειδές. (T. II. p. 365.) Hinc corrigendus Suidas; „ap. quem male legitur: περιτρομάδες." *Br.* Charito, sexaginta annorum mulier, sed adhuc multis veneribus conspicua, hoc carmine laudatur. — V. 1. Vulgo corrupte in Plan. λυκάβαντος ἐς ὥρας. *Jos. Scaliger* in notis mst. ἐώρας emendavit, nescio quo sensu. *Huetius* p. 46. triplicem proponit conjecturam: sive τελεῖ λυκάβαντας ἐς ὥρας. sive πέλει λυκάβαντος ἐ. ὥ. sive πλῇ λ. ἐ. ὥ. Veram lectionem Vat. Cod. dedit. Vulgatae tamen patrocinatur *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. III. p. 57. qui hanc

locutionem τελεῖ ἐς ὥρας, *venit ad sexaginta anni tempestates*, exquisitae venustatis esse affirmat. Dicitur enim τελεῖν ἐς, ut ἀνύειν, omisso ὁδὸν, quod *W.* illustrat in *Sylv. crit.* T. II. p. 2. *Musgr.* ad Hippol. 750. et *Markland.* ad Suppl. 1142. — In mulieris nomine est diversitas lectionis. Cod. Vat. χαριτοῦ (τη superscr.). In Edit. Fl. et Ald. pr. χαρικλώ. Reliquae Ald. χαριτώ. — V. 3. 4. omittit Plan. pudori consulens. — κἀν Vat. Cod. — λύγδινα. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. XXIV. *Lucilius* ap. *Nonium* v. *Stare: Hic corpus solidum invenies, hic stare papillas Pectore marmoreo.* quem locum apte comparavit *Toup.* in Cur. nov. p. 249. ubi tria priora hujus carminis disticha ex Cod. protulit. *Paul. Silent.* Ep. VIII. quod et ipsum in vetulam venustam conscriptum est: μαζὸν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης. *Sororiantibus papillis* conspicuam mulierem uno vocabulo εἰαρόμασθον appellavit *Rufin.* Ep. XIX. — V. 4. ἕστηκε. Vel nullo strophio papillas ambiente et erigente, stant tamen firmae et solidae. Ejusmodi μαστοῖς opponuntur *mammae inclinatae*, ut ap. *Propert.* L. II. El. XII. 21. *Necdum inclinatae prohibent te ludere mammae.* Cf. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. I. p. 516. — περιδρομάδος est in Vat. Cod. περιτρομάδος *Suid.* quod *G. Wakefield* in περιτροχάδος mutat. Acquiescendum est in lectione Codicis. — V. 5. ἀμβροσίη. Ed. Fl. Ald. pr. et tertia et Vat. Cod. Ed. Ascens. ἀμβροσίην. — V. 6. πάσας. Edd. vett. praeter *Stephan.* quae πᾶσιν exhibet. πάσαν (sic) Vat. Cod. πᾶσαν etiam *Wakefield* legendum suadet, jungens πειθὼ πᾶσαν, *totam, qualis quantaque sit, suadelam.* — ἐπιστάζει. Ald. pr. et Ascens. In marg. Vat. Cod. γρ. ἀπό. Suavior est vulgata lectio et gravior. — V. 7. 8. absunt a Planud. „Ultimi distichi hexameter valde corruptus est in mem„branis, quarum scripturam hic repraesentabo, ut de „mea emendatione judicent eruditi, et meliorem affe„rant, quibus mea non placuerit; talis autem est: ἀλλὰ

„τιτθοὺς ὀργῶντας ὅσοι μὴ φλέγετ' ἐρασταί. Cetera e Cod. „Vat. meliora dedi.“ *Br.* In apogr. Gothano non τιτθοὺς, sed πόθους legitur. In Brunckiana lectione primum me offendit particula γε, quam in hoc loco nemo facile desideraverit; deinde ὀργῶντας, quod, sic nude positum, mihi quidem non satis commodum videtur. Jejunus enim evadit sensus, si *ſucci plenas* verteris, (quis enim non succulentum corpus macilento praetulerit?) sin *prurientes et libidinoſas*, vereor, ne hoc contextui parum conveniat. Perspicacissimus *Wakefield* corrigit:

ἀλλὰ τιτθοὺς ὀργῶντας ὅσοι μὴ φεύγετ' ἐρασταὶ,
δεῦρ' ἴτε τρεῖς ἐτέων ληθόμενοι δεκάδας.

Metro se non timere scribit; posse enim priorem in τιτθοὺς corripi, aut τιθοὺς emendari; idem enim τιθὴ et τιτθὴ, τιθὸς et τιτθός. At si hac ratione sanandus sit locus, saltem scripserim:

ἃ τιτθοὺς ὀργῶντας — —

Ceterum eadem emendatio sese obtulerat cl. *Eichſtaedt*, qui eam mecum per literas communicavit. Hoc unum mihi in hac lectione displicet, quod poëta sic ad singulam partem venerum Chariclus delabitur, cum jam antea et hujus et aliarum partium mentionem fecerit. Optime sic res procederet, si tertium distichon abesset; sed cum poëta post papillarum commemorationem etiam ambrosium cutis odorem, oris suadelam, reliquasque innumeras mulieris gratias praedicaverit, mirarer, si nunc iterum de papillis sermonem faceret. Quare reconditius quiddam latere suspicor. Fortasse in lectione codicis, ἀλλὰ ποθουοργῶντας ὅσοι μὴ φλεγετεραστοί, latent haec:

ἀλλὰ μεθυσπαργῶντας ὅσοι μὴ φεύγετε ῥᾶγας.

Vetulam, succi plenam, cum acino uvae, bacchico liquore turgente, comparat. Supra Ep. XV. de puella: οὐδὲ μελαίνει βότρυς ὁ παρθενίους πρωτοβολῶν χάριτας. Galateam suam Cyclops ap. *Theocrit.* Eid. XI. 21. φιαρωτέραν

esse ait ὄμφακος ὠμᾶς. In ipsa igitur imagine nihil est, quod a *Philodemi* nostri elegantia abhorreat. Jam singula verba videamus. ῥᾶγες sunt uvarum acini. Hi ubi tument, σπαργᾷν dicuntur et ὀργᾷν. *Aristaen.* L. I. Ep III. p. 19. βότρυς δὲ οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περκάζουσιν. *Pollux* L. I. 230. ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων καρποφόρων ἐρεῖς ἀκμάζειν, ὀργᾷν, σπαργᾷν. Vide *Ruhnken.* ad Tim. p. 234. Recte autem μεθυσπαργῶν, *uva mustis tumens* (*Ovid.* I. Amor. XV. 11.), ut ap. *Diodor. Zon.* Ep. III. πορφύρεόν τε βότρυν, μεθυπίδακα, πυκνόῤῥαγα. Ipsa vitis ἡμερὶς μεθυτρόφος ap. *Simonid.* Ep. LIV. Acinum turgentem *ebriosum*, μεθύοντα, appellat *Catullus* XXVII. 3. *Posthumiae ebriosa acina ebriosioris.* — Ut autem hoc loco mulier juvenili vigore florens et succulenta cum uva tumente comparatur, sic contra vetula *uvis aridior passis* est in Lusibus XXXIII. ubi *Burmannum* consule.

¶. 88.] XIX. Cod. Vat. p. 103. Planud. p. 468. St. 609. W. Poëta, canis admonitus, pristinam licentiam relinquit, et ludum incidit. — V. 2. ἀλλ' ἐμάνην. Haec paulo gravior reprehensio; sed facile repellitur, culpa in Amorem conjecta. Sic poëta in Anth. Lat. L. III. Ep. CXVII. *Instiiit et stimulis ardentibus, instiiit actum, Sive fuit fatum, seu fuit ille deus.* — Non omittendum, in Plan. κεκώμακε legi, pravaque verborum distinctione omnem hujus distichi tolli elegantiam. — V. 3. ἐῤῥίφθω. *Brodaeus* supplet ἔρως, in quo *Opsopoeum* sibi consentientem habet. — μελαίνη θρίξ. Juvenilem aetatem indicat. *Horat.* I. Ep. VII. 25. *reddes Forte latus, nigros angusta fronte capillos.* Male in Plan. post θρὶξ distinguitur. — συνετῆς. Idem dixit Ep. XIV. 4. — V. 5. παίζειν ὅτε καιρός. Sic Latini *ludere*, ut *Horat.* I. Ep. XIV. 35. *Nec lusisse pudet, sed non incidere ludum.* Ad sensum facit idem II. Od. III. 13. *Huc vina – ferre jube – Dum res et aetas et sororum Fila trium patiuntur atra.* — V. 6. λωΐτερης. Vulgo.

XX. Cod. Vat. p. 102. qui *Philodemo* hoc carmen vindicat, quod in Planud. p. 484. St. 628. W. ἄδηλον est. Puellae, a se relictae, pristinas, quibus frustra usus fuerit, minas in mentem revocat. — V. 1. φιλεῖν πάλι conjecit *Jos. Scaliger* in not. mst. Eadem est sententia in Ep. ἀδεσπ. XXXVII. Est hoc ex viri boni officio, amicis et benevolis omni ratione bene facere, hostes contra quovis modo laedere. De Thespesio *Plutarch.* de S. N. V. p. 85. ed. *Wyttenb.* οὔτε γὰρ δικαιότερον περὶ τὰ συμβόλαια γινώσκοντας ἕτερον Κίλικες ἐν τοῖς τότε χρόνοις γινόμενον, οὔτε πρὸς τὸ θεῖον δσιώτερον, οὔτε λυπηρότερον ἐχθροῖς, ἢ βεβαιότερον φίλοις. Conf. *Luzac.* in Exercitt. Academ. Spec. III. p. 153. sq. — τόν με δακόντα. eum, qui me laeserit. *Musonius* ap. *Stobaeum* XIX. p. 170. 25. καὶ γὰρ δὴ τὸ μὲν σκοπεῖν, ὅπως ἀντιδήξηταί τις τὸν δάκνοντα καὶ ἀντιποιήσῃ κακῶς τὸν ὑπάρξαντα, θηρίων τινός, οὐκ ἀνθρώπου ἐστίν. — V. 3. λίην. Plan. et Vat. Cod. — μηδ' ἐρέθιζε, majore distinctione in versus fine posita, et v. seq. μὴ θέλε Planud. legit. Anonymus Bibl. Bodl. emendavit: ἐρέθιζειν τ. β. μοι θέλε. sive ἐρέθιζε· τ. β. μηθ' ἕλε. Veram lectionem ex schedis Tryll. restituit *Schneider.* in Per. crit. p. 10. Similiter *Propertius* perfidae puellae minatur L. II. El. IV. 3. ubi scribo:

Haec merui sperare? dabis mihi, perfida, poenas,
Nobis Archilochi, Cynthia, virus erit.
Inveniam tamen e multis fallacibus unam,
Quae fieri nostro carmine nota velit,
Nec mihi tam duris insultet moribus, et te
Vellicet: heu sero flebis amata diu.

Pro στέργοντα Schedae Tryll. στέργοντε. male. — V. 5. ταῦτ'. Plan. — ἴσα πόντῳ. *Horat.* III. Od. VII. 21. *Scopulis surdior Icari voces audit.* *Euripides* Medea v. 28. ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος Κλύδων ἀκούει νουθετουμένη φίλων. Similia vide ap. *Valcken.* in Hippol. p. 196. C. — V. 7

τοὶ γάρ. Vat. Cod. qui etiam in fine versus vitiose habet βαύζοις et v. sq. ἥμεραι παῖδες. Nulla causa erat, cur *Br.* vulgatam βαύζεις lectioni Codicis postponeret. Non enim optative haec efferuntur, sed indicative. Id, quod poëta puellae jamdudum minatus erat, jam factum est: ipse in alius puellae amplexibus haeret, illa autem κλαίουσα βαύζει. Canum proprium est vocabulum βαύζειν. *Theocrit.* Eid. VI. 10. Conf. *Valcken.* ad Ammon. p. 231. 13. Translatam significationem illustravit *Stanlei* ad Aeschyl. T. II. p. 765. — ἐν κόλποις ἥμεθα. *Tibull.* I. El. IX. 79. ad delicias suas: *Tunc flebis, cum me vinctum puer alter habebit, Et geret in gremio regna superba suo. Ovid.* Amor. L. II. 2. 62. *in gremio judicis illa sedet.*

XXI. Cod. Vat. p. 106. Planud. p. 469. St. 610. W. Puellae opicae veneres mente admiratione perculsa celebrat. — V. 1. ὦ Vat. Cod. per totum hoc carmen; male. Haec fortasse obversabantur *Horatio* I. Serm. II. 92. *ne corporis optima Lynceis Contemplere oculis, Hypsaea caecior illa, Quae mala sunt, spectes: O crus! o brachia! Verum depygis —. Ovid.* I. Amor. V. 19. *Quos humeros, quales vidi tetigique lacertos! Forma papillarum quam fuit apta premi! Quam castigato planus sub pectore venter! Quantum et quale latus, quam juvenile femur!* — V. 2. κτενός. *Pollux* L. II. 174. αἰδοῖα καὶ τῶν γυναικῶν· ὧν τὸ μὲν σύμπαν κτεὶς, ἐπίσειον. *Clemens Alex.* Coh. ad Gent. T. I. p. 36. κτεὶς γυναικεῖος· ὅ ἐστιν εὐφήμως καὶ μυστικῶς εἰπεῖν, μόριον γυναικεῖον. — V. 3. ὤμοιν. Vat. Cod. — V. 5. ὦ κατὰ τεχ. Vat. Cod. Veram lectionem servavit *Planudes.* Hinc *Automedon* Ep. III. ὀρχηστρίδα τὴν κακοτέχνοις Σχήμασιν ἐξ ἁπαλῶν κινυμένην ὀνύχων. Talem in se lasciviam a Phaone laudatam esse ait *Sappho* ap. *Ovid.* Her. XV. 45. *Haec quoque laudabas: omnique a parte placebam, Sed tum praecipue, cum fit amoris opus. Tunc te plus solito lascivia nostra juvabat, Crebraque mobili-*

tas, aptaque verba joco. — V. 5. *περὶ ἄλλων*. Vat. Cod. — *κλαύμεθα* ex *Brodaei* emendatione in contextum venit. In vett. editt. *κλαῦμαι* legitur; in sola Ascens. *κλάομαι*, unde *Canterus* Nov. Lect. IV. 27. p. 234. *κάομαι* emendandum proposuit. Quum in Vat. membranis *ὁ τῶν ϑάμε φ.* legatur, majoris corruptelae oritur suspicio. — V. 7. „Codd. et libri excusi *εἰ δ' ὀπικὴ καὶ φλωρά*. *ὀπικὴ* vox est „latina, quam graece usurpavit Philodemus. *φλωρὰ* nec „graecum nec latinum est. *χλωρὰ* etiam scripsisse video „Martinium in Lex. philol. quem vide in *Opicus*." *Br.* *χλωρὰ* est ex emendatione *Brodaei*, qui apte comparat *Ovid.* Heroid. XV. 35.

Candida si non sum, placuit Cepheïa Perseo
Andromeda patriae fusca colore suae.

ubi *N. Heinsius Philodemi* versus excitavit. Idem II. A. A. 643. *Nec suus Andromedae color est objectus ab illo, Mobilis in gemino cui pede penna fuit.* *τὸ χλωρὸν* est in vitiis coloris. *Theocrit.* Eid. II. 88. *καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ. χλωρός. ξανθός.* Tamen hoc ipsum vitium amantibus nonnunquam placere ait *Plutarch.* T. II. p. 84. F. *οἱ ἐρῶντες καὶ τραυλότητας ἀσπάζονται τῶν ἐν ὥρᾳ καὶ ὠχρότητας.* — Pro *φλωρὰ* *Huetius* p. 46. *φλαῦρα* dubitanter proponit. Et in hoc fortasse vocabulo reconditius quid latet. — *Opicum* inter convitia fuisse, quibus Graeci Romanos peterent, apparet ex loco *Catonis* ap. *Plin.* H. N. XXIX. 1. 7. *Nos quoque dictitant barbaros, et spurcius nos quam alios Opicos appellatione vocant.* *Juvenal.* Sat. III. 207. *divina Opici rodebant carmina mures.* ubi Schol.: *'Οπίζειν Graeci dicunt de iis, qui imperite loquuntur. Alii Opicos dicunt eos, qui foedam vocem habent.* Idem Sat. VI. 455. de muliere putide docta; *Nec curanda viris opicae castigat amicae.* Schol.: *Imperite, male pronuntiantis.*

¶. 89.] *XXII.* Cod. Vat. p. 512. Poëta se caras illas delicias, quibus opulenti utuntur homines, vinum

Chium, unguenta pretiosa, meretricem magna mercede conductam, et quae his sunt similia, relinquere ait, viliori voluptate nec care emenda contentum. — V. 2. laudat *Salmasius* in Exerc. Plin. p. 745. E. et 747. F. qui utroque loco sic exhibet, ut est ap. *Br.* In Cod. tamen legitur: καὶ π. δῆ σμ. ἔχειν Συρίην. Haeremus in voce λευκοΐνους, quam in λευκόϊον mutandam esse puto. Idem suspicabatur cl. *Schneiderus*, cui nec λευκοΐνους displiceret, i. e. στεφάνους. Nec δεῖ hic locum habet, sed δῆ scribendum, ut versu seq. Si audaciori esse liceat, scripserim:

Λευκοΐων σπατάλην, καὶ ψάλματα — —

Vide ad *Posidippum* Ep. XX. Sed erunt fortasse, qui illud πάλι, in sequentibus toties repetitum, nec hoc loco obliterandum esse existiment. Ceterum τὸ λευκόϊον, quod est e praestantioribus floribus coronariis, opponitur τῷ ὑακίνθῳ vers. 5. flori viliori. Infra Ep. XXXI. φῦε — τῇ φιλοβάκχῳ Μὴ βάτον, ἀλλ' ἁπαλὰς λευκοΐων κάλυκας. Lycidas ap. *Theocrit.* Eid. VII. 62. amici reditum celebraturus Ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. *Theophrastus* ap. *Athen.* L. XV. p. 680. E. στεφανωματικὰ δὲ ἄνθη καταλέγει Θεόφραστος τάδε· ἴον, Διὸς ἄνθος, ἴφυον, φλόγα, ἡμεροκαλλές. πρῶτον δὲ τῶν ἀνθέων ἐκφαίνεσθαι τὸ λευκόϊον. — Vinum Chium reliquis omnibus anteponunt cum alii, tum *Hermippus* ap. *Athen.* L. I. p. 29. E. ubi de vino Thasio:

τοῦτον ἐγὼ κρίνω πολὺ πάντων εἶναι ἄριστον
τῶν ἄλλων οἴνων μετ' ἀμύμονα Χῖον ἄλυπον.

— V. 2. σμύρνα Συρίη est ex pretiosissimis unguentis. Vide *Salmas.* l. c. et p. 367. D. — V. 3. καὶ ἔχει. Vat. Cod. — διψάδα πόρνην, sive bibulam, sive cupidam et rapacem. Verbum διψᾶν de appetitu vehementiore usurpatum illustravit *Alberti* in Obss. phil. p. 29. et *Wetsten.* ad N. T. I. p. 288. Maxime huc facit *Artemidor.* Oneirocr. I. 68. τὸ μὲν γὰρ διψᾶν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἐπιθυμεῖν.

δίψα Ἀφροδίτης de voluptatis desiderio dixit *Oppian.* Hal. L. III. 56. δίψα γυναικῶν ἔχει σε. *Erycius* Ep. VI. — V. 5. πλαγιαύλων γεύσατε. Notanda locutio. Proprie γεύειν dicuntur, qui alicujus rei gustum praebent. vide *Valcken.* ad Herodot. p. 532. 77. Si igitur vera est lectio, πλαγιαύλων γεύσατε vertendum: tibiarum mihi cantum percipiendum date. Insolentius tamen dictum. — V. 6. κροκίνοις μύροις. Crocinum igitur unguentum, *Philodemi* quidem aevo, inter viliora numerabatur. — V. 7. πνεύμονα τέγξατε. Vide not. ad *Eratosth.* Ep. I. T. II. p. 312. — V. 8. φωλάδα. meretricem e lupanari. Reptilia, quaeque sub terra latent bestiae, ἐν μυχοῖς γῆς φωλεύειν dicuntur. αἱ τοιαῦται δὲ φωλάδες λέγονται, ὅτι φωλοῦσιν. *Eustath.* ad Od. λ. p. 431. 49. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. XXXVII. *Horatius* II. Od. XI. 21. *Quis devium scortum eliciet domo Lyden.* — Loca autem, ubi volutantur ferae, (φωλεοὶ) et meretricum diverticula a Latinis eodem vocabulo *lustra* appellata esse, nemo ignorat.

XXIII. Cod. Vat. p. 512. De convivio, ubi de symbola coenabatur. Cum servo loqui videtur poëta, cui, et quid adsit apparatus, et quid praeterea comparandum sit, indicat. — V. 2. βολβίσκους. Hanc vocem lexica ignorant. Diminutivum esse videtur vocis βολβός. Bulbos inter alia olera in coenae apparatu commemorat *Ammian.* Ep. XX. θρίδακες, πράσα, βολβοί. Sed vide inprimis *Athen.* L. II. p. 63. sq. ubi *Alexidis* locus est sic leviter corrigendus:

πίννας, κάραβον,
βολβοὺς, κοχλίας, κήρυκας, ᾠὰ, ᾽κρoκώλια,
τὸσαῦτα τούτων ἄν τις εὕροι φάρμακα,
ἐρῶν ἑταίρας, χἄτερα χρησιμώτερα.

— V. 3. ἡπάτιον. jecur, anserinum fortasse, quod magni faciebant veteres. *Plin.* H. N. X. 27. T. I. p. 555. ubi vide *Harduinum.* *Athen.* L. IX. p. 384. — V. 5. ὠόν.

Ovis veteres coenam auspicatos esse et terminasse, docent *Intrpp. Horatii* I. Serm. III. 6. Conf. Not. ad *Asclepiad.* Ep. XXVII. 8. — σάμβαλα i. e. σάνδαλα (vid. *Hesychium* v.) in coenae apparatu non facile exspectasses. Sed tenendum, Romanos, ad quorum mores *Philodemus* sese composuisse videtur, *soleas* non gestasse, nisi in tricliniis et coenaculis. Vide *Turneb.* Advers. XXIV. 17. Hanc ob causam tribulis ap. *Horatium* L. I. Ep. XIII. 15. ad coenam properans soleas sub ala portat. Cf. *Gellium* L. XIII. 21. — V. 6. τῆς δεκ. ex *Reiskii* emendatione recepisse videtur *Br.* Sic enim ille in Schedis correxit, cum in Cod. καὶ legatur. Hora decima igitur convenire statuerant. Vide ad *Posidipp.* Ep. XII. 6. ὥρας γὰρ πέμπτης φάντες ἀθροιζόμεθα.

XXIV. Cod. Vat. p. 493. Plan. p. 41. St. 60. W. Venerem poëta precatur, ut ipsum fluctibus agitatum in portum deducat. — V. 1. γαλαναίῃ. Plan. et in fine vers. ἀκαίοις. Utrumque ex Vat. Cod. mutatum est. — V. 3. κροκαίων. Vat. Cod. Se νεόνυμφον coactum esse ait sponsam et thalamum relinquere. Miror, *Jos. Scaligerum* pro κροκέων tentasse ῥοδέων. Thalamus ap. veteres croco spargebatur. *Antip. Sidon.* Ep. XCVIII. Ἤδη μὲν κροκόεις — παστὸς ἔσω θαλάμων. Obversabatur poëtae locus de Protesilao, a quo καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο Καὶ δόμος ἡμιτελής. — V. 4. νειφόμενον. Cod. Vat. — Hunc versum dubites utrum proprio sensu accipias, an allegorico. Fortasse poëta unum ex nobilibus Romanis in Galliam secutus erat; quare illius regionis frigus ipsum animum suum penetrasse ait. At χιόνες Κελτικαὶ paroemiae vim habent. Frigidi cujusdam scriptoris orationem describens *Lucian.* de Hist. Scr. §. 19. T. IV. p. 181. Bip. τοσαύτη ψυχρότης ἦν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. *Petron.* c. XIX. ubi Encolpius, terrore perculsus gravi, *Ascyltos quidem*, ait, *paulisper obstupuit: ego autem frigidior hieme Gallica factus, nullum*

δίψα Ἀφροδίτης de voluptatis desiderio dixit *Oppian.* Hal. L. III. 56. δίψα γυναικῶν ἔχει σε. *Erycius* Ep. VI. — V. 5. πλαγιαύλων γεύσατε. Notanda locutio. Proprie γεύειν dicuntur, qui alicujus rei gustum praebent. vide *Valcken.* ad Herodot. p. 532. 77. Si igitur vera est lectio, πλαγιαύλων γεύσατε vertendum: tibiarum mihi cantum percipiendum date. Insolentius tamen dictum. — V. 6. κροκίνοις μύροις. Crocinum igitur unguentum, *Philodemi* quidem aevo, inter viliora numerabatur. — V. 7. πνεύμονα τέγξατε. Vide not. ad *Eratosth.* Ep. I. T. II. p. 312. — V. 8. φωλάδα. meretricem e lupanari. Reptilia, quaeque sub terra latent bestiae, ἐν μυχοῖς γῆς φωλεύειν dicuntur. αἱ τοιαῦται δὲ φωλάδες λέγονται, ὅτι φωλοῦσιν. *Eustath.* ad Od. λ. p. 431. 49. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. XXXVII. *Horatius* II. Od. XI. 21. *Quis devium scortum eliciet domo Lyden.* — Loca autem, ubi volutantur ferae, (φωλεοὶ) et meretricum diverticula a Latinis eodem vocabulo *lustra* appellata esse, nemo ignorat.

XXIII. Cod. Vat. p. 512. De convivio, ubi de symbola coenabatur. Cum servo loqui videtur poëta, cui, et quid adsit apparatus, et quid praeterea comparandum sit, indicat. — V. 2. βολβίσκους. Hanc vocem lexica ignorant. Diminutivum esse videtur vocis βολβός. Bulbos inter alia olera in coenae apparatu commemorat *Ammian.* Ep. XX. θρίδακες, πράσα, βολβοί. Sed vide inprimis *Athen.* L. II. p. 63. sq. ubi *Alexidis* locus est sic leviter corrigendus:

πίννας, κάραβον,
βολβοὺς, κοχλίας, κήρυκας, ὠὰ, 'κρoκώλια,
τοσαῦτα τούτων ἄν τις εὕροι φάρμακα,
ἐρῶν ἑταίρας, χἄτερα χρησιμώτερα.

— V. 3. ἡπάτιον. jecur, anserinum fortasse, quod magni faciebant veteres. *Plin.* H. N. X. 27. T. I. p. 555. ubi vide *Harduinum.* *Athen.* L. IX. p. 384. — V. 5. ὠόν.

Ovis veteres coenam auſpicatos eſſe et terminaſſe, docent *Intrpp. Horatii* I. Serm. III. 6. Conf. Not. ad *Aſclepiad.* Ep. XXVII. 8. — σάμβαλα i. e. σάνδαλα (vid. *Heſychium* v.) in coenae apparatu non facile exſpectaſſes. Sed tenendum, Romanos, ad quorum mores *Philodemus* ſeſe compoſuiſſe videtur, *ſoleas* non geſtaſſe, niſi in tricliniis et coenaculis. Vide *Turneb.* Adverſ. XXIV. 17. Hanc ob cauſam tribulis ap. *Horatium* L. I. Ep. XIII. 15. ad coenam properans ſoleas ſub ala portat. Cf. *Gellium* L. XIII. 21. — V. 6. τῆς δεκ. ex *Reiskii* emendatione recepiſſe videtur *Br.* Sic enim ille in Schedis correxit, cum in Cod. καὶ legatur. Hora decima igitur convenire ſtatuerant. Vide ad *Poſidipp.* Ep. XII. 6. ὥρας γὰρ πέμπτης φάντες ἀθροιζόμεθα.

XXIV. Cod. Vat. p. 493. Plan. p. 41. St. 60. W. Venerem poëta precatur, ut ipſum fluctibus agitatum in portum deducat. — V. 1. γαλαναῖη. Plan. et in fine verſ. ἰκαίοις. Utrumque ex Vat. Cod. mutatum eſt. — V. 3. κροκαίων. Vat. Cod. Se νεόνυμφον coactum eſſe ait ſponſam et thalamum relinquere. Miror, *Joſ. Scaligerum* pro κροκέων tentaſſe ῥοδέων. Thalamus ap. veteres croco ſpargebatur. *Antip. Sidon.* Ep. XCVIII. Ἤδη μὲν κροκόεις — παστὸς ἔσω θαλάμων. Obverſabatur poëtae locus de Proteſilao, a quo καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο Καὶ δόμος ἡμιτελής. — V. 4. νειφόμενον. Cod. Vat. — Hunc verſum dubites utrum proprio ſenſu accipias, an allegorico. Fortaſſe poëta unum ex nobilibus Romanis in Galliam ſecutus erat; quare illius regionis frigus ipſum animum ſuum penetraſſe ait. At χιόνες Κελτικαὶ paroemiae vim habent. Frigidi cujusdam ſcriptoris orationem deſcribens *Lucian.* de Hiſt. Ser. §. 19. T. IV. p. 181. Bip. τοσαύτη ψυχρότης ἐπῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. *Petron.* c. XIX. ubi Encolpius, terrore perculſus gravi, *Aſcyltos quidem,* ait, *pauliſper obſtupuit: ego autem frigidior hieme Gallica factus, nullum*

potui verbum emittere. ubi recte comparant *Theocrit.* Eid. II. 106. πᾶσα μὲν ἐψύχϑην χιόνος πλέον. — In hunc sensum *Schol.* in edit. Wech. *Philodemi* versum accepit: δεδοικότα. οἱ γὰρ φοβούμενοι φρίττουσι καὶ ῥιγοῦσι. Finge tibi poëtam in medio mari versantem et tempestatibus vexatum. — V. 5. „κοῦφα. *stulte. inepte.* Non is erat Philo„demus, qui gloriaretur nihil tale dixisse. Scribendum „κοῦφα, i. e. *superbe.* οὐδενὶ pro οὐδὲν e Cod. Vat. re„posui." *Brunck.* *Antiphil.* Ep. XLIII. κοῦφον ἔπος, dictum temerariae confidentiae,! qua nihil est quod deorum iram magis excitet. *Tibull.* I. El. II. 79. *Num Veneris magnae violavi numina verbo, Et mea nunc poenas impia lingua luit.* — In *Mesomedis* Hymno I. Nemesis τὰ κοῦφα φρυάγματα ϑνατῶν ἐπέχειν dicitur. — V. 6. εἰς πελάγει. Sub Veneris enim tutela mare. Duplicem interpretationem dedit *Schol.* alteram allegoricam, quandoquidem amantes passim dicuntur in Veneris undis versari. Cf. Epigr. ἀδέσπ. XXXI. Not. ad *Meleagri* Ep. XXIX. Simplicior et, ut mihi quidem videtur, verior est eorum interpretatio, qui ipsum mare intelligunt. — V. 8. Ῥωμαϊκοῦς. Romam itaque revertitur poëta, nescio ex quibus regionibus. At vulgata lectio minus certa est. In Cod. enim Vat. legitur: ναϊκακοὺς ἤδη δεσπότη. In qua lectione quidvis potius quam ῥωμαϊκοῦς latet, quod *Planudis* fortasse inventum est. Lubrica in ejusmodi locis conjectura; sed vide, an scribi possit:

ἀκτιακοὺς ἤδη, δέσποτι, πρὸς λιμένας.

Philodemo nimirum ex Italia in Graeciam proficiscente. Actium in Acarnania jam antiquitus nobilis propter portum urbs. Vide *Strabon.* L. X. p. 693. B.

¶. 90.] *XXV.* Cod. Vat. p. 206. Edidit *Dorville* ad Charit. p. 181. *Reiske* in Anth. p. 66. nr. 546. Deos maris rogat, ut se salvum in Piraeeum conducant. — V. 1. γλαύκη. Vat. Cod. quod *Reisk.* in γλαυκὴ

mutavit. Nostrum dedit *Dorvillius.* — Pro σύ γε apogr. Lips. σὺ δὲ. — V. 3. Νυχνίδιον Cod. Vat. in quo vocabulo aut synizesin admittendam aut Νηρνίδιον scribendum existimat *Dorvill.* — V. 5. φοιτῶντα *Dorv.* — φοιτῶντα. proficiscentem; nihil amplius. — V. 6. γλυκὺν ἢ. Πειραιέως. Vat. Cod. In marg. ap. Lips. γρ. γλυκύν. ζωὸν ἐπὶ γλυκερόν. *Dorvill.* et *Reisk.*

XXVI. Cod. Vat. p. 549. *Philodemo* hoc carmen vindicat. In Plan. p. 132. St. 191. Wr ἄδηλον est. Scriptum in astrologum mollem, ineptum et gulosum. — V. 5. κεχηνότης. Hoc pertinet ad arietem, quod animal „stolidum est et salax. μαλακὸς ad Geminos, quorum conjunctio masculam Venerem notat. ὀψοφάγος ad pisces, „qui voraces et ipsi proprie ὄψα vocantur." *Huetius* p. 14. — V. 6. μαλακὸς ἐστί. vitiose Vat. Cod.

XXVII. Cod. Vat. p. 186. Φιλοδήμου, οἱ δὲ Ἀργεντάρίου. Soli *Philodemo* tribuitur in veteribus Planud. edd. et in Steph. p. 412. In Wechel. autem p. 547. auctoris nomen omissum est. Charmus, Lycini fil., victoria in ludis Isthmicis parta, Neptuno frena, phaleras, et quae alia ad equorum usum pertinent, dedicat. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in κημὸς T. II. p. 308. versum secundum iterum in στέργοις T. III. p. 372. φιλορρώθωνα κημὸν hinc profert *Heinsius* ad Hesych. in ῥώθωνες. μυκτῆρες. Quid sit κημὸς, diserte docuit *Eustath.* ad Od. ω. p. 833. 21. Circumligabatur equorum aliarumque bestiarum ori, ne morderent; nonnunquam etiam homines sibi κημοὺς alligabant, quando opus faciendum erat summa cum munditie. Conf. *Xenophon* de Re Equ. V. 3. p. 116. ed. *Zeun.* et *Schol. Aristoph.* Equ. 1147. Hoc instrumentum, quod Latini *capistrum* vocant, quia nares ambit, φιλορρώθων appellatur. — V. 2. ὀδοντοφόρον. Fuisse videtur lorum, dentibus distinctum, pectora equi ambiens, quale

ornamentum et hodie equis adhiberi ſolet. — V. 3. *καὶ σινύνην ῥάβδον*. Plan. *Brunckius* exhibuit emendationem *Salmaſii*, quam *Brodaeus* occupavit *κολουύνην* legens. *σιουύνην* *Joſ. Scaliger* quoque in not. mſtis. Idem tamen ap. *Huetium* p. 38. *καὶ σιβύνην καὶ ῥάβδον*. In Cod. Vat. ita legitur, ut in Planud. — V. 5. *ψήκτραν*. *Sophocles* in Oenomao ap. *Polluc.* L. X. 56. in fragmento a *Brunckio* omiſſo, quod ſic emendandum videtur:

διὰ ψήκτρας σ' ὁρῶ
ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππον αὐχμηρὰς τρίχας.

— V. 7. *Λυκείνου*. Vat. Cod. Fortaſſe idem eſt Lycinus, cujus mentionem fecit *Pauſanias* L. V. 2. p. 454. Spartanus fuit: *ἀγαγὼν δ' ἐς Ὀλυμπίαν πώλους καὶ οὐ δοκιμασθέντος ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, καθῆκεν εἰς τῶν ἵππων τὸν δρόμον τῶν τελείων τοὺς πώλους καὶ ἐνίκα δι' αὐτῶν.* Commemoratur etiam Lycinus, qui in pugilatu victoriam inter pueros retulit. *Pauſan.* VI. 7. p. 470.

XXVIII. Anthol. Plan. p. 337. St. 477. W. Scriptum eſt in ſtatuam, quae ſimul Pana, Herculem et Mercurium referebat. *Winkelmann.* Monim. Ined. T. II. p. 48. hoc non de una, ſed de pluribus ſtatuis accipiebat, (un groppo) in quo ſibi non aſſentientem habet *Heynium* in Comment. X. p. 90. qui animadvertit, hoc ſignum male cum Hermerote confundi ab *Harduino* ad *Plinium* H. N. XXXVI. 4. 10. De more veterum plurium deorum ſigna in unum conflandi egit *Huetius* ad h. l. p. 32. Huic mori fortaſſe locum dedit nobiliſſima ap. *Homerum* deſcriptio Il. β. 479. *μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων, Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ, Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.* — ¶. 91.] V. 5. Eſt, quae ad homines invitandos valeat, commoditas, quod uno ſacro tres ſibi deos faventes reddere poſſunt.

XXIX. Cod. Vat. p. 504. *Philodemo* vindicat carmen, quod in Plan. p. 122. St. 175. W. *ἄδηλον* eſt. Te-

nebris ſenſum hujus carminis involvit depravata primi verſus lectio, τὴν πρότερον θυμέλην, quam *Brodaeus* de deliciis et veluti ſcenico apparatu (tabulae), aut etiam de magno illo quaeſtu, quem is, de quo agitur, olim fortaſſe in ſcena feciſſet, interpretatur. Sed hoc hariolari eſt, non interpretari. θυμέλης, *ſcenae*, ab hoc loco prorſus aliena eſt mentio. *Joſeph. Scaliger* in notis mſt. de puella Θυμέλῃ cogitaſſe videtur; ſic enim hoc vocabulum, initiali majore, ſcribi jubet. At nec hoc ad rem facit. Scribendum puto:

Τὴν πρώϊμον φίβαλιν μήτ' ἐμβλέπε, μήτε παρέλθῃς.

Divites praecoces amare fructus, et, quae ſuo tempore nummo emturi eſſent, ante tempus auro emere, ſatis conſtat. Haec ſtultitia hoc carmine tangitur. *Caricas praecoces ne adſpicias, nec praetereas*, ne eorum adſpectus ſalivam moveat. πρώϊμον in hac re fere ſolemne eſt. *Heſych.* πρώϊμον. σῦκον προακμάζον. τῶν φιβάλεων σύκων multi veterum mentionem fecerunt. Vide *Athenaeum* L. III. p. 75. B. C. *Ariſtoph.* in Acharn. v. 802. τί δαί; φιβάλεως ἰσχάδας; ubi Schol.: τόπος Μεγαρίδος. ἄλλοι Ἀττικῆς. γένος δὲ συκῆς ἡ φίβαλις. *Heſych.* φιβάλεα. εἶδος σύκων, καὶ ἡ συκῆ ὁμωνύμως. τινὲς δὲ ἰσχάδας. Caricas Atticas cum aliquando vidiſſet Xerxes, juravit, ſe non prius praeſtantiſſimas has φιβάλεις guſtaturum eſſe, quam terra, quae tales fructus ferret, potitus eſſet. Quare *Euſebius* in Chron. L. I. p. 53. 14. Ὁ Μηδικὸς πόλεμος ἐπαύσατο, διὰ φιβάλεις ἰσχάδας συστὰς Πέρσαις καὶ Ἀθηναίοις καὶ πᾶσιν Ἕλλησιν ἐπ' αὐτοῦ. Φιβάλεις δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Confer *Potterum* ad Clem. Alex. Paedag. L. II. p. 164. 7. 8. De voce φίβαλις quaedam collegit *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* L. IV. p. 387. — V. 2. Ad macellum mittitur homo inops, ubi famem omaſo, drachma emto, expleat. δραχμῆς, ὤνια ſcil. — κολοκορδόκολα. ἡ χολὰς καὶ ἔντερα καὶ χορδάς. *Schol.* Obſcurum vocabulum, a κόλον derivandum, quod inteſtina ſignificare apparet ex *Heſych.* v. κόλον. Sed

quae sint κορδύκαλα, penitus ignoro. Fortasse hoc vocabulum labis non immune; fortasse saltem χορδύκαλα scribendum a χορδαὶ, quod *Schol.* significat. — V. 3. Hic procul dubio cum *H. Stephano* et *Jos. Scaligero* scribendum ἓν γίνεται. Totum autem versum propter antithesin, quae est in verbis ἂν δ' ἀναμείνῃς, sic concinnaverim:

νῦν σῦκον δραχμῆς ἓν γίνεται.

Nunc una ex illis praecocibus ficubus drachma emitur; quod si exspectaveris, mille eodem pretio emes. — V. 4. τοῖς πτωχοῖς. Haec paroemiae habent speciem. — Deum τὸν Καιρὸν *Menander* dixerat, secundum *Pallad.* Ep. CXVIII. εὖγε λέγων τὸν Καιρὸν ἔφης θεὸν, εὖγε, Μένανδρε. *Sophocl.* Electr. 179. χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός.

XXX. Cod. Vat. p. 428. Plan. p. 53. St. 76. W. Ex poëtae sodalitio Antigenes et Bacchius subitanea morte exstincti erant. Hoc tam inopinato casu graviter afflictus, se epularum apparatu non delectari ait, nec ad litus epulandi causa, ut antea, iturum esse. Perperam *Opsopoeus* existimavit, poëtam sodales dehortari, ne in litus ad epulandum descendant, quod heri duo ex amicis suis fracto litore perierint. — V. 1. Inest in his veris descriptio, quod anni tempus potissimum ad fructum vitae invitat. — καυλεῖο male Vat. Cod. καυλοὺς κράμβης cum lente et cochleis commemorat *Automed.* Ep. VI. *Martial.* L. X. 48. in descriptione apparatus coenae; *Et faba fabrorum, prototomique rudes.* *Columella* L. X. 369. *Sed jam prototomos tempus decidere caules.* Cf. *Bod. a Stap.* ad Theophr. L. VII. p. 775. — V. 3. ζαλαγεῦντα Vat. Cod. et Plan. *Jos. Scalig.* in not. mst. σελαγεῦντα corrigit; *Stephanus* λαλαγεῦντα et ζαγλαγεῦντα legi monet; posterius vocabulum derivat a ζα et γλάγος. λαλαγεῦντα legendum vidit *Lascaris*, qui tamen μαίνῃ pro herbae genere habuit, quae secta sonum quendam ederet. μαίνη nihil diversa videtur a μαινὶς, qui piscis est e sparorum genere.

genere. Vide *Gesner.* de Aquatil. p. 612. *Schneider.* ad *Aelianum* H. A. XII. 28. p. 394. Sunt quidam pisces, qui sonum putantur edere, quorum nonnullos recenset *Aelian.* X. 11. — ἀλίτυρος. caseus bene salsus et vixdum coactus. — V. 4. θριδάκων. lactuca sativa, quae distinguitur a θριδακίνη. Vide *Salmas.* in Plin. p. 896. *Bod. a Stapel* ad Theophr. VII. p. 778. Hujus folia cur ἀφροφυῆ appellentur, non satis apparet; *Schneiderus* malit ἀγριφυῆ. — V. 5. ἀκτῆς. Homines gulae et voluptatibus dediti, in litore convivari solebant. Inter voluptatis instrumenta *actae* commemorantur ap. *Ciceron.* c. Coelium §. 35. *Accusatores quidem libidines, amores, adulteria, Bajas, actas, convivia, commessationes, cantus, symphonias, navigia jactant.* Magis etiam illustris est locus in Verrinis Or. V. §. 96. *Ac primo ad illa aestiva praetoris accedunt, ipsam illam ad partem litoris, ubi iste per eos dies, tabernaculis positis, castra luxuriae collocarat. Actas et voluptates* conjungit *Cicero* Epp. ad Famil. IX. 6. — Hunc versum cum sequente laudans *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 157. ἄποψιν de zeta interpretatur, quae prospectum maris habeat. — ὡς αἰεί. ut olim, eodem anni tempore, nunquam non solebamus facere. Nisi fallor, in fine hujus distichi interrogandi signum ponendum est. Quod si feceris, sensus exsistet fere hic: Tempus anni nos ad pristinas voluptates renovandas invitat. Quid est igitur, quod non ad actam properemus ibique in locis amoenis epulemur, ut antea? Non cessare debet, si quis vita frui cupiat. Ipsa vitae brevitas et rerum vicissitudines nos admonent, ut ne fruendi opportunitatem nobis patiamur elabi. Habemus exempla, eaque non longe quaerenda, quae nos fragilitatis nostrae admoneant, Antigenem et Bacchium, qui heri (paulo ante) luserunt, hodie sepeliuntur. — Hanc poëtae mentem esse, *Brodaeus* quoque existimasse videtur, cum scribit:

ἐχθὲς ἔπαιζον. *paucis ante diebus. Quum brevis sit vitae humanae cursus, cur voluptates aspernamur?*

XXXI. Vat. Cod. p. 240. Εἰς Τρυγόνιον ἑταῖραν τοῦ Σαβακῶν ἔθνους ὁρμωμένην. Plan. p. 226. St. 329. W. Nihil falsius lemmate Vat. Codicis. Scriptum est in mortem Trypherae, puellae, dum viveret, delicatissimae. In ejus tumulo suavissimos flores poëta nasci optat. — V. 1. laudat *Suidas* v. ῥέθος T. III. p. 255. ubi recte legitur Τρυφέρας pro τρυφερῆς, quod est in Plan. et Cod. Vat. *Tryphera* est puellae nomen ap. *Meleagr.* Ep. LXVIII. *Asclepiad.* Ep. XXVIII. Ep. ἀδέσπ. DCCXXI. — Quod autem sequitur vocabulum τρυγόνιον, ab interpretibus pro nomine proprio habitum, *Toupius* in Em. in Suid. P. III. p. 406. ex amantium blanditiis esse docuit. *Plautus* Asin. III. 3. 103. *Dic igitur me anaticulam, columbulam, vel catellum.* — V. 2. habet *Suidas* T. III. p. 272. σαβακῶν. διονυσιακῶν. Ibidem σαλμακίδων interpretatur ἑταιρῶν. Diceretur igitur Tryphera *flos meretricum Bacchicarum.* Quid Baccho, Σαβαζίῳ, cum meretriculis sit commercii, non satis apparet. Vix enim, et ne vix quidem admittenda est *Brodaei* explicatio, *quae Thyadum instar παροινεῖν atque debacchari consueverunt, sese coagitantium.* Veriorem interpretationem nobis suppeditat *Hesych.* Σαβακός. ὁ σαθρός. Χῖοι. ubi Intrpp. nostrum locum afferre non neglexerunt. Jam vero τὸ σαθρὸν non solum de rebus, quae propter vetustatem labuntur et corruunt, sed omnino de marcidis et languescentibus usurpatur, ut *putris* ap. Latinos, quod τῷ σαθρὸς ad amussim respondet. — ἄνθεμα pro ἄνθος positum satis adstruxit *Brodaeus*; *Dorvillius* tamen ad Char. p. 717. pro ἀνάθεμα accipere malit. In quo fallitur. Graeci rem eximiam et inter alias excellentem ἄνθος, ἄωτον, (vide *Fischer.* ad Anacr. Fragm. I. 4. p. 328.) non ἀνάθεμα appellare solent. — V. 3. „ἡ Κυβέλη καὶ δοῦπος ἐνέπρεπεν. Sic Sal„mas. ad Hist. Aug. p. 493. (T. II. p. 823.) pro cor-

„rupto ἰοῦμος recte ἰοῦπος reposuit, quae emendatio multo probabilior est ea, quam Toup. ad Suid. III. 115. (p. 406.) protulit. Sed librorum omnium καλύβη mutandum non erat. Hoc quidem perperam interpretabatur Scaliger ad Copam, quem jure reprehendit Salmasius; sed ideo genuina lectio ejicienda non erat, quam etiam in vetustissimis membranis repererat, et quam ipse recte exponit. Καλύβη est παστὰς seu θάλαμος Matris Deûm, circa quam saltabant hujuscemodi mulieres ministrae et θαλαμηπόλοι Cybeles cum tympanis et crotalis caputque jactabant bacchabundae. Reponendum itaque ἢ καλύβη καὶ ἰοῦπος ἐνέπρεπεν. Jam est in seq. vers. Κυβέλη, nam ea est μήτηρ θεῶν. Depravata est etiam lectio Ep. VI. Satyrii Thyilli, quod suo loco videbitur.“ *Br.* ἰοῦπος correxit etiam *Jos. Scaliger* in not. mst. ἢ Κυβέλη καὶ ἰοῦπος dubitanter *Brodaeus.* ἢ Κυβέλη καὶ κῶμος *Toupius*, qui se sic eleganter correxisse gloriatur. καλύβαι aediculae erant in interiore et secretiore aedium parte, in quibus deorum simulacra et pulvinaria erant. Vide not. ad *Dioscorid.* Ep. VII. — Mox Planud. ἢ φιλοπαίγμων Στωμυλίη μήτηρ. ἣν ἐφίλησε θέων. et sic Vat. Cod. — Interpretes cogitabant de Theone, sophista, hominum mordacissimo. — Nihil hac lectione ineptius. θεῶν ad marg. Cod. sui emendavit *Jos. Scaliger.* — V. 5. ἀμφὶ γυναικῶν *Toupius* esse vult *seorsim a mulieribus*; Trypheram enim Veneris sacra non in conventu mulierum, sed clanculum cum commilitone suo celebrasse. Quae vix vera interpretatio. Junge potius τὰ ὄργια ἀμφὶ γυναικῶν, quae est periphrasis sacrorum, quae mulieres celebrant. ὄργια. τὰ τῆς Ἀφροδίτης ὄργια dixit *Aristoph.* Lysistr. 832. — V. 6. ἀψαμένα. Vat. Cod. a pr. man. Trypheram venustate et illecebris proxime ad Laïdem accessisse ait. — V. 7. 8. Similia vota passim. Ex nostro fortasse expressum Ep. ἀδ. DCCV.

Ex Lect. p. 144.] *XXXII.* Cod. Vat. p. 454. Hoc carmen, quod *Brunckius* sic exhibuit, ut in Cod. est, praeterquam quod ibi non μυρόκρος, sed μυρόχροι habetur, *Schneiderus* in Schedis sic ingeniose restituit:

Ξανθώ, κηρόπλαστε, μυρόχροε, μουσοπρόσωπε,
εὔλαλε, διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων,
ψάλλον μοι χερσὶν δροσίναις μόρον· ἐν μονοκλίνῳ
δεῖ με λιθοδμήτῳ, δέσποτι, πετριδίῳ
εὕδειν ἀθανάτως πουλὺν χρόνον· ᾆδε πάλιν μοι,
Ξανθάριον, ναί, ναί, τὸ γλυκὺ τοῦτο μέλος.

Cum his versibus conjungendum est distichon, quod *Br.* dedit in Lect. p. 145. (in ed. Lips. p. 79. nr. XXXIV.) tanquam peculiare carmen; in Vat. autem Cod. non separatim, sed conjunctum cum illo carmine legitur.

οὐκ ἀΐεις, ἄνθρωπε, τοκογλύφος; ἐν μονοκλίνῳ
δεῖ σ' ἄβιον ναίειν, δύσμορε, πετριδίῳ.

Hoc Epigramma sic ex *Schneideri* mente emendatum, scriptum est in puellam Xantharium, quam poëta rogat, ut sibi carmen canat, quo avari et foeneratores futuri fati admoneantur. Videamus singula. — V. 1. puella vocatur κηρόπλαστος, tanquam e cera formata, (ut ap. *Sophocl.* ξανθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον, in *Schol.* ad *Eurip.* Phoen. 116. et *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 565. sq.) propter pulcritudinem. Imaginibus ex marmore cerave fictis pulcri pulcraeque comparantur. Fortasse etiam ad colorem solum respicitur. Pro μυρόχροε, cujus cutis unguentis uncta est, *Br.* μυρόπνοε suspicabatur. Cod. lectionem haud facile mutaverim; μυρόχρους idem, quod ἡδύχρους; nam quodcunque suave et jucundum est, μῦρον vocatur. — Etiam epitheton μουσοπρόσωπε ad puellae pulcritudinem non minus quam ad doctrinam citharistriae referendum videtur. — V. 2. εὔλαλε. ἡ λαλιά, jucunda garrulitas, nonnunquam in laudem dicitur. *Ruhnken.* Ep. cr. II. p. 297. — καλὸν ἄγαλμα. alatorum Cupi-

dinum decus et ornamentum. In hunc ſenſum vocem ἄγαλμα acceperim, ut in *Muſaeo* v. 8. λύχνον Ἔρωτος ἄγαλμα. ubi vide *Heinrich.* p. 41. ſq. — V. 3. Quum forma δρόσινος alibi non occurrat, ſuſpiceris, ſcriptum fuiſſe δροσίμαις, ſive

χερσὶ ῥαδιναῖς.

ut ap. *Theognid.* v. 6. φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη. *Ovid.* I. A. A. 622. *teretes digitos.* Sed nolim huic conjecturae multum tribuere. δροσερὸν et δρόσιμον de rebus delicata teneritate inſignibus uſurpatur. Vide *Spanhem.* ad Ariſtoph. Nub. 974. *Strato* Ep. L. ἢ τρυφεροῖς σφίγξει περὶ χείλεσιν, ἢ κατὰ μηρῶν Ἑλκύσει δροσερῶν. ubi ſibi invicem reſpondent epitheta. — ψάλλον μοι μόρον. Fatum mihi fatale, i. e. carmen de morte cane. Niſi forte fuit: ψάλλον μοι χ. δ. μέλος. Quae ſequuntur, pro carmine ipſo habenda ſunt. Fortaſſe etiam ſcribendum:

ψάλλον μοι χερσὶν δροσίμαις μύρῳ· ἐν μ. — —

manibus unguento delibutis. Hoc ſimpliciſſimum. — V. 4. πετριδίῳ. De ſepulcro in rupe exciſo mox dicemus. — V. 7. 8. (Ep. XXXIV. in ed. Lipſ.) *Br.* edidit ex emendatione *Salmaſii* in Plin. p. 850. A. qui tamen τόκων γλύφος legit. In Vat. Cod. ſic habetur:

οὐ καὶ εἰς, ἄνθρωφοτοκονγλυφος ἐν μονοκλίνῳ
δεῖ σε βίου καὶ δύςμορε πετριδίῳ.

Philodemus non ſine gravitate ad foeneratores convertitur, et ab iis quaerit, an illius carminis ſententiam recte perceperint, quae ejusmodi eſt, ut mortales ab omni divitiarum colligendarum ſtudio deterreat. Fortaſſe nulla fere mutatione legendum:

οὐκ ἀΐεις, ὤνθρωφ' ὁ τόκων γλύφος — —

Audisne, homo, te appello, qui foenus computas digitis? — τοκογλύφοι ſive τόκων γλύφοι comica fuiſſe videtur appellatio foeneratorum. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* L. I. 25. p. 102. Vide ad *Pallad.* Ep. LXXXVI.

Longè diverſam viam in hoc Epigrammate emendando inſtituit Vir doctus, qui *Philodemi* noſtri opus de Muſica ex Voluminibus Herculanenſibus edidit, in Prolegg. p. 5. 6. qui illud in hunc modum corrigere conatus eſt:

Ξάνθ', ὦ κηροπλάστα, μυροῤῥόε, μουσοπρέσωπε,
  εὔλαλε, διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων,
ψίλου μοι χερσὶ δροσίμαις μύρον, ἐν μονοκλίνῳ
  δεῖ με λιθοδμήτῳ δέ ποτε πετριδίῳ
εὕδειν ἀθανάτως πουλὺν χρόνον· ᾆδε πάλιν μοι
  ξανθάριον, ναὶ ναὶ, τὸ γλυκὺ τοῦτο μέλος.
οὐκ ἀΐεις, ἄνθρωπε τοκογλύφος; ἐν μονοκλίνῳ
  δεῖ σ' ἄβιον ναίειν, δύσμορε, πετριδίῳ.

Auctor harum emendationum toto hoc carmine poëtam verba ad apem facere exiſtimat, in qua opinione et ipſe olim fui, antequam elegantes *Schneideri* correctiones videre contigerat. Huic ſententiae lectiones accommodavit ille. — V. 1. Apis vocatur κηροπλάστης, mellis ſive cerae opifex. πλάττειν proprie de apibus. *Antipat. Sid.* XLVIII. ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἑσμὸς Ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι. Idem vir doctus proponit ξανθοῦ κηροῦ πλάστα: quod minime elegans. ξανθαὶ et ξουθαὶ paſſim vocantur apes; ut in fragm. *Sophoclis* ſupra laudato, ap. *Theocrit.* Eid. VII. 142. *Platon.* Ep. XXIX. — μυροῤῥόε. quae unguentum fundis. Unguenti autem nomine τὸ μέλι ſignificari, arbitratus eſt V. D. — μουσοπρέσωπε ſic tuetur: „Si toti Epigrammati eam tribueris ſententiam, quam „ſupra adſcripſimus, continuo fatearis oportet, noſtrum „poëtam novam ſibi apis formam procudiſſe. Quam „enim tantum βομβεῦσαν Theocritus dixit, ipſe εὔλαλον „appellat, ejusque bombum, revera ineptum et mole„ſtum, non modo γλυκὺ μέλος dicit, ſed et παραμυθητικὸν „ſibi eſſe affirmat. Quid porro mirum, ſi tam bene apte„que ſibi canentem μουσοπρέσωπον vocet? Quid cerebroſo „facies poëtae?" Ad hanc explicationem confirmandam

laudat *Meleagr.* Ep. CXII. ubi locusta ἀκρούραίη Μοῦσα vocatur; ejusd. Ep. XC. ubi culex φιλόμουσος occurrit; et *Mnasalc.* Ep. X. — Imaginem, qua poëta in pentametro utitur, V. D. non attigit; etsi haec quoque probabiliter exornari possit. ἄγαλμα πόθων in hoc contextu non foret, ut supra haec verba interpretati sumus, *ornamentum*, sed *imago, simulacrum Cupidinum.* Quis non meminerit carminis Theocritei XIX. 7. τὺ δ' οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις; Ὃς τυτθὸς μὲν ἐὼν, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς; et *Meleagri* Ep. CVIII. *Straton.* Ep. LXXXVIII. Similitudo est in eo, quod et apis et Amor spiculis vulnerat. — V. 3. ψίλου. Nihil vetare ait emendationis auctor, quominus hoc verbum, quod vulgo *denudare*, *deglabrare* significat, pro *attenuare* accipiatur. Unguenti autem majus fuisse pretium, cum attenuatum esset. At, si nihil aliud, usus dicendi vetat, ne sic legamus. Nunquam veteres verbo ψιλόω hac significatione usi sunt. Mox recte V. D. δροσίμαις, quod nos supra ab eo mutuati sumus. — *Brunckius*, quod supra monere neglexïmus, pro ψίλου conjecit σπεῖσον, post hoc vocabulum aliquid excidisse putans. Recte monuit academicus Neapolitanus, fieri non posse, ut apis unguentum roscidis manibus fundere dicatur. Fingere autem poëtam, sibi audito apis bombo succurrisse, ejusdem ministerio mel ad cadaver suum condiendum apparari: qua recordatione ipsum minime perterritum, quinimo exhilaratum, utpote cui mors nihil posset surripere, eam rogare, ut festinet ipsi unguentum elaborare. Deinde docere instituit, τὸ μύρον h. l. vel absolute mel esse, vel certe unguenti genus, quod melle inprimis constaret. Quasdam autem gentes melle ad condienda cadavera usos esse, constat ex *Lucretio* L. III. 904. De Assyriis *Strabo* L. XVI. T. II. p. 1082. B. θάπτουσι δὲ ἐν μέλιτι κηρῷ περιπλάσαντες. Judaeos autem, in quorum terra *Philodemus* degebat, sepulcris in saxo excisis usos fuisse, nemo ignorat, nisi

qui historiam de Christi sepultura ignorat. — V. 5. *εὔδειν ἀθανάτως Brunck.* illustrat allato versu *Lucretii* L. III. 882. *mortalem vitam mors quoi immortalis ademit.* Majorem in hoc vocabulo emphasin frustra quaerebat Neapolitanus editor, qui vertit: *immortalium deorum instar,* qui itidem in marmoreis loculis inertes nullaque re indigentes sedent. Poëtam igitur apem hortari, ut bombum suum iteret, quem sibi gratum esse affirmet, quandoquidem mortem laborum finem in animum sibi revocet. Propterea eum quasi ἐπιμυθευόμενον ad foeneratorem sese convertentem rogare, cur ipse hujusmodi susurrum non exaudiat, qui memoriam illius temporis ipsi refricet, cum sibi tantopere pecuniae inhianti, omnibus vitae commodis orbato in arca lapidea habitandum sit. — Male excusum est in v. 4. *δέ ποτε*, cum V. D. procul dubio *δή ποτε* voluerit dari. — V. 8. praeter Salmasianam lectionem aliam profert, quae propius accedit ad scripturam Codicis: *δεῖ σε βιοῦν αἰεί.* Sed verbum *βιοῦν* huic contextui minus accommodatum.

Ex Lect. p. 145.] *XXXIII.* Hanc carminis particulam *Brunckius* repetivit ex *Salmasii* Not. in Histor. Aug. T. II. p. 633. Integrum carmen, quod exstat in Vat. Cod. p. 513. primus protulit editor Neapolitanus *Philodemi* de Musica in Praef. p. 10. In Codice sic habetur:

Αὔριον εἰς λιτήν σε καλιάδα, φίλτατε Πείσων,
ἐξ ἐνάτης ἕλκει μουσοφίλης ἕταρις,
εἰκάδα δειπνίζων ἐνιαύσιον· εἰ δ' ἀπολείψῃς
οὔθατα καὶ Βρομίου χιογενῆ πρόποσιν,
ἀλλ' ἑτάρους ὄψει παναληθέας, ἀλλ' ἐπακούσῃ
Φαιήκων γαίης πουλὺ μελιχρότερα.
ἢν δέ ποτε στρέψῃς καὶ ἐς ἡμέας ὄμματα Πείσων
ἄξομεν ἐκ λιτῆς εἰκάδα πιοτέρην.

Philodemus Pisonem invitat, ut secum vicesimum mensis diem coena celebret. Praeclare monuit Neapolitanus

editor, agi hoc carmine de anniverſario feſto, quod Epicurei in magiſtri ſui natalibus celebrare ſolebant, unde Εἰκαδισταὶ appellati ſunt. Sed non ſolum natalem ſuum, ſed viceſimum quemque lunae diem epulis celebrari per teſtamentum juſſerat. *Cicero* de Fin. L. II. §. 101. *Quaero autem, quid ſit quod, cum diſſolutione ſenſus omnis exſtinguatur — tam diligenter tamque accurate caveat et ſanciat, ut Amynomachus et Timocrates, heredes ſui, de Hermachi ſententia dent, quod ſatis ſit ad diem agendum natalem ſuum quotannis, menſe Gamelione: itemque omnibus menſibus viceſimo die lunae dent ad eorum epulas, qui una ſecum philoſophati ſint, ut et ſui et Metrodori memoria colatur.* Vide inprimis *Menagium* ad *Diog. Laërt.* X. 18. p. 454. Philodemum vero ex Epicureorum fuiſſe familia, novimus ex *Ciceronis* Or. in Piſon. c. 28. et 29. — Domum ſuam ſive coenaculum καλιάδα vocat; ſic enim appellantur aediculae ex ligno exſtructae, quae eaedem ſunt καλιαί. Vide not. ad *Apollonid.* Ep. IX. — Pro ἔταρις editor ἔταρος corrigit. — Invitat autem eum, ut *hora nona* coenatum veniat, quo tempore negotioſi homines et ſobrii inibant coenam. Conf. *Salmaſium* ad Scr. Hiſt. Aug. l. c. — V. 3. ἀπολείψῃς. Vix ſincerum. Saltem ſcribendum ἀπολείψει, et ſeq. verſ. πρόποσις. Quod ſi ſumina et Chium vinum deerit, amicos invenies ſinceros et acroamata exaudies, Phaeacum acroamatis longe jucundiora. οὔθατα. Quanti Romani ſumina fecerint, multa veterum loca declarant. Vide *Intrpp. Martial.* L. XIII. 44. — V. 5. ἐπακούσεις legendum. — V. 6. Φαιήκων. Comparat editor *Homer.* Od. ϑ. 248. αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε χοροί τε. — V. 7. 8. Editor in his verbis praederaſtici quid ſibi animadvertere viſus, efflagitationem illam τοῦ τρέπειν ὄμματα εἰς αὐτὸν (nam edidit τρέψῃς) nihil aliud eſſe putabat, niſi turpis rei modeſtam ſollicitationem. Inepte. Philodemus, Graeculus, Piſonem, virum nobilem eumque Romanum ad

çoenam invitat; qui si venerit, poëtamque, *qui aquam praebet*, placidis adspexerit oculis, ille sibi coelum digito attigisse videbitur. Sensus est igitur, quem ille in versione latina minus recte reddidit: Si in me converteris oculos, illud anniversarium non exiguum et tenue, sed pingue et opimum festum a nobis celebrabitur. In his igitur verbis summae est reverentiae, qualis clientem erga patronum decet, significatio *).

ARCHIAE EPIGRAMMATA.

¶. 92.] *I.* Cod. Vat. p. 97. Edidit *Reisk.* in Misc. Lipf. IX. p. 124. nr. 300. Optat, ut Amor omnia tela in se unum effundens, postea non habeat, quomodo alios configat. Haec fortasse ante oculos habuit *Lucian.* in Amor. §. 2. T. V. p. 257. Bip. Ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσιν, ἄνοπλος αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελασθήσεται. *Propert.* L. II. El. X. 1. *Non tot Achaemeniis armantur Susa sagittis, Spicula quot nostro pectore fixit Amor.* — V. 1. τὸ κρίγυον. Vat. Cod. Superscriptum γρ. τὸ κήρινον. Male *Reiskius* hunc versum distinxit, puncto post πορθμεῖς με posito. — τὸ κρήγυον eleganter pro κρηγύως, i. e. ἀληθῶς. Vide *Valcken.* in Decem Eid. Theocr. p. 68. — V. 3. ἔλῃς corrigit *Br.* — V. 4. ἔχεις Cod. Vat. Fuisse videtur ἕλοις et ἔχοις. *Reiskius* tamen ἔχῃς ex apogr. Lipf. protulit. — Ad sensum conf. *Paul. Silent.* Ep. XX.

*) His scriptis in manus mihi venit liber bonae frugis plenissimus, *Magasin encyclopédique*, qui Parisiis prodit cura Viri cl. *A. L. Millin.* In ejus Tomo V. nr. 20. nostrum carmen edidit et illustravit Vir eruditissimus *Chardon de la Rochette* p. 488. sqq. qui ultimum distichon sic, ut nos, interpretatur, Neapolitani editoris sententia repudiata.

II. „In Planud. p. 481. St. 624. W. hoc diſtichon „ſubjungitur alteri, quod cum eo nullam ſententiae „rationem habet. Duo diverſa ſunt Epigrammata, ſin„gula unius diſtichi. Alterum eſt Capitonis et legitur „infra p. 199." *Br.* In Vat. Cod. p. 101. inſcriptum: ἄδηλον. οἱ δὲ Ἀρχίου. Peculiare hoc carmen eſſe, intellexit *Joſ. Scaliger*. Nihil ſibi loci relictum eſſe ait ad nova Amoris tela recipienda. Sed hoc diſtichon diſtinctione laborare, vix dubito. σκοπὸς ipſe eſt poëta ſive illius animus. Jam, quaeſo, quid eſt, quod dicat: Para, Venus, tela et ad me vulnerandum accede. *Alium* enim vulneris locum non habeo. Diſtinguendum videtur:

καὶ εἰς σκόπὸν ἥσυχος ἐλθὲ
ἄλλον· ἐγὼ γὰρ ἔχω τραύματος οὐδὲ τόπον.

Suadet igitur Veneri, ut alium tandem ſcopum figat. *Propert.* L. II. IX. 18. *Si pudor eſt, alio trajice tela tua.* — V. 2. ἐγὼ γάρ. Sic fere Hercules ap. *Eurip.* in Herc. Fur. 1245. γέμω κακῶν δὴ, κοὐκέτ' ἔσθ' ὅπη τεθῇ. Similis color in Ep. *Macedonii* VIII.

Λῆξον, Ἔρως, κραδίης τε καὶ ἥπατος· εἰ δ' ἐπιθυμεῖς
βάλλειν, ἄλλο τι που τῶν μελέων κατάβα.

III. Cod. Vat. p. 97. *Archiae* vindicat. In Plan. p. 486. St. 631. W. ſine auctoris nomine legitur. Expreſſum videtur ex Ep. *Leonid. Tar.* LIII. — V. 1. δεῖ τὸν Cod. Vat.

IV. Cod. Vat. p. 175. Ἀρχίου γραμματικοῦ. Edidit *L. Holſten.* ad Steph. Byz. p. 145. *Reisk.* Anth. p. 20. nr. 452. „Expreſſum eſt ex *Tymnis* Ep. I. Inde hic „verſu 2. recte ſcriptum Μίκκος. Hic Codex habet Παλ„λανεῖος, at in Tymnis carmine Πελλαναῖος. Utrum ex „altero emendandum ſit, dicat, qui Miccum hunc „aliunde ſibi notum ſciverit, cujas fuerit, quod ego „prorſus ignoro. Utroque in loco Παλλαναῖος ſcribendum

»esset, si de gentilibus nominibus vera tradidisset Ste»phanus in Πελλήνῃ, quem redarguit Holstenius.« *Br.* Vide not. ad Ep. Tymn. I. In apogr. Lips. hoc quoque loco Παλλανκαῖος scribitur. De diversitate orthographiae in hoc vocabulo vide *Wesseling*. ad Diodor. Sic. T. I. p. 572. — V. 2. ἀριβρεμέταν. Vat. Cod. a pr. man. ubi pro nomine viri σμικρὸν legitur, ex glossa procul dubio, quam ante *Br*. correxerat *Reiskius*. *Holstenius* Νικκὸς. — V. 3. ᾧ ποτε. Vat. Cod. — In fine vers. ap. Lips. ἔμελπε. — V. 4. στοναχᾶς. pugnae signum canens. εὐνομίης. pacis. Vide *Verbeyk*. ad Anton. Liber. IV. p. 24. ubi εὐνομίη opponitur πολέμῳ, ἔριδι, στάσει. *Antip*. *Sidon*. Ep. XI. in eodem argumento: Ἁ πάρος αἱματόεν πολέμου μέλος ἔν δαῒ σάλπιγξ Καὶ γλυκὺν εἰράνας ἐκπροχέουσα νόμον.

V. Cod. Vat. p. 178. Edidit *Kuster*. ad Suid. v. κεκρύφαλον T. II. p. 292. *Reiske* in Anth. p. 25. nr. 461. et hinc *Toup*. in Ep. crit. p. 98. Expressum est ex Ep. *Antipatri Sid*. XXI. cum quo illud in singulis comparavit cl. *Ilgen* in Opusc. phil. T. II. p. 80. sqq.. Quatuor Aristotelis filiae Veneri munera afferunt. — V. 1. Male in Ed. Lips. βιτιννα. Majori initiali scribendum. — In Cod. Vat. πολύπλαγκτόν τε φ. *Kuster*. et *Reisk*. πολύπλεκτον. Sed sic χαίτας est sine epitheto, quod *Toupius* ei tribuit πολυπλέκτου scribendo, ex *Antip*. *Sid*. l. c. φιλοπλέκτοιο κόμης σφιγκτῆρα. — Nostrum ante oculos habuisse videtur Auctor Ep. ἀδεσπ. CXV. τόν τε κόμας ῥύτορα κεκρύφαλον. — V. 2. laudat *Suid*. in κεκρύφαλον T. II. p. 292. — V. 3. In contextu Cod. Vat. omittuntur verba inde a νόθον usque ad Ἡράκλεια τόδε, quae tamen in marg. leguntur antiqua manu scripta. In nonnullis apogr. desiderantur, ut in eo, quo *Kusterus* usus est. — νόθον κεύθουσαν ὄημα. Vat. κεύθουσα νόημα. ap. Lips. unde *Reiskius* τεύχουσαν ἄημα dedit. Hujus vestigiis insistens *Toupius* nostrum invenit. Ducta est flabelli descriptio ex *Dioscorid*. Ep. XII. ῥιπίδα τὴν μαλακοῖσι καὶ πρηεῖαν ἀήταις.

Cum νόθῳ κύματι, *vento factitio*, comparandus *Nonn.* Dionyf. L. III. p. 108. ubi nutrix pallio moto ventum facit infantibus, καὶ ἔσβεσε καύματος ὁρμὴν Ἀντίτυπον φύσημα χέων ποιητὸς ἀήτης. — V. 4. ἀμυνομένην. Vat. Cod. Doricam terminationem fervat *Suid.* in μαλερὸν T. II. p. 486. — T. 93.] V. 5. προκαλ. προς. velum tenuiffimum, tanquam ab aranea textum. *Antipater Sid.* l. c. ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον. — ἀρπεδόνες, quod de laqueis paffim occurrit, de reti hoc loco accipiendum eft. *Apollonid.* Ep. XV. ἀρπεδόνην καὶ στάλικας jungit. De ferum filis *Paufan.* VI. 26. p. 519. τὰ δὲ ἄλλα εἴκασται ταῖς ἀράχναις — ῥήγνυνταί τε ὑπὸ πλησμονῆς καὶ ἀποθανόντος οὕτω τὸ πολὺ τῆς ἀρπεδόνης εὑρίσκουσιν ἔνδον. Hunc verf. cum praeced. laudat *Suid.* in ἀρπεδόσι T. I. p. 336. — V. 7. αἳ δέ. Ap. Lipf. σπείρημα. Vat. Cod. — Quo fenfu verba περισφυρίοιο δράκοντος accipienda fint, vide ad *Antip. Sid.* l. c. — V. 8. ἐνεικαμένα. Ap. Lipf. — V. 9. 10. Ad verba *Herodoti* L. II. p. 169. 79. φιλέουσι δέ κως ἐν τῇ Ναυκράτι ἐπαφρόδιτοι γίνεσθαι αἱ ἑταῖραι — *Wesselingius* hoc diftichon excitat fic ut ap. *Kufterum* et *Br.* fcriptum. In Vat. Cod. legitur: αἱ γυάλων Ναυκρατίδες.

VI. Cod. Vat. p. 172. Plan. p. 432. St. 566. W. Argumentum hoc carmine tractatum primus tractaffe videtur *Leonidas Tar.* Ep. XIX. Carmina, quae in eodem verfantur argumento, recenfuit *Ilgen* in Opufc. phil. T. II. p. 65. fqq. — V. 1. θαλάσσας a man. fec. Vat. Cod. — V. 3. Πίγρις. Idem a man. pr. — V. 5. χερσαίαισιν. Idem. — V. 6. πλωτοῖς. Plan. — Ἀγρεύς. ὁ Πάν. *Hefych.*

VII. Cod. Vat. p. 143. Plan. p. 431. St. 565. W. Primum diftichon laudat *Suidas* v. σκοπιήτης T. III. p. 335. — V. 1. In ed. Lipf. vitiofe σύναιμα pro σύναιμοι excufum. — V. 2. λινοστασίης. Plan. et Vat. — τρισσῆς.

H

Plan. et Suid. — V. 3. δόμις et Πιγρις. Vat. — πτηκ-

»esset, si de gentilibus nominibus vera tradidisset Ste»phanus in Πελλήνῃ, quem redarguit Holstenius.« *Br.* Vide not. ad Ep. Tymn. I. ¡In apogr. Lips. hoc quoque loco Παλλανᾶῖος scribitur. De diversitate orthographiae in hoc vocabulo vide *Wesseling*. ad Diodor. Sic. T. I. p. 572. — V. 2. ἀριβρεμέταν. Vat. Cod. a pr. man. ubi pro nomine viri σμικρὸν legitur, ex glossa procul dubio, quam ante *Br.* correxerat *Reiskius*. *Holstenius* Νικκός. — V. 3. ᾧ ποτε. Vat. Cod. — In fine vers. ap. Lips. ἔμελπε. — V. 4. στονυχᾶς. pugnae signum canens. εὐνομίης. pacis. Vide *Verbeyk*. ad Anton. Liber. IV. p. 24. ubi εὐνομίη opponitur πολέμῳ, ἔριδι, στάσει. *Antip. Sidon.* Ep. XI. in eodem argumento: Ἁ πάρος αἱματόεν πολέμου μέλος ἐν δαῒ σάλπιγξ Καὶ γλυκὺν εἰράνας ἐκπροχέουσα νόμον.

V. Cod. Vat. p. 178. Edidit *Kuster*. ad Suid. v. κεκρύφαλον T. II. p. 292. *Reiske* in Anth. p. 25. nr. 461. et hinc *Toup.* in Ep. crit. p. 98. Expressum est ex Ep. *Antipatri Sid.* XXI. cum quo illud in singulis comparavit cl. *Ilgen* in Opusc. phil. T. II. p. 80. sqq.. Quatuor Aristotelis filiae Veneri munera afferunt. — V. 1. Male in Ed. Lips. βίτιννα. Majori initiali scribendum. — In Cod. Vat. πολύπλαγκτόν τε φ. *Kuster*. et *Reisk*. πολύπλεκτον. Sed sic χαίτας est sine epitheto, quod *Toupius* ei tribuit πολυπλέκτου scribendo, ex *Antip. Sid.* l. c. φιλοπλέκτοιο κόμης σφιγκτῆρα. — Nostrum ante oculos habuisse videtur Auctor Ep. ἀδεσπ. CXV. τόν τε κόμας ῥύτορα κεκρύφαλον. — V. 2. laudat *Suid.* in κεκρύφαλον T. II. p. 292. — V. 3. In contextu Cod. Vat. omittuntur verba inde a νόθον usque ad Ἡράκλεια τόδε, quae tamen in marg. leguntur antiqua manu scripta. In nonnullis apogr. desiderantur, ut in eo, quo *Kusterus* usus est. — νόθον κεύθουσαν ὄημα. Vat. κεύθουσα νόημα. ap. Lips. unde *Reiskius* τεύχουσαν ἄημα dedit. Hujus vestigiis insistens *Toupius* nostrum invenit. Ducta est flabelli descriptio ex *Dioscorid.* Ep. XII. ῥιπίδα τὴν μαλακοῖσιν καὶ πρῳίαν ἀνέμοις.

Cum νόθῳ κύματι, vento factitio, comparandus Nonn. Dionys. L. III. p. 108. ubi nutrix pallio moto ventum facit infantibus, καὶ ἔσβεσε καύματος ὁρμὴν Ἀντίτυπον φύσημα χέων ποιητὸς ἀήτης. — V. 4. ἀμυνομένην. Vat. Cod. Doricam terminationem servat Suid. in μαλερὸν T. II. p. 486. — ¶. 93.] V. 5. προκαλ. προσ. velum tenuissimum, tanquam ab aranea textum. Antipater Sid. l. c. ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον. — ἀρπεδόνες, quod de laqueis passim occurrit, de reti hoc loco accipiendum est. Apollonid. Ep. XV. ἀρπεδόνην καὶ στάλικας jungit. De serum filis Pausan. VI. 26. p. 519. τὰ δὲ ἄλλα εἴκασται ταῖς ἀράχναις — ῥήγνυνταί τε ὑπὸ πλησμονῆς καὶ ἀποθανόντος οὕτω τὸ πολὺ τῆς ἀρπεδόνης εὑρίσκουσιν ἔνδον. Hunc vers. cum praeced. laudat Suid. in ἀρπεδόσι T. I. p. 336. — V. 7. αἳ δέ. Ap. Lips. σπεῖρημα. Vat. Cod. — Quo sensu verba περισφυρίοιο δράκοντος accipienda sint, vide ad Antip. Sid. l. c. — V. 8. ἐνεικαμένα. Ap. Lips. — V. 9. 10. Ad verba Herodoti L. II. p. 169. 79. φιλέουσι δέ κως ἐν τῇ Ναυκράτι ἐπαφρόδιτοι γίνεσθαι αἱ ἑταῖραι — Wesselingius hoc distichon excitat sic ut ap. Kusterum et Br. scriptum. In Vat. Cod. legitur: αἱ γυάλων Ναυκρατίδες.

VI. Cod. Vat. p. 172. Plan. p. 432. St. 566. W. Argumentum hoc carmine tractatum primus tractasse videtur Leonidas Tar. Ep. XIX. Carmina, quae in eodem versantur argumento, recensuit Ilgen in Opusc. phil. T. II. p. 65. sqq. — V. 1. θαλάσσας a man. sec. Vat. Cod. — V. 3. Πίγρης. Idem a man. pr. — V. 5. χερσαίαισιν. Idem. — V. 6. πλωτοῖς. Plan. — Ἀγρεύς. ὁ Πάν. Hesych.

VII. Cod. Vat. p. 143. Plan. p. 431. St. 565. W. Primum distichon laudat Suidas v. σκοπιήτης T. III. p. 335. — V. 1. In ed. Lips. vitiose εὔναιμα pro εὔναιμοι excusum. — V. 2. λινοστασίης. Plan. et Vat. — τρισσῆς.

H

Plan. et Suid. — V. 3. δόμις et Πιγρης. Vat. — στυπ-

νῶν. Idem. — V. 5. ἐς αὖθις. Idem. — τὸν δ' ἔτι. Vat. et Plan.

VIII. Cod. Vat. p. 172. Plan. p. 432. St. 566. W. — V. 1. 2. laudat *Suidas* T. I. p. 432. βιαρκέος. τῆς εἰς τὸ ζῆν ἐπαρκούσης. — V. 3. Πίγρις. Vat. a pr. man. — δειραχθεὶς. Vat. Plan. et *Suid.* qui h. v. excitat T. I. p. 534. in δειραχθείς. τὸ τὴν δειρὴν ἀγχῦνον. *Brunckius* tamen δειραγχὶς genuinum esse censebat. *Philipp.* Ep. VIII. καὶ πάγας δεραγχέας. *Antip. Sid.* Ep. XVII. ἀνασπαστούς τε δεράγχας. — πεταυῶν. Vat. — V. 4. ὑλανόμων. Cod. Vat. — V. 5. αἴθρης. Plan. — V. 6. καὶ πελάγευς καὶ γᾶς Vat. Cod.

¶. 94.] *IX.* Cod. Vat. p. 173. Plan. p. 432. St. 566. W. — V. 1. οὐρεσίοι καὶ κ. Vat. — V. 2. vulgo σοὶ τάδε Π. ἔ. Nec taliter est in Vat. Cod. γέρα igitur ex *Brunckii* correctione legitur. Haud facile dixeris, quid olim hic lectum sit; nam totum hoc hemistichion, σοὶ τάδε Πὰν ἔθεσαν, ductum esse videtur ex Ep. *Alexandri Aetoli* I. — V. 3. Πίγρις. ut supra, Vat. Cod. — V. 4. ἔπορεν. Vulgo et in Vat. — V. 5. ἠερίοισιν Vat. — V. 6. εἰδὼν ὁ δ' ἐν π. ἄρκυν εὔστοχον ἄρκυν ἔχοι. Vat. Vulgo ἄγραν.

X. Cod. Vat. p. 174. sq. ἀνάθημα τῷ Πριήπῳ παρὰ Φιντύλου. Edidit *Kuster.* ad Suid. T. I. p. 462. *Reisk.* Anth. p. 19. nr. 450. Phintylus piscator, senectute confectus, instrumenta artis Priapo ponit. Expressum ex *Leonid. Tar.* XXV. Similia plura sunt in Planud. L. VI. c. 3. — V. 1. ἀιναῖα Πρήπῳ. Vat. Cod. *Kuster.* comparavit Ep. ἀδέσπ. CXXVIII. δέξο σαγηναίοιο λίνου τετριμμένον ἅλμῃ λείψανον. — V. 2. ἐκρέμασεν. Vat. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in γάμψον T. I. p. 462. ubi ἰππείησι est, ut in Vat. Cod. — *Reisk.* ex ap. Lips. ἱππείοισι dedit. In Ep. ἀδέσπ. supra laudato: καὶ βαθὺν ἱππείης πεπεδημένον ἅμματι χαίτης — λιμνοφυῆ δόνακα. — V. 5. *Suid.* in τριτά-

νυστον T. III. p. 506. Arundinem *admodum longam* significare videtur. Reliqua hujus verficuli cum v. 6. idem excitat in φελλὸς T. III. p. 591. et in βολὶς T. I. p. 440. Totum hunc verfum fibi vindicavit Auctor Ep. Incert. fupr. I. — βόλον h. l. aut rete aut naffam effe, in aqua depreffam, fimilium locorum docet comparatio. Suberini enim cortices naffis et retibus aptabantur, ut, in aquae fuperficie natantes, illorum in fundo fedem indicarent. *Philipp.* Ep. XXII. ἀπαγγελτῆρα δὲ κύρτου φελλόν. Idem Ep. XXIII. τὸν ἀεὶ φελλοῖς κύρτους ἐλεγχομένους. *Julian. Aeg.* Ep. VI. φελλοὺς κύρτων μάρτυρας εἰναλίων. *Plutarch.* T. II. p. 592. ὥσπερ τοὺς τὰ δίκτυα διασημαίνοντας ἐν τῇ θαλάσσῃ φελλοὺς ὁρῶμεν ἐπιφερομένους. Ex his locis fimul apparet, quam temere *Reiskius* textum immutaverit, legens: φελλὸν, ἁλικρυφίων σῆμ' ἀναδόντα βόλων, *jactuum undis abditorum furfum edens indicium.*

XI. Cod. Vat. p. 147. Plan. p. 423. St. 557. W. Tres Xuthi et Melitae filiae artis textoriae inftrumenta, quibus pauperem vitam diu fuftentaverant, Minervae dedicant. Expreffum eft hoc carmen ex *Leonidae Tar.* Ep. IX. *Antip. Sid.* XXVI. — V. 1. καὶ Εὔκλεια Vat. Cod. a pr. man. — V. 2. ξουθου (αν) Vat. Cod. — V. 3. *Suidas* laudat in ἀράχνειον νῆμα T. I. p. 309. et cum v. 4. in ἄτρακτον T. I. p. 373. et in μίτος T. II. p. 567. *Leonid. Tar.* l. c. τὸν μιτόεργον ἀειδίνητον ἄτρακτον. — Fufos fimul cum longa colo. ἠλακάτη pars ἀτράκτου, ut videtur. — V. 5. *Suidas* Tom. III. p. 147. in πολυσπαθής. ὁ πλειστάκις ὑπὸ σπάθης ἐνεργηθείς. — πέπλοι πολυσπαθεῖς funt concutes, bene condenfatae veftes. Vide *Salmaf.* ad Scr. Hift. Aug. T. II. p. 410. — V. 6. τριτάτη. Vat. Cod. — V. 8. σοὶ in Vat. Cod. lineae fuperfcriptum. Parum fuaviter ad aures accidunt haec: ταῦθ' αἱ σαὶ σοὶ, quorum fortaffe olim reperietur emendatio.

¶. 95.] *XII.* Bis exstat in Planud. L. IV. c. 7. et c. 11. utroque loco sine auctoris nomine. Scire velim, qua auctoritate a *Brunckio* tributum sit *Archiae;* nam a Cod. Vat. abest hoc carmen cum omnibus aliis, in quibus artis opera describuntur. Si unus ex Planudeae Codd. quibus cl. editor usus est, *Archiae* nomen adscriptum habuit, id indicandum erat. — Scriptum est in aprum Calydonium ex aere. — V. 1. ἤνυσε. vulgo. — V. 3. θηκτόν. omnes veteres edd. praeter Stephan. quae θνητὸν habet, quod Wechel. receperunt. Poëta expressisse videtur locum *Hesiodi* in Scut. 388. Θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα Δοχμωθεὶς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιγόωντι Λείβεται, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, Ὀρθὰς δ' ἐν λοφίῃ φρίσσει τρίχας ἀμφί τε δειρήν. Similis est apri descriptio ap. *Homer*. Il. ν. 473. φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν· Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας Θήγει. Cf. Il. λ. 415. *Philostratus* I. Icon. XXVIII. p. 803. Ὁρᾷ δὲ αὐτὸν καὶ τὴν χαίτην φρίττοντα, καὶ πῦρ ἐμβλέποντα, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ παταγοῦσιν ἐφ' ὑμᾶς. — V. 5. δεδευμένα. Vulgo. — οὐκ ἔτι. Plan. — Non amplius mirandum, cum tam terribilis fuerit aper Calydonius, si delectorum juvenum turbam perdidit. Secundum *Homer*. Il. ι. 546. πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.

XIII. In Planud. p. 326. St. 465. W. In Apellis Venerem Anadyomenen. Expressum ex *Leonid. Tar.* Ep. XLI. et *Antip. Sidon.* XXXII. ubi vide not. — V. 2. γυμνήν. Sic in Ep. *Platoni* tributo nr. IX. ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης; — V. 4. De puellae capillis *Ovid.* I. Amor. XIV. 33. *Illis contulerim, quas quondam nuda Dione Pingitur humenti sustinuisse manu.*

XIV. Anth. Plan. p. 321. St. 460. W. Λουκιανοῦ, οἱ δὲ Ἀρχίου. Confer cum eleganti hoc carmine Ep. ἀδέσπ. CCLXXIV. — V. 2. ἀντίτυπον φθογγήν. *Satyr. Thyill.* Ep. II. μέλπεται Ἀχὼ Ἀντίθρουν τὰ ὄπα. *Julian.* Epist. LIV. p. 441.

p. 441. ὅτι ἐστὶν ἠχὼ φωνῆς ἐς ἀέρος πλῆξιν ἀντίτυπος ἠχὼ, πρὸς τοὔμπαλιν τῆς ἀκοῆς ἀνταναπλωμένη. Vide *Elsnerum* in Obss. sacr. T. II. p. 407. sq. — ᾀδομένην est in ed. pr. et Ascens. ᾀσομένην in Aldinis. — V. 3. Variarum vocum vocalem *imaginem;* ut *Virgil.* Georg. IV. 50. *Psittacus — loquax, humanae vocis imago. Ovid.* II. Amor. VI. 37. Locus montanus πάντων τῶν λεγομένων μιμητὴν φωνὴν ἀπεδίδου. *Longus* L. III. p. 87. 20. — V. 4. ὅσσα λέγεις. *quae audita reportat*, ut ait *Ovid.* III. Metam. 369. Epigr. ἀδέσπ. her. XXIX. p. 149. ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.

XV. Cod. Vat. p. 362. Ἀρχίου, οἱ δὲ Παρμενίωνος. Uni Archiae inscribitur in Plan. p. 50. St. 73. W. Ingeniose Echo docet, sua lingua nullam aequiorem esse. — V. 1. γλώσσῃ vulgo. τὰν λ. Vat. Cod. et Plan. Conf. *Ovid.* III. Metam. 356. *Vocalis Nymphe, quae nec reticere loquenti, Nec prior ipsa loqui didicit, resonabilis Echo.*

¶. 96.] *XVI.* Cod. Vat. p. 490. Plan. p. 76. St. 111. W. Priapus in Bosporo Thracico collocatus, se nautis, qui numen implorent suum, praesens auxilium ferre et propterea ab iisdem nunquam non donis et honoribus coli gloriatur. — V. 1. κυμοπλῆγος. Vat. Cod. — V. 4. κατὰ πρύμνης. ventum secundum, πόμπιμον, a puppi flantem, quem inde πρυμναῖον appellabant; cui oppositus πνεῦμα ἐκ πρώρας, ut ap. *Sophocl.* Phil. 640. Cf. *Dorville* ad Charit. p. 115. — V. 5. „ἄκνισον. Sic Vat. Cod. per„peram. Scripturam hanc temere et inconsiderate se„cutus sum. Frequentissime in veteribus libris occurrunt „κνῖσα et composita, unico σ et producto ι. Defendi pos„set auctoritate Herodiani Grammatici ap. Eustathium „cum alibi, tum p. 1819. l. 39. ἡ δὲ κνίσσα, κοινότερον μὲν „διὰ δύο σ γράφεται. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐθέλει ἀπὸ μέλλοντος αὐτὴν „γενομένην τοῦ κνίζω κνίσω, δι' ἑνός τε γράφεσθαι σ, καὶ ἔκτα„σιν λαβεῖν τοῦ ι. Sed falsum est. Cum enim futurum

„κνίσω primam corripiat, κνίσα inde deductum eundem „syllabae modulum servare debet. Recte itaque Etymol. „M. Auctor: κνίζω, κνίσω, κνίσα. τὸ κνὶ βραχύ. τὰ γὰρ „διὰ τοῦ ιζω ῥήματα τὸ ι βραχὺ ἔχουσι. Hinc ubi metri lex „syllabam productam requirit, κνίσσα scribendum est. „Producitur ι in κνίδη, deducto a praesenti κνίζω." *Brunck.* — V. 7. Aram meam nunquam non odoribus et victimis ornatam videbis. Eadem sibi fieri narrat Priapus ap. *Catullum* nr. XIX. 10. *Florido mihi ponitur picta vere corolla Primitu', et tenera virens spica mollis arista.* — *Sanguine hanc etiam mihi, sed tacebitis, aram Barbatus linit hirculus, cornipesque capella.* — Mox vulgata ἐν δ' ἑκατόμβῃ, quae sensum non habet, emendata est ex Cod. Vat. qui paulo ante v. 6. ἡμῶν legit. — τιμή. Idem ait Thanatos ap. *Eurip.* in Alcest. 54. Vide *Valck.* ad Hippol. p. 161. D.

XVII. Cod. Vat. p. 490. Plan. p. 57. St. 82. W. Priapus rudi arte elaboratus, se piscatoribus et nautis opem ferre ait, numenque suum adeo operibus potius quam forma manifestum fieri. — V. 1. ἐπ' αἰγιαλίτιδα divisim Plan. et Vat. Cod. — χηλή proprie portus brachia, sed saepe etiam, significatione paulo generaliore, aggeres, moles, curvamine quodam in mare productae, sive natura sive artis opera, quae verba sunt *Dorvillii* ad Charit. p. 116. sq. — V. 2. αἰθυίας οὔποτε ἀντιβίας. Vat. Cod. et Plan. nisi quod hic ἀντιβίης legitur; quod *Brodaeus* de mergis nunquam in Priapi, falce eos deterrentis, adspectum venientibus interpretatur; et sic *Grotius*: *Cujus in adspectu mergus adesse timet.* His nimirum obversabantur haec *Tibulli* I. El. I. 17. *Pomosisque ruber custos ponatur in hortis, Terreat ut saeva falce, Priapus, aves.* Sed non satis apparet, cur Priapus in litoris arena positus, ubi nulla pomorum cura, mergos terrere dicatur. Quare melior sensus ex *Brunckii* lectione emergit, ubi deus Hellespontiacus se in hac regione avibus

infestum esse negat. Jam litora mergi inprimis frequentare solent. Paulo aliter *Jos. Scaliger* in not. mst. αἰθυίαις οὔποτε ἀντιβίην. Si quid mutandum, nostram lectionem praeferendam censeo. — V. 3. φοξός. capite fastigiato, ut fere in monimentis conspicitur. *Homer.* Il. β. 219. φοξὸς ἔην κεφαλήν. Cf. *Eustath.* p. 156. 44. — ἄτπους εἵνεκεν. vitiose Vat. Cod. et mox ξέεσια. *Ego haec, ego arte fabricata rustica, Ego arida, o viator, ecce populus. Catull.* XX. 1. 2. Lusus in Priap. LXIV. 9. *me terribilem deum fuste Manus sine arte rusticae dolaverunt.* Ejusmodi enim deorum signa *properanti falce dolabantur*, ut *Propertius* de Vertumno ait IV. 2. 59. — V. 6. πνοιῆς. quovis vento pernicior. Comparatio passim obvia. Vide *Valcken.* in Diatr. p. 108. B. — V. 7. τὰ θέοντα. De piscibus sunt qui accipiant. Quod secus videtur. Opis, quam piscatoribus Priapus affert, satis in praecedentibus facta est mentio; idem vero praeterea nautis opitulari solet. Quare τὰ θέοντα καθ' ὕδατος naves esse videntur, per omne mare quae *currunt*. *Leonid. Tar.* Ep. XC. Λιβυκοῦ μέσσα θέων πελάγευς. — V. 8. γνωστὸν τύπον. Deorum indoles ex eorum operibus cognoscitur. τύπος est signum, quo quid cognoscitur; vestigium alicui rei impressum; nonnunquam etiam rudis rei delineatio, quam sibi describit artifex. Vide *Alberti* Obss. phil. p. 428. θεῖον τύπον, *divinam speciem*, dixit *Rufin.* Ep. XI. καρδίᾳ γνωστὸς ἔνεστι τύπος. *Meleag.* Ep. LIII. ubi vide not. p. 70. De charactere accipiendum in locutionibus τὸν τύπον νοεῖν, ἀγνοεῖν, de quibus nonnulla dedit *Toup.* ad Longin. p. 308. sq.

XVIII. Cod. Vat. p. 227. sq. Planud. p. 237. St. 344. W. Continetur his versibus laus Ajacis, cui, cum summa virtute pro Graecis pugnasset, virtutis praemium, Achillis arma, fato jubente, detracta esse poëta affirmat. — V. 1. ἐναιρομένῃσιν corrigere tentat *Opsopoeus* et *Brodaeus*, qui hanc vocem cum νηυσὶ conjungit ver-

titque, *quas ab incendio servavit.* Similiter *Jos. Scaliger* in not. mst. ἐναιρομένοισιν. Jam ἐναίρειν de rebus usurpari, pro *perdere*, docet locus in Odyss. T. 263. μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο. ubi *Eustathius* hoc verbum per ἀφανίζειν, αἰσχύνειν interpretatur. Vix tamen putaverim, hac emendatione opus esse. οἱ ἐναιρόμενοι Achivi sunt a Trojanis caesi, pro quibus Ajax, ne a Trojanis spoliarentur, propugnavit. Hoc autem fiebat potissimum scuto praetento. Jam lege Il. ρ. 132. Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας Ἑστήκει. Ad hunc locum respexit *Archias*. In *Sophocl.* Ajace 1269. Teucer conqueritur, quod Agamemnon beneficiorum, quae ab Ajace acceperit, plane sit immemor — οὐ σὺ πολλάκις Τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί. — Jam versu secundo alterum laudis argumentum est illustris pugna ad naves, ubi solus Ajax naves ab Hectoris impetu defendebat. Conf. Il. XV. 415. sqq. Rem tragico spiritu persequitur *Sophocles* in Aj. v. 1273. sqq. — Pro ὑπέρμαχον Vat. Cod. ὑπέρμαχος; versu sq. autem αἰὲν (cum Plan.) et ἄρην. *Suidas*, qui hoc distichon excitavit v. ἐναίρειν T. I. p. 740. αἰὲν quoque legit. Nihil hac vocula in hoc contextu languidius; nec fieri posse puto, ut herois, qui hoc carmine celebratur, nomen in decem versibus ne semel quidem ponatur. Probanda igitur *Brunckii* lectio, cujus fontem, ut multis aliis in locis, hic quoque indicare neglexit.— Ceterum ἄρην, quod membranae Vat. offerunt, non respuendum. Vide *Maittaire* de Dial. p. 361. C. — V. 3. ὦσεν. Vat. Cod. — Laudat h. v. *Suidas* in χερμαδίῳ T. III. p. 664. — V. 5. προβλής. προβλῆτι. τόπῳ προβεβλημένῳ καὶ προνενευκότι εἰς τὴν θάλασσαν. *Etym. M.* Ducta fortasse comparatio ex Il. ο. 618. ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἠΰτε πέτρη Ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα. Conf. *Virgil.* Aen. X. 693. *Sophocl.* in Aj. 1212. καὶ πρὶν μὲν οὖν ἐννυχίου Δείματος ἦν μοι προβολὰ καὶ βελέων θούριος Αἴας. — V. 6. ἱδρυθεὶς. Vat. Cod. — λαίλαπι.

Tempestatibus similes pugnae. Multa hujus generis ex vett. collegit *Klotz.* ad Tyrt. IV. 8. — ¶. 97.] V. 7. De hac ὅπλων κρίσει, in qua Ajax Ulyssi, fortior versutiori, cedebat, veterum loca collegimus ad *Tzetzae* Posthomer. v. 481. sqq. — V. 9. τάδ' ἤμπλακεν. Peccavit quidem, sed fato jubente peccavit. ἄμπλακεν. Vat. Cod. Idem mox σὺ σῇ pro vulgato τεῇ. Nemo dignus erat, qui de tali viro referret victoriam; hinc factum, ut se ipse occideret.

XIX. Anth. Plan. p. 350. St. 489. W. In annulum ex jaspide viridissimo, cui boves insculpti. In Vat. Cod. p. 479. τὴν ἴασπιν legitur. χλοηκομέειν. quasi herbam pascentibus subjiciens. Conf. Ep. Platonis XVII.

XX. Cod. Vat. p. 371. Ἀρχίου νεωτέρου. Edidit *Jensius* nr. 108. *Reiske* p. 157. nr. 759. — V. 1. membranae Κωρυκίου. *Reiske* Κωρύκου emendavit. Nam Corycum esse nomen urbis in Cilicia; Corycium esse promontorium et antrum urbi vicinum. Posse quoque Κωρυκίων, πόλιν sc. legi. Priorem hanc conjecturam metri lex respuit; nam in Κωρύκου media corripitur. Optima est *Br.* lectio Κωρυκίων, *Coryciorum urbem.* Vide *Steph. Byz.* p. 499. ed. Berk. — V. 2. Ad ὁσίῃ in marg. scribitur νῦν τῇ θυσίῃ. Quam glossam *Reiskius* ex conjectura in textu posuit. *Suidas:* Ὁσίαν. κηδείαν, τὴν ἐπὶ νεκροῖς τιμήν. — λιτὴ ὁσίη est igitur *honor modicus, parvum munusculum* deo ab homine, ut suspicari licet, paupere allatum.

XXI. Cod. Vat. p. 413. Ἀρχίου Μιτυληναίου. Planud. p. 30. St. 46. W. *Stobaei* Floril. T. IX. p. 99. Gesn. 59. Grot. In corvum a scorpione, quem rapturus erat, percussum. — V. 1. μελαίνπτερος. Gesn. „μελάμπτερος. Sic „ap. *Stobaeum* legitur in Florilegio *Grotii.* Perperam „Planudea μελάντερος. Vat. Cod. μελάντερον. unde genui„nam lectionem esse credo μέλαν πτερόν. numeri enallage „νωμῶν τὰ μέλανα πτερὰ ἐν αἰθέρι." *Brunck.* In μελάμπτερος

inciderat etiam *Jos. Scaliger* in not. mst. et *Musgrav.* ad Euripid. Alcest. 846. — Pro νωμῶν Ald. pr. et Junt. νομῶν. *Soter* in Epigr. quae ex Planudea excerpta dedit ao. 1525. ναίων, procul dubio ex conjectura. — V. 2. ᾄδει. *Steph.* male. Aldinae omnes εἶδε legunt. — V. 3. μάρψας. Ed. Fl. Ald. pr. et Junt. μάρψων ex Lect. Ald. pr. in contextum venit. Et sic Vat. Cod. Conatus indicatur, non factum. — V. 4. ἐν κέντρῳ. vitiose Vat. — V. 5. ζωᾶς μέν. Idem. — ἴδ' ὅσσον. Plan. et Vat. C. — Inepta lectio, cui nihil respondet in altero enuntiationis membro. Quare *Br.* leni mutatione — nam ex Codd. profectam esse emendationem dubito — ὡς ὃν scripsit. Eandem conjecturam in *Jos. Scaligeri* schedis reperio.

XXII. Cod. Vat. p. 316. Ἀρχίου Μιτυληναίου. Planud. p. 220. St. 321. W. Nymphae Marsyam in pinu suspensum lugent, quod dulcem tibiae cantum, quo ipsas olim delectaverit, non amplius auditurae sint. Frustra Interpretes in hoc carmine ironiam quaesiverunt. Quos falsa, quam de Marsya imbiberant, opinio fefellit. Non contemnendus ille musicus, quamvis nihil ad Apollinem. *Hygin.* Fab. CLXV. *quas* (fistulas) *Marsyas, Oeagri filius* (*Hyagnis fil.* corrigit *Seldenus* ad Epoch. Gr. p. 1496. Si quid mutandum, *Olympi* potius scripserim.) *pastor, unus ex Satyris invenit; quibus assidue commeletando, sonum in dies suaviorem faciebat.* De Marsya vide not. ad *Dioscorid.* Ep. XV. — V. 1. αἰωρῇ. Marsyae pellis Celaenis in acropoli monstrabatur suspensa, ubi Marsyae fluvii fontes. *Herodot.* L. VII. 26. p. 523. 99. ἐν τῇ καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ Μαρσύεω ἀσκὸς (ἐν τῇ πόλει omittendum judicat *Valcken.*) ἀνακρέμαται. Conf. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIII. 21. et *Zeunium* ad Xenoph. Ἀ. Κ. L. I. 2. 8. p. 11. Locis, quos hi attulerunt, adde *Agathiam* L. IV. p. 128. ed. Vulc. ἀποδαρὲν αὐτῷ τὸ δέρμα καὶ ἐπὶ δένδρου ἠωρημένον. Anthol. Lat. T. I. p. 100. Ep. CXXXVIII. *Aërio victus dependet Marsya ramo, Nativusque probat pectora*

tensa rubor. — V. 1. θήριον l. δέμας. Vat. Cod. — θήρειον δέμας. Satyri enim θῆρες. — V. 3. αἰώρῃ. Vat. Cod. — ἀνάγκαιον ὄρεν. gravem et fatalem. Vide *Eustath.* ad Il. p. 1489. 33. *Ruhnken.* ad Tim. p. 30. — V. 4. Κελαινίτην. Vat. Cod. — πρῶνα. Rupem illam procul dubio, ubi *Nymphas Marsyae amore retentas considere* poëtae dixerant, tradente *Curtio* L. III. 1. 2. — V. 6. τὰς θα ἄκρας et in fine πευσθέμενον. Vat. Cod.

¶. 98.] *XXIII.* Cod. Vat. p. 414. Plan. p. 84. St. 124. W. Historia de merula simul cum turdis in laqueos incidente, sed liberata. Expressum ex Ep. *Antip. Sid.* LXII. ubi vide not. — V. 1. „In Planudea legitur αὐ„ταῖς, quod nihil significat, et depravatum videtur ex „διτταῖς, unde δισσαῖς scripsi.“ *Br.* αὐταῖς etiam membr. Vat. Vix vera *Brunckii* emendatio. In talibus enim αὐταῖς idem est, quod ἅμα, nisi plane abundare dixeris. *Homer.* Il. ι, 194. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι. *Xenoph.* K. Π. L. II. p. 46. ὁ δὲ νεανίας ἐκεῖνος εἵπετο τῷ λοχαγῷ αὐτῷ σὺν τῷ θώρακι. *Athen.* L. XIII. p. 575. E. καταλιπὼν ἔν τινι τόπῳ αὐτῷ ἅρματι τὸν ἁρματηλάτην. Plane abundat αὐταῖς ap. *Theocrit.* Eid. VII. 70. αὐταῖσι κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. — V. 2. νεφέλης. λίνου νεφοειδεῖ κόλπῳ dixit *Paul. Silent.* Ep. LXXII. νεφέλαι et νέφεα, retia tenuissima. Vide *Huetium* p. 10. — V. 3. θώμιξ. Vat. Cod. — θώμιγξ. λεπτὸν σχοινίον. θώμιγγες, δεσμοί. ἱμαντ. σχοινία. χορδαί. σπαρτία. κανάβινα. *Hesych.* Primitus retis limbum designasse, suspicatur *Arnaldus* in Lect. gr. p. 185. Vide *Fischer.* ad Anacr. p. 359. *Scaligerum* ad Festum v. *Thomices.* — V. 4. αὖ μεθῆκε. Vat. Cod. αὖθι μεθῆκε. Plan. — V. 5. ἱερόν. Vat. — ἔτυμον Vat. et vett. edd. omnes. ἐτύμως Steph. — In fine vers. πολλή. Vat. Cod. — *Antipater* l. c. ἦν ἄρ' ἀοιδῶν Φειδὼ κἠν κωφαῖς, ξεῖνε, λινοστασίαις. — πτηνῶν. Vulgo.

XXIV. Cod. Vat. p. 361. Ἀρχίου Μιτυλην. Planud. p. 45. St. 65. W. Equi ſortem poëta conqueritur, qui, poſt multas victorias ex gymnicis certaminibus reportatas, molam agere cogebatur. — V. 1. ἀελλοπόδων. Ex *Simonid.* ap. Ariſtot. Rh. L. III. 2. χαίρετ' ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων. Similia collegit *Bochartus* in Hieroz. II. c. IX. p. 161. — Αἰετός. a pedum pernicitate. *Oppian.* Κυν. L. I. 280. de equis Hispaniae: κείνοισιν τάχα μοῦνος ἐναντίον ἰσοφαρίζοι Αἰετὸς αἰθερίοισιν ἐπιθύνων γυάλοισιν. De nominibus equorum vide T. I. P. I. p. 405. — V. 2. κῶλα. Equorum itaque in certaminibus pedes taeniis ornabantur. Vide *Brodaeum.* — V. 4. πτανοῖς. Harpyiae, equi, ap. *Heſiod.* Theog. 268. αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται Ὠκείῃς πτερύγεσσι. *Apollon. Rhod.* L. IV. 220. Αἰήτης ἵπποισι μετέπρεπεν, οὕς οἱ ὄπασσεν Ἠέλιος πνοιῇσιν ἐειδομένους ἀνέμοιο. Hujus et ſimilium comparationum fons eſt in *Homer.* Il. XVI. 149. XIX. 415. — V. 5. νεμέῃ. vitioſe Vat. Cod. — V. 7. δειρῇ et χαλινὸν Cod. Vat. — κλοιῷ. Loco freni nunc ligneo collari inſtructus ſum. κλοιὸν (vide ad *Antip. Sid.* Ep. XVII.) itaque hujusmodi equi in cervicibus gerebant, unde lora, ni fallor, alligabantur. — V. 8. Vulgo ἐλᾷ et ὀκρυόεντι Vat. Cod. ἐλαῖ, quod eodem redit. ἀλεῖ *Caſaubonus* emendavit in not. mſt. et *Jo. Pierſon.* ad Moer. p. 18. ὄνοι ἀλοῦντες ſunt ap. *Aelian.* in H. A. XII. 34. *Plutarch.* T. II. p. 157. τῆς ξένης ἤκουον ᾀδούσης πρὸς τὴν μύλην, ἐν Λέσβῳ γενόμενος· ἄλει, μύλα, ἄλει. Huc facit *Aeſopi* Fab. CXCIII. γέρων ἵππος ἐπράθη πρὸς τὸ ἀλήθειν· ζευχθεὶς δὲ ἐν τῷ μύλωνι στενάζων εἶπεν· Ἐκ ποίων δρόμων ἐς οἵους καμπτῆρας ἦλθον. Haec pro recepta lectione afferri poſſunt. Non tamen valde offendor vulgata ἐλᾷ. Proprie quidem lapis molaris ἐλαύνεται, quo facto fruges ἀλήθονται, *franguntur.* Jam igitur poëtae licebat dicere: καρπὸν ἐλᾷ λίθῳ, pro λίθον ἐλαύνων τὸν καρπὸν ἀλεῖ. Sic ſolent poëtae. — V. 9. ἴσαν. Vat. — Elegia in Maecen. v. 69. *Impiger Alcide,*

multo defuncte labore, Sic memorant curas te posuisse tuas. Conf. *Ovidii* Heroid. IX. 81.

XXV. Hoc carmen, quod idem argumentum, sed longe brevius et elegantius, enarrat, in Planud. p. 48. St. 69. W. Λεόντεως inscribitur. In Vat. Cod. p. 361. auctoris nomen non additur; sed lemma est: Εἰς τὸ αὐτὸ ὁμοίως. Qua igitur commotus auctoritate *Brunckius* hoc carmen inter *Archiae* poëmata retulerit, non constat; sed conjecturam potius quam Codicis cujusdam auctoritatem secutus esse videtur. *Ilgen* Vir. cl. qui in Opusc. philol. T. II. optime de *Archiae* carminibus meruit, p. 73. *Archiae Antiocheno* illud tribuere malit; nisi potius pro Λεόντεως Λεοντίου, vel etiam Λεωνίδου corrigendum sit. Hoc enim poëta dignum, ejusque nomen cum *Leonis* nomine confundi; verisimile denique, ex hoc exemplari superius carmen expressum esse. Jam vero, *Archiam Leonidae* inprimis scripta compilasse, ex multis exemplis patere. — V. 1. ὦ 'νερ, ὁ τὸ πρὶν Διες. Vulgo. Et sic in Vat. Cod. ubi τὸ lineae superscriptum. Nec hoc placet, nec *Brunckianum.* Loco vocabuli ἄνερ, quo facile carere possumus, equi nomen lectum fuisse probabile est. Longe sine dubio elegantior foret lectio sic:

Ὁ πρὶν ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος Αἰετὸς, ὁ πρὶν — —

Vix tamen putaverim, librarios tantopere a veritate aberrasse. Quare vide, an corrigi possit:

Ὁ πρὶν ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος, ἱερὸν ὁ πρὶν
διccάκι κηρυχθεὶς Κασταλίης παρ' ὕδωρ.

Junge ἱερὸν παρ' ὕδωρ. Vocabulum ἱερὸν primam syllabam modo producit, modo corripit. Recte autem et ex poëtarum consuetudine Castaliae aqua vocatur *sancta. Senec.* Oedip. 276. *Frondifera sanctae nemora Castaliae.* Idem 220. *Sancta fontis lympha Castalii stetit.* — V. 4. πτηνοῖς. Vat. et Plan. Non dubito, quin legendum sit:

ὁ πρὶν πτανοῖς ἴσα δραμὼν τ' ἀνέμοις.

Duplex eſt comparatio, altera alterâ gravior, cum equus primum aves, deinde etiam ventos currendo aequare dicatur. Sic plane *Heſiod.* in Theog. 268. quem locum ſupra laudavimus. — V. 6. *στεφάνων ὕβριν.* Vulgo. Noſtrum eſt in Vat. membranis.

¶. 99.] *XXVI.* In Plan. p. 120. St. 173. W. hoc carmen cum alio in Medeam, quod *Br.* retulit inter Ep. *Leonidae Alex.* nr. XXXI., *Archiae* inſcribitur, ſed falſo. In Vat. Cod. p. 414. utrumque *Leonidae* eſt illius, et quidem *ἰσόψηφον*, quo luſuum genere ille oblectabatur. Error inde ortus, quod in Anthol. Conſtantini, unde Planudes ſuam excerpſit, *Archiae* Epigramma (nr. XXIII.) proximo loco praeceſſit. — Scriptum in hirundinem, quae in tabula Medeae imaginem exhibente nidum conſtruxerat. — V. 2. *γραπτῇς νουτοτροφεῖς πυκτίδι.* Vat. Cod. — *νεοσσοτροφεῖς.* Ald. pr. — *Suid.* *πυκτίον. τὸ βιβλίον. τὸ πινακίδιον.* Idem *πυκτίς.* tabula. *Joſ. Scaliger* tamen mallet *πυξίδι. πυξίδα. δίπτυχα. Heſych.* — V. 3. Sperasne, fore, ut, quae ne ſuis quidem liberis perpercerit, ea tuis pullis praeſtet fidem? — Idem argumentum, ſed diverſa ratione, tractavit *Philippus* Ep. LIII.

XXVII. Plan. p. 308. St. 448. W. *Ἀρχίου* nomen omiſſum in Ed. *Jani Laſcaris*, acceſſit in Ald. pr. unde in ſqq. edd. pervenit. — Monentur agri Nemeaei incolae, leone interfecto ne amplius timeant. Tum ad Herculem converſus poëta, eum, ut Junonis iram placare pergat, hortatur. — V. 1. *ταυροβόροιο.* Frequens ap. poëtas leonum epitheton. Conf. G. *Wakefield* in Delect. Trag. T. II. p. 195. — Quum Hercules, leonis quaerendi cauſa, in agrum Nemeaeum veniſſet, *οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις φαινόμενος — Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.* Carmen inter *Theocrit.* XXV. 218. ſqq. — V. 4. *ἀγχόμενος.* Fauces leoni prae-

cludens Hercules passim in priscae artis monimentis occurrit. Auctor carminis modo laudati v. 266. ἦγχεν δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας Ἐξόπιθεν. — V. 5. Jam licet greges iterum in pascua educi. Comparanda similis imago regionis ab hostium incursionibus liberatae ap. *Theocrit.* XVI. 88 — 93. — V. 7. πάλιν. Haec non satis perspicua sunt. ῥινὸς potest esse scutum, quo nonnulli Herculem armaverunt. Vide not. ad Ep. *Theocriti* XIX. Sed pronum est de leonis exuviis cogitare, quibus thoracis loco utebatur. Tum sensus: Iterum atque iterum arma sume, (clavam, arcum, leonis pellem) novisque semper facinoribus editis Junonis novercae iram placare studeas. Hac enim arte *vagus Hercules Enisus arces attigit igneas*, ap. *Horat.* III. Carm. III. 9. 10.

XXVIII. Cod. Vat. p. 235. Planud. p. 264. St. 380. W. In picae loquacissimae mortem. — V. 1. 2. *Suidas* T. I. p. 231. in ἀντίφθογγον, ὅμοιον, hoc distichon proferens, legit ἡ πάρος ἀ. ἀποκλάγξασα, ut Vat. Cod. In idem incidit *Jos. Scal.* in not. mst. Hoc restituendum. Il. κ. 276. ἐρωδιοῦ — κλάγξαντος ἄκουσαν. Il. μ. 207. αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο. — Pica pastoribus, piscatoribus et lignariis respondens et quodammodo cum iis certans fingitur. Similiter *Theocr.* XVI. 94. ἀνίκα τέττιξ Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσι. — V. 3. „πολλάκι δὲ — sic codices, Florentina, et Suidae „princeps editio, apud quem integrum hoc distichon „legitur v. κερτόμιος. (T. II. p. 302.) ubi male pro „κρέξασα legitur κράξασα. Nescio an non melius scribe„retur: οἷά τις ἀχὼ κέρτομος.“ *Br.* — V. 3 – 6. *Suidas* iterum laudat v. ἀντῳδὸν T. I. p. 232. et v. 5. 6. in ἀγλωττία T. I. p. 31. Si quid mutandum sit, malim equidem:

πολλάκι δὲ κρέξασα, πολύθροος οἷά τις ἀχώ,
κέρτομον ἀντῳδοῖς χείλεσιν ἁρμονίαν.

quae epithetorum structura poëtarum consuetudini et

elegantiae accommodatiſſima. Vulgo πολλάκι δὴ legitur. In Vat. Cod. ἀντ' ᾠδοῖς. — V. 5. *Suidas* neglecto dorismo μιμητὴν ζῆλον ἀνῃναμένη. — μιμητὴς ζᾶλος, illud voces cum hominum tum beſtiarum imitandi ſtudium. *Ovid.* II. Amor. VI. 1. *Pſittacus Eois imitatrix ales ab Indis.* et 23. *Non fuit in terris vocum ſimulantior ales, Reddebas blaeſo tam bene verba ſono.* *Statius* II. Sylv. IV. 2. *Humanae ſolers imitator, pſittace, linguae – affatus etiam meditataque verba Reddideras: at nunc aeterna ſilentia Lethes Ille canorus habes.*

XXIX. Cod. Vat. p. 238. Planud. p. 265. St. 382. W. In cicadam a formicis confectam. In prioribus duobus diſtichis color ductus ex Ep. *Meleagri* CXI. et *Mnaſalc.* Ep. X. — V. 1. χλοεροῖς. Vulgo. — πεύκης. Vat. Cod. a pr. man. — ¶. 100.] V. 3. 4. excitat *Suid.* v. ἰξὺν T. II. p. 120. qui ἀχέτα legit, ut eſt in Ed. Flor. et Aldin. omnibus. ἠχέτα Steph. dedit ex Aſcenſ. — V. 4. τερπνότερον. Vat. Cod. *Suidas* et Plan. Nec temere ſpernenda haec lectio. Neutrum τερπνότερον ad totam enuntiationem referendum eſt: τοῦτο τὸ κρέκειν μολπὰν οἰονόμοις τερπνότερον χέλυος. Similis eſt generis enallage ap. *Ariſtoph.* in Acharn. 1115. πότερον ἀκρίδες ἥδιόν ἐστιν ἢ κίχλαι. — V. 6. *Suidas* v. ἀπροϊδὴς T. I. p. 304. — ἀμφ' ἐκάλυψε. Cod. Vat. — V. 7. 8. *Suidas* in Μαιονίδας T. II. p. 512. Cicadam, voce muſica pollentem, cum ſummo poëtarum comparat. συγγνωστόν. Non tam indigne hoc fatum ferendum eſt. — κοίρανος ὕμνων. *Antipater Theſſ.* Ep. XXIV. ὕμνων σκᾶπτρον Ὅμηρος ἔχει. *Hermeſianax* El. v. 28. ἥδιστον πάντων δαίμονα μουσοπόλων. *Propert.* I. El. VII. 3. *Atque ita ſim felix, primo contendis Homero.* — Fabula de Homeri morte ſatis nota. Vide ad *Alc. Meſſen.* Ep. VII. — V. 8. ἔθανεν. Vulgo et in Vat. Cod.

XXX. Cod. Vat. p. 238. ſq. Bis *Kuſterus* exhibuit ad *Suidam* T. III. p. 230. et p. 459. *Reiskius* Anth.

p. 76. nr. 574. Lemma in Cod.: Ἀρχίου εἰς δελφῖνα ἐκβρασθέντα ἐκ θαλάσσης ἐν τῇ χέρσῳ. — Imitatus est auctor Ep. *Anytes* XII. — V. 1. ἅλμας ex correctione legit Vat. Cod. — Mox *Kusteri* et apogr. Lips. vitiosam lectionem ποιήσεις optime emendavit *Reisk.* πτοιήσεις, quod nunc ipsae membranae confirmant. *Erycius* Ep. VII. κύνες ἀνεγέρμονες ἐπτοίασαν θῆρα μέγαν. Interpretationis loco est *Oppianus* Hal. V. 433. οἱ δ' ἔκτοσθεν ἐπαΐσσοντες ὁμαρτῇ Δελφῖνες φοβέουσι. — V. 3. „οὐδὲ πρὸς εὐτρήτοιο. „Sic recte Reiskius. Scriptum in Cod.: οὐδὲ πολυτρήτοιο. „Oppian. ἁλ. ε. 455. de delphino: καὶ κελαδεινῇ τερπόμενος σύριγγι λιλαίετο πώεσιν αὐτοῖς Μίσγεσθαι. Plinius: „*Delphinus non homini tantum amicum animal, verum et* „*musicae arti; mulcetur symphoniae cantu et praecipue* „*hydrauli sono.*" *Br.* Vide, quae notavimus ad *Arionis* Hymnum, Vol. I. P. I. p. 179. sq. — V. 4. ἀναῤῥίψαις. Vat. Cod. — V. 5. 6. laudat *Suidas* in πρῶνες T. III. p. 171. sic: ἢ Γάργαρον ἶσον πρηῶνι Μαλείης, ᾧ ἐκυκήθη κῦμα πολυψάμμους ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους. Sic pentameter legitur in Cod. Vat. Initio hexametri autem idem legit εἰ, quod in ἢ mutandum, ut *Kusterus* loco priore edidit. ἶσον πρηῶνι. *Lucian.* T. III. p. 254. καὶ τὸ κῦμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ. — V. 6. „Scriptum in Cod. κῦμμα „πολυψάμμους ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους. quod manifesto corru„ptum. Emendabat Salmasius πολυψήφους ὦσέ σ' ἐπὶ ψαμά„θους. Quum non mala esset Toupii lectio, ab ea disce„dere nolui. Plurimis tamen modis emendatio tentari „poterat, et quod mihi optimum videtur proponam: „πολυψάμμους σ' ὦσεν ἐπ' αἰγιαλούς. Conf. Anytes Ep. XII. „ex quo hoc expressum." *Br.* *Reiskius* dedit πολυψάλμου σ' ὦσεν ἐ. ψαμάθου. quod secundum ipsum auctorem *litus planctuosum* significat. *Toupius* πολυξάντους scripsit, *litus a maris fluctibus verberatum*, ex *Qu. Maecii* Ep. VIII. ἁλιξάντοισι χοιράσι. At hoc epitheton, quod rupibus egregie convenit, quas unda verberando excavat et tantum

non lacerat, arenae litoris minus accommodatum videtur. Certe in tanta rei incertitudine tam incerta conjectura admittenda non erat. — V. 7. 8. laudatur a *Suida* in Τηθὺς T. III. p. 459. ubi, haud aliter ac in Cod. Vat. ἀφρηστὰ habetur. ἄφρηστα apogr. Lipf. quod *Reisk.* pro ἄφραστα, i. e. ἀφράστως, positum autumans, *Toupium* induxit, ut ἄφραστα scriberet idque cum πείρατα jungeret: *usque ad fines incognitos oceani.* His somniis longe exquisitiorem esse lectionem Codicis, serius intellexit cl. editor, cujus haec sunt: „Non est autem, „quod ridicule somniabat Kusterus, vox composita „ἀφρηστὴς, ab ἀφρὸς et ἔδω: sed nomen verbale ab ἀφρέω, „ut ὀρχηστὴς ab ὀρχέω; et sicut hoc non significat *coleos* „*edentem*, ita nec illud *spumam edentem.* Spuma maris „non vescuntur delphini, sed minoribus piscibus, quos „praedantur: at lascivientes aquam spargunt et spu„mam excitant. Post ἀείρων delendum comma et ponen„dum post νώτοις." In ed. Lipf. hujus loci lectio et interpunctio ad *Br.* mentem emendata est. — Pro Νηρηΐδας Cod. Vat. Νιρηΐδας. Delphini ἀθύρματα Nereïdum vocantur ap. *Arion.* in Hymn. v. 9. Thetis coerula *pisce frenato vecta* nota ex *Tibull.* L. I. El. V. 46. ubi vide ill *Heynium.* *Moschi* Europa v. 114. Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο. Conf. elegantem *Lenzii* commentarium ad *Catulli* Epithal. v. 14. p. 95.

XXXI. Cod. Vat. Ἀρχίου Μιτυλ. In Plan. p. 16. St. 27. W. gentile non additur. Laudat poëta morem Thracum infantes recens natos lugendi, defunctos contra felices praedicandi. Facit huc inprimis *Herodot.* L. V. 4. p. 374. τὸν μὲν γινόμενον περιïζόμενοι οἱ προσήκοντες ὀλοφύρονται, ὅσα μιν δεῖ, ἐπείτε ἐγένετο, ἀναπλῆσαι κακὰ, ἀνηγεόμενοι τὰ ἀνθρωπήïα πάντα πάθεα· τὸν δ' ἀπογενόμενον παίζοντές τε καὶ ἡδόμενοι γῇ κρύπτουσι, ἐπιλέγοντες, ὅσων κακῶν ἐξαπαλλαχθείς ἐστι ἐν πάσῃ εὐδαιμονίῃ. Ad quem

locum docta notavit *Valckenarius*. In hanc sententiam *Plutarch*. T. II. p. 107. C. τοιούτου δὲ τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων ὄντος, πῶς οὐκ εὐδαιμονίζειν μᾶλλον προςήκει τοὺς ἀπολυθέντας τῆς ἐν αὐτῷ λατρείας ἢ κατοικτείρειν τε καὶ θρηνεῖν, ὅπερ οἱ πολλοὶ δρῶσι δι' ἀμαθίαν. Versus *Euripidis* ex Cresphonte, in quibus eandem sententiam persequitur, latinos fecit *Cicero* in Tusc. Qu. I. 48. *Nam nos decebat coetus celebrantes domum Lugere, ubi esset aliquis in lucem editus, Humanae vitae varia reputantes mala: At qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicos laude et laetitia exsequi.* Ex his fontibus *Archias* Epigramma suum derivavit. — V. 4. Μόρος, idem qui Θάνατος. Hic μάρπτει mortales — *omnibus obscuras injicit illa manus*. — V. 6. φθίμενος Vat. Cod. a pr. man.

XXXII. Cod. Vat. p. 224. Ἀρχίου Μακεδόνος. Plan. p. 239. St. 346. W. In Hectoris cippum. — V. 3. πατὴρ μὲν Πρ. Vat. Cod. — V. 4. ὦ ξέν' vulgo. Sed omnes edd. vett. praeter Ascens. ξεῖν' legunt.

¶. 101.] *XXXIII*. Cod. Vat. p. 247. sq. Ἀρχίου Βυζαντ. Plan. p. 257. St. 371. W. Naufragus conqueritur, quod, cum in litore maris sepultus sit, ne defunctus quidem quiete fruatur, maris sibi infesti nunquam non exaudiens strepitum. In simili argumento versatur *Antip. Thess.* Ep. LXIX. et *Posidipp.* Ep. XIX. — V. 2. ἄγρυπνοι ἠϊόνες, litora, in quibus primum inhumatus jacuerat, dulcis illius somni, qui humatis contingit, expers. At etiamnum, postquam sepulturam nactus est, in eadem sibi conditione videtur, qua tum fuerat. Sic haec explicanda videntur; quamvis fateor, vel sic aliquid difficultatis superesse. Fortasse pro ἠϊόνων aliud quid olim lectum fuit. Quanto expeditior esset sensus, si legeretur:

ἀγρύπνου λήσομαι Ἰονίου.

Ne defunctus quidem maris obliviscar, quo perii, cujus nimirum strepitus usque aures meas implet. Sic *Antipa-*

ter Thess. l. c. καὶ νέκυν ἀτρύγετοι ἐνιήσει με θάλασσα. Quod hic ἀτρύγετον mare appellat, illi est ἄγρυπνον. — Ἰονίου, πόντου scil., ut ap. *Theaet. Schol.* Ep. II. ἄτρομος Ἰονίου τέρμα θαλασσοπόρει. *Diodor.* Ep. XVI. ῥόθοις, Ἰονίοιο πολυπτοίητε θάλασσα. — V. 3. Vulgo ποτὶ χοιράσιν. ut in Ep. *Qu. Maecii* VIII. Nostrum est in Vat. Cod. δειράδες. οἱ τραχώδεις τόποι τῶν ὀρῶν. *Suid.* Etiam de rupibus prope mare. *Eurip.* Iph. T. 1090. παρὰ τὰς πετρίνας πόντου δειράδας. et 1240. ἀπὸ δειράδος ἐναλίας. *Antipater* l. c. ἐρημαίῃ κρυπτὸν ὑπὸ σπιλάδι. — V. 4. ξείνου. Vat. Cod. — V. 5. Junge κεῖαι καὶ ἐν νεκύεσσι. — V. 6. δοῦπον ἐπερχόμενον. Vulgo. Longe gravior est Vat. lectio. — V. 7. με κατ' ἔνασσεν. Vat. Cod. Ne mors quidem me liberavit a molestiis. — V. 8. θανὼν τελίῃ. Sic membranae Vat. unde *Brunckius* emendavit τελέῃ.

XXXIV. Cod. Vat. p. 217. sq. cujus auctoritate *Archiae* tribuitur. Nam in Plan. p. 284[b]. St. 420. W. sine auctoris nomine prostat. Expressum est hoc carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. LIX. ubi vide not. — V. 3. laudat *Suid.* in καμόντων T. II. p. 236. εἴδωλα καμόντων dixit *Homer.* Od. λ. 475.

Ex Tom. II. p. 528.] XXXV. Hoc carmen, quod in Vat. Cod. p. 226. et in Plan. p. 239. St. 347. W. auctoris nomine caret, tanquam incognitum dignumque, quod Anthologiae insereretur, ex Cod. Msc. in quo *Archiae* tribuitur, *Barnesio* prolatum est ad Il. ω. 729.— Trojam poëta ait cum Hectore, Pellam cum Alexandro concidisse. Urbes et terras igitur virorum gloria, non viros patria sua celebrari. — V. 1. Τροίη. Vat. — χεῖρας ἄντ. Non amplius Danaorum impetum sustinuit. — V. 3. σὺν ἀπώλετο. Vat. Cod.

TUL-

TULLII LAUREAE EPIGRAMMATA.

¶. 102.] *I.* Cod. Vat. p. 572. Duo priora hujus carminis disticha *Reiskius* protulit in Notit. Poët. p. 226. sq. Poëta; cum Polemo puer, quem in deliciis habebat, se in iter daret, vota ad Apollinem fecerat, si puer rediisset salvus. Ille barbatus rediit; quare se voti damnatum esse negat ille. In eodem argumento versatur *Flaccus* Ep. II. et *Strato* Ep. XII. XIII. Ex his carminibus *Br.* scribendum censet v. 1. ἀνῆλθεν. v. 3. ῥέζειν. v. 6. ἦλθεν ἔχων. De re perfecta enim sermonem esse: ἦλθε δὲ σὺν πώγωνι. Aliter temporum rationem non constare. — V. 1. *Reisk.* χαρτόσυνος. In versu minore lacuna est in Cod. Vat. οιοσα   κοίρανε πεμπόμενος (sic). Hanc inepte explevit, qui Buherianum Cod. scripsit: οἷος ἀφ' ἡμείων κ. In Gaulmini apogr. margine οἷος ἀπόλλω σοι κ. *Brunckius Salmasii* conjecturam recepit. *Reiskius* legit: οἷος ἀπῆρε, νεῶν κοίρανε. Quae omnia valde jejuna sunt. Felicius res successit *Schneidero*, qui in schedis sic corrigit:

Εἴ μοι χαρτὸς ἐμὸς Πολέμων καὶ σῶος ἀνέλθοι,
  οἷος ἔην, Δήλου κοίρανε, πεμπόμενος,
ῥέξειν, οὐκ ἀπόφημι, τὸν ὀρθροβόην ἐπὶ βωμοῖς
  ὄρνιν, ὑπ' (malim ἐν) εὐχωλαῖς ὡμολόγησα, τεοῖς.

— V. 5. ἢ ante πλέον in Cod. omittitur. Supplevit *Reisk.* in apogr. sui margine. — V. 7. 8. In apogr. Lips. hos distichon hoc loco omissum, insertum est Epigrammati *Scythini* I. (post versum secundum), quod in membranis in eadem pagina legitur. *Klotzius*, qui *Scythini* carmen edidit ad *Tyrtaeum* p. 79. non intellexit, quam alienum hoc distichon ab illo carmine esset. In Vat. Cod. τὴν θυσίην πρὸς σὲ legitur, quod recte emendatum est in marg. apogr. Gaulmini. *Klotzius* prorsus inepte: πρὸς θεὸν εὐξάμενος.

II. In Plan. p. 247. St. 358. W. Στατυλλίου inscribitur. Cujus erroris causa praeclare patet ex Vat. Cod. p. 250. ubi legitur: Τατυλλίου Λαυρέα. De piscatore, qui, cum tempestate in undis periisset, paulo post manibus abrosis in litore inventus est. — V. 1. ἁλιτρευτεῖ. De hominibus passim. ἁλιτρεύτοιο γέροντος *Theocr.* Eid. I. 45. H. l. de cymba, fluctibus multum quassata. Notanda vox κύμβη, hac significatione rarius obvia. *Athen.* L. XI. p. 482. E. ἔτι δὲ καὶ πλοῖον ἡ κύμβη, Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέδᾳ φησίν· Ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; ubi vide *Brunck.* et *Intpp. Hesych.* in κύμβη, νεὼς εἶδος. — V. 3. ἐκ abest a Cod. Vat. — κατ' ἔδυσε. Vat. — V. 4. Idem mare eundem mane ejecit in litus. — κρακάλην vulgo. Accentum mutavit *Br.* ut hoc vocabulum adjectivi vim indueret, de quo jam *Huetius* p. 23. cogitavit, cui primo ἠϊόνος arridebat.

¶. 103.] *III.* Cod. Vat. p. 210. Plan. p. 279. St. 404. W. Sappho loquitur. Tumulum ab hominibus sibi exstructum brevi deletum iri; mortalia enim opera diu durare non posse; sed carmina, quae ab ipsis Musis accepisset muneri, nomen suum ad omnem posteritatem propagatura esse. — V. 3. 4. laudat *Suid.* in ληθεδών T. II. p. 438. — V. 5. Μουσάων αἰτήσῃς χ. Vulgo. *Stephanus,* ut metro succurreret, Μουσέων scripsit. Nostrum est in membranis. Quod si pretium mihi ex honore, a Musis mihi habito, statueris, facile intelliges, me Orci tenebras effugisse. — ἐννεάδι. Ex hoc uno loco, ni fallor, constat, Sapphus carmina lyrica in novem libros descripta fuisse. Octavum τῶν μελῶν librum laudat *Photius* in Bibl. Cod. CLXI. p. 176. Ceterum color idem, qui in Epigrammate in Herodotum ἀδεσπ. DXXXII. Ἡρόδοτος Μούσας ὑπεδέξατο· τῷ δ' ἄρ' ἑκάστη Ἀντὶ φιλοξενίης βίβλον ἔδωκε μίαν. — V. 7. ἀΐδα σκότος. Vulgo. Similia passim poëtae de gloria, praestantissimo laborum suorum praemio. *Ovid.* I. Amor. XV. 7. *Mortale est quod quaeris,*

opus: mihi fama perennis Quaeritur, in toto semper ut orbe canar. Vel illustrissima monimenta *Concutiet, sternetque dies, quoque altius exstet Quodque opus, hoc illud carpet edetque magis. Carmina sola carent fato, mortemque repellunt; Carminibus vives semper, Homere, tuis.* Anthol. Lat. III. p. 448. *Martialis* L. X. Ep. 2. *At chartis nec furta nocent, nec secula praesunt, Solaque non norunt haec monumenta mori.*

SCYTHINI TEII EPIGRAMMATA.

¶. 104.] *I.* Cod. Vat. p. 572. Σκυθίνου. Ex apogr. Lips. edidit *Klotz.* ad *Tyrtaeum* p. 79. Quum ad poëtam venisset puer pulcherrimus et venustissimus, ille sibi gravissimos ex amoris, quo se correptum sentit, flamma cruciatus auguratur. — V. 1. ἦλθέν μοι. Vat. — Pro Ἥλισσος *Br.* in not. ad *Apollon. Rhod.* I. 215. p. 14. Ἰλισσὸς legendum suspicatur; nomen pueri ductum de nomine amnis in Attica celeberrimi. Hoc ipsum *Reiskius* monuit in apogr. sui margine. — V. 3. Sedecim annos natus, quae aetas ad amores pueriles accommodatissima. *Strato* Ep. IV. ἑξεπικαιδέκατον δὲ θεῶν ἔτος. — V. 4. πλέσας καὶ μ. Vat. Cod. et *Klotz.* — V. 5. Haec omnia poëta ἐν ἤθει proferre videri debet. Laudat vocem mellitam; labia ad osculandum veluti formata, et ἄμεμπτόν τι πρὸς τὸ ἔνδον λαβεῖν. His verbis lucem affundit *Stratonis* Ep. XCVII. — Ex verbis καὶ πρὸς ἀναγνῶναι suspiceris, Ilissum puerum Scythino magistro fuisse traditum, qui eum legere et recitare doceret. Quam saepe Grammatici opportunitate ipsis oblata ad flagitia abusi sint, plures veterum dicunt. Conf. *Straton.* Ep. XXIX. — V. 7. Formulam τί πάθω; et τί γὰρ πάθω; illustravit *Valcken.* ad Phoeniss. p. 335. *Brunck.* ad Arist. Lysistr. 884. —

Quae ſequuntur, φασὶν γὰρ ὁρᾷν μόνον, ad puerum referenda videntur: dicunt enim, eum amantibus nihil niſi adſpectum concedere, eum amantes nonniſi intueri. Fortaſſe tamen aliquid latet. — V. 8. χειρομαχῶν. Satis facete rem turpem et flagitioſam expreſſit.

II. Cod. Vat. p. 604. Nemo, quod ſciam, ante *Br.* edidit. — Comparandus *Ovid.* III. Amor. VII. 65. *Noſtra tamen jacuere velut praemortua membra Turpiter, heſterna languidiora roſa. Quae nunc ecce rigent intempeſtiva valentque, Nunc opus expoſcunt militiamque ſuam. Quin iſtac pudibunda jaces, pars peſſima noſtri?* Luſus in Priap. LXXXIII. *Silente nocte candidus mihi puer Tepente cum jaceret abditus ſinu, Venus fuit quieta, nec viriliter Iners ſenile penis extulit caput.* *Strato* Ep. LVIII. Νῦν ὀρθή, κατάρατε, καὶ εὔτονος, ἡνίκα μηδέν· Ἡνίκα δ' ἦν ἐχθὲς, οὐδὲν ὅλως ἀνέπνεις. — V. 2. ἐντέτασ' αἰδὼς ἄν. Vat. Cod. In apogr. Lipſ. ἐντέτασαι δ' ὡς ἐάν. — V. 3. μοι abeſt a Cod. — V. 4. Malim ἃ ἔθελον. — V. 5. 6. In apogr. Lipſ. hoc diſtichon a ſuperioribus ſejunctum eſt. In eodem vitioſe: ἔλαος χ. ἐπ' ἡμετέρης.

POMPEJI JUNIORIS EPIGRAMMATA.

¶. 105.] *I.* Cod. Vat. p. 362. Πομπηΐου, οἱ δὲ Μάρκου νεωτέρου. Eandem inſcriptionem habet Plan. p. 99. St. 146. W. De Mycenis, temporis vetuſtate dirutis et everſis. Ipſa urbs loquitur. Quantum olim valuerit, Trojae ruinas indicare et Homeri teſtimonium. Conf. *Alphei* Ep. VIII. *Munatii* Ep. T. II. p. 240. — V. 2. ἀμαυροτέρη σκ. rupe nuda obſcurior et ignotior. ἀμαυροῦν, imminuere, pulchritudine et ſplendore detracto, ap. *Simonid.* Ep. XV. — V. 3. ἧς ἐπάτησα τείχεα. Proprie de victore, qui pede ſuperbo dirutae urbis cineres et rui-

nas calcat. *Horat.* Epod. XVI. 11. *Barbarus heu cineres insistet victor, et Urbem Eques sonante verberabit ungula.* Omnino autem verbis πατεῖν et καταπατεῖν adhaesit contemnendi et despiciendi notio. *Hesych.* πατέουσι. καταφρονήσουσι. Vide *Fischer.* ad Anacr. p. 101. — V. 6. Μαιονίδῃ. Homeri, tanti praeconis, testimonium mihi sufficit. Vide *Wasse* ad *Thucyd.* L. II. p. 423. ed. Bip. qui hoc distichon, sed vitiose scriptum, laudat.

II. Cod. Vat. p. 240. Plan. p. 225. St. 328. W. In Laïdis tumulum. — V. 1. τὸ καλὸν ἀνθ. Sic *Theocrit.* Eid. III. 3. ubi vide *Valcken.* — V. 2. laudat *Suidas* in λείρια T. II. p. 437. Mulier, cui praestantissima a Gratiis munera obtigerant, τῶν Χαρίτων λείρια δρέψασθαι dicitur. Similiter poëtae Musarum flores dicuntur decerpere; cujus generis nonnulla collegimus ad *Nossid.* Ep. XI. T. I. P. I. p. 420. — V. 3. „δρόμον in omnibus libris „est. *Suidas* (in χρυσοχάλινον T. III. p. 694.) aut memo„ria lapsus, aut pravo deceptus Cod. habet φάος in χρυ„σοχάλινον, quam vocem inepte interpretatur λαμπρὸν, „πτερνόν. Versum vertit Kusterus: *non amplius aureum „adspicit lumen solis.* χρυσοχάλινος δρόμος est *cursus, qui „aureis equorum frenis regitur.* Epitheton hoc cum δρό„μον bene, cum φάος neutiquam conjungi potest.“ *Br.* Epitheton χρυσοχ. quod proprie ad ἡλίου pertinet, more poëtarum ad alterum substantivum translatum est. — V. 5. 6. profert *Suidas* in ζηλώματα T. II. p. 7. et in κνίσματα T. II. p. 335. Utroque loco *Kusterus* ποθούντων exhibuit. At in Ed. Mediol. et in Anthol. edd. omnibus ποθεύντων legitur. — μύστην λύχνον. nocturnae Veneris clandestinum testem. Sic *Meleager* Ep. CXIV. λύχνον, Κύπρι φίλη, μύστην σῶν θέτο παννυχίδων. Vide ad *Meleagri* Ep. LXXI. p. 87.

AELII GALLI EPIGRAMMATA.

¶. 106.] *I.* Vat. Cod. p. 95. τοῦ Αἰκαίου Γάλλου ἐπίγραμμα ἀδικώτατον. Edidit *Reiske* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 117. nr. 293. Hinc *Toup.* in Epiſt. crit. p. 79. — Meretrix loquitur, *quae pariter ſufficiat una tribus*, ut eſt ap. *Martial.* IX. 33. — V. 1. Apogr. Lipſ. εἰ τρισί. δυσὶ emendavit *Reiske.* ἢ *Schneiderus* in Peric. crit. p. 7. quod Cod. Vat. confirmat. — πρὸς ἓν τάχος. Cod. λέχος *Toup.* — *Brunckius* de hujus verſus lectione totiusque carminis ſenſu in hunc modum disputat: „In cod. ſcri„ptum ἢ τρισὶ, contra manifeſtum epigrammatis ſenſum. „Lyde haec tres ſubibat perſonas, quas tribus meretri„cibus, ſingulis ſingulas, partitus eſt Lucianus Ep. I. „Hic autem φιλυβριστὴς is eſt, quocum rem habebat „Lucianea Laïs, quae quaeſtum faciebat ἀπ᾽ οὐρανίων. „Recte diſtinctus eſt in cod. tertius verſus. In primo „cl. Toupii emendationem recepi. In altero diſticho, „quod planum et perſpicuum eſt, fatebatur vir piae „memoriae, ſe nihil intelligere: divinarat tamen τρισὶ „librario deberi, qui ipſe nihil in hoc carmine viderat, „cujus hic eſt ſenſus, oratione ſin eleganti, ſaltem pu„dica expreſſus: Haec ego, quae duobus operam do, „habeo aliquid adhuc, quo tertium, ſi venerit, deti„neam. Tria enim haec praeſtare poſſum. Itaque ſi „feſtinans duobus comitatus acceſſeris, non ideo ſubſiſte: „tertio locus eſt. — τῷ μὲν — τῷ δὲ in ſecundo verſu δυσὶ „in primo adſtruunt.“ *Br.* — Priorum hujus carminis verborum mutatio nititur opinione de ſinceritate ſcripturae in verſ. 2. At haec in cod. paulo discrepat ab ea, quam *Br.* dedit:

τῷ μὲν ὑπὲρ νηδὺν, τῷ δ᾽ ὑπὸ τῶι ὄπιθεν.

unde in apogr. Lipſ. τῷ δ᾽ ὑπὸ τὸ ὄπιθεν. Schedae Tryllitſch. ὑπὲρ τῶν ὄπιθεν. *Brunckius Reiskii* emendationem

recepit; temere, ut mihi quidem videtur. Minima mutatione *Tyrwbitt.* in Not. ad *Toupii* Em. in Suid. T. IV. p. 426.

τῷ μὲν ὑπὲρ νηδὺν, τῷ δ' ὑπὸ, τῷ δ' ὄπιθεν.

Sic tres sunt, quae Veneri operantur in una muliere. Primus est ὁ φιλυβριστὴς, qui partes superiores petit, τὰ ὑπὲρ τὴν νηδὺν (quae ultra ventris limites sunt posita); alter legitimae Veneri litat, ὑπὸ τῆς νηδύος; tertius denique τὰ ὄπιθεν sibi vindicavit. Hinc efficitur, ut vera sit cod. lectio: ἡ τρισὶ λειτουργοῦσα. — Jam vero secundum distichon mihi non tam sincere scriptum videtur, quam *Br.* Festinationis enim nulla causa; unde verba εἰ σπεύδεις in mendo cubare existimo. Nec *Schneiderus* in lectione Codicis acquiescebat, sed legendum proposuit in Per. crit. p. 8. εἰ σπεύδεις ἐθέλων, σὺν δυσὶ ἧκε τάχος. Sed ne sic quidem difficultas tollitur. Paulo audaciorem proponam conjecturam, probabilitate tamen, ut mihi quidem videtur, non destitutam. Legam:

εἰ δ' ἀπιθεῖς, ἐλθὼν σὺν δυσὶ, δεῖγμα δέχου.

Quod si mihi denegas fidem, cum duobus aliis veni, ut, me vera praedicare, experimento edoctus intelligas. Quantillum intersit inter ειϲπευδειϲ et ειαπιθειϲ, inter ΜΗΚΑΤΕΧΟΥ et ΔΕΙΓΜΑΔΕΧΟΥ, sponte apparet. Similis color ap. *Lucian.* T. III. p. 292. πάρεχε γοῦν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με τῶν ἀνδρῶν. — Voce δεῖγμα hoc sensu usus est *Eurip.* Suppl. 354. λαβὼν δ' Ἄδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων. Electra v. 1174. τρόπαια δείγματ' ἀθλίων προσφθεγμάτων. Ut autem noster dixit δεῖγμα δέχου, sic idem Tragicus in Or. 245. τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου.

II. Anth. Plan. p. 307. St. 447. W. In Tantalum scypho insculptum, quem, cum vinum scypho infusum nunquam usque ad ejus labia ascenderet, ad perpetuam sitim damnatum esse poëta ait. Hoc igitur symbolo silentium mortalibus commendari docet. Noti versus

Ovidiani II. Amor. II. 43. *Quaerit aquas in aquis et poma fugacia captat Tantalus: hoc illi garrula lingua dedit.*

MYRINI EPIGRAMMATA.

¶. 107.] *I.* Cod. Vat. p. 161. Edidit *Kuster.* ad Suid. v. κεράντορες T. II. p. 369. *Alberti* ad Hesych. v. θυήπολος. *Reiske* in Anthol. nr. 413. p. 9. Diotimus Panas, sacro facto, rogat, ut greges ipsius augere velint. — V. 2. laudat *Suid.* v. βουχίλου T. I. p. 450. et in κεράντορες l. c. Temere *Guyetus* βουθύλου tentavit. In Cod. Vat. βουχείλου. — Est Arcadia boves nutriens, a χιλός. Vide *Eustath.* ad Il. α. p. 12. 4. — Versu praec. Cod. Vat. χαροπαῖκται, quod in nonnullis apogr. emendatum est. — Πᾶνες plurali numero dixit etiam *Columella* X. 427. et *Propert.* III. El. XV. 34. *Capripedes calamo Panes hiante canent.*

II. Cod. Vat. p. 190. Edidit *Kuster.* ad Suid. in θέριστρον T. II. p. 187. *Reiske* Anth. nr. 504. p. 47. *Brunckius* hoc carmen dedit scriptum ad mentem *Toupii* Em. in Suid. P. III. p. 539. Est in Statyllium, hominem mollem, qui, cum ad inferos descensurus erat, apparatum mollitiei suae Priapo dedicavit. — V. 1. Σταΐλλιον ἀνδρόγυνον. Recte intellexit *Reiskius*, hominem pathicum significari, qui, quia muliebria patiebatur, ἀνδρόγυνος vocatur. ἀνδρογύνους ἔρωτας dixit *Lucian.* Amor. 28. Tom. V. p. 290. ed. Bip. Hoc hominum genus quali ornatu fuerit, et quam impudenter mollitiem suam jactaverit, ex multis veterum locis apparet. *Petron.* c. XXI. *Ultimo cinaedus supervenit, myrtea subornatus gausapina, cinguloque succinctus.* et mox de eodem c. XXIII. *Perfluebant per frontem sudantis acaciae rivi, et inter rugas malarum tantum erat cretae, ut putares, de-*

tectum parietem nimbo laborare. — Eundem hominem, qui in Veneris sinistrae servitio consenuerat, Παφίης δρῦν μαλακὴν appellat *Myrinus;* Graecis enim quicquid annosum δρῦς appellatur, monente *Reiskio* et *Toupio.* Hic laudat *Artemidorum* II. 25. δρῦς δηλοῖ καὶ πρεσβύτην διὰ τὸ πολυετές. De vetula *Horat.* IV. Carm. XIII. 9. *Amor — importunus transvolat aridas quercus.* — V. 3. 4. profert *Salmas.* in Plin. p. 193. B. et inde *Bod. a Stapel* ad Theophr. L. III. p. 239. Idem habet *Suidas* in θέριστρον. θερινὸν ἱμάτιον· τὸ ἐκ κόκκου βαφὲν καὶ ὑ. θ. Καὶ τοὺς ἀνδρολιπεῖς ἀ. π. Idem T. III. p. 567. ὕσγινος. βάμματος εἶδος· τὰ κόκκοιο βαφέντα καὶ ὑσγίνοιο θέριστρα. In Cod. Vat. legitur τὰκκόκκου β. κ. ὑστίνοιο (man. rec. corr. ὑσγίνοιο) — et v. seq. τοὺς ἀνδρολιπεῖς. Emendatiorem lectionem *Kuster.* et *Reisk.* in apographis suis repererunt. — θερίστρια, ut est ap. *Theocrit.* Eid. XV. 69. sive θέριστρα, tenuia vestimenta fuerunt, quae per aestatis calorem induebantur. *Harpocrat.* Σείριον ἐκάλουν λεπτὸν ἱμάτιον ἀπάθητον, οἷον θέριστρον. Eadem nihil fortasse a Ταραντινιδίοις diversa fuisse, suspicatur *Valcken.* in Adoniaz. p. 368. C. — ὑσγίνοιο. Fuit color hysginus e coccino purpureoque commistus. De purpura agens *Plinius* IX. 65. p. 528. *Quin et terrena miscere coccoque tinctum Tyrio tingere, ut fieret hysginum.* ubi vide *Harduinum*, et *Salmasium* l. c. — V. 4. ναρδολιπεῖς. Optima depravati vocabuli ἀνδρολιπεῖς emendatio, quam *Salmasio* deberi suspicor. — Ceterum hominem muliebris elegantiae crines suppositítios gestasse, non miraberis. Talibus Galli quoque ἀνδρόγυνοι instructi fuerunt. — V. 5. *Suid.* T. III. p. 588. φαικὰ. ἐν Ἐπιγράμματι· φαικὰ δ' αὔτ' εὖτ. ubi Lexicographum prava Codicis sui lectione in errorem inductum fuisse apparet. φαικὰς *Toupius* idem fuisse putat, quod φαικάσιον. *Eratosth.* ap. *Polluc.* L. VII. 90. Πέλμα ποτιῤῥάπτεσκεν ἐλαφρεῦ φαικασίοιο. — V. 6. τρυτοδόκην κ. παμβακίδων. Cod. Vat. et depravatius etiam *Kuster.* κοντίδα. *Reiskius,* qui

recte κοιτάδα dedit, haec poëtica licentia existimabat dicta, pro κοιτὰς ἢ δοχεῖον παμβακίδων γρυτῶν. Intelligi autem lintea carpta, quibus chirurgi in vulneribus obligandis utuntur. His autem Statyllium usum fuisse ad condendas in illis tibiarum ligulas, quae a vi quacunque paulo majore laedi potuissent. *Toupius* γρυτοδόκην emendat, arculam interpretatus, in qua mulieres suppellectilem suam asservabant: nam Graecos ejusmodi mercimonia γρύτην appellare. Vide *Salmas.* ad Scr. H. A. T. II. p. 535. *Hesychius:* Γρυμαία. ἐσθής. καὶ ἀγγεῖον, σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη· ἤδη δὲ καὶ τὰ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. *Schol.* ad *Aristoph.* Plut. v. 17. γρύτη· τὰ λεπτὰ σκεύη. καὶ γρυτοπώλης, ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ῥωποπώλης. — Ceterum *Suidas* T. I. p. 414. βάμβαξ· ἢ πάμβαξ. καὶ παμβακίς. τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον βαμβάκιον· ἐν Ἐπιγρ. καὶ τὴν γρυτοδόκην κοιτίδα παμβακίδων. Eadem repetit in πάμβαξ T. III. p. 11. Idem denique T. III. p. 513. γρυτοδόκη. ἡ θήκη τῆς γρυτάνης. Vocem βαμβακίδων sic interpretatur *Toupius:* „Est βάμμα „sive βάμβα *fucus muliebris* sive *tinctura*, qua homines „molliusculi et elegantiores in capillis colorandis et cute „curanda uti solebant. *Hesych.* βάμβα. τὸ χρῶμα καὶ μύρου „τι γένος. βάμβα Κυζικηνόν. Κυζικηνοὶ διὰ τὸ Ἴωνες εἶναι ἐκωμῳδοῦντο ἐπὶ μαλακίᾳ. βάμμα Σαρδιανικόν. τὸ Φοινικοῦν. διάφορα δὲ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα. *Etymol. M.* βάμμα „Κυζικηνόν. τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην Ἀττικοὶ λέγουσιν. διὰ „τὸ τίλημα. (l. τίλμα) ἐσκώπτοντο γὰρ ἐπὶ μαλακίᾳ. τίλλειν „in obscoenis est. Atque hinc βαμβακίδες, *mulieres tinctri-* „*ces et depilatrices*, quae a cute et capillis erant scilicet. „Βαπτρίας vocat Eupolis ap. Polluc. VII. 1. Idem βαμβακίδες et βαμβακεύτριαι, ut φαρμακίδες et φαρμακεύτριαι. „*Hesychius:* βαμβακεύτριαι. μαγγανεύτριαι. οἱ δὲ φαρμακίστριαι. „τὸ δὲ βαμβακείας χάριν, φαρμακείας χάριν. Vulgo βαμβαχίας „legitur. Quare per κοιτίδα βαμβακίδων nihil aliud intel- „ligendum quam cista tinctoria sive arcula, qua mulie-

„res istae tinctrices pigmenta, unguenta et reliquam „suam supellectilem, quam γρύτην Graeci appellant, re„condebant." Haec *Toupius.* — V. 7. ἑταίροις. Vat. Cod. — ἐπὶ προθύρων. in vestibulo sacelli, Priapo sacri.

III. Cod. Vat. p. 318. Planud. p. 283[a]. St. 410. W. Tabulae pictae argumentum hoc carmine enarrari suspicor. Thyrsis, qui Nympharum greges solebat pascere, in pini umbra dormit; prope adstat Amor, pedoque sumto, pastorem agit. Pro Amore sollicitus poëta Nymphas monet, ut Thyrsidem expergefaciant, ne Amor ferarum praeda fiat. — V. 1. ὁ τὰν ν. Vat. Cod. — V. 3. οἰνοπότῃ Vat. et τὰν πίτυν. — V. 4. Dii nonnunquam pastoribus adesse eorumque munera finguntur suscipere. *Anton. Liber.* c. XXII. p. 142. de Terambo, musico praestantissimo: ἐγένετο δὲ αὐτῷ θρέμματα πλεῖστα, καὶ αὐτὰ ἐποίμαινεν αὐτὸς, Νύμφαι δὲ συνελάμβανον αὐτῷ, διότι αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ᾄδων ἔτερπεν. — V. 5. Apud *Hesych.* ex hoc loco pro λυκοθρασής *Toupius* Em. in Hesych. T. IV. p. 335. corrigit: λυκοθαρσής. θρασύς. — V. 6. γένηθ' ὁ *E. Vulgo.

T. 108.] *IV.* Vat. Cod. p. 518. Plan. p. 134. St. 193. W. Vetulae, quae juvencula videri volebat, consilium dat poëta, quomodo repuerascere possit. *Martial.* I. 101. comparat *Lessing.* de Epigr. Tom. I. Opp. p. 298. sq.

Mammas atque tatas habet Afra: sed ipsa tatarum
Dici et mammarum maxima mamma potest.

— V. 1. ὖ τετρακόσι' ἐστί. ὖ est interjectio admirantium, docente *Schol.* ad *Aristoph.* Plut. v. 896. unde *Suidas*: ὖ, ἐπίῤῥημα θαυμαστικόν. Jam finge tibi vetulam, infantium in morem omnia admirantem, ore balbutiente et blaeso. Quae cum frequenter illa interjectione ὖ, ὖ, utatur, poëta hoc maligne interpretatur, sic, ut eam annorum suorum numerum clamare dicat. Litera Υ autem

inter numeros designat CCCC. In Cod. Vat. τετρηκόσι' legitur. — V. 2. τρυφερὴ Λαΐ. tu, quae mollis, delicata, tenera, et altera Laïs videri cupis. Sic malim, vetulam a poëta Laïdem vocari, ut eam irrideat; si quis tamen existimaverit, illud ipsum vetulae nomen fuisse, non valde refragabor. — κορῶν ἑκάβη. Vat. Cod. cui debetur optima lectio Λαΐ, cum in Plan. legatur: τρυφερὴ πεντακόρων' Ἑκάβη. ἔλαφος τετρακόρωνος est in fr. *Hesiodi* ap. *Plutarch.* T. II. p. 415. C. unde plures profecerunt, quos comparavit *Ruhnken.* in Ep. crit. I. p. 112. sq. inter alios *Alciphr.* I. Ep. XXVIII. τρικόρωνον καὶ ταλάντατον γερόντιον, ut emendavit *Dorvill.* ad Charit. p. 444. probante *Valcken.* in Praef. ad Phal. Ep. XII. — Nova nec infiiceta compositione noster κορωνεκάβη, cujus anni ad cornicis et Hecubae annos accedunt, vel Hecubarum decrepitissima. — V. 3. μάμη. Vat. Cod. *Eustath.* ad Il. ξ. p. 457. 41. οἱ παλαιοὶ ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν. μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαῖαν τὴν μητέρα καλοῦσι. — Similiter de vetula in Lusibus nr. LVIII. 3. *Quae forsan potuisset esse nutrix Tithoni Priamique Nestorisque, Illis ni pueris anus fuisset.* *Martial.* L. X. 39.

Consule te Bruto quid juras, Lesbia, natam?
Mentiris; nata es, Lesbia, rege Numa.
Sic quoque mentiris. Namque, ut tua secula narrant,
Ficta Prometheo diceris esse luto.

Idem L. X. 67.

Pyrrhae filia, Nestoris noverca,
Quam vidit Niobe puella canam,
Laërtes aviam senex vocavit,
Nutricem Priamus, socrum Thyestes;
Jam cornicibus omnibus superstes — —.

— V. 4. λέγε πᾶσι Τατᾶ. Commode *Brodaeus* advocavit *Nonium* II. 97. *Quum cibum ac potionem buas ac papas vocant, matrem mammam, patrem tatam.* Plures hanc

vocem illuſtrarunt, quos vide ap. *Gesner.* in Theſ. v. *Tata.* Adde *Scaligerum* in Lect. Auſon. L. I. c. 29. et *Fabric.* in Bibl. Gr. T. III. p. 58. ed. nov. Eſſe eam puerorum balbutientium et nutricularum, cum infantibus blaeſo ore loquentium, ſponte apparet. Quare vetulae noſtrae Myrinus ſuadet, ut omnes viros patres, idque balbutiendo appellet, quo magis puella et juvencula videatur. Balbutire autem moris fuiſſe inter puellas elegantiores, ex *Ovidio* conſtat III. A. A. 293. ubi de puellarum artibus agit:

Quid? cum legitima fraudatur litera voce,
Blaeſaque fit juſſo lingua coacta ſono:
In vitio decor eſt, quaedam male reddere verba,
Diſcunt poſſe minus, quam potuere, loqui.

Conf. not. ad *Aſclepiad.* Ep. VI. Tom. II. p. 25.

ARISTOCLIS EPIGRAMMA.

Servavit hos verſus Aelian. in H. A. XI. 4. Vide *Meurſii* Graeciam feriatam in χθόνια. *Gronovii* Theſaur. Antiq. T. VII. p. 865. ſq. et *Schneider.* ad *Aelian.* l. c. p. 347. Hermionae, nobili Argolidis urbe, (vide *Waſſe* ad *Thucyd.* T. II. p. 438. ed. bip.) Ceres Chthonia colebatur multis cum caeremoniis, quas deſcribit *Pauſan.* II. 35. p. 194. ſq. Hic ſcriptor inter alia haec habet: τοῖς δὲ τὴν πομπὴν πέμπουσιν ἕπονται θήλειαν ἐξ ἀγέλης βοῦν ἄγοντες διειλημμένην δεσμοῖς τε καὶ ὑβρίζουσαν ἔτι ὑπὸ ἀγριότητος. ἐλάσαντες δὲ πρὸς τὸν ναὸν, οἱ μὲν ἔσω φέρεσθαι τὴν βοῦν ἐς τὸ ἱερὸν ἀνῆκαν ἐκ τῶν δεσμῶν, ἕτεροι δὲ ἀναπεπταμένας ἔχοντες τέως τὰς θύρας, ἐπειδὰν τὴν βοῦν ἴδωσιν ἐντὸς τοῦ ναοῦ, προσέθεσαν τὰς θύρας, τέσσαρες δὲ ἔνδον ὑπολειπόμεναι γρᾶες αὗται τὴν βοῦν εἰσιν κατεργαζόμεναι. Cum igitur *Aelianus* ex *Ariſtocle* noſtro narrat, Cereris Chthoniae ſacerdo-

tem bovem, quem nec decem viri domare possint, ad aram ducere minime reluctantem, eumque solam conficere, id de tauro post pompam intra templum incluso accipiendum est. Boni ominis habebatur, victimam sacerdotem sponte sequi et ad aram properare. *Aelianus* de hostiis narrans, quas Indi ad Plutonis antrum mactare solebant, H. An. XVI. 16. τὰ δὲ ἄγεται οὔτε δεσμοῖς ἐπαγόμενα, οὔτε ἐλαυνόμενα ἄλλως, ἑκόντα δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ἀνύει, ἕλξει τινὶ καὶ ἴϋγγι ἀποῤῥήτῳ. εἶτα ἐπιστάντα τῷ στομίῳ ἑκόντα ἐμπηδᾷ. Illustre illud Cereris Chthoniae templum dirutum est a piratis, Pompeji aetate mare Aegaeum infestantibus. *Plutarch.* Vit. Pomp. XXIV. p. 165. Nostrum carmen ex *Aeliano* repetivit *P. Leopardus* Emend. V. 19. p. 193. — V. 2. παρ' Ἐρεχθείδαις. propter mysteria Eleusine celebrata. — ἓν δέ τι . . . μέγα *Aelian.* claudicante metro. *Gesnerus* τοῦτο addidit, quod tuetur *T. Hemsterhus.* ad *Lucian.* T. I. p. 230. ed. Bip. ubi formulam μέγα τι explicat, qua Graeci rem memorabilem et admirandam significabant. θαῦμα debetur *Gronovio.* — V. 3. κραίνετ' malit *Brunckius.* — ἀφειδῆ ταῦρον, non parcentem viribus, indomitum. — V. 8. κλᾶρος. ex Cod. Medic. Vulgo κλῆρος. Rogat poëta Cererem, ut Hermionensium agros florentes et frugiferos reddat. De κλᾶρος vide ad *Diotimum* Ep. II. T. II. p. 159.

PISONIS DISTICHON.

Cod. Vat. p. 567. Planud. p. 168. St. 244. W. ubi Ἀντιόχου inscribitur. Ex Galatia horum versuum auctor ne flores quidem decerpendos esse ait, cum ex illius regionis sinu Erinnyes enatae sint. μηδ' ἄνθεα. quandoquidem flores esse putantur, qui, coronis intexti, capiti noceant, de quibus inter Graecos scripserant Mne-

ſitheus et Callimachus, tradente *Plinio* L. XXI. 9. T. II. p. 235. Quid ſit autem, quod Piſo in Gallograecia tantopere vituperet, ignoro equidem. *Brodaeus* ad *mel rabidum*, τὸ μαινόμενον μέλι, putat reſpici, quod etiam *Ponticum* vocatur. Vide *Beckmann.* ad *Ariſtot.* Mir. Auſc. 17. p. 43. ſq. — V. 2. ἀνθρώπων vulgo. In Vat. ἀνθρώπους.

ANTIPATRI THESSALONICENSIS
EPIGRAMMATA.

¶. 109.] *I.* In Vat. Cod. p. 510. τοῦ αὐτοῦ. Praeceſſit autem *Antipatri Sid.* Ep. I. In Plan. contra p. 173. St. 253. W. ubi *Theſſalonicenſis* Epigr. XLV. praeceſſit, etiam τοῦ αὐτοῦ inſcribitur. Vini Italici (Αὔσονος) in hoc carmine commemoratio animum fere ad Theſſalonicenſem auctorem inclinat. Nec tamen hoc momentum ſatis grave. — Scriptum carmen in Heliconem, pincernam, cujus ſe unum poculum pluris facere ait, quam mille pocula aquae ex fonte Heliconio. — V. 1. ὕδωρ εὐεπές. *canorum laticem*, qui canendi facultatem inſpirare putabatur. Similiter *pallidam Pirenen* Perſius dixit in Prolog. 4. quae pallidos doctosque facit. — V. 4. ἀμεριμνοτέρης. Quia poëtae, ut Heliconis ſcopulos ſuperent, multum difficultatis ſuperare debent. — V. 6. Ante ἢ ſupplendum μᾶλλον, ut in *Meleagr.* Ep. VI. ubi quaedam de hac ellipſi notavimus.

II. Cod. Vat. p. 92. Plan. p. 480. St. 623. W. Eximie ap. Homerum Venerem appellari auream; auro enim omnia in amore impedimenta tolli; nihil ferentibus omnia clauſa eſſe. Similis luſus ap. *Ovid.* II. A. A. 278. — V. 1. καλός. vett. edd. usque ad Aſcenſ. — ὅτι vulgo. Male. Omnia quidem praeclare ab Homero dicta, illud autem, quod Venerem vocavit auream,

omnium praeclarissime. — V. 2. Μαιωνίδας. Vat. Cod. — V. 3. τὸ χάραγμα. nummos. Vide *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 337. et 518. — φίλος. Pro vocativo habendum est; de quo dicendi usu vide *Koen.* ad Gregor. p. 47. *Valcken.* ad Phoen. v. 1332. — οὔτε θυρωρὸς ἐν ποσίν. nec janitor tibi impedimento erit. *Ovid.* III. Amor. VIII. 31. sqq. *Me probibet custos: in me timet illa maritum. Si dederim, tota cedet uterque domo.* Ap. *Propert.* IV. El. V. 47. lena puellam fraudem dolosque docens, *Janitor*, ait, *ad dantes vigilet: si pulset inanis* (ὁ οὐδὲν φέρων), *Surdus in obductam somniet usque seram.* — Ad nostrum autem locum inprimis facit *Tibullus* L. II. 4. 30. Postquam tenues vestes lapidesque pretiosi in honore esse coeperunt,

clavem janua sensit,
Et coepit custos januis esse canis.
Sed pretium si grande feras, custodia victa est,
Nec probibent claves, et canis ipse tacet.

De canibus, quos veteres in aedium custodiam nutrire solebant, nonnulla dedit *Casaubon.* ad Theophr. Char. IV. p. 55. nostri loci non immemor, ut nec *Gatacker.* in Adverſ. misc. posth. 38. p. 827. Ap. *Aristoph.* in Thesm. 414. mulier conqueritur, quod viri, Euripidis in mulieres conviciis incensi,

— ταῖς γυναικωνίτισιν
σφραγῖδας ἐμβάλλουσιν ἤδη καὶ μοχλοὺς,
τηροῦντες ἡμᾶς, καὶ προσέτι Μολοττικοὺς
τρέφουσι, μορμολυκεῖα τοῖς μοιχοῖς, κύνας.

In *Antipatro* nostro *Br.* pro δέδεται malit ὑλάει. Hoc plane conveniret cum loco *Tibulli: — et canis ipse tacet.* Nec tamen necessaria emendatio. δέδεται positum pro ἐστί. Quod si canis postibus alligatus est, nihil tamen prohibet, quominus adulterum latrando abigat. — V. 5. ἑτέρως. Si sine muneribus veneris, ipsum reperies Cerberum.

berum. — Lectio πλεονέκτης οἱ πλοῦτου mihi parum videtur elegans. Legerim:

ἃ πλεονέκτης
πλούτου, τὴν πενίην — —

Postrema haec optime expressit *Grotius*, cujus versionem *Burmannus* protulit ad *Propert*. p. 798. *facitis quot mala pauperibus!* Nec admittenda *Opsopoei* conjectura, Παφίην pro πενίην legentis: qua mutatione omne hujus dicti acumen perit.

III. Cod. Vat. p. 92. ὅτι πάσας τὰς ὕλας ἡ ἡδονὴ ἀσπάζεται, καὶ χωρὶς χρυσοῦ ἑταίρα οὐχ ἁλίσκεται. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 106. nr. 183. unde *Toup.* in Cur. nov. p. 286. Sensus carminis est, quem his verbis inclusit *Tibullus* II. 3. 49. *Heu, heu, divitibus video gaudere puellas; Jam veniant praedae, si Venus optat opes.* — V. 1. ἀργύρεον. Ap. Lips. vitiose. — V. 2. τὰ νῦν. Cod. Vat. — V. 5. Νέστωρ. Nestorem quendam poëta alloquitur. Causa non est, cur haec lectio vitiosa videatur. *Toupius* tamen corrigit: καὶ τοὺς ἀργυρέους οὔ ποτ' ἀποστρέψεται Νέστορας ἡ Παφίη. *senes bene nummatos.* Huic conjecturae calculum adjicit *Br.* eamque in textu ponendam censet; in qua sententia a se discrepantem habet *Thomam Tyrwhitt* in Not. ad Toup. Em. in Suid. T. IV. p. 429. Et sane *Toupii* lectio aliquid infert, quod ab argumento hujus carminis alienum est. Hodiernae puellae, ait, et aurum accipiunt, et argentum et quodvis denique nummorum genus. Senes sint, juvenesve, qui pecuniam afferant, hoc loco non quaeritur. Inter alia praecepta, quibus lena puellam imbuit ap. *Propert.* IV. 5. 53. etiam hoc est: *Aurum spectato, non quae manus adferat aurum.* Aliter tamen sentiebat illa ap. *Aristaenetum* L. I. Ep. XVIII. p. 46. τοὺς πρεσβύτας [f. καὶ π.] παντελῶς ἀτερπεῖς καὶ πόῤῥωθεν ἀποφεύγεις· κἂν τις γέρων προτείνοι Ταντάλου θησαυροὺς, οὐχ ἱκανὸν ταῦτα παρα-

μέθειν κρίνεις πρὸς ἀναφρόδιτον πολιόν. Qui locus mihi alium in mentem revocat ejusdem ſcriptoris L. I. Ep. X. p. 27. Ἀκόντιος οὐκ ἂν ἠλλάξατο τὸν Μίδου χρυσὸν, οὐδὲ τὸν πάντα πλοῦτον ἰσοστάσιον ἡγεῖτο τῇ κόρῃ. Nihil inficetius verbis τὸν πάντα πλ. poſt *Midae* inprimis *aurum*. Repone: τὸν Ταντάλου πλοῦτον. Vide Paroemiographos in Ταντάλου τάλαντα. — V. 6. χρυσοῦ Vat. Cod. — Danaës fabulam in eundem modum interpretatur *Horatius* III. Carm. XVI.

¶. 110.] *IV.* Cod. Vat. p. 550. Ἀντιπ. Θεσσαλ. — Alterum diſtichon protulit *Valcken.* in Adon. p. 210. ubi pro γοῖ, γοῖ, legendum cenſet Γοργοῖ, quam conjecturam merito repudiat *Brunckius*, e cujus longiore nota ea adſcribam, quae ad rem faciunt. „Lectorem docere „debuiſſet vir doctiſſimus, quare hic Γοργοῖ ſcribendum „ſit, et unde pendeant illi in primo diſticho accuſativi. „Ni mutilum eſt carmen et diſtichon deeſt, quo inchoa„batur, integrum autem eſſe credo, mordicus retinendi „ſunt adverbia deteſtandi et abominandi γοῖ, γοῖ, quae „ſi graeca non ſunt, aut in his, quae ad nos pervene„runt, graecorum ſcriptis non occurrunt, forte ſunt „Syriaca, graece ab Antipatro adhibita, ut σελομ et „αυδονις in Meleagri Ep. CXXVI. Hoc extra controver„ſiam eſt, recepto Γοργοῖ nullam in his conſtructionem „fore, niſi hic γοργοῖ interjectio fuerit ſeu adverbium, „cujus exempla proferenda eſſent.“ Haec *Brunckius*, qui hoc carmen *Sidonii* eſſe ſuſpicatur. Abominandi particulas eſſe γοῖ γοῖ, etiam *Lacrozius* judicavit, qui lectores remittit ad *Amirae* Gramm. Syr. p. 449. — V. 1. τὴν ξηρὴν ἐ. ν. Locuſtae ad inſtar, cui *Apollonid.* Ep. XXV. ἄσαρκα νῶτα tribuit. Conf. *Theocrit.* Eid. X. 18. — V. 3. αἰπόλος. quod paſtorum genus infimum et ſordidiſſimum. Sed ne talis quidem, quamvis ebrius, cum Lycaenide rem habere velit. παροιμιακῶς haec dici, apparet ex verbo φασί. De caprariorum immoderata laſcivia notus locus eſt *Theocriti* Eid. I. 86. ſqq. ubi *Schol.* οἱ

δὲ αἰπόλοι λάγνοι. Huc ſpectat etiam proverbium αἰπόλος ἐν καύματι, ap. *Suid.* v. Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ.

V. Cod. Vat. p. 88. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 480. St. 624. W. Poëta cum Chryſilla cubans Aurorae iraſcitur et gallo gallinaceo, quod ipſum e puellae amplexibus abigant. Comparandum Ep. *Meleagri* LXXII. *M. Argentarii* VIII. — V. 2. φθονερήν. Plan. et Vat. Cod. — V. 3. φθονερώτατος. Vat. Cod. — V. 4. εἰς — ὀάρους. Haec vix aliter poſſunt accipi, quam de puerorum coetu, qui poëtae ſcholas frequentabant. *Ovid.* I. Amor. XIII. 17. ad Auroram: *Tu pueros ſomno fraudas tradisque magiſtris.* ubi et haec occurrunt cum proximis comparanda: *cum refugis* (Tithonum), *longo quia grandior aevo, Surgis ad inviſas a ſene mane rotas; Cur ego plectar amans, ſi vir tibi marcet ab annis?* — A noſtro tamen Tithonus conjugem primo mane e lecto nuptiali exturbare fingitur.

VI. Cod. Vat. p. 374. Ἀντιπ. Θεσσαλ. Plan. p. 50. St. 72. W. Quum aſtrologi poëtae praedixiſſent, eum ſex et triginta annos impleturum eſſe, ille triginta annorum aetatem ſibi ſufficere ait. Expreſſum carmen ex Ep. ἀδεσπ. CCCCVII. quod archetypum eſſe nullus dubito. — V. 1. τρεῖς. Vat. Cod. — V. 3. βιοτῆς ὅρος. Hunc terminum natura ſtatuit verae vitae, quae juvenilis aetatis tempore continetur. Sic Ep. ἀδεσπ. l. c. ὁ γὰρ χρόνος, ἄνθος ἄριστον ἡλικίης. Reſpicitur autem ad vulgarem opinionem de γενεαῖς. Vide *Schol. Homeri* Il. α. 250. *Alberti* ad *Heſych.* v. γενεά. *Weſſeling.* ad Herodot. L. II. p. 173. 16. — Verba οἱ δ' ἐπὶ τούτοις Νέστορι mihi obſcuriora eſſe fateor. οἱ videntur eſſe οἱ ἄνθρωποι, ἐπὶ τούτοις, βιοῦντες, ſcil. qui illum vitae terminum ſuperant, Νέστορι, εἴκελοί εἰσι. Sed hoc quam durum ſit, apparet. Fortaſſe interpretatio melius ſuccedet, ſi ad οἱ ſubaudias χρόνοι; quae illos annos ſequuntur tempora: Νέστορι reſpondet τῷ ἀνθρώποις in praecedente enuntiatione. Sic *Grotius* haec verba videtur accepiſſe: *Hoc ſatis, haec*

hominum vita est, quae tempora restant, Nestoris; ad manes ivit et ille tamen. Quo jure autem *Antipater* annos, qui tricesimum annum sive primam aetatem excurrunt, Nestoreis annis annumeret, ipse viderit. Auctor incert. l. c. verius et elegantius:

ἀρκοῦμαι τούτοισιν· ὁ γὰρ χρόνος, ἄνθος ἄριστον
ἡλικίης· ἔθανε χ' ὁ τριγέρων Πύλιος.

cum quibus comparandus *Propert.* II. El. X. 45. *Nam quo tam dubiae servetur spiritus horae? Nestoris est visus post tria secla cinis.*

VII. Cod. Vat. p. 537. Ἀντιπάτρου. Nec Planud. p. 143. St. 207. W. gentile addit. Argutum carmen in hominem impuri oris, sed quod ab Interpretibus minus recte acceptum est. Nec Planudes verum sensum perspexit, qui illud in caput εἰς δυσώδεις retulit. Longe majus flagitium Pamphilo nostro objicitur. — οὐ προσέχω. non quidem fidem habeo iis, qui te spurcum esse dicant, quamvis fide non indigni sint. Male *Casaubonus* in schedis οὐ φιλέω tentavit, quo hujus loci acumen perit. Ad καίτοι πιστοί τινες subaudi λέγουσι. — Facetum hoc, quod, cum se illi rumori fidem habere neget, Pamphilum tamen impensius rogat, ne eum osculetur. Lusus est in ambigua significatione verbi φιλεῖν. Simile est *Nicarchi* Ep. XXV. Conf. *Lucian.* T. III. p. 179. sq. ed. Reitz.

VIII. Cod. Vat. p. 566. Ἀντιπάτρου ἢ Νικάρχου. In Plan. p. 143. St. 208. W. ἀδέσποτον est. *Nicarcho* potius tribuendum esse judicabat *Schneiderus.* Illius est hoc (XXIV.): Οὐ δύναμαι γνῶναι, πότερον χαίνεις, Θεόδωρε, Ἢ βδεῖς· πνεῖς γὰρ ἴσον πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω. — V. 3. Cum spiras, pedere, nec ex ore, sed ex inferiori regione vocem videris emittere. — V. 4. τὰ κάτω ἄνω γέγονε. Solemnem locutionem de rerum conversione et confusione apte et facete ad rem ridiculam significandam convertit. Vide *Wesseling.* ad Herodot. p. 194. 58. *Abresch.* ad Aesch. T. II. p. 94.

¶. III.] *IX.* Anthol. Plan. p. 300. St. 440. W. Ἀντιπάτρου. Cotyn regem poëta Jovi potentia, Phoebo pulchritudine, Marti virtute comparat. Plures hujus nominis reges fuerunt in Thracia. Vide *Fabricium* ad Dion. Caff. T. I. p. 749. 33. Hoc loco is videtur intelligendus esse, quem *Suidas* ex *Polybio* narrat virum fuisse κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἀξιόλογον καὶ πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας διαφέροντα. Is Cotys Perseo favebat Macedoniae regi, cum bellum adversus Romanos instrueret circa Ol. CLII. 1. Cf. *Livium* L. XLII. 29. et *Diodorum* T. II. p. 577. qui eum insignibus ornat laudibus. Qui hunc aliosque hujus nominis reges commemorarunt, laudat *Fabric.* ad Dion. Caff. T. I. p. 749. et *Schweigh.* ad Polyb. T. VII. p. 600. *Reiskius* in Not. Poët. p. 189. eum malit intelligi, quem Caligula Armeniae praefecisse dicitur ap. *Dion. Caff.* T. II. p. 915. ubi vide *Fabric.* — V. 1. Cotys regum progenies diisque similis. Obversabatur poëtae locus celeberrimus de Agamemnone ap. *Homer.* Il. β. 478. sq. — Verba εὐκταίῃ εὐτοκίῃ non bene cum reliquis coëunt. — V. 3. Quaecunque regibus ornamento sunt, tibi fata larga manu impertiverunt. — V. 4. ἔργον. materia, in qua poëtae sese exercerent. — V. 5. 6. Quae illi dii singula habent, eadem tibi contigerunt cuncta.

X. Cod. Vat. p. 203. Ἀντιπάτρου. Edidit *Boivin.* in Mém. de l'Acad. des Inscr. T. III. p. 357. *Kuster.* ad Suid. T. II. p. 284. in καυσίῃ, ubi Lexicographus primum distichon excitat, ut et in σκέπανον T. III. p. 327. unde illud laudavit *Potter.* in Archaeol. L. III. 4. p. 445. *Gronov.* Ap. *Reisk.* Anthol. p. 64. nr. 451. ἄδηλον inscribitur. — Pisoni, Thracibus bellum inferenti, causia offertur dono. Est is L. Calpurnius Piso, qui, Thracibus in arma accensis, bellum intra biennium profligavit et provinciae Macedoniae securitatem reddidit, circa A. U. 743. Vide *Fabric.* ad Dion. Caff. T. I. p. 765. — V. 1. 2. Ex Suida hoc distichon profert *T. H.* ad Polluc.

X. p. 1347. et *Gatacker* in Misc. adv. posth. p. 692. E. ubi multa de causia. Pilei genus erat, cum latis umbellis, solem arcentibus. Macedones eam solebant gerere, et qui solis radiis expositi erant. Hinc *Plaut.* Mil. glor. IV. 4. 42. *ornatu nauclerio causiam habeas ferrugineam.* Vide *Valck.* in Adon. p. 345. B. Regum Macedoniae causia diademate cincta fuit, unde *Duris* ap. Athen. L. XII. p. 536. sq. τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα, τὸ βασιλικόν. *Eustath.* Od. α. p. 30. 50. Plura, quae huc faciunt, dedit *T. H.* ad Lucian. T. III. p. 358. Caracalla, qui se ad Alexandri M. habitum componebat, προῄει ἐν Μακεδονικῷ σχήματι, καυσίην τε ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέρων καὶ κρηπῖδας ὑποδεδυμένος. *Herodian.* L. IV. 8. 5. — V. 2. quae et nives a capite arceat et galeae loco sit. Idem color est in fragm. *Callimachi* CXLII. de leonis exuviis: τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτρη Γιγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα. Idem de pileo fr. CXXIV. εἴλης ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν Μεμβλωκὸς πῖλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο. ut haec restituerunt duumviri, *Valcken.* ad Adon. p. 344. B. *Toup.* ad Suid. p. 357. — V. 3. πιεῖν. *Lucret.* IV. 1122. *vestis — sudorem exercita potat.* — V. 4. Ἡμάθιαι. sic Vat. Cod. — ἦλθον est in membranis, et ap. *Boivin.* *Kuster.* ἦλθεν. — V. 5. κρόκες. A nominativo κρόξ formatur κρόκα ap. *Hesiod.* Ἔ. κ. Ἡ. 538. Hoc loco κρόκες ipsam significant causiam ex lino textam. *Suidas:* κρόκη. ῥοδάνη καὶ κροκύφαντος, ὅτι διὰ κρόκης ὑφαίνεται. — V. 6. ὑπ' ἀξόμεθα. Vat. Cod.

XI. Bis exstat in membranis p. 186. et 479. ut etiam in Plan. p. 362. et 444. St. 501. et 577. W. Nusquam gentile *Antipatri* nomini additur. Pylaemenis galea Pisoni dono offertur. Pylaemenes is esse videtur, quem Paphlagonum ducem fuisse ait *Homer.* Il. β. 851. Hujus enim milites, post Trojam eversam, antequam in Venetiam penetrassent, in Thraciam venisse narrat *Strabo* L. XII. p. 819. B. Hujus igitur herois galeam, nescio

ubi servatam, dignum Pisone munus existimat *Antipater.* — V. 1. κέρις. Cod. Vat. — V. 2. φόβος, i. e. φοβερά. — V. 3. ἔπρεπε δ' ἄλλαις. Vat. et Plan. altero loco. — V. 4. χαίταις. Vat. Cod. loco pr. — κόμη. Idem loco sec.

XII. Cod. Vat. p. 450. Ἀντιπάτρου sine gentili. *Jensius* nr. 49. Anth. Reisk. nr. 729. p. 146. Alexandri gladius, e ferro Macedonico conflatus, Pisoni traditur. — V. 1. τὰ πρὸς ἄ. i. e. ἄλκιμος εἶναι διδασκόμενος ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου χειρός. — V. 3. τοῦτο δὲ φωνῶ χαίρων, δ. *Reiske.* Prava distinctio. Sed φωνεῖ est in Cod. — Gaudet gladius, quod ex fortissimi viri haereditate in fortis viri manum pervenerit.

¶. 112.] *XIII.* Cod. Vat. p. 187. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 426. St. 561. W. Pisoni poëta in Saturnalibus cereum dat muneri. Hoc pauperes clientes fecisse, constat ex *Macrob.* Sat. I. c. 7. *Inde mos per Saturnalia missitandis cereis coepit.* *Varro* de L. L. IV. p. 19. ed. Bip. ubi *Scaliger* hoc Epigr. profert et explicat. — V. 1. κηροχίτωνα. candela cero quasi induta. Prius distichon excitavit *Suid.* in τυφήρεα. τυφωνικήν. T. III. p. 520. et in παπύρῳ p. 23. *Toupius* Em. in Suid. P. III. p. 505. λύχνον τυφήρεα interpretatur lychnum ἐκ τύφης factum. Ut a κλίνη κλινήρης, sic a τύφη τυφήρης. Est autem τύφη herba palustris, quae lucernis faciendis inserviebat, de qua *Strabo* L. V. p. 346. τύφη δὲ καὶ πάπυρος ἀνθήλη τε πολλὴ κατακομίζεται ποταμοῖς εἰς τὴν Ῥώμην. Vide Intrpp. — Verba λεπτῇ παπύρῳ accipienda sunt de scirpi cortice, e quo candelae fiebant, teste *Plin.* XVI. 37. T. II. p. 30. *Scirpi fragiles palustresque, ad tegulum tegetesque, e quibus detracto cortice candelae luminibus et funeribus serviunt.* Naturam papyraceam hic cortex habebat, qui semper intelligi debet, ubi de papyro lychnis adhibito agitur, docente *Salmas.* ad Solin. p. 705. G. et ex eo

Bod. a Stapel ad Theophr. L. IV. p. 430. et p. 454. *Schol Juven.* Sat. I. 155. Nero Christianos *taeda, papyro, et cera supervestiebat, et sic ad ignem admoveri jubebat, ut melius arderent.* Recte *Burmann.* nostrum carmen admovit carminibus duobus in Anth. Lat. T. II. p. 462.

Lenta paludigenam vestivit cera papyrum,
Lumine ut accenso dent alimenta simul.

et:

Ut devota piis clarescant lumina templis,
Niliacam texit cerea lamna budam.

Ceterum παπύρῳ h. l. mediam corripit. Latini eandem syllabam constanter producunt, Atticorum in eo consuetudinem secuti, si fides *Moeridi* p. 311. — V. 3. ἢν δέ μ' ἂν. quod si me accendens preces ad Saturnum fundet. Hoc veteres dicebant *lucem Saturno facere*, interprete *Scaligero* l. c. — Vulgo ἀκουσόθεον legitur, quod jam *Scaliger* in ἀκουσίθεον mutavit. Idem voluisse *Huetium* p. 40. ubi ἑκουσίθεον legitur, nullus dubito. Nititur autem haec lectio auctoritate membranarum et *Suidae* T. I. p. 89. ἀκουσίθεον. τὸ εἰς θεοῦ ἀκοὰς ἐρχόμενον. ἢν δέ .... Male ibi εὔχηται. — φέγγος ἀκουσίθεον flammam boni ominis esse puto, quae preces, coram candela conceptas, ad deorum aures pervenisse indicabat.

XIV. Cod. Vat. p. 431. Ἀντιπ. Θεσσ. In Plan. p. 35. St. 52. W. gentile non additur. *Jos. Scaliger*, qui hoc carmen tanquam *Sidonii Antipatri* opus profert ad Hieron. Chron. p. 152. scriptum putabat in M. Lucullum, qui hujus poëtae aetate de Bessis triumphavit. *Opsopaeus* autem de *Philippo* putabat agi, Demetrii filio, quem item bella cum Bessis gessisse constat. Nihil statuebat *Huetius* p. 6. Sed recte monuit *Brunckius* post *Reiskium* Not. Poët. p. 188. hoc quoque carmen in L. Calpurnium Pisonem scriptum esse, de quo vide ad Ep. X. Nec reliquorum carminum comparatio nos de hujus conjecturae

veritate dubitare patitur. — V. 1. Ipsum poëma loquitur, quod *Antipater* de rebus a Pisone gestis composuisse videtur. Quae enim v. 3. 4. dicuntur, vix aliter quam de carmine epico explicari possunt. Nec aliter accepit *Reiskius* l. c. et *Huetius*. — Θεσσαλονίκη, μήτηρ — —. Huc faciunt verba *Strabonis* in Excerpt. L. VII. p. 509. B. ὅτι μετὰ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν ἡ Θεσσαλονίκη ἐστὶν πόλις, ἣ πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο· κτίσμα δέ ἐστι Κασσάνδρου· ὃς ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς, παιδὸς δὲ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ὠνόμασε· μετῴκισε δὲ τὰ πέριξ πολίχνια εἰς αὐτήν. Hanc ob causam pro metropoli Macedoniae habenda urbs. Vide *Spanh.* de Usu et Praest. Num. T. I. p. 653. — V. 5. ἀλλά μοι. Plan. et Vat. Ut dii mortales, sic tu quoque preces meas audire digneris. Quis enim tam occupatus est, qui Musis aurem non praebeat?

XV. Cod. Vat. p. 448. sq. Ἀντιπάτρου εἰς ποτήριον. Plan. p. 67. St. 96. W. Theogenes Pisoni bina pocula mittit sphaerica, in quorum altero borealis, altero australis sphaerae stellae expressae erant. — V. 1. Διογένης Vat. Cod. a pr. man. *Brunckius* haec refert ad Theogenem Apolloniatam mathematicum, de quo *Sueton.* in Vit. Aug. p. 457. — V. 3. σφαίρῃ τεμήμεθα. Vat. Cod. — In fine vers. ἡμῶν, ut in Plan. — V. 4. τὰ B. Vat. Cod. — V. 5. »Inepte et contra Epigrammatis sensum in »Plan. legitur μηκέτ' ἐς ἄρκτον ἐπίβλεπε. Lectionem Vat. »Cod. dedi, quam probavit Holstein ad Stephanum »p. 301. cui frustra obloquitur vir doctissimus ad Calli»machi Epigr. XXXV. Falsum est quod ait primam in »nomine proprio Ἄρατος syllabam longam esse. Immo »natura brevis est. Theocritus ipsum hunc de quo hic »agitur, Aratum Solensem plus semel compellat, cor»repta semper prima syllaba: Eid. VI. 2. VII. 102. »122. Supra in Ptolemaei Epigrammate: ἀλλὰ τὸ λεπτοῦ »Μήνου σκῆπτρον Ἄρατος ἔχει. Quandoque etiam producitur

„prima, tum ob licentiam, in nominibus propriis con„cessam, tum vi literae ρ, quae in pronunciando gemi„natur, et sic praecedentem vocalem brevem afficit. „Sic in nominibus Ἀραβίη, Ἀράβιος saepe prima produci„tur, ubi minime necesse est, Ἀῤῥαβίη et Ἀῤῥάβιος scri„bere. Diversa ratio est appellativi ἀρητὸς ab ἀράομαι et „ἀρὰ, in quibus prima semper et ubique producitur." *Brunck*. *Holstenius* hoc distichon addiderat Epigrammati Callimachi XXXV. cum quo nulla ratione coire potest; quidquid dicat Clericus in Silv. phil. p. 242. — In fine versus vulgo δοιὰ δ' ἐν ἀ. In Vat. Cod. δισσὰ γὰρ ἀ. Quod si verum, sequente versu necessario legendum ἀθρεῖς. — τὰ φαινόμενα. Respicitur ad carmen notissimum Arati, quo signa coelestia enumerantur. Utrumque poculum ebibens, ait, omnia signa videbis, nec necesse erit, Aratum de stellis consulas. Inepte hunc locum interpretatur *Huetius* p. 8. sic: Ita cerebro commoveberis ex vino, ut coelum cum astris omnibus sis visurus, etiam media luce; vel, ut fert gallicum adagium, mille lampades meridie visurus sis.

XVI. Hoc carmen, quod abest a membranis Vat. in Plan. p. 327. St. 466. W. *Sidonio* tribuitur *Antipatro*. Sed Pisonis commemoratio efficit, ut veram esse putemus conjecturam *Boivinii* in Mém. de l'Acad. T. III. p. 383. qui illud *Thessalonicensi* adscribit, cujus poëtae stilum sibi videbatur agnoscere. Certe acumen in fine carminis plane idem, quod est in Ep. XI. — Scriptum est in Bacchi statuam, in Pisonis aedibus collocatam. — V. 1. συνασπιστής. A bellis enim minime alienus Dionysus. Conf. Intrpp. Horatii II. Carm. XIX. 25. Epigr. ἀδέσπ. CCLI. in Bacchum et Herculem: ἀμφότεροι Θήβηθε καὶ ἀμφότεροι πολεμισταί. Causam, cur Piso Bacchum sibi in bellis faventem putaret, ex *Dione Cass*. T. I. p. 764. suspicari possumus. Is, qui Bessos ad seditionem incenderat, Vologesus fuit, Bacchi sacerdos, qui se deo opitu-

lante bellum gerere volebat videri. Quum vero Pisonis et Romanorum copiis resistere non posset, verisimile est, Graeculos finxisse, Bacchum, barbari illius partibus relictis, cum Pisone fuisse.

¶. 113.] *XVII.* Cod. Vat. p. 371. Ἀντιπατρ. Σιδων. sed suprascriptum Θεσσαλ. Planud. p. 39. St. 58. W. gentile non addidit. *Thessalonicensis* est, qui patrono suo Pisoni, natales celebranti, versiculos mittens, eum rogat, ut exiguum munusculum, unius noctis laborem, serena fronte excipere velit. — V. 3. κοιδόν. In Plan. et Vat. Cod. Hoc non mutandum erat. αἰνεῖν h. l. significat *contentum esse*, ut in *Euripid.* Alc. 2. Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι. *Nec dedignare poëtam*, *Grotius* vertit. — V. 4. male vulgo distinguitur. In edd. Aldin. μέγας ὡς. — Pro πειθόμενος in Cod. Vat. σπεισόμενος habetur. Sed tum saltem scribendum: Ζεὺς μέγας ὥς, ὀλίγῳ σπεισάμενον λιβάνῳ. Praeferenda vulgata. Deos muneribus gaudere parvis, modo piis manibus oblata sint, passim inculcant poëtae et philosophi. *Horat.* III. Carm. XXIII. 17. sqq. *Tibull.* L. IV. El. 1. 14. *Parvaque coelestes pacavit mica; nec illis Semper inaurato taurus cadit hostia cornu. Hic quoque sit gratus parvus labor, ut tibi possim Inde alios aliosque memor componere versus. Philostrat.* Vit. Apoll. VI. 11. p. 243. Θεοῖς ἥδιον φαίνεσθαι μικρὰ θύσαντα ἢ οἱ προχέοντες αὐτοῖς τὸ τῶν ταύρων αἷμα. Alia vide ap. *Burmann.* in Anth. Lat. T. I. p. 37.

XVIII. Cod. Vat. p. 494. Ἀντιπάτρου. Edidit *L. Holsten.* ad Steph. Byz. p. 241. Scriptum hoc carmen eo tempore, quo poëta, Pisonem secutus, in Asiam proficiscebatur. Rogat proinde Apollinem Panormitanum, ut felicem ipsi navigationem praebeat. Verisimile est, de illa navigatione agi, quam Piso instituit, cum Pamphyliam peteret, cui eum praefuisse circa ann. 743. narrat *Dio Cass.* T. I. p. 765. 65. — Κεφαλλήνων. Apol-

linem in Cephallenia peculiari honore fuisse habitum, an aliunde constet, ignoro equidem. De Panormo, illius insulae portu, videndus *Holstenius* l. c. Pluribus portubus hoc nomen commune fuit. — τρηχεῖης. *Ithacae scopulos. Virgil.* Aen. L. III. 272. κραναὴν passim appellat *Homerus.* — V. 5. τὸν ἐμὸν βασιλῆα. Tiberium Pisoni propitium, eundemque meis carminibus faventem reddas.

XIX. Cod. Vat. p. 366. Ἀντιπάτρου. Gentile nec in Plan. additur p. 71. St. 104. W. „Mirum est argumen„tum: quatuor signorum anaglyphum in fastigio aedium „C. Caesaris, Augusti nepotis e filia, quatuor Victorias „exhibens, quatuor numina, Minervam, Venerem, Her„culem et Martem, in coelum evehentes. Putes deos „deasque saltem in bigis a Victoriis vehi; sed verba satis „declarant humeris Victoriarum eos insedisse. Anagly„phum fastigii potius fuisse censeo quam statuas; cum „propter verba εἴσω κατ' εὔδροφον γραπτὸν στέγος, tum quod „quatuor, non tria sunt signa.“ *Heynii* verba sunt viri ill. in Commentatt. T. X. p. 110. Aliter sentiebat *Salmasius*, qui hoc carmen tractavit in Script. Hist. Aug. T. II. p. 628. de statuis in fastigio domus ex aere vel gypso factis interpretatus. — Victoriae binae binis aquilis insidentes in porticu arcis ap. Spartanos vidit *Pausan.* L. III. 17. p. 251. — V. 1. αἰωροῦσιν τὰν πτερύγων. vitiose Vat. Cod. et vers. seq. νίκα καί. Victoria alata nihil frequentius in monimentis veterum. χρυσοπτέρυγον eam vocat *Himerius* Orat. XIX. 3. p. 716. ubi vide *Wernsdorf.* Plures Victoriae auratis alis (χρυσοπτέρυγες) incedebant in splendida illa Ptolemaei pompa, quam describit *Athen.* L. V. p. 197. F. — V. 3. πολεμοδόκον ex Ascens. venit in Steph. Aldinae omnes πολεμαδόκον. ut etiam *Huetius* correxit p. 9. De hoc epitheto vide ad *Niciae Miles.* Ep. I. Vol. I. P. II. p. 153. — V. 4. τὰν Ἀλ. Vat. Cod. — ἁ δ' ἀμφίβροντον. Idem. Voluit ἀμφιβρό-

τον. — V. 5. κατευέροφον. Junctim vulgo. Hoc jam *Stephan.* emendavit, et post eum *Salmasius.* — γραπτὸν τέγος. picturis nonnunquam aedium fastigia ornata fuisse, apparet ex *Pausan.* L. I. 18. p. 43. καὶ οἰκήματα ἐνταῦθά ἐστιν ὀρόφῳ τε ἐπιχρύσῳ καὶ ἀλαβάστρῳ λίθῳ, πρὸς δὲ ἀγάλμασι κεκασμημένα καὶ γραφαῖς. *Euripides* in Hypsip. ap. *Galen.* T. V. p. 615. 20. ἰδοὺ πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῶνταί κόραι γραπτοὺς ἐν αἰετοῖσι προςβλέπειν τύπους. ut hunc locum eleganter correxit *Valckenar.* in Diatr. p. 214. B. — V. 6. „Γαῖε. Cajus is est Agrippae filius, Augusti e Julia „nepos, quem avus adoptavit et successorem imperii sibi „destinavit." *Br.* Omnes edd. vett. usque ad Steph. Γάϊε. — V. 7. ὁ βουφάγος. Hercules. — σε omittit Vat. Cod.

XX. Cod. Vat. p. 406. Ἀντιπάτρου. Edidit *Boivin* dans les Mém. de l'Ac. T. III. p. 387. *Jensius* nr. 17. *Reisk.* in Anth. nr. 667. p. 118. Scriptum videtur in apparatum belli contra Parthos, quo effectum est, ut Parthi signa legionum Romanarum, quae cum Crasso perierant, redderent. Quod factum A. U. 734. Vid. *Dio Cass.* L. LIV. p. 736. et *Bentl.* ad *Horat.* I. Epist. XVIII. 55. — V. 1. ἀπ' Εὐφρ. vitiose Vat. Cod. — Ζηνὸς τέκος. Divum Julium interpretatur *Reiskius.* Augustus enim ex Graecia in Asiam transiens Parthis bellum illaturus esse videbatur. — V. 2. αὐτομολεῦσι. *Boivin.* Non enim adventum exspectabunt tuum, sed ultro pacem rogaturi venient. Pro ἡῷοι *Reiskius* suspicabatur ἱππεῖοι, quia Cod. lectio ipsi languere videbatur. At quam inepti *equestres Parthorum pedes* forent! — V. 3. δήεις. Vat. Cod. — κεκλασμένα. *Boiv.* male. — V. 4. πατρῴων. Haec cum sequentibus non satis expedita sunt. Quid est, quod oriens vocetur πατρῷος? An ad Trojanam ab Aenea originem respicitur? — ¶. 114.] V. 5. Haec fortasse sic expedienda: Romani imperii, quod jam ab omnibus partibus oceano terminatur, fines usque ad

folis ortum proferas. Quod Romanorum imperium πάντοθεν, undique, ab oceano circumflui dicitur, in poëta domino adulante non urgendum. — σφραγίσαις. obsignes, claudas, termines. — In fine Vat. Cod. ἠελίνῳ.

XXI. Cod. Vat. p. 175. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 440. St. 573. W. ubi nonnisi duo priora disticha leguntur sine auctoris nomine. Mutilum esse animadvertit *Toup.* in Em. in Suid. III. p. 500. ex *Suidae* Lexico, ubi v. τοῖιν T. III. p. 514. verf. quartus cum initio v. quinti alienissimo loco legitur. Integrum carmen primus *Brunckius* edidit. — Lycon Phoebo primam barbam cum votis offert. Vide de hoc more ad *Apollonid.* Ep. VIII. — V. 1 — 3. laudat *Suid.* in ἴουλος T. II. p. 126. — ἄρσενας. *virilis aetatis circa genas nascentia signa.* — V. 3. πρῶτον γέρας. Hic *Apollonidas* fortasse invenerat scriptum — πρῶτον θέρος, ut ex ejus imitatione suspicari licet:

ἡδὺ παρῃϊάδων πρῶτον θέρος ἤματι τούτῳ
κεῖρε καὶ γενύων ἤϊθέους ἕλικας.

— V. 5. τοῖιν ἀλλ' ἐπίνευε. *Suid.* l. c. Frustra *Toupius* tentabat ἀπὸ κρότάφοιν τοῖινδε. Hic locus fortasse obversabatur *Crinagorae* Ep. XII. δαίμονες ἀλλὰ δέχοισθε, καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰούλων Εὐκλείδην πολιῆς ἄχρις ἄγοιτε τριχός. — ὡς πρό. Ut eum usque ad virilem aetatem perduxisti, ita, quaeso, eundem ad senectutem perducas. — νιφόμενον. *capitis nives* dixit *Horat.* IV. Carm. XIII. 12.

XXII. Cod. Vat. p. 178. sq. Ἀντιπάτρου. Sequitur Epigr. *Antip. Sidonii* XXIV. cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. At p. 419. nostrum carmen iterum legitur cum lemmate: Ἀντιπ. Θεσσαλ. In Plan. p. 441. St. 547. W. auctoris nomini gentile non additur. Paulo obscurius argumentum carminis. In pictam tabulam scriptum esse arbitrabar, in qua mulieres trinae trina dona manibus tenentes, una cum Veneris templo et simulacro repraesenta-

tae erant. *Heynius* autem Vir cl. in Comment. T. X. p. 116. tres illas meretriculas Veneri templum et ſtatuam, Ariſtomachi opus, dedicare cenſet. Huic interpretationi inprimis favent verba ἄνθεμα δ' αὐτῶν ξυνὸν, quae optime ad proxima verba referuntur. Eadem tamen nec noſtrae ſententiae adverſantur. — V. 1. ἃ δὲ. Vat. loco ſec. Et ſic v. 2. — V. 3. δ' ὁ νεώς. Vat. loco ſec. et Plan. — V. 4. Ἀριστομένους. Cod. Vat. loco ſec. *Ariſtomachus* ſtatuarius *Junio* in Catal. p. 30. aliunde notus non erat; ſed *Ariſtomenem* pictorem nobis excitat ex *Vitruvii* Prooem. L. III. Qui apud hunc ſcriptorem *Thaſius* vocatur, idem *Strymonius* vocari potuit a poëta, cum Thaſos inſula non longo intervallo a Strymonis oſtiis poſita fuerit. — V. 5. πᾶσαι δ' ἀσταί. Vat. Cod. loco pr. Lectio, quam *Br.* recepit, eſt loco ſec. — V. 6. εὐκρήτου. Vulg. εὐκρίτου Vat. loco pr. εὐκταίης loco ſec. — νῦν ἑνὸς εἰσι μία. Reſpexit poëta legem, quam ad Cecropem referre ſolebant Attici, ap. *Athen.* L. XIII. p. 555. D. ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἑνὶ ἔζευξεν, ἀνέδην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων καὶ κοινογαμιῶν ὄντων. *Diog. Laërt.* II. 5. nr. 10. quem correxit *Toup.* ad Suid. P. II. p. 221. ubi plura vide. Nos quoque nonnulla hujus generis notavimus ad Ep. *Aſclepiad.* V. T. II. p. 24.

XXIII. Cod. Vat. p. 362. Ἀντιπατρ. Θεσσ. Plan. p. 91. St. 133. W. In novem poëtrias, quae in Graecia floruerunt. — V. 1. ἔθρεψε ὕμνοις. carminibus aluit, carmina ipſis inſpiravit, quandoquidem canendi facultas ex fonte caballino hauritur. — V. 3. Praxilla, Sicyonia, cujus Scolion dedimus T. I. p. 90. XIII. Vide *Fabricii* Bibl. gr. T. II. p. 135. ed. Harl. — Pro vulgato Μυρὼ Vat. Cod. Μοιρώ. quam ſcripturam ſequitur etiam *Athen.* p. 490. E. et veriorem judicat *Salmaſ.* de Modo Uſur. p. 42. — Ἀνύτης στόμα. Eadem circumlocutione *Vellejus* utitur L. I. 18. p. 73. *niſi Thebas unum os Pindari illuminaret.* ubi *Ruhnken.* comparavit *Plin.* H. N. II. 12.

Stesichori et Pindari sublimia ora. Supra *Dioscorid.* Ep. XVII. de Aeschylo: ὦ στόμα πάντων δεξιὸν, ἀρχαίων ἠσθέ τις ἡμιθέων. *Antip. Sidon.* Ep. LXVIII. Ὅμηρον ἀγήραντον στόμα κόσμου παντός. — Anyten poëta θῆλυν Ὅμηρον appellat, ut eam ad Homeri praestantiam ascendisse indicet. Simile quid de Sappho dixit *Antip. Sid.* LXXI. — V. 5. Telesilla Argiva, ἡ Σπαρτιάταις ἀνθωπλισμένη, ut ait *Lucian.* Amor. 30. T. V. p. 292. cur ἀγακλὴς appelletur, apparet ex *Plutarch.* T. II. p. 245. C. D. Poëtriam *Agaclen* hinc procudit *Gyraldus* in Dial. III. p. 170. — V. 6. θοῦριν. Fuit igitur inter Corinnae carmina unum, quod Minervae scutum celebrabat. Ex nobilissimis fuisse, hic locus docet. — V. 7. Μύρτιν. Hanc *Pindari* magistram fuisse, narrat *Suidas* in Πίνδαρος, ubi nihili est conjectura *Pearsonii.* Eadem Corinnam instituit, eodem auctore in Κόριννα. Eam cum Pindaro in certamen descendisse, apparet ex fragm. *Corinnae* ap. *Apollon. Dysc.* de Pronom. μέμφομαι ἰώνγα τὰν λιγουρὰν Μυρτίδα, μέμφομαι, ὅτι βάνα φοῦσα ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν. — V. 8. Poëtriae carminum immortalium (σελίδων) ἐργάτιδες, fere ut ap. *Antiphil.* Ep. XXIX. apes αἰθερίου νέκταρος ἐργάτιδες. — V. 9. Olympus novem Musas progenuit, totidem terra edidit. Verisimile est, eos, qui poëtriarum cyclum condiderunt, in numero constituendo Musarum habuisse rationem; praecipue cum de poëtis quoque lyricis nonnisi novem in ordinem redacti sint.

¶. 115.] XXIV. Cod. Vat. p. 268. Ἀντιπ. Θεσσ. Edidit *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 154. Ex Mantissa Anthologiae Grotianae idem profert *Burm.* ad Propert. p. 471. Scriptum est in laudem Antimachi, quem uni Homero cedere, reliquis autem poëtis praestare affirmat *Antipater.* De judiciis veterum de *Antimachi* ingenio vide not. ad *Crat. Gramm.* Ep. T. II. p. 3. — V. 1. ἀκαμάτου. Cod. Vat. καμάτου. *Salmas.* et *Burmann.* — ὄβριμος στίχος et ad heroici carminis materiam et ad

ad dicendi genus sublime et elatum referendus videtur. *Tumidum* ei scribendi genus exprobrat *Catullus* XCV. 10. *At populus tumido gaudeat Antimacho*, ubi *Salmasio* memoria suppeditabat *mundo Antimacho*, quod a *Catulli* mente alienum. Ut hic Antimacho, poëtae epico, ὄβριμος στίχος tribuitur, sic *Horat*. I. Serm. X. 44. *Forte epos acer*, *Ut nemo*, *Varius ducit*. *Tibull*. IV. El. XV. 3.

Ne foret aut elegis molles qui fleret amores,
Aut caneret forti regia bella pede.

— V. 2. ὀφρύος. Dignitatem gravitatemque heroum significat. ὀφρὺν καὶ τῦφον junxit *Lucill*. Ep. CXIX. ὀφρύες καὶ γαῦρα φρονήματα. *Rufin*. Ep. XXVII. *Supercilium* sic passim ap. Latinos. Lusus in Priap. Praef. *Conveniens Latio pone supercilium*. ubi vide Intrpp. — V. 3. χαλκευτόν. Ductum ex *Antip*. *Sid*. Ep. LXXIX. τὸν εὐαχέων βαρὺν ὕμνων Χαλκευτὸν — Πίνδαρον. ubi vide not. — εἰ τορὸν οὖας, si *teretes aures* nactus es, ut *Salmasius* quidem interpretatur in Plin. Exerc. p. 502. E. ubi h. v. excitat. Latinorum *teres* cognatum esse vocabulo τορὸς, animadvertit etiam *Lennep*. in Origin. T. II. p. 1291. — V. 4. εἰ οὐαλοῖς. *Burm*. In ἀγέλαστον ὄπα *Antipater* respexit fortasse dictum Heracliti ap. *Plutarchum* T. II. p. 397. A. Σίβυλλα μαινομένῳ στόματι, καθ' Ἡράκλειτον, ἀγέλαστα καὶ ἀκαλλώπιστα καὶ ἀμύριστα φθεγγομένη. *Antimachum affectibus et jucunditate destitui*, judicavit *Quintil*. Inst. Or. X. 1. 53. qui totus locus comparari meretur. — V. 5. ἄτρεπτον. Cod. Vat. male. — Si ipse per iter ab aliis non tritum ad laudem grassaris. — V. 6. εἰ δ' ὕμνων. Color idem, qui ap. *Horatium* IV. Carm. IX. 5.

Non, si priores Maeonius tenet
Sedes Homerus, Pindaricae latent,
Ceiaeque et Alcaei minaces
Stesichorique graves Camoenae.

Cicero in Orat. I. 4. *Prima enim sequentem honestum est in secundis tertiisque consistere. Nam in poëtis non Ho-*

mero soli locus est, ut de Graecis loquor, aut Archilocho, aut Sophocli, aut Pindaro; sed horum vel secundis vel infra secundos. — V. 6. σκῆπτρον. tanquam rex. *Parentem eloquentiae, deum* appellat *Maeonium*, *Columella* L. I. Praef. δαίμονα μουσοπόλων *Hermesianax* El. 28. — V. 7. κρέσσων. Vat. Cod. qui etiam supra v. 4. τὰν κ. ὁ. habet. — V. 9. ὑπέζευκται. Homero uno minor, ceteris omnibus praeferendus.

XXV. Hoc carmen, quod in Plan. p. 93. St. 136. W. ἄδηλον est, *Antipatro Thess.* vindicat Vat. Cod. p. 386. In Aristophanis carmina et Bacchici spiritus et venustatis plenissima. — V. 2. ἔσεισε Vat. Cod. et omnes vett. edd. usque ad *Stephan.* qui ἔπεισε habet. Illud verum esse, vidit *Huetius* p. 12. Color hujus loci ductus est ex Ep. *Simmiae Theb.* I. de Sophocle, cui πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς Κισσὸς Ἀχαρνίτης βλαισὸς ἔρεψε κόμην. — V. 3. Διόνυσος. Vat. Cod. — Vide, ut Bacchicum enthusiasmum carmina spirent! Aristophanes ut Bacchi τεχνίτης laudatur. Spiritus poëticus passim a Baccho repetitur. *Philostrat.* Vit. Soph. L. I. p. 511. ἡ δὲ ἰδέα τῶν λόγων τοῦ μὲν ἀρχαίου καὶ πολιτικοῦ ἀποβέβηκεν, ὑπόβακχος γὰρ καὶ διθυραμβώδης. ubi vide *Olear.* Cf. *Wernsdorf.* ad *Himer.* p. 181. — V. 4. φοβερῶν χαρίτων. *Demetr. Phal.* §. 130. p. 55. ed. *Schn.* Homerus, ait, καὶ παίζων φοβερώτερός ἐστι, πρῶτός τε εὕρηκέναι δοκεῖ φοβερὰς χάριτας. unde apparet, hanc dictionem inter artifices artis dicendi receptam fuisse. Attigit eam cl. *Ernestus* in Lex. Techn. Rhet. p. 376. Thucydidis κάλλος φοβερὸν Herodoti ἱλαρῷ κάλλει opponit *Dionys. Hal.* Epist. ad Pompej. p. 773. — V. 5. καὶ Ἑλλάδος ἤθεσιν ἴσα vulgo et in Vat. Cod. Nullam omnino mutationis causam video, nec eam consulto factam esse puto. — Sales et facetias Comici laudat, facetis Graeciae moribus congruentes, i. e. Graecorum ingenio dignas. — V. 6. στίξας. Plan. Nostrum est in

Vat. Cod. qui etiam ἄξεις legit pro ἄξια. Haereo in hac voce, nescio quomodo, quae mihi post ἴσα abundare videtur. Vide, an corrigendum sit:

καὶ στύξας ἀστικὰ καὶ γελάσας.

urbanus, sive rideas, sive lacessas. Veteres quanti fecerint Aristophanis ἀστεϊσμὸν, inter omnes constat. Vide, quae de verbis ἀστεῖος et ἀστεΐζεσθαι docte disputavit *Pierson.* ad Moerin p. 74. sqq. Discrimen, quod *Ammonius* esse statuit inter ἀστικὸς et ἀστεῖος, vanum esse, multis exemplis docuit *Ruhnkenius* ad Longin. p. 259. cujus praeclara est emendatio *Alciphronis* L. III. 43. p. 368. ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες, αὐτοσχεμμάτων ἀστικῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν καὶ αἱμυλίας γέμοντα.

XXVI. Cod. Vat. p. 291. Ἀντιπ. Θεσσ. Edidit *Kuster.* ad Suidam T. I. p. 319. *Jensius* nr. 98. *Heringa* in Obss. p. 268. et *Ruhnkenius* Ep. crit. p. 69. Historia de Damatrio Lacedaemonio, quem, e proelio reversum, mater interemit. Expressit *Antipater* Epigramma *Tymnis* IV. — V. 2. κοίλαν. Vat. Cod. *Suidas*, qui h. v. laudat T. I. p. 319. in Ἄρης, κυρίως ὁ σίδηρος, legit βαψαμένη κοίλων. *Eurip.* in Phoen. 1570. χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσγανον, εἴσω σαρκὸς ἔβαψε. — V. 3. μάτηρ, ἅ σ' ἔτεκεν. Plane sic *Eurip.* in Alc. 16. γεραιάν θ', ἥ σφ' ἔτικτε, μητέρα. — Laudat h. v. cum seq. *Suidas* T. III. p. 644. in φρένην, συγκεχυμένως. ubi male φόνον exhibetur. — V. 5. *Suid.* in ἀφρίειν T. I. p. 398. et in κόναβος T. II. p. 345. Pro ἐπιπρίουσα *Leichius* ἐπικρίζουσα suspicabatur: inepte. *Wesseling*, qui hoc carmen ex *Jensio* repetivit, ἐπιβρύχουσα dedit, ut est ap. *Tymn.* l. c. ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιβρύχουσ', οἷα Λάκαινα γυνά. — V. 6. *Suid.* in λοξὴ T. II. p. 457. *Kusterus* οἷα λέαινα reponendum censet, eique assentitur *Ruhnkenius* comparans *Callimach.* Hymn. in Cer. 51. τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἠὲ κυναγὸν Ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα Ὠμοτόκος, τᾶς φαντὶ

πόλιν βλοσυρώτατον ὄμμα. *Salmasius* λέαινα malebat. Nihil mutandum censet *Brunckius*. Vide not. ad *Tymnem* l. c. — V. 7. 8. *Suid.* in Εὐρώταν T. I. p. 907. ubi dorismo neglecto legitur: οἶσθα φυγὴν τελέθειν. — φυγὴν cum omisisset *Jensius*, viri docti, integrum versum a *Kustero* editum esse ignorantes, lacunam explere conati sunt. Vide *Leichium* ad Carm. Sepulcr. XIII. — *Reiskius*, cui locutio εἰδέναι φυγὴν suspecta erat, legendum proposuit: ἀνίκα δειλᾶν Οἶσθα φυγών — —. Esse δειλᾶν idem, quod δειλιᾶν. Nemo facile hanc conjecturam lectioni Cod. praetulerit. Nec video, quid in illa lectione tantopere displicere possit. Variavit poëta locutionem οἶσθα δειλὸς φυγεῖν, quod idem est ac δειλὸς ἔφυγες. Nam οἶδα cum infinitivo positum eleganti periphrasi non minus inservit, quam Latinorum *novi*. Vide *Barth.* ad *Claudian.* p. 892. *Abresch.* ad *Aristaenet.* p. 336.

¶. 116.] *XXVII.* Anth. Plan. p. 363. St. 502. W. Scriptum in laudem Pyladis, qui Bacchum saltaverat. Est hic Pylades nobilissimus mimicae saltationis inventor, de quo vide *Suidam* in Πυλάδης Κίλιξ et *Athen.* L. I. p. 20. E. ubi inter alia: ἦν δὲ ἡ Πυλάδου ὄρχησις ὀγκώδης, παθητική τε καὶ πολύκοπος· ἡ δὲ Βαθύλλειος ἱλαρωτέρα. ubi *Salmasius* ingeniose corrigit καὶ πολυπρόσωπος, ex *Plutarchi* Sympos. Probl. VII. c. 8. (T. II. p. 711. E.) Vid. Not. ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 828. sqq. Augusti aetate illam artem inventam esse, testatur *Zosimus* L. I. 6. p. 11. ἥ τε γὰρ παντόμιμος ὄρχησις ἐν ἐκείνοις εἰσήχθη τοῖς χρόνοις, οὔπω πρότερον οὖσα, Πυλάδου καὶ Βαθύλλου πρώτων αὐτὴν μετελθόντων. Conf. *Lucianum* de Saltat. c. XXXIV. *Dion. Cass.* LIV. 17. p. 747. Pyladem Bacchum saltantem vehementer probasse videntur Romani. Conf. Ep. *Boëthi* p. 127. — V. 1. αὐτόν. Hunc locum expressit auctor carminis inter ἀδέσπ. CCCLIII.

Αὐτὸν ὁρᾶν Ἰόβακχον ἐδόξαμεν, ἡνίκα ληνοῖς
ὁ πρέσβυς νεαροῖς ἦρχε χοροιμανίης.

— V. 3. τεχνὸν θεός. Plan. vitiose. Emendavit *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 835. — V. 4. ἔπλησα. Tanquam verus Dionysus totam urbem divino suo numine implevit. Enthusiasmum, eumque plane eximium (ἄκρητον) significat. ἄκρητον μανίην. Ep. ἀδέσπ. XXV. ἄκρητον καῦμα. *Antiphil.* Ep. XII. Hunc usum vocabuli ἄκρητος, quo *vehementiam* significat, illustravit *Gatacker.* in Adv. Posthum. p. 450. sq. — V. 5. Bacchus ille Thebanus igne est editus: ille vero, quem nos loquacibus digitis editum vidimus, vere coelestis est.' Frigidum acumen. Ceterum *loquaces* pantomimorum *manus* passim ap. veteres laudantur. Ep. ἀδέσπ. DCCXLIV.

Ἱστορίας δείξας καὶ χερσὶν ἅπαντα λαλήσας,
ἔμπειρος Βρομίοιο σοφῆς ἱερῆς τε χορείας.

Demetrius Cynicus cum pantomimum (Hylam fortasse, Pyladis discipulum, ut probabile sit ex *Macrob.* Saturn. II. 7.) videret, fabulam de Marte et Venere egregie saltantem, ἀκούω, clamavit, ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. *Lucian.* de Salt. c. 63. Anthol. Lat. T. I. p. 622. *Ingressus scenam, populum saltator adorat, Sollerti spondens prodere verba manu — — . Tot linguae, quot membra viro; mirabilis ars est, Quae facit articulos ore silente loqui.* *Cassiodorus* Var. IV. Ep. 51. *His sunt additae orchestrarum loquacissimae manus, linguosi digiti, clamosum silentium, expositio tacita.* Idem I. Ep. 20. *Hanc partem musicae disciplinae mutam nominavere majores, scilicet, quae ore clauso manibus loquitur.* — Nostri loci non immemor fuit, ubi de loquacibus pantomimorum manibus agit *Rigaltius* ad Artemidor. p. 37.

XXVIII. Cod. Vat. p. 445. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 14. St. 24. W. In Glaphyrum tibicinem. — V. 1. σὺ δ' Ὀρφέα. Tu Orpheum moves, ut te sequatur et audiat. — V. 2. τὸν Φρύγα. Marsyam. — Deinde σοὶ δὴ καὶ μελπομένῳ

γλάφυρε. Vat. Cod. „Γλαφύρε. Planud. Codd. meliores „Γλάφυρε. Glaphyri tibicinis, qui sub Augusto floruit, „meminit Juvenal. Sat. VI. 77. *Accipis uxorem, de qua „citharoedus Echion, Aut Glaphyrus fiat pater, Ambro-„siusque choraules.*" *Br.* Hujus viri nomen reponendum esse, jam *Scaliger* viderat in not. mst. — V. 3. ὄνομα τέχνης. quandoquidem hujus viri cantus *concinnus* erat, *suavis* et *elegans*. Transfertur enim τὸ γλαφυρὸν ab artis operibus, quae magna cum elegantia elaborata sunt, (unde σῶμα γλαφυρὸν) ad cantum et orationem. Vide inprimis *Eustathium* ad Odyss. p. 11. 23. et *Ernestum* in Lex. Techn. Rhetor. p. 61. — V. 4. ἔῤῥιψεν αὐλούς. in marg. Vat. Cod. *Alcaeus Messen.* Ep. X. de Marsyae tibiis: λωτοὶ δ' οἱ κλάζοντες ἴσον φόρμιγγι μελιχρόν. — V. 5. ποικιλότερπε' σὰφ' ὑπνώσοι. Plan. ποικιλότερπες ἀφ' ὑπνώσει. sic Vat. Cod. Qua lectione praeclare confirmatur eximia emendatio *Huberti van Eldick* in Suspic. Spec. c. V. p. 27. quam *Br.* auctore non indicato recepit: *Somnus ipse, suaves hos numeros audiens, in Pasitheae ulnis expergisceretur.* — Elegans conversio et meliore poëta non indigna.

XXIX. Vat. Cod. p. 400. Ἀντιπάτρου εἰς Μαρσύαν τὸν αὐλητὴν διά τι γλαφυρὸν καὶ ἐμμελὲς αὐλεῖν. Ineptum lemma. In Plan. p. 13. St. 23. W. *Philippo* tribuitur; haud scio, an rectius. — Scriptum est in eundem Glaphyrum, quem poëta Minervae tibiis uti affirmat. — V. 2. γλαφύρα. vulgo. γλαφύρῳ Aldus reperit in Cod. et sic legitur in Aldina sec. et tert. et in Vat. Cod. In vulgata lectione frustra lusum quaerebat *Huetius* p. 5. De Glaphyro, tanquam de homine eximie ap. Romanos probato, loquitur *Martial.* L. IV. Ep. V. 8. — V. 3. Mentitus es, Marsya, cum te Minervae tibias reperisse gloriatus es. — V. 5. „Antipater eos auctores sequitur, qui Hyagni-„dem Marsyae patrem fuisse tradiderunt, quos laudat

„Munkerus ad Hyginum p. 278. Juxta alios Hyagnis „ipſe tibias invenerat, ut ſupra ad Dioscorid. Ep. XV. „notatum. Alcaeo X. Marſyas Nymphae filius: νυμφογενὴς „πάτυρε. Patrem vero habuit Olympum, juxta Apollo„dorum p. 11. cujus in his rebus magna auctoritas. „Alii tamen Olympum Marſyae diſcipulum et amaſium „faciunt, quos ſequitur Ovid. Metam. VI. 392. ubi „vide Intrpp. Heinſium et Burmannum." *Br.*

XXX. Cod. Vat. p. 371. Ἀντιπ. Θεσσ. ἐπὶ φιλοξενίᾳ τινὸς σοφοῦ, ὃς τῷ ξενίσαντι ταῦτα προσεῖπε τὰ μέλιτος γλυκερώτερα ἔπη. Plan. p. 94. St. 137. W. Viro cuidam, quem non nominat, promittit, ſe ipſi carminibus benefacta retributurum eſſe. — V. 1. *Philoſtrat.* Epiſt. XVII. p. 921. poëtam eroticum amico commendans, cum locuſtis eum comparat. Tum addit: ὡς δ' ἂν μὴ δρόσῳ, ἀλλὰ σιτίοις τραφείη, πεπίστευκά σοι μελήσειν. Mollem quendam et delicatum rhetorem ξένον τι φάσμα, δρόσῳ καὶ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον, appellat *Lucian.* T. III. p. 12. — V. 4. Pauca accipiens, multa remuneratur poëta, carminibus illum, a quo accepit, celebrans. — ¶. 117.] V. 5. 6. Hoc diſtichon ſic legit Vat. Cod. τοὔνεκα σοι (ſic tres Aldinae. σὺ Aſcenſ. et Steph.) πρώτως μὲν ἀμειβομένην (ſic Planudeae omnes.) δ' ἐθέλωσιν Μοῖραι (ſic Cod. Aldi. vulgo Μοῖραν.) πολλάκι μοι (μου vulgo.) κείσεται (ſic Ed. Flor. et omnes Aldinae. κείσεαι Aſc. et Steph.) ἐν σελίσιν. *Brunckius* hoc diſtichon conſtituit ſecundum emendationes *Salmaſii.* Eadem ratione emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſt. — κείσεαι etiam *Opſopoeus* vidit legendum eſſe. σὺν πρώτοις tentavit V. D. ap. *Huetium* p. 12. *Toupius*, qui hoc carmen profert in Animadv. in Schol. Theocriti p. 212. emendandum exiſtimabat: τοὔνεκα σὺ πρώτως μὲν, ἀμειβομένην δὲ φιλεῦσι Μοῦσαι. *amant alterna Camoenae*, quae Brunckianis longe deteriora ſunt. — πολλάκι μοι κείσεαι ἐν σελίσι. Dictum, ut ap. *Evenum* Ep. XIV. πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόματι. ubi vide not. p. 327.

XXXI. Anth. Plan. p. 319. St. 458. W. Ἀντιπάτρου Μακεδόνος. In Medeae imaginem, in qua furor cum misericordia mixtus conſpiciebatur. Multa ſimilia in hoc Planudeae capite leguntur. τὸ μὲν, τὸ δὲ, non ad ὄμμα referendum, ſed per *partim*, *partim*, *cum*, *tum*, explicandum cenſet *Heynius* in Comment. X. p. 113. Fieri tamen poſſit, ut *Antipater* noſter, non magni judicii homo, quod alii de duplici affectu in eodem vultu commiſto dixerunt, ita acceperit, ut, ſicut in quibusdam perſonis tragicis (vide not. ad *Callim.* Ep. XXVIII. p. 281.) alterum Medeae oculum liberorum amorem, alterum iram et furorem ostendiſſe putaret.

XXXII. Vat. Cod. p. 453. Ἀντιπάτρου. Nec in Plan. p. 39. St. 57. W. gentile appoſitum. *Sidonio* igitur tribuendum videri, aſteriſco appoſito indicavit *Br.* Scriptum in Antiodemiden, mimam, ut videtur, quae, Graecia relicta, in Italiam transierat. — V. 2. κροκύδων. Vat. Cod. quod *Brunckius* pro vero habet. κρόκυδες, *flocci*, *tomentum*; unde κροκυδίζω. Molliſſimam et delicatiſſimam lanam, cui Antiodemis, ut columba nido, incubuerit, intelligendam eſſe apparet. — V. 3. λεύσσουσα. Vat. Cod. — τακεροῖς κόραις. *Berglerus*, ubi τὸ τακερὸν βλέπειν egregie illuſtrat, ad *Alciphr.* L. I. 28. p. 117. noſtrum quoque verſum laudat. μαλακὸν βλέμμα noſtro dicitur μαλακώτερον ὕπνου, quod ductum ex *Theocrit.* Eid. V. 51. εἴρια — ὕπνω μαλακώτερα. XV. 125. πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω. ubi vide Intpp. *Clemens Alex.* in Paedag. II. c. 9. chriſtianos habere vetat χλαίνας ἐφύπερθεν οὔλας καὶ τὰς εὐνὰς μαλακωτέρας ὕπνου. *Somno mollior herba. Virgil.* VII. Ecl. 45. His omnibus audacior *Antipater* ipſis oculis puellae obtutum ſomno molliorem tribuit. — V. 4. Λέσβιδος ἀλκυών. Fruſtra haec verba explicare conatus eſt *Brodaeus*, qui λέσβιδος cum μέθης conjungit. ἀλκυὼν vocari videtur ob mollem, ſuavem et jucundam vocem, quae huic avi a poëtis tribuitur. Conf. *Tymnes* Ep. II. et *Dor-*

vill. in Charit. p. 253. Quare λύσιδος ἀλκυὼν h. l. idem esse, quod λυσιῳδὸς, equidem vix dubitaverim. Dicti sunt λυσιῳδοὶ a Lyside, obscoenorum carminum auctore, ut ait *Salmas.* ad Solin. p. 76. G. quae sententia niti videtur loco *Strabonis* L. XIV. p. 959. A. B. ubi *Lysis* τὸ κιναιδολογεῖν primus dicitur in lyricam invexisse poësin. *Athenaeus* L. XIV. p. 620. E. Ἀριστόξενος δέ φησι, τὸν μὲν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενον μαγῳδὸν καλεῖσθαι· τὸν δὲ γυναικεῖα ἀνδρείοις λυσιῳδόν. τὰ αὐτὰ δὲ μέλη ᾄδουσιν, καὶ τἄλλα πάντα ἐστὶν ὅμοια. quem locum exscripsit *Eustath.* ad Odyss. p. 806. 49. Conf. *Bergler.* ad Alciphr. p. 66. — Puella, quae libidinosa et mollia cantabat carmina, veluti ii, qui ex Lysidis disciplina profecti ἐκιναιδολόγησαν, probe ἀλκυὼν Λύσιδος vocari potuit. Quod si recte statuimus, scribendum:

Λύσιδος ἀλκυὼν – – –.

— V. 5. ὑδατίνους. molliculas et delicatas manus, interprete *Toupio* Ep. de Syrac. p. 341. qui fallitur in eo, quod comparat *Theocrit.* Eid. XXVIII. 11. ubi ὑδάτινα βράκη de braccis viridantis sive coerulei coloris accipienda sunt. Apte ad nostrum locum *Dorvill.* in Charit. p. 163. excitavit *Aristaenet.* L. I. Ep. I. p. 4. οὕτω μέντοι σύμμετρα καὶ τρυφερὰ τῆς Λαΐδος τὰ μέλη, ὡς ὑγροφυῶς αὐτῆς λυγίζεσθαι τὰ ὀστᾶ τῷ περιτυχομένῳ δοκεῖν· τοιγαροῦν ταῦτα μικροῦ γε ὁμοίως δι' ἀπαλότητα συναπομαλάττεται τῇ σαρκί. — Erat autem tam molli corpore membrisque tam lentis et flexibilibus, ut *ossa habere* non videretur, ἡ μόνη ὀστοῦν οὐ λάχεν. Vide *Interpp. Lucretii* L. IV. 1266. et *Herald.* ad *Arnobium* L. VI. p. 245. — Quam ob causam poëta eam cum lacte in calathis coagulato comparat. τοῦν ταλάροισι γάλα. In calathis lac coactum servatum esse, apparet ex *Calpurn.* II. Ecl. 76. *Pausan.* L. VI. 7. p. 470. Quod ad comparationem ipsam attinet, plures ea usi sunt. *Ovidius* Metam. XIII. 796. *Mollior et cygni plumis et lacte coacto.* qui locus obversabatur *Martiali*

L. VIII. Ep. 64. *Vincis mollitie tremente plumas, Aut massam lactis modo alligati.* Ap. *Alciphron.* L. I. Ep. XXXIX. p. 188. puella per vestem bombycinam τρέμουσαν οἷόν τι νεόπηκτον (sic *Bergler.* vulgo μελίπηκτοι. Vir D. in Misc. Obs. V. p. 62. οἷον πιμελὴ ἢ πηκτὸν) γάλα τὴν ὀσφὺν ἀνεσάλευσε. *Appulej.* Metam. X. p. 226. *Tam lucida, tamquam tenera et lacte et melle confecta membra duris ungulis amplecti.* — V. 7. Romam profecta est Antiodemis, ut molli sua venustate bellicosum Romanorum animum emolliret.

XXXIII. Cod. Vat. p. 450. Ἀντιπάτρου. Edidit *L. Holstenius* ad Steph. Byz. v. Νικόπολις p. 225. *Jensius* nr. 79. *Reiske* p. 146. nr. 730. In urbem Nicopolin, ab Augusto in earum urbium, quas bellum everterat, locum exstructam. Augustum in hanc urbem, ad sinum Ambracium contra promontorium Actiacum a se conditam (*Sueton.* V. Aug. 18.), incolas ex pluribus Acarnaniae urbibus deduxisse, narrat *Strabo*, L. X. p. 691. A. Idem L. VII. p. 501. A. Ambraciam aliasque vicinas urbes, ait, cum Augustus Romanorum et Macedonum bellis tantum non desertas vidisset, εἰς μίαν συνῴκισε τὴν ὑπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Νικόπολιν ἐν τῷ κόλπῳ τούτῳ. Conf. *Pausan.* V. 23. p. 437. VII. 18. p. 569. — V. 1. ἐρίβωλος vocatur *Ambracia* ob pristinas divitias: quare poëtae magnam de hac urbe inter deos contentionem fuisse finxerant; ut ex *Nicandri* Ἑτεροιουμένοις narrat *Antonin. Lib.* c. IV. — V. 2. Θυρρείου. De hujus nominis orthographia vide *Berkelium* ad Stephan. v. Θυρέα p. 405. — V. 5. In Vat. Cod. δέχνυται legitur; et sic *Jensius*, ap. quem δείκνυται, lectio Holsteniana, in margine posita est. Revocanda membranarum scriptura. Nicopolis Apollini sacra fuit; quare Apollo eam pro auxilio, quod Augusto in pugna navali cum Antonio tulerit, accepisse dicitur. Pugnae Actiacae eventum Apollini a poëtis tribui, constat vel ex *Virgil.* III. Aen. 274. ubi *Servius*: *Leucate est mons altissimus, prope peninsula in promontorio Epiri,*

juxta Ambraciam, sinum et civitatem; quam Augustus Nicopolin appellavit, victis illic Antonio et Cleopatra; ibi et templum Actiaco in promontorio Apollini constituit et ludos Actiacos. Conf. *Propert.* IV. El. VI. 19. sqq. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. I. p. 263. *Fabric.* ad *Dion. Caff.* T. I. p. 631.

XXXIV. Vat. Cod. p. 318. Ἀντιπάτρου. ζήτει τὸ ἐπίγραμμα, ὅτι δυςνόητον καὶ ἐσφαλμένον. Edidit *L. Holstenius* ad Stephan. v. Ἀμφίπολις p. 33. Ex apogr. regio *Boivin.* in Mém. de l'Acad. T. III. p. 388. *Bentlej.* ad *Callimach.* p. 567. ed. Ernest. et ad *Horatium* III. Carm. XXV. 9. *Wesseling.* ad Hieroclis Synecd. p. 604. ubi Phyllidis casus et quae ad Lacedaemoniorum cum Atheniensibus de Amphipoli rixam faciunt, exponuntur. — V. 1. πεπολησμένον. Vat. Cod. et Holst. et v. 2. iidem Ἀμφιπόλει. *Bentlejus* altero loco πεπολισμένη Ἀμφιπόλει legit; altero sic, ut *Br.* dedit. πεπολισμένον servavit *Reisk.* in Anthol. p. 129. nr. 688, recte, ut mihi quidem videtur. Amphipolis pro monimento Phyllidi exstructo habetur. — V. 3. Αἰθιόπης – νηῷ. Vat. Cod. et sic *Holst.* nisi quod vitiose Ἀνθιόπης ibi excusum. νηῷ. Jens. νηοῦ emendavit *Wesseling.* qui hoc distichon profert ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 260. 37. ubi templum Dianae Ταυροπόλου commemoratur; et *Toup.* qui integrum carmen dedit in Em. in Suid. P. III. p. 376. Αἰθοπίης debetur *Bentlejo.* Vide Not. ad *Sapphus* Ep. II. p. 183. sq. — Diana Brauronia eadem, quae Taurica. Vide *Pausan.* L. I. 33. p. 80. *Euripid.* Iph. in T. 1463. — λοιπὰ in hoc contextu vim sententiae imminuit. Non parum juvabitur oratio, si mecum legeris:

λεπτά τοι Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἴχνια νηοῦ
μίμνει — —

Tenuia supersunt vestigia. Exigua ingentis retinet vestigia famae. Anth. Lat. T. I. p. 454. ἴχνη ἀμαυρὰ καὶ ἀσαφῆ dixit *Lucian.* T. III. p. 9. οὐ σώζει προτέρης ἴχνιον ἀγλαΐης.

Iſidorus in Epigr. T. II. p. 474. *Philoſtrat.* Vit. Apoll. VI. 4. p. 233. στηλῶν παρεχόμενα τρόφη καὶ τειχῶν ἴχνη. — ¶. 118.] V. 5. 6. Separatim hoc diſtichon exhibetur in Vat. Cod. cum lemmate: ἄδηλον ἔν τινι. Proximum tamen locum a praecedentibus occupat diſtichis. αἰγείδεσσιν. Cod. et ſic fere Holſt. *Boivin*, cum in apogr. ſuo ἀιγήδεσιν reperiſſet, correxit Ἀιγιλίοις, ad *Thucydidem* remittens L. IV. 103. Αἰγείδεων *Bentl.* legit ad *Horatium* l. c. Αἰγείδαις ad *Callimachum*. Huic emendationi aſſentitur *Toupius*. — *Aegidae* h. l. ſunt Athenienſes ab Aegeo vocati. Alibi idem vocabulum de tribu Atticae uſurpatur. Vide *Harpocrat.* v. Αἰγεῖδαι p. 16. — μεγάλην ἔρω. Similiter de Athenis in Ep. Anth. Lat. T. I. p. 455. II. — *quae veteris famae vix tibi ſigna dabunt: Hasne dei, dices, coelo petiere relicto? Rixane* (ſic lege cum *T. Hemſterb.* pro *Regnaque partitis haec fuit una deis?* — ἁλιανθεὶς apogr. regii *Boivin* in ἁλιανθὲς mutavit. ὡς ἁλινηχὲς τρύχος in mentem venerat *Bentlejo: tanquam laceros pannos poſt naufragium in litus ejectos. Toupio* placuit: ὡς ἁλὶ ξανθὲν τρ. quod ipſi auctori valde arridet. Vulgatae patrocinatur *Weſſeling* ad Itin. Hieroſ. p. 604. ubi ἁλιανθὲς explicat per ἄνθει ἁλὸς ἠνθισμένον. ἁλιανθεῖ κόχλῳ eſt ap. *Paul. Silent.* Ep. XXII. — In fine cod. ἠϊόσιν.

XXXV. Cod. Vat. p. 427. ſq. Ἀπολλωνίδου, οἱ δὲ Ἀντιπάτρου. Idem lemma invenit Aldus in Cod. ſuo, cum in edit. pr. ſoli *Antipatro* inſcriptum ſit. Anth. Plan. p. 81. St. 118. W. *Alpheus Mit.* Ep. X. ad hoc Epigr. reſpiciens, *Antipatrum* ut ejus auctorem nominat; cujus auctoritate quin *Antipatro* recte vindicatum ſit, dubitari nequit. Sed Sidonii ſit poëtae an Theſſalonicenſis, minus certum eſt. Quum enim ille circa Ol. CLXIX. claruiſſe exiſtimetur, nihil vetat, judice *Dorvillio* in Miſc. Obſſ. Vol. VII., quominus Ol. CLXXIII. carmina conſcripſerit, qua Olympiade Delos vaſtata eſt. At in hoc carmine

non tam de recenti clade, quam de vetere agitur. Quare verisimilius Thessalonicensi tribuitur. De Deli expugnatione *Pausan.* L. III. 23. p. 269. Μηνοφάνης Μιθριδάτου στρατηγὸς — ἅτε οὔσης ἀτειχίστου τῆς Δήλου καὶ ὅπλα οὐ κεκτημένων ἀνδρῶν, τριήρεσιν ἐσπλεύσας — αὐτὴν εἰς ἔδαφος κατέβαλε τὴν Δῆλον. — Poëta insulam facit optantem, ut nunquam floruerit; cum post illas opes, quibus olim conspicua fuerit, vastitas sibi sua et solitudo intolerabilis videatur. — V. 1. ἔτι πλάζεσθαι. *Propert.* L. IV. 6. 27. *Delos - tulit iratos mobilis ante Notos.* *Anthol. Lat.* T. I. p. 460. VII. *Delos jam stabili revincta terra, Olim purpureo mari natabat, Et moto levis hinc et inde vento Ibat fluctibus inquieta summis.* Quaedam alia vide ap. *Barth.* in Adverf. XLIX. 5. p. 2289. — V. 2. κλαιομένην Vat. Cod. — V. 4. ὅσσαις. Hoc derivatum ex *Callimach.* H. in Del. 315. τίς δέ σε ναύτης Ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηὶ θεούσῃ. — V. 5. ὀψέ πη ἤρη. Vulgo. ποιηρὴ Vat. Cod. — *Salmas.* qui hoc carmen illustravit ad *Tertull.* de Pall. p. 150. ὀψέ σοι dedit; quod tamen pro operarum peccato habendum. — V. 6. Λητοῦς, ob Latonam receptam. Verbis accusandi, condemnandi, arguendi enim jungitur genitivus rei. Male igitur *Huëtius* p. 10. Λητοῖ corrigit.

XXXVI. Cod. Vat. p. 450. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 81. St. 118. W. eidem auctori tribuit. Apud *Salmasium* tamen in Tertull. p. 151. *Alpheo Mitylenaeo* inscribitur: temere. Insula Tenos cum Delo comparatur. Tenos una e Cycladibus, non longe ab Andro et Delo, quam ob aquarum abundantiam Hydrussam vocari ait Aristoteles, secundum *Plin.* L. IV. 22. p. 211. ubi vide *Harduinum.* Parvam esse urbem, sed templum Neptuni habere cum luco, dignum, qui spectetur, ait *Strabo* L. X. p. 488. — V. 1. κεινην. Vat. Cod. et Edd. vett. usque ad Ascenf. quae κλείνειν habet. κλεινὴν emendavit *Opsop.* et *Jos. Scalig.* in not. mst. Sic jam *Steph.* edidit. — V. 2. Δῆλε.

Vat. Cod. in marg. Τῆνε. — Βορηϊάδα. Vulgo, quod cum πτηνοὶ non congruit. Quare *Scalig.* in mſt. not. Βορηϊάδαι emendavit; quod membranae confirmant. — Ap. *Apollonium Rhod.* L. I. 1304. filios Boreae, Zeten et Calaïn, in patriam revertentes, Hercules

> Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνε, καὶ ἀμήσατο γαῖαν
> ἀμφ' αὐτοῖς, στήλας δὲ δύω καθύπερθεν ἔτευξε.

Conf. *Heynium* ad *Apollodor.* L. III. 15. 2. p. 855. ſq.— V. 3. Ὀρτυγίη. Delos eſt. Vide ad *Noſſid.* Ep. III. *Plin.* L. IV. 22. p. 212. De hujus inſulae gloria omnia plena ſunt. — Ὑπερβορέων. Ῥιπαία. ὄρος Ὑπερβορέων. *Stephan. Byz.* Ab Hyperboreis autem *Apollinem Delphos adveniſſe ferunt*, ſecundum *Ciceron.* de N. D. III. 23. Hinc primitiae adferebantur Delum:

> πᾶσαι δὲ χορεὺς ἀνάγουσι πόληες,
> αἵ τε πρὸς ἠοίην, αἵ θ' ἕσπερον, αἵ τ' ἀνὰ μέσσην
> κλήρους ἐστήσαντο καὶ οἱ καθύπερθε βορείης
> οἰκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἷμα.

Callim. H. in Del. v. 279. ſq. ubi vide *Interpp. Valckenar.* ad *Herodot.* L. IV. 33. p. 295. *Weſſeling.* ad *Diodor.* *Sic.* T. II. p. 159. — V. 5. ζωῆς. Vat. Cod. — Urbes dicuntur *vivere* et *mori*, quod multis exemplis, noſtro loco non omiſſo, illuſtravit *Gatacker.* ad Antonin. L. IV. p. 130.

XXXVII. Cod. Vat. p. 430. Ἀντιπ. Μακεδ. Edidit *L. Holſten.* ad Steph. v. Φολέγανδρος p. 348. *Jenſius* nr. 3. *Reiske* Anth. nr. 654. p. 113. Inſulas maris Aegaei, Deli inſulae exemplum ſecutas, vaſtitate ſqualere ait.— V. 1. ἐρημαῖοι. *Reisk.* — τρύφεα χθονός. *continentis fruſta.* Partem rupis a Neptuno avulſam τρύφος appellat *Homer.* Od. δ. 517. ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν· Καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μεῖνε, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ. Similiter Demades rhetor Samum inſulam ἀπορρῶγα τῆς πόλεως το-

cat ap. *Athen.* L. III. p. 99. D. — V. 3. Siphnos, una e Cycladibus, cujus res Polycratis tyranni aetate satis florebant, teste *Herodoto* L. III. 57. p. 224. Siphnorum thesaurum Delphis commemorat *Pausan.* L. X. 11. p. 823. — Φολέγανδρος. una e Sporadibus: ἣν Ἄρατος σιδηρείην ὀνομάζει διὰ τὴν τραχύτητα. *Strabo* L. X. p. 484. *Hesychius:* Φολέγανδρος (vulgo male Φλέγανδρος), νῆσος ἐρήμη. Minimo honore fuisse, apparet ex versu *Solonis* ap. *Diogen. Laërt.* L. I. 27. p. 48. Εἴην δήποτ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινίτης Ἀντί γ' Ἀθηναίου. — V. 4. ἃ. δ' ὤλεσατ' *Reisk.* — V. 5. ἕνα τρόπον. Vat. Cod. et Jens. quod in ἰὸν mutavit *Heringa* in Obss. crit. p. 184. eumque secutus *Reiskius.* — In fine versus ἡ τότε λευκὴ Vat. Cod. ποτε correxit *Heringa*, κλεινὴ *Reiskius.* — V. 6. ἐρημαῖος δαίμων. Delos, quae prima, iniquo fato jubente, solitudine et vastitate laborare coepit.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 400. Ἀντιπ. Θεσσ. Edidit *Berkelius* ad Stephan. in Κρήτη p. 479. *Jensius* nr. 197. *Reisk.* in Anth. nr. 788. p. 169. Historia de cane Cretensi, quae vix cervo, quem persequuta fuerat, interfecto, novem catulos uno partu edidit. Eandem historiam narrat *Aelian.* V. H. VII. 12. Κύων θηρώσασα, λαγὼς δὲ ἦν τὸ ἄγρευμα αὐτῇ, καὶ ἐκύει ἡ κύων, ἐπεὶ δὲ τῆς σπουδῆς τῆς προκειμένης τετύχηκε, τῷ μὲν δεσπότῃ τοῦ θηράματος ἀπέστη· ἀναχωρήσασα δὲ, ἐννέα, φασὶ, σκύλακας ἀποκυήσασα, εἶτα ἐξέθρεψεν αὐτούς. — V. 1. κατίχνιος junctim dedit *Reiskius*, quia graece non κατ' ἴχνεος, sed κατ' ἴχνος, quarto casu, diceretur. Hoc recte animadversum; et fortasse revera scriptum fuit κατ' ἴχνος ἔδραμε, brevi syllaba producta, cujus licentiae non unum exemplum apud veteres. Vide *G. Wakefield* in Sylv. crit. I. p. 81. *Hermann.* de Metr. p. 71. sq. — Γόργη exhibuit *Berkel.* et *Reisk.* In Cod. est γοργή. Nomen proprium, quod *Br.* monuit, foret Γοργώ. Hoc nomen fuit uni canum Actaeonis ap. *Hygin.* Fab. CXXXI. p. 253. *Munk.* — V. 2. ἀμφοτέρην Ἄρτεμιν,

et venationis deam et Lucinam. — ¶. 119.] V. 3. Ἐλευθώ. (Ἐλθώ vitiose *Berkel.*) Ilithyia. Vide *Intrpp. Hesychii* v. Ἐλευθώ. — V. 6. τοκάδων. Cod. Vat. *Berk.* et *Reisk.* Hic etiam διδασκόμενα dedit pro lectione membranarum διδασκόμενοι. *Bernardus* ad Thom. Mag. p. 201. δεδιωκόμενοι corrigit. Sed verior est emendatio *Reiskii.* Fortasse tamen praeterea emendandum:

φεύγετε Κρήσσας,

κεμμάδες, ἐκ τοκάδος τέκνα διδασκόμενα.

Fugite, cervi, fugite catulos, ab hac Cretensi matre venandi artem edoctos. Non igitur Cretensibus solum, sed omnibus, quotquot sunt, cervis fugam poëta suadet; et recte nobis scripsisse videmur Κρήσσας τοκάδος, *Cretensis puerperae;* quod non sine gravitate dictum; fortissimum enim Cretenses canum genus. *Pollux* L. V. 37.

XXXIX. Cod. Vat. p. 429. hoc carmen eidem *Antipatro* tribuit, cujus est Ep. LXIV. inter Epigrammata *Antipatri Sidonii.* Primus edidit *Salmasius* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 857. et post eum *Boivin.* in Mémoir. de l'Acad. T. III. p. 391. *Jensius* nr. 2. *Reisk.* nr. 653. p. 112. Agit poëta de inventione rotarum in molis aquariis adhibitarum. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 416. B. — V. 1. ἀλετρίδες. mulieres, quae molam manibus movent. μυλωροί. Vide *Callimach.* H. in Del. 242. et *Spanhem.* p. 526. *Schol. Aristoph.* Pac. 258. *Eustath.* ad Odyss. p. 273. 25. et 724. 31. Nonnullos τὴν μυλακρίδα vocare ἀλετρίδα notavit *Pollux* VII. 19. — V. 2. προλέγει. Cod. et Jens. Soloecismum *Salmas.* sustulit. — V. 3. In posterum non manibus opus est ad molam agendam, cum Ceres Nymphis hoc negotium tribuerit. — χερῶν *Boivinus* dedit, cum in Cod. esset χορῶν. Illud etiam *Heringae* Obss. p. 184. in mentem venerat; sed *Reiskius* alteram ejusdem conjecturam κορῶν praetulit. Quae doctus hic vir praeterea tentavit, memoratu indigna sunt.

ſunt. — V. 4. ἀλλόμενον. Cod. Vat. ἀλλόμενοι *Boivin.* Idem voluiſſe videtur *Salmaſius*, ap. quem ἀλόμενοι perperam excuſum. Deinde *Reisk.* κατ' ἀκροτάτης τροχιῆς in contextu exhibuit; non negans tamen, codicis lectionem fortaſſe ſervandam fuiſſe. Hoc dubitari nequit, ſecundum caſum cum recepto uſu praepoſitionis κατὰ melius convenire. — V. 5. δινεῦσιν. Vat. Cod. Apographa δινεύουσιν. — Aqua in rotam molarum decidens axem agit; rotâ autem (hanc circumſcribit verbis ἀκτίνεσσιν ἑλικταῖς, *radiis circumactis*) quatuor lapides molares moventur. Pro ἑλικταῖς *Reisk.* poſuit ἑλιχθεὶς. *axis una cum radiis circumactus.* — V. 6. στρωφᾷ π. Cod. Vat. — V. 7. Redit priſca aurea aetas, cum Cereris frugibus ſine labore frui liceat. Reſpexit poëta *Heſiodi* Ἔ. κ. Ἡ. 114.

ἐσθλὰ δὲ πάντα
τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον.

Pro εἰ δίχα *Bernardus* in Epiſt. ad Reisk. p. 506. ἢ δίχα μ. tentat; quod non capio. Fortaſſe voluit ᾗ δ. *ubi liceabat.* Sed nihil mutandum. Particula εἰ non ſemper rem dubiam et incertam indicat, ſed cauſam reddit. Vide *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 519. *Markland* ad Lyſiam p. 670. *Reisk. Hoogeveen* de P. L. Gr. p. 227. ſq. ed. *Schütz.*

XL. Cod. Vat. p. 403. Ἀντιπ. Μακεδ. Edidit *Jenſius* nr. 153. *Reiske* in Anthol. nr. 804. p. 175. Viatores poëta rogat, ne laurum quandam, prope viam, ut videtur, poſitam, frondibus privare velint; prope adeſſe varia arbuſtorum genera, unde, quibus opus ſit, petitum eant. Simile eſt Epigramma *Antipatri*, quod ex Cod. Vat. edidimus in Exercitatt. crit. T. II. p. 81. — V. 1. εἴκατε δάφνης φείσασθε δμώων χερσὶν ἐνοπλοτόμοις. Vat. Cod. — Sic etiam *Reisk.* ex *Jenſio*, niſi quod ibi φείσασθαι habetur. Hac una emendatione admiſſa, non vi-

deo, quid in membranarum lectione reprehendi queat, quidve commoverit *Brunckium*, ut tam multa in hoc disticho immutaret. Fingit sibi poëta viatorem, eum servorum comitatu iter facientem, qui sub lauri umbra, in loco amoeno, morari cupiens, servos fortasse frondes lauri, ad stratum faciendum, decerpere jubet. Nisi hoc ita se haberet, δρυτόμων χερὶν legendum dicerem. Vulgaris autem dicendi ratio ferret, εἴπατε δμωσὶν φείσασθαι δάφνης. Ceterum hic locus fortasse obversabatur *Nonno* in Dion. L. II. p. 46. Ὑλοτόμοι, τάδε δένδρα παρέλθετε, μὴ φυτὰ δάφνης Τέμνετε δειλαίας τετμημένα, φείδεο, τέκτον. — V. 3. κομάρου. Herbae genus hoc loco esse videtur ἡ κόμαρος, ut passim ap. *Theocritum*. Cf. *Schreberum* ad Eid. V. 129. *Salmas.* in Hom. H. I. c. V. p. 6. — De τερέβινθος vide *Geopon.* X. 73. XVI. 65. *Bod. a Stap.* ad Theophr. L. III. p. 229. et L. V. p. 519. — V. 4. χθαμαλὴν ἐς (sic Vat. Cod.) χύσιν. i. e. ἐς χαμεύνην. Comparandus *Theocr.* Eid. XIII. 33. sqq. — V. 6. ὕλη πανθηλής. unde viatores, quibus cubile ad ripam placet, frondes decerpere possunt. Fluvius a nostra lauro, sive laureto, tria plethra, ab illo autem loco, ubi ὕλη πανθηλὴς (cujusvis generis materia) nascebatur, nonnisi duo remotus erat.

XLI. Cod. Vat. p. 365. Ἀντιπ. Μακεδ. In Anth. Plan. p. 40. St. 59. W. Καλλινίου inscribitur, quod nomen inter auctores Anthologiae non occurrit. Ab Ed. Flor. et Ald. pr. lemma plane abest. — Historia de muliere coeca et sterili, quae eodem tempore et peperit, et visum accepit. — V. 3. τίκτε γὰρ εὐθύς. Recte animadvertit *Br.* absurdam esse lectionem Plan. et Cod. Vat. εὐθὺς, nec μετ' οὐ πολὺ simul stare posse. Hanc ob causam υἱὸν ex conjectura posuit. Audacter sane. In εὐθὺς nomen mulieris latere videtur. Fortasse:

τίκτε γὰρ Ἀτθὶς ἄελπτα μετ' οὐ πολύ.

— Deinde in Plan. et Cod. Vat. τριπόθητον sed in

membranis praeterea φέος pro φάους. — V. 5. „Scriben-„dum ἐπήκοος. Infra *Addaeus* Ep. IV. μούναις οὔτι γυναιξὶν „ἐπήκοος. Significatio vocis ἐπήκοος hic locum non habet." *Br.* — V. 6. ἡ σελ. Vat. Cod. ἡ Plan. ex correctione. Vett. edd. ἤ. Illud *Brodaeus* verum censebat. Dubito, an *Br.* recte mutaverit vulgatam. — Ceterum memorabile hoc, quod Diana illam mulierem non solum in puerperio adjuvisse, sed ei etiam oculorum lumen tribuisse dicitur.

¶. 120.] *XLII.* Cod. Vat. p. 400. sq. *Antipatro Thessalonicensi* carmen vindicat, quod in Plan. p. 74. St. 108. W. tanquam *Philippi* legitur. — Continet historiam de Antagora et Pisistrato, quorum ille, cum, naufragio facto, alterum de tabula in undas dejecisset, a cane marino devoratus est, dum Pisistratus salvus e fluctibus enatavit. — Mihi hoc carmen *Philippi* potius quam *Antipatri* ingenium spirare videtur. — V. 1. ὕδασι vulgo. — V. 4. ἦν γὰρ ὑπὲρ ψυχῆς. ἀγὼν scil. Qui de vita certant, dicuntur περὶ ψυχῆς τρέχειν, κινδυνεύειν, ἀγωνίζεσθαι, quae illustrat *Valckenar.* ad Herodot. L. VII. p. 537. 43. *Wesseling.* ad L. VIII. p. 653. 92. — Δίκη Vat. Cod. et edd. vett. usque ad Ascensianam. Fortasse recte. Nam μέλειν non solum *curae esse* significat, sed etiam *curam gerere*, φροντίζειν. *Dorville* ad Charit. p. 252. — V. 5. νῆχε δ' Vat. Cod. et mox κύων ἁλὸς· πανάλ. χηρῶν. Vat. Cod. Vulgo ἅλιος π. χήρων. Aldina sec. χείρων vitiose. Qui ineptam lectionem sibi interpretandam sumserunt, ad ineptias confugere necesse habuerunt. *Huetius* p. 9. χήρων pro χάρων existimabat scriptum. Recte *Brodaeus* emendavit χηρῶν. Sed vel sic hoc distichon penitus emendatum esse dubito. Nam in hexametro numeri elumbes sunt; et postrema enuntiatio cum praecedentibus nullis compagibus conjuncta est. Quare leni mutatione, membranis praeeuntibus, lego:

νήχεθ' ὁ μὲν, τὸν δ' εἷλε κύων ἁλὸς· ἦ παναλάστωρ
χηρῶν οὐδ' ὑγρῷ παύεται ἐν πελάγει.

Facile omitti potuit Η ante Π. Frequenter autem Epigrammatographi enuntiationes, quae acumen quoddam continent, cum particulis ἦ, ἦ ἄρα subjiciunt. *Antip. Sid.* Ep. LXIV. 5. *Callimach.* Ep. LV. 3. Noster Ep. XLIV. 5. *Philipp.* Ep. LXXIII. 7. — Eadem ratione scribere possis, non majore mutatione:

— κύων ἁλὸς· ἦ ἄρ' ἀλάστωρ —.

De cane marino vide *Aelian.* H. A. I. 55. *Camus* Notae ad Aristot. H. A. p. 221.

XLIII. Vat. Cod. p. 369. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 116. St. 167. W. ubi inscriptum: Ἀρίστωνος ἢ Ἑρμιοδώρου. Juno Jovis et Ganymedis amoribus ad iram incensa Trojae ruinam minatur. — V. 1. Πριομένα. Epigr. XXVI. 5. κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον. *Babrius* ap. *Suid.* v. πρίων. — κάπροιο ὀδόντας πρίων. ἀντὶ τοῦ βρύχων. *Hesych.* διεπρίοντο. ἐθυμοῦντο. ἔτριζον τοὺς ὀδόντας. πρίεσθαι ad internum animi affectum spectare, exemplis allatis docuit *Gataker.* Adv. Misc. c. XLVII. p. 916. sq. Adde *Wetsten.* ad N. T. II. p. 487. — V. 2. θυμοβόρον ex Vat. Cod. receptum pro vulg. θυμοβόρον. — V. 3. ἔτικεν. Vat. Cod. — Ep. ἀδέσπ. III. πυρσοὶ ἄρσενες. Ep. IX. ἄρσενα θερμόν. (sic Vat. Cod. non θεσμὸν, ut *Br.*) — V. 4. Πάριν. belli flammam incensurum Paridem. *Horat.* III. Od. III. 18. sqq. — ἐπὶ Τροίαν. vulgo. — V. 5. ἀετός. non aquila, ut ad Ganymedem rapiendum, sed vultures, ad pascenda cadavera. — V. 6. ἔτ' ἄν. Vat. Cod.

XLIV. Cod. Vat. p. 359. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 60. St. 87. W. Historia de polypo, qui aquilam, cujus unguibus raptus erat, cirris suis constrictam in undas traxit. Eandem historiam ita narrat *Aelian.* H. A. VII. 11. ut nostrum carmen expressisse videatur. — V. 1. εἰναλίη. Cod. Vat. — V. 2. πολλὸν πόδα. Octo pedibus instructi sunt. *Aristotel.* H. A. IV. 1. Fortasse etiam hoc epitheton ad pedum longitudinem referri debet. Polypi pedes

enim nonnunquam ad ingentem excrescere longitudinem, et *Aristoteles* narrat, et *Plin.* H. N. IX. 48. p. 517. — Non igitur opus est emendatione *Jos. Scaligeri* πέλλην. — ἠελίῳ ψύχειν. μάλα κομψῶς ὑπεθάλπετο. *Aelian.* — V. 3. πέτρῃ ἴκελος. ὁ μὲν ἑαυτὸν εἰς τὴν χρόαν τῆς πέτρας ἀντρέψας ἤδη ἦν. *Aelian.* *Ovidius* Halieut. v. 30. *At contra scopulis crinali corpore segnis Polypus haeret, et hac eludit retia fraude, Ut sub lege loci sumat mutetque colorem, Semper ei similis, quem contigit.* Ut hunc loc. constituit *T. H.* ad *Lucian.* Dial. Mar. IV. 3. Loca veterum de polypo colorem mutante multi collegerunt, quos vide ap. *Gatacker.* ad M. Anton. p. 13. *Lennep.* ad Phalar. p. 196. — V. 4. ὀξὺς ἔμαρψεν. *celeriter descendens corripuit.* ὀξὺς cum ἰδὼν conjunxisse videtur *Aelianus:* ἰδὼν οὖν ὀξὺ μὲν, ἑαυτῷ δὲ οὐκ ἀγαθὸν τὸ θήραμα ἀττεῖ. — V. 5. πλοχμοῖς, *cirris*, πλεκτάναις, ἕλιξι. (*Antiphil.* Ep. XXIII.) *Aelianus:* πλόκαμοι δὲ ἄρα ἰχθύος ἐκείνου περιβάλλουσι τῷ αὐτῷ σφᾶς ἑαυτοὺς, καὶ ἀπρὶξ ἐχόμενοι, εἶτα ἕλκουσι κάτω τὸν ἔχθιστον. — V. 6. ἀμφοῖν emendat *Jos. Scaliger.* in not. mst.

XLV. Cod. Vat. p. 510. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 173. St. 252. W. Poëta Archilocho et Homero sacra facturus, versificatores illos, qui ingenium, quo destituti sint, obscura eruditione compensare studeant, facessere jubet. — V. 1. Φεύγετ' ὅσοι Vat. Cod. — Vos, qui verbis obsoletis et obscuris utimini; cujusmodi verborum quaedam laudat, illis forte familiaria. — λώκκας *calvas* interpretatur *Brodaeus.* *Hesychius:* λοκός. λοκρός. φαλακρός: quo loco, ubi sunt, qui λώκκος legant, *D. Heinsius* nostrum locum affert. Ap. eundem pro λοκμὴ *Salmasius* λώκκη legendum censebat. Hac emendatione admissa λώκκη foret χλαμύς. — λοφνίδες. παρὰ Λυκόφρονι αἱ ἐκ ὄρους μονόξυλοι λαμπάδες. *Eustath.* Il. ψ. 1431. 29. et ad Od. A. p. 389. 36. Κλείταρχος δὲ ἐν ταῖς γλώσσαις λοφνίδα φησὶ καλεῖν Ῥοδίους τὴν ἐκ τοῦ φλοιοῦ καὶ ἀμπέλου λαμπάδα. *Athen.*

XV. p. 701. A. Conf. *Etymol. M.* et *Intpp. Hesychii* v. λοφνίς. — καμμασῆνας pisces appellaverat *Empedocles* ap. *Athen.* L. VIII. p. 334. B. Vide *Casaubon.* p. 581. *Plutarch.* T. II. p. 685. — Poëtas in ejusmodi glossarum senticetis versantes ἀκανθολόγους vocat *Antipater.* Similiter de Grammaticis *Antiphanes* Ep. V. ἀτυχεῖς σῆτες ἀκανθοβάται. Cacozeliam, qua multi illa aetate laborabant, glossis vel in communi sermone utendi *Lucianus* perstrinxit in Lexiphane, et *Athenaeus* L. III. p. 97. sq. Facete hoc distichon vertit summus *Grotius:*

Qui canitis topper, qui betere, quique feruses,
Vates impliciti sentibus, ite procul.

— V. 3. λελυγισμένον. Cod. Vat. Sic scribendum pro λελιγυσμένον. Debet enim esse a verbo λυγίζειν. Intelligo carmina ultra modum laevigata et munda, ita ut omnis orationis vis et robur quasi fractum et comminutum sit. De mollibus usurpatur λυγίζεσθαι. *Themist.* Or. XX. p. 238. C. τὸν αὐχένα λυγίζοιτο ὑπὸ τρυφῆς τε καὶ ἀκρασίας. Idem p. 249. B. πολλὰ καμπτόμενοι τε καὶ λυγιζόμενοι. *Aristophanes* in Ran. 775. de fractis Euripidis numeris agens: οἱ δ' ἀκροώμενοι τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν, Ὑπερεμάνησαν, κἄνόμισαν σοφώτατον. Vide *Interpp. Hesychii* v. λυγίζει. — Ejusmodi poëtae nonnisi exiguum haustum ex sacro fonte traxisse videntur. — ¶. 121.] V. 5. Hodie Homeri et Archilochi, qui se largis ex Musarum fonte haustibus invitarunt, celebramus diem; unde jejunos et in verbis tantum componendis occupatos poëtas excludimus. Proximum post Homerum locum, ex veterum criticorum sententia, Archilochus occupabat; eumque illi, si in eodem genere elaborasset, principatum fortasse erepturum fuisse existimabant. In hunc sensum accipiendum Epigramma *Hadriani* V. p. 286. *Dio Chrysost.* Or. XXXIII. p. 397. A. δύο γὰρ ποιητῶν γεγονότων, ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος, οἷς οὐδένα τῶν ἄλλων ξυμβαλεῖν ἄξιον, Ὁμήρου τε καὶ Ἀρχιλόχου. Cf. Orat. LV.

p. 559. C. *Vellejus Paterc.* L. I. 5. 2. *Neque quemquam alium, cujus operis primus auctor fuerit, in eo perfectissimum praeter Homerum et Archilochum reperiemus.* Lyricum illum poëtam a rhapsodis non minus quam Homerum et Hesiodum recitari et explicari solitum esse, apparet ex *Platonis* Ione T. I. p. 531. A. 532. A. Conf. *Visconti* in Museo Pio-Clement. T. VI. p. 32. — V. 6. κρατήρ. Cod. Vat. — ὑδροπότας. homines frigidos, invita Musis operantes Minerva, secundum illud *Horatii* I. Epist. XIX. 3. *Nulla placere diu, nec vivere carmina possunt, Quae scribuntur aquae potoribus.* Cf. *Erasmum* Paroem. II. Chil. VI. Cent. 2. Lamprus musicus, abstemius, cum obiisset, *Phrynichus* dixit, eum λάρους θρηνεῖν, cum fuisset ὑδατοπότας, μινυρὸς, ὑπερσοφιστής, μουσῶν σκελετὸς, ὕμνος (f. σκύμνος) ἀηδῶν. ap. *Athen.* L. II. p. 44. D.

XLVI. Cod. Vat. p. 372. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 108. St. 159. W. gentile addit. *Stob.* Flor. Tit. V. p. 64. Gesn. 39. Grot. Pater moribundus puellam, ut piam castamque vitam agat, hortatur. — V. 2. νεύματος εἰς Ἀΐδαν. Vat. Cod. — V. 4. ἠλακάτην κτῆμα in *Stobaeo Grotii.* Vertit tamen: *cara sequetur Te colus: hoc tenuis sat sibi vita putet.* — V. 5. „Ἀχαιΐδος nomen proprium esse „videtur et sic accepit *Grotius: probitatem ab Achaïde* „*matre exprime.* Aliter intelligebat *Salmasius*: ἀχαιΐδος, „ἱερουργοῦ, ab ἀχαιὰ, ἔρια μαλακά.“ *Br.*

XLVII. Cod. Vat. p. 361. sq. Ἀντιπάτρου. Nec Planud. p. 74. St. 109. W. gentile adjicit. Archippus, agricola, cum moriturus esset, hortatur filios, ut paternum agrum colere pergant, maris autem periculis abstineant. — V. 2. ἔρρεπεν conjecit *Jos. Scaliger* in not. mst. quod blanditur. — V. 3. νήσσειν ὦ φ. Ed. Flor. Ald. pr. et sec. νίσσειν ὦ Ald. tert. νίσσειν Asc. et hinc Steph. qui in notis ad versum stabiliendum νήσσειν ἑοῖς, φ. corrigit. Hoc assensu suo probabat *Jos. Scaliger.* —

Br. lectio ex Vat. membranis fluxit. In particulam ἰὼ, huic loco non valde accommodatam, nemo facile incidisset. — V. 4. ἀγροτεῖτιν. Cod. Vat. — V. 6. ἀτειρῆς. Idem. — V. 7. 8. *Alciphron* L. I. Ep. III. p. 14. χρηστὸν ἡ γῆ καὶ ὁ βῶλος ἀκίνδυνον· οὐ μάτην γοῦν ἀνησιδώραν ταύτην ὀνομάζουσιν Ἀθηναῖοι, ἀνιεῖσαν δῶρα, δι' ὧν ἐστι ζῆν καὶ σώζεσθαι. χαλεπὸν ἡ θάλαττα καὶ ἡ ναυτιλία ῥιψοκίνδυνον. Terra homines alens, mari opposita, matri similis; eadem ratione regio, ubi quis natus et educatus est, cum matre, ubi exul aut inquilinus vivit, cum noverca comparatur. Illustris vox Scipionis ap. *Plutarchum* T. II. p. 201. E. ἐμὲ οὐδέποτε στρατοπέδων ἀλαλαγμὸς ἐθορύβησεν, οὔτιγε συγκλύδων ἀνθρώπων, ὧν οὐ μητέρα τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ μητρυιὰν οὖσαν ἐπίσταμαι. Fontem dicti aperuerunt *Gronovius* in Obss. L. III. c. XI. p. 406. ed. Lips. et *Ruhnken.* ad *Vellejum* L. II. 4. 4. p. 85.

XLVIII. Hoc carmen, quod in Plan. p. 232. St. 337. W. ἄδηλον est, Vat. Cod. p. 231. *Antipatro Thessalonicensi* vindicat. — Temere et in suam perniciem mulieres sobolem sibi precari, Polyxo ait puerpera, quae, trinis filiis uno partu editis, in ipsis obstetricis ulnis animam reddidit. — V. 1. Πολυξώ. Plures Graecae antiquitatis mulieres, quibus hoc nomen fuerit, recenset *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Cer. 79. p. 797. — V. 3. μαῖης. Illustrat hanc vocem, nostro quoque carmine laudato, *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 231. — V. 4. ἄρρενες. Vat. Cod. — V. 5. 6. Similis color in Ep. *Martialis* de Spectac. XIII. de sue, partum ex vulnere edente: *confossa vulnere mater Sus pariter vitam perdidit atque dedit.* — ἔτοκεν. Vat. Cod.

¶. 122.] *XLIX.* In Vat. Cod. ubi p. 308. praecedit Ep. *Antipatri Sid.* CVIII. lemma est: τοῦ αὐτοῦ. Quum in priori illo carmine auctoris nomini gentile non sit additum, incertum est, utri horum poëtarum

ὁμωνύμων utrumque carmen tribui debeat. — Nostrum edidit *Dorville* ad Charit. p. 599. *Jensius* nr. 85. *Reisk.* in Anth. nr. 736. p. 149. — Pyro quidam, malacia in mari regnante ventisque torpentibus, a piratis captus, mare quietum sibi non minus infestum habuit, quam alii tempestates. — V. 1. Μόρωνι scribendum censet *Heringa* in Obss. crit. p. 267. — V. 2. πουλῆς. Vat. Cod. πολλῆς. apogr. Jens. Ipse editor πολλὰ conjecit. πουλὺ dedit *Dorvillius*. — γαληναίη. idem quod γαλήνη. — V. 3. In Cod. Vat. scriptum νῆα γὰρ ἀπλοΐη πεπεδημένην ἔ. ναύταις. ut *Jensius* edidit. Nam quae *Br.*, tanquam Cod. lectiones, profert, ἀπλοΐῃ πεπεδημένον, ex interpolato fluxerunt apographo. πεπεδημένου *Dorvill.* et in fine νηός. Hoc sensum facit probabilem: νῆα Πυρῶνος πεπεδημένου ἀπλοΐῃ ἔφθασε νηῦς ληϊστῶν. quamvis repetitio ejusdem vocabuli in eodem versu parum habet elegantiae. Tentabat *Heringa:* νηὸς ἀπλοΐῃ γὰρ πεπεδημένον ἔ. ναύτην. ἀπλοΐαν ipse emendationis auctor explicat per *navis ad velificandum ineptitudinem*, quae nautae huic inimica erat, eumque piratas remigio insequentes effugere vetabat. *Reiskius*, nulla metri ratione habita, inepte scripsit: νῆα γὰρ ἀπλοΐῃ πεπεδημένην ἔφθασεν ἀκτὶς Λ. Mihi videbatur, praeeunte *Dorvillio*, scribendum esse:

νῆα γὰρ ἀπλοΐῃ πεπεδημένου ἔφθασε κώπαις
ληϊστέων ταχινὴ δίκροτος ἐσσυμένη.

κώπαις a ναύταις proxime abest, et ad sensum egregie facit. Pyro, qui velis utebatur, ventis silentibus, navigare non poterat, dum piratae parvum navigium suum remis impellebant. δίκροτος, quae a duobus remigibus impellitur. *Xenoph.* Hist. Gr. L. II. 1. 28. αἱ μὲν τῶν νεῶν δίκροτοι ἦσαν, αἱ δὲ μονόκροτοι, αἱ δὲ παντελῶς κεναί. Negabat tamen *Morus* ad h. l. navigii genus intelligi. Sed vide *Dorvillium* l. c. — Ceterum haec obversabantur *Isidoro Aeg.* Ep. IV. p. 474.

Οὐ χεῖμα Νικόφημον, οὐκ ἄστρων δύσις,
ἁλὸς Λιβύσσης κύματ' οὐ κατέκλυσεν·
ἀλλ' ἐν γαλήνῃ, φεῦ τάλας, ἀνηνέμῳ
πλέων πεδηθεὶς, ἐφρύγη δίψευς ὕπο.

— V. 5. γαληναίῳ ὑπ' ὀλέθρῳ ἔκτανεν. Vat. Cod. ἐπ' ὀλέθρῳ edidit *Dorv.* Iterum metro infestus *Reiskius* γαλήνῃ αἰνῷ ὑπ' ὀλέθρῳ ἔκτανεν. *Brunckius* suas conjecturas in textum invexit. *Isidori* imitatio efficit, ut existimem, latere aliquid, quod commiserationem significet. Fortasse:

χεῖμα δέ μιν προφυγόντα, γαλήνη τὸν πανόλεθρον
ἔκτανεν —.

Hunc, qui tempestatum pericula effugerat, hunc, hominum infelicissimum, malacia peremit. Scribitur πανόλεθρος et πανώλεθρος. Duplici significatione gaudet; indicat modo *perniciosum* et *exitialem;* ut in *Sophocl.* Phil. 322. τοῖς πανωλέθροις Ἀτρείδαις. modo *perditum*, ut ap. eund. in Electra 1009. πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν ἡμᾶς ὀλέσθαι. *Eurip.* Androm. 1226. πανώλεθρόν μ' ὄψεαι πιτνοῦντα πρὸς γᾶν. — Vox κακορμισίη Lexicis addenda. *Infaustam navium stationem* indicare videtur. Sed sunt quaedam in hoc vocabulo, quae me morentur. Prius, idque minoris momenti, quod ad hoc substantivum epitheton λυγρῆς plane abundat; cujusmodi tamen abundantiae exempla in compositis vocabulis passim reperiuntur: alterum, quod Pyronis navis non per stationis, quam teneret, conditionem, sed ventorum silentium periit. *Isidorus*, qui hoc carmen, ut supra vidimus, imitatione expressit, haec habet in fine:

καὶ τοῦτ' ἀνηνέμων ἔργον. ἆ πόσον κακὸν
ναύταισιν ἢ πνέοντες ἢ μεμυκότες!

Haec dum reputo, fere adducor, ut scribendum putem:

ἆ λυγρῆς, δεῖλ', ἀνέμων μύσιος.

Vae triste illud ventorum silentium! μύειν dicuntur, qui labris compressis silent; μύσις igitur labiorum compressio.

Hoc vocabulum, ab ἤμυσα, μύσας derivandum, priorem modo producit, modo corripit, ut verbum, unde derivatur. *Antip. Sid.* Ep. CIX. πνεύμονα δὲ ψυχθεῖσα κατήμυσε. *Pallad.* Ep. XVI. ἔσθιε, πῖνε, μύσας ἐπὶ πένθεσι.

L. Vat. Cod. p. 239. Ἀντιπ. Θεσσ. inscribit carmen, quod ἄδηλον est in Plan. p. 241. St. 350. W. Delphinus, fluctibus in litoris arenam delatus ibique sepultus, de maris perfidia conqueritur. Vide *Anytes* Ep. XII. *Archias* Ep. XXX. — V. 1. ἔσυρεν. Vat. Cod. a pr. m. — V. 2. ξείνοις. Vat. Cod. et edd. vett. *Brodaeus* ξείνης emendavit, idque recepit *Stephanus*. ξυνῆς malebat *Opsopoeus* et *Casaubonus* in not. mst. Mihi non displiceret:

ξείνης καινὸν ὅραμα τύχης.

— V. 3–6. *Suidas* proferens in τόπος T. III. p. 488. ἐλέου habet. ἔλεω quaedam e vett. ἐλέῳ Vat. Cod. — V. 4. Hunc versum *Br.* ex Vat. Cod. et *Suida* emendatiorem dedit. *Stephanus* cum Ascens. εὐθὺς πρὸς τύμβον μ' ἔστεφον εὐσεβέες. In vetustioribus edd. εὐθύς με πρὸς τ. ἔστεφον ε. *Casaubonus* in ἔστευον incidebat. — V. 5. νῦν δέ. Vulgo et in Vat. Cod. et *Suid.* Aliquid latere videtur. — V. 6. σὺν τροφ. Vat. Cod.

LI. Vat. Cod. p. 369. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 68. St. 100. W. Historia de Ione quodam, qui, in ipso portu, ebrius e navi in pontum excussus periit. — V. 1. πιστεύετε. Vat. Cod. — In Ed. Ald. sec. μηδ' ὅδ' ἐπ', quae vitiosa lectio *Jos. Scaligerum* induxit, ut corrigeret: μηδέ τ' ἐπ' ἀ. — V. 2. ἔχοι. Vat. Cod. — V. 3. ἐς δέ. Vinum impedivit eum, quominus manibus uteretur ad natandum. — V. 5. χοροιτυπίην. convivia et ebrietatem. — ἐχθρός. Postquam Bacchus Tyrrhenos in delphinos mutavit, pontus Baccho infestus fieri coepit.

LII. Cod. Vat. p. 390. Ἀντιπ. Μακεδ. Idem lemma in Plan. p. 73. St. 106. W. De Cleonice quadam, Dyrrhachio oriunda, quae, cum sponsi conveniendi causa Hel-

lespontum trajiceret, naufragio periit. — V. 1. ἐπί. Vat. Cod. — V. 2. Κλεονίκης. Idem. — V. 4. ἐπεπλέσατο. Vat. Cod. ἐπεπλέσατο. Plan. In marg. Wechel. γρ. ἐπεσπάσατο, eamque sive lectionem sive conjecturam V. D. probat ad marginem exempl. Aldinae sec. quod in Bibl. Götting. asservatur. Vera videtur *Brunckii* emendatio ἐπεσπάσατο. Hoc sensu *Antiphilus* Ep. XXII. mus ostrea captus αὐτοφόνον τύμβον ἐπεσπάσατο. *Palladas* Ep. XV. πολλῶν μωρῶν ἔχθραν ἐπεσπασάμην. — Hero ap. *Ovid.* in Epist. XIX. 127. de Hellesponto: *Non favet, ut nunc est, teneris locus iste puellis; Hac Helle periit, hac ego laedor aqua.* — ¶. 123.] V. 5. Ἡρώ. Vulgo. In Vat. Cod. ambiguum est, utrum ἠροῖ an ἠνοῖ scriptum sit. — V. 6. ἐν παύροις σταδίοις. De Hellesponti latitudine vide, quae collegit *Brodaeus* ad h. l. et *Burm.* ad *Ovid.* Heroid. XIX. 142.

LIII. Cod. Vat. p. 407. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 53. St. 76. W. In Hermonacten, apum confectum aculeis. Conf. *Bianor.* Ep. XV. — V. 2. κύνες. propter crudelitatem et ἀναίδειαν. — ἑρπυστήν. Cod. Vat. et Plan. Non satis video, cur *Br.* vulgatam lectionem prae conjectura reliquerit. Non dubitari potest, quin a verbo ἑρπύζω recte derivetur ἑρπυστής. Ejusdem est originis ἑρπυστὴς, ut ἑρπυστῆρας ὄφεις, *Oppian.* Cyneg. L. III. 411. Nostrum locum fortasse in mente habuit *Suid.* T. I. p. 863. ἑρπυσμός. ἑρπυστής. ἑρπυστικός. ὁ ἕρπων. In *Antiphili* Ep. XXII. παμφάγος, ἑρπυστὴς — μῦς. ubi *Br.* iterum ἑρπηστὴς dedit, accinentibus tamen membranis. — Puerum tibi finge, nondum pedibus valentem, sed ad alvearia arrepentem. *Bianor* l. c. κοῦρον ἀποπλανίην ἐπιμάζιον. — V. 3. ἐψισμένον. Vat. Cod. — V. 4. κέντροις δ' οἶδ' ὄφ. Vat. Cod. οἶδ' ὄφ. Plan. Praeclare *Brodaeus* emendavit εἶτ', quod huic contextui unice convenit. — Cum vos in homines tam crudeliter agentes videamus, quid est, quod serpentibus et serpentum lustris exprobremus? —

V. 5. Amyntor et Lysidice Hermonactis parentes. — μελίσσαις. Cod. Vat. — V. 6. μέλι. Apum enim mella non ſemper dulcia, ſed nonnunquam amara ſunt; ut hic mellis cupiditas puero mortem intulit. — Ineptum acumen, quod tum demum locum haberet, ſi Hermonax, melle guſtato, ipſius mellis vitio periiſſet. Vide igitur, an *Antipater* ſcripſerit:

κἀκείναις πικρὸν ἔνεστι βέλος.

βέλος in Codd. ſcribitur ut μέλος. Jam, quam crebro in poſtremis verborum ſyllabis a librariis peccatum ſit, nemo ignorat. — Poëta apes cum ſerpentibus comparat; utrisque enim perniciosa et exitialia arma a natura tributa ſunt.

LIV. Cod. Vat. p. 312. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 217. St. 317. W. Poëta lectores per regiones Leandri et Herus amoribus celebratas circumducit. — V. 1. Λεάνδροιο. Vat. Cod. — V. 2. μὴ μούνῳ. qui non Leandrum ſolum, fluctibus merſum, ſed puellam quoque, quam amabat, perdidit. — V. 3. τὰ πύργου λείψανα. Herus turris *Muſaei* interpretibus negotium creavit. Sed πύργοι non ſolum aedes excelſiores arteque munitae, ſed ſeparatae quoque ab aliis et ſolitariae aedificationes vocantur. Jam Herus turris, ab urbe remota, in litoris ſolitudine exſtructa erat. *Muſaeus* v. 32. Ἡρὼ — πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσσῃ. Timon, quum ſe ab hominum conſortio coepiſſet abducere, in turri habitaſſe dicitur ap. *Pauſan.* L. I. 30. p. 76. κατὰ τοῦτο τῆς χώρας φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. *Lucian.* T. I. p. 110. ed. Bip. αὐτὸς ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιὰν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι. — Thalamum, quem Acriſius filiae exſtruxerat, ut omnes ab ejus commercio arceret, *turris* vocatur ap. *Horat.* III. Carm. XVI. 1. Nec minus Caſ-

sandra, propter vaticinia ab hominum familiaritate secreta, πύργον habitasse dicitur ap. *Lycophron.* v. 349. et 1460. — V. 5. κονεύς. Vat. Cod.

LV. Cod. Vat. p. 290. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 217. St. 316. W. Niobe cum liberis suis, ab Apolline et Diana interfectis, in Charontis cymbam recipi postulat. — V. 2. Ταντάλιδης. Vat. Cod. — V. 4. σκύλλα. Idem.

LVI. Cod. Vat. p. 210. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 275. St. 398. W. In Alcmanis, sive Lydii, sive Spartani, tumulum. Conf. *Alexandri Aet.* Ep. III. et *Leonid. Tar.* LXXX. — V. 1. 2. Hujus distichi partem excitat *Suidas* v. λιτὸς T. II. p. 452. De Pompejo Anthol. Lat. T. I. p. 709. *Nempe manet magnos parvula terra duces.* — V. 3. 4. *Suidas* v. ἐλατὴρ T. I. p. 709. et iterum in εἰδήσεις T. II. p. 19. — λύρας ἐλατὴρ vocatur Alcman, ut Ep. ἀδεσπ. DXXXVIII. Timotheus κιθάρας δεξιὸς ἡνίοχος. — V. 4. Μουσέων. Vat. Cod. —, quem novem Musae tenent, i. e. amare significant, praeclara carmina tribuendo. Nisi forte argutiori sensu haec dicta sunt. Novem fuerunt Lyrici, numero, ut videtur, ad Musarum numerum concinnato. Vide ad Epigr. XXIII. 9. Quem igitur Grammatici in hunc novenarium numerum retulissent, eum fortasse ἀριθμὸς Μουσῶν ἔχειν, *numerus Musarum habere* poterat dici. — ¶. 124.] V. 5. διδύμοις. Vat. Cod. ἠπείραις. Ed. Flor. — Vitiose *Suidas* in Λυδοὶ T. II. p. 466. ἔρισι δ' ὄγε Λ. Idem tamen in pentametro cum Vat. Cod. πολλαὶ μητέρες, quod a *Br.* spretum esse miror. Recte enim judicavit *G. Wakefield* Sylv. T. IV. p. 170. parum credibile esse, librariorum socordiam tam feliciter erravisse. — De Homero *Alpheus Mit.* Ep. V. ὃν οὐ μία πατρὶς ἀοιδὸν Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρων κλίματα.

LVII. Cod. Vat. p. 214. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 273. St. 393. W. In Aeschylum in Sicilia, longe a patria Eleusine, sepultum. — V. 1. 2. *Suidas* laudat v. χαρμή

σας T. III. p. 242. ubi ὁ τρ. legitur. πυργώσας. ὑψώσας. αὐξήσας. μεγαλύνας. ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαγὼν τὰ ποιήματα. Ducta sunt haec ex *Aristoph.* Ran. 1004. qui item de Aeschylo: ἀλλ' ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ, καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον. Dedimus quaedam de verbo πυργόω in Exercitt. crit. Vol. I. c. 26. p. 199. — Etiam ἡ ὀφρυόεσσα ἀοιδὴ eidem Comico debetur in Ran. 953. ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δείν' ἄττα μορμορωπά. Recte *Scholiast.* ῥήματα ὑψηλὰ, ὑπερήφανα. In hujus loci imitationem *Plutarch.* T. II. p. 68. D. ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ λόγον, ὀφρῦν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον. Similiter *Philostratus* Epist. XIII. p. 919. Critiam et Thucydidem ait a Gorgia τὴν ὀφρὺν κεκτημένους. — V. 2. εὔπῃ. Vat. Cod. — V. 4. »Ταιναρίην »male in Planudea legitur. Sic primo scriptum fuerat »in Cod. *Jani Lascaris:* sed in textu et ad oram ab »eadem manu repositum Τρινακρίην. Sic etiam in marg. »Vat. Cod. Sed scribendum Τρινακίην.« *Br.* Veriorem lectionem etiam *Scaliger* vidit in not. mst. *Eustath.* ad Dionys. Perieg. 467. p. 197. ὅτι τὴν παρ' Ὁμήρῳ Θρινακίαν, Τρινακίαν οὗτός φησι, τουτέστι τὴν Σικελίαν. Vide de hujus nominis orthographia *Dorvill.* in Sic. T. I. p. 163.

LVIII. Desideratur in Cod. Vat., in nostro saltem apographo, quod quam plenum, quam accuratum sit, saepius demonstravimus. *Brunckius* tamen se hoc distichon Vat. Cod. auctoritate *Antipatro* ait tribuere. In quo ne erraverit, vereor. In Plan. p. 203. St. 295. W. *Anytes* est. Inter *Anytes* carmina retulit *Wolfius* in Fr. Poëtr. p. 98. Themistoclis tumulum poëta monimentum malevolentiae et invidiae Graecorum esse ait. Carmen non satis perspicuum. Themistoclis ossa ex Magnesia Athenas esse translata, narrat *Pausan.* L. I. 1. p. 3. — V. 1. κέχωσται tentavit *Casaub.* in not. mst. — V. 2. »κακοτροπίης. In Vat. Cod. quo auctore Antipatro tribu»tum hoc carmen, κακοφροσύνης, sed ex correctione: aliud

„quid fuit antea, quod Salmasius discernere non po„tuit." κακοτροπία. ποικίλη καὶ παντοδαπὴ πανουργία. *Ammon.* de D. V. p. 80. De verbo κακοτροπεύεσθαι vide *Budaei* Comment. L. Gr. p. 26, 24.

LIX. Cod. Vat. p. 306. Ἀντιπάτρου. In Plan. p. 288ª. St. 417. W. gentile non magis additur. Poëta in Athenienses propter Socratis judicium invehitur. — V. 3. τηλεεις a pr. m. Vat. Supra correctum νηλεις et νηλέες. — In fine versus idem οὐδὲ ἐν αἴδου. Vulgo οὐδὲν ἐν ᾄδου. In marg. Wechelianae notatum: ἴσως εἶδας ἐν ᾄδου. πάντως τι τοιοῦτον. νοεῖ δὲ τὸ κώνειον. Inepta conjectura. *Joseph. Scaliger* in not. mst. οὐδενὶ αἰδοῖ, quod non satis perspicuum. Depravatam esse lectionem, quam *Brodaeus* frustra interpretari conatur, recte intellexit *Opsopoeus*; quod moneo, quia se raro tam perspicacem ostendit bonus *Vincentius*. — *Br.* unde praeclaram suam lectionem petiverit, non indicavit. — V. 4. *Br.* exhibuit lectionem Planud. In Vat. Cod. δόντες· οἱ τοσσοῦτοι π. κ. — Ceterum *Antipater* respexit, in secundo praesertim versu, locum *Euripidis* de Palamede ap. *Diog. Laërt.* II. 44. ἐκάνετ' ἐκάνετε τὰν Πάνσοφον, ὦ Δαναοί, τὰν οὐδέν' ἀλγύνουσαν ἀηδόνα μουσᾶν, τῶν Ἑλλάνων τὸν ἄριστον. quae verba ad Socratem referre solent veteres. Vide *Valcken.* in Diatr. p. 190. sq.

LX. Cod. Vat. p. 234. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 261. St. 377. W. In servam Libycam, quae, dum viveret, a domina sua filiae in locum habita, defuncta, liberam sepulturam nacta est. — V. 1. Ῥώμας. Vat. a man. sec. — V. 4. κλαυσαμένα. Vat. Cod. — τύμβῳ ἐλευθερίῳ. Ex poëtarum dicendi consuetudine haec verba nihil aliud significant, nisi ἐλευθέραν ἔθηκεν ἐν τύμβῳ. Servae libertatem concesserat domina; non igitur, ut serva, sed libera sepulta est. Ceterum servos servasque non concrematos esse constat, id quod ipsis cum pauperioribus commune fuit.

fuit. — V. 5. πῦρ ἕτερον. faces nuptiales, non rogi flammam. Pompeja igitur hanc suam servam cremandam curavit. — τὸ δ' ἔφθασεν, ante nuptias perii. τὸ, i. e. τὸ τῆς πυρκαϊῆς πῦρ. Similia vide in notis ad Meleagr. Ep. CXXV. — V. 6. ἁμετέραν ἧψεν λ. Περσ. Vat. Cod. — Φερσεφόνη. Plan. et Vat. a man. sec.

LXI. Cod. Vat. p. 249. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 246. St. 357. W. gentile non addit. Scriptum in naufragum, cujus carnes pisces comederant, ossa fluctus in litus ejecerant. — V. 1. θάλαττα. Vulgo.

¶. 125.] *LXII.* Cod. Vat. p. 249. Ἀντιπ. Μακεδ. Plan. p. 246. St. 357. W. In naufragum, quem, cum in terram enatasset, lupus ad Penei ostia interemit. Expressum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. XCIV. — V. 3. μούνιος λύκος. Vide notata ad *Leonid. Tar.* Ep. VI. — θορῶν Edd. vett. θορὼν tamen Aldus jam in ed. pr. correxit. — V. 4. „In Plan. ὦ γ. κ. πικρότερα. contra sen„sum. Sic etiam in Vat. Cod. scriptum; sed supra cor„rectum ab eadem manu πιστότερα, quod verum est.“ *Br.* Nullum correctionis signum in apogr. Goth. sed in contextu πιστότερα habetur, sine ulla rasurae nota. *Leonid. Tar.* l. c. ὦ τάλαν, ὅστις Νηρείδων Νύμφας ἔσχες ἀπιστοτέρας. Noster Ep. L. τίς παρὰ πόντῳ Πίστις, ὃς οὐδ' ἰδίης φείσατο συντροφίης. *Apollonid.* Ep. XIII. ὡς κρῖναι χέρσον ἀπιστοτέρην. Haec igitur lectio unice probanda. *Dorvill.* ad Charit. p. 316. corrigebat: πρηότερα. *van Eldick* in Suspic. p. 27. ὦ γαίης κύματ' ἀπικρότερα.

LXIII. Cod. Vat. p. 325. Ἀντιπάτρου. Edidit *Salmasius* ad Solin. p. 17. C. Hermocratea, undetriginta liberorum mater, se nullius eorum mortem vidisse gloriatur; suamque felicitatem cum Niobes clade comparat. — V. 1. Ἑρμοκρατεία. *Salm.* — V. 2. ηὔγασα μὲν θ. *Wakefield* scribendum censet in Sylv. crit. T. II. p. 114. Necessitatem emendandi non video. αὐγάζομαι, termina-

tione media, dixerunt plures. *Homer.* Il. ψ. 458. οἶος ἐγὼν ἵππευς αὐγάζομαι, ἦε καὶ ὑμεῖς; *Callimach.* H. in Dian. 129. οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι. H. in Cerer. 5. τὸν κάλαθον μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε. — Similis felicitatis exemplum proposuit *Martial.* X. 63. in matrona, quae — *nihil extremos perdidit ante rogos. Quinque dedit pueros, totidem mihi Juno puellas: Clauserunt omnes lumina nostra manus.* Adde *Propert.* IV. El. XI. 97. sq. — V. 4. ἦλε. Vat. Cod. Emendavit *Salm.* — V. 5. ἁ μέν. Vat. Cod. „Mallet quis forte ἐμῶν ὠδῖνα θυγατρῶν. Ulti„ma vox subauditur.“ *Br.* Sed sic manca est oratio; nec ferenda ellipsis, hoc praesertim loco, ubi antithesis expressam rei oppositae commemorationem postulat. *Wakefield* l. c. corrigit: ἐμὴν ὠδῖνα μ. *meum partum*, i. e. *meos liberos.* At etiam οἱ ἄῤῥενες Hermocrateae sunt liberi. Ceterum sic, ut cl. *Wakefield*, hunc versum laudat *Wetsten.* ad Nov. Test. II. p. 467. Mihi hic versus emendatricem manum passus esse videtur. Nihil impedimenti foret, si legeretur:

ἔμπαλι δ' ἡ μὲν θηλυτέρων ὠδῖνας ἔλυσε,
Φοῖβος δ' εἰς ἥβην ἄρσενας ἠγάγετο.

Sic justa est antithesis. — V. 6. ἥβαν et ἀγάγετο. Vat. Cod. — V. 8. παισὶ καὶ γ. Cod. παισί τε καὶ γλ. mallet *Br.* Sic *Salmasius* dedit et *Wakefield.* — Ταντάλιδη (ας superscr.). Vat. Cod.

LXIV. Cod. Vat. p. 260. Ἀντιπάτρου· εἰς νυμφίον τινὰ ἐπὶ τῆς παστάδος τελευτήσαντα. Edidit *Leich.* in Sepulcr. p. 22. *Reisk.* in Anth. nr. 595. p. 93. — V. 1. λέγει. Cod. Vat. In marg. apogr. Lips. λέγω, (quod *Leichius* recepit) et λέγοις. Verior est conjectura *Reiskii* λέγειν, infinitivo pro imperativo posito. — V. 2. ἀμβλὺ νέφος. caligo, quae oculorum aciem hebetabat. — V. 3. ὄμμασι δὲ πν. σὺν ἀπέσβεσε μ. ἰδόντες. Vat. Cod. ἰδόντος habetur in marg. apogr. Lips. qua lectione spreta, *Reiskius* ἰδόντ' ἐς

in textum invexit. Junge: τοῦτο τὸ νέφος (caligo illa ex animi deliquio orta) σὺν ὄμμασι (simul cum oculorum lumine) ἀπέσβεσε πνοιὴν, (ipsam animam exstinxit Egerii) αὐτοῦ ἰδόντος μόνον τὴν κόρην. (qui puellam viderat tantum, qui nonnisi adspectu puellae fructus erat.) — V. 4. κοῦρον. Cod. Vat. quod in κούραν mutavit *R.* — θευμορίης. Vide de hac voce ad *Callimachi* Ep. III. p. 255. — Ἤλιε. Conf. *Eurip.* Epigr. T. II. p. 57. (Ed. Lips. T. I. p. 96.) — V. 5. σέλας. facis, quae nuptae praeferebatur. Hujus adspectus cum Egerio mortem videretur attulisse, Orcus eam incendisse dicitur. Cf. supra Ep. LX.

¶. 126.] *LXV.* Cod. Vat. p. 266. Ἀντιπάτρου. Εἰς Λυσιδίκην γραῦν, ἣν ἡ οἰκία πεσοῦσα ἔκτανε. *Alberti* ad Hesych. v. βυρμὸς p. 780. *Leich.* in Sepulcr. p. 24. *Reisk.* in Anth. p. 90. nr. 607. — V. 1. θριγμοῖσι. apogr. Lips. — Nix circa pinnas muri collecta et liquefacta, effecit, ut murus aedium concideret et Lysidicen vetulam ruina perimeret. — V. 3. „ὁμώλακες. lectio est cod. nequaquam „sollicitanda. *Salmasius* ὁμήλικες." *Br.* *Apollon. Rh.* L. II. 396. Βύζηρες ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακες. *Schol.* ὅμουροι. ὦλακα γὰρ τὴν αὔλακα, Δωρικῶς. Idem L. II. 787. ὁμώλακας ἀρούρας. — V. 4. πύργον. ipsas domus ruinas in tumuli locum exstruxerunt. *Turrem*, πύργον, vocat domum solitariam. Vide ad Ep. LIV. Temere hanc lectionem sollicitavit sive *Guyetus* sive *Salmasius*, qui βυρμὸν corrigebat. *Hesych.* βυρμός. σταθμός. i. e. ὅρμος, *statio navium*, ut recte *Vossius*, quo nihil ab h. l. magis alienum est.

LXVI. Vat. Cod. p. 248. sq. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 253. St. 366. W. Nisi Vat. Cod. hoc carmen, in hominem Tyrium conscriptum, diserte nostro *Antipatro* tribueret, Sidonii esse putarem. — V. 1. μεμ. πόντῳ. mari debitus; cui quodammodo fatale fuit, ut in undis perires. — V. 5. Tantae tuae divitiae te a morte redimere non potuerunt. Comparandus locus nobilissimus

ap. *Petronium* c. CXV. *Ubi impotentia tua? Nempe piscibus belluisque expositus es, et, qui paulo ante jactabas vires imperii tui, de tam magna nave ne tabulam quidem naufragus habes. Ite nunc, mortales, et magnis cogitationibus pectus implete. Ite, cauti, et opes, fraudibus captas, per mille annos disponite.* Adde *Horat.* II. Carm. 18. 36.

LXVII. Cod. Vat. p. 264. Ἀντιπ. Plan. p. 216. St. 315. W. sine gentili. — In Apollodorum, stadiodromum, cum Pisa abiret, fulmine percussum. — V. 2. αὕτη. Ad hujus montis radices Apollodorus sepultus est. — V. 3. Πιερίηθεν. Vulgo. — ὄρης. Vat. Cod. — V. 5. „Αἰγανέης. Scribendum Αἰανέης. ut recte a *Brodaeo* emen„datum.“ *Br.* Sic quoque *Jos. Scaliger* emendavit in not. mst. Aeane et Beroë Macedoniae urbes. — V. 6. „Vox Διὸς ad sensum et metrum necessaria, quae „in Planudea deest, e Vat. Cod. reposita est. Versus „sunt Phalaecii Hendecasyllabi.“ *Br.* Varia tentarunt viri docti, ut versum explerent. *Huetius* p. 21. ν. ὁ. δρ. τῇδε καθεύδει. *Anonymus* Bibl. Bodl. νικ. σταδιοδρόμος κ. sive νικ. ὁ δρ. ἐκεῖ κ. *Jos. Scaliger* in not. mst. μόρῳ καθεύδει.

LXVIII. Cod. Vat. p. 316. Ἀντιπάτρου. οἱ δὲ Φιλίππου Θεσσ. Edidit *Jens.* nr. 134. *Reiske* in Anth. nr. 785. p. 168. In Glyconem athletam, quem Augusti aetate vixisse credibile est ex *Horat.* I. Ep. I. 28. *Nec quia desperes invicti membra Glyconis, Nodosa corpus nolis probibere podagra.* quem locum *Reisk.* non neglexit comparare. Conf. *Lessing.* de Epigramm. Tom. I. Opp. p. 324. sqq. — V. 2. κεραυνός: propter vim et celeritatem. *Pausan.* L. I. 16. p. 38. Πτολεμαῖος — ἄλλως δὲ τολμήσαι πρόχειρος, καὶ δι᾽ αὐτὸ κεραυνὸς καλούμενος. Idem eundem Ptolemaeum sic appellatum esse ait διὰ τὸ ἄγαν τολμηρόν. L. X. 19. p. 843. — V. 3. Ἄτλας. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. XL. — V. 4. τὴν δὲ πρ. quod in ἔρριν·

τοιόνδε πρ. mutavit *Reisk.* — Deinde membr. οὔτ' ἐν Ἰ. οὐδ' Ἑ. τὸ πρ. οὔτ' ἐν Ἀ. Haec ſenſum praebent minime ineptum: Talem virum nunquam nec inter Italos, nec inter Graecos, nec inter Aſiaticos denique Orcus, omnia vincens, proſtravit. — Multo minus perſpicuus ſenſus in lectione Brunckiana. Male tamen etiam in illa lectione πρόσθεν et τὸ πρῶτον junguntur. Vide, an corrigendum ſit:

ἔῤῥοντι· τοῖον δὲ σθένος οὔτ' ἐν Ἰταλοῖς,
οὐδ' Ἑλλάδι τὸ πρῶτον, οὔτ' ἐν Ἀσίδι,
ὁ πάντα νικῶν Ἀΐδης ἀνέτρεπε.

— V. 6. laudans *Wetſten.* ad N. T. II. p. 174. apte confert *Luciani* Contemp. §. 8. ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς, τοῦ θανάτου. *Euſebius* de Laud. Conſtant. 7. p. 621. C. ὡς μηκέτ' ὄντες μετὰ θάνατον, νικητὴν ἁπάντων καὶ μέγαν θεὸν τὸν θάνατον ἀνηγόρευον.

¶. 127.] *LXIX.* Cod. Vat. p. 249. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 256. St. 371. W. In Lyſin, naufragum, in litore ſepultum. Comp. *Archiae* Ep. XXXIII. — V. 3. ὕατι. Vat. Cod. et Plan. — V. 5. „τὸν οὐκ ἔτι φορτίδι νηὶ „ἔμπορον. Forte Lyſis hic dives fuerat mercator, qui ad„verſam fortunam expertus eo redactus fuerat, ut *non* „*amplius magna opus haberet navi*, ad vehendas merces „ſuas; ſicque οὐκ ἔτι commodam interpretationem ac„cipit. At probabilius ſcriptum fuiſſe olim οὐκ ἐπὶ φ. „ἔτι et ἐπὶ ſaepe permutantur.“ *Br.* Debetur haec conjectura, ſive emendatio potius, *Schneideri* acumini. Mari avaritia paſſim exprobratur. Jam igitur hoc in maris invidiam dicitur, quod Lyſin, quamvis parvo navigio vectum exiguisque inſtructum copiis, tamen ſubmerſerit. — V. 7. ματεύων ζωήν. *Theocritus* ap. *Athen.* L. VII. p. 284. A. καί τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' — εὐαγρεσίαν τε καὶ ὄλβον, Ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωὴ, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα. prout haec emendavit *Toup.* in Add. ad Theocr. p. 408. Conf. Eid. XXI. 65. ſqq.

Ex Lect. p. 155.] *LXX.* Cod. Vat. p. 460. Ἀντιπάτρου. *Sidonio* fortasse tribuendum. Scriptum videtur in tabulam pictam, quinque Bacchas, in variis rebus occupatas, exhibentem. — V. 1. Διονύσοιο. Vat. Cod. — Postremas hujus versiculi voces *Br.* in σαώτεω contrahendas recte censuit. Idem tamen tentat: αἵδε σαώτῃ Ἐντύνουσι θεῷ. quod nihili. Scribendum videtur:

αἵδε σαώτεω
ἐντύνουσι θοῆς ἔργα χοροστασίης.

Sic jamdudum correxeram, cum *Schneiderum* quoque ἐντύνουσι legisse viderem. *Callim.* H. in Apoll. 8. οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε. Vide *Ruhnk.* Ep. crit. II. p. 130. Verum quoque θοῆς, quod Vat. Cod. firmat, ubi non θεαῖ, sed θεᾶς legitur, i. e. θοᾶς. *Quintus Maec.* Ep. XI. αὐτὸς ἄναξ ἔμβαινε θοῷ πηδήματι. — Repraesentabatur igitur chorus Bacchi Servatoris. Erat ap. Troezenios templum Διονύσου, κατὰ δή τι μάντευμα ἐπίκλησιν σαώτου. *Pausan.* L. II. 31. p. 184. Item prope Amymonen, fluvium Argolidis, Διόνυσος erat σαώτης, καθήμενον ξόανον. *Pausan.* L. II. 37. p. 198. — V. 3. ἀεργάζουσα. Vat. Cod. — V. 6. ἁ δὲ πέμπτα. Vat. Cod. — V. 7. 8. „Nullus ex ultimo disticho sensus expiscari potest. Corrupta verba, quae vide an sic sanari possint:

„πᾶσαι φοιταλέαι τε, παρηόριόν τε νόημα
„ἐκπλαγέες, λύσσῃ δαίμονος εὐϊάδι.“

Brunck. Tam facilis tamque egregia emendatio non debebat dubitanter proponi. In cod. est λύσσαι, i. e. λύσσῃ. Idem παρήορος et παρηόριος. *Homer.* Il. ψ. 603. ἐπεὶ οὔτι παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων Ἦσθα πάρος. *Archilochus* ap. *Stob.* p. 561. Gesn. νόου παρήορος. Vide *Etym. M.* p. 683. 49. et inprimis *Valckenar.* ad Adon. p. 241. sqq.

BOETHI EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 397. Βοήθου τοῦ ἐλεγειογράφου. Plan. p. 13. St. 23. W. Scriptum in Pyladem, pantomimum, qui Bacchum saltaverat. Conf. *Antip. Thess.* Ep. XXVII. Scio, hoc carmen illustratum esse a *Bened. Averanio* T. I. Diss. XVI. p. 49. sqq. sed liber non ad manus est. — V. 3. ὀρχήσατο. Vat. Cod. — Pro κεῖνον ὀρθὰ κατὰ τρ. *Scaliger* in not. mst. et ad *Eusebium* ann. 1995. p. 169. ὠρχήσατο κινῶν Κόρδακα καὶ τρ. cui conjecturae speciem facit *Suidas* in Πυλάδης Κίλιξ . . . . . ἔγραψε περὶ ὀρχήσεως, ἥτις ὑπ' αὐτοῦ εὑρέθη, ἀπὸ τῆς κωμικῆς καλουμένης ὀρχήσεως, ἥτις ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς, ἥτις ἐκαλεῖτο σίκιννις, καὶ τῆς σατυρικῆς, ἥτις ἐμμέλεια. *Scaligeri* tamen conatui obviam ivit *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 836. qui cod. lectionem sic interpretatur: Pylades Bacchum saltavit secundum rectas leges et instituta tragicorum ὀρχηστοδιδασκάλων. sive νομίμως ὠρχήσατο, ut Seleucus dixit de Bathyllo ap. *Athen.* L. I. p. 20. E. quem locum comparavit *Casaubonus* ad *Persii* Sat. V. p. 174[b].

ALPHEI MITYLENAEI
EPIGRAMMATA.

¶. 128.] *I.* Cod. Vat. p. 571. *Menagius* edidit in Obss. ad *Tassonis* Amintam p. 184. qui liber mihi non ad manus est. Primum distichon protulit *Bernard.* ad *Thom. Mag.* p. 89. ubi vim verbi ἀνέραστος exponit. In schedis Tryll. Ἀλκαίου inscribitur. In membranis est Ἀλφειοῦ Μιτυλ. — Amor non fugiendus, sed sectandus est, quippe qui desidiam et segnitiem ex animo excutiat. — V. 1. τλήμονες. *Horat.* III. Carm. XII. 1. *Mise-*

rarum est neque amori dare ludum. Ad totius carminis argumentum praeclare facit *Ovidius* I. Amor. IX. 31. *Ergo desidiam quicunque vocabit amorem, Desinat, ingenii est experientis amor.* et in fine: *Qui nolet fieri desidiosus, amet.* — V. 3. καὶ γὰρ ἐγώ. Sic plane idem l. c. v. 41. *Ipse ego segnis eram discinctaque in otia natus: Mollierant animos lectus et umbra meos. Impulit ignavum formosae cura puellae.* — V. 4. ξεινόφιλον. Vat. Cod. Hoc cur mutatum sit, non video. Nomen ξεινοφίλου tuetur *Simonides* Ep. LVIII. p. 137. — V. 6. ψυχῆς ἀκόνη. quae animum impellunt et exercent, dicuntur ἀκονᾶν τὰς ψυχὰς, ut ap. *Xenophont.* Oecon. 21. 3. et παρακονᾶν, ut in Cyropaed. VI. 2. Paulo audacius res ipsa, quae impellit et acuit, ἀκόνη vocatur; cujus audaciae illustre exemplum est ap. *Pindar.* Ol. VI. 141. quod nuper praeclare tractavit *Heynius* p. 79. Oppidum, quod Lacedaemoniis multum negotii fecerat, cum quidam ex eorum regibus vastare vellet, Ephori dixerunt: μηδαμῶς ἀφανίσῃς, μηδ' ἀνέλῃς τὴν ἀκόναν τῶν νέων. *Plutarch.* T. II. p. 233. D. Inter recentiores hac imagine usus est *Torqu. Tassus* in Gierus. liber. XX. 114. *Tale ei suoi sdegni desta, ed alla cote D'amor gli aguzza ed alle fiamme avviva.*

II. Vat. Cod. p. 173. Ἀλκαίου Μιτυλ. Hoc tamen lemma in membranis a sec. manu esse, *Brunckius* asserit, cum prius Ἀλφειοῦ fuerit. In nostro apogr. nullum correctionis vestigium. *Alpheo* tribuitur in Planud. p. 433. St. 567. W. ubi compares magnam ejusdem argumenti carminum multitudinem. — V. 1. ἄλλης ἐπ' ἄλλης. Vat. Cod. Miror, praepositionem ἐπὶ bis positam doctissimo editori stomachum non movisse. Verba ἄνθεσιν ἐπ' ab imperito librario, qui versum mutilum reperiebat, addita esse puto, cum *Alpheus* fortasse dedisset:

θῆκε τόδ' οἰκείης σύμβολον ἀγρεσίης.

Conf. *Archiae* Ep. VI. VII. VIII. IX. — V. 3. ἀπὰ μοίρης.

Vat. Cod. — V. 4. ἰθυντῆρι. Vat. et *Suid.* qui h. v. excitavit v. στάλικας T. III. p. 368. — V. 5. ᾧ μὲν Plan. — V. 6. Ap. *Suid.* v. ἀφειδίας T. II. p. 773. ὧδε νέμοις quod emendavit *Toup.* Em. in Suid. P. II. p. 301.

III. Planud. p. 332. St. 472. W. Amori dormienti poëta facem et pharetram eripere conatur; sed saevum puerum vel dormientem timens a conatu abstinet. Expressit hoc carmen *Statyll. Flacc.* Ep. VIII. — V. 1. χειρὸς omittit Ald. pr. et sec. lacuna relicta. καὶ inseruit ed. fil. Aldi. χειρὸς primus *Ascensius* dedit. Ab ed. Flor. pr. hoc carmen plane abest. — V. 3. εὐνομίη. εἰρήνη. *Suid.* *Philippus* Ep. XXIX. Καίσαρος εὐνομίης χρηστὴ χάρις· ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν Καρποὺς εἰρήνης ἀντεδίδαξε φέρειν. — ¶. 129.] V. 5. Sed vel sic, dolose, timeo, ne quem mihi dolum struas, somniumque, mihi infestum, mente concipias. Ex δολοπλόκε ad κεύθῃς substantivum δόλον assumendum est. — πικρόν. ἐχθρόν. Vide *Schol. Sophocl.* Phil. 254. *Valckenar.* ad Phoen. p. 352. — *Statyll. Fl.* l. c. ἐγὼ δ', ἐγέρωχε, δέδοικα, Μή μοι καὶ κνώσσων πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς.

IV. Cod. Vat. p. 374. Planud. p. 14. St. 25. W. Animum, praesentibus aequum, omnibus divitiis praeferendum esse. — V. 1. βαθυληΐους. agros segete longe lateque tectos. τέμενος βαθυλήϊον *Homer.* Il. σ. 550. — V. 2. »Ex Archilochi versibus (Fr. X.), quos sibi imitan»dos proposuisse Alpheus videtur, summus Criticus »*Rich. Bentl.* ad Horat. p. 132. scribendum censet, οὐκ »ὄλβον, πολύχρυσος οἷα Γύγης. Nihil muto. Quum ἀροβόρας »epitheton habeat, sic substantivo ὄλβον bene jungitur »πολύχρυσον et utrumque ad Gygen refertur, qui fuit di»ves et agri et auri.« *Br.* In eandem sententiam, colore non absimili, *Horat.* III. Carm. XVI. 39. *Contracto melius parva cupidine Vectigalia porrigam, Quam si Mygdoniis regnum Alyattei Campis continuem.* *Tibullus* L. III. El. 3. 29. *Nec me regna juvant, nec Lydius aurifer amnis, Nec quas terrarum sustinet orbis opes. Haec alii cupiant.* Li-

cunt mihi paupere cultu Secure cura conjuge posse frui. Ut Gygae et Croesi divitiae pro magnis opibus paroemiace dicuntur, sic Tantali quoque talenta passim occurrunt. Ap. *Aristaenetum* L. I. 10. p. 27. olim lectum fuisse suspicor: Ἀκόντιος οὐκ ἂν ἠλλάξατο τὸν Μίδου χρυσὸν, οὐδὲ τὸν Ταντάλου πλοῦτον ἰσοστάσιον ἡγεῖτο τῇ κόρῃ, cum vulgo legatur τὸν πάντα πλοῦτον, perquam inficete. Vide *Zenobium* in Prov. VI. 4. p. 152. ibique *Schottum.* — V. 3. Macrinum, quem Alpheus h. l. alloquitur, Macrinum imperatorem esse putavit *Fabric.* in Bibl. Gr. Vol. II. L. I. 12. p. 14. sine causa idonea, ut monuit *Dorville* in Misc. Obss. T. VII. p. 70. — V. 4. τὸ μηδὲν ἄγαν. De auctore hujus dicti vide *Schol. Eurip.* Hipp. 265. et Epigr. ἀδέσπ. DVIII.

V. Cod. Vat. p. 372. Planud. p. 90. St. 132. W. Gloria Trojae rerumque sub Trojae moenibus gestarum memoria per Homeri carmina adhuc viget et durat. — V. 3. „ὑπὸ στεφάνῃ τε πόληος. Haec est Codd. omnium „et editionum veterum lectio, quam primus mutavit „H. Stephanus ob corruptum ἢ δὲ τὸν initio sequentis „versus. Hoc corrigendum erat et illud retinendum.“ *Br. Stephanus* dedit: ὑπὸ στεφάνῃσι π. Ἡ δὲ τόν. Optima est *Brunckii* emendatio. Sequitur *Alpheus* eos, qui Hectorem ab Achille circa moenia raptum dicebant. *Euripid.* Androm. 107. Ἕκτορα, τὸν περὶ τείχη εἵλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος. Vide *Heyn.* Excurs. ad Aen. I. 483. XVIII. p. 161. sq. — V. 5. ἐν. quo vate non una quaedam urbs, sed utriusque mundi, Orientis non minus quam Occidentis, plaga gloriatur.

VI. Cod. Vat. p. 371. Edidit *Jensius* nr. 109. *Reisk.* Anth. nr. 760. p. 157. Poëta ex Syria Romam profecturus Neptunum secundam navigationem rogat. — V. 1. ἵππιε. Notus Neptunus ἵππιος, rei equestris praeses. — V. 2. „Εὐβοίης ἀμφ. σκόπελον. Ad hunc scopulum

„naufragium fecit *Reiskius*. Loquitur poëta de Caphareo, „quem praeternavigabant, qui Italiam e Syria pete„bant. Infra p. 161. οὐλόμεναι νήσοι Καφηρίδες." *Br.* Hunc scopulum *Reiskius* certe non ignorabat, cum ad hoc carmen dubitaret, quod saxum Euboeae poëta significare voluerit. Qui Italiam e Syria petebant, Caphareum promontorium praeternavigabant quidem, sed ingenti intervallo, ita ut poëtam hujus potissimum rei causa Neptunum invocasse vix crediderim. Commemorari solent in deorum invocationibus loca, ubi maxime coluntur et habitare putantur. Jam Neptuni regia circa Euboeam fuit. Apud *Homer.* Il. ν. 20. Neptunus, Samothracia relicta, τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών· τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ, Αἰγάς· ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης Χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχαται. Conf. *Strabon.* L. VII. p. 592. — Hanc domum in fundo maris significare videtur *Alpheus* verbis ἀμφικρημνῆ σπέπελον, rupem fluctibus exesam, antrum, undique saxis dependentibus circumdatum. In Cod. Vat. Εὐβοίβης legitur. — V. 3. Simili modo precatur *Philodemus* Ep. XXIV. 7. 8.

VII. Cod. Vat. p. 447. Planud. p. 8. St. 15. W. Expressum est carmen ex Epigr. *Alcaei Mess.* XIII. Romanorum arma terram et mare subegerunt; nihil jam superest praeter coelum. Quare Jovem poëta monet, ut portas Olympi claudat. Ex postremis verbis οὐρανίη οἶμος ἔτ' ἐστ' ἄβατος, *Opsopoeus* inepte suspicatur, hoc carmen in Romanorum contumeliam scriptum esse; significari enim, Romanos coelo indignos esse. — V. 4. οὐρανίη δ' ὑμῖν. Cod. Vat. In marg. γρ. οἶμος.

T. 130.] *VIII.* Cod. Vat. p. 373. cujus auctoritate *Alpheo Mitylenaeo* tribuitur, in Planud. enim p. 99. St. 146. W. *Antipatro Thessalonicensi* inscriptum est. Heroum, Trojano bello illustrium, patrias fere eversas esse. Mycenarum quidem nec ruinas conspici. *Eustath.* ad

Il. β. p. 219. 30. ἐκπεπινώθησαν δὲ, φησὶ, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ αἱ Μυκῆναι· καὶ οἱ τὸ Ἄργος ἔχοντες εἶχον καὶ Μυκήνας συντελούσας εἰς ἕν. χρόνοις δ' ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥς μηδ' ἴχνος εὑρίσκεσθαι τῶν Μυκηναίων πόλεως. Hoc et sequens Epigramma imitatione expressit *Antonius Argivus* T. II. p. 240. — V. 1. μὲν ὀνόματι. Vat. Cod. Fuit fortasse ἐν ὄμματι. — V. 2. πολλῶν. Vat. et Plan. Male. Vera est *Brunckii* lectio, quamvis ejus auctoritatem penitus ignoramus. Librarii metro timentes πολλὸν in πολλῶν mutaverunt. Breves syllabas in hac pentametri parte nonnunquam produci passim monuimus. — V. 3. παρερχόμενός τε Μυκήνην omnes editt. veteres. *Stephanus* γε scripsit. — Comparandus illustris *Sulpicii* locus ad *Ciceronem* Epist. ad Div. L. IV. 5. — Μυκήνη legendum esse, vidit *Jos. Scaliger* in not. mstis. — V. 5. αἰπολικὸν μήνυμα. De loco plane deserto, μηλοβότῳ, ubi caprarum greges pascentes conspiciuntur. *Huetius* p. 12. comparat Epigr. seq. ubi item de urbibus dirutis δείκνυσθ' εὐμύκων αὔλια βουκολίων. Sed miror, poëtam eandem rem bis dixisse, idque iisdem prope verbis. Quare versu praec. αἰπολίου deberi suspicor librario, qui ad αἰπολικὸν oculis aberraverat. Scribe:

— ἔγνων, καὶ σκοπέλου παντὸς ἐρημοτέρην.

quam emendationem commendat et lenitas mutationis, et locus *Pompeji* Ep. I. p. 105. quem noster ante oculos habuit:

Εἰ καὶ ἐρημαίη κέχυμαι κόνις ἔνθα Μυκήνη,
εἰ καὶ ἀμαυροτέρη παντὸς ἰδεῖν σκοπέλου.

— V. 5. Senes tantum urbem hoc loco fuisse meminerunt. — Κυκλώπων. Vide notas ad *Antip. Sidon.* Ep. LI. *Interppr. Thucyd.* L. VIII. p. 243. sq.

IX. Cod. Vat. p. 373. Planud. p. 100. St. 147. W. Urbes, unde Trojae victores prodierint, eversas jacere, Trojam contra stare et superesse. — Magis poëtice

quam vere hoc dici monuit *Dorvillius* in Misc. Obss. T. VII. p. 71. quum *Strabo* quidem L. VIII. p. 578. Argos et supereffe et primum post Spartam locum obtinere dixerit. — Ἑλλάδος. Fuerunt inter veteres, qui Ἑλλὰς ap. *Homer.* Il. β. 681. pro urbis nomine haberent; nec, ut videtur, injuria. Vide *Strabon.* L. IX. p. 659. C. Cf. *Schönemann* de Geogr. Homeri p. 72. *Alpheus* certe Achillis patriam significare voluit. — V. 2. χρυσέη ἄκρ. Mycenae, quam urbem *Homerus* τὴν πολύχρυσον appellare solet. Hinc Perseus ortus. Praeclarus locus est *Pausaniae* L. VIII. 33. p. 668. de fortunae impotentia, in grandia aeque ac in exigua grassantis, ubi etiam Mycenarum fortunam commemorat: Μυκῆναι μέν γε τοῦ πρὸς Ἴλιον πολέμου τοῖς Ἕλλησιν ἡγησαμένη — ἠρήμωνται πανώλεθροι. — V. 3. ἐσβεσθ' ἡρώων emend. *Jos. Scaliger* in not. mstis. *Exstincta est gloria heroum, quorum virtute Trojae conciderunt moenia.* — Hoc ab *Alpheo* dici miror, qui Epigr. V. recte dixerat, heroum, in bello Trojano illustrium, nomen et gloriam ad omne aevum durare. Nec id profecto hoc loco agitur, heroum illorum nomina utrum floreant, an in oblivionem abierint, cum nonnisi urbium, unde victor Graecorum exercitus prodierat, fatum cum Trojae fortuna comparetur. Quae cum ita se habeant, *Alpheum* non sic scripsisse puto, ut vulgatur, κείνων κλέος, sed potius:

ἐσβέσαθ' ἡρώων κείνων ἕδος.

Sedes et patria heroum. *Hesych.* Κυκλώπων ἕδος. ἐπειδὴ Κύκλωπες ἐτείχισαν τὰς Μυκήνας. *Pindar.* Ol. β. 22. ὦ Κρόνιε — ἕδος Ὀλύμπου νέμων. Isthm. α. 42. ἐν Ἀχαιοῖς ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἕδος. *Euripid.* Orest. 1247. κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων. Iphig. in Aul. 1527. δολόεντα Τροίας ἕδη. De deorum sedibus et templis ἕδος eleganter usurpatur, docente *Ruhnk.* ad Tim. p. 93. — Ne cui vero durior videatur metaphora in verbis ἐσβέσατο ἕδος, verbum σβέννυμι simili ratione passim occurrit pro *evertere*, *finire*, ex-

cidere; et in passivo pro *cessare*, *evanescere*. Ep. ἀδέσπ. T. III. p. 146. XX. σβέννυντο δὲ πηγαί. exaruerunt fontes, non solis aestu, sed serpente aquam potante. Ibid. p. 141. II. Tereus γλῶσσαν ἐμὴν ἐδῄωσε, καὶ ἔσβεσεν Ἑλλάδα φωνήν. T. III. p. 284. DCXXIX. σβεννύντας ποτὲ τοσῆδε τυραννίδα. — V. 4. ἤρηψαν. Cod. Vat. — V. 5. ἐστὶν πόλις Vat. Cod. Troja a Julio Caesare et Augusto agro, libertate et immunitate operum donata. Vide *Strabon.* L. XIII. p. 889. et *Intpp. Horatii* III. Carmin. III. 60. Ad sensum facit Epigr. Anth. Lat. T. I. p. 456. II. *Idem Agamemnonias dices cum videris arces: Heu victrix victa vastior urbe jaces.* — V. 6. εὐμήκων. Ex Lect. Ald. pr. in Ald. 2. et tertiam venit. εὐμύκων restituit *Ascensius.*

X. Cod. Vat. p. 372. Planud. p. 81. St. 118. W. *Antipatrum Thessalonicensem* reprehendit, quod Ep. XXXV. Delum insulam de vastitate sua conquerentem induxerit. Vide, quae ibi notavimus. Tractavit hoc carmen *Dorvill.* in Exercit. Del. p. 68. — Lemmati hujus carminis adscripsit *Jos. Scaliger* καὶ τοῦ Ἀντιπάτρου. quod quid sibi velit, non assequor. Certe hoc carmen pro *Antipatri* opere haberi nequit. — V. 1. κελάλευτον. Vide, quae congessit *Wernsdorf.* ad *Himer.* Or. IV. 2. p. 457. sq. — Κρονίδης. Neptunus fortasse, qui Jovi hoc praestitisse dicitur ap. *Lucian.* Dial. D. Mar. X. — V. 3. θεοὺς ap. *Stephanum*, typographi fortasse vitio. Veteres enim edd. omnes τεοὺς legunt. Per Apollinem et Dianam poëta jurat. — Membr. Vat. μὰ τέου — δαίμονος. — V. 6. Ἄρτεμιν οὐκ ἄ. ἥ σε λέγει. sic Cod. Vat.

XI. „E *Pausania* L. VIII. p. 706. Non exstat in „Planudeae codicibus, ideo ab omnibus editionibus „abest. A Stephano in Appendicem relatum, et licet ibi „repetitum sit in Wecheliana p. 9. qui hanc editionem „curavit, hoc Epigr. addidit L. III. capite εἰς ἀνδριάντας. „Hoc loco in Vat. Cod. videtur esse; nam in Salmasii

„editione adſcriptum eſt auctoris nomen, quod ap. Pau„ſaniam non legitur, et additae variae lectiones, qui„buscum Pauſanias concinit." *Br.* Unde *Salmaſius* habeat, hoc carmen *Alphei* eſſe, fruſtra quaeſiveris. In Vat. membranis non magis legitur, quam in Planudea. *Alcaeo Meſſenio* tribuendum eſſe, ſuſpicabatur *Schneiderus*. Inſcriptum erat ſtatuae Philopoemenis Tegeae. Statuam equeſtrem eidem Delphis poſitam commemorat *Plutarch.* T. II. p. 451. ed. Tubing. — Valde hoc Epigramma torſit *Huetium* p. 21. qui id ap. *Pauſaniam* emendatius quam in Wecheliana legi non meminerat. — V. 2. ποιησαμένου. Wech. — πολλὰ μὲν ἀλκαῖς —. Idem de ſuo heroë Godofredo Italorum Virgilius: *Molto egli oprò col ſenno e colla mano.* — V. 3. αἰχμητά. Wech. — ¶. 131.] V. 5. τροπαὶ ἀντετυγμένα. Wech. — Praeclarum belli ducem fuiſſe Philopoemenem, evincunt duae de duobus Spartae tyrannis reportatae victoriae. Machanidam et Nabin poëta ſignificat. *Plutarch.* in Vit. Philop. c. X. et XIV. — V. 6. Wech. omiſſo Σπάρτας legit τὰν αὐξανομέναν. Eadem v. 7. ἕνεκ' αὖτε γέα. ubi parum abfuit quin *Huetius* veram lectionem conjectando aſſequeretur.

XII. Cod. Vat. p. 372. Planud. p. 119. St. 172. W. In gallinam, quae, cum pullis incubaret, nive obruta eſt. — V. 1. χειμερίαις vulgo. — παλυνομένη τιτθάς. Vat. Cod. — παλύνειν *inſpergere* paſſim. Ap. *Homerum* Od. ξ. 429. παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. Il. λ. 560. λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνεν. De nive *Apollon. Rhod.* L. III. 69. νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα. — τιθὰς ὄρνις. τιθαὶ ὄρνιθες. *Aratus* Dioſem. 228. Vide *Arnald.* Lect. gr. p. 128. — V. 3. οὐράνιος Vat. Cod. a pr. man. — V. 4. αἰθέρος οὐρανίων α. Vat. Cod. et Plan. *Brunckii* lectio ex ipſius editoris conjectura fluxiſſe videtur. Corruptelae ſuſpicionem movet tautologia in verbis νεφέων οὐρανίων αἰθέρος, et ejusdem vocabuli repetitio. Quamvis hanc paſſim admiſerunt Epigrammatarii. Fortaſſe ſcribendum:

Ex Lect. p. 155.] *LXX.* Cod. Vat. p. 460. Ἀντιπάτρου. *Sidonio* fortasse tribuendum. Scriptum videtur in tabulam pictam, quinque Bacchas, in variis rebus occupatas, exhibentem. — V. 1. Διονύσοιο. Vat. Cod. — Postremas hujus versiculi voces *Br.* in σαώτεω contrahendas recte censuit. Idem tamen tentat: αἵδε σαώτῃ Ἐντίνουσι θεῷ. quod nihili. Scribendum videtur:

αἵδε σαώτεω
ἐντύνουσι θοῆς ἔργα χοροστασίης.

Sic jamdudum correxeram, cum *Schneiderum* quoque ἐντύνουσι legisse viderem. *Callim.* H. in Apoll. 8. οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε. Vide *Ruhnk.* Ep. crit. II. p. 130. Verum quoque θοῆς, quod Vat. Cod. firmat, ubi non θεαῖ, sed θεᾶς legitur, i. e. θοᾶς. *Quintus Maec.* Ep. XI. αὐτὸς ἄναξ ἔμβαινε θοῷ πηδήματι. — Repraesentabatur igitur chorus Bacchi Servatoris. Erat ap. Troezenios templum Διονύσου, κατὰ δή τι μάντευμα ἐπίκλησιν σαώτου. *Pausan.* L. II. 31. p. 184. Item prope Amymonen, fluvium Argolidis, Διόνυσος erat σαώτης, καθήμενον ξόανον. *Pausan.* L. II. 37. p. 198. — V. 3. ἀεργάζουσα. Vat. Cod. — V. 6. ἁ δὲ πέμπτα. Vat. Cod. — V. 7. 8. „Nullus ex ultimo disticho sensus expiscari potest. Corrupta verba, quae vide an sic sanari possint:

„πάσαι φοιταλέαι τε, παρηόριόν τε νόημα
„ἐκπλαγέες, λύσσᾳ δαίμονος εὐϊάδι."

Brunck. Tam facilis tamque egregia emendatio non debebat dubitanter proponi. In cod. est λύσσαι, i. e. λύσσᾳ. Idem παρήορος et παρηόριος. *Homer.* Il. ψ. 603. ἐπεὶ οὔτι παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων Ἦσθα πάρος. *Archilochus* ap. *Stob.* p. 561. Gesn. νόου παρήορος. Vide *Etym. M.* p. 683. 49. et inprimis *Valckenar.* ad Adon. p. 241. sqq.

BOETHI EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 397. Βοήθου τοῦ ἐλεγειογράφου. Plan. p. 13. St. 23. W. Scriptum in Pyladem, pantomimum, qui Bacchum ſaltaverat. Conf. *Antip. Theſſ.* Ep. XXVII. Scio, hoc carmen illuſtratum eſſe a *Bened. Averanio* T. I. Diſſ. XVI. p. 49. ſqq. ſed liber non ad manus eſt. — V. 3. ὀρχήσατο. Vat. Cod. — Pro κεῖνον ὀρθὰ κατὰ τρ. *Scaliger* in not. mſt. et ad *Euſebium* ann. 1995. p. 169. ὠρχήσατο κινῶν Κόρδακα καὶ τρ. cui conjecturae ſpeciem facit *Suidas* in Πυλάδης Κίλιξ . . . . . ἔγραψε περὶ ὀρχήσεως, ἥτις ὑπ' αὐτοῦ εὑρέθη, ἀπὸ τῆς κωμικῆς καλουμένης ὀρχήσεως, ἥτις ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς, ἥτις ἐκαλεῖτο σίκιννις, καὶ τῆς σατυρικῆς, ἥτις ἐμμέλεια. *Scaligeri* tamen conatui obviam ivit *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 836. qui cod. lectionem ſic interpretatur: Pylades Bacchum ſaltavit ſecundum rectas leges et inſtituta tragicorum ὀρχηστοδιδασκάλων. ſive νομίμως ὠρχήσατο, ut Seleucus dixit de Bathyllo ap. *Athen.* L. I. p. 20. E. quem locum comparavit *Caſaubonus* ad *Perſii* Sat. V. p. 174[b].

ALPHEI MITYLENAEI
EPIGRAMMATA.

¶. 128.] *I.* Cod. Vat. p. 571. *Menagius* edidit in Obſſ. ad *Taſſonis* Amintam p. 184. qui liber mihi non ad manus eſt. Primum diſtichon protulit *Bernard.* ad *Thom. Mag.* p. 89. ubi vim verbi ἀνέραστος exponit. In ſchedis Tryll. Ἀλκαίου inſcribitur. In membranis eſt Ἀλφειοῦ Μιτυλ. — Amor non fugiendus, ſed ſectandus eſt, quippe qui deſidiam et ſegnitiem ex animo excutiat. — V. 1. τλήμονες. *Horat.* III. Carm. XII. 1. *Miſe-*

rarum est neque amori dare ludum. Ad totius carminis argumentum praeclare facit *Ovidius* I. Amor. IX. 31. *Ergo desidiam quicunque vocabit amorem, Desinat, ingenii est experientis amor.* et in fine: *Qui nolet fieri desidiosus, amet.* — V. 3. καὶ γὰρ ἐγώ. Sic plane idem l. c. v. 41. *Ipse ego segnis eram discinctaque in otia natus: Mollierant animos lectus et umbra meos. Impulit ignavum formosae cura puellae.* — V. 4. ξεινόφιλον. Vat. Cod. Hoc cur mutatum sit, non video. Nomen Ξεινοφίλου tuetur *Simonides* Ep. LVIII. p. 137. — V. 6. ψυχῆς ἀκόνη. quae animum impellunt et exercent, dicuntur ἀκονᾷν τὰς ψυχὰς, ut ap. *Xenophont.* Oecon. 21. 3. et παρακονᾷν, ut in Cyropaed. VI. 2. Paulo audacius res ipsa, quae impellit et acuit, ἀκόνη vocatur; cujus audaciae illustre exemplum est ap. *Pindar.* Ol. VI. 141. quod nuper praeclare tractavit *Heynius* p. 79. Oppidum, quod Lacedaemoniis multum negotii fecerat, cum quidam ex eorum regibus vastare vellet, Ephori dixerunt: μηδαμῶς ἀφανίσῃς, μηδ' ἀνέλῃς τὰν ἀκόναν τῶν νέων. *Plutarch.* T. II. p. 233. D. Inter recentiores hac imagine usus est *Torqu. Tassus* in Gierus. liber. XX. 114. *Tale ei suoi sdegni desta, ed alla cote D'amor gli aguzza ed alle fiamme avviva.*

II. Vat. Cod. p. 173. Ἀλκαίου Μιτυλ. Hoc tamen lemma in membranis a sec. manu esse, *Brunckius* asserit, cum prius Ἀλφειοῦ fuerit. In nostro apogr. nullum correctionis vestigium. *Alpheo* tribuitur in Planud. p. 433. St. 567. W. ubi compares magnam ejusdem argumenti carminum multitudinem. — V. 1. ἄλλης ἀπ' ἄλλης. Vat. Cod. Miror, praepositionem ἀπὸ bis positam doctissimo editori stomachum non movisse. Verba ἄνθεα ἀπ' ab imperito librario, qui versum mutilum reperiebat, addita esse puto, cum *Alpheus* fortasse dedisset:

θῆκε τόδ' οἰκείης σύμβολον ἠγρεσίης.

Conf. *Archiae* Ep. VI. VII. VIII. IX. — V. 3. ἀκρέμονας.

Vat. Cod. — V. 4. ἰθυντόνων. Vat. et *Suid.* qui h. v. excitavit v. στάλικας T. III. p. 368. — V. 5. ὦ μὲν Plan. — V. 6. Ap. *Suid.* v. ὠφελείας T. II. p. 773. ὧδε νέμοις, quod emendavit *Toup.* Em. in Suid. P. II. p. 301.

III. Planud. p. 332. St. 472. W. Amori dormienti poëta facem et pharetram eripere conatur; sed saevum puerum vel dormientem timens a conatu abstinet. Expressit hoc carmen *Statyll. Flacc.* Ep. VIII. — V. 1. χερὸς omittit Ald. pr. et sec. lacuna relicta. καὶ inseruit ed. fil. Aldi. χερὸς primus *Ascensius* dedit. Ab ed. Flor. pr. hoc carmen plane abest. — V. 3. εὐνομίη. εἰρήνη. *Suid.* *Philippus* Ep. XXIX. Καίσαρος εὐνομίης χρηστὴ χάρις· ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν Καρπεὺς εἰρήνης ἀντεδίδαξε φέρειν. — ¶. 129.] V. 5. Sed vel sic, dolose, timeo, ne quem mihi dolum struas, somniumque, mihi infestum, mente concipias. Ex δολοπλόκε ad κεύθῃς substantivum δόλον assumendum est. — πικρόν. ἐχθρόν. Vide *Schol. Sophocl.* Phil. 254. *Valckenar.* ad Phoen. p. 352. — *Statyll. Fl.* l. c. ἐγὼ δ', ἐγέρωχε, δέδοικα, Μή μοι καὶ κνώσσων πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς.

IV. Cod. Vat. p. 374. Planud. p. 14. St. 25. W. Animum, praesentibus aequum, omnibus divitiis praeferendum esse. — V. 1. βαθυληΐους. agros segete longe lateque tectos. τέμενος βαθυλήϊον *Homer.* Il. σ. 550. — V. 2. »Ex Archilochi versibus (Fr. X.), quos sibi imitandos proposuisse Alpheus videtur, summus Criticus »*Rich. Bentl.* ad Horat. p. 132. scribendum censet, οὐκ »ὄλβον, πολύχρυσος οἷα Γύγης. Nihil muto. Quum ἀρούρας »epitheton habeat, sic substantivo ὄλβον bene jungitur »πολύχρυσον et utrumque ad Gygen refertur, qui fuit di»ves et agri et auri.« *Br.* In eandem sententiam, colore non absimili, *Horat.* III. Carm. XVI. 39. *Contracto melius parva cupidine Vectigalia porrigam, Quam si Mygdoniis regnum Alyattei Campis continuem.* *Tibullus* L. III. El. 3. 29. *Nec me regna juvant, nec Lydius aurifer amnis, Nec quas terrarum sustinet orbis opes. Haec alii cupiant. Li-*

cent mihi paupere cultu Secure cara conjuge posse frui. Ut Gygae et Croesi divitiae pro magnis opibus paroemiace dicuntur, sic Tantali quoque talenta passim occurrunt. Ap. *Aristaenetum* L. I. 10. p. 27. olim lectum fuisse suspicor: Ἀκόντιος οὐκ ἂν ἠλλάξατο τὸν Μίδου χρυσὸν, οὐδὲ τὸν Ταντάλου πλοῦτον ἰσοστάσιον ἡγεῖτο τῇ κόρῃ, cum vulgo legatur τὸν πάντα πλοῦτον, perquam inficete. Vide *Zenobium* in Prov. VI. 4. p. 152. ibique *Schottum.* — V. 3. Macrinum, quem Alpheus h. l. alloquitur, Macrinum imperatorem esse putavit *Fabric.* in Bibl. Gr. Vol. II. L. I. 12. p. 14. sine causa idonea, ut monuit *Dorville* in Misc. Obss. T. VII. p. 70. — V. 4. τὸ μηδὲν ἄγαν. De auctore hujus dicti vide *Schol. Eurip.* Hipp. 265. et Epigr. ἀδέσπ. DVIII.

V. Cod. Vat. p. 372. Planud. p. 90. St. 132. W. Gloria Trojae rerumque sub Trojae moenibus gestarum memoria per Homeri carmina adhuc viget et durat. — V. 3. „ὑπὸ στεφάνῃ τε πόληος. Haec est Codd. omnium „et editionum veterum lectio, quam primus mutavit „H. Stephanus ob corruptum ἡ δὲ τὸν initio sequentis „versus. Hoc corrigendum erat et illud retinendum.“ *Br.* *Stephanus* dedit: ὑπὸ στεφάνῃσι π. Ἢ δὲ τόν. Optima est *Brunckii* emendatio. Sequitur *Alpheus* eos, qui Hectorem ab Achille circa moenia raptum dicebant. *Euripid.* Androm. 107. Ἕκτορα, τὸν περὶ τείχη Εἵλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος. Vide *Heyn.* Excurs. ad Aen. I. 483. XVIII. p. 161. sq. — V. 5. ὅν. quo vate non una quaedam urbs, sed utriusque mundi, Orientis non minus quam Occidentis, plaga gloriatur.

VI. Cod. Vat. p. 371. Edidit *Jensius* nr. 109. *Reisk.* Anth. nr. 760. p. 157. Poëta ex Syria Romam profecturus Neptunum secundam navigationem rogat. — V. 1. ἵππιε. Notus Neptunus ἵππιος, rei equestris praeses. — V. 2. „Εὐβοίης ἀμφ. σκόπελοι. Ad hunc scopulum

„naufragium fecit *Reiskius*. Loquitur poëta de Caphareo, „quem praeternavigabant, qui Italiam e Syria pete„bant. Infra p. 161. οὐλόμεναι νήσοισι Καφηρίδες." *Br.* Hunc scopulum *Reiskius* certe non ignorabat, cum ad hoc carmen dubitaret, quod saxum Euboeae poëta significare voluerit. Qui Italiam e Syria petebant, Caphareum promontorium praeternavigabant quidem, sed ingenti intervallo, ita ut poëtam hujus potissimum rei causa Neptunum invocasse vix crediderim. Commemorari solent in deorum invocationibus loca, ubi maxime coluntur et habitare putantur. Jam Neptuni regia circa Euboeam fuit. Apud *Homer.* Il. ν. 20. Neptunus, Samothracia relicta, τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών· τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ, Αἰγάς· ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης Χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχαται. Conf. *Strabon.* L. VII. p. 592.— Hanc domum in fundo maris significare videtur *Alpheus* verbis ἀμφικρημνῷ σκόπελον, rupem fluctibus exesam, antrum, undique saxis dependentibus circumdatum. In Cod. Vat. Εὐβοΐβης legitur. — V. 3. Simili modo precatur *Philodemus* Ep. XXIV. 7. 8.

VII. Cod. Vat. p. 447. Planud. p. 8. St. 15. W. Expressum est carmen ex Epigr. *Alcaei Mess.* XIII. Romanorum arma terram et mare subegerunt; nihil jam superest praeter coelum. Quare Jovem poëta monet, ut portas Olympi claudat. Ex postremis verbis οὐρανίη οἶμος ἔτ' ἔστ' ἄβατος, *Opsopoeus* inepte suspicatur, hoc carmen in Romanorum contumeliam scriptum esse; significari enim, Romanos coelo indignos esse. — V. 4. οὐρανίη δ' ὑμῖν. Cod. Vat. In marg. γρ. οἶμος.

¶. 130.] *VIII.* Cod. Vat. p. 373. cujus auctoritate *Alpheo Mitylenaeo* tribuitur, in Planud. enim p. 99. St. 146. W. *Antipatro Thessalonicensi* inscriptum est. Heroum, Trojano bello illustrium, patrias fere eversas esse. Mycenarum quidem nec ruinas conspici. *Eustath.* ad

Il. β. p. 219. 30. ἐπτατεινώθησαν δὲ, φησὶ, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ αἱ Μυκῆναι· καὶ οἱ τὸ Ἄργος ἔχοντες εἶχον καὶ Μυκήνας συντελούσας εἰς ἕν. χρόνοις δ' ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥς μηδ' ἴχνος εὑρίσκεσθαι τῶν Μυκηναίων πόλεως. Hoc et sequens Epigramma imitatione expressit *Antonius Argivus* T. II. p. 240. — V. 1. μὲν ὀνόματι. Vat. Cod. Fuit fortasse ἐν ὄμματι. — V. 2. πολλῶν. Vat. et Plan. Male. Vera est *Brunckii* lectio, quamvis ejus auctoritatem penitus ignoramus. Librarii metro timentes πολλὸν in πολλῶν mutaverunt. Breves syllabas in hac pentametri parte nonnunquam produci passim monuimus. — V. 3. παρερχόμενός τε Μυκήνην omnes editt. veteres. *Stephanus* γε scripsit. — Comparandus illustris *Sulpicii* locus ad *Ciceronem* Epist. ad Div. L. IV. 5. — Μυκήνη legendum esse, vidit *Jos. Scaliger* in not. mstis. — V. 5. αἰπολικὸν μήνυμα. De loco plane deserto, μηλοβότῳ, ubi caprarum greges pascentes conspiciuntur. *Huetius* p. 12. comparat Epigr. seq. ubi item de urbibus dirutis δείκνυσθ' εὐμύκων αὔλια βουκολίων. Sed miror, poëtam eandem rem bis dixisse, idque iisdem prope verbis. Quare versu praec. αἰπολίου deberi suspicor librario, qui ad αἰπολικὸν oculis aberraverat. Scribe:

— ἔγνων, καὶ σκοπέλου παντὸς ἐρημοτέρην.

quam emendationem commendat et lenitas mutationis, et locus *Pompeji* Ep. I. p. 105. quem noster ante oculos habuit:

Εἰ καὶ ἐρημαίη κέχυμαι κόνις ἔνθα Μυκήνη,
εἰ καὶ ἀμαυροτέρη παντὸς ἰδεῖν σκοπέλου.

— V. 5. Senes tantum urbem hoc loco fuisse meminerunt. — Κυκλώπων. Vide notas ad *Antip. Sidon.* Ep. LI. *Interppr. Thucyd.* L. VIII. p. 243. sq.

IX. Cod. Vat. p. 373. Planud. p. 100. St. 147. W. Urbes, unde Trojae victores prodierint, eversas jacere, Trojam contra stare et superesse. — Magis poëtice

quam vere hoc dici monuit *Dorvillius* in Misc. Obss. T. VII. p. 71. quum *Strabo* quidem L. VIII. p. 578. Argos et superesse et primum post Spartam locum obtinere dixerit. — Ἑλλάδος. Fuerunt inter veteres, qui Ἑλλὰς ap. *Homer.* Il. β. 681. pro urbis nomine haberent; nec, ut videtur, injuria. Vide *Strabon.* L. IX. p. 659. C. Cf. *Schönemann* de Geogr. Homeri p. 72. *Alpheus* certe Achillis patriam significare voluit. — V. 2. χρυσέη ἄκρ. Mycenae, quam urbem *Homerus* τὴν πολύχρυσον appellare solet. Hinc Perseus ortus. Praeclarus locus est *Pausaniae* L. VIII. 33. p. 668. de fortunae impotentia, in grandia aeque ac in exigua grassantis, ubi etiam Mycenarum fortunam commemorat: Μυκῆναι μέν γε τοῦ πρὸς Ἰλίῳ πολέμου τοῖς Ἕλλησιν ἡγησαμένη — ἠρήμωνται πανώλεθροι. — V. 3. ἐσβεσθ' ἡρώων emend. *Jos. Scaliger* in not. mstis. *Exstincta est gloria heroum, quorum virtute Trojae conciderunt moenia.* — Hoc ab *Alpheo* dici miror, qui Epigr. V. recte dixerat, heroum, in bello Trojano illustrium, nomen et gloriam ad omne aevum durare. Nec id profecto hoc loco agitur, heroum illorum nomina utrum floreant, an in oblivionem abierint, cum nonnisi urbium, unde victor Graecorum exercitus prodierat, fatum cum Trojae fortuna comparetur. Quae cum ita se habeant, *Alpheum* non sic scripsisse puto, ut vulgatur, κείνων κλέος, sed potius:

ἐσβέσαθ' ἡρώων κείνων ἕδος.

Sedes et patria heroum. *Hesych.* Κυκλώπων ἕδος. ἐπειδὴ Κύκλωπες ἐτείχισαν τὰς Μυκήνας. *Pindar.* Ol. β. 22. ὦ Κρόνιε — ἕδος Ὀλύμπου νέμων. Isthm. α. 42. ἐν Ἀχαιοῖς ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἕδος. *Euripid.* Orest. 1247. κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων. Iphig. in Aul. 1527. δολόεντα Τροίας ἕδη. De deorum sedibus et templis ἕδος eleganter usurpatur, docente *Ruhnk.* ad Tim. p. 93. — Ne cui vero durior videatur metaphora in verbis ἐσβέσατο ἕδος, verbum σβέννυμι simili ratione passim occurrit pro *evertere, finire,* et-

cidere; et in passivo pro *cessare*, *evanescere*. Ep. *adesp.* T. III. p. 146. XX. σβέννυντο δὲ πηγαί. exaruerunt fontes, non solis aestu, sed serpente aquam potante. Ibid. p. 141. II. Tereus γλῶσσαν ἐμὴν ἔθέρισσε, καὶ ἔσβεσεν Ἑλλάδα φωνήν. T. III. p. 284. DCXXIX. σβεννύντας ποτὲ τούσδε τυραννίδα. — V. 4. ἤρειψαν. Cod. Vat. — V. 5. ἐστὶν πόλις Vat. Cod. Troja a Julio Caesare et Augusto agro, libertate et immunitate operum donata. Vide *Strabon.* L. XIII. p. 889. et *Intpp. Horatii* III. Carmin. III. 60. Ad sensum facit Epigr. Anth. Lat. T. I. p. 456. II. *Idem Agamemnonias dices cum videris arces: Heu victrix victa vastior urbe jaces.* — V. 6. εὐμύκων. Ex Lect. Ald. pr. in Ald. 2. et tertiam venit. εὐμύκων restituit *Ascensius*.

X. Cod. Vat. p. 372. Planud. p. 81. St. 118. W. *Antipatrum Thessalonicensem* reprehendit, quod Ep. XXXV. Delum insulam de vastitate sua conquérentem induxerit. Vide, quae ibi notavimus. Tractavit hoc carmen *Dorvill.* in Exercit. Del. p. 68. — Lemmati hujus carminis adscripsit *Jos. Scaliger* καὶ τοῦ Ἀντιπάτρου. quod quid sibi velit, non assequor. Certe hoc carmen pro *Antipatri* opere haberi nequit. — V. 1. ἀκάλυπτον. Vide, quae congessit *Wernsdorf.* ad *Himer.* Or. IV. 2. p. 457. sq. — Κρονίδης. Neptunus fortasse, qui Jovi hoc praestitisse dicitur ap. *Lucian.* Dial. D. Mar. X. — V. 3. θεοὺς ap. *Stephanum*, typographi fortasse vitio. Veteres enim edd. omnes τεοὺς legunt. Per Apollinem et Dianam poëta jurat. — Membr. Vat. μὰ τέου — δαίμονος. — V. 6. Ἄρτεμιν οὐκ ἄ. ἤ σε λέγει. sic Cod. Vat.

XI. „E *Pausania* L. VIII. p. 706. Non exstat in „Planudeae codicibus, ideo ab omnibus editionibus „abest. A Stephano in Appendicem relatum, et licet ibi „repetitum sit in Wecheliana p. 9. qui hanc editionem „curavit, hoc Epigr. addidit L. III. capite εἰς ἀνδρείους. „Hoc loco in Vat. Cod. videtur esse; nam in Salmasii

„editione adſcriptum eſt auctoris nomen, quod ap. Pau-„ſaniam non legitur, et additae variae lectiones, qui-„buscum Pauſanias concinit." *Br.* Unde *Salmaſius* habeat, hoc carmen *Alphei* eſſe, fruſtra quaeſiveris. In Vat. membranis non magis legitur, quam in Planudea. *Alcaeo Meſſenio* tribuendum eſſe, ſuſpicabatur *Schneiderus*. Inſcriptum erat ſtatuae Philopoemenis Tegeae. Statuam equeſtrem eidem Delphis poſitam commemorat *Plutarch.* T. II. p. 451. ed. Tubing. — Valde hoc Epigramma torſit *Huetium* p. 21. qui id ap. *Pauſaniam* emendatius quam in Wecheliana legi non meminerat. — V. 2. ποιησαμένου. Wech. — πολλὰ μὲν ἀλκαῖς —. Idem de ſuo heroë Godofredo Italorum Virgilius: *Molto egli oprò col ſenno e colla mano.* — V. 3. αἰχμητά. Wech. — ¶. 131.] V. 5. τροπαὶ ἀπετυγμένα. Wech. — Praeclarum belli ducem fuiſſe Philopoemenem, evincunt duae de duobus Spartae tyrannis reportatae victoriae. Machanidam et Nabin poëta ſignificat. *Plutarch.* in Vit. Philop. c. X. et XIV. — V. 6. Wech. omiſſo Σπάρτας legit τὰν αὐξανομέναν. Eadem v. 7. ἕνεκ' αὖτε γέα. ubi parum abfuit quin *Huetius* veram lectionem conjectando aſſequeretur.

XII. Cod. Vat. p. 372. Planud. p. 119. St. 172. W. In gallinam, quae, cum pullis incubaret, nive obruta eſt. — V. 1. χειμερίαις vulgo. — παλυνομένη τιτθάς. Vat. Cod. — παλύνειν *inſpergere* paſſim. Ap. *Homerum* Od. ξ. 429. παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. Il. λ. 560. λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνεν. De nive *Apollon. Rhod.* L. III. 69. νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα. — τιθὰς ὄρνις. τιθαὶ ὄρνιθες. *Aratus* Dioſem. 228. Vide *Arnald.* Lect. gr. p. 128. — V. 3. οὐράνιος Vat. Cod. a pr. man. — V. 4. αἰθέρος οὐρανίων α. Vat. Cod. et Plan. *Brunckii* lectio ex ipſius editoris conjectura fluxiſſe videtur. Corruptelae ſuſpicionem movet tautologia in verbis νεφέων οὐρανίων αἰθέρος, et ejusdem vocabuli repetitio. Quamvis hanc paſſim admiſerunt Epigrammatarii. Fortaſſe ſcribendum:

— ἢ γὰρ ἔμεινεν

αἴθριος, οὐρανίων ἀντίπαλος νεφέων.

αἴθριος idem, quod ὑπαίθριος. Sub divo mansit, frigori exposita, tempestatem a pullis prohibens. αἴθριος. ὑπὸ τὸν ἀέρα. *Hesych.* αἰθρία. ἔξω ὑπὸ τὸν ἀέρα. λέγεται δὲ καὶ ὕπαιθρον. — αἴθρια στέφη. τὰ ἐξ Ὑπερβορέων κομιζόμενα· ὡς ἐπὶ ἐν ὑπαίθρῳ τιθέμενα. αἴθριον καὶ αἴθριος ὁ ὑπὸ τὸν ἀέρα. *Suidas.* Conf. inprimis *Salmas.* ad Tertull. de Pall. p. 137. — Pro νεφέων autem si quis νιφάδων scribendum duxerit, me non valde refragantem habebit. *Antip. Sidon.* Ep. LXI. κρυερῶν ἀντίπαλον νιφάδων. ubi vide not. — V. 5. Πρόκνη κ. Μ. qui liberos vestris manibus obtruncastis. — ὀρνιθ. Color, ut ap. *Callimach.* Fragm. CXXIX. αἰρέων ἔργα διδασκόμεναι.

APOLLONIDAE SMYRNAEI

EPIGRAMMATA.

¶. 132.] *I.* Cod. Vat. p. 510. Planud. p. 173. St. 253. W. Dormientem convivam poëta excitat, eumque, quam cito mors omnibus instet, monens ad potandum hortatur. — V. 1. ὑπνώεις. Vat. Cod. ὦ ἑταῖρε. Plan. et Vat. ὦ 'ταῖρε legendum esse, monuit *Casaub.* in not. mst. — V. 2. μοιριδίη μελέτη. Somnum *mortis quasi meditationem* vocat, ut imaginem mortis alii. Vide *Scheffer.* ad Aelian. V. H. II. 35. p. 136. — V. 4. ἄκρις. merum bibe, usque dum genua titubent. Cf. not. ad *Leonid. Tar.* Ep. XXXVIII. 2. T. II. p. 97. — V. 5. ὅτ' οὐ corrigendum, ut Plan. et Vat. habent. — Pro πολὺς χρόνος membr. Vat. πολὺς, πολὺς, omisso χρόνος, quod fortasse verum est. — Deinde eaedem ἀλλ' ἄγ' ἐχείγου pro ἀλλά γ' ἐπ. quod vel sine codicibus corrigendum erat. — V. 6. ἡ πολιή. vulgo. Longe elegantior Cod. Vat. lectio

ἡ συν-

ἡ συνετή. *Philodem.* Ep. XIX. πολιὴ γὰρ ἐπείγεται ἀντὶ μελαίνης θρὶξ ἤδη, συνετῆς ἄγγελος ἡλικίης. Cf. ejusd. Ep. XIV. 3. 4.

II. Hoc et sequens Epigr. in Leonem, puerum formosum, Rhodensem, non legitur in Musa puerili, quam quidem hodie habemus in Vat. Cod. Planudes igitur exemplo copiosiore usus est. Vide Prolegg. p. LXXXVI. Servata enim in Plan. p 294. St. 433. W. — V. 1. Κινύρην. Formosissimus mortalium, Assyriorum rex, secundum *Hygin.* Fab. CCLXX. et CCXLII. Cypriorum regem eundem vocat, et Apollini in deliciis fuisse narrat *Pindar.* Pyth. II. 27. sqq. ubi vide *Schol.* Conf. *Heynium* in Apollodor. III. 14. 3. p. 825. et *Munkerum* ad Anton. Lib. c. XXXIV. — Φρύγας ἀμφω. Ganymedem et Paridem. — V. 3. Κερκαφίδη. Vid. Ep. XIV. et *Strabon.* L. XIV. p. 654. — V. 4. ἡ τοίῳ λάμπεται ἠελίῳ. Formosi pueri cum sole comparantur, ut ap. *Meleagr.* Ep. XXXV. ubi vide not. p. 55. Simul autem, quod *Brodaeus* bene monuit, ad Solem, tutelarem insulae deum, respicitur. — Pro ἴστ' Ed. Flor. pr. ἴσσ' et versu seq. λάμπεαι. Prius Aldinae omnes et Ascens. servarunt; alterum inepte commutarunt cum λάμπεται. Si vera est nostra lectio, pro καὶ Ῥόδος legerim ἡ Ῥόδος.

III. Planud. p. 294. St. 434. W. Lusus in nomine Leonis. — Pro Ἀλκίδεω, quae est omnium editt. lectio, *Br.* Ἀλκείδεω corrigit. — τὸ δωδέκατον. Victoria de leone non inter duodecim Herculis certamina foret, si ejusmodi ipsi leo obviam esset factus. In formosos enim et formosas non nimis fortem fuisse Herculem, omnis clamat antiquitas.

IV. Cod. Vat. p. 325. Edidit *Jensius* nr. 42. *Reisk.* in Anth. p. 131. nr. 692. In mulierem, quae, cum oculorum lumine privata esset, binos enixa pueros solem jam pluribus quam antea oculis adspicere videretur. —

V. 1. τεόν. Vat. quod *Reisk.* in τεὸν mutavit. Nec hoc valde elegans; non tamen editoris, sed poëtae vitio. φίλον φάος magis foret e poëtarum consuetudine. οὐκέτι. non amplius oculis privata dici poteris. — V. 2. δυστόκῳ. *Jens.* δυστόκῳ. Cod. Vat. Hoc utrum in διστοτόκῳ commutandum sit, an cum *Brunckio* in διστόκῳ, difficile fuerit judicatu. — V. 3. ἐν abundat, ut saepe. περιθαλπές. Vat. Cod. — *Jensius* et *Reisk.* περικαλλές. — V. 4. τελειοτέρη. Perfectior et quodammodo integrior dicitur mulier, quae peperit; cum contra sterilis mulier praecipua quadam honoris sui parte carere videatur. Cf. *Propert.* IV. 11. 60. — Hanc poëtae sententiam esse, nullus dubito. *Reiskius* de initiatione in mysteria Orphica cogitans, totius carminis argumentum mire pervertit.

¶. 133.] *V.* Cod. Vat. p. 185. Edidit *Kuster* ad *Suidam* v. ἀπάρχεσθαι Tom. I. p. 248. *Reisk.* Anthol. nr. 486. p. 37. Euphron, parvi agri, nec majoris vineae possessor, deo, nescio cui, parva ex parvis munera offert; largiora promittens, si major ipsi copia contigerit. — Viri, qui loquens inducitur, nomen in Cod. Vat. Εὔφρων est. Σώφρων *Kusterus* exhibuit, eumque secutus *Reiskius*, licet in apogr. Lips. Εὔφρων repererit. Revocanda membranarum lectio. *Euphronis* nomen occurrit ap. *Heraclid. Sinop.* Ep. I. 5. T. II. p. 261. Omisso viri nomine hunc versum *Suidas* laudat in πολυαύλακος, sequentem in πολυγλεύκου Tom. III. p. 143. — βότρυος πολυγλ. uvae multum fundentis mustum, pro magna vinea. — V. 3. ἐπὶ κνίζοντι. Vat. ἐπικνίζοντι apogr. Lips. — V. 4. πύδακα. Cod. Vat. Idem a pr. man. ῥωγὸς exhibet. De vocabulis ῥὰξ et ῥὼξ, eorumque discrimine vide *Intrpp. Thomae M.* p. 774. sq. ubi *Bernardus* hunc versum excitavit. Conf. not. ad *Philodemi* Ep. XVIII. 7. — V. 5. εἰμὶ δ' ἐξ. Vat. et *Suid.* qui hoc distichon profert T. I. p. 248. σοὶ νῦν, quod *Kusterus* in apogr. Bigot. reperit, *Brunckius* in Bu-

heriano, ex *Salmasii* libro profluxisse videtur. Non igitur erat, cur *Br.* *Reiskium* reprehenderet, qui et ipse emendationem periclitatus, ἐστὶ μὲν ἐξ ὀ. scribendum putavit. Proxime ad membranarum lectionem accederet:

ἡ μὲν ἴδ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις — . —

sive:

ἤδε μὲν ἐξ — —.

— V. 6. ἀπ' ἀρξόμεθα. *Leonidas Tar.* Ep. VIII. τῇδε πενιχρὰ Ἐξ ὀλίγων ὀλίγην μοῖραν ἀπαρχόμεθα.

VI. Cod. Vat. p. 185. Edidit *Kuster* ad *Suidam* v. θαλάμη T. II. p. 161. *Reisk.* in Anthol. nr. 487. p. 37. *Goens* ad *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 105. Clito mellis ex alvearibus primitias diis offert. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in σμήνη T. III. p. 342. ubi ἀντινομαίων legitur. Vocem divisit *Toupius* Em. in Suid. P. III. p. 427. ἀντὶ νομαίων, *victimarum loco.* Nempe Clito nec hoedum, nec ovem, sed quae in promtu erant, offerebat dona. νομαία. ἡ ἐκ τῆς νομῆς. *Suid.* T. II. p. 629. In Cod. Vat. ἀμφινομεων (αι supra) legitur. ἀμφινομαίων *Goens.* *Reiskius* incidit in ἀνθονομαίων, *flores depascentium.* — Nomen dedicantis ap. *Suidam* est Κλειτός. — V. 3. 4. *Suidas* in τηλοπέτους, τῆς πόῤῥω πετομένης, T. III. p. 461. ubi δῶρον ἀφ' ἱμάντου, sine sensu. *Kusterus* in suo apographo ἀπημάντου inveniens, veram lectionem facile detexit. — V. 5. 6. *Suid.* in θαλάμη T. II. p. 161. ubi edd. vett. σκηνοπαγεῖς legunt. Idem v. 5. profert in θεσμοτόκον. τὰς μελίσσας φησὶ διὰ τὸ εὔτακτον. T. II. p. 190. In Vat. quoque junctim legitur θεσμοτόκον, quod *Suidas* igitur accepit de apibus, quae *magnis agitant sub legibus aevum.* *Virgil.* Georg. IV. 154. Sed noli dubitare, quin recte scripserit *Br.* δ' ἑσμοτόκον. *Kuster.* et *Goens* δ' omiserunt. — Mox ἐκ δὲ μ. ex *Suida* assumtum est. In Cod. enim Vat. εὖ legitur. — νέκταρος. *Eurip.* in Bacch. 142. ῥεῖ δὲ μελισσᾶν νέκταρι. *Virgil.* Georg. IV. 163. *aliae purissima mella Stipant, et liquido*

distendunt nectare cellas. — κηροπαγὴς θάλαμος est ap. *Niciam* Ep. VII. μελισσῶν ἄπλαστοι χειρῶν αὐτοπαγεῖς θαλάμοι. *Antiphil.* Ep. XXIX.

VII. Cod. Vat. p. 161. Planud. p. 415. St. 550. W. Menis, piſcator, Dianae dapes pro paupertate ſua apponit, ut largam ipſi capturam praebeat, precatus. — V. 1. *Suidas* h. verſum cum particula ſequentis profert in λιμενῆτιν T. II. p. 447. Idem integrum diſtichon laudat in τρίγλῃς T. III. p. 502. et in φυκίδα T. III. p. 642. In his omnibus locis λιμενῆτιν legit, quae eſt Vat. Cod. lectio. Sed λιμενῖτιν legendum eſſe contendit *Toup.* ad Suidam P. III. p. 491. Πρίαπος λιμενίτας eſt ap. *Leon. Tar.* Ep. LVII. Sed fortaſſe ne ſic quidem vera lectio reſtituta eſt, cum legendum ſit:

καὶ φυκίδα σοὶ, λιμενῖτι
Ἄρτεμι — — —.

tibi, o Diana, quae in portubus coleris. unde λιμενοσκόπος ap. *Callimach.* H. in Dian. 259. qui etiam v. 39. Jovem Dianae munia tribuentem inducens, καὶ μὲν ἀγυιαῖς, ait, Ἔσσῃ καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. Hinc poëta divam interrogat v. 183. Τίς δὲ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον; Τίς δὲ λιμήν; — τρίγλην ἀπ' ἀνθρακίης. mullum in carbonibus toſtum et adhuc calentem. Vide de τρίγλῃ *Camus* Notes ſur Ariſtote p. 788. Mullus Dianae ſacer, ut alii dicunt, propter nomen: vide *Phurnut.* de N. D. p. 232. *Athen.* L. VII. p. 325. Alii ludicram cauſam afferunt; ut poëta ap. *Athen.* L. I. p. 5. D. Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι. Παρθένου Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφυ καὶ στύματα μισεῖ. — φυκίδα. Vide *Aſclepiad.* Ep. XXVIII. — V. 2. Qui hic Μῆνις vocatur, ap. *Suidam* et in Plan. Θῆρις eſt. In Planudeae tamen Codd. Μῆνις. — V. 3. *Suidas* T. II. p. 15. ζωρότερον. ἀκρατώτερον. ἐν ἐπιγράμματι· καὶ ζωρότερον κεράσας ἰσοχειλέα. καὶ Ὅμηρος εἰπών, ζωρότερον δὲ κέραιε. — ἰσοχειλέα. usque ad ſcyphi marginem. *Xe-*

noph. Exp. Cyri L. IV. 5. 19. οἶνος κρίθινος ἐν κρατῆρσιν· ἐνῆσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς. — Particulam hujus versus cum sequente integro laudat *Suid.* in αὖον T. I. p. 382. — V. 5. αἰὲν. Plan. Vat. — λίνα. tibi, Diva, omnia retium, i. e. venationis genera tributa sunt. Dianae autem piscatus, non minus ac venationis, primitiae offerebantur. *Spanhem.* ad Callim. H. in Dian. 39. p. 197.

VIII. Cod. Vat. p. 493. Plan. p. 35. St. 51. W. Cajum, Lucii filium, primam barbam detondentem, poëta, ceteris aurea munera ferentibus, carminibus celebrat. Expressum hoc carmen ex *Antip. Thess.* XXI. De more diem, quo juvenes barbam comamque ponebant, celebrandi vide *Raderum* ad *Martial.* L. IX. 17. *Barthium* ad *Statii* Sylv. III. 4. p. 326. et quos laudat *Fabric.* ad *Dion. Cass.* T. I. p. 551. De Cajo, in cujus honorem nostrum Epigramma conscriptum est, conjecturas protulit *Reiskius* in Not. Poët. p. 194. de quibus tum dicemus, ubi de *Apollonidae* aetate disputabimus. — V. 1. παρηΐδων πρῶτον. vulgo. πρώτου est in Aldinis. Cod. Vat. vulgarem formam παρειῶν poëticae substituit. — θέρος. *primam messem*, primum proventum. Epigr. VI. σμήνεος ἔκ με ταμὼν, γλυκερὸν θέρος. Poëta respexit *Callimach.* H. in Del. 298. παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων Ἄρσενες ἠιθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν, quod *Ruhnkenius* monuit Epist. crit. p. 163. — ἕλικας. *Strato* Ep. IX. τρυφεραὶ κροτάφων ξανθοφυεῖς ἕλικες. — Pro κείρεο Ald. sec. vitiose κόρεο. — V. 4. Λεύκιον. Cod. Vat. Aldus in Codd. invenit ἰούλων λεύκιον. quod in Ald. sec. et tert. receptum est. — ¶. 134.] V. 5. χρυσείοισιν. In eundem sensum *Horat.* IV. Carm. VIII. 9. — *non haec mihi vis: nec tibi talium Res est aut animus deliciarum egens. Gaudes carminibus: carmina possumus Donare et pretium dicere muneri.*

IX. Planud. p. 338. St. 478. W. In Priapum, Phylomachi opus, qui, non procul a Gratiis collocatus, se in genua concidisse ait. Genubus innixus Priapus conspicitur ap. *Montefalconium* Suppl. T. I. P. II. Planche 180. — V. 3. „Φυλόμαχος. Sic Vat. Cod. Triplici modo „scriptum occurrit hujus statuarii nomen: Φιλόμαχος in „Polybii fragm. ap. *Suidam* v. Προυσίας. Φυλόμαχος et Φυ„ρόμαχος. Hoc ultimum verum est. Vide Diodori Ex„cerpta p. 588. Primo modo hoc nomen efferri debere, „frustra contendit P. Leopardus Emend. III. 21. Plus „semel a Plinio memoratus, cui Pyromachus audit. Vide „*Harduin.* T. II. p. 656. not. 145. Florebat circa „Olymp. CXX. Falsus est circa hunc artificem Junius „in Catal. qui duos ex uno facit.“ *Br.* Hoc carmen si in Vat. Cod. legitur, meam diligentiam effugit; sed cum ad artium opera spectet, equidem in illo codice reperiri dubito. — V. 3. χαρίτων καλήν. μίαν τῶν Χαρίτων, καὶ ταύτην καλήν. Sed depravata videtur vulgata lectio et sic emendanda:

Χαρίτων δέ μοι ἄγχι καλιὴν
ἀθρήσας — —.

Prope Priapum illum Phyromachi Gratiarum sacellum fuit. Hinc poëta supplicantem dei statum ingeniose interpretatur: Gratiarum sacellum in propinquo conspicatus, ne quaeras, cur sic in genua procubuerim. καλιαὶ, *tuguria*, (vide *Graevii* Lectt. Hesiod. XI. p. 57.) passim deorum sacella significant. *Hesych.* καλιαί. νοσσιαὶ ἐκ ξύλων· καὶ ξύλινά τινα περιέχοντα ἀγάλματα εἰδώλων. δηλοῖ δὲ καὶ σκηνὴν οἰκείαν. *Crinagor.* Ep. VII. Πανός τ' ἠχήεσσα πιτυστέπτοιο καλιή. Idem Ep. XV. Ἑκάλης φιλοξείνοιο καλιὴν, de Hecales tugurio, ut *Leonid. Tar.* Ep. LV. et *Apollon. Rhod.* L. I. 170. μυχάτῃ καλιῇ.

X. Planud. p. 337. St. 477. W. Pan, deus agrestis, sibi ex aureis poculis, vino pretioso, majoribusque victimis litari nolit. — V. 2. Ἰταλοῦ. e longinquo arcessiti.

Finge tibi poëtam, cum haec ſcriberet, in Smyrnae aliusve oppidi Aſiae agro verſantem. Recenſum vinorum Italiae ex *Galeno* dedit *Athenaeus* L. I. p. 25. ſq. — V. 3. γυρούς τένοντας. Fortaſſe de toroſis taurorum cervicibus accipi debet. τένοντα pro ipſa cervice poſuit *Lucian.* in Tyranno §. 19. T. III. p. 199. ed. Bip. ἀνάβαινε οὖν καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει. Fortaſſe etiam de incurvatis tauri cruribus. Conf. *Foeſium* in Oec. Hipp. v. τένοντες p. 370. — πέτρῃ. De ara interpretantur. Vide, an ſcriptum fuerit πεύκῃ, ſive πτελέῃ, *ulmo*, in cujus umbra Panis ſignum collocatum fuit ſcilicet. Cf. not. ad *Anytes* Ep. VII. p. 426. — V. 5. „αὐτόξυλος. μονόξυλος. „Vide Heſychii Intrpp. in hac voce. Idem eſt, quod μο„νοστόρθυγξ ſupra in Diodori Ep. III. p. 80." *Br.* Optima eſt obſervatio *Euſtathii* ad Il. ψ. p. 1457. 34. plurimis vocabulis, quae cum αὐτὸς compoſita ſunt, recenſitis: αὐτόξυλον ἔκπωμα παρὰ Σοφοκλεῖ (Philoct. 35.) καὶ ὅλως ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος ἐσκεύασται. Eodem ſenſu *Philippus* Ep. VII. κόψας ἐκ φηγοῦ σε τὸν αὐτόφλοιον ἔθηκε Πανὶ Φιλοξενίδης. — ἀρνεοθοίνης. agna contentus, taurum mihi immolari nolo. — V. 6. ἐγχθονίου κύλικος. vini domeſtici, in ipſo agro nati, pocula. *Brodaeus* mallet καὶ ἐκ χθονίου, ut ſit muſtum ex fictilibus poculis. Non placet. Quamvis in hoc diſticho nihil eſt, quod opponatur χρυσέοις δεπάεσσι verſ. 1., non tamen ſic in ordinem cogendi ſunt poëtae, ut eos ad ſeveram dialectices normam exigere conemur.

XI. Cod. Vat. p. 398. ſq. Planud. p. 88. St. 129. W. Fons, cui nomen *puri*, manare deſierat, ex quo latro ibi cruentas manus abluerat. Huc facit *Pauſan.* L. IX. 30. p. 769. de amne Helicone agens, quem Diatae olim aperto alveo manaſſe narrabant: τὰς γυναῖκας δὲ, αἳ τὸν Ὀρφέα ἀπέκτειναν, ἐναπονίψασθαί οἱ θελῆσαι τὸ αἷμα· καταδῦναι δὲ ἐπὶ τούτῳ τὸν ποταμὸν εἰς τὴν γῆν, ἵνα δὴ μὴ τοῦ φόνου καθάρσια τὸ ὕδωρ παράσχηται. — V. 1. ἡ καθαρή. Vat. Cod.

et Plan. Nec mutanda erat lectio. Junge: ἡ καθαρὴ — οὐκέτι βλύζει. Paulo longior verborum ambitus, sed propterea non vitiosus. Quin Brunckiana lectione admissa omnis contextus elegantia penitus tollitur, postremo disticho, paralytici membri instar, misere pendente. — V. 2. κρήνη. Ed. pr. tres Ald. et Ascens. — V. 3. παρακλιντορος. Vat. Cod. — Latro viros quosdam ad hunc fontem recubantes interemerat. — Expressit hoc carmen *Antiphanes* Ep. VII. p. 205.

XII. Cod. Vat. p. 242. Planud. p. 199. St. 290. W. Scriptum in Aelium, militem fortissimum, qui gravi et incurabili vexatus morbo, gladio incubuerat, ne quis eum a morbo superatum dicere posset. Imitatus est hoc carmen *Philippus* Ep. XXV. p. 218. — V. 2. σωρείαις. multis aureis coronis, quas virtutis causa acceperat, cumulatus. Non de coronis proprie dictis, quas inter militum Romanorum praemia fuisse nemo ignorat, sed de torquibus aureis agi videtur, quae item fortibus donabantur. Vide *Taciti* Annal. II. 9. *Quintil.* Inst. Or. VI. 3. 79. — *Philippus* l. c. ὁ ψελιώσας Αὐχένα χρυσοδέτοις ἐκ πολέμου στεφάνοις. — αὐχένας ὁπλοφ. suam cervicem, armorum pondere gravatam. — ¶. 135.] V. 3. τέρμα ἄφυκτον. quam *extremam necessitatem* vocat *Sallustius* Fragm. p. 940. Cort. qui *neminem, nisi qui muliebri ingenio sit, illam exspectare* pronuntiat. — Hunc versum cum sequ. laudat *Suid.* in ὑπάτη T. III. p. 533. ubi οἶδεν exhibetur, quod a vulgata nihil differre temere judicat *Toupius* Em. in Suid. P. III. p. 513. — „In Planud. ἀριστεῖην „ἐμφανὲς εἰς ἰδίην. At codd. quatuor, vett. editiones et „Suidas habent ἐμφανὲς, quod genuinae lectioni propius „accedit, quam a Reiskio sagaciter detectam recepi. „Mallem ἔφθασεν. Nam ἔφθανεν est imperfectum, in quo „α longum. Corripiunt tamen Attici. Vide Clark. ad „Il. β. 43. Hunc morem Epigrammatarii saepe sequun„tur. Vide infra Bianoris V. 6. et Leonidae IV. 3.“ *Br.*

ἐμφανὲς habet Ed. pr. et Afcenf. ἐμφανὲς Aldinae. Vitium notavit *Toupius* l. c. qui ἀριστεῖην ἔδραμεν εἰς ἰδίην correxit ex Ep. *Philippi:* τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολουμένος ἔδραμε θυμῷ Ἐς προτέρων ἔργων ἄρσενα μαρτυρίην. Huic conjecturae calculum adjecit *Gilb. Wakefield* in Sylv. crit. T. I. p. 163. ubi praeterea pro νοῦσον ὅτ' εἰς — tentat: νόσσαν ὅτ' εἰς ἑ. quod *Philippi* imitatione refellitur. — V. 5. θνάσκων. Vat. Cod.

XIII. Cod. Vat. p. 401. Planud. p. 73. St. 107. W. Maris perfidiam et rapacitatem poëta increpat, quod Ariftomenem ipfis halcyoniis diebus fubmerferit. — V. 1. »In Planudea corrupte legitur καί ποτε δινήεις. Verbum »νάω adftruit Spanhem. ad Callim. p. 329. editionis no»viffimae.« *Br.* In antiquis edd. omnibus δινείης habetur. In Vat. Cod. δινήεις, et fuperfcriptum a rec. man. θεῖσα Βόσπορος; fortaffe pro δινηθεῖσα Βόσπορος. quod nihil eft. Pro meo tamen fenfu Brunckiana emendatio languet. Verbo carere poffumus, fi legatur:

καὶ πότε δὴ νήσσε' ἄφοβος πόρος — — —

nec, fi literarum fpectaveris ductus, haec lectio illa minus videbitur probabilis. *Lollius Baff.* Ep. V. εὐλόμεναι νήσσαι Καφήριδες. — V. 2. ἐν omittit Vat. De diebus halcyoniis multi dixerunt. Vide *Interpp. Lucian.* T. I. p. 444. ed. Bip. — αἷς πόντος. Quod poëta mare in halcyonum gratiam facere ait, id *Theocritus* ipfis halcyonibus tribuit Eid. VII, 57. Ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν — Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλιστα Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαισί περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα. — στηρίξατο. ἑστόρεσε. ἔθηκε. firmum et tantum non immobile reddidit, ita ut vel ipfa terra minus videatur fida. — V. 5. »γαῖα. Inepte. Scribendum μαῖα. Ingeniofa et certiffi»ma emendatio Munkero debetur ad Hyginum p. 133. »Sic fupra Antip. Theffal. XXXV. Delum Latonae »μαῖαν vocat.« *Br.* Senfus eft: Eo ipfo tempore, quo

te maternos animos sumsisse et halcyonum partibus favere gloriaris, Aristomenem una cum navi mersisti fluctibus. Vulgatam ita defendi posse putabat *Huetius* p. 9. ut γαῖα sit, *cum te alteram terram esse jactas. Scaliger* tentabat γαίᾳ καὶ νήσσειν ἃ. in quo felix ejus ingenium desidero. Male etiam *Brodaeus* ὠδίνεσσι *procreatis hominibus* interpretatur, cum manifestum sit, ad halcyonum ὠδῖνας respici. *Grotius* vertit:

Tempore at hoc, fidum jactas quo partubus esse,
Ipsum onus et dominum mergis Aristomenem.

ulcus hujus loci non attingens. Sed *Hieronymus de Bosch*, Vir clar. hoc tamen loco *Munkeri* emendationem μαῖα in textu posuit. Hoc vocabulum sensu figurato usurpavit *Dionysius* Ep. X. οὐδὲ Κυρήνη Μαῖά σε πατρῴων ἐντὸς ἔδεκτο τάφων. *Julian. Aeg.* Ep. XXXII. Παφίη προὔκυψε — Μαῖαν Ἀπελλείην εὑραμένη παλάμην.

XIV. Cod. Vat. p. 404. Planud. p. 83. St. 123. W. Historia de aquila, quae, quo tempore Tiberius Nero Rhodi habitabat, in fastigio aedium ejus consedit. Rem narrat *Sueton.* Vit. Tiber. c. XIV. *Ante paucos vero quam revocaretur* (Tiberius) *dies aquila, nunquam antea Rhodi conspecta, in culmine domus ejus adsedit;* cui loco *Casaubonus* Epigramma nostrum admovit. — V. 1. Ῥοδίοισιν ἀνέμβατος. *Rhodus aquilam non habet. Plin.* H. N. L. X. 41. Tom. I. p. 560. — ἀνέμβατος insolenter vi activa ponitur, de eo, qui accedere ad locum non solebat, cum proprie sit *inaccessus.* — V. 2. Κερκαφίδαις. Vide ad Ep. II. 3. — ἱστορίη. quam nunquam viderant; quam fando audiverant tantum. — V. 3. ὑψιπετῆ ταρσόν. alas, quibus summa coeli petit. — ἀέρθης Vat. Cod. — V. 4. Ἠελίου νῆσον. Rhodum, Soli sacram insulam. Vide ad *Antiphil.* Ep. XIX. — V. 5. χειρὶ συνήθης. ut ad Jovis, ita ad Neronis manus accedere consueta. — V. 6. Ζῆνα τὸν ἐσσόμενον. Hinc intelligitur, Epigramma scriptum

esse demum post Tiberii adoptionem, tribus annis post illud portentum. Nam quo tempore Rhodi versabatur, Cajo et Lucio adhuc viventibus, nulla futuri regni spes fuit. Postea, rebus immutatis, illa aquila futurum Tiberii honorem portendisse videbatur. Simile augurium narrat *Plutarch.* T. II. p. 340. C.

XV. Cod. Vat. p. 396. Plan. p. 32. St. 48. W. De cervis, qui, cum nivem in montibus collectam fugientes, in fluvium descendissent, aqua subito frigore constricta, glacie tanquam compedibus capti sunt. — V. 3. ἐφόρμισαν ἐλπίδι φρούδοι. Vat. Cod. cujus lectionis ductu *Pierson.* ad Moer. p. 383. correxit ἐλπίσι φρούδαις, cum vulgo χηνεταῖς legatur. *Spe irrita ad fluvium venerunt.* ἐλπίδες φροῦδαι. *Eurip.* Ion. 866. — Versu sequ. vulgo ἄσθμασιν legitur; in Vat. Cod. ἄθμασιν. Hoc in νάμασιν mutavit *Ruhnkenius* ap. *Piersonum.* Ad fluvium cervi venerant, ut liquidis aquis genua foverent. Nihil tamen vitii hic suspicatus est *Grotius*, qui vertit: *Spe subeunte petunt fluvios, velocia crura Mitior ut surgens aura tepefaceret.* Pro meo quidem sensu νοτερὸν ἄσθμα non solum idem dicit, ac *Ruhnkenii* emendatio, sed etiam exquisitius. ἄσθμα est aura ex aquis commota, vel in aquis latens, quae calore quodam artus fovet et penetrat. *Antip. Sid.* Ep. LXIII. ἤρειπεν ἐσχαρίου λάβρον ἐπ' ἄσθμα πυρός. Epigr. inedit. φυγόντες ὀπωρίνου κυνὸς ἄσθμα. — Pro γόνυ Cod. Vat. γόνου. — V. 6. χειμερίης. Vat. Cod. — Glacie tanquam in pedica capti sunt. — V. 7. Turba agricolarum, cum cervos sic captos vidissent, eos occidit praedamque sine retibus ullove labore (ἀλίνου) partam consumsit. — V. 8. στάλικα. Vat. Cod.

¶. 136.] *XVI.* Vat. Cod. p. 405. Planud. p. 97. St. 142. W. De Scyllo, urinatore, qui clam mare subiens anchoras, quibus Persarum naves nitebantur, amputavit. — V. 1. »Σκύλλις. Hujus viri nomen triplici mo-

„do effertur, Σκυλλίας, Ionice Σκυλλίης, Σκύλλις et Σκύλλος. „Vide Kuhn. ad Polluc. p. 787. Hic in omnibus libris „scriptum est Σκύλλος, in Vat. etiam membrana, ubi „praefixum hoc lemma: εἰς Σκύλλον τὸν τὰς ἀγκύρας τῶν „Περσικῶν νεῶν νυκτὸς ἀποκείραντα. Mutandum non erat ju„dice Valckenar. ap. Herodot. p. 622. Sciam aliquan„do, quid in Athenaei scriptis libris sit, ubi forte repe„rietur Κυάνης φησὶ τῆς Σκυλλίου." *Br.* Locus *Athenaei*, quem in animo habebat *Brunckius*, est L. VII. p. 296. F. a *Valckenario* tentatus ad Herodotum l. c. Αἰσχρίων δὲ ὁ Σάμιος ἔν τινι τῶν Ἰάμβων, Ὕδνης (Κυάνης) φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάσσιον Γλαῦκον ἐρασθῆναι. Ap. *Pausaniam* enim L. X. p. 842. Scyllis (sic enim ibi vocatur) filiam Cyanen docuisse narratur καταδῦναι καὶ εἰς τὰ βαθύτατα τῆς θαλάσσης. Scylli hujus δύτεω τῶν τότε ἀνθρώπων ἀρίστου, ut *Herodotus* ait, nobile facinus, de quo hoc carmine agitur, in tabula picta repraesentatum fuisse docet *Plin.* XXXV. 39. 32. *Androbius pinxit Scyllin anchoras Persicae classis praecidentem.* Vide *Heynium* in Comment. X. p. 97. Posita est eidem statua Delphis, quam *Pausanias* vidit, qui inprimis consulendus est L. X. 19. p. 842. — Σκύλλις *Brunckius* ex *Brodaei* conjectura recepit. — V. 2. ἤλαυνεν. Cod. Vat. Carere possumus inutili fulcro, quod etiam abest ab ed. pr. tribus Aldinis et Ascens. κακοῖς ἐλαύνειν hoc sensu dixit *Euripid.* Androm. v. 31. ἐλαύνεται συμφοραῖς οἶκος. Ion. 1619. — εὕρετο. Vat. Cod. Mox idem Νιρῆος et ὑποπλεύσας. — λαθρίοις τενάγεσσι. Ipse Scyllis clam (λάθριος) descendit usque ad fundum maris, qui h. l. τέναγος vocatur, quod proprie locum coenosum significat. — ὅρμον. Idem quod ἕρμα, ipsum ancorae pondus, quo navis retinetur. *Pausan.* l. c. οὗτοι (Scyllis cum filia) περὶ τὸ ὄρος τὸ Πήλιον ἐπιπεσόντος ναυτικῷ τῷ Ξέρξου βιαίου χειμῶνος προσεξειργάσαντο σφίσιν ἀπώλειαν, τάς τε ἀγκύρας καὶ εἰ δή τι ἄλλο ἔρυμα ταῖς τριήρεσιν ἦν, ὑφέλκοντες. —

V. 5. ἐπὶ γῆς. navibus versus litus pulsis Persae perierunt. In talibus ἐπὶ motum ad locum significat. ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτειν. *Xenoph.* K. Π. IV. 5. 54. — ὤλεθανε, omnes edd. vett. Stephaniana, operarum vitio, ὀλέθανε. — πρώτη πεῖρα Θεμ. Themistoclem igitur Scyllin excitasse putavit *Apollonidas*, ut illud facinus aggrederetur. Fuerunt fortasse ex Atticis scriptoribus, qui rem in Themistoclis laudem traherent; sicut alii Boream, ab Atheniensibus invocatum, Persis illam cladem intulisse narrabant. Vide *Herodotum* L. VII. 189. sq. p. 594.

XVII. Cod. Vat. p. 393. Planud. p. 111. St. 162. W. In Melitinnam, quae, cum nuntium de filii Dionis naufragio accepisset, naufragi cujusdam cadaver, ad litus appulsum, tanquam filii sui corpus, sepelivit; cum, ecce, brevi post tempore Dio salvus cum nave sua rediit. — V. 1. Μελίτεια. Cod. Vat. Μελίτινα vulgo. Prius verum videtur. Μελίτεια bis occurrit ap. *Leonid. Tar.* Ep. VIII. et IX. — V. 3. 4. Eleganter *Grotius*: *Conspicit alterius propulsum corpus ab undis, Et miseram proprii movit imago mali.* — V. 6. „ἐς „γαίην. Vat. Cod. et duo Planudeae ἤλυθεν ἐκ γαίης, unde „Salmasius reponebat Αἰγαίης. Proba videtur vulgata „lectio." *Br.* Inepta est *Salmasii* conjectura; sed vulgata, quae *Planudis* inventum est, ita languet, ut nefas sit dubitare, quin in Vat. Cod. lectione ἐκ γαίης verum lateat. Scribe:

ἤλυθεν εὐκταίης σῶος ἀπ' ἐμπορίης.

Nihil hac emendatione certius. Peregrinatione ex voto peracta salvus rediit mercator. *Theo* Ep. I. T. II. p. 405. εὐκταίων ἄχρις ἔβην λιμένων. *Crinagor.* Ep. XII. ἠοῖ ἐπ' εὐκταίῃ. Apud *Euripidem* Med. 169. vulgo legitur: Θέμιν εὐκταίαν ἐπιβοᾶται — ubi ἰχναίαν legendum censebat *Ruhnkenius*, probante *Piersono* ad Moerin p. 137. sq. Frustra vulgatam tuetur *Musgravius*. Sed vide, an scribendum sit:

Θέμιν ἀνταίαν ἐπιβοᾶται.

quod propius accedit ad *εὐκταίαν*. Frequenter enim *ευ* et *α* in Codd. commutantur. *ἀνταῖος* est, quae supplicum exaudit preces. Vide *Hesychium* v. *ἀνταία*, et *Ilgen* in Opusc. Philol. p. 271. — V. 7. Quam diversae sunt matrum sortes! Haec (Melitea) quem nunquam videre speraverat, vivum amplectitur; illa (cujus filium Melitea pro suo humaverat) ne mortuum quidem videbit filium.

XVIII. Cod. Vat. p. 403. Planud. p. 11. St. 19. W. De equo humanis carnibus vescente. Ejusmodi equi portentum monstrabatur Londini ao. 1771. Qui cum forte vincula rupisset, hominem devoravit, aliusque laniavit viscera. Vide *Camus* Notes sur Aristote p. 200. n. 6. — V. 1. *ξυνόν*. Vat. Cod. — V. 2. *ὑπ' ἀ. σ. φρισσομενον* (above: *μασσό*). Vat. Cod. *φρυάττεσθαι* de equo hinniente solemnius. Sed propter hanc ipsam causam Vatic. Cod. lectionem praetulerim. *Schol. Theocriti* Eid. V. 141. *φριμάσσεο. ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν αἰγῶν ὠνοματοπεποίηται. λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων.* *Herodot.* L. III. 87. p. 242. *τὴν χεῖρα πρὸς τοῦ Δαρείου ἵππου τοὺς μυκτῆρας προσενεῖκαι. τὸν δὲ αἰσθόμενον φριμάξασθαι καὶ χρεμετίσαι.* *Suidas*: *φριμασσομένη. χρεμετίζουσα. ὀργιζομένη. ἢ ἀτάκτως πηδῶσα. ἡ δὲ ἵππος ἀπισθόρμητα φριμασσομένη ἐχώρει, καὶ ἀδύνατα εἶχεν ἐς τὰ ἄδενδρα* (*κατάδενδρα.* *Toup.* Em. P. III. p. 553.) *ἐπιβῆναι. καὶ αὖθις. κτύπου τῶν ὅπλων καὶ φριμαγμοῦ τῶν ἵππων κατακούοντες ἐξεπλήσσοντο.* — V. 3. *Θρηϊκίης φάτνης.* Vetus de Diomedis equis fabula animum subit. Vide *Hygin.* Fab. XXX. et quos laudavit *Fischerus* ad Palaeph. c. IV. p. 35. — *παλεός* Vat. Cod. pro *παλαιός*, ut videtur; male. Exquisitae est elegantiae illud *πολιὸς λόγος*, cui similia dedit *Pierson.* ad Moerin p. 353.

XIX. Cod. Vat. p. 430. Plan. p. 19. St. 31. W. Philinna moribunda maritum Diogenem rogaverat, ut liberorum causa secundas nuptias ne contraheret. At

ille, conjuge defuncta, promissi immemor, uxorem ducere parat. Quo facto, ipsa nuptiarum nocte, cubiculum gravi ruina dormientes opprimit. — V. 2. σπείραις. vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. Cum his precibus comparanda sunt, quae Alcestis Admetum rogat ap. *Euripidem* v. 304.

— τούς γε γὰρ φιλεῖς
οὐχ ἧσσον ἢ 'γὼ παῖδας, εἴπερ εὖ φρονεῖς·
τούτους ἀνάσχου δεσπότας ἐμῶν δόμων,
καὶ μὴ 'πιγήμῃς τοῖσδε μητρυιὰν τέκνοις.

— V. 3. ἑταίρην. Vat. Totum hunc versum omittit Ald. sec. — ¶. 137.] V. 4. Mire haec vertit *Grotius: Tam grave dissidium prima nam nocte subortum est, Cerneret ut thalami gaudia nulla sequens.* θάλαμον igitur sensu figurato de conjugio accepit, statim a prima nocte ira quadam (μήνιδι) sponsorum turbato et dirupto. Nescio, quid alii sentiant; mihi certe haec interpretatio vehementer jejuna videtur. Nullus dubito, quin thalami ruinam significare voluerit *Apollonidas*, qualem casum deplorat auctor Ep. ἀδεσπ. DCLXXIV. ubi sponsum cum sponsa ἔσβεσεν ἐν πρώτῃ νυκτὶ πεσὼν θάλαμος. Tanta autem ruina fuit, ut altero mane sol oriens ne lectum quidem cerneret, omnibus oppressis et obtritis scilicet. Id autem factum *Philinnae irâ*, quae novis nuptis graviter succensebat. σχάζειν idem est, quod καταλύειν, *solvere, rumpere.* Vide *Foesium* in Oecon. Hipp. p. 365. Hoc sensu *Crinagor.* Ep. IX. rosae πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας. Cf. not. ad *Meleagr.* Ep. CXXV. p. 140. — Ne quid tamen dissimulem, offendit me nonnihil vocabulum μῆνις sine genitivo causae positum. Fere scribendum suspicor:

νυκτὶ γὰρ ἐν πρώτῃ θάλαμον σχάσ' Ἐριννὺς ἄφυκτος.

Ex σχασεριννυς perquam facile σχασε μηνις fieri potuit. Furiarum autem uni haec ruina tribuitur, quandoqui-

dem magnae calamitates, ex inimicorum ira et vindicta exortae, ad Furias referri solebant. Teucer ap. *Sophoclem* in Ajace v. 1034. cum fratrem vidisset gladio, quem ab Hectore acceperat, percussum, ἄρ' οὐκ Ἐριννὺς, inquit, τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; Quare imprecationes ipsae ἐριννύες vocantur. *Eurip.* Phoen. 626. πατρὸς οὐ φεύξεσθ' ἐριννῦς; Ib. 1316. ἄποτμος ὁ φόνος Ἕνεκεν ἐριννύων. Malus igitur daëmon imprecationibus, ira vindictaeque studio excitatus Ἐριννὺς est. *Eurip.* Med. 1259. κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φονίαν Τάλαινάν τ' Ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων. ubi recte *Schol.*: τάλαιναν Ἐριννύν φησι αὐτὸν τὸν Μηδείας δαίμονα, οὐ τὴν Μήδειαν. Hinc fit, ut ipsa calamitas eodem vocabulo appelletur. *Sophocl.* Trach. 893. de Iole, quae totam Herculis domum in ingentia mala immerserat: ἔτεκεν μεγάλαν Ἁ νέορτος ἅδε νύμφα Δόμοισι τοῖσδ' ἐριννύν.

XX. Cod. Vat. p. 396. Planud. p. 29. St. 45. W. In puerum Aristippum, qui eodem die, quo flagrantem effugerat domum, fulmine ictus periit. — V. 3. ἔμφυγεν ed. Flor. pr.

XXI. Cod. Vat. p. 400. Plan. p. 30. St. 45. W. Aquila, quae Cretensis cujusdam sagitta confixa erat, de coelo delapsa, virum ejusdem sagittae cuspide peremit. Idem argumentum tractavit *Bianor* Ep. X. — V. 1. ἰοτυπεῖς. Vat. Cod. — V. 3. ξένον pro κεῖνον idem. In his membranis versus terminatur syllaba πάλιν, reliquis omissis. — V. 4. ἠέριον — ἔθανεν. Vat. Cod. — V. 5. Non Cretensium solum sagittae certissimae, sed etiam Jovis tela non facile a scopo aberrant. Frigida ἔννοια, quam paulo ingeniosius convertit *Tull. Geminus* Ep. IX. Τόξων (f. Λοξίου) εὐστοχίην θαυμάζομεν, ὃς δὲ (f. γε) κατ' ἐχθρῶν Ἤδη καὶ κιθάρην εὔστοχον ὅπλον ἔχει. — Pro αὐχεῦσθ' Vat. Cod. αὐχεῖσθ' exhibet.

XXII. Cod. Vat. p. 402. sq. Planud. p. 107. St. 158. W. — V. 1. Λαΐλωος. Sic Vat. membr. et lemma:

„εἰς Λαίλιον ὕπατον Ῥωμαῖον. Apollonides ſub Auguſto vixit, „qua aetate conſules fuerunt A. V. 748. C. Antiſtius „et Laelius Balbus. Lemmati additum: ζήτει ἔννοιαν τοῦ „ἐπιγράμματος. Obſcurus nempe ſenſus eſt, ſed quem, „ut reor, fruſtra quaeſieris; mutila enim haec et hiulca „mihi videntur.“ *Br.* Equidem duo carmina diverſi argumenti, alterum in fine, alterum in capite mutilum in unum coaluiſſe ſuſpicor. Vide, quomodo *Grotius* ſe ex his ſalebris expedire conatus ſit:

Vidit ut Eurotam generis lux prima Latini,
Laelius, o Spartes optima dixit aqua;
Cumque manu vatum chartas evolveret, omen
Ad caput en ſtudii vidit adeſſe ſui;
Namque in frondiferis picae convallibus ore
Edebant varios nos imitante ſonos.
Addidit hoc animos: felix labor ille, poëtae,
Veſter, ait, quorum verba ſequuntur aves.

Αἴλιος habet Stephan. ex Ed. Fl. pr. et Aſcenſ. Aldus in Cod. ſuo Λάλιος invenit, quod is, qui Ald. ſec. curavit, in Λαίλιος mutavit. Hoc *Boſchius* quoque recepit. — ὕπατον vulgo. ὑπάτων in Vat. Cod. a manu ſec. — V. 4. κορυφῆς. De montis Taygeti vertice interpretatur *Brodaeus;* male. Viri illius, de quo h. l. agitur, caput intellige, ſuper quo, in arboribus puta, conſidebant aviculae. — σύμβολον εὐμαθίης. doctrinae etiam inter aves, humanam vocem imitantes, ſignum. — V. 5. κίττε. Vat. Vulgo, verborum ſtructura vacillante, κίττας. — πτερόν. volucris, ut Ep. XXV. 8. βιότου. Humanum genus et hic et multis aliis in locis notat. Vide *Daviſium* ad *Max. Tyr.* p. 539. *Phaedrus* Praef. L. I. 4. *quod prudenti vitam conſilio monet.* ubi vide *Burmannum.* — V. 7. ταῖςδε. vulgo. — τί δ' οὐ. Quis eloquentiae ſummo ſtudio totoque pectore operam dare recuſaverit, cum vel aves noſtram vocem amare et imitari viderit? Verba γάρυος ἡμετέρης omittit Vat. Cod.

¶. 138.] *XXIII.* Vat. Cod. p. 318. Planud. p. 197. St. 286. W. De piscatore Menestrato, quem piscis in guttur delapsus suffocavit. In eodem argumento versatur Ep. *Leonidae Tar.* XCIII. — V. 2. „ἱππείης. Rectum „hoc videtur: sed ex emendatione est. Nam Codd. „omnes habent ἐξαμίης et ἐξάμίης. Prius est in Vat. „Cod.“ *Br.* ἱππείης debetur *Brodaeo*. Scholiastes εὔτριχος suspicatur, ἠὲ καλὰς τρίχας ἐχούσης δόνακος. Pro ἐξ ἀμίης, sic enim vett. editt. legunt, *Jos. Scaliger* et *Casaubonus* tentant: ἐξ ἄλίης —. Sed hoc cum verbis ἐκ τριχὸς consistere nequit. *Schneiderus* ἑξαμίτης conjecit, ut sit linea sex setarum, sive e sex setis contorta. δόνακα τριτάνυστον dixit *Archias* Ep. X. E setis equinis hae lineae fiunt. Ep. ἀδέσπ. CXXVIII. βαθὺν ἱππείης πεπεδημένον ἄμματι χαίτης, Οὐκ ἄτερ ἀγκίστρων, λιμνοφυῆ δόνακα. *Oppian.* Hal. L. III. Οἱ μὲν δονάκεσσιν ἀναψάμενοι δολιχοῖσιν Ὁρμιὴν ἵππειον ἐΰπλοκον ἀγρώσσουσι. — V. 3. πλάνον et Cod. Vat. et edd. omnes; nec aliter legi debet. εἶδαρ, φόνιον πλάνον. escam, quae pisces fallit et in perniciem adducit. Obversabatur *Apollonidae Theocritus* Eid. XXI. 42. καθεσδόμενος δ' ἐδόκευον Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν. — V. 4. ἔθριξε adscripsit *Casaubonus*; quod locum non habet. Verum est ἔφριξε. Piscis hamo inhaerens tremulo motu lineam concussit, i. e. ἔφριξε. Nihil hoc verbo in hac re significantius. — V. 5. ἀγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι. Ex Vat. Cod. in contextum admissum est. Vulgo ἀγνυμένη δ' ὑποδύντα. Quaedam editiones ἀχνυμένη, unde *Casaubonus* ἀχνυμένη δ' ὑπ' ὀδύνῃ. ὑπ' ὀδόντα, quod ut diversa lectio in marg. Wechel. legitur, assensu suo probavit *Jos. Scaliger* et *Huetius* p. 20. qui piscatores pisces dentibus solere occidere monet. Sic est ap. *Leonid. Tar.* l. c. ἰουλίδα πετρήεσσαν Δακνάζων — Ἔφθιτ'· ὀλισθηρὴ γὰρ ὑπ' ἐκ χερὸς ἀΐξασα Ὤιχετ' ἐπὶ στεινὸν παλλομένη φάρυγα. — In fine duae Aldinae φαρύγγων, quod Aldus in Cod. quodam reperit.

XXIV. Cod. Vat. p. 308. Edidit *Jens.* nr. 64. *Reisk.* Anth. nr. 714. p. 139. In Menoetem Samium, Diophanis filium, qui pia quadam de causa navigans, naufragio facto in fluctibus periit. Carmen in fine mutilum est. — V. 1. δειλοιο Vat. Cod. Cum *Jensius* δείλοιο edidisset, *Reiskius* emendavit Σύρου καὶ Δήλοιο, ut significetur insula Syrus, paulo supra Delum versus septentrionem sita; quam Pherecydis natales illustraverunt. *Heringa* in Obss. p. 267. Ἕβρου καὶ Νείλοιο corrigendum existimabat; quo admisso, Menoetes e Thracia in Aegyptum navigasse putandus est. — V. 3. Pro εἰς ὅσιον *Reiskius* dedit εἰς Ἀσίαν; incertus tamen, an recte sic scripserit, εἰς Θάσον et εἰς Σηστὸν conjecit praeterea. Habent lectores, quod sibi eligant. Mihi tutissimum videtur, membranarum lectionem tueri. Si sincera sunt postrema carminis verba, νούσῳ πατρὸς ἐπειγόμενον (Cod. ἐπειγομένοις), Menoetes, cum patrem in morbum incidisse certior esset factus, nulla mora interposita domum videtur properasse. Hoc poëta ὅσιον τάχος vocat; nisi fortasse ὅσιον τέλος scribendum est. — V. 4. *Reiskius* dedit: καὶ νούσοι παύσαν ἐπειγόμενον. At Menoetes non morbo, sed naufragio periit, κλύδων σὺν φόρτῳ κρύψεν αὐτόν.

XXV. Cod. Vat. p. 399. sq. Ἀπολλωνίδα, οἱ δὲ Φιλίππου, Edidit *Jensius* nr. 139. *Reisk.* in Anth. nr. 787. p. 169. Criton auceps cum locustam cepisset, ex eo inde tempore, a fortuna destitutus, avibus frustra dolos struxit. Conf. *Bianor.* Ep. III. — V. 1. πρῶνας Vat. Cod. quod *Reiskius* servavit. — V. 2. πτερῷ jungendum cum ῥαπίζων. Alis commotis locustas strepitum illum edere, satis constat. Comparandus inprimis, unde noster colorem duxit, *Nicias* Ep. VIII. οὐκέτι δὴ τανύφυλλον ὑπὸ πλάκα κλωνὸς ἑλιχθεὶς Τέρψομ', ἀπὸ ῥαδινῶν φθόγγον ἱεὶς πτερύγων. et *Pamphilus* Ep. II. ubi scribendum puto:

Οὐκέτι δὴ χλωροῖσιν ἐφεζόμενος πετάλοισιν
ἀδεῖαν πτερύγων (vulgo μέλπων) ἐκπροχέεις ἰαχήν.

— V. 2. μέσον. Vat. μέσαν νηδὺν dedit *Reiskius*. Longe elegantior est *Brunckii* emendatio. Locustas sole incalescente maxime strepere, alibi docuimus. — V. 3. δαίδαλον. Cod. Apud *Jensium* praeterea ῥανίζων legitur. Utrumque eleganter correxit *Reiskius*. — αὐτουργῷ. carmine nativo, non arte, sed natura edoctae. Vide ad Epigr. X. 5. — V. 5. „Πιαλεύς. e Pialia, Thessaliae „urbe. Vide Stephanum, ad quem miror hoc Epigram„ma ab Holstenio prolatum non fuisse.“ *Br.* — πάσης θήρης. qui omnia avium genera arundinibus capiebat. — V. 6. Hunc versum omisit editio *Jensiana* et *R.* — In Cod. legitur ἀσάρκον νῶτα δουν. Locusta ἄσαρκος, ut ap. *Anacreont.* Od. XLIII. 17. ἀναιμόσαρκε. Hinc puellam macilentam cum locusta comparat ille ap. *Theocrit.* Eid. X. 18. — Rem non plane insolentem fuisse, locustas arundinibus captare, intelligitur ex *Aristoph.* ap. *Athen.* L. IV. p. 133. B. τέττιγα ἐρᾷς φαγεῖν καὶ κερκώπην θηρευσαμένη καλάμῳ λεπτῷ. — V. 7. Sensus est, ut apparet ex *Bianore* l. c. Critonem post illud facinus infelix exercuisse aucupium. Verba obscuriora. Sic accipio: ἀλᾶται σφαλεὶς εἰς τὰς ἠ. π. pro ἐν ταῖς ἤθεσι πάγαις. in consueto aucupio spe frustratus, errat, frustra aves, quas aucupetur, desiderans.

XXVI. Cod. Vat. p. 316. Edidit *Jensius* nr. 115. *Reisk.* in Anth. nr. 766. p. 160. In tumulum piscatoris prope litus. — V. 1. Nomen Γλῆνιν *Reiskio* suspectum est, qui in Latinis *Glaucum* expressit. Illud tamen nomen, quod nec ipsum *R.* fugit, occurrit etiam ap. *Suidam:* Γλᾶνις. εἶδος ἰχθύος, καὶ χρησμολόγος, Βάκιδος ἀδελφός. — Idem post primum versum unum intercidisse putabat, in quo causa illius calamitatis, nempe ventus aut vertigo, exposita fuerit; nam πικρῇ δίνῃ idem esse atque εἰς δίνην. Hoc mihi secus videtur. κύματος δίνη est κῦμα δινῆεν,

unda turbine excitata, quae Glenin in saxo prope litus sedentem in fluctus deturbavit. — V. 2. πικρὴ Cod. Vat. — V. 3. De ἀποῤῥὼξ agens *Eustathius* ad Il. β. p. 253. 34. λαμβάνεται δέ ποτε καὶ ἐπὶ πετρῶν ἀπεσχισμένων ἐξ ἀλλήλων· οὕτω γὰρ ἀποῤῥὼξ πέτρα πηγὴν προβάλλειν λέγεται. *Soph.* Philoct. 937. καταῤῥῶγες πέτραι. *Plutarch.* in Vit. Syllae c. XV. φρουρίον ἀποῤῥῶγι κρημνῷ περικοπτόμενον. — V. 4. »Repone, uti recte in Cod. scriptum est, συνεργύτης. Pravum συνεργέτης oscitabundus e Reiskio recepi, quod »versum perimit. Sunt enim choliambi perfectissimi.« *Br.* At Codicis scriptura ne graeca quidem est. Servanda est *Reiskii* lectio, verbis tamen transpositis, ne numeri pereant:

χῶσαν δέ μ' ὅσσος ἦν συνεργέτης λαός.

Ductum hoc ex *Leonida Tar.* Ep. XCI. item in piscatorem: σῆμα δὲ τόδ' οὐ παῖδες ἐφήρμοσαν, οὐδ' ὁμόλεκτρος, Ἀλλὰ συνεργατίνης ἰχθυβόλων θίασος. — ¶. 139.] V. 5. γαληναίην θῖνα. Litus tranquillum et minime procellosum piscatoribus precatur, sui casus rationem habens. Hoc aptius, quam ad piscandi opportunitatem referre verba.

XXVII. Cod. Vat. p. 306. Planud. p. 251. St. 364. W. In Diphilum Diogenis fil. Milesium, qui, naufragio facto, in insula Andro sepultus est. — V. 1. ὅρμον omittit Cod. Vat. — Φοιβήϊον. Milesii Phoebum praecipuo honore colebant. Celebrabantur ibi Φοίβου ἀποδημίαι, teste *Menandro* rhetore de Encomiis c. IV. p. 38. ed. *Heeren.* Veterum loca collegerunt *Spanhem.* ad Callim. H. in Dian. 226. p. 329. et inprimis *Dorvillius* ad Charit. p. 246. qui nec Epigr. nostrum neglexit. — V. 4. πελάγους vulgo. Nostrum est in Vat. Cod.

XXVIII. Cod. Vat. p. 262. Planud. p. 207. St. 301. W. ubi hoc carmen exstare serius animadvertit *Reiskius*, qui id recepit in Anth. nr. 598. p. 85. Scriptum est in Heliodorum et Diogeniam, ejus conjugem,

quae maritum defunctum breviffimo tempore fecuta eft. — V. 1. „ἔφθανεν. fic Vat. membr. et Planudeorum re„gius optimus in uno loco: bis enim in eo legitur hoc „carmen. Aldus in fecunda ἔφθανεν habet, quem fequi„tur Nicolinorum editio. At Florentina et Aldina pr. „κάτθανεν. De profodia dictum fupra ad Ep. XII." *Br.* κάτθανεν fervavit Afcenf. et Steph. Pro οὐδ' ἶσον apogr. Lipf. οἱ ἶσον, defcribentis errore. Nam in Vat. Cod. οὐδ' legitur. ὥρην *Opfopoeus* de tempore trimeftri interpretatur: *Brodaeus* de horae unius intervallo; hoc verius.— V. 3. ὡς ὑμέναιον ἐπὶ πλ. vulgo; nec aliter membr. Vat. *Br.* recepit conjecturam *Toupii* in Em. in Suid. P. III. p. 367. comparantis Ep. ἀδέσπ. DCXLIX. ἠδ' ἐγὼ ἡ περίβωτος ὑπὸ πλακὶ τῇδε τέθαμμαι. *Sub lapide nuptiali, non fepulcrali*, ut ille interpretatur. Haec lectio, quam *Toupius* elegantem vocat, mihi et frigida et fubabfurda videtur. Utinam fciam, quid *Cafaubonus* h. l. tentaverit; nam quod ex Schedis Bodlej. enotatum reperio, ἀσκονεαινα, depravatum eft. *Tyrwhitt* in Notis ad *Toupii* Emend. T. IV. p. 420. corrigit: ἄμφω δ', ὡς ἅμ' ἔναιον, ἐνὶ πλακὶ τυμβ. Ambo, ut olim fimul habitaverunt, fic nunc fimul fub eodem cippo fepulti jacent. — V. 4. In Vat. Cod. a pr. m. θάνατον pro θάλαμον fcriptum. In καὶ τάφον grata eft emphafis: etiam de fepulcro communi non minus laetantur, quam olim de communi thalamo. *Aufonius* in Parental. Ep. III. *Aeternum placidos Manes complexa mariti, Viva torum quondam, functa foves tumulum.* Idem Ep. XVII. *At tibi dilecti ne defit cura mariti, Functa colis thalamo nunc monimenta tuo. Hic ubi primus Hymen, fedes ibi moefta fepulcri. Nupta magis dici quam tumulata potes.*

XXIX. Cod. Vat. p. 233. Planud. p. 236. St. 342. W. Servus, cum domino fepulcrum excavaret, ruente terra obrutus et exftinctus loquitur. Nihil hic viderunt *Opfop.* et *Brod.* — V. 1. θανάτου. Cod. Vat. Tua mors mihi

vitâ conſtitit. — ἀντὶ δὲ σεῖο. Sepulcrum, quod tibi implendum erat, ipſe implevi, qui feci. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in ἠρία T. II. p. 75. ubi legitur: ἡνίκα δυσδάκρυτα κ. χ. ἠ. τεύχω —. quod minime ſpernendum. σεῖ enim in vulgata prorſus abundat, cum ſequatur, ὡς ἂν ἀποφθιμένου κεῖθι δέμας κτερίσω. Recipienda igitur in poſterum elegantior lectio. — V. 5. ἀμφὶ δέ μ' ὤλισθε ξυνὴ κ. Plan. non omnino male. Verior tamen videtur Codicis lectio γυρὴ κόνις, terra ſubtus excavata, et inde ad decidendum prona. — V. 6. Mortem ſibi minus acerbam videri ait, quod ſub domini ſui tutela etiam apud inferos ſit futurus. Simile fidei exemplum eſt in Ep. *Dioſcorid.* XXXV. Ep. ἀδεσπ. DCLXXVI.

XXX. Cod. Vat. p. 264. Planud. p. 287ᵃ. St. 415. W. In Poſidippum, qui, quatuor filiis morte exſtinctis, flendo privatus eſt oculis. — V. 1. Quis eſt, qui unius filii mortem deplorans, non ultimum malorum ſe perpeſſum eſſe exiſtimet? Atqui Poſidippus omnes ſuos intra paucos dies pereuntes vidit. Pro κλαύσας *Opſop.* ſuſpicatur θάψας, nullam aliam ob cauſam, niſi quod θάψε ſequitur. — V. 2. Ποσιδίππου. Vat. — ὁ Ποσ. δόμος. ipſe Poſidippus. — V. 3. συνήριθμον ἦμαρ. quatuor dies quatuor filiis attulerunt mortem. — V. 4. κειράμενον. Vat. Cod. Et hoc bene; participium referendum ad ἦμαρ. — V. 5. κατ' ὀμβρηθέντα. Vat. Epigr. ἀδεσπ. DCLXV. ὀμβρήσας δακρύοις λάρνακα. *Aſclepiad.* Ep. IV. κάτομβρα γὰρ ὄμματ' ἐρώντων. — V. 6. κοινὴ νύξ. illos Orci, hunc coecitatis tenebrae.

E Lection. p. 159.] *XXXI.* Vat. Cod. p. 484. Quantum ex depravata ſcriptura conjici poteſt, ſcriptum eſt hoc carmen in Veneris templum, quod Poſthumus quidam in ipſo mari exſtruxit. *Schneiderus* cogitabat de C. Poſthumo Pollione, architecto, qui Apollinis templum ſtruxerat, ubi hodie eccleſia princeps Terracinen-

sis. Vid. *Stosch.* in Praef. ad Gemm. cael. p. VIII. — Mutilum videtur hoc carmen, sive ab initio, sive post vers. secundum. Posthumus se Veneri templum dedicare ait:

Μητρὶ περιστεφέα σηκὸν, Κυθέρεια, θαλάσσῃ
κρηπῖδας βυθίας οἴδματι πηξάμενος — —

Sic haec scribenda videntur et distinguenda. *Posthumus tibi, Venus, templum mari, quod te genuit, circumdatum exstruxit, fundamentis ejus in ipsa maris profunditate positis.* — Recte mihi scripsisse videor, σηκὸν περιστεφέα θαλάσσῃ, de fano, ad quod unda alluebat. *Homeri* Hymn. in Apoll. 410. Πὰρ δὲ Λακωνίδα γαῖαν ἁλιστέφανον πτολίεθρον Ἷξον. Confusum περιστέφει et περιστρέφει ap. *Callim.* H. in Del. 93. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 236. — Recte etiam πηξάμενος κρηπῖδας, de eo, qui fundamentum ponit. *Callim.* H. in Apoll. 58. Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ. *Agathias* Ep. LVII. hirundo κάρφεσι πηξαμένη θάλαμον. *Himerius* Orat. XVI. 4. δέον ἐπὶ ταῖς ὑμετέραις ᾐόσι τοῦ θεοῦ τὴν παστάδα πήξασθαι. Idem Ecl. XII. 5. εἴποτέ μοι καὶ Ἀττικὸν πῆξαι θέατρον. Ex *Nonno* quaedam vide ap. *Ruhnk.* Ep. cr. p. 139. alia ap. *Wetsten.* in N. T. II. p. 411. — Alterum distichon sic corrigendum puto:

χαίρει δ' ἀμφί σε πόντος, ὑπὸ ζεφύροιο πνοῇσιν
ἀβρὸν ὑπὲρ νώτου κυανέου γελάσας.

Tibi rident aequora ponti. *Lucret.* L. I. 8. γαληναίη δὲ θάλασσα Μειδιάει. *Satyr. Thyill.* Ep. VI. Mare igitur laetatur circa divam, eique arridet. — ἀβρὸν γελᾷν, ut ap. *Anacreont.* Od. V. 5. πίνωμεν ἀβρὰ γελῶντες. et VI. 3. Pontus zephyri flatu leniter commotus et crispatus videtur ἀβρὸν γελᾷν. *Moschus* fr. V. τὰν ἅλα τὰν γλαυκὰν, ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ, Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ Ἐντὶ φίλα, πείθει δὲ πολὺ πλέον ὄμμα γαλάνας ut mihi haec corrigenda videntur. *Lucret.* V. 1002.

Nec poterat quemquam placidi pellacia ponti Subdola pellicere in fraudem ridentibus undis. Fortasse huc etiam trahendus *Aeschyli* Prom. v. 89. ποντίων δὲ κυμάτων Ἀνήριθμον γέλασμα. — V. 5. *Brunckius* corrigendum esse vidit: νηοῦ θ' ὃν ἐδείματο σεῖο. Postremus versus conclamatus videtur. Nisi audacior esse viderer, corrigendum proponerem:

εἵνεκα δ' εὐσεβίης νηοῦ θ', ὃν ἐδείματο, φαιδροῖς
Πόστουμον λεύσσοις ὄμμασιν, ὦ Παφίη.

Vide notas ad *Callimach.* Ep. LXII. 5. — Sed alios spero inventuros esse, quod propius ad Codicis scripturam accedat.

CRINAGORAE EPIGRAMMATA.

¶. 140.] *I.* Anthol. Plan. p. 330. St. 469. W. Vincti amoris simulacra passim commemorantur in Anthologia. Conf. *Alcaei Mess.* Ep. XI. *Antip. Sid.* XLI. *Quinti Maecii* IX. *Satyrii Thyill.* IV. — V. 1. συσφίγγων κ. τ. manus vehementer constringens et complodens, ut desperantes solent facere. *Huetius* p. 32. sic interpretatur: quia, dum manus conatur vinculis exsolvere, eo magis adstringit eas. Idem tamen legi mallet: σὺ σφίγξον. *Tu vero, o minister, colliga pueri manus.* Inepte. Comparatio hujus carminis cum iis, in quibus idem argumentum tractatur, efficit, ut depravationem scripturae suspiceris. In omnibus Amoris manus vinculis constrictae dicuntur. *Satyrius Thyillus:* τίς — τὰς ἀκυβόλους περιηγέας ἐσφήκωσε χεῖρας; *Alcaeus Mess.* τίς πλεγδὴν σὰς ἐνέδησε χέρας; An *Crinagoras* scripsit:

καὶ κλαῖε, καὶ στέναζε νῦν, σφιγχθεὶς χεροῖν
τένοντας — —

ut est ap. *Quint. Maec.* l. c. δυσεκφύκτως σφιγχθεὶς χέρας.

Alcaeus Meff. Ep. X. δὴ γὰρ ἀλυκτοπέδαις σφίγγῃ χέρας. *Meleager* LII. χαλκόδετον σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην. *Aufonius* in Amore Cruci aff. v. 60. *Amorem Devinctum post terga manus, fubftrictaque plantis Vincula moerentem.* — V. 3. ἐλεεῖν᾽ ὑποβλέπει. Elegans hujus verbi ufus ad fignificandum obtutum triftem et ad miferationem compofitum. Proprie ii, qui limis et furtivis oculis aliquem adfpiciunt, ὑποβλέπειν dicuntur. Vide *Dorvill.* ad Char. p. 506. — V. 5. καρδίᾳ vulgo. *Brunckii* lectio ex conjectura videtur fluxiffe, nec improbabili. — V. 8. πέπονθας, οἷ᾽ ἔρεξας. *Meleager* LVIII. ἄξια πάσχεις, ὧν ἔδρασας. Idem Ep. XLII. ὡς μόλις, οἷ᾽ ἔδρας πρόσθε, παθὼν ἔμαθες. Vide not. p. 61.

II. Cod. Vat. p. 431. Edidit *L. Holften.* ad Steph. Byz. p. 166. *Jenfius* nr. 152. *Reisk.* in Anth. p. 175. nr. 803. Puella Arifto Nauplium Graecorum naves face fublata perdentem cecinerat; quo cantu audito poëtae animus amore incenfus eft. Nauplii fabula mimorum illius aevi argumentum fuiffe, apparet ex *Suetonio* in Ner. c. 39. *Transeuntem Ifidorus Cynicus in publico clara voce corripuerat, quod Nauplii mala bene cantitaret, fua bona male disponeret.* Cf. *Lucian.* de Saltat. §. 46. T. V. p. 152. ed. Bip. — V. 2. ἐκ μολπῆς. Expreffa funt haec ex *Diofcorid.* Ep. X.

Ἵππον Ἀθήνιον ᾖσεν ἐμοὶ κακόν· ἐν πυρὶ πᾶσα
Ἴλιος ἦν, κἠγὼ κείνῃ ἅμ᾽ ἐφλεγόμαν.

— V. 3. ὑπὲρ ν, ταφηρείης. Cod. Vat. Recte hoc emendarunt defcribentes. *Propert.* IV. El. I. 115. *Nauplius ultores fub noctem porrigit ignes.* Id. III. El. 5. 54. *Saxa triumphales fregere Caphareа puppes.* — Qui hic eft ψεύστης πυρσὸς, ap. *Eurip.* Helen. 1142. δόλιος ἀστὴρ vocatur. — V. 4. δύσμορος Cod. Vat. ut et *Reisk.* et *Holft.* ediderunt. δυσμόρου fufpicatur *Br.* quod elegantius.

III. Cod. Vat. p. 104. Planud. p. 482. St. 625. W. Per noctem poëta infomnem de folitudine fua conque-

ritur. — V. 1. κῆν βίψης. Ex *Homero* fortaffe expreffa verba Il. ω. 4. οὐδέ μιν ὕπνος Ἥρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα — Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής. quo refpexit *Juven.* Sat. III. 279. *Ovid.* I. Amor. II. init.

Effe quid hoc dicam, quod tam mihi dura videntur
Strata, neque in lecto pallia noftra fedent?
Et vacuus fomno noctem, quam longa peregi;
Laffaque verfati corporis offa dolent.

Hinc lux *Propertio* L. II. 13. 59. quem fruftra corrigere conati funt VV. DD. *Horum ego fum vates, quoties defertus amaras Explevi noctes, fractus utroque toro.* i. e. laffitudine (κόπῳ) fractus, cum in lecto volutatus, ἐπὶ λαιὰ καὶ ἐπὶ δεξιὰ ῥιψάμενος, fomnum fruftra arceffens, ingratas noctes exegi. Idem L. II. El. XVIII. 46. *Speranti fubito fi qua venire negat, Quanta illum toto verfant fufpiria lecto.* — V. 3. γέμιλλα. vulgo. — V. 4. κοιμηθείς, in lecto compofitus; ne de ipfo fomno accipias.

¶. 141.] *IV.* Cod. Vat. p. 183. Edidit *Kufter.* ad Suid. v. ἀρτιδαεῖ T. I. p. 339. *Reiske* Anth. p. 32. nr. 477. et hinc *Toup.* in Ep. crit. p. 55. ad cujus mentem a *Brunckio* exhibitum eft. — Poëta Proclo natales celebranti calamum fcriptorium mittit dono. — V. 2. δουρατίην Vat. Cod. *Suidas* v. 1. cum parte ultimi excitat (T. I. p. 339.) fic: ἀργύρεόν σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ Πέμπω ἀρτιδαεῖ εὔπνουν ἐργασίῃ. *Kufterus*, qui νεόσμηκτον de calamo ufurpari poffe dubitabat, tentavit νεόγλυπτον vel σμιλευτὸν vel νεόκμητον. Neque δουρατέην (fic enim in apogr.) fincerum effe putabat. Hoc vocabulum in δουράτιον mutavit *Toup.* qui comparat *Nicetam* in Joann. Comn. p. 19. ἀλλὰ καὶ δοράτια ἐκ καλάμων κραδαίνοντες ταῖς τοῦ βασιλέως συμπλέκονται φάλαγξιν. Qui locus quam parum faciat ad *Toupii* conjecturam firmandam, fponte apparet. *Brunckius* haec notavit: „νεόσμηκτον a Kuftero

„ſollicitari non debebat. Suidas, qui huc reſpexiſſe vi-„detur, exponit νεόδηκτον καὶ νεοκάθαρτον. Neſcio, an ex „poëtae conditione et fortuna ἀργυρεὸς κάλαμος recte di-„catur ὀλίγη δόσις. Vide ſq. carmen. Nec mihi valde „placet, calamum, ſcribendi inſtrumentum, per appo-„ſitionem vocari νεόσμηκτον δουράτιον. δοράτιον eſt parvum „haſtile, quod cum calamo nihil commune habet, nec „cum eo comparari poteſt. |In Cod. ſcriptum δουρατέην „[δουρατίην]. Scribendum cenſeo δουράτεον, et ἀργύρεον „cum Reiskio referendum ad ἦμαρ. ἀργύρεον ἦμαρ diem „natalitium vocat, quia eo mittebantur dona pretioſa, „aurea, argentea etc. Leonidas infra p. 194. ἄλλος μὲν „κρύσταλλον, ὁ δ' ἄργυρον, οἱ δὲ τοπάζους Πέμψουσι, πλούτου „δῶρα γενεθλίδια. Senſus eſt: *Natali tuo die, quo tibi alii* „*argentea mittent dona, ligneum huncce calamum ego* „*mitto, parvi quidem pretii, ſed majori ex affectu.*" Br. — V. 3. κεράεσσι. κέρατα calami ſunt apices, qui calamo in infima parte fiſſo exoriuntur, unde iis δισσοὶ ὀδόντες tribuuntur in Ep. *Pauli Silent.* LI. *Auſonius* Epiſt. VII. 49. *Nec jam fiſſipedis per calami vias Graſſetur Cnidiae ſulcus arundinis.* Vide *Schwarzium* de Ornam. Libr. vet. p. 214. ſq. et *Salmaſ.* in Exerc. Plin. p. 735. D. — V. 4. arundo, quae atramentum in laevem chartam facile effundit. Chartae ſolebant laevigari, ne calamus feſtinans retineretur ſcabritie. *Cicero* ad Quint. Fr. L. II. Ep. 14. *Calamo et atramento temperato, dentata etiam charta res agetur*, i. e. dente complanata et laevigata. *Plin.* L. XIII. 25. p. 691. — V. 6. ἀρτιδαῆ εὔμπνοον εὐμαθίῃ. Vat. Cod. ἀρτιδαεῖ ex *Suida* in textum venit, ubi εὔμπνοον ἐργασίῃ legitur. Non ſatis video, cur in poſtrema voce a Codicis ſcriptura receſſum ſit. — Ceterum ex hoc verſu intelligimus, Proclum puerum fuiſſe, qui ſcribendi artem paulo ante didicerat.

V. Cod. Vat. p. 183. *Reisk.* in Anth. nr. 478. p. 33. Dentiſcalpium poëta Lucio cuidam mittit ex pinna

aquilae factum. *Martial.* L. XIV. Ep. 19. *Lentiscum melius, sed si tibi frondea cuspis Defuerit, dentes pinna levare potest.* Ex lentisco enim et metallo potissimum fiebant dentiscalpia. Vide *Raderum* ad Martial. L. VI. Ep. LXXIV. — V. 1. „ἀγκυλόχειλος. Sic cod. Salmasius „reponebat ἀγκυλοχείλου, quod cum Reiskio minime ne„cessarium puto. In Macedonii Epigr. antea inedito „T. III. p. 332. genitivus est ἀφιλοσταχύου, qui ex re„gula deberet esse ἀφιλοστάχυος: cetera enim composita „στάχυς flexionem simplicis retinent. Contraria ratio„ne genitivum ῥοδοδάκτυλος protulit Reiskius e Leonis „Philosophi carmine de Mensibus, quod legitur T. III. „p. 130. ubi hanc scripturam retinui, quam praeter „edd. vett. habet etiam cod. Jani Lascaris." *Br.* αἰετὸν γοργὸν τὸ βλέμμα καὶ ἀγκυλοχείλην τὸ στόμα. *Alciphr.* L. III. p. 422. αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι. *Homer.* Il. π. 428. — V. 3. μίμνου. apogr. Lips. — μετὰ δόρπιον. Vat. Cod. — V. 4. κινῆσαι. Vat. Cod. et *Reisk.* ἐκκνῆσαι emendavit *Valckenar.* ad Herodot. VII. p. 617. 35. — V. 5. φαιόν. ut in praeced. Epigr. ὀλίγην δόσιν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ πλείονος. — οἷα δεδαπὸς (non δεδαπὼς) Cod. Vat. In marg. apogr. Lips. δὲ δαιτὸς, unde *Reisk.* fecit: οἷα δὲ λιτὸς — *qualia tibi dona venire par est a domino curtae supellectilis;* in cujus emendationis gratiam etiam seq: versu δῶρ' ἂν ὀπάσσοι dedit. δεδοικὼς est ex emendatione *Salmasii.* — V. 6. δῶρον ὀπάσσ' ἐπὶ σοί. Cod. — Dubito, an in hoc disticho *Crinagorae* manum teneamus.

VI. Cod. Vat. p. 184. Edidit *L. Kusterus* ad Suid. v. γέλγιθες T. I. p. 471. *Reisk.* Anth. nr. 481. p. 34. Philoxenides quidam Pani et Priapo bellaria affert. — V. 1. Profert *Suid.* T. II. p. 668. in οἰνοπέπαντοι. cui vocabulo interpretationem non addidit. De *racemis maturis* interpretatur *Kuster.* *Reiskius* vertit: *Racemos uvarum vino maturo plenos.* *Epigon.* *Thess.* Ep. I. uva πεπάνων βοτρύων ῥᾶγα κομισσαμένη. *Philipp.* Ep. LXVIII. τοὺς

ἐκπετάντους βότρυας. — V. 2. *Suid.* T. III. p. 383. — στρόβιλος. *nux pinea.* Vide *Bod. a Stapel* ad Theophr. L. III. p. 164. et *Wesseling* ad *Herodot.* p. 755. 13. — V. 3. *Suid.* T. I. p. 145. ἀμυγδαλῆ. τὸ δένδρον. ἀμυγδάλη δὲ ὁ καρπός. καὶ δειλαὶ δάκνεσθε ἀμυγδάλαι. *Kusterus* dedit ἀμυγδαλαῖ, contra grammaticorum praecepta. *Reiskius* vero, cum in apogr. Lipſ. inveniſſet ſcriptum δακρύεσθε, emendandum putavit δειλαὶ δακρυοῦσσαι, *miſeras ploratrices amygdalas*, propter olei abundantiam; inepta conjectura. *Toupius* Em. in Suid. P. I. p. 26. interpretatur! *amygdalae, quae facile frangi queunt*; a qua interpretatione ipſe receſſit in Cur. nov. p. 169. ubi δειναὶ δάκνεσθαι corrigit; amygdalas enim ad compotationem promovendam arcendamque ebrietatem aptiſſimas *eſu praeſtantes* vocari. At vix dubitari poteſt, quin in δάκνεσθαι ad corticem durum fractuque difficilem reſpiciatur. Ejusmodi nucibus, duris putaminibus munitis, opponuntur ἀμύγδαλα σιγαλόεντα *Hermippi* ap. *Athen.* L. I. p. 28. *quae ſine ſtrepitu manduntur*; ſi vera eſt explicatio *Palmerii* Exercitatt. p. 482. — Equidem nuces δειλὰς δάκνεσθαι explicaverim eas, *quae, ne frangantur, timent*, quandoquidem hoc illis imminet. δειλαὶ pro δειλιάζουσαι, δεδοικυῖαι. Sed vide, an in voculis ΚΑΙΔΕΙΛΑΙ lateat ΚΑΡΓΑΛΕΑΙ?

καργαλέαι δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι — —

nuces fractu difficiles. In Codd. ubi ſ et δ, ει et α ſaepiſſime inter ſe confunduntur, ſunt enim ſimillima, una tantum litera inter ſe discrepant καρſαλεαι et καιδειλαι. — Pro ἦτε apogr. Lipſ. αἶτε. — V. 4. *Suidas* in ποπάδες T. III. p. 152. ἰτρίνεαι ποπάδες ſunt placentae tenues, ex ſeſamo et melle confectae, quae alias ἴτρια dicebantur. *Salmaſius* ap. *Kuſterum* emendat κοπάδες ἠτρινέαι, i. e. τεμάχη ἤτρου ἤγουν ὑπογαστρίου ὑείου. *ſuminis ſuilli fruſtum.* „ποπάδες. idem quod πόπανα, πλακούντια πλατέα καὶ λεπτά, „ἰτρινέαι dicta, quia ex genere τῶν ἰτρίων, ex eadem ma„teria facta, qua ἰτρία. Vide Heſych. v. et Intrpp. prae-

„sertim Foesii Oeconom. Hipp. Haec absque causa sol„licitabat Salmasius." *Br.* — V. 5. γελγῖθες. Cod. Vat. et *Suidas* T. I. p. 471. qui totum locum sic exhibet: καὶ πότιμοι γέλγιθες· ἠδέ τε ὄγχναι· δαψιλῆ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια. *Hesych.* γελγῖθες, αἱ τῶν σκορόδων κεφαλαί. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 822. sq. *Schneiderum* ad Nicandri Alex. 432. p. 219. qui et nostri loci mentionem fecit. — Mox in Cod. legitur ἰδ' ὑελακυκάδες ὄγχναι. Hoc epitheton *Suidas* omisit et loco laud. et iterum in ἐπεισόδιον T. I. p. 798. γέλγιθες καὶ ὄχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ σταφυλαὶ δαψιλὲς ο. γ. ἐπεισόδιον. — *Reiskius* cum in apogr. Lips. invenisset ὑελοκυκάδες, correxit ὑετοκυκάδες. Sic *aquosa pyra* appellari posse putabat. *Toup.* in Cur. nov. p. 169. ὑελοοίδακες tentat: *cyathi ad instar tumentes. Suidas:* οἴδακες. οἱ λεγόμενοι φήληκες. φήληκας οἰδαίνοντας dixit *Aristoph.* Pac. 1165. — ὄγχνη h. l. pro *pyro sativo* accipiendum, ut passim. Conf. *Bod. a Stapel* ad Theophr. II. p. 89. Non inutile fuerit observasse, pyra in conviviis cum aqua fuisse apposita. *Athen.* L. XIV. p. 650. C. ὅτι δὲ τοὺς ἀπίους ἐν ὕδατι εἰσέφερον εἰς τὰ συμπόσια, Ἄλεξις ἐν Βρεττίᾳ (f. Βρεττίᾳ. vide *Stob.* Flor. CIII. p. 558.) παρίστησιν διὰ τούτων· εἶδές ποτε Πεινῶσιν ἀνθρώποις ἀπίους παρακειμένας Ἐν ὕδατι πολλῷ. — V. 6. ἐπ' εἰσόδια. Vat. — ἐπεισόδια vocari has ad potandum illecebras, quia veluti accessio sint potationis, et inter potandum, tanquam aliud agendo, deglutiantur, recte monuit *Reiskius.* — V. 7. φιλοσκήπωνι. Notandus Pan, baculo instructus. Intellige pedum, instrumentum pastorum. — „εὐστόρθυγξ hic est „coleata cuspide pulcre peculiatus; cui obscoena por„rectus ab inguine palus." *Br.*

VII. Cod. Vat. p. 190. Ter hoc carmen *Kusterus* edidit: T. II. p. 18. in εἴβεσθαι, ubi *Suidas* primum distichon excitat; T. III. p. 363. in σπήλυγγες, ubi in contextu vers. 1. habetur; denique T. III. p. 121. in πίτυς. *Reisk.* Anthol. nr. 494. p. 41. Hinc *Goens* in Diss. de

Porphyr. c. II. p. XXXII. ubi veterum loca collegit, in quibus aquarum ſcaturigines in antris Nympharum commemorantur. — Soſander venator Nymphis, Pani et Mercurio cervorum ſpolia dedicat. — V. 2. λείβουσαι. apogr. Lipſ. Noſtrum eſt in Cod. Vat. et ap. *Suid.* in πρεὼν T. III. p. 170. in πρῶνες ibid. p. 217. et in σπήλυγγες. — σκολιὸς. flexuoſus. — ¶. 142.] V. 3. *Suidas* in πίτυς vitioſe Π. τειχήεσσα. Vocale et canorum vocatur Panis ſacellum propter ipſius dei cantum. — De καλιῇ vide ad *Apollonid.* Ep. IX. — V. 4. Κασσαίης. Vat. Cod. et apogr. Lipſ. unde Κρισσαίης fecit *Reiskius.* Κασπίης *Kuſterus.* — „Κασταλίης. Sic e Salmaſii emendatione. „In codice [in interpolato apogr.] Κασπίης. quod metro „quidem non repugnat, ſed rei veritati: apud Graecos „Pani habitus honor, nullus autem apud barbaras gen„tes Caſpii montis vicinas. Melius forte Κωρυκίης repo„ſitum fuiſſet. Corycium antrum Nympharum et Panos „ſacrum erat. Sed quid reponi poſſit, faciliu's eſt dicere, „quam quid revera fuerit. Κασταλίη fontis eſt nomen, „qui Muſis erat ſacer, et hic alienum eſt.“ *Br.* Fortaſſe fruſtra in his loci nomen quaeritur. Scripſerim equidem:

τὴν ὑπὸ [τῆς] λασίης ποσσὶ λέλογχε πέτρης.

quam ad radices horridae hujus petrae habet. *Agathias* Ep. XXIX.

Πανὶ φιλοσκοπέλῳ λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς
κνακὸν ὑπηνήταν τόνδ' ἀνέθηκε τράγον.

Plato Ep. XIV. λάσιον δρυάδων λέπας. *Marian.* Ep. III. ποταμὸς λασίην παραμείβεται ὄχθην. — Pro λέλογχε Vat. vitioſe λίλογχε. — V. 5. ἱερά τ' Vat. Cod. quod ipſum deſiderabat *Br.* pro vulgato ἱερὰ δ'. — ἀγρευταῖσι. Cod. — πρέμνα γεραντρύων. Vetuſtum intellige ſtipitem, ad quem venatores captarum ferarum cornua aliasque exuvias affigere ſolebant. Vide *Paſſerat.* ad Catull. p. 44. et *Schottum*

rum in Obss. L. I. c. 12. — γεράνδρυες. αἱ παλαιαὶ δρύες. καὶ τὰ παλαιὰ δένδρα γεράνδρυες. *Apollon. Rhod.* L. I. 1118. πρόχνυ γεράνδρυον. *Erycius* Ep. IX. αὖα ἐκτάμνοντι γεράνδρυα. Vide *Spanh.* ad Callim. H. in Jov. 22. p. 38. — V. 6. λιθολογέες. Vat. Cod. et ap. Lipſ. Emendavit *Reisk.* ex *Kuſtero.* Cf. *Pierſon.* ad Moer. p. 53. Intelliguntur lapidum acervi, qui Mercurio ſolebant exſtrui, ἑρμαῖα ſive ἕρμακες appellati. Vide *Schol.* in *Homeri* Od. π. 471. ad quem locum *Euſtathius* quoque p. 625. 30. multa de Ἑρμοῦ λόφοις disputat. Qua forma fuerint, intelligitur ex *Strabone* L. XVII. p. 1173. B. ubi vide *Caſaubonum.* In ejusmodi lapidum ſtruem ſcriptum Epigr. ἀδέσπ. CCXXXIV. ubi vid. not. — V. 7. δέχοισθε. Vat. a pr. man. — V. 8. ἐλαφηβολίης. *Kuſter.* ex interpolato Codice. In membranis ἐλαφοσσοίης legitur. Id ex apogr. Lipſ. *Reisk.* reſtituit, tanquam longe elegantius. A σόος, *impetus,* (*Heſych.* ἡ ὁρμή.) derivatur σόω et σοέω. Hinc σοΐδες, quod vocabulum *Iſ. Voſſius* praeclare detexit in gloſſa *Heſychii:* σοΐδες ἢ σοβάδες, διὰ τὸ σεσοβῆσθαι ἐν τῷ βακχεύειν. σόος γὰρ ἡ ὁρμὴ καὶ φορά. — Sed uno tantum σ ſcribendum ἐλαφοσοίη, quod ſine metri detrimento fieri poteſt. Hujusmodi enim literae in pronuntiando duplicari ſolent.

VIII. Cod. Vat. p. 192. Totum hoc carmen exſtat ap. *Suidam* in ὄλπη T. II. p. 680. *Reisk.* Anth. nr. 508. p. 49. Simonis filio, natales celebranti, poëta ampullam aeneam muneri mittit. — V. 1. ὄλπαι, quarum in palaeſtra erat utilitas, (vide *Intrpp. Theocriti* Eid. II. 156.) proprie δερματῖναι, *coriaceae,* fuiſſe videntur. Sed hoc non urgendum. *Theocr.* Eid. XVIII. 45. ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος. *Achaeus* ap. *Athen.* L. X. p. 451. D. λιθάργυρος δ᾽ ὄλπη παρημερεῖτο χρίσματος. *Steſichorus* in Helena, eodem auctore l. c. λιθαργύρεον ποδονιπτῆρα dixit. Hujus fortaſſe materiae *Crinagorae* ampullam fuiſſe ſuſpicatur *Schneiderus.* Vide eundem in Lexic. crit. v. — Cur appelletur haec

ampulla opus indicum, se ignorare fatetur *Reiskius*. Nec mihi quidquam de Indorum in hujusmodi artibus peritia constat. — V. 3. Verba νἱὲ Σίμωνος omittit *Suidas*.

IX. Cod. Vat. p. 205. *Reisk*. Anth. nr. 542. p. 64. Rosae, media hyeme florentes, ad puellam, natales celebrantem, missae loquuntur. — V. 1. ἤνθει μέν. Cod. Vat. et *Reisk*. — Non satis causae erat, cur membranarum lectio rejiceretur. Olim rosae verno tempore florebant; nos autem nunc calices media hyeme reclusimus. — V. 3. σῇ ἐπὶ μ. γενέθλῃ. Vat. Cod. σῇ improbabat *Br*. probabat *Schneiderus*. — σοὶ ex apogr. Lips. protulit *Reisk*. — V. 4. λεχέων. Desponsata igitur fuit puella, cui rosae mittebantur et jam nuptiarum dies instabat. Sic haec accipienda videntur. — V. 5. καλλίστῃ στεφθῆναι. Vat. Cod. et apogr. Lips. unde *R*. fecit καλλίστης στεφθῆναι. *pulcherrimae mulieris tempora cingere*. Quanto elegantior *Br*. lectio! Videtur autem scribendum: καλλίστης δ' ὀφθῆναι. unde depravationis fons etiam melius apparet.

X. Cod. Vat. p. 206. *Reisk*. Anthol. nr. 547. p. 66. Non satis perspicuum carminis argumentum. Scriptum est in Demosthenem Milesium, qui, ni fallor, triplicem inter tubicines victoriam Olympia reportaverat. Nam σαλπιγκταὶ quoque inter se certabant, in ara stantes, quae Olympiae erat, ἐν ἄλτει. *Pausan*. L. V. 22. p. 434. Cf. ad Epigr. ἀδέσπ. in Lect. p. 274. (Ed. Lips. CCCXIII[b].) Ut de ejusmodi potissimum victoria hoc carmen explicari velim, efficit tertium distichon. — Non tamen tam certa est haec interpretatio, ut alia locum habere nequeat. — V. 1. Τυρσηνῆς. Vide not. ad *Tymnae* Ep. I. — V. 2. στρηνὲς τρηχέος. De undis rauco strepitu ad litus allisis, passim. *Apollon. Rh*. L. II. 323. στρηνὲς δὲ πέριξ στυφελὴ βρέμει ἀκτή. *Antip. Thess*. Ep. LXIX. θάλασσα — στρηνὲς ἀεὶ φωνεῦσα παρ' οὔατα. Vide *T. H*. ad *Hesych*. v. ἀστρηνές.

— V. 3. ὁ πρίν. Paulo contortius haec videntur dicta. Sensum hunc esse puto: Praeteritum tempus tubae sonum in binis victoriis audivit; plures binas e certaminibus victorias reportarunt, sive tubâ inter tibicines, sive alio certaminis genere, victoriâ ad sonum tubae renuntiatâ. — V. 4. Sic haec leguntur in membr. Vat. ubi vers. sq. Μιλήτου habetur. In apogr. Lips. τρισσοῖς ἤγαγες ἐν στεφάνοις ἐκ Μίλητον. *Reisk.* ἤγαλες dedit, a verbo ἀγάλλω. — Lectio Cod. Vat. in versu quinto Μιλήτου efficit, ut scribendum putem:

εἰ δὲ σὺ καὶ τρισσοὺς ἤλασας εἰς στεφάνους,
ἀστὸς Μιλήτου, Δημόσθενες — —

Quum tu autem usque ad trinas victorias progressus sis, fatendum est, tubam nunquam graviorem edidisse sonum, i. e. nunquam tubicinem tubam fortius inflasse, sive, metaphorica significatione, nunquam ab ullo clariorem victoriam reportatam esse. εἰ caussam indicans supra illustravimus. Recte ἤλασας εἰς στεφάνους. Sic Epigr. ἀδέσπ. DCLIII. ἐς γὰρ ἄκρον Μούσης καὶ ἥβης ἧκον ἐλάσσας. *Aelian.* H. A. X. σοφίας εἰς ἄκρον ἐληλακότα ἄνδρα. *Alciphron* L. III. p. 280. εἰς ὅσον ἀμηχανίας ἐληλάκειν. *Erycius* Ep. XI. ἤλασε καὶ μανίης ἐπὶ δὴ τόσον. — Recte etiam ἀστὸς Μιλήτου. — κώδων. idem quod σάλπιγξ. Vide not. ad *Hedyli* Ep. IV. (VIII.) p. 338. — V. 6. cum parte praecedentis versus laudat *Wetsten.* ad N. T. II. p. 155. ubi similia de αὐλῶν βόμβῳ collegit.

¶. 143.] *XI.* Bis legitur in membranis Vat. p. 169. et p. 205. Plan. p. 440. St. 573. W. Marcellus, qui puer in bellum profectus erat, vir factus in patriam rediit. Hoc carmen et Ep. XV. ad Octaviae, sororis Augusti, filium referenda esse monuit *Br.* post *Dorvillium* in Vanno crit. p. 192. qui de bello Cantabrico circa ann. U. C. 729. confecto agi censebat. Qui cum anno 731. e vita excesserit (*Dio Cass.* LIII. 30. p. 725.),

vicesimo aetatis anno vixdum superato (vid. *Vellej. Paterc.* II. 93.), hoc carmen paulo ante ejus obitum scriptum sit, necesse est. — V. 2. „κεραναῖς. Sic libri omnes. „At aptius videtur epitheton, quod habet Suidas in „σκυλοφόρος [T. III. p. 340. ubi prius distichon excita„tur]. Bis in membranis legitur hoc carmen: uno loco „scriptum τέρμα, in altero τέλσα. Minus obviae vocis „notiorem esse glossema suspicari quis posset. At τέλσον „in singulari a poëtis usurpatum scio: plurale τέλσα le„gisse non memini." *Br.* At quam multa in carminibus Anthologiae occurrunt ἅπαξ λεγόμενα! Recentiores illi Graeculi priscam linguam saepe immutarunt, vel novas formas fingentes, vel veteres nonnihil deflectentes, vel denique raro obvias et archaicas formas ex vetustate eruentes, cujus generis τέλσα fuisse videtur. In nullo Graecorum, qui supersunt, occurrit ἔντος, cum ἔντεα omnes dixerint; nemo tamen dubitabit, quin in fr. *Archilochi* III. 2. forma singularis numeri recte a *Brunckio* reposita sit. Nec *Hesychii* sospitator a forma τέλσα abhorruit, cum in glossa: τέλσας. στροφάς. τέλη. πέρατα — suspicaretur τέλσα olim scriptum fuisse, litera ς e concursu sequentis vocabuli adhaerente. — V. 4. οὕτως. Vat. Cod. utroque loco.

XII. Cod. Vat. p. 186. „Edidit *Dorville* ad Charit. „p. 30. absque ulla vitii suspicione; de quibusdam ni„mis anxius est *Pierson.* Verisim. p. 90. quae mihi bona „et non sollicitanda videntur." *Br.* Anth. *Reisk.* nr. 488. p. 38. Vota facit poëta pro incolumitate fratris Euclidis, eo die, quo ille primam barbam deposuit. — V. 1. 2. profert *Wetsten.* ad Nov. Test. I. p. 317. — Ἠὼς apogr. Lips. quod *R.* correxit ex *Dorvillii* exemplo. — V. 2. εὐλόχῳ corrigit *Pierson.* ex *Callim.* Ep. XXI. ubi vulgo εὔλοχος legebatur, nunc vero ex Vat. Cod. ἐς λέχος emendatum est. Neque hic locus emendatione eget. — Veteres μείλιχος et μειλίχιος dicebant. *Suid.* Μειλιχία καὶ μειλίχιος.

πρῄως. χρηστῶς. Hesych. Μείλιχα. ἥδιστα. γλυκέα. προσηνῆ. ἀπευκτῆ. Diana, quae puerperii dolores mitigat. — V. 3. ἔτ' ἄχνοος. antequam juvenilem aetatem attingeret; ad praeteritum tempus verba referenda. — ηὔξατο. *Reisk.* — V. 4. τὸ πρῶτον ἔαρ. quod *Apollonid.* Ep. VIII. ἡδὺ παρηϊάδων πρῶτον θέρος vocat. — V. 5. δέχνυσθε. Cum emphasi videtur dictum. Dii, quos benigno animo et propitii respiciunt, eorum munera dicuntur δέχεσθαι; sin aliter, aspernari et rejicere. — Sententia ducta videtur ex *Antip. Thess.* Ep. XXI.

XIII. Cod. Vat. p. 186. Edidit *Dorville* in Vann. crit. p. 190. in Obss. Misc. Nov. Vol. I. P. III. p. 154. *Reiske* in Anth. nr. 489. p. 38. Poëtae pro Antonia ad Lucinam preces. Vers. 6. dubitari non patitur, quin de Antonia minore, Antonii triumviri ex Octavia filia, agatur, quam Drusus, Liviae filius, in matrimonio habebat. Vide *Plutarch.* Vit. Anton. T. I. p. 955. F. *Fabric.* ad *Dion. Cass.* T. II. p. 885. — V. 1. Εἰλειθυιῶν. Vat. Cod. et *Reisk.* Ἐλειθυιῶν *Dorv.* Ilithyae plurali numero occurrunt ap. *Homer.* Il. λ. 270. et τ. 119. Earum mater Juno. Cf. *Eustath.* ad Il. λ. p. 781. 20. Εἰλήθυιαι τε Ἥρας θυγατέρες. *Aelian.* H. A. VII. 15. et X. 47. — Ἥρη δέ. Vat. et apogr. Lips. τε *Dorvill.* — κουρηγὲ, τελείη ex ingenio scripsit *Reisk.* Sed poëta Junonem saepius non sine gravitate compellat. — Junonem τελείην autem, una cum Jove τελείῳ, Venere, Suadela et Lucina novi sponsi potissimum invocabant, teste *Plutarcho* T. II. p. 264. B. Quo sensu illis τῶν τελείων cognomen tributum sit, apparet ex *Aeschyl.* Agam. 982. Ζεῦ, Ζεῦ, τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει. Idem in Eumen. 26. τέλειον ὕψιστον Δία. — V. 2. πατὴρ *Reisk.* qui versu 1. μήτηρ dedit. — V. 4. Ἠπιόνης. Noster Ep. XVI. φάρμακα πρηείης οἶδα παρ' Ἠπιόνης. Ap. Epidaurios colebatur, ut Aesculapii conjux. *Pausan.* L. II. p. 177. Ut mater complurium numinum, quae sanitati conservandae praesunt, laudatur ap.

Aristidem T. I. p. 46. 3. ed. Oxon. οἷς Ἰασώ τε καὶ Πανάκεια καὶ Αἴγλη σύνεστι καὶ Ὑγίεια, ἡ πάντων ἀντίῤῥοπος, Ἠπιόνης δὴ παῖδες ἐπώνυμοι. ut h. l. egregie emendavit *Valckenar.* in Diſtr. p. 290. B. quem vide. — V. 5. γεγηθ. ap. Lipſ. — γεγηθήσεια, tanquam a verbo γεγηθέω, dedit *Reisk.* — πόσις eſt Drusus, Liviae ex Claudio Nerone filius; μήτηρ, Octavia, Auguſti ſoror; ἑκυρὰ, ipſa Livia.

XIV. Cod. Vat. p. 395. Edidit *Pauw* ad Anacr. p. 3. *Dorvill.* Vann. crit. p. 185. *Jenſius* nr. 19. Anthol. *Reisk.* nr. 670. p. 120. Conf. *Fiſcher.* ad Anacr. p. 507. ed. nov. — Antoniae poëta Anacreontis codicem dono offert. — V. 1. βίβλων. *R.* — V. 2. πεντάς. In quinque igitur libros Anacreontis carmina deſcripta fuerunt, in eo ſaltem codice, de quo h. l. agitur. De numero librorum vide *Dorvillium* l. c. et qui ejus veſtigia preſſit, *Fiſcherum* in not. ad Anacr. p. 3. — V. 2. Sic Epigr. XLI. ἦν γὰρ ἅπαντα Δεύτερ᾽ ἀμιμήτων τῶν ἐπὶ σοι Χαρίτων. — V. 3. In Cod. Vat. ſic: Ἀνακρείοντος ἃς ὁ Τήϊος ἡδὺς πρέσβυς. Sequ. verſu autem verba ἢ σὺν Ἱμέροις a recentiore manu ſunt addita. *Dorvillius* in libro interpolato invenit: ἃς Ἀνακρέων ἡδὺς πρέσβυς ὁ Τήϊος. quae verba ille ſic transpoſuit, ut *Br.* exhibuit. Minori mutatione *Heringa* in Obſſ. crit. p. 193. ἃς Ἀνακρέων ὁ πρέσβυς ἡδὺς Τήϊος. Fateor, hos conatus mihi nec valde veriſimiles, nec elegantes videri. Si illis et meam qualemcunque conjecturam adjicere licet, verba ἡδὺς πρέσβυς ex gloſſemate verſui adjecta eſſe arbitror, cum fortaſſe ſcriptum eſſet:

Ἀνακρέων ποθ᾽ ἃς γ᾽ ὁ Τήϊος κύκνος.

Vocem κύκνος erat qui per ἡδὺς πρέσβυς interpretaretur. *Cygni* enim vocantur poëtae et ſenes. *Antip. Sid.* LXXVI. Τύμβος Ἀνακρείοντος, ὁ Τήϊος ἐνθάδε κύκνος εὕδει. Ἑλικώνιος κύκνος Pindarus vocatur ap. *Chriſtodor.* in Ecphr. p. 470. Sed nota res. Ad utramque notionem, cantoris et ſenis,

facit *Eurip.* in Herc. Fur. 692. — *Reiskius* tamen totum hunc locum, ἐς — Ἵμερος, tanquam novi Graeculi miserabile scholion a sua editione exulare jussit. Exempla diversorum metrorum, in uno carmine commistorum, collegit *Dorville* in Vann. crit. p. 186. — V. 5. Ἀντωνίη, casu recto, Cod. Vat. et Jens. — V. 6. ἐνεγκαμένην. Idem. Utrumque emendavit *Dorvill.* — ἱερὴ ἠώς. Dies natalitius esse videtur.

¶. 144.] *XV.* Cod. Vat. p. 449. Plan. p. 95. St. 139. W. In Cod. Constantini Lascaris, quem *Iriarte* descripsit, nomen Κριναγόρου mutatum in Κλιναγόρου. — M. Claudio Marcello (vide ad Ep. XI.) puero Crinagoras Hecalen Callimachi dono mittit. — V. 1. 2. Hoc distichon laudans *Schol. Aristoph.* Eqq. 753. ὦ 'νὴρ exhibet. — τορευτὸν ἔπος. carmen studiose expolitum. Similia collegit ad hoc ipsum Epigramma *Bentlejus* in Fr. Callim. XL. p. 429. ed. *Ern.* — πάντας ἔτεισε κάλως. (κάλους Vat. Cod.) in quo summo cum studio elaboravit. Proverbialem locutionem illustravit, nostro loco non neglecto, *P. Leopardus* in Emend. L. X. 8. p. 259. sqq. — V. 3. Ἑκάβης. Edd. quaedam veteres, ex prava correctione. ἢδ᾽ ἀ Ἑκάλης. Vat. Cod. Hecales, quae Theseum hospitio apud se acceperat, historiam narrat *Plutarch.* T. I. p. 6. B. Cf. *Politiani* Miscell. c. 24. Mirari subit, quod *Crinagorae* loci nemo meminerit ad fragm. *Callimachi* ap. *Suidam* in ἐπαύλια, et *Etym. M.* in θάνατος, quod inter incerta fragmenta relatum est, nr. CXXXI. p. 494. cum, ex Hecale petitum esse, hic ipse locus manifestum faciat. Theseus, hospitale Hecales tugurium relinquens, haec dixisse videtur:

πολλάκι σεῖ', ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς
μνησόμεθα· ξυνὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασι.

Idem poëta ap. *Schol. Aristoph.* ad Acharn. p. 266. τίον δέ ἑ πάντες ὁδῖται Ἦ ἐπὶ φιλοξενίην· ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον. Hinc ei cognomen τῆς φιλοξένου adhaesit. *Plutarch.* l. c.

ἔσχε τὰς εἰρημένας ἀμοιβὰς τῆς φιλοξενίας. Perpetuus *Callimachi* imitator *Nonnus* Dion. III. p. 98. φιλοξείνοιο δὲ Νύμφης. XVII. p. 466. φιλοξείνῳ δὲ νομῆϊ Ἵλαον ὄμμα φέρων. — V. 4. Μαραθών. Ad taurum Marathonium referendum. Vide *Plutarch.* l. c. — τοὺς ἐπ. π. Plan. et mox νευρῶν. Utrumque ex Vat. Cod. emendatum. — V. 5. Utinam juvenile robur Thesei, et gloria, quae illius herois illustravit vitam, tibi, o Marcelle, contingat. — V. 6. καινοῦ *Brodaeus* in suo exemplo invenit. — Pro εἴη ἀρέσθαι in marg. Vat. Cod. εἰνάρεσθαι legitur.

XVI. Anth. Plan. p. 346. St. 485. W. In laudem Praxagorae medici, cujus meminit *Plinius* L. XXVI. 6. p. 391. ubi *Harduinus* hoc Epigramma attulit, et *Cornelius Celsus* in Praef. p. 3. 6. *Post quem* (Hippocratem) *Diocles Carystius, deinde Praxagoras et Chrysippus, tum Herophilus et Erasistratus sic artem hanc exercuerunt, ut etiam in diversas curandi vias processerint.* — V. 2. πανάκη. Herba panacea (*ipso nomine omnium morborum remedia promittente,* ut *Plinius* loquitur L. XXV. 11. p. 363. ubi vide *Harduin.*) Aesculapius sibi manus inunxit, iisque in Praxagorae sinum demissis, pectus ejus artis salutiferae scientia implevit. Sic enim dii suas virtutes cum hominibus communicare putantur. *Meleagr.* Ep. XXIII. ubi vide not. *Theocrit.* Eid. XVII. 36. τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας. *Callimachus* ap. *Schol. Pindari* Nem. IV. 10. Gratias rogat, ut manus in ipsius elegis abstergant: Ἔλλατε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένωσιν ἔτος. ubi *Hemsterh.* nostrum locum laudare non neglexit. — ἀνίαι. Hanc ob causam omnia febrium remedia, omnemque vulnerum curandorum rationem tenes. — Ἠπιόνης. Vide ad Ep. XIII. — V. 7. 8. Similiter *Magnus Medicus* T. II. p. 304. de Galeno:

χήρευεν δὲ μέλαθρα πολυκλαύτου Ἀχέροντος,
τῇ παιωνίῃ χειρὶ βιαζόμενα.

XVII. Anth. Plan. p. 292. St. 432. W. »Quis hic »sit Crispus, nescio. Si verum est lemma, locata fuerit »illius imago in vico, ubi tres Fortunae statuae positae. »Verisimilius est factum carmen occasione trium Fortu»nae statuarum, aut pictarum imaginum, quibus ornata »Crispi illius domus.« *Br.* *Banduri* in Antiqq. CP. T. II. p. 838. de Crispo, Phocae imperatoris genero, cogitabat; quem tamen alii Priscum appellant. T. II. p. 721. sq. Optime *Schneiderus* in not. mst.: »C. Crispus »iterum Consul A. U. C. 797. sub Claudio ap. Dio»nem p. 960. nescio an idem. Tiberium quosdam sta»tuis honorasse et funere publico mortuos, tradit qui»dem Dio p. 869. sed de vivis tacet. Quid, quod ne »sermo quidem hoc loco est de imagine Crispi? Sed »vivus erat adhuc et fortunae gradus altiores conscen»dere cogitabat favore Tiberii.« — V. 1 – 4. Tam benignus tuus et ad auxilium ferendum promtus animus multis fortunae copiis indiget, ut ingenitum illud bene faciendi desiderium explere possis. — V. 4. μυρίων. Aldinae omnes et Asc. μύριον non de multitudine tantum, sed frequenter etiam de magnitudine dicitur. μύριος μέγεθος, μύριον κῦδος, μύριον ἄλγος passim in Anthologia obvia. — V. 5. κρέσσων. Caesar Fortuna potentior te in altiore honoris gradu collocet. Nam quae Fortuna, nisi ab ipso profecta, satis firma videri possit? Sic fere ἄρηρε explicari malim, quam *placuit.* *Hesych.* Ἄρηρεν. ἰσχυρῶς ἥρμοσται. Ἀρηρός. ἰσχυρῶς ἡρμοσμένον.

¶. 145.] XVIII. Anth. Plan. p. 297. St. 436. W. Statuae, in lemmate commemoratae, in ipso carmine nulla fit mentio. Agitur de Tiberii Neronis expeditionibus in Asiam et Germaniam. Missus est ab Augusto in Armeniam, ut Tigranem (secundum *Suetonium* Vit. Tib. c. IX. et alios, quos vide ad *Dion. Cass.* T. I. p. 738. et *Vellej.* L. II. c. 94.) in regnum restitueret. *Vellejus* solus Artavasdis causa hoc bellum susceptum esse tradit

dit, nisi potius cum *Lipsio* legendum est: *regnum ejus Artavasdi ereptum Tigrani dedit.* Cf. *Ruhnken.* p. 383. Deinde in Germaniam missus egregie bellavit. Vide *Vellejum* L. II. 105. sqq. *Sueton.* c. 9. *Dion. Cass.* p. 801. — V. 1. καὶ τὰ Ν. vulgo. quod an recte mutatum sit, dubito. Nulla est antithesis. Mundus terminatur oriente et occidente; *etiam* Neronis res gestae utrumque mundi finem attingunt. — V. 4. εἶχε. vulgo. εἶδε correxit *Jos. Scaliger* in not. mst. et *Huetius* p. 29. — V. 5. δισσῶν κεράτων, i. e. νίκη, ut passim ap. poëtas. — οἶδεν. Neronis virtutem experti sunt, et qui ad Araxem et qui ad Rhenum habitant.

XIX. Cod. Vat. p. 394. Edidit *Jens.* nr. 18. Anth. *Reisk.* nr. 669. p. 119. In nuptias regum, nescio quorum, Aegypti et Libyae, quorum societate has terras in posterum inter se conjunctissimas fore, poëta auguratur. *Reiskius* hoc carmen non *Crinagorae*, certe non ei, qui sub Augusto vixerit, sed fortasse *Callimacho* tribuendum esse suspicatur. Respici enim ad nuptias Berenices, quae Magae, Cyrenarum praefecti, filia fuit, cum Ptolemaeo Euergeta. Vid. *Justin.* L. XXVI. 3. coll. *Pausan.* L. I. p. 17. sq. Inciderunt hae nuptiae in *Callimachi* aetatem, etsi annus ipse ignoretur. — V. 2. τέμνει. Nilus ab Aethiopibus in Aegyptum decurrens, Cyrenae incolas et regno Cyrenaico adjunctos populos ab Aegyptiis secernit.

XX. Cod. Vat. p. 403. Edidit *Jensius* nr. 15. *Reisk.* in Anth. nr. 666. p. 118. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 591. et ex eo *Toup.* Em. in Hesych. T. IV. p. 354. Corinthi, a pessimis civibus habitatae, sortem poëta conqueritur. Respicitur nimirum ad libertinorum coloniam, quae Julio Caesare quintum Consule A. U. 710. in Isthmum deducta est. Vide inprimis *Strabon.* L. XVII. p. 833. *Pausan.* L. II. p. 111. et p. 116.

quos laudat *Fabricius* ad *Dion. Caſſ.* T. I. p. 377. — V. 1. οἵους ἀνθ' οἵων. Sic loquuntur veteres. *Euripid.* Alceſt. 142. ὦ τλῆμον, οἵας οἷος ὢν ἁμαρτάνεις. *Sophocl.* Antig. 942. οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω. Plura vide a *Wyttenbachio* collata in Bibl. crit. T. III. P. II. p. 21. — V. 2. ἐρημοτέρη. Vat. Cod. — V. 3. »Scriptum in Cod. »αὐτίκα καὶ γᾶς ἡ χθαμαλωτέρη. corrupte. Utinam mari »ſubmerſa fuiſſes! Sed ne ſic quidem locus ſanatus eſt: »nam recta loquendi ratio nomen hic in quarto caſu »requirit: Κόρινθε, εἴθε σε κεῖσθαι χθαμαλωτέρην πόντου καὶ »ἐρημοτέρην — quod non patitur verſus. An χθαμαλώτε- »ρον ſcribendum adverbialiter, et ἐρημοτέρην? aut ſic re- »fingendus locus?

»ὤφελες ἢ πόντου χθαμαλωτέρη εἴθε Κόρινθε
»κεῖσθαι, ἢ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρη.«

Brunck. *Weſſelingius* et poſt eum *Toup.* αὐτίκα καὶ γᾶς ἦς. Sine ſenſu. *Reiske* refinxit: Ἀστυπαλαίας ἢ χθαμαλώτερα κεῖσαι Κόρινθε, κεῖσαι καὶ Λ. *quae hic jaces humilior Aſtypalaea, jaces deſertior arenis Libycis.* Recte fortaſſe vidit vir perſpicaciſſimus, proprium urbis aut regionis nomen hic deſiderari, ſed non tanta licentia in membranarum lectionem graſſandum, multo minus metrum tam graviter laedendum erat. — Minima mutatione legerim:

αὐτίκα δ' Αἰγείρας χθαμαλωτέρη — — —.

Perparum intereſt inter καιγας et Αἰγείρας. Commemoratur Aegira inter eas urbes, quas mare obruerit. Vide *Joſ. Scaliger.* ad Hieron. Chron. p. 123. et not. in *Bianor.* Ep. XII. 7. Sic Helice et Bura, quibus eadem calamitas accidit, paſſim, tanquam παροιμιακῶς, commemorantur. — αὐτίκα cum κεῖσαι jungendum. Ep. XII. καὶ αὐτίκα τὴνδ' ἐπ' ἰούλων Εὐκλ. πολιῆς ἄχρις ἄγοιτε τριχός. Ep. XXVI. 5. ἥξω δ' αὐτίκα που καὶ ἐς ἑσπέρας. — V. 5. Pro διὰ πᾶσα *Reiskius* dedit διάπυσμα, ut eſſet *direptum permiſſa.* Inutilis et inepta mutatio. Junge: ἡ πᾶσα διαδο-

ϑεῖα ἐλ. — παλίμπρηκτοι, *servi nequam et inutiles*. ὁ πολλάκις ἐπ' ἐμπολῇ μεταβεβλημένος, παλίμπρατος. *Harpocrat.* in παλίμβολα. *Chrysost.* Or. XXXI. p. 321. D. jungit παλίμβολα καὶ παλίμπρατα. Vide *Ruhnken.* ad Tim. p. 205. — ἐθεῖεα. Vat. Cod. et Jens. — V. 6. Veterum Bacchiadarum, qui priscis temporibus Corinthi imperium tenebant, ossa premere videbatur urbs, habitata civibus, prioribus illis nobilissimae urbis incolis dissimillimis. Quid in hac lectione tantopere offenderit *Reiskium*, non video. Ille tamen dedit: ὄλβιά γ' ἐρχαίων ὁ. B.

XXI. Cod. Vat. p. 430. Edidit *L. Holsten.* ad Steph. v. Ἑρκύνιον p. 116. *Dorville* ad Charit. p. 423. et iterum in Sicul. T. I. p. 34. *Jensius* nr. 13. Anthol. *Reisk.* nr. 664. p. 117. — In aquas quasdam in Pyrenaeis, quae Caesaris adventu illustratae esse dicuntur. — V. 1. „Holstein habet Ἐρκυναῖον e Msc. cod. cujus ubique „scripturam fideliter repraesentavit; quam lectionem „magis probo." *Br.* Magis etiam probabat *Heringa* in Obss. p. 191. Sylva Hercynia pro remotissima aliqua regione dici potuit, sicut Σολόεις. In Palatinis tamen membranis Ὀρκυναῖον legitur, etiam *Dorvillio* teste. Nec fortasse male, modo scribas, spiritu mutato, Ὁρκυναῖον. ὁ Ὁρκύνιος δρυμὸς est etiam ap. *Ptolem.* T. II. Geogr. XI. p. 57. Dubitat tamen *Dorv.* an non potius Ὁρκαναῖον scribendum sit, an Ὑρκαναῖον (hoc recepit *Reiskius*), cum etiam *Agathias* in Prooemio v. 75. Hyrcanum sive Caspium sinum pro ultimis navigationis finibus posuerit. — μυχὸς de recessu montano non minus bene quam de sinu maris dicitur. Vide *Dorvill.* ad *Char.* l. c. — Σολόεντα. Libyae promontorium; vide *Herodotum* L. IV. 43. p. 299. quo promontorio, *Scylace* teste p. 125., navigatio in Oceano Atlantico terminabatur. — V. 2. ἔλθῃς. Cod. et Jens. ἔλθῃ. *Dorv.* et *Reisk.* — Ἑσπερίδων. De Hesperidibus Libyae vide *Salmas.* ad Solin. p. 264. — V. 3. Gloria Augustum sequitur, quocunque iverit;

id quod Pyrenaei testantur fontes. Quibus enim ne lignatores quidem, circum eos habitantes, uti solebant, ad hos in posterum utriusque continentis incolae accedent. — Sic omnia perspicua, quae antea ob pravam distinctionem intelligi non poterant. *Heringae* conjecturas adscribere supersedeo. — Aquis autem, quibus illustrem famam auguratur *Crinagoras*, Augustus usus esse videbatur *Dorvillio*, cum, Cantabria domita, destillationibus jecinore vitiato, frigida balnea adhibere coepit, Antonio Musa auctore. Vide *Sueton.* Vit. Aug. 81. p. 153. ed. Ern. Vereor tamen, ne haec conjectura concidat, comparato *Dione* p. 720. et 725. ex quibus locis intelligitur, frigidae aquae medicinam ab Augusto nonnisi duobus annis post reditum ex Hispania fuisse adhibitam. — Ceterum color idem ap. *Nazarium* in Paneg. Constant. XVI. *Nusquam gradum extulisti, quin ubique te gloria quasi umbra comitata sit.* — V. 4. »Πυρήνης. Sic cod. recte. Vetustissimae regiae membra»nae, in quibus Dionysii Periegesis, v. 288. habent: »τοῖς δ' ἔπι Πυρηναῖον ὄρος καὶ δώματα Κελτῶν. In edd. ge»minata ρ legitur Πυῤῥηναῖον. Sic etiam ap. latinos poëtas »Pyrene prima producta. Infra tamen XXVIII. ubi »editi libri habent οὔρεα Πυρηναῖα, Vat. Cod. Πυῤῥηναῖα.« *Br.* — ¶. 146.] V. 5. 6. Hoc distichon ab inepta interpretatione nescio cujus in Misc. Lips. IV. p. 127. vindicat *Dorville* ad Char. p. 117.

XXII. Cod. Vat. p. 432. Εἰς κρόβατον τρίτοκον· καὶ νῦν εἰσι τοιαῦτα πρόβατα οὐκ ἐν Ἀρμενίᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Σκυθίᾳ. Edidit *Salmas.* de Homon. H. I. p. 165. *Jensius* nr. 154. Anth. *Reisk.* nr. 805. p. 176. — V. 1. ἔνθ' ἐς Ἀράξεο. Cod. Vat. Hoc *Pierson.* ad *Moer.* p. 422. mutavit in ἔνθα γ' Ἀράξεω. *Reisk.* in ἔνθεν. Initium carminis deesse suspicabatur *Salmasius.* — Ἀγαῤῥική. *Salmasius* Agariam in Sarmatia Europaea quaerebat, quia Ptolemaeus fluvii Agari et promontorii Agarici in illa regione

mentionem facit. Putabat itaque, ovium istarum sobolem ex Agarrica Sarmatiae in Armeniam translatam esse. Memoratur Agarra in Susiana, prope Eulaeum fluvium, satis longo intervallo ab Armenia dissita. Quum in eadem regione habeatur fluvius *Araxes*, qui ad Hecatompylas ortus in Persicum sinum effunditur, vide, an *Crinagoras*, τῇ ὁμωνυμίᾳ in errorem inductus, ovem, quae Persicae esset originis (Ἀγαῤῥικῷ) et ad Araxen, Persiae fluvium, inveniretur, ad fluvium ejusdem nominis, sed illo longe notiorem, in Armenia collocaverit. — De fluviis, qui Araxis nomen antiquitus habuerunt, vide *Buberium* in Dissert. Herodot. c. XVIII. p. 190. — Caeterum *Schneiderus* hoc carmen refert ad Armenicam Tiberii expeditionem, quem vide ad *Oppian.* Cyneg. I. 378. p. 361. — V. 3. „Recte Salmasius μήλων, licet „in Cod. scriptum sit μήλοις. Ordo, χαῖται δ' αὐταῖς οὐκ „εἰσιν ἅτε που ἐπὶ μαλακοῖς μαλλοῖς τῶν μήλων. Simile quid „de ovium quodam genere habet Oppian. in Cyneg. „τάχ' αἰγὸς ἂν ἀντιφερίζοι τρηχυτάτῃ χαίτῃ δυσπαίπαλος, οὐκ „οἴεσσι.“ *Br.* Cod. Vat. χαῖται δ' οὐ μήλοις. *Reiske* dedit: χαῖται δ' οὐ, μήλοις ἅτε που μαλακοῖς, ἐπίμαλλοι. *at coma non est densa, crispa, mollis, qualis esse solet ovibus delicatis.* — De ovibus *Plin.* H. N. VIII. 75. p. 478. *Istriae Liburniaeque pilo propior quam lanae, pexis aliena vestibus.* In Britanniae quoque partibus septentrionalibus oves pro lana pilos habent, a caprarum pilis parum diversos. Vide *Küttneri Beyträge zur Kenntniss von England*, Fasc. XVI. p. 146. — V. 4. ψεδναί. *raris crinibus iisque asperis. Homer.* Il. β. 219. φοξὸς ἔην κεφαλήν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. quod certatim expresserunt recentiores. Vide *Pierson.* ad *Moerin* p. 421. sq. — V. 6. οὐ θαλλοῦ. *Jens.* — In contextu Cod. et iterum in marg. οὐθατίου. — V. 8. ἀλλὰ vitiose in Analectis. ἄλλα legendum. — De forma γέα pro γαῖα vide *Eustath.* ad Il. ε. p. 2111. 7.

XXIII. Cod. Vat. p. 451. Edidit *L. Holsten.* ad Steph. v. Φαίαξ p. 338. *Jens.* nr. 81. Anthol. *Reisk.* nr. 732. p. 147. Insula quaedam describitur, parva, sed fertilis, multaque incolis commoda praebens. — V. 1. εἰ καί με. Vat. Cod. et *Holst. Jens.* εἰ χ' οὔ με π. ἐροῦσιν emendavit *Reiske: quamvis me dicent spatii exiguam, qui me forte mensi fuerint.* Hujus vestigia pressit *Toup.* in Em. in Suid. P. I. p. 160. ubi h. v. sic constituit, ut ap. *Br.* habetur. — V. 2. σταδίους. Vat. Cod. — V. 3. ἐπ' αὔλακα π. ἀρότρου. Vat. Cod. *Holst. Jens.* — ἀπαύλακα junctim exhibuit *R.* cui vulgata lectio negotia fecit: πλαρ ἀλσύρου conjecit. Mirum, Homericum locutionem οὖθαρ ἀρούρης viro doctissimo non in mentem venisse. Hunc quoque vers. eleganter correxit *Toupius.* — V. 4. ἀκροδρύων. Omnes arborei fructus, qui corticem ligneum habent, ἀκρόδρυα vocantur; quin alii eandem vocem de quibuscunque fructibus arboreis usurparunt. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 430. C. *Bod. a Stapel* ad Theophr. L. II. p. 89. 342. — V. 5. ὑπ' ἰχθύσι. Vat. Cod. ἀπ' *Jens.* et *Holst.* — εὔαγρος. qui piscatoribus largam piscium copiam affert. — ὑπὸ μαίρῃ. Cod. Vat. μαίρην emendavit *R.* *Hesych.* Μαῖρα. κύων τὸ ἄστρον ἢ ἀκμαιότατον καῦμα. Sic de patria sua gloriatur *Ovidius* II. Amor. XVI. 3. *Sol licet admoto tellurem sidere findat, Et micet Icarii stella proterva canis; Arva pererrantur Peligna liquentibus undis.* *Libanius* in Antioch. T. I. p. 283. ed. *Reisk.* — V. 6. λιμένων τ' ἤπιον. Vat. Cod. recte. Idem ἀτρεμίη casu recto. — Vitiose apogr. Voss. ἀρτεμίη ap. *Pierson.* in Verif. p. 226. — V. 8. τῷ ἀπευρίσθην. Vat. Cod. *Holst.* — In lectione Reiskiana, τῷ ἔπι ὠρίσθην, verba sic jungi debent: ἐθέμην τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐφ' ᾧ ὠρίσθην γελᾶσθαι. *Nomen accepi, unde mihi fatale erat rideri.* Suspicabatur *Reiskius,* respici ad Σύβοτα, quod nomen tribus insulis, inter Corcyram et Epirum sitis, com-

mune fuit. Vide *Strabon.* VII. p. 499. A. B. *Thucyd.* L. I. 47. Sed de una tantum insula in hoc Epigr. agitur, non de pluribus. Et fuerunt in eadem regione *ἄλλαι νησίδες, οὐκ ἄξιαι μνήμης,* secundum *Strabonem* l. c. quarum una fortasse hoc carmine significatur.

XXIV. Cod. Vat. p. 452. Edidit *Salmas.* in Plin. p. 597. A. Poëta navigationem in Italiam parans, Menippum geographum compellat, qui ipsum quasi manu per regiones peragrandas ducat. Respicitur hoc carmine Menippi Pergameni Periplus, quo internum mare tribus libris descripserat. *Marcianus Heracleota*: *Μένιππος δὲ ὁ Περγαμηνὸς, καὶ αὐτὸς τῆς ἐντὸς θαλάσσης περίπλουν ἐν τρισὶν ἤθροισε βίβλοις, ἱστορικήν τινα καὶ γεωγραφικὴν ἐποιήσατο ἐπαγγελίαν.* Vide *Dodwell.* in Diss. VII. Tom. I. Geogr. minorum p. 146. ubi Menippi fragmenta leguntur, hoc Epigrammate praemisso. Conf. *Fabricii* Bibl. Gr. T. IV. p. 614. not. 99. ed. *Harl.* — V. 3. *δηφέω.* Vat. Cod. Notanda forma *διφέω* pro *διφάω.* — *ἡγητῆρα περίπλοον* *Salmasius* interpretatur *περιηγητήν.* qui per singula ducat, memorabilia quaeque ostendens et describens. — V. 4. *Σχερίην.* *Homer.* Od. ε. 34. *Σχερίην ἐρίβωλον, Φαιήκων ἐς γαῖαν.* Eadem, quae Corcyra. Vide *Schol.* ad *Homeri* loc. et ad *Apollon. Rh.* L. IV. p. 984. — V. 5. *ἀλλὰ σύλλαβέ μοι.* operam mihi navare velis. *ἵστορα κύκλον.* Periplum illum, de quo supra. Vide *Salmasium* Praef. ad Solin. p. 11. ubi partem hujus distichi excitat, et ad *Solin.* p. 596. G.

¶. 147.] *XXV.* Anth. Plan. p. 9. St. 16. W. In Cod. Vat. p. 324. primo disticho adscriptum lemma: *Κριναγόρου. εἰς Ὀθρυάδην τὸν Σπαρτιάτην.* Versui tertio autem hoc: *Ἄδηλον. εἰς Ῥωμαῖον στρατιώτην ἀριστεύσαντα ἐξαισίως.* *Scaliger* quoque in not. ap. *Huetium* p. 4. hoc distichon a reliquis separandum, idque a capite et calce truncum esse censebat. Verbum, ut *σίγα,* vel *αὐχεῖς* per interrogationem, supplendum suspicabatur *Huetius.*

Qua-

Quatuor haec disticha unius carminis esse, mihi persuasum habeo, nec Vaticani Cod. auctoritatem moror, qui saepissime jungenda discerpit et non initio solum carminum, sed in partibus etiam eorum lemmata ponere solet. Vide ad Ep. *Hegesippi* IV. 5. 6. Vol. I. 2. p. 173. Quum in Anth. Plan. vers. 2. καλιπτολέμων legatur, *Brunckius* cum Vat. membr. κάλει πολέμων dedit, ut sensus esset integer. In idem incidit *Anonym.* Bibl. Bodl. cui etiam καλυπτόμενος in mentem venerat. Hoc illi praetulerim, nisi tum πάντων fulcro careret. Vatic. lectionem etiam *Dorvill.* probavit ad Charit. p. 607. Sed quo sensu haec dicta sunt? κάλει 'Οθρ. *voca, invoca, in memoriam tibi revoca* clarissima priscae aetatis facinora? Hoc mihi perquam insolenter videtur dictum. Deinde, quod etiam gravius, hac lectione et interpretatione admissa, sententiae hiant, sequentibus distichis cum primo nulla ratione coëuntibus. Adde, quod sic vocabulum καλιπτολέμων, quod et elegans est et supra librariorum captum, expellitur. Quae cum ita se habeant, conjectura hunc locum tentari posse existimo. Quid? si scripserit Mitylenaeus noster:

'Οθρυάδην ΠΑΡΑΘΕΙ, τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
ναύμαχον, ἢ πάντων ἔργα καλιπτολέμων
Ἄῤῥιος αἰχμητὴς Ἰταλός· παρὰ χεύμασι — —

Arrius Romanus miles omnium, qui unquam claruerunt bello, Othryadis, Cynegiri, aliorum, facinora superat. Qui cum ad Rheni ripas jaceret, vulneribus tantum non confectus, et aquilam suis hostili manu eripi vidisset, contumeliam non tulit, sed exsiliens eum, qui vexillum tenebat, interfecit aquilamque servavit. — παραθεῖν pro *superare* dicitur, ut παριέναι, παρέρχεσθαι. — τὸ μέγα κλέος, absolute positum, nec inteleganter, ut mihi quidem videtur. Sic poëtae abstractis, quae vocant, pro concretis uti solent. Qui omnes gloria superabat, μέγα κλέος dici potuit, ut homo malis obrutus συμφορά. Vide

Wesseling. ad *Herodot.* I. 13. p. 16. Possis etiam: Ὀθρυάδου — τὸ μέγα κλέος. — V. 3. Ἄρειος. Vat. Cod. et Plan. Ἄρειος debetur *Scaligero* ap. *Huetium* l. c. — Pro Ῥήνου in membr. Vat. Νείλου, vulgata tamen lectione supra scripta. — V. 8. μοῦνος. Hoc eximium tulit, hoc ei soli contigit, ut, cum interficeretur, non vinceretur.

XXVI. Cod. Vat. p. 392. Plan. p. 46. St. 67. W. Capella quaedam, quam Caesar, Augustus an Tiberius, non constat, nave secum duxerat, ut dulcissimo ejus lacte frueretur, se inter astra relatum iri sperat. — V. 3. ἐπεὶ ex *Br.* emendatione, ut videtur. Vulgo et in Cod. ἔπειτ'. Pro ἐφεύσατο vett. edd. omnes usque ad *Stephanum* ἐφεύσατο. Sed vide *Clark.* ad Homer. Il. α. 140. et ψ. 126. — V. 4. νηνεὶν σ. εἰργάσατο. Vat. Cod. Hoc mihi vulgata videtur verius. Certe ἡγάγετο glossam redolet. — V. 5. Ut illa, quae Jovem aluit, capella inter astra relata est, sic mihi quoque idem obtingere debet, cum ille Jove nihilo minor sit.

XXVII. Cod. Vat. p. 452. In Plan. p. 84. St. 123. W. hoc carmen *Philippo* tribuitur. Scriptum est in psittacum, qui, cum e cavea aufugiens in sylvam rediisset, ibi quoque illud suum *Ave Caesar* repetebat reliquasque etiam aves easdem voces pronuntiare docebat. — V. 1. λυγοτευχέα. Ed. Fl. κύρτος. De *nassa* passim usurpatum, hoc loco de *cavea* viminibus contexta dicitur. *Pollux* X. 160. κύρτη σιδηρᾶ ἀγγεῖόν τι, οἷον οἰκίσκος ὀρνίθιος, παρὰ Ἡροδότῳ καὶ Ἀρχιλόχῳ. Magnificam psittaci caveam describit *Statius* Sylv. II. 4. 11. *At tibi quanta domus rutila testudine fulgens, Connexusque ebori virgarum argenteus ordo.* — V. 2. ἀνθοφυεῖ. variis coloribus picta. *Quem non gemmata volucris Junonia cauda Vinceret. Statius* l. c. v. 26. — V. 3. ἐκμελετῶν. *verba meditatus. Statius* v. 7. *Martialis* L. XIV. 72.

Psittacus a vobis aliorum nomina discam:
Hoc didici per me dicere: Caesar ave.

Hanc potissimum salutationem psittacos docebant. Veterum loca collegit *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. II. p. 428. — V. 6. δαίμονι, sic nude positum pro *Caesare, domino*, mihi valde videtur insolens. Mallem:

τίς φθῆναι δύναται ΔΕCΠΟΤΑ ΧΑΙΡ' ἐνέπειν.

Domine salve. — V. 7. οὔρεσιν αἰσιν δὲ κ. Vat. Cod. ἐς δέ τε κ. Plan. Aliud quid latere videtur. Fortasse:

Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν οὔρεσιν· ἴσα δὲ, Καῖσαρ,
νῦν ἀκέλευστος ἅπας σ' ὄρνις ἀναχρέεται.

— V. 8. ἀκέλευτος. Vat. Cod.

¶. 148.] *XXVIII.* Cod. Vat. p. 403. *Crinagorae* tribuit, quod in Plan. p. 6. St. 11. W. Βάσσου inscribitur. Scriptum in Germanicum multa fortiter in bello gerentem. Interpretes haec referunt ad Germanicum Drusi et Antoniae minoris filium, de cujus in Germania rebus gestis vide *Sueton.* Vit. Calig. 1. sqq. *Dion. Cass.* T. II. p. 823. et p. 864. — V. 1. Πυῤῥηναῖα. Vat. Cod. sed vide ad Ep. XXI. — βαθυάγγεις. Edd. vett. βαθάγκεις. Castigavit *Brodaeus.* — V. 3. ἀκτίνων. Germanico, tanquam Jovi alicui, fulgura tribuit. De Glycone athleta *Antip. Thess.* LXVIII. ὁ παμμάχων κεραυνός. Notum *Virgilii* Aen. VI. 842. *geminos, duo fulmina belli, Scipiadas.* ubi vide ill. *Heynium.* — V. 4. ἀστράπτων. *Virgil.* IV. Georg. 560. *Caesar dum magnus ad altum Fulminat Euphratem bello.* Hanc metaphoram illustravit exemplis *Oudendorp.* ad *Lucan.* I. 254. — V. 6. τοιαύταις. *Non alias quaerunt numina nostra manus* vertit *Grotius.* — ὀφείλεσθαι dicitur, ut *deberi*, pro *obnoxium esse.* Enyo igitur et Mars in Germanico majus quoddam numen agnoscunt, cui suam ipsorum vim et potentiam debeant.

XXIX. Cod. Vat. p. 405. Anth. Plan. p. 6. St. 12. W. Tutum et immotum Romanum imperium fore auguratur poëta, quamdiu invicta Caesaris dextra reipublicae gubernaculum teneat. — V. 1. πλημμύρων. Nec si maxi-

mae malorum undae irruerint. Dubito, an πλημμύρα sensu proprio de oceani fluctibus in terram redundantibus, an de hominum, oceanum accolentium, copia accipiendum sit. Sequenti certe versu ῥεῖνος de Germaniae copiis dictum videtur. Cogitavit poëta de prodigioso graecorum scriptorum commento, qui flumina a Xerxis exercitu exhausta tradiderunt. *Herodotus* L. VII. 21. p. 520. τί γὰρ οὐκ ἤγαγε ἐκ τῆς Ἀσίης ἔθνος ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα Ξέρξης; κοῖον δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἐπέλιπε, πλὴν τῶν μεγάλων ποταμῶν; *Diodor. Sic.* T. I. p. 407. φασὶ τοὺς ἀενάους ποταμοὺς διὰ τὴν τοῦ πλήθους συνέχειαν ἐπιλιπεῖν. Vide, quae de hac re collegit *Wernsdorf.* ad *Himer.* Or. II. p. 408. — V. 4. Major in fine versus ponenda distinctio, quae omissa est in Ed. Lips. — V. 5. 6. Eleganter et ingeniose *Cr.* usus est imagine ap. Homer. Il. μ. 132. sqq. quam exornavit *Virgil.* Aen. IV. 441.

annoso validam cum robore quercum
Alpini Boreae nunc hinc, nunc flatibus illinc
Eruere inter se certant: it stridor et alte
Consternunt terram concusso stipite frondes:
Ipsa haeret scopulis.

XXX. Cod. Vat. p. 513. Plan. p. 38. St. 56. W. „Vide Meursii Eleusinia p. 48. Athenis initiatus fuit „Augustus, cujus exemplum probabile est multos Roma„norum secutos fuisse. Quaedam in hoc carmine e Vat. „Cod. emendata.“ *Br.* Tractavit hoc carmen *Scaliger* ad *Tibull.* p. 168. sq. Initiatus est Augustus A. U. C. 723. narrante *Dione Cass.* T. I. p. 635. *Suet.* Vit. Aug. c. XCIII. — V. 3. ἐν ἐκείναις. Plan. ἂν ἐκείναις Vat. Cod. — V. 4. Δημήτριος μεγάλας νύκτας. Vat. Cod. Etiam in Plan. μεγάλας. Haec igitur non ex Vat. membranis, sed ex conjectura mutata sunt, quod *Br.*, ut videtur, lectores celatum voluit. Et profecto longe [illegible]tior et probabilior emendatio *Jos. Scaligeri* in not. mss. et ad *Tibul.*

lum l. c. ὄφρα κ' ἐπαινῇς (possis etiam ὄφρ' ἂν ἐπαινῇς) Δαμεγάλας ν. Hoc enim epitheton deabus, quae mysteriis praesunt, tribuitur. De ἐπαινὴ Περσεφόνεια vide *Graevium* in Lectt. Hesiod. c. XXIII. ad Theog. 768. p. 116. — V. 5. κἀν. vulgo. De mystarum felicitate, etiam post fata, loca collegit *Brod.* et *Valck.* ad Eurip. Hipp. p. 163. Ad nostrum locum inprimis facit *Sophocl.* ap. *Plutarch.* T. II. p. 21. E. ὡς τρισόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη Μόλωσ' ἐς ᾅδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ Ζῆν ἔστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. quod facete dictis occasionem dedit, quae narrat *Plutarch.* l. c. et p. 224. E. — V. 6. ἐς πλειόνων. ad inferos. Vide *Leonid. Tar.* Ep. LXXIX. 6. *Eustath.* ad Il. ε. p. 451. 34. *Casaubon.* ad *Diogen. Laërt.* L. I. p. 67.

XXXI. Cod. Vat. p. 402. Plan. p. 51. St. 73. W. — Historia de muliere, quae cum stans in litore vestem ablueret, a fluctu redundante in mare delata periit. — V. 1. κροκάλῃσι. vulgo. — ¶. 149.] V. 5. πενίῃ. Vat. Cod. Paupertatis onere simul cum vita liberata est. — τίς θαρσήσαι. Quis, quaeso, mari confidat, nave conscensa, cum ne ii quidem, qui in terra versantur, ejus furorem et saevitiam effugere queant. οἱ πεζοὶ opponuntur τοῖς ναύταις, ut in Ep. *Meleagri* LXXX. 6.

XXXII. Cod. Vat. p. 445. cum nota: ἀδιανόητον παντελῶς. „Carminis hujus ultimum tantum distichon in „Planudea legitur [p. 87. St. 127. W.]. Integrum jam „dederat Huetius in not. ad Anthol. p. 11. ita ut in „notis ad Hesychium v. πῖαρ T. II. p. 959. non recte „ineditum dicatur. Ibi prolatus secundus pentameter „absque ulla emendatione, quam nec tentavit *Huetius*: „foede tamen corruptus est; nec ipse quid reponendum „sit excogito. Latet animalis nomen, cujus renium „adeps gravi odore canes fugat, aut eorum latratum „cohibet. Quodnam id sit, dixerint rerum naturalium

operitiores." *Br.* Artificium narrat, quo Ligures latrones ad canes fallendos utebantur. — V. 1. ἔρδοι τὴν ἔμαθέν τις. Paroemia passim obvia. *Aristoph.* Vesp. 1432. paulo plenius: ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην. Cicero Tusc. Qu. L. I. 18. *Quam quisque norit artem, in hac se exerceat.* — *Unumquemque hoc agere debere, quod nosset,* Alexander Severus solebat dicere, ap. *Aelium Lampr.* T. I. p. 998. Per parodiam *Stratonicus* ap. *Athen.* L. VIII. p. 351. E. ᾄδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην. Vide *Gataker.* de St. N. Instr. p. 129. sq. *Valckenar.* in Diatr. p. 76. C. et *Lennep.* ad Phalar. p. 246. — Pro ὅπου saltem ὅπως scribendum, nisi reconditior latet lectio. — V. 4. *Aelian.* H. A. L. I. 37. p. 41. Θηρίων δὲ ἀλεξιφάρμακον ἦν ἄρα πάντων πιμελὴ ἐλέφαντος, ἣν εἴ τις ἐπιχρίσαιτο, καὶ εἰ γυμνὸς ὁμόσε χωροίη τοῖς ἀγριωτάτοις, κενὰς ἀπαλλάττονται. Ad h. l. *Schneiderus* certissima emendatione hunc versum refinxit sic:

χρίονται νεβρῶν (sive νεφρῶν) πῖαρ ἀκεστίνεσον.

comparato *Anatolio* in *Fabricii* Bibl. gr. T. IV. p. 300. — V. 5. ψευδόμενοι. quo facto fallunt nares canum. — V. 6. ῥηΐτεροι. Vat. Cod. — Λιβύων temere tentabat *Brodaeus.* — ἀγαθῶν. Cod. Vat. In marg. ἀγαθόν.

XXXIII. Cod. Vat. p. 394. Plan. p. 107. St. 157. W. Animum ab inani divitiarum spe et cupiditate ad jucundiora Musarum negotia revocat. — V. 1. ὦ δειλ. vulgo. ἐπ' ἐλπ. Vat. Cod. — V. 2. πτοηθείς. de animo spe metuque suspenso. Quibus parva spes relicta, ἐπὶ λεπτῆς ἐλπίδος ὀχεῖσθαι dicuntur, ap. *Aristoph.* Eqq. 1241. quod illustravit *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 216. Bip. *Philo* de Temul. p. 245. C. ἄνθρωποι κεναῖς αἰωρούμενοι δόξαις. Julius Caesar paulo ante, quam inimicorum succubuit insidiis, sibi visus est ἐπὶ τῶν νεφῶν μετέωρος αἰωρεῖσθαι καὶ τῆς τοῦ Διὸς χειρὸς ἅπτεσθαι. *Dio Cass.* T. I. p. 392. 1. — V. 3. Junge ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ὄνειρα ἀφένεος διαγράψεις. quo-

usque tibi alia super aliis divitiarum somnia finges? — ὄνειρα. vana illa vota, cum spe exoptati eventus conjuncta, quibus animum per otium pascimus. — V. 4. οὐδέν. vulgo. — Nihil hominibus sponte, absque laboribus et studio, contingit. — Aliam sententiam hoc loco exspectabam, praesertim cum haec ne per se quidem spectata satis veritatis habeat. — V. 5. ἀμυδρά. ἀφανῆ. σκοτεινά. *Suid.* εἴδωλον ἀμαυρόν. *Homer.* Od. δ. 824. — Vana illa et inania somnia, spes et vota. De voce εἴδωλα vide quae dedit *Elsnerus* in Obss. facr. T. II. p. 97. — ἠλεμάτοισι. stultis et ineptis. Cf. *Eustath.* ad Il. p. 484. 38. — μέθαις. Vat. Cod.

XXXIV. Vat. Cod. p. 369. Plan. p. 52. St. 75. W. ubi auctoris nomen primus restituit *Aldus.* In Ed. pr. et Ascens. ἀδέσποτον est. De Nicia, Coorum tyranno, cujus cadaver e terra erutum et mutilatum est. De hoc tyranno, qui sub Tiberii regno Coorum libertatem oppressit, tradidit *Strabo*, L. XIV. p. 972. B. et *Plutarch.* in Vit. Brut. T. I. p. 994. *Perizonius* ejus nomen restituit *Aeliano* V. H. I. 29. p. 42. ubi vulgo Νικίππου legitur. — V. 1. καμοῦσιν. defunctis. — εἴπεις et βιοτῆς vulgo. — V. 2. ζωοῖς. Omnes edd. vett. praeter Steph. qui ζωῆς habet, sine sensu. — ἔτερα. Vat. Cod. fortasse rectius quam ἑτέρων, quae lectio minus exquisita. Comparandus *Aelian.* V. H. IV. 7. οὐκ ἦν ἄρα τοῖς κακοῖς οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος, ἐπεὶ μηδὲ τότε ἀναπαύονται· ἀλλ' ἢ παντελῶς ἀμοιροῦσι ταφῆς, ἢ καὶ, ἐὰν φθάσωσι ταφέντες, ὅμως καὶ ἐκ τῆς τελευταίας τιμῆς, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων σωμάτων ὅρμου, καὶ ἐκεῖθεν ἐκπίπτουσι. — V. 5. μετοχλήσαντες. Vat. Cod.

T. 150.] *XXXV.* Cod. Vat. p. 434. In Plan. p. 53. St. 77. W. Ἀντιφίλου inscribitur. In cranium, prope viam positum. — V. 1. κέλυφος. proprie *putamen*, deinde omnia excavata. Cymbam significat ap. *Antiphil.* Ep. XLI. 7. Contra σκάφιον de cranio dixit *Aristoph.* ap. *Pol.*

luc. II. 39. ὀστρέων κελύφη Pollux VI. 51. — V. 2. ἀμφίνίην. Vat. Cod. — V. 3. ἔρκος. Cogitavit de Homerico ψυχὴ — ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων. Il. ι. 408. — θανόντοιο insolenter dictum pro θανόντος. — V. 4. εἰνόδιον. quod in via positum praetereuntibus lacrymas elicit. — V. 5. τὸ omittunt omnes edd. vett. usque ad Ascens. et Steph. etiam Vat. Cod. — παρ' ἀτραπὸν, quod Br. in margine libri Salmasiani reperit, est ex membr. Palat. Vulgo παρὰ πρέπον. Parum feliciter Brodaeus πρέπειν suspicabatur. — Pro ἀθρήσαις Cod. Vat. ἀθρήσας. Magnus Grotius hoc distichon sic vertit:

Propter iter radice jacens super, aspice, quanto
Plus habeant, cara est queis sua vita, boni.

Legit itaque παρ' ἀτραπὸν, quod cl. Boschius in textum recepit. In pentametro autem an verum sensum viderit, dubito. Si poëta verba φείδεσθαι βιότου hoc sensu posuit, homines monere voluit, ne vitam periculis objiciant. Quod praeceptum ut in hoc contextu habeat locum, fingendum est, cranium, de quo agitur, hominis fuisse vitae prodigi. Sed unde hoc noverat Crinagoras? ubi id dixit? Teneamus igitur interpretationem, quam Brodaeus dedit, *quid tandem lucrentur ii, qui victui parcant;* quamvis sic minime apparet, quomodo cranium haec videre et intelligere possit; nec, si intellexerit, quid inde boni lucretur. Dicam, quod sentio. Antiquitus depravatum fuit hoc distichon, ut monstrant omissio τοῦ τὸ, numeri in hexametro prorsus elumbes et inepti, ὄφρα in versus exitu positum, et sensus denique difficultas. πέλας cum πρέμνοιο jungendum, deleto κατὰ, quod sciolus aliquis ad versus vitium quadam ratione tollendum interposuit. Jam vides, numeros longe elegantius decurrere:

κεῖσο πέλας πρέμνοιο παρ' ἀτραπὸν, ὄφρα . . . . . .

Exitus versiculi intercidit.

XXXVI. Cod. Vat. p. 262. Εἰς Εὐνικίδαν τινα, οὗτινος ἡ λάρναξ ἀπὸ λυγδίνης πλακὸς ἐχρημάτιζε. Edidit *Bentlej.* in not. ad Callim. p. 16. T. II. ed. *Ern.* Anth. *Reisk.* nr. 600. p. 86. — V. 1. Sensús non omnino certus. Si supples ἐστι, sensus erit: Quamvis hic tumulus marmoreo et artificiose elaborato monimento ornatus est, non tamen boni viri ossa tegit. Sin ἦν subaudis, hoc dixit *Crinagoras:* Etiamsi superbum monimentum hunc tumulum ornaret, non tamen propterea is, qui sub eo jacet, bonus vir erit. — πλακός. *Leonid. Tar.* Ep. LXVIII. 2. — V. 3. μὴ λίθῳ τεκμαίρεο. Expressit fortasse *Antip. Thess.* LVI. ἄνδρα μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο· λιτὸς ὁ τύμβος ὀφθῆναι, μεγάλου δ' ὀστέα φωτὸς ἔχει. Conf. Ep. ἀδέσπ. DCXIX. *Diodor.* Ep. XI. — V. 4. κωφὸν (χρῆμα) ἡ λίθος. Lapis sensu expers, nec mali viri ossa premere refugit. Post hunc versum aliquid excidisse suspicor. Nulla enim est relatio inter vocabula κωφὸν et ζοφώδης. — νέκυς ζοφώδης. nigri cadaver hominis, i. e. mali et improbi. Ad mores referendum videtur epitheton; nam μέλανες vocabantur, quibus mores improbi. *Plutarch.* T. II. p. 12. D. μὴ συνδιατρίβειν μέλασιν ἀνθρώποις διὰ κακοήθειαν. *Hic niger est.* *Horat.* I. Serm. IV. 85. *Reisk.* τῇ πᾶς ζ. legit. Parum profecto commodum illud καί; sed fortasse praecessit olim aliquid, quo referebatur. — V. 6. τώλιγωπελές. Vat. Cod. In Apogr. nonnullis τώλιγηπερές. τώλιγηπελὲς emendavit *Bentl.* et *R.* — *Hesych.* ὀλιγηπελέων. ὀλίγον δυνάμενος. ἀσθενής. ἄπονος. ex *Homero* Il. ο. 24. Idem λιγηπελές. Vide inprimis *Valckenar.* in Diatr. p. 283. B. — ῥάκος. veluti pannus tritus et lacer. Non de cadavere accipi debet, ut fecit *T. H.* in loco mox laudando; sed vivi Eunicidae corpus infirmum, lacerum et turpe fuit, ut apparet ex sq. Epigrammate. — De homine nullius pretii *Lucian.* in Tim. §. 32. T. I. p. 102. Bip. μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον — ῥάκος ἤδη γεγενημένον. ubi vide *Hemsterh*, qui et nostri loci memor fuit. σῶμα ῥα-

κώδεις vetulae tribuit *Rufin.* Ep. XXXII. — V. 7. ὃ ὑπὸ Vat. Cod.

XXXVII. Cod. Vat. p. 266. Plan. p. 284ª. St. 411. W. In eundem Eunicidam, animo non minus quam corpore turpem. — V. 1. λόφβωλον. terram aridam et sterilem, quae nihil praeter sentes et rubos effert. Vide ad *Zenodot. Ephes.* Ep. II. — V. 3. πλεῖα λίθοιο ex Plan. receptum est. — Sed longe aliud quiddam olim hic lectum fuisse, apparet ex Vat. Cod. ubi in contextu habetur τετεκρεικοντα, supra scriptum autem στέρνα τ' ὑποκρίοεντα. Vera videtur correctio. Verbum compositum ὑποκρίζω occurrit ap. *Nicandr.* Ther. 790. Hinc derivatum adjectivum ὑποκριόεις pro ὀκριόεις. Hoc, quod de lapidibus asperis usurpari solet, non male ad mores asperos, duros et insuaves transfertur. *Hesych.* ὀκριόεν. (sic recte emendatum pro ὀκρυόεν.) τραχύ. σκληρόν. στερεόν. ὀργίλον. Idem: ὀκριόεντο. ἐτραχύνοντο. ὠργίζοντο. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλὰ ἐχόντων λίθων. Quae glossa ad nostrum locum praeclare facit. *Tibull.* I. El. I. 63. *non tua sunt duro praecordia ferro Vincta, nec in tenero stat tibi corde silex.* — V. 4. κῶλων δούλιον οἰοπέδην. *Brodaeus* membrorum vinculum, compagem, in deserto loco jacentem, interpretatur. At non de membris in universum, sed de parte quadam corporis Eunicidae agi, contextus docet. κῶλα igitur sunt pedes, ut passim. *Euripid.* Phoen. 1400. 1421. Bacch. 168. Vide *Kuster.* ad *Aristoph.* Ran. 1400. Sed quid voci οἰοπέδην facias? οἰοπέδη est μονοπέδη, quod fortasse compedum genus fuit. Pedibus Eunicidam laborasse suspiceris, ita ut *pedum compedes* dictae sint, quasi *impedimenta pedum* per periphrasin, qui ipsum euntem impedirent magis quam juvarent scilicet. δούλιος autem additur, quia servi ejusmodi compedibus (ξύλοις, ποδοκάκῃ, ποδοστράβῃ. vide Pollux. VIII. 72.) solebant constringi. — V. 5. ἀτριχα. calvum, quod non deforme solum, sed etiam ridiculum. Vide not. ad

Luciani Ep. XVIII. — ἡμιπύρωτα. ambusta membra, de rogo detracta, antequam combusta essent, negligentiam et contemtum libitinariorum significant. *Ovid.* in Ibide v. 633. *Cliniadaeve modo circumdatus ignibus atris Membra feras Stygiae semicremata rati.* Clodium *ambustum tribunum plebis* per contumeliam vocat *Cicero* in Or. pro Milone 5. 12. et 13. 33. *Tu P. Clodii cruentum cadaver ejecisti domo — tu infelicissimis lignis semiustulatum nocturnis canibus dilaniandum reliquisti.* — V. 7. δυσνύμφευτε. quae virum tam foedum tamque improbum in sinum recipis. — κακοσκήνευς ἀνδρός. gravis sis cineribus viri tam deformi corpore. De σκῆνος, *corpus*, vide *Heins.* ad *Hesych.* T. II. p. 1208. Vocem γογγυλόσκηνος (στρογγύλον τὸ σῶμα ἔχων) servavit *Etym. M.* — τέφρης. Vulgo et in Vat. Cod. Fortasse fuit τέφραις.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 307. *Jensius* nr. 82. Anth. *Reisk.* nr. 733. p. 148. In mortem puellae, cui nomen Selene, quam a Luna ploratam esse ait. — V. 1. καὶ αὐτὴ ἤχλυσεν. Vat. Cod. Hinc *R.* καὶ αὐτὴ δ' ἤχλυσσεν. — V. 2. πένθ[illegible]ερν, *Reiskio* interprete, *vultum lugentem* Lunae significat, tristitiam suam luctumque nocte et tenebris occultantis, celantis. Quod vereor ne nimis argutum sit. — ¶. 151.] V. 3. οὕνεκα δή. Jens. In Vat. Cod. τήν. Lusus est in nomine puellae, Selenes, quae cum ad Orci tenebras descendisset, Luna (Σελήνη) quoque tenebris immersa est. *Antip. Sid.* Ep. XCIX. καί ῥ' αὐτὰ διὰ πένθος ἀμαυρωθεῖσα Σελάνα Ἄστρα καὶ οὐρανίας ἀτραπιτοὺς ἔλιπε. ubi vide not. — V. 5. κάλλος. Pulchros pulchrasque cum Luna comparare solent poëtae. Venus in Anchisae amplexus veniens ὡς Σελήνη Στήθεσιν ἀμφ' ἁπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ἰδέσθαι. Hymn. in Vener. 89. *Musaeus* v. 55. Ἡρὼ μαρμαρυγὴν χαρίεντος ἀπαστράπτουσα προσώπου Οἷά τε λευκοπάρηος ἐπαντέλλουσα Σελήνη. ubi vide not. *Heinrichii* p. 61. sq. — V. 6. μῖξεν. *Reisk.* dedit δεῖξεν ἐν νέφει. (sic *Jens.* contra Cod. fidem.) Mihi quoque olim

verbum μίξεν displicuit. Scribebam: λῆξεν. Lunam plorantem habemus in Epitaphio formosae puellae ap. *Schrader*. in Monim. Ital. p. 162. *Flevit Amor, moestae Charites, et Cynthia flevit, Pulcra Venus molles subsecuitque comas.* Nunc tamen Codicis lectioni inhaereo. μίξεν respondet τῷ κοινώσατο in praec. versu. Ut olim pulcritudinem suam cum illa communicaverat, ita nunc quoque tenebras suas cum illius morte conjunxit. *Antiphil.* Ep. XL. σεισμῷ δ' ἄλλον ἔμιξα φόβον.

XXXIX. Cod. Vat. p. 307. Edidit *Jensius* nr. 83. Anth. *Reisk.* nr. 734. p. 148. Naufragus, cujus cadaver fluctus in litus detulerant, pastoris vitam felicem praedicat. — V. 1. καὶ οὐρ. *Jens.* κατ' emendavit *Ruhnk.* in Epist. crit. p. 122. Similia, ubi Paeti naufragi mortem luget, *Propertius* L. III. Ep. 5. 67.

Quod si contentus patrio bove verteret agros,
Verbaque duxisset pondus habere mea:
Viveret ante suos dulcis conviva penates,
Pauper, at in terra, nil ubi flere potest.

Postrema verba nimis inepta sunt. Corrigo in transitu:

nil ubi turbo potest.

ubi venti et tempestates nihil valent. Vide *Burm.* in *Lucan.* L. IX. 449. — V. 2. „τόνδ' ἀνὰ scribendum fuisset, „ut jam ab elegantissimo Ruhnkenio factum noveram; „sed corruptum etiam credo λευκόλοφον. Ideo cod. lectio„nem intactam reliqui. λευκόλοφος de monte si dicatur, „glabrum apicem significare debet, cui epitheton ποιηρὸς „non congruit. Scripserat forte τόνδε πρὸς ἀκρόλοφον." *Br.* τὸ λευκόλοφον defendit *Reisk.* analogia τοῦ λευκόπετρον *Polyb.* L. III. 53. T. I. p. 504. ed. nov. ubi desertam et nudam petram significat. Fingere tibi debes collem in superiore cacumine nudum, circum radices mediamque regionem herbosum. — V. 3. „Hic versus despe„ratus

„ratus est. Nam Reiskii commentum minime proban-„dum est, nec multo magis placet, quod ipse conjece-„ram, κριοῖς ἀγητῆρσι κατὰ βληχὴν ἀκολουθῶν.“ *Br.* *Reisk.* dedit ποτ' ἐβληχημένα βάζων. *erga arietes, gregis duces, garriens balatum imitantia.* Et ipse olim hunc locum sine successu tentavi. Tutissimum est sine dubio ejusmodi ulcera plane non attingere: nonnunquam tamen audacia ad verum reperiendum prodest, nisi tibi ipsi, aliis tamen, qui, si nihil aliud, errores certe vitare discunt. Haec igitur alii fortasse olim melius restituent; interim sic legerim:

κριοὺς ἀγητῆρας ἰδὼν βληχητὰ βιβάζειν.

arietes videns oves ineuntes. τὰ βληχητὰ pro ovibus usurpavit *Aelian.* H. A. II. 54. — Est autem illud inter oblectamenta pastorum. *Theocrit.* Eid. α. 87. ὡπόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται. unde emendatum Ep. ἀδέσπ. XL. τοὶ δὲ τραγίσκοι Εἰς ἐμὲ δερκόμενοι τὰς χιμάρας ἐβάτευν. — V. 4. ἤπιμικρῇ. Vat. Cod. ἢ πικρῇ emendavit *Ruhnk.* πρὶν πικρῇ *Reisk.* — V. 6. „Εὖρος ἐφημίσατο „in cod. scriptum. Salmasii emendationem recepi. In „superioribus nihil sanavit, licet plura medica manu „indigerent.“ *Br.* In ed. pr. *Ruhnk.* ἐλῃίσατο. in altera magis in Salmasianam lectionem inclinat. Infeliciter *Reiske* Εὖρος ἐφωπλίσατο, quod ridicule vertit: et circa hunc arenaceum collem me horsum prorsum jactando Eurus vim suam ostentat. *Bernardus* in Epist. ad Reisk. p. 364. ἀφημίσατο. *eructavit.* ἀπημίσατο voluit.

XL. Cod. Vat. p. 308. *Jensius* nr. 84. *Reisk.* Anth. nr. 735. p. 149. Argumentum in graeco lemmate diserte indicatum. — V. 1. ἐπὶ μόρῳ ἀλλαχθέντι. *ad commutatam liberorum sortem.* — ἀμφοτέρους, et vivum et defunctum filium. — V. 3. σῶο νέκυν. ejus, qui bona utebatur valetudine. — V. 4. οὔ σε. eum, qui infirmus fuerat. — μετεσσυμένον ex conjectura dedit *Reisk.* male.

— V. 6. Vestra quidem sors immutata est, mihi autem certus luctus mansit.

XLI. Vat. Cod. p. 102. Εἰς κόρην (male apogr. Lips. εἰς πόρνην) καλουμένην πρώτην. Edidit *Reisk.* in Misc. Lips. T. IX. p. 134. nr. 313. — V. 1. τί δὲ δεύτατον. Vat. Cod. et *R.* Hoc reponendum. Vid. *Eustath.* ad Il. p. 1232. 37. *Hesych.* δεύτατος. ὕστατος. ἔσχατος. μεθ' ὃν οὐκ ἔστιν ἕτερος. — V. 2. Quum quaesisset, quomodo miseram illam puellam appellet, nihil invenit aptius quam δειλαίη, quod unicuique calamitatis generi accommodatum. — V. 3. 4. absunt ab apogr. Lips. unde factum, ut *R.* in reliquis quoque caecutiret. — τὰ ἄκρα, ut τὰ πρῶτα, φέρεσθαι dicuntur, qui in aliqua re principatum tenent. Vide *Valcken.* ad *Herodot.* IX. p. 724. *Locella* ad *Xenoph. Eph.* p. 122. — In Cod. Vat. ψυχῆς ἦθος, quod fortasse non mutandum erat, quamquam lectio *Br.* elegantior. — ¶. 152.] V. 5. Pro σοὶ fortasse melius σ' οὖν, i. e. σοὶ οὖν, legas. — V. 6. ἀμιμήτων Χαρ. Cf. Epigr. XIV. 2.

XLII. Cod. Vat. p. 308. Plan. p. 233. St. 339. W. In Hymnidis, novem annorum puellae, obitum. — V. 1. „Protulit ad Charit. p. 130. Orvillius, ubi eruditis „nugis lectorem detinet. Nihil frequentius permuta„tione diphthongorum οι et ει. Perperam in Vat. Cod. „scriptum est οἰνάετιν pro εἰνάετιν. εἰνάετες ap. Homerum „pro ἐννάετες saepe." *Br.* In Plan. ubi hoc distichon distinctione laborat, ἐννάετιν scribitur. De commutatione hujus vocabuli cum similibus vide *Ruhnk.* in Ep. cr. II. p. 141. — V. 3. „Vat. membr. ἄλιστ'. Florent. ἄλιστ'. „Iterum hic librariorum deprehenditur error, quibus „cum ejusdem soni essent, ι et η, saepe permutatae „sunt hae literae. Sed horum uter peccaverit, non facile „dictu est. ἄλιστ' bene stare potest, quum certissimum „sit, veteres in compositis vocibus liquidas non gemi-

„nasse. Vid. Clark. ad Il. ρ. 599. Usitatior est vulgo „scriptura ἔλλιπ'. Ex ἄλιπ' emendari etiam poterat, „quae Salmasii conjectura est, ἀλίαστ'. Hesych. ἀλίαστος. „ἀμετάτρεπτος. Ex ἄληστ', si η recte positum, optima erui „potest lectio, quamque alteri praefero, ἄπληστ'. Sic „Bianor in sententiae similis Epigrammate, infra p. 158. „XVI. πάντα χάρων ἄπληστε." *Br.* Eandem emendationem proposuit *Jos. Scaliger* in not. mst. et *Brod.* qui etiam *Bianoris* locum comparavit. — πρόωρον, πρὸ μοίρας. — ὁ βιαίως ἀποθανών. πρὸ ὥρας. ὁ ἐν νεότητι. *Ammon.* D. D. V. p. 120. — V. 4. τὴν π. σοὶ π. ἐσσομένην. Vat. Cod. τὴν π. σοῖο π. ἐσσομένην. vulgo. σεῖο dedit *Steph.* probante *Scalig.* in not. mst. — Sensus, qui ap. *Euripid.* in Alc. 55.

XLIII. Cod. Vat. p. 260. *Crinagorae* vindicat hoc carmen, quod in Plan. p. 55. St. 78. W. ἄδηλον est. Illius esse, sponte intellexerat *Scalig.* in not. mst. — Scriptum in poëtae servum, nimio solis aestu confectum. — V. 1. γῆ μεν. Terra me genuit, terra me defunctum tegit; nec ea, quae me in sinum recepit, illâ, quae me nutrivit, deterior est. — Quod is, qui loquitur, terram pro matre agnoscit, hominem significat nullius generis, *Terrae filium.* *Erasmi* Chil. I. VIII. 86. *Euripid.* Ion. 542. γῆς ἄρ' ἐκπέφυκα μητρός. Epigr. ἀδέσπ. DCLII[b]. γῆς ὢν πρόσθε γένος μητέρα γαῖαν ἔχω. Anth. Lat. T. II. L. IV. Ep. CCXLVI. *Terraque, quae nunc est mater sibi, sit levis opto.* Vide *Burm.* T. II. p. 207. — V. 3. αἰεὶ γὰρ αἰεὶ κείσομαι. *Sophocl.* Antig. 76. — V. 4. ἠελίου. Morbo heliaco itaque sive consternatione ex solis ictu orta periisse videtur.

XLIV. Cod. Vat. p. 309. Plan. p. 213. St. 310. W. Scriptum est in Philostratum, Academicum, qui, Antonio et Cleopatra, quorum castra sequebatur, devictis, omnia sua amiserat. Vide *Plutarch.* Vit. Caton. Min. T. IV.

p. 275. Vit. Anton. T. V. p. 146. ed. Bry. Epigramma in eum servavit *Philostratus* Vit. Soph. I. 5. p. 486.

> Πανοδόρου ὀργὴν ἴσχε Φιλοστράτου, ὃς Κλεοπάτρᾳ
> νῦν προσομιλήσας, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

quos versus per parodiam expressos esse ex *Theognide* v. 215. bene monuit *Olearius*. Cf. *Gataker*. ad *M. Antonin*. p. 13. — V. 1. ποῦ. Ubi, quaeso, illorum regum potentia et opes, quibus fretus tu quoque beatus esse videbaris? — V. 3. „In Stephani edit. typothetae vitio „excusum ἢ ἐπεὶ Νείλῳ, quod servavit Wecheliana. „Aliae omnes, ut et Codd. ἢ ἐπὶ —. Qui teretes aures „habent, particulam ῥα, quam inserui, non damnabunt. „ἐπηώρησας est in omnibus libris, quos vidi. Vir doctus „in uno e Florentinae exemplaribus, quae habeo, ad„scripsit, nescio unde, οἴει μετηώρησας." *Br*. Qui spe suspensi sunt, ἐπαιωρεῖσθαι dicuntur. *Herodian*. L. II. 9. 1. κούφοις καὶ ἀδήλοις ἐπαιωρουμένου ἐλπίσι. Vide *Bud*. Comm. L. Gr. p. 1173. Qui igitur omnem spem vitae in aliqua re collocant, βίον inde ἐπαιωρεῖν probe dici possunt. Simile est ἀναρτᾷν ἑαυτὸν τινι πράγματι, quod illustratum dedit *Lennep*. ad Phalar. p. 169. — V. 4. Syllabae κεῖσαι ἰου .. Vat. codici a recentiore manu sunt additae. Eas in nullo Cod. invenit *Br*. nec in duabus princ. edd. habentur. In Ald. sec. et ceteras receptae sunt ex Lect. Ald. pr. Sed Aldus eas utrum in Cod. invenerit, an conjectando extuderit, incertum est. — Pro ὄρεις Vat. Cod. ὄρβις. — V. 5. Romani milites copias, tua tibi industria comparatas, diripuerunt, cadaver autem tuum tenui testa conditum jacet. — ὀστρακίνῃ, πυέλῳ scilicet; quod fuse exposuit *Salmas*. in Exerc. ad Solin. p. 848. B. ad locum *Plinii* L. XXXV. 46. p. 711. *Quin et defunctos sese multi fictilibus soliis condi maluere*. vide *Harduin*.

XLV. Cod. Vat. p. 261. sq. Plan. p. 213. St. 311. W. In Seleucum Lesbium, juvenem et moribus optimis et

eloquentia conſpicuum, quem mors immatura in Hiſpania oppreſſerat. — V. 1. δειλαῖοι et verſ. ſeq. ἀτηρὸν αἰθόμενοι θανάτου Vat. Cod. Vulgo ἀτηροῦ αἰσθόμενοι βιότου. Ex Vat. Cod. lectione fons corruptelae apparet. *Horat.* I. Carm. IV. 15. *Vitae ſumma brevis ſpem nos vetat incoare longam. Macedonius* Ep. XXXIX. βροτὸς δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς θνητὸς ἐών· δολιχαῖς δ' ἐλπίσι παιζόμεθα. — V. 4. ἄρτιος. inſtructus. Vide *G. Wakefield* in Del. Trag. T. II. p. 331. — ἐπ' αὐρόμενος. Vat. Cod. — ¶. 153.] V. 5. Ἴβηρσι. in Hiſpania, ut inde apparet, quod Seleucus in maris litore ſepultus eſſe dicitur. Cogitabat *Brodaeus* de Iberis Aſiae, qui hodie Georgiani vocantur. — Quum eloquentiae ſtudium in Seleuco commemoretur, ſuſpicari licet, eum in Hiſpania arti dicendi, quae tum temporis in illis regionibus florebat, dediſſe operam. — ἀμετρήτων αἰγιαλῶν. Sic Cod. Vat. et plurimae edd. vett. Ald. pr. αἰγιαλῷ, unde *Opſopoei* conjectura ἀμετρήτῳ.

XLVI. Cod. Vat. p. 306. Plan. p. 260. St. 376. W. Adſcripta nota marg. Vat. Cod. ζήτει εἰ ἓν τὸ ἐπίγραμμα εἰς παιδίον παρ' αἰγιαλὸν τεθαμμένον. Agitur de puero formoſo, cui nomen Ἔρως. Qui cum in inſula neſcio qua ſepultus eſſet, cupit poëta illam cum circumjacentibus inſulis Ἐρωτίδας vocari. — V. 1. ἠρνήσαντο. Exempla quaedam commutatorum in nobilium hominum gratiam nominum excitat *Brodaeus.* — V. 3. ἄμμες. Omnes edd. vett. usque ad Steph. Etiam V. C. ἄμμες. — V. 4. ἴξει ταύτην. Vat. Cod. ἴξει δὴ ταύτην. Edd. vett. Ed. pr. tamen ἥξει δὴ τ. quod probat *Joſ. Scaliger* in not. mſt. — δὴ omiſſum in optimo Plan. cod. quo *Br.* uſus eſt. Aut ἥξει aut ἀμειψομένας legendum eſſe vidit *Huet.* p. 25. — V. 5. 6. Similis color in Ep. XXXVIII. 5. 6. — In puerum *Amorem* vocatum exſtat. Ep. in Anth. Lat. T. II. p. 190. CCL. ubi exempla nominis Ἔρως collegit

Burmann. — V. 7. σημάτισσα. terra in tumulum aggesta.

Ex Lect. p. 164.] *XLVII.* Vat. Cod. p. 449. Edidit *Jens.* nr. 77. Anth. *Reisk.* nr. 727. p. 145. Ab initio mutilum videbatur *Brunckio*, cujus haec sunt: „Multa egregia sunt et probabilia in Reiskii ad hos „versus notis. Decantatus Bathyllus pantomimus, Py- „ladis rivalis, de quo legenda erudita Salmasii nota ad „Hist. Aug. p. 496. Philonidis cantoris aut choraulis „qui meminerit, novi neminem. Sed qui hanc professio- „nem exercuerunt, non omnium nobis tradita fuerunt „nomina. Scenicum artificem, non poëtam, innuit hic „Crinagoras. Fuit autem poëta comicus, aut ὑπορχημά- „των auctor, ad quem directum hoc Epigr. cujus initium „deest. Quae supersunt duo disticha ad mentem cl. Reis- „kii sic scribenda sunt:

„Θάρσει καὶ τέτταρσι διαπλασθέντα προσώποις
„μῦθον, καὶ τούτων γράψον ἔτι πλέοσιν.
„οὔτε σε γὰρ λείψουσι Φιλωνίδου, οὔτε Βαθύλλου,
„τοῦ μὲν, ἀοιδάων, τοῦ δὲ, χεροῖν χάριτες.

„Comicam saltabat Bathyllus, accinente Philonide, qui, „si quatuor, aut plures in comico dramate personae es- „sent, omnia, quae in eo agebantur, cantu et gestibus „exprimere valebant, uno Bathyllo quatuor, quinque „aut plures sustinente personas. Hoc ad Horatii prae- „ceptum in A. P. quod vereor ut vulgati Interpretes „recte acceperint, *nec quarta loqui persona laboret*, re- „ferendum non est. Alio enim spectat nec pantomimis „leges scripsit Horatius." *Br.* A *Brunckii* sententia abhorrebat *Schneiderus*. Hic enim *Crinagoram* cum poëta loqui existimabat. Scriptas enim a poëtis esse fabulas pantomimorum, *Lucianus* testatur de saltat. §. 84. τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γράψαντος. Idem laudat ejusdem scriptoris locum nobilissimum §. 66. ubi barbarus qui-

dam ἰδὼν πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἵνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινούμενοι τὰ λοιπὰ πρόσωπα εἶεν. Adde Ep. in Vitalem Mimum Anth. Lat. T. II. p. 18. XX.

Fingebam vultus, habitus ac verba loquentum,
Ut plures uno crederes ore loqui.

Recte hinc concludit Vir Doctiss. fabulas ab initio in minores numero partes distributas fuisse, ita ut pantomimus tres vel summum quatuor personas saltando exprimeret. Deinde processisse artem ad quinque adeo personas, quibus reddendis pantomimi pares essent. Quum igitur sibi persuaderet *Schneiderus*, *Crinagoram* cum poëta loqui, fabulam a pantomimo et cantore reddendam scribente, totum carmen sic refinxit:

Θάρσει καὶ τέτταρσι διαπλασθέντι προσώποις
μύθῳ καὶ τούτων γράψον ἔτι πλέοσιν.
οὔτε σε γὰρ λείψουσι, Φιλανίδη, οὔτε Βάθυλλον
τὸν μὲν ἀοιδάων, τὸν δὲ χορῶν χάριτες.

χορῶν χάριτες, ipso auctore interprete, sunt veneres et gratia in agendo, actionis declamationisque decor. *Onestas* Ep. II. κῶμον χαρίτων. De Pylade Bacchum saltante *Antipat. Thess.* XXVII. οἷα χορεύων Δαίμονος ἀκρήτου πᾶσαν ἔπλησε πόλιν. — Haec quamvis ingeniosa, Reiskianis tamen veriora non puto. χερῶν χάριτες de manuum peritia et loquacitate accipio, in qua venustatem aliquam et elegantiam locum habuisse, vix dubites. Vide, quae notavimus ad *Antip. Thess.* XXVII. 6. οὐράνιος δὲ οὗτος, ὁ παμφώνοις χερσὶ λοχευόμενος. — Ceterum in his fabulis alium cecinisse, alium saltasse, apparet ex *Lucian.* de Salt. §. 30. Πάλαι μὲν γὰρ οἱ αὐτοὶ καὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἆσθμα τὴν ᾠδὴν ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν. Quod autem ad initium car-

minis attinet, mihi non tam mutilum quam depravatum videtur. *Crinagoras*, Philonidam et Bathyllum laudaturus, pantomimorum poëtam aliquem, nam certum quendam nominasse minime opus erat, exhortatur, ut peritis hisce artificibus fabulam scribat. Fortasse fuit olim:

Καὶ τρισὶ καὶ τέτταρσι διαπλασθέντα προσώποις
μῦθον καὶ τούτων γράψον ἔτι πλέοσιν.

Finis Partis primae Voluminis secundi.

